

"קראתי ואין עונה"

כשיהודי חדור באמת – הגוי מושפע מכך!

ידוע אשר הנפש הבהמית הוא ה"גוי" השוכן בתוך היהודי. וכאן יש לשאול: מילא לגוי הנמצא בקרבו של היהודי, שזהו הגוף והנפש-הבהמית - עדיין ניתן להסביר ש"לעולם ה' דברך נצב בשמים"¹, ולכן לא שייך שתהיה מציאות בעולם שתפריע לקיום תורה ומצוות - אולם כאשר מדובר אודות גויים כפשוטם, כיצד ניתן להסביר להם ענינים מ'שער היחוד והאמונה'?

ושני תשובות בדבר:

(א) לפי המצב בזמן האחרון, גם הגוי יקשיב לדיבורים מיהודי; המצב בזמן האחרון הוא כזה, שגם גויים יקשיבו לאמת. וכפי שאירע בראש-השנה שעבר, שבשעה שיהודי שאל גוי שאלה, הגוי ענה לו: דבר ראשון ברצוני להזכיר לך שאצלך כעת הוא ראש השנה.

והיות שהגוי מקשיב לאמת - לכן בשעה שהיהודי יסביר לו ש"לעולם ה' דברך נצב בשמים" - שה' הוא האלוקים ואין עוד מלבדו - הרי שאם הגוי יראה שהיהודי מתכוין לזה באמת, ומאמין במה שהוא מדבר, אז לבטח הוא יקשיב לו. ועוד יותר: הגוי עצמו יבקש מהיהודי שיסביר לו יותר.

(ב) אפילו אם היהודי אינו יכול לפעול על עצמו שהוא יתיישב להסביר לגוי איך ש"אין עוד מלבדו" - עם-כל-זה ברגע שהיהודי עצמו יהיה חדור עם הידיעה הזו, במילא צורת דיבורו עם הגוי תהיה באופן אחר לגמרי, עם סוג תוקף שונה לחלוטין.

וזה מכיון שאצלו מונח בפשטות ש"אין עוד מלבדו" - והיות שכך, לכן הוא בטוח שאין מה לפחד משבעים הזאבים. בטוח הוא שלמרות ש"אלה ברכב ואלה בסוסים" - אולם כיון ש"אנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר"², אזי לבטח ננצח, היות ולה' הישועה.

ובשעה שהגוי רואה את התוקף האמיתי של היהודי (לא תוקף שמגיע מה"כוחי ועוצם ידי"³ אלא תוקף הבא מצד הבטחון הגמור בקב"ה), אזי הוא מתבטל ומלכתחילה לא הולך

(1) תהלים קיט, פט.

(2) תהלים כ, ח.

(3) ל' הכתוב - עקב ח, יז.

משיחת ש"פ בראשית תשכ"ט

להילחם עם יהודים - היות ו"יפול פחד היהודים עליהם"⁴! - אולם בכדי שיפול פחד היהודים על עמי-הארץ, צריכים היהודים להיות "יהודים" - לכפור בעבודה-זרה ולהודות בקב"ה.

"הבא להורגך - השכם להורגו!"

זהו גם פסק-דין בגמרא⁵ של "הבא להורגך השכם להורגו". שמפסק זה מובנים שני ענינים:

א) שהגוי אכן "בא להורגך"; ב) בשעה שיודעים שהשני הוא "בא להורגך" - הרי שאין לחכות עד שהוא יבוא להילחם, אלא השכם להורגו:

ומשני ענינים אלו יש להפיק הוראה ברורה לזמנינו:

ישנם רודפי שלום המשוכנעים שמאז ש"זכינו" להיטלר והפרופסורים שלו ימח-שמים - כבר לא שייך ה"בא להורגך"! - כבר לא שייכת מציאות שגוי יבצע עוול ליהודים. על-כל-פנים - הם אומרים - זהו רק ספק וחשש בעלמא, כיון שכיצד ניתן להיות בטוחים מה נעשה בלבו של הגוי - הרי אין אדם יודע מה בלבו של חברו?!

על-זה באה הוראת התורה שבהכרת המציאות אפשר לדעת בבירור ובכטחון שהשני בא להרגך: בשעה שיודעים היכן התחנך גוי זה; יודעים מה הוא עשה אתמול; ויודעים מה הוא עושה כיום - אזי בטוח ללא שום ספק שהוא "בא להורגך".

וכיון שיודעים שהשני אכן "בא להורגך" - או אז, ישנה את ההוראה השניה "השכם להורגו"; לא לחכות עד שהשני יבוא להילחם, היות וזה יכול להיות חס-ושלום כבר מאוחר

מדוע אתם מכניסים את המחבלים לבית-סוהר? - תהרגו אותם!!!

"אתם טועים גם בכך שאתם לוכדים מחבלים ומכניסים אותם לבית-הסוהר. מחבלים אלה באים כדי להרוג, והבא להרגך השכם להרגו", ואז הוסיף תחזית: "אתם תשלמו ביוקר על-כך שאתם מכניסים אותם לבתי סוהר, משום שיבואו אליכם בעתיד בדרישות שונות של עיסקאות שחרור וחליפין". מיותר לציין שדבריו של הרבי הוכחו כצודקים במילואם...

(דברי הרבי אל מר צבי כספי - נדפס בכפר-חב"ד גליון 635)

(4) ל' הכתוב - אסתר ה, יז.

(5) סנהדרין קב, א.

"קראתי ואין עונה"

מידי - אלא צריך-להיות "השכם להורגו". ואלה שאכן פועלים זאת, זה לא מפני שהם שופכי דמים חס-ושלום, אלא כיון שכך פוסקת התורה ש"הבא להורגך השכם להורגו".
ובשעה שיצאו בתוקף ברור, שאנו לא פוחדים מאף אחד - איננו פוחדים לא מה"רכב"
ולא מה"סוסים" כיון ש"אנחנו בשם ה' אלוקינו" (ומכיון שמחניך קדוש אז "ה' אלוקיך
מתהלך בקרב מחניך"⁶) - הנה בשעה שהשונא רואה זאת, אזי - "ונפל פחד היהודים
עליהם".

אך לכאורה אינו מובן:

היות שהתורה עצמה פוסקת שאנו נמצאים כעת בגלות, ומשיח בינתיים עוד לא הגיע
[וכפסק הרמב"ם הידוע⁷ שסימני משיח הם: "ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה",
ובשעה שיראו יהודי שיש בו סימנים אלו, כולל גם "יכוף" (שהכוונה לכפיה כפשוטה. היות
והרמב"ם הכניס זאת בספר היד החזקה - ספר "הלכות הלכות"⁸ - בין כל שאר פסקי הדינים
האחרים, אז מובן בפשטות שכל שאר פסקי הדינים אינם יוצאים ממשטם) - הנה הוא מלך
המשיח. והיות ובינתיים לא רואים אף יהודי המתנהג באופן של "יכוף כל ישראל לילך בה"
- אזי ברור שמשיח לא הגיע. ועל-אחת-כמה-וכמה - שלא נמצאים עדיין מחוץ לגלות.

וכיון שהתורה פוסקת שהוא עדיין נמצא בגלות - אם-כן, איך יכול להיות לו התוקף
שלא לפחד מהגויים, ועוד כזה תוקף גלוי שגם הגויים יראו זאת?!

התשובה לכך היא: שכשיתקיים "והיה מחניך קדוש" - אז גם יתקיים "הוי' אלוקיך
מתהלך בקרב מחניך". כלומר, שכשתהיה מונחת אצל היהודי הידיעה הברורה שהקב"ה
מחדש תמיד בכל יום מעשה בראשית מאין (ואפס המוחלט) ליש, גם היום בשנת ה' אלפים
תשכ"ט. ובכך בעצם מונח אצלו בשיא התוקף ש"אין עוד מלבדו", הרי זה נותן לו את הכח
ומביא לידי ביטוי את הבטחון הגמור שוודאי ינצחו את הגוי - אף בזמן הגלות!

ובשעה שהשונאים רק יראו תוקף זה - אזי הם לגמרי יאבדו וכלל לא יחשבו ללחום.

(6) תצא כג, טו.

(7) הלכות מלכים פי"א ה"ד.

(8) לשון הרמב"ם - בהקדמתו לספר היד.

משיחת ש"פ בראשית תשכ"ט

ובמילא יתקיים ה"וחרב לא תעבור בארצכם"⁹ אפילו חרב של שלום¹⁰ השומרת ממלחמה - היות שבשעה שהם יראו את התוקף היהודי הם במילא יתבטלו. עד שגם יתקיים ה"ואולך אתכם קוממיות"¹¹ הגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו בקרוב ממש.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת בראשית, מברכים-החודש מר-חשון, תשכ"ט)

(9) בחוקתי כו, ו.
(10) תענית כב, ב.
(11) בחוקתי שם, יג.

"קראתי ואין עונה"

דיבורים חד-משמעיים הם אלה שיגרמו לגוי לתת את מערת המכפלה:

בפרשתנו¹ מסופר אודות העברת הבעלות של מערת המכפלה, מבני חת - לאברהם אבינו. מסיפור ניתן להפיק הוראה ברורה בענין הנוגע לזמנינו, וכדלהלן:

היות וכעת חפצים הגויים להעביר את מערת המכפלה לרשותם - לכן, ישנה הוראה, לנסות ולפעול - בתחילה - בדרכי שלום שהיא תהיה ברשותינו, ואם לא יועילו הדרכי שלום - אזי יש להילחם על-כך - וכך נהיה אנו בעלי-הבתים על מערת המכפלה.

הוראה זו אנו למדים מפרשתינו, אשר שם מסופר מעשה כעין זה:

בתחילה - כשהגיע אברהם לקבור את שרה במערת המכפלה, הסכימו בני-חת - שיקברה שם, אך הבהירו, שהבעלות על המקום - נשארת ברשותם. וממשיכה הפרשה לספר שורת פעולות שעשה אברהם, שבאמצעותם - נעשה הוא לבעל-הבית על המערה וסביבותיה. וכלשון הפסוק: "השדה והמערה אשר בו, וכל העץ אשר בשדה".

הפעולה הראשונה בה נקט אברהם היתה "וישתחו לעם הארץ לבני חת". ומבואר במדרש, שהיה זה מעשה לא טוב.

אין מטרתו של המדרש לספר לנו זאת (שזה היה מעשה בלתי רצוי) - בכדי שנדע את חסרונותיו של אברהם אבינו חס-ושלום, אלא מטרת הסיפור היא בכדי שנפיק מכך הוראה, והיא: שאסור לנהוג כך! - אסור לכרוע ברך וליפול לרגליו של הגוי בכדי לקבל את מערת המכפלה.

ברם, על הפעולות הבאות שעשה אברהם בכדי לקבל לרשותו של המערה - אין אומר המדרש שהם לא היו טובות - שמכך מובן, שהתורה מספרת לנו על פעולות אלו, בכדי שנדע אנו - בניו של אברהם - כיצד להתנהג.

והנה, לאחר ההשתחוויה - אמר אברהם: "גר ותושב אנכי עמכם" - ומפרש רש"י: "אם תרצו - הריני גר. ואם לאו - אהיה תושב ואטלנה מן הדין. שאמר לי הקב"ה לזרעך אתן את הארץ הזאת". ואכן, לאחר דברים אלו, מכר עפרון את המערה לאברהם.

(1) פרק כג.

משיחת ש"פ חיי-שרה תשכ"ט

ומכך יש להפיק הוראה לזמנינו, שכשהגוי שומע סגנון שכזה - מיד הוא מסכים. ולכאורה - מדוע נדרשים ללכת בצורה שכזו. מוטב היה להסביר לו בצורה יפה, שהיות ומערת המכפלה שייכת לאדם וחוה, אברהם ושרה, יצחק ורבקה, יעקב ולאה, ממילא היא שייכת לבניהם, ולא לבני חת! - ועל-זה מסבירה לנו התורה שהנהגה שכזו - לא מועילה! ואברהם לא אמר כך, היות וידע שהסברים - ככל שיהיו יפים - לא יפעלו על הגוי. הדרך היחידה לפעול על הגוי היא לומר לו חד-משמעית: "ואם לא . . . אטלנה מן הדין". ובשעה שגוי שומע שמתכווננים לקחת זאת ממנו בעל-כרחו - ומסתמכים על הקב"ה, שהוא הביא זאת ליהודים - אזי מזה הוא מתפעל, מוכן הוא ליטול ארבע מאות שקל כסף - ומביא ליהודים את מערת המכפלה.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת חיי-שרה תשכ"ט)

"קראתי ואין עונה"

החידוש של אדמו"ר האמצעי – קניית נחלה גשמית בחברון

היות ואנו עומדים כעת בט' כסלו לאחר חצות - מובן שכבר ישנו שייכות ליו"ד כסלו. ושייכותו בשניים: הן מצד שכל יום נקרא ערב יום הבא (בפרט בערב שבת לאחר חצות) והן מצד שהיום מתחילים לקרוא את הקריאה של השבוע הבא. ענין זה כאמור מתבטא לאחר חצות בכל יום, אך מתבטא יותר בזמן "רעוא דרעווין", מצד הקריאה, כנ"ל.

גאולת כ"ק אדמו"ר האמצעי היא בדוגמת גאולת אביו כ"ק אדמו"ר הזקן. וכידוע מה שאמרו שעל-דרך העובדה שכל מה שאירע ליעקב - אירע לבנו יוסף. כמו-כן מה שאירע עם אדמו"ר הזקן - אירע גם עם בנו אדמו"ר האמצעי.

אודות גאולת אדמו"ר הזקן, כותב הוא בעצמו¹, שבשעה שאמר "פדה בשלום"² - הגיעה בשורת הגאולה. וכן היה אצל רבינו האמצעי³: בעת שאמר "פדה בשלום נפשי" - יצא מהמאסר.

ובמילא מובן שהיות ויו"ד כסלו הוא בדומה לי"ט כסלו. כלומר, שכשם שאצל אדמו"ר הזקן (כפי שהוא כותב) 'צדקת ארץ ישראל היא שעמדה לו'. היינו, שעל-ידי הצדקה שהוא שלח ליהודי ארץ ישראל (שבזה 'הקדים רפואה למכה', שכמה שנים לפני המאסר חילק צדקה, ועל-ידי-זה) - היתה גאולתו.

על-דרך-זה הוא גם בנוגע לאדמו"ר האמצעי, ש(הקדים רפואה למכה, וכמה שנים קודם המאסר כבר התעסק בצדקה לארץ ישראל וב)זכות התעסקותו בצדקת ארץ ישראל - היא שעמדה לו. (כיון שגם הוא התעסק במעמדות אלה, וכפי שרואים בנוגע למלשינות שהלשינו עליו, שלמרות שזה היה שקר, עם-כל-זה, היה חייב להיות לזה שורש באמת, היות ו"שיקרא לא קאי"⁴ אם אין בו קורטוב של אמת. ההלשנה היתה שהוא שולח הרבה כסף לתורכים בשביל המלחמה. אמנם הוא שלח כסף, אך לא אותו סכום שצויין, ולא לאותה תכלית - אלא לצדקת ארץ ישראל. וזכות צדקה זו - היא שעמדה לו להיגאל).

(1) אגרות-קודש אדה"ז סי' לח. וש"נ

(2) לשון הכתוב - תהלים נה, יט

(3) ראה 'בית רבי' חלק ב' ספ"ה הע' א.

(4) ראה שבת קד, א.

והנה ידוע⁵ אשר (עבודתו של אדמו"ר הזקן היתה בבחינת חכמה, ואילו) עבודתו של אדמו"ר האמצעי היתה בבחינת בינה, שבמידה זו הכל הוא יותר בהרחבה. כלומר: לא רק שישנה הרחבה במה שיש ל(מידת ה)חכמה, אלא שלבינה יש גם חידוש והוספה מעבר למה שיש לחכמה.

אשר לכן (כשם שבענינים מסויימים נראתה תוספת אצל אדמו"ר האמצעי מכפי שהיה בחיי אביו, הנה) גם בענין הצדקה התוסף ענין חדש אצל אדמו"ר האמצעי, מה שלא היה אצל אדמו"ר הזקן.

דוגמא לדבר: ידוע אשר אדמו"ר האמצעי קנה נחלה בחברון! - ענין זה לא היה אצל הבעל-שם-טוב, לא אצל הרב המגיד, ולא אצל אדמו"ר הזקן - אלא זה ענין חדש שנפעל על-ידי אדמו"ר האמצעי. וכפי שכותב באגרתו⁶ שהוא קונה נחלה בחברון (שמהענין של חברון ברוחניות בא אחר-כך גם לידי קניית) - נחלה גשמית.

הסיבה לכל הצרות - ההצהרה שבעת היא "אתחלתא דגאולה!"

. . . צריכים אולם לדעת שזה אינו 'אתחלתא דגאולה'⁷ חס-ושלום! - נמצאים אנו עדיין עמוק בגלות, בחושך כפול ומכופל. ואדרבה: מעולם לא היה חושך כה כפול ומכופל כעכשיו המתבטא בכך, שפעם כלל לא ניתן היה לשכנע שנמצאים במצב של 'אתחלתא דגאולה' ואילו עתה ישנם המשכנעים שנמצאים במצב שכזה.

פעם - היו כאלה ששמרו תורה-ומצוות והאמינו בביאת המשיח, וכנגדם - אלה שלא האמינו. ואילו עתה, אפילו מאמינים מעלים את האפשרות שנמצאים כבר בגאולה, או על-כל-פנים ב'אתחלתא דגאולה'. אף שלפועל זהו מצב של גלות וחושך כפול ומכופל, וכלל לא גאולה.

ואפילו כשרואים את פסק-הדין הגלוי ברמב"ם⁸ הפוסק שאין אתחלתא דגאולה כל עוד לא התקיים ה"יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו. . . ויכוף כל

(5) ראה ספר השיחות תש"ה ע' 60.

(6) אגרות קודש כ"ק אדה"צ - ע' שה-שז. וראה שם ע' תק.

(7) ראה בארוכה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

(8) פי"א מהלכות מלכים ה"ז.

"קראתי ואין עונה"

ישראל... ולחזק בדקה וילחום מלחמת ה'". ועוד יותר: זה בלבד אינו מספיק, אלא דרוש שיהיה "ויצליח", ואז, דבר ראשון יהיה "ויבנה מקדש", ולאחר-מכן "קיבוץ גלויות", ורק אז - הרי-זה משיח בודאי.

ולמרות כל זאת - אומרים שזה לא כך וכבר אין גלות. עד שאפשר לומר שהסיבה לכך שעדיין 'שכינתא בגלותא' וישראל בגלות - היא בגלל סברא זו חס-ושלום. כלומר, שהסיבה לכך שיש עונשים וצרות צרורות מהגוים (לא רק בחוץ לארץ אלא בפרט בארץ ישראל) - היא בכדי להראות שזו עדיין אינה הגאולה.

עד כדי כך, שעוד אף פעם לא היה מצב כה שפל, כפי שהוא עכשיו אצל היהודים, אשר מתחשבים כל-כך הרבה עם מה שהגוי אומר. ולמרות שחוטפים עונש - זה לא עוזר. ולאחר-מכן כשחוטפים מכה - גם זה אינו עוזר! - אם היו מבינים מדוע חוטפים את המכה, לא היו חוטפים אותה... באם היו יודעים שעדיין זוהי לא הגאולה - לא היו צרות!!!

ולא זו בלבד: מביאים ראיות על-פי התורה שאנו בגאולה! - באם לא היתה חלישות אמונה אצל המאמינים, אזי גם לא היו ה'אינם מאמינים'. היות שבקדושה אין דילוג⁹ (הן בעליה [לבד מענין התשובה] והן בירידה) - לא יתכן שיהיו כאלה שאינם מאמינים, באם למאמינים אין חלישות באמונתם. ובאם בקרב המאמינים בביאת המשיח מתדברים שעכשיו זוהי אתחלתא דגאולה - זה גורם שיהיו כאלה שלא יאמינו לחלוטין!!!

וכאמור, שהחושך כעת כה גדול, עד שיהודים מאמינים, מדברים כך - דברים שפעם כלל לא העיזו לדבר! - והחושך כה גדול, עד שכלל לא רואים אותו. וכפי שהבעל-שם-טוב מפרש על "הסתר אסתיר"¹⁰, שאפילו ההסתר הוא בהסתר! - וכשאומרים שההסתר גופא אינו הסתר - הרי זו גלות!

הקדושה שהיתה בזמן שבית-המקדש היה קיים כלל אינה דומה למצב העכשווי, ולכן כעת ישנו איסור גמור להקריב קרבנות למרות שישנו כהן ומקום המקדש! - מותר היה לעשות זאת רק בזמן שבית-המקדש היה קיים, ובפרט כאשר יושביה (של ארץ ישראל) היו עליה.

(9) לקוטי-תורה סד"ה יונתי וסוף הביאור. וראה גם שמואל-א לת, ב.
(10) לשון הכתוב - וילך לא, יח.

כשאברהם בא לעפרון בתוקף – נתן לו אף השדה שסביב מערת המכפלה!

אך כמובן שיחד-עם-זה, אסור לטעון ש"ליסטים אתם"¹¹, שיהודים גזלו את ארץ ישראל. היות והקב"ה נתנה לנו! - הענקת ארץ ישראל ליהודים היתה ענין יוצא מגדר הרגיל, הצלה למספר גדול של יהודים מישראל (שאפילו הצלת אחד מישראל זה קיום עולם מלא, כל-שכן כאשר זה מספר גדול) ולכל סוגיהם.

אמנם נמצאים אנו בזמן הגלות (רק שבזמן הגלות גופא היתה גאולה פרטית למספר בני-ישראל) מכל-מקום ארץ ישראל מגיעה ליהודים, ולכן כאשר זה מגיע לקנין נחלה, הרי יש להגיע למצב בו מכריחים את הגוי שימסור זאת חזרה (על-דרך מה שמצינו בנוגע לאברהם אבינו שאמר לבני חת "גר ותושב אנוכי עמכם"¹², וכפירוש רש"י "אטלנו מן הדין" - היינו להכריח את הגוי שימסור זאת).

וכשהגוי מרגיש שהכריחוהו כיון שהקב"ה נתן לנו זאת - הרי שאז הוא מתפעל מזה! - הוא שמח שמשלמים לו עבור זה, כיון שבאמת יכלו לקחת זאת ממנו בלי כסף, ואז היה מפסיד הכל. אך בשעה שמשלמים לו, הוא שמח שלפחות כסף יש לו מכך... (ובפרט שזהו על-מנת להחזיר. היות ותיכף בא משיח, וכיון שכך, יתקיים "כספם וזהבם איתם"¹³, וממילא, יקבלו היהודים בחזרה את כל הכסף שנתנו לגוי עבור התפנותו, ובכפלי כפליים).

אולם העיקר הוא שנלך בתוקף מצד ש"ואנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר"¹⁴, שכשמזכירים את שמו של הקב"ה - הוא מתפעל מכך.

ואם ישאלו: הרי נמצאים בגלות, ש"מפני חטאינו גלינו מארצינו"¹⁵, וכל-זמן שה"מפני חטאינו" לא נתקן לגמרי, עדיין תקף ה"גלינו מארצינו" ונמצאים בגלות אצל הגוי.

הנה על-זה מבאר רש"י¹⁶ ש"אם תרצו הריני גר". שהרי לכאורה, מדוע זה אכן כך ש"אם תרצו הריני גר" - אברהם היה צריך לכתחילה לומר שזה שלו, "ואטלנו מן הדין"?! -

(11) ראה רש"י בראשית א, א.

(12) חיי-שרה כג, ד.

(13) לשון הכתוב - ישע' ס, ט.

(14) תהלים כ, ח.

(15) נוסח התפילה - מוסף לג' רגלים.

(16) חיי-שרה שם.

"קראתי ואין עונה"

אולם מכיון שהקב"ה העמיד יהודים בגלות, והוא קבע אשר "כי גר יהיה זרעך"¹⁷ - לכן, בתחילה צריך לומר "אם תרצו הריני גר".

במה-דברים-אמורים, רק אם הגוי מתנהג כפי שצריך להיות ועושה זאת בתור שליחות מהקב"ה, הרי אז - "הריני גר". אולם כשהמצב הוא ש"לא תרצו", כלומר, שהגוי אינו מתנהג כפי שצריך להתנהג ובפרט כמו המצב העכשווי. ובפרט בשעה שהוא רוצה להרע ליהודי אז (אין כאן הענין של "הריני גר" אלא) "הריני תושב שנתן לי הקב"ה", כיון שאז הגוי אינו בא בתור שליח מהקב"ה, אלא רק מצד יצרו-הרע, ולזה הרי אין שום מציאות. ולכן לא צריכים להתפעל מכך.

וכשהגוי רואה שאכן לא מתפעלים - אזי הוא מסכים למכור זאת. ולא רק את המערה לבדה, אלא את כל השדה, עם כל העצים שסביבה. וכשיהודי מקבל זאת, אז "ויקם שדה עפרון"¹⁸, שתקומה היתה לו. היות ולא דומה מצב בו השדה נמצאת אצל גוי, למצב בו היא בידי יהודי! - ענין "תקומה" זו נכתב בתורה שבכתב, וזאת לומד אפילו גוי, וגם הוא מביין שבשעה שהשדה נמצאת אצל יהודי, אז תקומה היתה לו. וכמו שראו במוחש שלמרות שמערת המכפלה נחשבת למקום קדוש (גם אצל הערבים) - מכל-מקום לא שמרו על המקום בצורה נקיה, ואף זרקו שם פצצות אולם בשעה שהיהודים קיבלו זאת - אזי תקומה נהיתה לו.

ברם, על-ידי שיראו את התקומה, ועל-ידי שידברו דיבורים טובים גרידא - אי-אפשר לפעול. היות (וכפי שרש"י אומר בפשטות הכתובים¹⁹) ש"הלכה היא בידוע שעשו שונא ליעקב", והוא לא ימסור זאת! - אמנם מרגיש הוא ש"נשיא אלקים אתה בתוכנו"²⁰. כלומר, שהגוי מרגיש שלמרות שהיהודים נתונים בגלות, הם "נשיא אלקים" - הם הנעלים ביותר! - אולם מטעם זה גופא הוא שונא! - כל סיבת שנאתו של הגוי ליהודי היא, מצד גבהותו ורוממותו של היהודי. ובמילא, גם אם היהודי ינהג בדרכים טובות - זה לא יוריד את מפלס השנאה של הגוי כלפיו.

(17) לך-לך טו, יג.

(18) חיי-שרה שם, יז.

(19) וישלח לג, ד.

(20) חיי-שרה שם, ו.

ולכן, הדרך היחידה היא של "אטלנה מן הדין", היא רק משום שהקב"ה נתן לנו זאת! - כלומר, שבשעה ש"ואנחנו בשם ה' נזכיר" - אזי הוא נתפעל ולא רק שהוא מוסר את המערה עצמה, אלא גם את השדה, עץ השדה וכל סביבה - הכל הוא מוסר ליהודי.

ולכן, אף שאברהם ביקש אמנם רק את המערה בלבד - היות והוא לא ידע אם כבר הגיע הזמן שהוא יקח את הכל. מכל-מקום, כיון שהלך בדרך של "אטלנה מן הדין" - מסרו לו בני חת גם את כל השדה. ובמילא, כלל לא היה משנה כמה אנשי צבא היו לאברהם וכמה לבני חת - היות וכאן לא נמדדים יחסי הכוחות. אלא אברהם אבינו קיבל את מערת המכפלה בחברון היות שהלך עם תוקף של "ואנחנו בשם ה' נזכיר" - ומזה התפעלו הגויים!

כל הנ"ל קשור לעובדה שרבינו האמצעי קנה נחלה בחברון - שטח אדמה בארץ ישראל - ולמרות שהיה זה מקום עבור בית-הכנסת ובית-המדרש, יחד-עם-זה - זה היה קשור עם מקום בגשמיות.

ומבאר - רבינו האמצעי - באיגרתו⁶ מהו ענין חברון בעבודת השם: היות ש"מפני חטאינו גלינו מארצינו" - הנה בכדי לפעול את ענין הגאולה, הרי שקודם לזה צריך להיות ביטול הסיבה של "מפני חטאינו", שזה מתחיל בגאולה פרטית של כל-אחד בנפרד, שזה מתבטא בעיקר בשעת התפילה.

ומבאר שחברון הוא ענין התפילה, היות ו"תפלות אבות תקנום"²¹. בהשקפה ראשונה ידוע אמנם, שאת תפילת שחרית - תיקן רק אברהם; את תפילת מנחה - רק יצחק; ואת תפילת ערבית - אך ורק יעקב.

אולם באמת כל תפלה קשורה עם כל האבות, היות שכך זה גם בפשטות: בשעה שיצחק תיקן תפילת מנחה - הוא בטח התפלל תפילת שחרית שתיקן אברהם, נוסף על תפילת מנחה שתיקן בעצמו. וכן יעקב כשתיקן תפילת ערבית - התפלל גם שחרית ומנחה, נוסף על ערבית. מה-גם שכל היהודים מתפללים את כל שלושת התפילות וכך קשורים הם לכל שלושת האבות.

(21) ברכות כו, ב. ועוד.

"קראתי ואין עונה"

וזוהי גם הסיבה לכך שבכל תפלה ישנם פסוקים מכל האבות, הן בנוגע לאהבה (אברהם); הן בנוגע ליראה (יצחק); והן בנוגע לרחמים (יעקב).

וענינה הפנימי של חברון - ענין התפילה - מרומז גם בשמה, ש'חברון' משמעותו 'חיבור' שאותו פועלת התפילה. (אמנם קודם יש את הענין של "קרית ארבע" - התחלקות; אולם לאחרי-זה נהיה ענין של חברון - חיבור).

מכך יוצא - מסביר אדמו"ר האמצעי - שעל-ידי-זה קונים שטח בחברון גם בגשמיות, וידוע שאז הוא קנה את בית-הכנסת אברהם אבינו, ואף כתב שלכל-אחד-ואחד יהיה חלק בזה.

ועל-ידי ההכנה הפרטית הרוחנית של כל-אחד - זה ירד בגשמיות, שלכל-אחד-ואחד מבני-ישראל יהיה חלק בגשמיות בארץ ישראל, בביאת משיח צדקנו שיוליכנו קוממיות לארצינו, יבוא ויגאלנו בקרוב ממש.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת ויצא תשכ"ט)

משיחת אחרון של פסח תשכ"ט

כשליהודי יש את התקיפות האמיתית – יתבטלו המנגדים

כל הענינים של ימות-המשיח תלויים במעשינו ועבודתינו במשך זמן הגלות¹. וכמו-כן גם בנוגע ליעוד "פרזות תשב ירושלים"² - בכדי שיהיה בשלימות - צריכה להיות העבודה בזה במשך זמן הגלות בהפצת עניני ירושלים - יראה שלם³ - בכל-מקום בו נמצא יהודי.

כיון שבאמת כל יהודי הינו ירא-שמים וכידוע⁴, שכששאלו את כ"ק מורי-וחמי אדמו"ר מדוע הוא כותב על כל-אחד "אי"א" (איש ירא אלקים) הוא ענה, שכל יהודי בפנימיות נפשו הינו ירא אלקים! - אצל רוב היהודים זהו בגלוי, אולם ברור שבפנימיות יש זאת לכל אחד - ולכן צריך להיות הענין של "פרזות תשב ירושלים", יראה שלם. וכמו-שכתוב באגרת-התשובה⁵ שכעת היות ואין כח לפעול את הענינים על-ידי תעניות וסיגופים, אלא אפשר להמיר זאת בצדקה - לכן צריכים עכשיו עבודה בריבוי צדקה. ולכן יהודים חייבים הרבה פרנסה בכדי שיהיה להם כח לתת הרבה צדקה, ושזה לא יבלבלם מהקביעות עתים שצריך להיות מתוך מנוחת הנפש, ממילא צריך להיות להם פרנסה טובה והרחבה בלי בלבולים, כולל בלבולים מלא יהודים.

ובשעה שליהודי יש את התקיפות האמיתית - בסופו של דבר יתבטל המנגד עד לאופן ש"גם אויביו ישלים עמו"⁶ והוא מפסיק לבלבלו ומניח לו באופן של "פרזות תשב". ולמרות שנמצאים עדיין בגלות לגמרי - יכולה להיות רווחה ולכן יכולים לנצל את כל הענינים לעבודת ה', נשמה ויהדות, כיון שבאמת רק הגוף ניתן בגלות - כפתגמו הידוע של כ"ק אדמו"ר הריי"ץ⁷.

(1) תניא רפל"ז.

(2) ל' הכתוב - זכריה ב, ח.

(3) תוס' תענית טז, א.

(4) ספר-השיחות תש"ד ע' 115.

(5) פ"ג.

(6) ל' הכתוב - משלי טז, ז.

(7) ראה ספר-המאמרים תרפ"ז ע' קצו.

"קראתי ואין עונה"

זה שרוצים שיהודי יעזוב את מקומו – זהו נסיון

וזה שרוצים שיהודי יעזוב את מקום מושבו, זהו רק נסיון, ובאם הוא יתחזק כבטחוננו בה' ולא יתפעל, וידע שהקב"ה נמצא אתו בבית-הכנסת שלו - אז בשעה שהגוי רואה שהיהודי מתכון באמת, והוא הולך מצד כוחו של הקב"ה - או-אז הוא מפסיק להתעסק עמו, עד למצב כפי שהיה עם הגרגשי - שפנה והלך מארץ ישראל⁸.

. . . ובפרט בנוגע לארץ הקודש - שם ודאי שצריכה להיות ההנהגה באופן של תקיפות, וכמבואר על-הפסוק⁹ "מלכי צבאות ידודון ונות בית תחלק שלל" - שכל האומות המתעסקות עם היהודים, יהיו "ידודון", ו"נות בית" - שזה הולך על היהודים כיון שכל היהודים הינם אשה להקב"ה וממילא נפעל אצליהם ש"תחלק שלל". וההתחלה בזה היא שיפעלו על היהודים שבארץ ישראל, שיעמדו בבחינת "נות בית" (שאז יכולים "לחלק שלל") עד ל"ונתתי שלום בארץ"¹⁰ שזו תהיה ההכנה הקרובה לאתחלתא דגאולה בקרוב ממש, ולגאולה האמיתית והשלימה שלאחרי-זה, וילחום מלחמת ה' וינצח, ויקבץ נדחי ישראל¹¹, כיון שהוא משיח ודאי - בקרוב בימינו ממש!

(מעובד ע"פ שיחת אחרון של-פסח תשכ"ט)

(8) ראה ילקוט-שמעוני מצורע רמז תקסג. ובכ"מ.

(9) תהלים סח, יג. ובמפרשים שם.

(10) בחוקתי כו, ו.

(11) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ד.

יריחו – "מנעולה של ארץ ישראל"

אותם ענינים שישנם בתורת ישראל ועם ישראל נמצאים גם בארץ ישראל: היו זמנים בהם לא כל הארץ היתה כבושה. ולדוגמא: בשעה שהיהודים נכנסו לארץ ישראל, בתחילה כבשו את 'יריחו', לאחר-מכן כבשו את ה'על', וכך עוד שטח ועוד שטח עד שלאחר שבע שנים כבשו את כל ארץ ישראל - שבשבע שנים אלו לא כל הארץ היתה כבושה.

שנים לאחר-מכן, בזמן ירבעם בן נבט, נהיה פילוג בעם ישראל. לאחר-זה היתה גלות בבל (ועוד קודם לזה היתה גלות סנחריב, שלקח חלק מארץ ישראל) - שאז, כל ארץ ישראל היתה ביד גוים. ולאחר-מכן גם בזמן שבית-המקדש היה קיים - לא היה כיבוש כל ארץ ישראל; לא היו "רוב יושביה עליה"¹ (ולכן ישנה סברא שתרומות אפילו בזמן בית שני - זה רק מדרבנן ולא יותר. כיון שעבור תרומות נדרש שיהיה "כבואכם" - "ביאת כולכם ולא ביאת מקצתכם"², ובפרט בנוגע לשטח).

השיטה אותה יש לנהוג כלפי ארץ ישראל, היא כאותו סדר אותו נוקטים בנוגע לתורה (ולעם ישראל): אמנם אחד האוחז בלימוד המקרא - עדיין אי-אפשר ללמוד איתו משנה. אולם הוא צריך לדעת מיד (בתחילת לימודו) שכל התורה כולה היא תורה אחת. ואם חס-ושלום יאמרו לילד שאין כלום חוץ מהמקרא - הרי זוהי כפירה; לא רק כפירה במשנה ותלמוד, אלא כפירה גם במקרא, היות ואז הוא מוציא את המקרא מגדר תורת משה. וכפי שאומר הרמב"ם³, שאם הוא אומר שאפילו אות אחת בתורה אינה תורת משה (כלומר שזו לא תורה מן השמים) אזי הוא כופר לא רק באות הזו, אלא גם בשאר האותיות הנוספות בהן הוא מודה.

וגם עם תינוק, מיד כשמתחיל לדבר, מספרים לו על משה רבינו, שנתן תורה לכל עם ישראל. והרי כאשר מתחיל לדבר - הוא רחוק עדיין מלימוד המקרא (כשם שבן חמש רחוק

(1) ראה ערכי לב, ב.

(2) כתובות כה, א. ועוד.

(3) הלכות תשובה פ"ג ה"ח.

"קראתי ואין עונה"

מלימוד המשנה). ועם-כל-זה אומרים לו מיד - "תורה צוה לנו משה"⁴, אף שכלל אינו יודע את הפירוש.

וכן הוא גם בנוגע לארץ ישראל: בשעה שנכנסו לארץ ישראל (בתחילת השבע שנים) - המקום הראשון שכבשו היה יריחו. ומפרשים רז"⁵, שלא כבשו זאת בתור עיר אחת - יריחו; ולא בתור התחלת הכיבוש של שבע השנים - אלא כבשו את יריחו, כיון שהיא "מנעולה של ארץ ישראל"! - יריחו היא המפתח באמצעותו פותחים את כל ארץ ישראל. וידוע דין הגמרא בכבא-בתרא שכאשר המנעול ישנו, אזי קונה את כל הבית כולו. זאת אומרת, שבשעת כיבוש יריחו היתה כבר תכנית וכוונה לכבוש את ארץ ישראל כולה, אלא מאחר שזה היה צריך לקחת זמן (שבע שנים) - אז בינתיים ב'עי' ישבו גוים. אולם אותם גוים ידעו, שהיות ואת המפתח כבר כבשו - הרי שבאיזשהו שלב יכבשו גם את עירם! וזוהי גם הסיבה שכשה'גבעונים' שמעו שנכבשה יריחו - עשו כל מיני תחבולות בכדי שהיהודים יעשו עמם שלום! - הם היו מוכנים להיות אפילו "למס עובד". זוהי גם הסיבה שה'גרגשי' פנה והלך לו, עוד קודם שישראל הגיעו אליו!

לאחר שהגויים ראו שמנעולה של ארץ ישראל נכבש, הבינו וידעו שאין להם מה לעשות עוד בכל שטחי הארץ.

כיבוש זה הקנה את ארץ ישראל ליהודים ל"נחלת עולם"; לא כיבוש שעה בלבד - אלא הארץ הפכה להיות ירושה ומתנה מהקב"ה - לעד ולעולמי עולמים. כל החילוק הוא, רק אם יושביה עליה, או יושביה הם בבחינת "אוי לו לאב שבניו גלו מעל שולחנו"⁶ (שיחד עם זה שגלו, השולחן - עדיין 'שולחנו' של האב (הקב"ה), והבנים - עדיין 'בניו' של אביהם! - האב רק מחכה לבניו שיחזרו ויעשו תשובה, ויתיישבו חזרה בשולחן. אולם חלילה וחס מלומר שמאחר וגלו מעל שולחן אביהם - אז זה כבר לא אביהם, וזה לא שולחנו!).

וכן בארץ ישראל: בשעה שגלו ישראל מעל אדמתם (אף שאשור נכנסו לנחלת עשרת השבטים, הרי ש) היא לא נהיתה ארץ אשור חס-ושלום! - גם אז זו היתה ארץ ישראל!

(4) ברכה לג, ד.

(5) ראה רש"י יהושע כד, א.

(6) ראה ברכות ג, א.

ולמרות שהיו מצוות שנתבטלו - זה מכיון שאת אותם מצוות יכולים לקיים רק כשיושביה עליה (כשם שיש שאר מצוות הקשורות בכך שהיה מקדש).

אולם ארץ ישראל שייכת לעם ישראל כבר מברית בין הבתרים, אז היתה ה"ברית עולם", שבשעה שיהודים יעברו את מצרים ויעמדו מול הר סיני (ואחר-כך יקחו את התורה), וילכו לארץ ישראל, ויכבשו אותה על-ידי כיבוש יריחו (שהיתה מנעולה של ארץ ישראל), הרי שמאז והלאה מפסיקה ארץ ישראל להיות בגדר "ארץ כנען" ולאחר מכן היא כבר לא יכולה להיות ארץ בבל, או ארץ מדי, ארץ יון, או ארץ אדום. וזאת - למרות שהיהודים בגלות בבל, בגלות מדי, בגלות יון, ובגלות אדום.

ואפילו בשעה שיהודי יושב בחוץ-לארץ - יש לו חלק בארץ ישראל, והיא אף נקראת ארץ-ישראל על שמו, עד כדי כך, שאפילו גוים קוראים לה ארץ ישראל וארץ הקודש.

"ארץ" ישראל, ולא "מדינת" ישראל!

את הטענות יש להפנות ליהודים שאינם מוכנים לקרוא לה בשם "ארץ" אלא קוראים לה בשם "מדינה"! - הקב"ה קורא לה "ארץ ישראל" ואף אומר ש"מן הנהר הגדול נהר פרת יהיה גבולכם"⁷, וזהו פסק-דין בתורה - והתורה היא נצחית⁸.

וזה שנמצאים בגלות הוא מכיון שיש "חטאינו" ולכן "גלינו מארצינו"⁹. אך למרות שגלינו עדיין היא "ארצינו"! - אמנם נתרחקנו מאדמה זו, אך לא מאדמת כנען אלא מאדמת ארץ ישראל! - גם בהיותנו בגלות, היא נשארת שלנו!

וגם הגוי שנמצא שם, אינו מחזיק בארץ ישראל, אלא באופן של "שממה", ללא שום יישוב¹⁰.

והיהודי - היכן שרק לא יהיה בגופו - הרי שבנשמתו ימצא רק בארץ ישראל, וכפי שידוע שהתפילות שהיהודים מתפללים תמיד עוברים דרך ארץ ישראל! - כל-אחד - אפילו

(7) יהושע א, ד.

(8) ראה תניא רפי"ז.

(9) נוסח התפילה - מוסף לג' רגלים.

(10) כפירוש רש"י בחוקתי כו, לב.

"קראתי ואין עונה"

ילד קטן - יודע שאת תפילת שמונה-עשרה, יש להתפלל לכיוון מזרח, היות וזה הכיוון של ארץ ישראל!

והיות שעיקר האדם הוא לא הגוף אלא הנפש, והיות שהנפש מתקשרת ונמצאת מידי תפילה ותפילה בארץ ישראל, אם-כן יוצא שהיהודי נמצא שם ורק גופו הלך לגלות! בין אם הגלות היא בחוץ-לארץ, ובין אם היא בארץ ישראל (שאז הגלות מרה עוד יותר, היות שהוא נמצא ב"ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹¹, ולמרות זאת, נדמה לו שזוהי עוד ארץ ככל הארצות). ובכדי לעשות את הניסיון קל יותר - רואים בטבע, שכאשר שואלים גוי, איזה ארץ נמצאת בין לבנון ירדן ומצרים, הוא עונה שזוהי ה"האלי לאנד" (=ארץ הקודש)! - וכששואלים אותו מהיכן אתה יודע שזוהי ארץ הקודש?! - הוא עונה שכך כתוב מפורש בתורה - "ארץ אשר תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה".

ומהגויים אין מה לפחד, הם אף פעם לא היו בעלי-בתים על ארץ ישראל. וכפי שרש"י אומר¹² שאלוקים בראה, והוא נתנה למי שרצה, ולאחרי-זה "נטלה מהם ונתנה לנו" - הקב"ה החליט, שמה שפעם נקרא על-פי תורה "נחלת גוים", ארץ כנען (עד שאפילו כאשר יצחק אבינו היה שם, זה נקרא ארץ כנען) - הרי שמרגע שכבשו את הארץ (דרך מנעולה שזהו יריחו) - זה יצא מגדר ארץ כנען ונהיה ארץ ישראל.

וכיון שהקב"ה הוא זה שהביאה לנו - לכן גם אין ברשותם של היהודים למסור זאת לגויים! כיצד הנכם רוצים למסור חתיכה מארץ ישראל?! - זה כלל לא שלכם! - הקב"ה נתן לכם זאת!

יהודי, אף-על-פי שחטא, תמיד ישאר יהודי, ולעולם הוא לא יכול לשנות זאת! - הוא בדיוק כילד שיושב על שולחן אביו, שמיד כשנולד (הוא לא צריך להיות חכם או למדן, אלא מיד) הרי הוא נהיה יורש של אביו!

וכמו-כן כאן, כל יהודי יורש את ארץ ישראל, ירושה מאלוקים חיים, וכך קבעה תורת חיים! וכשם שילד, למרות שאינו יודע כלום - כבר יורש את אביו. כך יהודי, למרות שלא

(11) עקב יא, יב.
(12) בראשית א, א.

מקיים מצוות - הרי יש לו נפש-אלוקית (שהיא חלק אלוקה ממעל ממש), ולכן הוא יורש את כל מה שהקב"ה מנחיל לו, "בנים אתם לה' אלוקיכם"¹³. וכידוע, שבירושה אין הגבלות.

ואם הוא יעשה תנאים בירושה זו - אזי ידוע הדין¹⁴ ש"המתנה על מה שכתוב בתורה - תנאו בטל". ולכן, שום תנאים והצהרות על ויתורים לא יעזרו לו. אמנם צריכה להיות ה"בחירה החפשית" לכל יהודי¹⁵, אולם יחד-עם-זה לא ניתן לעשות שום שינוי ב"ארצינו" וב"אדמתינו".

"המתנה על מה שכתוב בתורה (ארץ ישראל) - תנאו בטל!"

וכאמור, העובדה שישנם מצוות שכרגע לא עושים אותם - זהו כיון שמצוה מסויימת זו ניתנת לקיום רק כאשר כל יושביה עליה. אולם ארץ ישראל עצמה, הנה למרות שנמצאים בגלות, הרי שברגע שיצאה מגדר "ארץ כנען" (שזה היה בכיבוש יריחו) - נקבע "ברית עולם" ש("מן הנהר הגדול עד נהר פרת") היא תהיה ארצינו! - לא מדינת ישראל, אלא ארץ ישראל!¹⁶

הגויים עצמם מבקשים שיפסיקו לעשות רעש מכך: כבשתם זאת - שבו ותהנו מזה! - לגוי אין כל טענות, הטענות היחידות באות מכיוון היצר-הרע! - והיהודי, תמורת השימוש בבחירה החפשית שהעניק לו הקב"ה לבחור בדרך הטובה, מעדיף הוא לבחור ביצר הרע! - מדוע אתה מקשיב לקולו של אותו 'מלך זקן וכסיל'¹⁷!?

וכפי שדובר פעם בארוכה שב"על-חטא" ישנו סעיף 'מוזר': "על חטא שחטאנו לפניך ביצר-הרע". ולכאורה אינו מובן, הרי כל החטאים שמפורטים ב"על חטא" נגרמו על-ידי (פיתוי) היצר-הרע, ואם-כן מה משמעותו של חטא ביצר-הרע!?

והביאור בזה: ישנם כאלה ענינים שהיצר-הרע כלל אינו רוצה בהם - הוא עצמו יודע שליהודים אין שום נגיעה בזה. וזהו ה"חטא שחטאנו לפניך ביצר הרע", שהיהודי הוא זה

(13) ראה באריכות תניא ריש פ"ב.

(14) כתובות נד, ב. קידושין יט, ב. ועוד.

(15) ראה לקוטי-שיחות ח"ד ע' 1309.

(16) לכללות ענין זה - ראה מכתבי י"ט סיון וי"ג תמוז תשכ"ט. נדפסו בכרך ב' עמ' 440 ואילך.

(17) לשון הכתוב - קהלת ד, יג. וברש"י שם.

"קראתי ואין עונה"

שמגרה את היצר-הרע שיש לפחד מהגוי! - הגוי נחל מפלה, בורח ורועד מפחד - ובכל זאת הוא פוחד ממנו, ואף רודף אחריו וקורא לו: שמע, אל תפחד ממני!

הסיפור עם אחאב ומלך ארם - מסופר בתורה כהוראה לזמנינו זה:

וכבר היה לעולמים: סיפור כעין זה מובא בתנ"ך¹⁸ שהקב"ה נתן את ארם בידי אחאב - הוא נחל מפלה! - ולמרות זאת רדף אחריו אחאב באומרו: שמע, אל תפחד ממני! ומזה נגרמו אחר-כך צרות צרורות לעם ישראל! - ולאחרי שידועים כבר על סיפור שכזה, מדוע אם-כן צריכים להיכוות פעם שניה?!

היה פעם ילד שלמד בחדר, וכשלמד חומש בשנתו הראשונה, למד על סיפור מכירת יוסף, כיצד רימוהו האחים, זרקו אותו לבור ומכרו אותו למצרים. כשקרא זאת הילד מאד הזדעזע. שנה לאחר-מכן, שוב פעם למד המלמד עם הכיתה את פרשת וישב, ולאחר שקרא זאת הילד - לא הזדעזע כבשנה שעברה, וכשתמהו על-כך הסביר: הרי כבר בשנה שעברה מכרו אותו אחיו, ואם-כן גם השנה היה עליו לדעת שיעשו לו זאת, ולמרות זאת התפתה לתחבולותיהם, לכן הוא לא ראוי לרחמים...

כבר התרחש הסיפור עם אחאב לכל פרטיו! - מלך ארם קיבץ חיל גדול והיה בטוח שיהיה ניצחון. ולא זו בלבד, אלא כבר תיכנן כיצד לחלק את הארץ לאחר שיכבשנה. אך בפועל אירע נס למעלה מדרך הטבע - והיתה להם מפלה ניצחת. הם ברחו והשאירו אחריהם את הכל! - ולמרות זאת, רדף אחריו אחאב, והסביר לו שהוא "רודף שלום", והוא לא יעולל לו כל רע!

סיפורי התורה אינם מסופרים סתם! - סיפורים אלה משמשים כהלכה וכהפקת הוראה מעשית!

לפני שנתיים אירע בדיוק סיפור כעין זה! ישראל ניצחה ניצחון מופלא למעלה מדרך הטבע, ולמרות זאת רדפה אחר הערבים בהצעה שיקחו את הכל חזרה! - מסרבים להפיק

(18) מלכים-א, כ.

את ההוראה מהסיפור שאירע עם אחאב. ובכך מניחים שישתלשלו גם עתה אותם תוצאות איומות שהשתלשלו מזה אז!

וכאמור, כשם שבתורה, הרי גם האוחז בלימוד המקרא צריך להאמין בכל התורה כולה, ואם לא - הרי שאז נחשב שגם במקרא הוא לא מאמין. וכשם שבשלימות עם ישראל - כולם שייכים לעם ישראל. באותה מידה גם בארץ ישראל - למרות שבינתיים "מפני חטאינו גלינו מארצינו", ואפילו אלה הנמצאים בארץ ישראל - נמצאים במצב של גלות!

אולם לאידך גיסא יש לדעת, שכל ארץ ישראל, היא ארץ ישראל - מ"הנהר הגדול ועד נהר פרת". ואותם שטחים הנמצאים כבר בידינו - אין לאף אחד רשות לוותר עליהם! וכאמור, שבכדי שהנסיון בזה יהיה קל, הראו לנו במוחש שבכדי שיהיה בטחון בארץ ישראל - הרי שצריכים להחזיק בכל חלקי ארץ ישראל גם בכדי שיהיה בטחון באותם שטחים אותם לא מתכוונים להחזיר!

ויחד עם-כל-זה יש לדעת ש"לא כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה"¹⁹! - ארץ ישראל אינה עוד מדינה שנתווספה בין לבנון, מצרים, וירדן! - זוהי "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה" - כיון שארץ הקודש יקרא לה. וזה עושה את ההכנה שהקב"ה יתן גם את החלקים האחרים, עד שיהיו "מן הנהר הגדול נהר פרת יהיה גבולכם", בגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש.

(מעובד ע"פ שיחת י"ג תמוז תשכ"ט)

היות שהקב"ה נתן לנו את הארץ - אין שום רשות להחזירה!

כשדיברנו על כיבוש הארץ [יש לזכור שהיחידות התקיימה שנתיים לאחר מלחמת ששת-הימים] אמרתי לרבי שהכיבוש היה נחוץ. אמרתי שכפר-חב"ד למשל היה עד הכיבוש יישוב-ספר ששכן לא הרחק מהגבול, לכן היה כדאי להרחיב את הארץ...

הרבי השיב שאין אנו צריכים לכבוש את הארץ מיוזמתנו, אבל אם הקב"ה נתן לנו את הארץ, אין לנו רשות בשום אופן להחזירה. כאן הרבי דיבר עימי בתקיפות מיוחדת נגד מסירת שטחים. למרות שהשיחה התקיימה כאמור שנתיים בלבד לאחר מלחמת "ששת הימים", הרבי חשש מאוד כבר אז

"קראתי ואין עונה"

שממשלות ישראל תרצינה להחזיר שטחים, והוא התנגד לכך בתוקף רב ואף הרים את קולו כשדיבר על כך.

(מתוך יחידות של הרב יהושע קלינג - תשכ"ט - נדפס בכפר-חב"ד גליון 685)

הסטוריית ההתרפסות חוזרת על עצמה, אך – יש אלוקים!

בתנ"ך מסופר¹ על מלחמת שבעת הימים שהתרחשה בימי אחאב מלך ישראל:

הדרד מלך ארם יצא למלחמה נגד ישראל, בה הוא נחל מפלה כה גדולה, עד שהוא חשב שלא תהיה לו לאחריה תקומה לעולם. ולמרות זאת, רדף אחריו אחאב וביקש ממנו שיחתום עמו על הסכם שלום.

מלך ארם, ששנא את אחאב שנאת-מוות, וחשב שבאותה מדה אחאב שונא גם אותו – לא הבין כיצד יתכן שאחאב רוצה לעשות עמו שלום?!

אך יועציו הסבירו לו שבני ישראל הם אומה של רחמנים וגומלי חסדים. ובמילא, אם הם מבקשים ממנו לעשות שלום, הם אכן יעשו עמו שלום.

ואכן, לאחר שכנועים רבים, הסכים הדרד לדבר, שלח שלוחים לאחאב, ונחתם ביניהם הסכם שלום. ומהסכם זה באו אחר-כך לעם ישראל צרות-צורורות כפי שמסופר שם באריכות.

מאורע כעין זה אירע לפני שנתיים, בעת מלחמת ששת הימים: צבא הגנה לישראל הכה את הערבים מכה נמרצת, והערבים נמלטו מרוב פחד – אך למרות זאת, רדפה ישראל אחר הערבים (דרך ארצות-הברית) התחננה בפניהם: בואו שבו עמנו סביב שולחן אחד, בואו ונעשה שלום!

במשך שנתיים כבר רודפים אחר הערבים ומתחננים אליהם שיסכימו לשבת יחד ולחתום על הסכם שלום, כשתמורת זאת, ישראל מוכנה ומבטיחה לתת להם את כל השטחים שידרשו, אך הערבים מסרבים להפגש עם היהודים, בטענה: יש לנו מספיק צרות משלנו, איננו מעונינים לא בטובתכם ולא ברעתכם, "לא מדובשך ולא מעוקצך"²!

מקרה וסיפור זה, הוא בדיוק כמו שאירע אז בין מלכות ישראל למלכות ארם.

אך כאן מתרחש דבר מופלא ביותר שאין לו שום הסבר טבעי: למרות שכבר שנתיים רצופות מתחננת ישראל לערבים, שישבו עמם יחד, ואף-על-פי שהם לא יפסידו מזה כלום,

(1) מלכים-א כ, לב.

(2) מדרש תנחומא פ' בלק ס"ו.

"קראתי ואין עונה"

אלא רק ירויחו, בכל-זאת הם אינם מסכימים. הם מוכנים להפסיד חצי מדינה שישראל רוצה להעניק להם על מגש של כסף, העיקר לא לשבת עם יהודי!
למצב מוזר זה ישנו הסבר יחיד: מתרחש כאן מצב של "ויכבד ה' את לב פרעה"³!
שהערבים מצד עצמם, אין להם שום סיבה לסירובם לשבת יחד עם היהודים, מה-גם שאין הם מפסידים מכך דבר. אך הקב"ה הוא זה שמכביד את לבם.

ההתרפסות – מגבירה פיגועים!

ההתרפסותה של ישראל בפני מדינות ערב לאחר הנצחון המופלא במלחמת ששת-הימים לא הסתיימה בכך:
שלטונות ישראל רוצים לחלק את ירושלים עיר הקודש לשלשה חלקים. זאת אומרת, שהעיר תהיה שייכת למוסלמים, לנוצרים ולהבדיל - 'גם' ליהודים. ולא זו בלבד, אלא הם מעודדים בפועל ערבים לגור בירושלים. על-אף העובדה שירושלים שייכת מאז ומקדם, כבר מימות שם בן נח ואברהם אבינו ועד לכיבוש ירושלים בידי דוד, ליהודים בלבד⁴.
נוסף לכך, ישנו דין מפורש בהלכה שלגוי אסור לדור בירושלים, מלבד העובדה שזה לא טוב עבורו. אמנם דין זה תקף רק בשעה ש"יד ישראל תקיפה"⁵, אך אין זה אומר שצריך לעודד את הגוי לגור שם. ועוד לרדוף אחריו ולהתחנן אליו שישאר לגור שם.
ההתרפסות זו בפני הערבים גורמת, שאם עד-עתה הם היו במצב של פחד מישראל, הרי כעת, כתוצאה מהרדיפה אחריהם, הם מרימים ראש כנגד ישראל ומגבירים רחמנא-ליצלן את הפיגועים.

(מעובד ע"פ שיחת שבת פרשת מטות-מסעי תשכ"ט)

(3) על-פי בא ט, יב.

(4) לכללות ענין זה - ראה גם מכתב י"ג חשון תשל"א. נדפס בכרך ב' עמ' 453 ואילך.

(5) ראה כתובות כו, ב ואילך. בבא-קמא צז, ב. ועוד.

כשם שלא ניתן לשנות הענין של "עמו" – כך לא ניתן לשנות את "אדמתו"

[דיבר בארוכה אודות משמעות הפסוק¹ "וכיפר אדמתו עמו", עמו - של הקב"ה, ואחר-
כך אמר]:

מזה גם-כן מובן, שכשם שלא ניתן לשנות את ה"עמו" - אלא תמיד אומה זו תשאר עמו
של הקב"ה - כך גם בנוגע לאדמה, שעצם האדמה נקראת אדמתו, ולא רק שאי-אפשר
לשנות זאת, או לקחת זאת, אלא אפילו להחליש את השייכות של האדמה עם הקב"ה, לא
ניתן לעשות. לא רק גוים אינם יכולים לעשות זאת, אלא אף יהודים.

וכפי שבנים שגלו מעל שולחן אביהם - השולחן תמיד ישאר - שולחן אביהם. כלומר,
למרות שהבנים גלו תמיד הם בניו של אביהם.

כמו-כן גם האדמה - אף שהמצב השורר עתה הוא ש"מפני חטאינו גלינו מארצינו
ונתרחקנו מעל אדמתינו"² (ולא רק בנוגע ליהודי חוץ-לארץ אלא אף יהודי ארץ ישראל
יושבים בארץ באופן של "גלינו מארצינו", וראיה לכך שישנם כמה מצוות שכעת לא ניתן
לקיימן), מכל-מקום, באיזה מצב שרק יהיה, ואפילו בחושך הכפול והמכופל של הגלות -
נשארת האדמה - אדמתינו והארץ - ארצינו.

אך כאן מגיע היצר-הרע ומוכיח שעל-פי השכל האנושי לא יתכן שזה עדיין "אדמתו
עמו" - ואף מתלבש באיצטלא של למדן, בכך שמביא ראיות מפסוקים וממדרשים.

ובכדי למנוע כל זאת, הרי שהקב"ה, עוד קודם שאומר "וכיפר אדמתו עמו" - נשבע
מלכתחילה³ "כי אשא אל שמים ידי ואמרת חי אנוכי לעולם". הסיבה לכך שנזקקים להגיע
לשבועה היא בכדי שאפילו אם יהיה קושי לקיים זאת - הרי שהשבועה תחייב, הוא יהיה
חייב להיות קשור בשבועה!

אך לכאורה רק כאשר מדובר אודות בשר-ודם, שייך לומר שהיות ויש דברים שקל לו
לעשותם ויש דברים שקשה לו לעשותם - לכן הוא נזקק לשבועה בכדי שיוכל להתגבר על

(1) האזינו לב, מג.

(2) נוסח התפילה - מוסף לג' רגלים.

(3) האזינו שם, מ.

"קראתי ואין עונה"

הקושי. אך הקב"ה - שעליו נאמר⁴ "לא בעמל ולא ביגיעה ברא הקב"ה את עולמו", כלומר, שכל העולמות, עליונים ותחתונים, ברא הקב"ה לא בעמל ולא בכח כי-אם ברוח פיו - אם-כן, מדוע נזקק הוא לשבועה - בכדי לוודאות שיקיים זאת - הרי לא שייך אצלו שום קושי?!

לכל יהודי יש חלק בארץ ישראל

ההסבר לזה יובן, בהקדים השאלה הידועה:

ידוע⁵ שלכל יהודי יש חלק בארץ ישראל (לגירסא א': אמה על אמה, ולגירסא ב': ד' אמות). והנה, ניתן להקשות על זה: כיצד יתכן שלייהודי תהיה חלק באדמה זו בשעה שהוא נמצא בריחוק מקום בגשמיות, ובפרט ברוחניות - איזה שייכות יש לו לאדמתו?! - על-זה עונה הקב"ה, שהוא כלל לא נכנס לשקלא-וטריא, לא עם הבית-דין של מטה, ולא עם של מעלה!

וכשיתמהו כיצד זה יתכן - הרי זה על-פי שולחן-ערוך ובית-דין של מעלה?! - אומר על זה הקב"ה, שקודם שהוא מוציא לידי פועל את גאולתן של ישראל, דבר ראשון הוא נשבע, "כי אשא אל שמים ידי". וכשתמהים כיצד זה יתכן - הרי יהיו אז זמנים אחרים ותקופות אחרות עם מצבים שונים?! - אומר הקב"ה: "ואמרתי חי אנוכי לעולם" - שהשבועה - למרות שכביכול כובלת את הקב"ה, מכל-מקום זהו "לעולם", הקב"ה כבול לזה עד סוף כל הדורות.

. . . וכל-זה בא בתור הכנה, ובתור שלב אחר שלב וצעד אחר צעד, בכדי שיגיעו ל"וכיפר אדמתו עמו", שהקב"ה מוותר (שזהו הפירוש הפשוט - לא "וכיפר" מלשון כפרה), מוחל וסולח ומכפר על הענין של חטאינו (שהם הסיבה ל"גלינו מארצינו ונתרחקנו מעל אדמתינו") - ואינו עושה זאת מצד טעמים של שכל והסברה, אלא מכיון שזוהי אדמתו וזהו עמו.

(4) בראשית-רבה יב, ט.

(5) ראה שו"ת מהר"ם ב"ר ברוך ס' תקלו. ס' השטרות לר"י ברצלוני ע' 43. אוצר הגאונים קידושין ס' קמו-קנא.

משיחת ו' תשרי תש"ל

ובדיוק כפי שהקב"ה הוא כל יכול ונצחי וידו שולטת בכל - כך (כביכול) גם הענינים של "אדמתו" ו"עמו", שולטים בכל, וידם על העליונה.

ולכן, יש לדעת שכבר נפסק (בפרשתינו³ - בחלק השייך להיום) שישנה שבועה "חי אנוכי לעולם", שבכל שנה ובכל מקום שיהודי ימצא, מצלצלת השבועה ומורה ההוראה - כיצד היהודי צריך להתנהג בחייו הפרטיים ובחייו כפי שהוא חלק מהכלל.

עליו להתנהג באופן שיביא את ה"וכיפר אדמתו עמו" ברוחניות, שזה יגרום גם ל"וכיפר אדמתו עמו" בגשמיות. והיות ו"אין מקרא יוצא מידי פשוטו"⁶ (שהפשט הוא עיקר גדול) לכן הפירוש הוא שהקב"ה משחרר את אדמתו בפשטות, היות שבזה עיקר תאוותו כביכול - לא למעננו אלא למענך.

ו"אדמתו" הולך יחד עם "עמו", שיהודים משתחררים בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו - ואז גם מתגלה לעין כל שזוהי אדמתו של הקב"ה, ועם ישראל הוא עמו של הקב"ה, ואף לא נצרכים ל"ו' החיבור" לחבר ביניהם - היות והם דבר אחד.

וכל זה בא באופן טוב, ללא יסורים רחמנא-ליצלן היות והקב"ה הוא עצם הטוב, וטבע הטוב להיטיב, והוא כולל בכתיבה וחתימה טובה שיהיה גם באופן של הטוב לנו תפתח, שיהודי כפי שהוא נשמה בגוף בעולם הגשמי - יראה שזה טוב בגלוי. עד ל"הרחב פיך ואמלאהו"⁷: "הרחב פיך" - באופן של הרחבה, יותר מהמקסימום. "ואמלאהו" - מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה, למטה מעשרה טפחים בטוב הנראה והנגלה.

(מעובד ע"פ שיחת ו' תשרי תש"ל)

(6) שבת סג, א ו"ג

(7) לשון הכתוב - תהלים פא, יא

"קראתי ואין עונה"

הוראת רש"י: לצאת לעולם ולשלול את טענת "לסטים אתם!

ידוע, אשר שבת בראשית היא שבת כללית אשר ממנה נמשך על-פני כל שבתות השנה (ומהשבת עצמה - מתברכים כל ימות השבוע¹).

ובתחילת פרשת בראשית² מפרש רש"י: "אמר ר' יצחק לא היה צריך להתחיל את התורה אלא מהחודש הזה לכם³... ומה טעם פתח בבראשית משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים⁴"! [וכעין זה מצינו בפסוק "וכפר אדמתו עמו"⁵. היינו, שארץ ישראל ועם ישראל - דבר אחד הם. ולכן מילים אלו נאמרו ללא ו' המפסיק וללא ו' המוסיף - כיון ש"אדמתו" ו"עמו" (אינם שני דברים אלא) - דבר אחד הם].

בפירוש זה בא רש"י לחדש לנו - שגם הגוי צריך לדעת, שהתורה אכן היתה אמורה לפתוח ב"החודש הזה לכם", וכל הסיבה שפתחה ב"בראשית ברא אלוקים" - הוא בכדי להראות בצורה ברורה שהכל של הקב"ה, ו"ברצונו נתנה לכם, וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

וממשיך הפסוק לומר "נחלת גויים" - אכן, אף אחד לא מכחיש את העובדה שהגויים היו שם - אך באותה מידה שעלה ברצונו של הקב"ה להעניקה אז לאומות-העולם - החליט אחר-כך ליטלה מהגויים וליתנה לבני-ישראל.

וממשיך "הגיד לעמו" - התורה מספרת זאת ליהודים. אך היהודי - לאחר ששומע זאת - צריך לגשת ולהסביר זאת לגוי; לא די בכך שהוא יושב בבית-המדרש ולומד זאת עם חבריו, אלא עליו לצאת ולומר זאת בגלוי וללא בושה - לכל העולם - עד שאפילו ילד בן חמש יבין זאת.

ברור שכשהוא יאמר זאת בצורה שכזו - אזי הגוי מיד יקבל זאת, היות ולגוי אין בחירה; בכדי שיהודי יקבל דברים מסויימים - נדרשת עבודה. אולם גוי, היות ואין לו בחירה - לכן

(1) ראה זח"ג צב, ב.

(2) א, א.

(3) בא יב, ב.

(4) תהלים קיא, ו.

(5) האזינו לב, מג.

משיחת ש"פ בראשית תשי"ל

הוא מיד מקבל זאת. ובפרט, שבעניננו מדובר שהתורה אמרה שיש לומר זאת לגוי - לכן דבר ברור הוא שהגוי יבין זאת.

אמנם אסור ללמוד עם הגוי תורה שבעל-פה⁶ - אך אף-על-פי-כן, את שבע מצוות בני-נח - וודאי שצריכים ללמד אותן. וכמבואר ברמב"ם⁷ שבזמן ש"יד ישראל תקיפה" - צריכים לכפות את הגוי שיקיים את שבע מצוות בני-נח. אמנם כעת, ש"אין יד ישראל תקיפה" - אזי לכל-הפחות צריכים ללמד את שבע המצוות ככל האפשר.

והנה, אחד משבע מצוות בני-נח - הוא גזילה. אשר לכן, יש להסביר לגוי שכשארץ ישראל בידו - זוהי גזילה.

נוסף לכך: כשגוי עובר על אחת משבע המצוות - הוא חייב מיתה⁸. במילא, אדרבה: כשהוא נשמר מגזילה - רק אז הוא נשאר חי ולא יהיה מחוייב מיתה. כלומר: כשארץ ישראל אינה בידו - זה טוב עבורו, היות וכך הוא ניצל ממוות.

ולא כפי שטוענים ה"רודפי שלום", שכשארץ ישראל אינה אצל הגוי - זוהי רעה עבורו. אלא בדיוק להיפך: דווקא כשלא מביאים לו את ארץ ישראל - זוהי טובה עבורו, היות וכך הוא נשאר חי.

ומאותה סיבה, גם לא שייך לתת לו אפילו חתיכה אחת (אשר מלבד זאת, שאפילו 'שעל' אחד נוגע לכל הגבולות של ארץ ישראל) הנה גם כשנותנים לו אפילו שעל אחד בלבד מארץ ישראל - זוהי גזילה! מאחר שלגוי אין שום שייכות לארץ ישראל!

וכבר בברית בין הבתרים נתן הקב"ה את ארץ ישראל לעם ישראל ואף קודם לזה כבר כתוב⁹ "לך אתננה". ובהמשך שם¹⁰ כתוב: "לזרעך נתתי" - בלשון עבר. ומפרש רש"י אשר "אמירתו של הקב"ה כאילו היא עשויה". היינו, שכבר מיד אז - ניתנה לנו ארץ ישראל.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-9 פרשת בראשית תש"ל)

(6) היות ורק תורה שבכתב שייכת לו. וראה שדי-חמד כרך ז' ע' א' תקטו ואילך.

(7) הל' עבודה זרה פ"ה ה"ו.

(8) רמב"ם הל' מלכים פ"ט הי"ד.

(9) בראשית יג, טו.

(10) טו, ח.

"קראתי ואין עונה"

הקשר בין יהודי התפוצות לארץ הקודש

לכל יהודי, בלי להתחשב במקום מגוריו, יש לו חלק ונחלה בארץ ישראל, של אמה על אמה, לפחות¹.

כפי שדובר מספר פעמים יש לכל דבר ביטוי בהלכה. אף כאן: לגבי פרוזבול נאמר בפסקי הגאונים שכל יהודי רשאי לכתוב פרוזבול, למרות שלשם פרוזבול יש צורך בבעלות על קרקע, שכן לכל יהודי יש קרקע בארץ ישראל.

כן מובן מזה שכל עניין הנעשה בארץ ישראל - לא זו בלבד שהוא עניין של כלל ישראל, אלא שיש לכלל ישראל לחוות דעה עליו, בין אם מתחשבים בדעה זו ובין אם לא. כיון שהיא נחלת עולם מ"אלקי עולם"² לעם ישראל, בני אברהם יצחק ויעקב, אין מי שיכול לקחת אותה מהם, ואפילו הם עצמם אינם יכולים לוותר עליה. "כל המתנה על מה שכתוב בתורה (ולא חשוב מי המתנה) תנאו בטל"³.

ממבט ראשון נראה לכאורה שיהודי רשאי לחוות דעה רק על נחלתו הוא, שהיא, כאמור, בגודל אמה על אמה.

אבל אין הדבר כן, משום שיש ענינים בארץ ישראל כפי שהיא מהווה נקודה אחת ואחידה. לפיכך ישנם דברים הקשורים בארץ ישראל כשהיא בשלימותה "וכל יושביה עליה"⁴, כגון: מצות היובל, שהיא עניין החירות נוהגת רק כאשר כל יושביה עליה⁵. ול"כיבוש יחיד" בסוריא יש דין "כיבוש רבים" רק כאשר ארץ ישראל בשלימותה⁶.

זכותו של יהודי לחוות דעה בארץ ישראל

ברור, איפוא, שאין להתפלא על יהודי המחזה דעה על מה שצריך להיות בארץ ישראל למרות שיש לו בה רק על אמה על אמה; וגם אם אין מציינים לו. לא זו בלבד שהוא זכאי

(1) ראה שו"ת מהר"ם ב"ר ברוך סי' תקל"ו. ס' השטרות לר"י ברצלוני ע' 43. אוצר הגאונים קידושין סי' קמו קנא.

(2) ראה נוסח ברכת "יוצר אור".

(3) כתובות נו, ב, פג, ב ואילך. קידושין יט, ב. ועוד.

(4) תהלים עה, ד.

(5) רמב"ם הל' שמיטה ויובל פ"ה ח.

(6) ערכין לב, ב.

משיחת פורים תש"ל

לחוות דעה, אלא, אדרבה, אם הוא שותק הרי הוא נושא באחריות על כל הדברים הנעשים שם וידועים לו מבלי שיגיב עליהם.

הדברים אמורים גם בכזה "היודע את רבונו ומתכוין למרוד בו"⁷, רחמנא ליצלן, והוא מורד בשייכותה של ארץ ישראל לעם ישראל (שמקורה ב"לקחה מהם ונתנה לנו"⁸).

וכפי שכותב הרמב"ם ב"אגרת תימן" ובאגרת השמד, שירבעם בן נבט נענש על שהעמיד עגלי-זהב בבית-אל ובדן, ובד בבד הוא נענש גם על שלא קיים עירוב תבשילין - שכן גם "היודע את רבונו ומתכוין למרוד בו" כירבעם בן נבט, רחמנא ליצלן, אינו פטור ממצוה כגון עירוב תבשילין.

כך גם מי ששייך ל"אל-פאתאח" וכיוצא-בזה - אם אין הוא מחוה דעה ישרה על הטעון תיקון בארץ ישראל, הרי נוסף על כך שייענש על שהוא פוגע בארץ ישראל בסיועו ל"אל-פאתאח" - ייענש גם על זה שלא עמד על כך שבארץ ישראל יתוקן הטעון תיקון.

כן אמורים הדברים גם כאשר היהודי יודע שיתכן שלא ישמעו אליו, וכפי שאומר התלמוד במסכת שבת:⁹ "אם לפניך גלוי - להם מי גלוי?" - גם כאשר נעשו נסיונות להוכיח ולא הועילו, הרי פסוקה ההלכה¹⁰: "הוכח תוכיח את עמיתך"¹¹ - אפילו מאה פעמים."

ופירוש הדבר הוא - שלאחר שהוכיח תשעים ותשע פעמים, ועשה זאת בכל הפרטים הנדרשים על-ידי התורה, ולא הועיל דבר, הרי אם אינו מוכיח גם בפעם המאה עובר הוא בזה על מצוות-עשה מן התורה: "הוכח תוכח את עמיתך". מה לנו הוכחה גדולה יותר שעל-פי התורה על היהודי לעשות את שלו, מבלי להתחשב במידת התועלת שבכך?!

מובן מזה גם, שבין אם דרכו של יהודי בכך ובין אם אין דרכו בכך - הרי אם קיים חשש ששתיקתו תתפרש שלא כראוי, אין לו ברירה, ובין אם זו דרך נועם ובין אם לאו - חייב הוא לומר דברו, לפחות בקצרה.

(7) רש"י נח י, ט

(8) רש"י בראשית א, א

(9) נה, א

(10) בבא מציעא לא, א

(11) קדושים יט, יז

"קראתי ואין עונה"

זכותנו על ארץ ישראל

. . נכון אמנם שכבשנו אותה, אבל כפי שרש"י אומר: "אומות העולם אומרים: לסטים אתם שכבשתם ארץ שבעה אומות". אך תוקפה של טענת היהודים לזכות על ארץ ישראל, הוא – היותה "ארץ אבותינו". המושג "אבותינו" אינו מתכוין לבני דור קודם, כי אם לאבות האומה, אברהם יצחק ויעקב וכו', והרי חלה בינתיים הפסקה של אלף וכמה מאות שנה?!

אם משום שזו ארצנו אשר נגזלה מאיתנו על-ידי זרים שגירשונו מארצנו, ולכן מגיעה לנו הארץ – הרי לפי זה אפשר גם לגרש את נשיא ארצות הברית מושינגטון ולהושיב שם אינדיאני, שלו היתה שייכת וושינגטון? ברם, למרות שכבר באו אינדיאנים לטעון תביעה זו – אין עולה כלל על הדעת להתחשב בה. ההבדל הוא איפוא, בזה שכאן ישנה "ברית בין הבתרים"¹², לפיה שייכת ארץ הקודש לעם קדוש.

וכאשר משמיטים את השולחן ערוך ואומרים שזה שייך לסוג מסויים של יהודים המהווים מיעוט ולא הם הקובעים את סדרי ארץ הקודש שכן אין זו "מדינת הלכה" – והלכה פירושה: תמצית התורה שבכתב והתורה שבעל-פה – כאשר אין קשורים, רחמנא ליצלן, אל התורה שבכתב והתורה שבעל-פה, אין כל מקום לתביעה ולבעלות על ארץ הקודש בכלל. היא שייכת, אם-כן, לעמים אחרים שהיו בה עד לפני מאה שנה או שבעים שנה (ואלה שהגיעו אז לארץ היו אנשי הלכה, שומרי תורה ומצוות).

(משיחת פורים תש"ל - מוגה)

כל יהודי זכאי ומוכרח לחוות דיעה על הנעשה בארץ ישראל

הפנינו שאלה הנשמעת מפי רבים: מה זכותם של אלה היושבים באמריקה לחוות דעה בעניינים הנוגעים לארץ ישראל? האדמו"ר חייך, כמי שמכיר את השאלה ואת השואלים כאחד הוא גם בקי במה שנכתב בעתונות נגד מי שיושב ב"איסטון פארקוויי" ורוצה לפרוש את מצודתו על ירושלים. כך שלא הופתע כלל מהשאלה והשיב עליה בניחותא: "כל יהודי, בלי להתחשב במקום מגוריו, יש לו חלק ונחלה בארץ ישראל, של אמה על אמה לפחות. כפי שדובר מספר פעמים יש לכל דבר ביטוי בהלכה. אף כאן. הנה לגבי פרוזבול נאמר בפסקי הגאונים שכל יהודי רשאי לכתוב פרוזבול, למרות שלשם פרוזבול יש צורך בבעלות על הקרקע שכן לכל יהודי יש קרקע בארץ ישראל. יוצא, איפוא, שכל עניין הנעשה בארץ ישראל – לא זו בלבד שהוא עניין של כלל ישראל, אלא שיש לכלל ישראל הזכות והחובה לחוות דעה עליו, בין אם מתחשבים בדעה זו ובין אם לאו". אחרי הרהור קל המשיך: "ממבט ראשון נראה לכאורה שיהודי רשאי לחוות דעה רק על נחלתו הוא, שהיא, כאמור, בגודל אמה על אמה, אבל אין הדבר כן. לא זו בלבד שהוא זכאי לחוות דעה, אלא אדרבה, אם הוא שותק הרי הוא נושא באחריות על כל הדברים הנעשים שם וידועים לו מבלי שיגיב עליהם".

(12) ראה לך-לך טו.

משיחת פורים תש"ל

(מתוך יחידות של מר משה אישון - נדפס ב"הרבי שלושים שנות נשיאות" ע' 74)

"קראתי ואין עונה"

אם הוא לא יתפטר ממשרת שר בעצמו – יסלקו אותו!

אין להתבייש מלעשות את הצעד הזה של התפטרות ממשרת שר. על מנת למנוע קרבן בנפש כדאי לאבד את כל המשרות. סוף סוף שום אדם לא נולד מיניסטר, וישנם רק כך וכך שנים מאז נתמנה פלוני או פלוני למיניסטר, כך שלא יהא בזיון בהתפטרות.

אם לא יתפטר – לא יועיל לו הדבר כיון שסוף סוף יסלקו אותו ממשרתו כאשר יתברר שאי אפשר לסמוך עליו, שכן אם הוא מסוגל לסחור בשולחן-ערוך (וזה בשעה שהוא עצמו יהודי מאמין ושומר תורה ומצוות) – עלול הוא לסחור גם בשאר הענינים...

(משיחת ל"ג בעומר תש"ל - מוגה)

מוכנים אפילו ליהרג, העיקר לא לפרוש מהכסאות...

אחד כתב לי אימרה חדשה שישנה בארץ ישראל - 'יהרג ואל יפרוש'... הרי ישנו הדין ד"יהרג ואל יעבור"¹, ועכשיו יש אימרה חדשה - 'יהרג ואל יפרוש'!

שאלתי אותו: מה הכוונה בזה? וענה לי: מה אינך מבין, 'יהרג ואל יפרוש' - מוכנים לעשות את כל הענינים, אפילו ליהרג, העיקר לא לפרוש מהכסאות... כדי להאחז בכסאות מותר להעמיד שנים וחצי מליון יהודים בסכנה, רחמנא-ליצלן היה-לא-תהיה!

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת בהעלותך תש"ל)

(1) ראה רמב"ם הל' יסודי-התורה פ"ה ה"ב.

משיחת ש"פ נשא תש"ל

כשחדורים בידיעה שהקב"ה נתן את ארץ ישראל – אזי ניתן לשמור עליה!
בפרשת ואתחנן על הפסוק¹ "שמור את יום השבת לקדשו" מפרש רש"י: "ובראשונות
אומר זכור! – שניהם בדבור אחד ובתיבה אחת נאמרו ובשמיעה אחת נשמעו".
והנה, בפירושו זה מרמז גם על המובא בפרשתינו²: "כה תברכו... אמור להם: יברכך
ה' וישמרך". היינו, שגם ה"יברכך" ו"ישמרך" הם אותו ענין.
והדבר מתבטא בכך – וכפי שמפרש שם רש"י – שכבשר ודם נותן איזה דבר, הוא אינו
יכול להיות אחראי שאף אחד לא יקח את זה. אך כשהקב"ה נותן – אז וודאי שאף אחד אינו
יכול לקחת זאת. מאחר שהוא הנותן והוא גם השומר – "יברכך" ו"ישמרך".
מכך מובן גם בנוגע לארץ ישראל: בשעה שאומרים "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל
הזה"³ – הרי שאז לא יכולים להיות בטוחים שיוכלו להחזיק בזה. אך כאשר יודעים לבטח,
שהקב"ה נתן זאת – אזי לבטח יחזיקו בזה, היות והקב"ה ישמור זאת.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת נשא תש"ל)

(1) ה, יב.

(2) ו, כג-כד.

(3) לשון הכתוב – עקב ח, יז.

"קראתי ואין עונה"

ארץ ישראל – מאחדת את כל יהודי העולם!

החידוש של גאולת י"ב-י"ג תמוז הוא: ש"לא אותי בלבד גאל הקב"ה, אלא את כל... אשר בשם ישראל יכונה"¹.

כלומר, שענין הגאולה מתבטא באחדותם של כל היהודים - "כל אשר בשם ישראל יכונה" - במשך כל השנה כולה ובאופן ש"כולנו אחד", וזה ממשיך את הענין של "ברכנו אבינו כולנו כאחד"², כמבואר³ בארוכה.

אחדות זו אינה צריכה להתבטאות רק כפי שהיא מצד שורש ומקור הנשמה - אשר שם כל הנשמות מתאימות ו"אב אחד לכולנה"³ - היות ושם אחדות זו לא נמצאת בגילוי למטה מעשרה טפחים.

עיקר הפעולה והחידוש של ימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז (שזוהי האחדות בין כלל ישראל), צריכה להתבטאות בפעולה גשמית דווקא הנמשכת על פני השנה כולה (וכאמור: לא פעולה של מסירות-נפש - שזה כבר ישנו בשווה אצל כל ישראל היות ו"נפש השנית בישראל היא חלק אלוקה ממעל ממש"⁴ - שזה בשווה אצל כל ישראל).

והנה, ענין המאחד את עם ישראל כולו - הוא הענין של ארץ ישראל. כלומר: היות שלכל אחד ואחד מישראל יש אמה על אמה בארץ ישראל (כמובא בספרים⁵. או לגירסא שניה - ד' אמות על ד' אמות) - לכן, אף שלכל יהודי יש את אמתו הנפרדת - יחד-עם-זה, יש לו גם "אמה" בתור 'שותף'. כלומר, שארץ ישראל שייכת לכל עם ישראל באופן כללי ולא ניתן לחלקה - אלא כולם יחד שותפים בכל ארץ ישראל.

ולכן, דוקא על-ידי הענין של ארץ ישראל מתבטאת אחדותם הבלתי-מופסקת והנצחית של כל היהודים - בצורה הגשמית והמופשטת ביותר, "גוי אחד בארץ"⁶ - (שנוסף למהות הענין של "גוי אחד" נוסף גם הענין של) ארץ כפשוטה.

(1) ראה ספר-המאמרים תרפ"ח ע' קנו.

(2) נוסח תפלת שמונה-עשרה.

(3) בתניא פרק לב ובכמה מקומות.

(4) שם רפ"ב.

(5) ראה שו"ת מהר"ם ב"ר ברוך ס' תקל"ו. ס' השטרות לר"י ברצלוני ע' 43. אוצר הגאונים קידושין סי' קמו-קנא.

(6) לשון הכתוב - שמואל-ב ז, כג.

משיחת י"ב תמוז תש"ל

והנה, אף-על-פי שהשטחים הנמצאים בידי ישראל אינם במצב של גאולה וחירות אמיתית, (שהרי "אין יד ישראל תקיפה"⁷ ולכן לא מבצעים כמה ענינים שעליהם חל הדין של "שקץ תשקצון"⁸, ואפילו ענינים של "יהרג ואל יעבור") - משום ש"מפני חטאינו גלינו מארצינו"⁹ - אך אף-על-פי-כן עדיין היא "ארצינו". ואמת אמנם שישנם כמה מצוות הנוהגות רק כאשר "יד ישראל תקיפה", או כאשר ארץ ישראל בשלימותה - למרות זאת גם בעת הגלות, מאחדת ארץ ישראל את כל עם ישראל באופן גשמי ובמקום גשמי - היות שהיא תמיד "ארצינו".

ולכן, דווקא על-ידי ארץ הקודש מתבטאת העובדה ש"כל אשר בשם ישראל יכונה" - האחדות הגשמית של כל עם ישראל. כלומר, שארץ ישראל היא זו שעושה מכל היהודים דבר אחד (לא רק אומה אחת אלא גם דבר אחד) שכל ישראל - למרות שיש בהם "ראשיכם שבטיכם, חוטב עצים, שואב מימך"¹⁰ - הם מציאות אחת.

ולכן, בשעה שישנם כאלה ש"יצרם אנסם"¹¹, ורוצים לעשות מארץ ישראל ענין של פירוד חס-ושלום - זה לא יכול להצליח להם. וכל תוכניות הפירוד הללו מגיעות מכיוון היצר-הרע.

והיות שכך, כלומר, שבין-כה זה לא יצליח, כאמור - אז לשם מה יש לגרום עגמת-נפש, אם זה בכל מקרה לא יצא לפועל?!

ואדרבה: לא רק שאינה פועלת שום פירוד וחלישות, אלא "כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים"¹² - היא מוסיפה חיות חדשה היוצאת מירושלים (על-ידי "דבר הוי" שהוא ללא כל שינויים - אלא, היה הוה ויהיה [כלומר, כפי שהיה במעמד הר סיני, כך הוא כל הדורות ללא כל שינויים]) לכל הארץ כולה.

(7) כתובות כו, ב ואילך. ועוד.

(8) עקב ז, כו.

(9) נוסח התפילה - מוסף לג' רגלים.

(10) לשון הכתוב - נצבים כט, ט-י.

(11) ראה רמב"ם הל' גירושין פ"ב ה"כ.

(12) ישעי' ב, ג. מיכה ד, כ.

"קראתי ואין עונה"

וכשיש את ה"אתה בחרתנו מכל העמים"¹³ - "המבדיל בין קודש לחול, בין אור לחושך, בין ישראל לעמים"¹⁴ - או אז נוצרת המחיצה בין ישראל לעמים, ואז אין שום ספיקות, שאלות ולחצים.

כל היהודים - מהעבר האחד; וכל אומות-העולם - מהעבר השני!

ואף שנמצאים בזמן הגלות - וכל יהודי מחולק האחד מחבירו, אך הקב"ה העמיד מחיצה - אשר כל היהודים - אפילו אלה שההעלם והסתור מכסה עליהם והם רק בשם ישראל יכונה - מהצד האחד - וכל העמים, כולל גם חסידי אומות-העולם (שיש להם חלק לעולם הבא) מהעבר השני.

הבדלה ומחיצה זו טובה לאומות-העולם! - העמים שמחים מזה ובפרט היהודים! - זהו האופן האמיתי והיחיד המוביל לחיים טובים יותר וראויים לשמם בעולמנו הגשמי.

ועל-ידי אחדות זו (באמצעות ארץ ישראל) המאחדת את כל היהודים - מראשיכם שבטיכם, עד לחוטב עציך ושואב מימך ואפילו אותם אשר בשם ישראל (ולא יותר) יכונה - לחטיבה אחת, נעשה בפועל "ונתתי שלום בארץ", "ונפלו אויביכם לפניכם"; וכפי שרש"י מפרש זאת "איש בחרב רעהו", שיהודים לא יצטרכו כלל למלחמות אלא האומות יילחמו בינם לבין עצמם.

וזוהי ההכנה הקרובה וההקדמה ל"ואשבור מוטות עלכם (עד ל)ואולך אתכם קוממיות"¹⁵ בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו יבוא ויוליכנו קוממיות לארצינו.

(מעובד ע"פ שיחת י"ב תמוז תש"ל)

(13) רמב"ם הל' חגיגה פ"ג ה"ד.

(14) ראה פסחים קג, ב.

(15) בחוקתי כו, ו-יג.

משיחת ש"פ מטות-מסעי תש"ל

שיחה זו והבאה שלאחריה נאמרו בעקבות הסכם הפסקת-האש שנחתם בין ישראל למצרים בתאריך ה' אב תש"ל 7.8.1970 (שבוע לאחר אמירת שיחה זו). בשיחות אלו זועק הרבי כי 'הפסקת-אש' זו היא הסחת דעת, אשר במהלכה מצרים מתחמשת בנשק משוכלל ומכינה את עצמה למלחמה נוספת נגד ישראל (ראה גם ב'יחידות' של העיתונאי יונה כהן עמ' 44 ואילך).

כוחו של הגוי נובע מחולשתו של היהודי!

על הפסוק¹ "זאת הארץ אשר תפול לכם בנחלה" מפרש רש"י, שהקב"ה אמר למשה "ראה אין בהם עוד כח". כלומר, שלגוי מצד עצמו אין כח, וכל כוחו בא מהיהודי.

על-פי הסבר זה נבין את הסיבה לכך שאומות-העולם מכריחים את ישראל להחזיר את השטחים שכבשה במלחמת ששת-הימים. שהרי לכאורה, כיצד יתכן שגוי יכריח יהודי לעשות דבר מסויים, והרי גוי מצד עצמו אין לו כח?! אלא מוכרח לומר, שמכיון שישראל מצד עצמה אינה מעוניינת להחזיק בשטחים, זה נותן את הכח לגויים לדרוש את החזרת שטחים אלו.

כל זה נמשך שלוש שנים, שמאז הנצחון במלחמת ששת-הימים, מתחננת ישראל לערבים, שיסכימו לקחת מהם את השטחים, אך הערבים אינם מסכימים.

הפסקת האש – טקטיקה מצרית ארוכה!

כעת (לאחר שלוש שנים), הסכימו פתאום הערבים (מצרים) לעשות הסכם שלום, ומתנים זאת בהפסקת-אש למשך שלשה חדשים. אך כל בר-דעת מבין, שהסיבה שהערבים רוצים הפסקת אש, אינה מפני שאינם יכולים לדבר על שלום כשיש הרג, כי עד עכשיו, הם הרי דיברו על שלום גם בשעת מלחמה.

אלא, הסיבה שהם רוצים הפסקת אש היא מאוד פשוטה: עד עכשיו, מצרים לא יכלה לשקם את ההריסות ליד תעלת סואץ, וכן לא להכניס לשם נשק, מאחר שישראל הפציצה

(1) מסעי לך, ב.

"קראתי ואין עונה"

שם ללא הפסקה. אך כעת, ברגע שתהיה הפסקת-אש, שאז הם עוד לפני החתימה ולא מחוייבים לשלום, מיד יתחילו בעבודות השיקום.

ולגמרי לא מובן: כיצד יכולה ישראל להסכים לכזה דבר, הרי פניהם של הערבים אינם מועדות כלל לשלום?! שהרי אילו היו פניהם לשלום, היו חותמים תוך 24 שעות על מסמך שלום, ולשם-מה הם זקוקים להפסקת האש?! הרי כל הסיבה שהם רוצים הפסקת-אש, זה עבור שיקום ההריסות, ואם-כן כל ההרוגים (היה-לא-תהיה) והכסף - הולכים לריק! שזה בלתי-הגיוני לחלוטין!!!

אמנם ישראל טוענת, שאין מה לדאוג, כיון שישלחו לשם פקחים, שישגיחו שבשעת הפסקת האש מצרים לא תבנה ולא תכניס נשק. אבל כולם נוכחו לדעת מה אירע בשנת 1956, שארבעה מדינות חתמו והבטיחו שהם אחראים שיהיה שלום בגבול, ואפילו שלחו לשם פקחים, וברגע שנאצר רק רימז להם שהם אינם רצויים עוד - ברחו משם, ויותר מכך: לפני כמה שבועות נסע נציג מטעם האו"ם לדבר עם מצרים על שלום, והם ידעו שהוא בא לדבר על שלום, ובכל זאת רצחו אותו.

מכל הסיפורים האלו, רואים באופן ברור, שמצרים לא מכבדת ולא תכבד שום הסכם והבטחה של "הפסקת אש" וכיוצא בזה.

ובנוסף לכל זה, הרי הדבר פשוט וברור, שכל "הפסקת-האש" הזו, היא הסחת דעת, כיון שבזמן הזה, נאצר רוצה לבנות ולהכניס נשק לתעלת סואץ. כעת, הנשק שנקנה והתקבל מהצרפתים והרוסים עומד בלוב, וממתין למשלוח. ממתנים רק לרגע שבו ישראל תפסיק להפציץ, ואז יוכלו לשלוח את כל הנשק, ולהתחיל לבנות שם.

שורש הבעיה – חוסר אמונה בבורא עולם

אך האם ישראל באמת אינה יודעת שכל "הפסקת-האש", היא בלתי הגיונית לחלוטין וכל כולה משחק של המצרים?! ישראל הרי בוודאי יודעת ומבינה את זה. אלא הבעיה היא, שישראל פוחדת לומר זאת ל"ידידים הטובים" - ארצות הברית. ולמרות שגם בארצות הברית מבינים כמה שזה בלתי הגיוני, ולמרות שבישראל יודעים שכך חושבים בארה"ב, בכל זאת פוחדים לומר להם זאת.

משיחת ש"פ מטות-מסעי תש"ל

והסיבה לכך שפוחדים לומר לגויים את האמת התקיפה, היא מכיון, שחסרה האמונה בהקב"ה - בורא העולם. שאף-על-פי שהקב"ה הראה בגלוי ש"ראה אין בהם עוד כח" בכך שישראל ניצחה באופן מופלא, הן במלחמת ששת-הימים, והן במלחמת השחרור, בכל זאת, עדיין לא מאמינים בקב"ה.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת מטות-מסעי תש"ל)

"קראתי ואין עונה"

מצרים ניצלה את הפסקת האש – להתבצרות ולאיכסון נשק

על הפסוק¹ "ובני ישראל נסעו מבארות בני יעקן מוסרה", מפרש רש"י, שלאחר נצחונם הגדול של בני ישראל במלחמתם נגד מלך ערד, נתקפו לפתע בפחד מפני מלחמה נוספת, ונסוגו לאחור שמונה מסעות.

סיבת נסיגתם אינה מובנת: הלא הם ניצחו את מלך ערד, היכו אותו מכה ניצחת ונוכחו לדעת שאין מה לחשוש ממלחמה נוספת, אם-כן מדוע נבהלו וברחו?!
הסיבה לכך היא, שהיתה זאת עצתו של היצר הרע, שעליו נאמר² שהוא "אומן גדול במלאכתו" – שבמעטה של יראת שמים טען: אמנם ניצחתם את מלך ערד, אבל עדיין צריכים אתם לחשוש מהמלחמה הנוספת, שמא בה ניצחו אתכם הגוים שהרי "אין סומכין על הנס"³.

מלחמת סיני . . הפר: 'מבצע קדש' – החל בשנת תשי"ז (1956) בתגובה לחסימת 'מיצרי טיראן'. ב"ג שבט תשי"ז (15.1.1957) פינה צה"ל את כוחותיו מסיני. זמן קצר לפני מלחמת ששת-הימים, חסם נאצר את התעלה למעבר ספינות ישראל ואוניות המעבירות סחורה צבאית לישראל (י"ב אייר תשכ"ז – 22.5.1967).

אותו סיפור בדיוק אירע לאחר מלחמת סיני: ישראל נבהלה ממצרים, ואמרה שיש למלא את דרישותיהם ואסור לסרב להם. ואכן, כוחות ישראל נסוגו, תמורת הבטחה לשלום ולשייט חופשי בתעלה. אך נשיא מצרים, נאצר, הפר את הבטחתו, ולא איפשר לישראל לשוט שם. ותמורת אותו שלום, שהוא היה מטרת הנסיגה, התכוננו המצרים, למלחמה.

זמן קצר לפני פרוץ מלחמת ששת הימים, חסמו המצרים את מיצרי טיראן למעבר ישראלים וריכזו שם כוחות במטרה להילחם בישראל. אך למרות זאת, היו כאלו שטענו, שאין לישראל לפתוח במלחמה, אלא עליה למצוא דרך לשלום.

בחסדי ה', פתחה ישראל בהתקפה, כיון שהגיעה למסקנא שאין להתחשב בדעת העולם. ואז ראו כל העולם את הנס של הניצחון הגדול שנחלה ישראל במלחמה. שניצחון

(1) עקב י. ו.
(2) ראה שבת קח, ב.
(3) פסחים סד, ב. ובכ"מ

משיחת שי"פ עקב תש"ל

זה הושג רק הודות לכך שישראל לא פחדה מ"מה יאמרו". זוהי גם הסיבה שלאחר מלחמת ששת-הימים גברה הדעה שאין לסגת מהשטחים.

עובדה נוספת: במקומות בהם החליטה ישראל לתקוף, היה מספר ההרוגים מכוחותינו מועט ביותר. ולאידך, בירושלים - שאותה החליטו שלא לכבוש, היה מספר הקורבנות גדול בהרבה ביחס למקומות אחרים.

אבל עתה, למרות שראו את הניצחון של מלחמת ששת הימים, שכל זה הגיע בזכות זה שלא פחדו והתרפסו בפני הערבים, בכל זאת, ישראל, כבר במשך שלוש שנים מתחננת בפני הערבים, שיקחו חזרה את השטחים שנכבשו.

נאצר נשיא מצרים, היה בטוח שישראל טומנת לו פח - הוא כלל לא העלה על דעתו שישראל תחזיר לו את השטחים שנכבשו ואשר מהווים גבולות טבעיים ובטוחים. אך לאחר שלוש שנים של הפצרות בלתי-פוסקות, הוא מתחיל להבין, שישראל באמת רוצה שהוא יקח את השטחים חזרה.

ואני מוכרח לגלות את האמת: כבר הוחלט לוותר על ירושלים העתיקה! אבל כדי להמתיק את הגלולה, ניסחו את ההצעה (לנשיא מצרים) כך: ירושלים תהיה שייכת לנוצרים, למוסלמים וליהודים.

אפילו לדעת אלו החושבים שכן צריך לעשות "שלום", אין מובן מהו הסדר התמוה הזה - "לנוצרים למוסלמים וליהודים". הרי ירושלים שייכת ליהודים לא רק מצד ההלכה, גם בספרי ההיסטוריה רשום - ואין מי שיכחיש את זה - שדוד המלך קבע את ירושלים לבירת ישראל, ורק אלף שנים לאחר מכן, הגיעו לשם הנוצרים והערבים. ואם-כן, מדוע בנוסחת הפשרה הכניסו את ה"יהודים" בסוף - היכן הגבול להשפלת כבוד ישראל!?

ולא זו בלבד, אלא רוצים לוותר גם על חברון! זוהי בושה וחרפה שבארץ ישראל יהיה חוק, שעליו חתמו כל שרי ממשלת ישראל, שמשמעותו הברורה היא שליהודים אסור לגור בחברון וליד מערת המכפלה. והחוק הזה, נמסר בשמחה לידי ראש עיריית חברון, שבני-משפחתו רצחו יהודים בחברון בפרעות תרפ"ט - "הרצחת וגם ירשת"!

הודיעו, שמקימים בחברון את "קרית ארבע" בשביל היהודים; יהודי שביקר אצלי רצה שאשתתף בשמחתו על הקמת הקריה; שאלתי אותו האם ידועים לו פרטי התוכנית? - הרי

"קראתי ואין עונה"

את הקריה החליטו שיבנו במשך הזמן (ובינתיים אפילו דירה אחת לא בנו שם), ורק כשיהיה תקציב ודווקא מחוץ לגבולות חברון!!

ובנוסף לזה, רוצים לוותר גם על שטחי רמת הגולן ולהשאיר בידי ישראל רק פרודור צר בו יסיירו כוחות ישראלים, וההסברה תהיה שרמת הגולן היא עדיין בשליטת ישראל - והראיה, שכוחות ישראליים נוסעים על שביל דו-סטרי המקשר בין רמת-הגולן ותל-אביב. לפני 30 שנה נחתם הסכם דומה בין גרמניה לפולין, ודוקא הסכם זה הוא שהביא להחרפת המצב.

"מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה"?

איך יתכן שישראל מסכימה לכל תביעותיו של נאצר ונותנת לו את כל מה שהוא דורש, והרי נאצר עצמו הודיע שניירות לא מחייבים אותו?!

הקב"ה עשה נס, שבעת ההפרה הראשונה של הפסקת האש - כשהביאו המצרים את ציודם הצבאי לגדות התעלה, עשו זאת בגלוי, ללא הסוואה - למרות שיכלו להסוות את הציוד בקלות ולטעון אחר-כך שבתוך כלי הרכב היו חומרי בנין כדי לתקן את הערים ההרוסות שעל גדות התעלה...

[צעדם של המצרים (ניצול הפסקת-אש להתבצרות ולהיערכות מחדש) - היה צפוי, הרי זוהי מטרתו של נאצר במשך כל השנים, אפילו כאשר מצבו הכלכלי והצבאי היה מעורער, וטיפשות היא לחשוב, שכעת - כאשר התבצרות זו אינה מכבידה עליו לא מבחינה כלכלית ולא מבחינה צבאית - הוא לא יעשה זאת].

ואלה שהיו צריכים לדעת מהתבצרות זו - ידעו, אך במקום להפציץ ולהרוס מיד את כל הביצורים הללו, שלחו מחאה לווינגטון, כשבה-בשעה מצרים ממשיכה להכניס עוד נשק, ולא מפסיקים להתבצר, ואם ימשיכו בביצורים האלו רחמנא-ליצלן, אפילו מטוסי פנטום לא יוכלו להרוס את הביצורים האלה!!!

ונאצר טוען, הרי אתם ידעתם על הפרת הסכם הפסקת-האש מצידנו במשך ששה ימים, ושיתקתם - מדוע התחלתם פתאום לצעוק? - ואין מה לענות לו על זה.

משיחת שי"פ עקב תש"ל

וכשבאים אנשי צבא ושואלים: אם הכרזתם על הפסקת-אש, שברור לכל שניצלוה לביצור ולקידום טילים - לשם מה היו כל הקרבנות שנפלו, הדם הרב שנשפך, וההוצאות הכספיות העצומות? עונים להם: שהיות ורוצים שלום, צריך להיות תחילה הסכם הפסקת-אש כצעד ראשון לקראת השלום.

לשם-מה היו צריכים הפסקת-אש זו? - הרי במשך הזמן היו עשרות מלחמות בעולם, וכאשר הצדדים הלוחמים רצו לחיות בשלום - עשו זאת ללא הקדמה של "הפסקת-אש". ובכלל, הרי זה כשלוש שנים קיימת באיזור הפסקת-אש שעליה חתמו כל המדינות?!

ידוע ומפורסם, שבמלחמת העולם השנייה (וכן במלחמות שלפניה) ביקש הצד המנוצח שקודם שיתחילו במשא-ומתן על השלום - יעשו הפסקת-אש, וכל אנשי הצבא התנגדו לזה - בהסבירם, שינצלו את הפסקת האש לביצור, ואדרבה: הפסקת-אש היא זו שתמעט את הסיכויים לשלום!

(וסיים הרבי בבכיות נוראות): המלמד שלי היה שמח כשהיה מוצא פסוק שקשור למאורעות. היום בקוראי את ההפטרה ראיתי שיש בה רמז למצב הקשה בו אנו נתונים עתה, ששם נאמר⁴: "מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה, הקצור קצרה ידי מפרות"?!

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת עקב, כ"ף מנחם-אב, תש"ל)

הרבי אמר בהתרגשות: "מצרים מתכוננת למלחמה"!

שאלתי את הרבי על ההתנגדות החזקה שלו לכך שהממשלה הסכימה להפסקת האש עם מצרים. 'ניצלתי את התביעה המפורסמת של הרבי שבעניני גיור יפסקו רק הרבנים ואמרתי לרבי שלחילוניים יש גם טענה - שבעניני הפסקת אש, להסכים או לא להסכים לזה, צריכים לפסוק רק אנשי צבא או מדינאים שמתעסקים בעניני המדינה ולא רבנים... הרבי ענה לי שככל הידוע לו מעלימים מרוב השרים את דעתם של אנשי הצבא, וכי אם הם היו יודעים מה סבורים באמת אנשי הצבא - הם לא היו מסכימים בשום אופן לכך שהמצרים יקדמו את הטילים וממשלת ישראל לא תתן פקודה לצה"ל להגיב. הרבי סיפר לי פרט צבאי מסויים, וביקש ממני לשמור זאת בסוד כמוס... זה היה קשור להצעה כיצד יש להגיב על הצבת הטילים והזזתם בסניי. קיימתי את הבטחתי לרבי ושמרתי את הדברים בסוד כמוס. עברו שנים ולא סיפרתי את הדברים לאיש ובמהלך השנים פרחו מזכרוני עיקרי הדברים. מה שאני זוכר שזה היה לאחר שביקר אצלו אחד השרים ואותו שר אמר שיש בממשלה ויכוח קשה כיצד להגיב. הרבי גילה לי דרך מסויימת אבל גם במה שכן דבר עמי הוא היה מאוד זהיר... אחר-כך התברר שכל תחזיותיו של הרבי בנושא - התממשו, לצערינו, במאת האחוזים. יותר מכך איני יכול ואיני רשאי להגיד...

(4) ישע' נ, ב.

"קראתי ואין עונה"

שאלתי את הרבי אם הוא מודע לביקורת הגדולה בארץ על דיבוריו נגד הסכם הפסקת האש והרבי אמר לי שהוא לא מתפעל מהביקורת שהדברים שלו מעוררים, כי כשמישהו יודע את גודל הסכנה אסור לו לשתוק, והסכנה שנוצרה על-ידי הסכמת הממשלה להפסקת אש עם מצרים - היא סכנה עצומה שתביא למלחמה חס-ושלום. אגב, הרבי גם אמר לי בקשר לנושא של החזרת שטחים, שלא רק מומחים צבאיים בישראל רואים בזה סכנה, אלא ידוע לו ממקור ראשון שגם מומחים צבאיים אמריקאיים סבורים שאסור לישראל להחזיר את השטחים שכבשה במלחמת ששת הימים.

הרבי אמר לי שהוא מנסה ללמד סניגוריה ולמצוא צד זכות באלו שקבלו את ההחלטה להסכים להפסקת האש והוא מצליח למצוא רק לימוד זכות אחד: שמדובר באותם אנשים שכל הישגי מלחמת ששת הימים כאילו נכפו עליהם בניגוד לרצונם, והם רוצים למצוא חן בעיני הגויים, ובעיניהם יש רק דרך אחת והיא: ויתור לגויים...

שאלתי, האם פירוש הדברים הוא שהרבי מתנגד לחלוטין לשיחות שלום, והרבי ענה שההסכמה לשיחות עם הערבים, או באמצעות מתווך, לא היתה מוכרחה להיות קשורה בהסכמה להפסקת אש. גם במלחמות עמים אחרים לא היה משא-ומתן תוך הסכם הפסקת אש. אדרבה, שיחות במצב כזה אינם אלא הזמנה לפתוח במלחמה חדשה, ומתי? כשהמצרים בכל יום מוסיפים נשק וטילים, וישראל מוכרחה לא רק להתגונן אלא להתקיף לשם הגנה... הרבי שב ואמר בהתרגשות כי ההסכמה להפסקת אש היא אסון, וכי לפי כל הסימנים שבידו, המצרים מתכוננים למלחמה. מדוע המנהיגים לא לומדים לקח - שאל הרבי - מההתוצאות שהיו לנסיגה ב-1948 וב-1956! מדוע הם אינם מבינים שאסור להסכים שוב לנסיגה מהשטחים!?

כשהזכרתי לרבי את ענין הערביות הבינלאומיות, ענה הרבי ששום אדם פיקח לא יסכים לסמוך על הבטחות הגויים, ובוודאי לא על הבטחות של מצרים או הרוסים, שדואגים רק לאינטרסים שלהם. הרי רק כשהיתה אכזבה מרה מההבטחות בשתי הזדמנויות קודמות, באה מלחמת ששת הימים. ואז - אמר הרבי - לפני כמה שנים, כשבישראל הכירו שחסד לאומים חטאת, ושאינן לסמוך על הבטחות הגויים, וקמו ויצאו למלחמה - היה ה' בעזרם. הכל הכירו אז ביד ה' ובנפלאותיו. גם מחוגי השמאל דיברו על כך בגלוי, רק הדתיים נמנעו מלהגיד את זה במפורש...

"מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה"?

הרבי, בהמשך לאותו ענין, חזר בפניי על דברים שאמר בהתוועדות של שבת (התוועדות ש"פ עקב תש"ל), יום לפני השיחה שלנו. הוא התריע על כך שלא לומדים לקח מהעבר ועכשיו שוב קמים קטני-אמונה ומקווים לאפשרות של השגת שלום עם הערבים, למרות שהערבים ממשיכים להכריז שרצונם להשמיד את ישראל. שוב מאמינים להבטחות והצהרות של גויים. ואם היו רק מסכימים לשיחות שלום - מילא, אבל ממשלת ישראל הסכימה להפסיק אש בסואץ. כמה קרבנות נפלו כדי למנוע ממצרים הצבת מערכי טילים! - שאל הרבי בהתרגשות - ועכשיו איך אפשר שלא להבין שהפסקת האש דרושה למצרים רק בגלל שהיא מתכוננת למלחמה! היא רוצה לחזק את העמדות הצבאיות שלה ליד הסואץ, כדי שאחר-כך גם פאנטומים לא יועילו... יום-יום הם מזיזים מערכי טילים לקרבת התעלה. וראשי המדינה בישראל מתחילים לומר: הקוזק אינו בסדר, הוא מרמה אותנו...

מדוע - המשיך הרבי - לא אמרו ראשי המדינה: בסדר, נדבר על שלום, אבל לא נפסיק למנוע את המצרים להתחזק. וכי לאחר שהמצרים יהיו מוכנים היטב ליד התעלה, ולאחר שמצבם הצבאי ישתפר, למה יעשו שלום? אז תתחיל שוב מלחמה ויותר קרבנות יפלו, על מה ולמה? האם יש טפשות גדולה מזו?

כאן הרבי לא יכל להמשיך לדבר, וראיתי כיצד דמעות של התרגשות וכאב חונקות אותו. בקול נרגש הוא השמיע את המילים מהפטרת השבוע שבהם הנביא אומר: "מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה"?

מדוע לא שומעים ולא לוקחים ברצינות - שאל הרבי בהתרגשות - את האזהרה שהמצרים מתכוננים למלחמה וע"י הפסקת האש הזאת המאפשרת למצרים להתבצר, יפלו הרבה קרבנות רחמנא-ליצלן במלחמה שתפרוץ!?

משיחת שי"פ עקב תש"ל

הרבי התבטא בחריפות רבה נגד ראשי השלטון בישראל. בין השאר הוא אמר: אם ראשי המדינה כיום אינם בטוחים בכוח עמידתו של העם בפני הגויים, אם הם חשים פחד, חולשה - מוטב שהם יניחו את תפקיד ההנהגה לאחרים. הרי התורה לא פסקה עונש, ואפילו לא מלקות, למי שירא ורך לבב, אלא אמרה: "מי האיש הירא ורך הלבב, ילך וישוב לביתו, ואל ימס לבב אחיו".

כיצד אוסרים על יהודים להתיישב בחברון?!

בהמשך לענין הזה, של הנהגת המדינה, דיבר הרבי בכאב על כך שמבין הדוגלים בנסיגה יש כאלו שהמניע העיקרי שלהם זה שהם דואגים לזכויות הגויים, "זכויות העם הפלסטינאי". כל מה שמטריד אותם הוא שלא יקפחו חלילה את הערבים, שלא תהיה שום אפליה. יש להם תקציב לבנות 12 מרפאות חדשות לערבים. זה טוב שנותנים להם עזרה - אמר הרבי - אבל אין להם תקציב או קרקע לשיבות.

והרבי הוסיף בקשר לכך: עד כדי כך מגיע רגש הנחיתות בפני הגויים, שלאחר שכולם ראו את ישועת ה' ונפלאותיו במלחמה לשחרור ירושלים העתיקה - יש עכשיו תכנית לתת בירושלים שלטון לשלש הדתות: הנוצרית, המוסלמית והיהודית. לתכנית הזאת קוראים: "גישה דמוקרטית"... במקום להזכיר לעולם עובדה היסטורית, שראשיתה של ירושלים, עיר דוד ושלמה, מקדש מלך רב, ורק אחר-כך כבשו אותה הנוצרים, ואחריהם המוסלמים, ועתה שבה ירושלים להיות בירת ישראל - במקום זה מגלים חולשה כלפי הגויים ומוכנים להסכים שישלטו בירושלים משלוש הדתות...

הרבי גם דיבר בהרחבה על המצב בחברון. הוא אמר שידוע שליהודים יש אדמות בחברון אבל הממשלה חתמה על חוק מיוחד שאוסר על יהודים להתיישב בתחומי העיר חברון, וסביבת מערת המכפלה בכלל האיסור הזה. לא יאומן כי יסופר - אמר הרבי - שכל שרי ממשלת ישראל כתבו וחתמו על חוק כזה!

הרבי התייחס גם לאחת מ"תכניות השלום" שככל הידוע לו נשקלת בימים אלו ברצינות ע"י גורמים בכירים בממשלה. לפי התכנית הזאת יהיה "פרוזדור" ארוך ברשות ישראל שיחבר מצד אחד את שארם א-שייך עם באר-שבע, ו"פרוזדור" שני מעמק הירדן ליישובי רמת-הגולן. כיצד אפשר בכלל - שאל הרבי - להעלות על הדעת תכנית כזאת? הרי כולנו זוכרים לפני מלחמת העולם האחרונה, שנתנו לגרמנים "פרוזדור" בפולין, וזה כשמשני צידי הפרוזדור היו הפולנים, וקמו צעקות ומלחמות לחיסול הפרוזדור. שערנו בנפשכם מה יהיה המצב כשהעם הקטן יקבל "פרוזדור", שמשני צידיו יהיו מליוני ערבים...

(מתוך יחידות של העיתונאי יונה כהן - נדפס בכפר חב"ד גליון 484)

"קראתי ואין עונה"

שיחה זו נאמרה בעקבות עצרת האו"ם שהתכנסה באותם ימים לרגל מלאות 25 שנה לארגון (אודות שיחה זו, ראה כפר-חב"ד גליון 923 ע' 140).

זה לעומת זה – עריכת כינוסי קדושה כנגד כינוס האו"ם

מבואר בחסידות¹, שכל דבר שקורה בעולם הוא בהשגחה פרטית. ולענינו: את זמן הכינוס האחרון של האו"ם (=האומות המאוחדות) קבעו לחג הסוכות. כמובן שהם לא כיוונו שזה יחול בחג הסוכות, אבל כיון שכל מה שקורה בעולם הוא בהשגחה פרטית, מובן, שהתאספותם של נציגי כל אומות העולם קשורה לחג הסוכות, שבו מקריבים שבעים פרים כנגד שבעים אומות העולם².

הקרבת שבעים הפרים בחג הסוכות כנגד שבעים האומות, פועלת ששרי מעלה, שמהם נמשכים שרי האומות כאן למטה, יתבטלו בפני עם ישראל. וממילא, גם עתה, יתבטלו השרים שלמעלה כלפי ישראל, וזה יגרום שגם האומות שלמטה יתבטלו כלפי ישראל.

מכל-מקום, כיון שהם עושים כינוס, הרי צריכים לעשות כנגד זה כינוס של קדושה. וכמובן, שצריכים להתחיל קודם בכינוס בכותל המערבי, ולאחר מכן כינוסים גם בחוץ לארץ, וזה יהיה מנגד לכינוס שלהם, וישפיע שגם האו"ם יתהפכו לטובה.

(מעובד ע"פ שיחת יום ב' דחג הסוכות תשל"א)

(1) ראה בארוכה לקו"ש ח"ח ע' 277 ואילך.

(2) סוכה נה, ב.

משיחת ש"פ בראשית תשל"א

טענת הגויים "ליסטים אתם" היא גם טענה של יהודים

בתחילת פרשתינו¹ פותח רש"י ומפרש: "אמר רבי יצחק לא היה צריך להתחיל את התורה . . . ומה טעם פתח בבראשית משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים², שאם יאמרו אומות-העולם לישראל: לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גוים. הם אומרים להם: כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו, ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

ביאור הענין:

כוונת רש"י בהביאו "משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים" - היא, שכאן לא מדובר אודות טענת הגוים, אלא למצב בו היהודים יבואו ויטענו (קודם לכיבוש ארץ ישראל) כיצד רוצה הקב"ה שיכבשו את ארץ ישראל, והרי היא שייכת לגויים?! - ולזה באה התשובה: היות ו"כח מעשיו הגיד לעמו" - כלומר, שארץ ישראל (וכל העולם) היא "כח מעשיו" של הקב"ה, היינו, שהוא בעל-הבית על ארץ ישראל - "נחלת גויים" - במילא יכול הוא לתת אותה ליהודים.

ומוסיף רש"י לבאר: "שאם יאמרו אומות-העולם". וכאן לכאורה קשה, מילא קודם שכבשו את ארץ ישראל - היה צורך לבאר כיצד ניתן לכבוש את ארץ ישראל והרי היא שייכת לגויים?! - אך לאחר שכבר כבשו את הארץ מה לנו לביאור זה?!

ועל-זה מסביר רש"י, שיכולים לבוא גוים ולטעון כלפי היהודים - לסטים אתם! - כיצד הנכם מחזיקים בארץ ישראל?! - ולכן, בכדי שהיה מה לענות לגוי, פתחה התורה ב"בראשית" - לומר לגוי שאת הארץ, הקב"ה ברא ובמילא "ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

אותו רבי יצחק האומר שאין להתגרות בגוי - קובע שיש לענות לו בתקיפות!

אך גם לאחר ביאור זה עדיין תמוה:

(1) א, א.

(2) תהלים קיא, ו.

"קראתי ואין עונה"

מנין לנו שאכן היהודי מחויב לענות לגוי על הטענה של "לסטים אתם"?! - התשובה לזה טמונה בעובדה שמאמר זה נאמר על-ידי רבי יצחק, וכלשון רש"י: "אמר רבי יצחק". במסכת ברכות (ז,ב) אומר רבי יצחק (בשונה מתנאים אחרים), שכאשר השעה משחקת לגוי - אסור להקניטו ולהתגרות בו. [ועל-דרך-זה, מפרש הצמח-צדק את הפסוק³ "יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו" שעיקר השמחה על הגויים תהיה רק לעתיד לבוא, היות ורק אז יהיה "אתהפכא חשוכא לנהורא" אצל אומות-העולם].

ולזה מציין רש"י את שם בעל המאמר, ללמדנו: למרות שרבי יצחק אמר שאין להתגרות בגוי כשהשעה משחקת לו, ולכן יש להתחשב בו ואף אין לעשות רעש מ"למה רגשו גויים" - אף-על-פי-כן, בשעה שבא גוי וטוען "לסטים אתם", הנה אותו ר' יצחק שאומר שאין להתגרות בגוי - במקרה זה קובע שצריך לענות לגוי ובתקיפות הכי גדולה! - היות שרק אז יתבטלו טענותיו.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-בראשית תשל"א)

אפילו האמריקאים לא חשבו שישראל תדבר אודות ירושלים!

... כשדיבר אודות השטחים - הסביר הרבי - שאינו מדבר מנקודת מבט דתית, אלא בטחונית, שאסור לסגת ולחזור אפילו פסיעה אחת. ואמר הרבי, שאילו היו שואלים אותו לפני מלחמת ששת-הימים אם לצאת למלחמה כדי לשחרר את הכותל - היה אומר שאסור לתת בעד זה אפילו נפש אחת מישראל! אבל עכשיו, לאחר שכל זה כבר נעשה, ועם הרבה קרבנות - אסור להחזיר אפילו משהו, כי באם יחזירו - הרי כל הדם הנ"ל נשפך לחינם...

ואמר הרבי, שאם יבוא אליו קצין מהצבא ויאמר אחרת, הנה באם ידבר בתור איש צבא - אזי הוא מוכן לשמוע ממנו; אבל באם ידבר בתור פוליטיקאי וכיו"ב - אין מה לשמוע ממנו. והדגיש שוב שכל זה ברור ללא שום ספק, מנקודת-מבט בטחונית טהורה. גם בנוגע לירושלים, גילה להם הרבי שאחד מבכירי הממשלה ביקר כאן אצל איזה מתאם פעולות, והנ"ל אמר שמעולם לא חשבו שידברו על ירושלים, והיה פשוט להם שאין על מה לדבר. ואמר הרבי, שהוא יודע את כל פרטי הביקור, אולם הוא אינו אומר זאת - א. בכדי שלא יתוסף שונא לממשלה. ב. שלא יזיק לבטחון ארץ ישראל.

(מתוך יחידות של העיתונאי שאול שיף - שבט תשל"א - נדפס בבית-משיח גליון 187)

משיחת ש"פ בראשית תשל"א

"קראתי ואין עונה"

היתכן ששרי ישראל יתמכו בחוק המוסר את חברון לערבים?

נשאלתי לפני תקופה מדוע התחלתי לדבר על עניני שלימות הארץ ברבים? התשובה לכך היא: כיון שעד עתה, ניסיתי לפעול ענין זה בחשאי וראיתי שאין זה מועיל, לכן לא היתה לי ברירה אחרת, אלא להתחיל לדבר על ענינים אלו ברבים. ואולי רק כך זה יעזור.

ואכן, בנוגע לחברון, זו היתה טעות שלא דיברתי על כך ברבים. פעלתי רק בחשאי וזה לא הועיל. וההוכחה היא, שחוקקו חוק שליהודים אסור לגור בחברון, אלא רק מחוצה לה וגם זה - רק ל-240 משפחות. שאלתי: היתכן?! כיצד יכול להיות שיהודים מחוקקים חוק שנותנים את חברון עיר האבות לערבים?! וגם אם רוצים שיהודים לא יגורו בחברון, מדוע צריכים לבצע זאת דוקא על-ידי חוק? והרי ברגע שרצו לזרוק את היהודים מחברון, שלחו אנשי צבא שגירשו את היהודים, וכל זה נעשה גם ללא חקיקה, ואם-כן מדוע היו צריכים לחוקק את החוק הזה, שחתומים עליו כל השרים!?

ניסו לענות לי, שאין הבדל אם יש חוק או אין חוק, שהרי בכל מקרה יהיו היהודים מחוץ לחברון. אבל בפועל זה לא כך, כי מאחר כשמחוקקים חוק כבר אי אפשר להתחרט ממנו, ובפרט שעל החוק הזה - לתת את חברון לערבים - חתומים כל 24 השרים, מקצה הימין עד קצה השמאל.

הרצחת וגם יירשת!?

שלחתי שליח לממשלה שישאל אותם, כיצד יתכן שמוסרים בידיים את חברון לערבים. וענו לי שזה לא כך, כי הרי ל-240 משפחות כן התירו לגור שם. שאלתי שוב: הרי גם ל-240 משפחות אלו התירו לגור רק מחוץ לגבולות חברון ולא בחברון עצמה. וענו לי: מה זאת אומרת, הרי המקום בו התרנו להם לגור, הוא מהלך של עשרה רגעים ממערת המכפלה. שאלתי אותם: מהי המעלה שזה מרחק של עשרה רגעים, והרי במרחק של רגע גם אפשר להיות מחוץ לארץ ישראל (ובכך להיות פטור מכל המצוות התלויות בארץ). בפועל, אפילו שזה מרחק כה קצר - זה מחוץ לחברון!¹

(1) לכללות ענין זה - ראה 'נספח' בסוף שיחה זו.

איני מבין כיצד יתכן שמחוקקים חוק האוסר על יהודים לגור בחברון?! כיצד ממשלה יהודית, מאשרת לתת את חברון לערבים!?

ולא זו בלבד - ראש עיריית חברון² הוא ערבי שהשתתף בפוגרום שהתרחש בשנת תרפ"ט נגד היהודים, וכעת הוא ראש העירייה שם, בה-בשעה שיודעים בבירור, שהוא או אחיו או אביו, נטלו חלק בפוגרום נגד היהודים! ישנם תמונות מאותה תקופה, המוכיחים בבירור שהיתה לראש העיר של חברון שייכות לטבח. וראש העיר, לא רק שאינו מסתיר את זה, אלא מתגאה בזה שהוא סילק מחברון את היהודים. ולערבים האלו - לא לערבים שמתגוררים במצרים, אלא לאותם הערבים שרצחו יהודים בתרפ"ט - נותנים את חברון!

ומה עונים לי נציגי הממשלה?! שיש כאן מצב של "סטטוס-קוו" - שהרי חברון נמצאת אצל הערבים כבר שלושים שנה. איזה "סטטוס-קוו" יש כאן?! הרי יש כאן מצב של "הרצחת וגם ירשת"³, הם הרגו את היהודים ואחר כך גם ירשו אותם, הלזה יקרא "סטטוס-קוו"?!?

כעת, כיון שכבר נחקק החוק, הרי הענין אבוד, ויתכן שאם הייתי מרעיש על זה קודם ברבים ולא בחשאי, זה היה מועיל.

על טעות חוזרים פעמיים!?!

מה שעשו בחברון, מתכננים לעשות גם כן בירושלים. ולא רק מעכשיו אלא כבר לפני שלוש שנים - מאז שכבשו את ירושלים במלחמת ששת הימים (ששלחו שלוחים לארה"ב, לותיקן, לנאצר ולחוסייין בשאלה מה לעשות עם ירושלים) מתכננים למסור את ירושלים. רוצים להפוך את ירושלים לעיר בעלת שלשה בעלויות, ולא זו בלבד, אלא כותבים במסמך הפשרה, שירושלים שייכת לנוצרים, למוסלמים, ורק אחריהם ליהודים.

האמת היא, שאפילו מצד ההיסטוריה ולא רק מצד ההלכה (שכך אמר הקב"ה בתורה), ירושלים שייכת ליהודים, כי היהודים היו שם כבר אלף שנה לפני הנוצרים והמוסלמים, וכעת רוצים שירושלים תהיה שייכת גם לערבים. אלא, כמו שעשו בנוגע לחברון - שרימו

(2) = השייח' ג'אבארי. המו"ל.

(3) לשון הכתוב - מלכים-א כא, יט.

"קראתי ואין עונה"

את העולם בזה שכתבו שמביאים ליהודים רשות לגור מרחק של עשרה רגעים ממערת המכפלה - כמו-כן עושים גם עכשיו, שמחפשים נוסח כיצד לרמות את כולם, ואז יוכלו למסור את ירושלים עם אישור.

הערבים שהתגוררו אז בירושלים, היו שמחים אילו היו משלחים אותם, מכיון שהם חשבו - ובצדק, שהדבר הראשון שיעשו הוא - להוציא להורג את כל מי שקשור לטרור, ולגרש את כל השאר.

ובפועל, לא רק שאיפשרו לערבים להישאר שם, אלא נותנים להם כל מה שהם רוצים, מעודדים אותם להישאר - על-ידי שמורידים להם מיסים ומגדילים להם את העסקים. העיקר, שהערבים יסכימו להישאר שם. הערבים עצמם, לא ציפו שכך יהיה! - כל זה נמשך שלוש שנים, וכעת רוצים למסור בפועל את ירושלים לשלטון ערבי.

. . אחת התוצאות הקשות מכך שהשאירו את הערבים בירושלים היא שכאשר ירצו לחוקק חוק מסוים, יצטרכו ללכת אחר הרוב; בירושלים העתיקה חיים כיום 65,000 ערבים ולא יותר מ-400 יהודים - שגם אלו נכנסו לירושלים בגניבה - וכשירצו לחוקק חוקים בירושלים העתיקה, יצטרכו לחוקק את החוק כפי שהרוב רוצה, כי הרי אנו במדינה "דמוקרטית", והרוב הוא הרי ערבי, ומי יודע לאן יובילו הדברים.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת נח, ב' דר"ח מר-חשון, תשל"א)

נבואה ברורה ומדוייקת על מהלכי הממשלה בחברון!

באוגוסט 1968 - כשנה וארבעה חודשים לאחר מלחמת ששת הימים - נתמנה צבי כספי ל"קונסול לעניינים יהודיים" בניו-יורק, וחודש לאחר כניסתו לתפקיד קיבל מברק מסגן ראש הממשלה יגאל אלון. תוכן המברק היה: **"פנה לרבי מליובאוויטש ובקש ממנו בשם ממשלת ישראל כלהלן: א) שיורה לחסידי חב"ד ליישב את חברון. ב) שייצא בקריאה לחסידיו לצאת ליישוב הארץ..."** כספי נרגש עד היום מדברי הנבואה ששמע מהרבי בעקבות הפנייה. התקבלנו אצל הרבי בשתיים-עשרה בלילה. הרבי עיין במברק והשיב בערך כך: **"לחב"ד יש קושאנים על רכוש ברחובות חברון, אבל אתם הרי לא מציעים לנו לשבת בחברון. אתם הרי תעשו בחברון מה שעשיתם בנצרת. אתם תעשו נצרת עילית. אתם תשאירו את הערבים בעיר כמו בנצרת, וליהודים תוסיפו משהו"**.

רעיון הקמת קריית-ארבע בכלל עוד לא עלה באותם ימים, אבל הרבי חזה את זה במילים מפורשות. אם איני טועה, הרבי אפילו נקב בשם העתידי של היישוב שיקום ליד חברון - **"קריית-ארבע"**. הוא דיבר בפירוש על יישוב יהודים ליד חברון וטען בתוקף שתהא זו שגיאה לעשות כך!... בהמשך הרבי הוסיף ואמר (בנוגע למה שנעשה כבר בנצרת והיה עתיד להיעשות בחברון): **"אתם עשיתם שגיאה גדולה. הרוצחים האלה הוציאו סדין לבן [=כלומר, נכנעו בהנפת דגל לבן] ונתתם להם להישאר! למה פחדתם? הרי נפל עליהם אימה ופחד כשבאתם במלחמה - למה לא נתתם להם לברוח? חששתם שהעולם ידבר עליכם? - הרי כל העולם מלא פליטים!"** הרבי סיכם שזו טעות והוסיף בנימת צער: **"זו טעות חמורה, ועוד ישלמו עליה ביוקר. הרי אתם לא מציעים לנו ליישב את חברון, אלא להתיישב מחוץ לגבולות חברון כמו שעשיתם בנצרת"**.

משיחת ש"פ נח תשל"א

(נדפס בכפר חב"ד גליון 635)

"קראתי ואין עונה"

התוצאות מתולדות עמנו: לא להתרפס בפני הגויים!

בימי החשמונאים כשמשלו ושלטו בשטחה של ארץ ישראל ארבעה מלוכות. נחלק עם ישראל בגישתו ביחס כלפי מלוכות אלו:

על הסוג הראשון נמנו המתיוונים, שבעקבות שיטתם, היו כל הזמן בהתרפסות אחר אחת ממלוכות אלו. ולא זו בלבד, אלא התמסרו אליהם בכל דרישותיהם.

ואילו הסוג השני בעם ישראל, לא זו בלבד שלא רדפו ולא התחנפו כלל למלוכה, אלא אפילו המלכים עצמם היו מתבטלים בפניהם, כמסופר בגמרא¹ ששבור-מלכא היה בטל לרבי יהודה, מכיון שנכח לדעת שהוא עומד בתוקף על עקרונות אמונתו.

ובזמנינו, קורה בדיוק ההיפך. ישראל רודפת אחר הערבים ומוכנה לתת להם הכל, העיקר כדי לשמוע מהם איזו מילה טובה. וכשבסופו של דבר שישראל מגיעה סוף סוף למצב של דיבורים קשים עם הערבים, אומרים להם אז מאחורי הקלעים: "תשמעו, מצד סיבה מסויימת אין לנו ברירה ונהיה מוכרחים לצעוק ולדבר אתכם דברים קשים ולומר שבשום אופן לא נסכים למה שאתם מציעים. אבל תדעו, שלאמיתו של דבר כבר מוחלט אצלינו שניתן לכם".

וכפי שדובר בארוכה לאחר מלחמת ששת הימים², שהמצב בו אנו נתונים עכשיו, דומה למה שהתרחש לאחר מלחמת שבעת הימים בין ישראל לארם, שאז, על אף שישראל ניצחו ניצחון גורף, התחננו בכל זאת להדד מלך ארם שיעשה עמהם שלום³. וכמו-כן גם עתה, שבמשך שלוש שנים מתחננים יום אחר יום לערבים שיסכימו לקחת חזרה את השטחים שנכבשו.

טענתי בפני אחד הפוליטיקאים: מדוע אתה רודף רק אחרי גוי אחד? - הרי אם תרדוף אחרי שני גויים תרויח מזה. כי כאשר יראה הגוי שיש לך ברירה אחרת ואינך חייב להגיע אליו דוקא מכיון שיש עוד גוי שעמו אתה מתעסק, במילא תוכל אז לעמוד על המיקח במשא ומתן.

(1) גיטין סב, א.

(2) שיחת י"ג תמוז תשכ"ט, שיחת ש"פ מטות מסעי תשכ"ט עמ' 16 ואילך.

(3) ראה מלכים-א פרק כ.

משיחת י"ט בסלו תשל"א

וענה לי: הרי זה לא יפה, כיצד אני יכול לרמות את הגוי הזה, או את השני (כך הוא אמר לי בפירוש)!

אמרתי לו: הרי אתה דיפלומט, האם אתה יכול לספר לי על דיפלומט שעבר עליו יום בו הוא דיבר עשרים וארבע שעות רצופות אמת?

לאחר שגם טיעון זה לא שיכנע אותו שעליו לרדוף אחרי שני גוים בעת ובעונה אחת - אמרתי לו: אביא לך ראיה מגוי שעשה כך! והראיה היא, ממצרים שגם-כן נוהגת כך. - אמנם לא כמו שהיהודים רודפים, ללא שום התחשבות בכבודם העצמי, אלא הם רודפים עם קצת כבוד עצמי - אבל בכל אופן, מצרים רודפת אחרי שני גויים בבת-אחת: כשצריכים, שולחים מישהו לווישינגטון, ואחרי-זה שולחים מישהו למוסקבה. או שמהפכים את היוצרות: קודם שולחים למוסקבה, ולאחר-מכן לווישינגטון. בכל אופן, בשתי המקומות יודעים שיש להם קשר גם עם עוד מקום.

לאחר ששמע זאת, אמר שצריך לחשוב על כך.

הוספתי לשאול אותו: כשאתה רודף אחרי גוי ומוסר לו שטחים, מדוע אתה נותן לו רק את חברון ששם נמצאת מערת המכפלה? תן לו גם את ירושלים, שם נמצא הכותל המערבי!

"מוזיאון" חברון - ייסגר למבקרים...

ומה יהיה בחברון אחרי שימסרו אותה? יאמרו: היות וחברון היא "עיר האבות", ממילא היא תהיה כמוזיאון, גם ליהודים תותר הכניסה לחברון; והרי כבר יודעים כיצד יהיה הסדר ב"מוזיאון" הזה: הכניסה תותר לשלש, ארבע ואולי אף לשבע שעות ביום, ולאחר-מכן ינעלו אותו וימסרו אותו לערבים רחמנא ליצלן!

ואף חוקקו חוק, כפי שדובר כמה פעמים⁴, שבו כתוב היכן מותר ליהודים להתיישב, ואף הראו להם את המקום: מחוץ לגבולות חברון!

ושיא האבסורד הוא: מתגאים על הניצחון בכיבוש חברון. ובמה מתבטא ניצחון זה, אם לא מתירים ליהודים להתיישב בחברון?!

(4) שיחת ש"פ עקב תש"ל; שיחת ש"פ נח תשל"א.

"קראתי ואין עונה"

ומילא בחברון, לצערינו הרב, נעשה כבר מה שנעשה, אבל לכל-הפחות שיתחילו כעת לצעוק אודות ירושלים, שלפחות את ירושלים נוכל להבטיח!

מסתמא קניתי כמה וכמה "חברים טובים" על-ידי התוועדות זו, בין כאן (=ארצות הברית) ובין בארץ ישראל. אך העיקר הוא, שהדברים שנאמרו אינם דברים שלי, ומי שרוצה יכול לראות זאת בגמרא, במדרשים ובפוסקים ששם כתוב כל דבר, ולא באתי אלא לחזור על מה שכבר מודפס ומפורסם.

מה שאני יכול להוסיף, הוא: בדיוק כשם שהתורה היתה בתקפה במדבר סיני, וכשם שהתורה היתה בתקפה בעיירה הקטנה ברוסיה, בפולין או בגליציה, כך היא בתקפה בכל העולם כולו גם עתה, ואף אחד אינו יכול לשנות זאת ולמכור זאת! וכל זה נאמר אפילו לגבי "קוצו של יו"ד" בתורה הקדושה. וכפי שהמדרש אומר⁵ אפילו בנוגע לשלמה המלך (שעליו נאמר⁶ "וישב שלמה על כסא הוי") שלא יכל לשנות אפילו אות אחת בתורה, ועל-אחת-כמה-וכמה שאי-אפשר לשנות ענין שנוגע לכל עם ישראל בכל תפוצות הגולה ובעיקר בארץ ישראל!

והטענה, שיהודי שנמצא במקום אחד אינו צריך להתערב במה שקורה במקום שני - היא היפך התורה האומרת שהיהודים הם אומה אחת ו"גוי אחד בארץ"⁷, ובדיוק כשם שאי-אפשר לעשות מגוי - יהודי - אפילו אם מאה ועשרים אנשים יפסקו שהגוי הוא יהודי - כך אי-אפשר לעשות מיהודי - גוי, ואפילו שמאה ועשרים אנשים יפסקו שהוא אינו-יהודי.

ועל-אחת-כמה-וכמה, לפי המבואר שכשיהודי נמצא במקום מסויים, הרי הוא מציאות אחת עם כל היהודים שבכל העולם. וכפי שכותב אדמו"ר הזקן באגרת-הקודש שלו⁸, שרק כאשר כל האברים בריאים - הגוף בריא, אבל כאשר יש חסרון באבר אחד - חסר בכל הגוף. במילא מובן, שכאשר ישנו אבר שאינו כשורה - צריכים שאר האיברים להקים קול צעקה, ולזעוק שישנו אבר אחד שאינו כדבעי!

(מעובד ע"פ שיחת י"ט כסלו תשל"א)

(5) שמות-רבה פ"ו. ויקרא-רבה פי"ט. ירושלמי סנהדרין פ"ב ה"ו.

(6) דברי-הימים-א כט, כג.

(7) שמואל-ב ז, כג.

(8) ס' לא.

משיחת מוצש"פ בשלח תשל"א

"הסכמתך שבשתיקה מסוכנת אף יותר מהמדברים בגלוי על מסירת שטחים!!!"
לפני שנתיים כבר נפלה החלטה למסור את חברון, את השומרון ועוד כמה שטחים
חיוניים - לערבים, והחלטה זו קיבלה הסכמה גם מהנציגים הדתיים.
אבל כששואלים את הנציגים הדתיים אם הם מסכימים למסירת שטחים, הם עונים שאין
להם שום מושג על כך, וכי הם מתנגדים למסירת שטחים.
כבר שנתיים שמעלימים את האמת מעם ישראל. לעם אומרים שלעולם לא ימסרו
שטחים, ומאחורי הפרגוד כבר הסכימו למסור הכל, ללא שום משא ומתן.
ולפני מספר ימים, התפרסם הדבר בעיתון היוצא בלונדון, וכנראה שזה יודפס גם
בעיתוני ארץ ישראל. ואז מה יאמר אותו נציג דתי, שתמיד אמר שהוא מתנגד למסירת
שטחים!?

זהו דבר מבהיל ביותר! בכך מסכנים את חייהם של שלושה וחצי מליון יהודים, בלי
שתהיה להם שום אפשרות לדעת על כך.
עיקר הבעיה היא, שאותם נציגים שותקים. מבחינה מסויימת הם הרבה יותר גרועים
מאלו שמדברים בגלוי על רצונם למסור שטחים, כי איתם עדיין אפשר לדבר, אבל עם אלו
ששותקים - אין כלל על מה לדבר.
וכפי הדין הידוע בגמרא¹, שדיין מהסנהדרין ששותק, אינו נמנה כלל במנין השבעים
ואחד. ויותר מכך: אם שלושים וששה דיינים מזכים ושלושים וחמשה מחייבים - זכאי,
אבל אם שבעים דיינים מזכים ואחד שותק - כל הדין מתבטל. ולכאורה, כיצד יתכן
שכשישנם שלושים וששה שאומרים זכאי - זכאי, ואילו כששבעים דיינים אומרים זכאי
בכל זאת הדין מתבטל?! אלא - זוהי סנהדרין ובשעה שאחד שותק לא רק שכל הדין
מתבטל, אלא נחשב שהיו רק שבעים דיינים ולא שבעים ואחד.
ויהי רצון שאותם אלו ששותקים - ואפילו אותם אלו שחושבים בכיון ההפוך - יתחילו
לדבר, ואז לפחות תהיה אפשרות להתקרב אליהם ולהתדבר עמם.

(1) סנהדרין יז, א.

"קראתי ואין עונה"

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת בשלח, י"א שבט, תשל"א)

משיחת מוצש"פ בשלח תשל"א

כבר מזמן החליטו למסור את כל השטחים...

שאלו אותי מדוע הפסקתי מלהרעיש אודות החזרת השטחים. הסיבה לזה היא, היות ואודות החזרת שטחים כבר אין מה לדבר. כבר מוחלט אצליהם במאה אחוז שיש למסור את כל השטחים [ואף בפרוטוקול נרשם שכמה ימים לאחר מלחמת ששת הימים ניסו להיפטר מהשטחים - המתנה שהביא הקב"ה ליהודים] - וכל הויכוח הוא רק על המחיר, מה יקבלו עבור זה, ואיזה נוסח יכתבו על שארם-א-שייך ועל ירושלים - אולם בפועל כבר החליטו שמוסרים הכל.

ולכן, אם כבר מתווכחים - שיתווכחו על המחיר הטוב ביותר עבור זה. אך דבר אחד הנני מבקש - שינצלו את הזמן עד לבחירות הבאות בכדי לפרסם מי הוא זה שהציע זאת, וכשתתקיימנה בחירות חדשות, ידעו כבר כולם מה צריכים לעשות, ובעבור מי יש להצביע.

ואף לנציגים הדתיים חסר היה התוקף נגד מסירת השטחים. וכשהם טענו מדוע מכריזים שהולכים למסור את השטחים - הגוי שלא מביין 'חכמות', פירסם שלנציגים הדתיים יש טענות על-כך שהולכים למסור את השטחים. אולם כשנשאלו על-זה ענו, שכלל אין להם טענות על-כך שהולכים למסור את השטחים, אלא כל טענתם היא מדוע קודם שהכריזו זאת - זה לא הובא לידיעתם.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת ויקרא, ראש-חודש ניסן, תשל"א)

"כשיהיו סכסוכים בין היהודים לערבים - הממשלה תעמוד לצדם של הערבים!"

הרבי תמיד הפתיע אותי בנושאים שבהם לא ציפיתי שיתמצא, כמו למשל בתיאוריית ההגנה הצבאית: כיצד להגן לדוגמא על תעלת-סואץ ועל סיני. בזמנו נאבקתי ב"קו בר-לב" כי ראיתי בו אסון לימים יבואו, ובמסגרת המאבק פרסמתי גם מכתבים שהרבי שלח אלי בעניין הקו. במכתבים אלה הרבי ניתח את הסכנות בתפיסה ההגנתית שעמדה ביסוד הקמת הקו וצפה את האסונות שיבואו עלינו בעקבות אותו "קו". לצערי, כל תחזית שהרבי כתב שם התגשמה במלואה! - בפגישה אחרת שוחחתי עם הרבי בעניין יישוב העיר העתיקה וחברון. הרבי אמר לי דברים שנשמעו אז כל כך רחוקים - הוא אמר שדברים חמורים יקרו במקומות אלה בעתיד, והוסיף שלדעתו יבוא יום והממשלה תתנגד להתיישבות של יהודים, ותעמוד לימין הערבים בסכסוכים שבינם ובין יהודים. שיחה זו התקיימה לפני כ-26 שנים - הדברים של הרבי היו אז כל-כך בלתי-סבירים ובלתי-מציאותיים - והנה אנו רואים איזו ראייה רחוקה היתה לו! אנו רואים מה קורה לנגד עינינו!

(מתוך יחידות של מר אריאל שרון - נדפס בכפר-חב"ד גליון 684)

"קראתי ואין עונה"

מעונינים לשמוע רק את מי שאומר שבעזה אין טרוריסטים

ישנם הטוענים לשם מה יש לתבוע שיהיה "גיור כהלכה", וכי לא די בחדרים, תלמודי-תורה והפרשת תרומות ומעשרות.

הנה הטוענים זאת, הם כאותו אחד שחותכים לו את הראש, רחמנא-ליצלן, אך הוא צועק שהעיקר שהרגל והיד נשארים שלמים! - הוא מתעלם מעובדה זו שחותכים לו את הראש. הוא אינו מעונין שידברו איתו על-כך.

זוהי הסיבה שהפסקתי להרעיש אודות מסירת שטחים, היות והם - למרות כל מה שמתרחש - שיכנעו את כולם שכעת שורר מצב של שלום - "שלום עליך ישראל", ואם בא אחד ומתלונן על-כך שארצות-הברית לוחצת - לא מוכנים לשמוע אותו! - הם מדחיקים את כל הבעיות ומוכנים לשמוע רק אדם שיאמר שארצות-הברית לא לוחצת ובעזה אין טרוריסטים!

והיות ולדעתם - כפי שהם רוצים לחשוב - אין בעזה טרוריסטים - ממילא, גם לא צריכים להגלותם משם! - כבר לפני שלוש וחצי שנים טענו שיש לסלק משם את המחבלים, אלא שאז לא סברו שיש להגלותם, אלא שיש לשלם כסף ולשלחם משם! - היות ואז לא רצו לשמוע לכך - כעת אם רוצים לעשות זאת נתקלים בקושי גדול ביותר רחמנא-ליצלן!

אין הכוונה שאז לא הבינו את המצב! - אף אחד לא חשב אחרת מההלכה הידועה¹ ש"עשו שונא ליעקב". מה-גם שכלל לא היה "וישקהו" עם הערבים - הם עצמם אמרו זאת! אלא מה - הם פשוט לא רצו לחשוב אודות דברים מצערים. הם אמרו שעתה יש לחשוב רק על דברים רגועים ודברים שמחים, ושלא ירעישו לנו שיש ענין של סכנה!

לאחר-זמן עלתה במוחם סברא חדשה: הטוען דברים שכאלה הרי הוא חוטא בחטא המרגלים, מאחר שאומר 'חסרונות' על ארץ ישראל! כשרוצים לומר חסרון על ארץ ישראל, יש את מלוא הרשות לומר זאת לזה המתגורר בה.

(1) ראה רש"י וישלח לג, ד.

משיחת כ' מנחם-אב תשל"א

אפילו 'שמאלני' מבין שגם יהודי הנמצא בחו"ל מוכרח לחוות את דעתו

והנה מלבד זאת שאמירת ה'חסרונות' הנ"ל על ארץ ישראל, שונות לחלוטין מ'חטא המרגלים', כפי שיבואר להלן. הנה זה שאמר המצאה זו, הוא זה שהורה לחתום באותיות מרובעות שגוי הינו יהודי!

אפילו שמאלני טוען שזוהי היפך הציונות למנוע מאדם הנמצא בחוץ לארץ לחוות דעה על הנעשה בארץ - ואדרבה: לא רק שמותר לו אלא מוכרח הוא לחוות דעתו.

וכאמור: היות שרוצים לישון במנוחה - לכן מעמידים את בני-ישראל בסכנה שכמוה לא היתה, עד שאפילו ישנו אחד שרצה לכתוב שמאז שיהודה ואפרים התפצלו - לא היתה כזו סכנה!

ועוד יותר: אמנם שני השבטים נפרדו אך שניהם היו יהודים. ואילו כאן לוקחים יהודים וזורקים אותם פנימה אל תוך שלוש מיליארד גויים! - וכשאינן לו הסברה למעשים אלו, מיד אומר שהטוען כנגד זה - חוטא בחטא המרגלים!

אך, כשישאלו אפילו אצל ילד קטן מה היו המרגלים - יווכחו לדעת שהם פשוט לא יודעים פשוטו של מקרא:

אז, בזמן 'חטא המרגלים' לא היו יהודים בארץ ישראל. המרגלים טענו² שבארץ ישראל נמצאים "אנשי ענק" ו"אנשי מדות", אנשים גדולים וחזקים - ולכן בלתי אפשרי שיהודי יכנס ויכבוש את ארץ ישראל!

אך כלב ויהושע טענו היות ו"ה' אתנו", והוא מצווה עלינו להיכנס לארץ ישראל - ממילא אין מה להתפעל מהגוי! - בזה התבטא חטא המרגלים!

כשמגיע יהודי ואומר שיש לדעת שארץ ישראל היא ארץ הקודש - הנה בשעה שאינו מקבל תמיכה מהיהודים - אזי שיסע לכל השבעים אומות, וישאל איך נקראת הארץ: כל-אחד יאמר לו בלשונו "ארץ הקודש". אם באנגלית "האלי לאנד", אם ברוסית ואם באטלקית "סאנטא טערא"³.

(2) ראה שלח יג, לב-לג

(3) כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך ואמר: להראות 'לומדות' בכל השבעים לשון זה לא נוגע... - המו"ל.

"קראתי ואין עונה"

וכשמגיע גוי לארץ ישראל, הנה בחזרתו לווישינגטון לאחר שהיה בפעם הראשונה בארץ ישראל, והראו לו את 'מכון ויצמן', את האוניברסיטה, את בתי המלון הגדולים וכיוצא-באלו - הוא חוזר ללא רושם. ואת הרושם הזה הוא מוסר בחזרתו! - גוי זה הוא אחד מיושבי הראש של הוועדות הגדולות ביותר בקונגרס ובסנאט.

וכשנסע בפעם השניה - הראו לו את מאה שערים, את הכותל המערבי - לא את הכותל כפי שהוא מצוחצח, אלא את הכותל המערבי כפי שיהודים עומדים ומתפללים! - מופרד על-ידי מחיצה שמצדה האחד עומדות נשים ומצדה השני - גברים, עם העניינים והקבצנים, שמבלבלים את התפלה ומבקשים צדקה!

לאחר-מכן לקחו אותו לשטיבל ולישיבה עם ספסלים וכסאות שבורים - וכשהוא נסע חזרה לווישינגטון, אמר שכעת הוא ראה את ה'האלי לאנד' (= 'ארץ הקודש'). ולאחרי זה הוא סייע ליהודים לקבל פאנטום! (= מטוס קרב).

פחד מהגוי - חטא המרגלים!

ולאחרי כל-זה מגיעים ליהודים עם הטענה - "מרגלים" - המרגלים האמיתיים הם אלו האומרים שארץ ישראל צריכה להיות מונהגת באופן של "כן היינו בעינינו - כחגבים"² - הנהגה של פחד מהגויים, "אנשי מדות". אותם גוים הנם הרוב, והם בפירוש לוחצים על ישראל! - שאף אחד לא יאמר גוזמאות שאין לחץ - ישנו לחץ איום ונורא כל הזמן! - אלא מה - אין זה לחץ בדברים - אלא זהו לחץ אודות כסף ונשק.

ולמרות לחץ זה - אומרים 'כלב ויהושע' שאם "ה' אתנו", אזי - "לחמנו הם, סר צלם מעליהם"⁴. וכמו שנאמר במדרש על הפסוק מפרשתינו⁵ - "ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה" - אומר הקב"ה, שמכל הארצות הוא בחר בארץ ישראל, שנאמר "ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד". ומכל האומות, בחר ביהודים. כלומר, שהוא יתן את ארץ ישראל לעם הארץ! - זוהי ארצינו, זוהי החזקה שלנו!

(4) שם יד, ט

(5) עקב יא, יב

משיחת כ' מנחם-אב תשל"א

(מעובד ע"פ שיחת כ' מנחם-אב תשל"א)

"קראתי ואין עונה"

הישג דתי: חלוקת כספי סעד לערבים...

[דיבר אודות מחדלי חברי הכנסת הדתיים בענין "מיהו יהודי" ואח"כ המשיך ואמר]:

ולאחרי זה מגיע דבר נורא שני, שזהו כהמשך ובשרשרת ל"הישגים הדתיים": כשדיברו על הניסים שעשה הקב"ה הקשורים עם שחרור ירושלים, הפליא אותו חבר-כנסת דתי את ההישג בתחום שיתוף הפעולה וקירוב הלבבות בין יהודים וערבים. והוסיף להתפאר, ש"יום ירושלים" והניצחון הגדול מתבטא בשיתוף הפעולה שהושג בירושלים בין יהודים לערבים, שדבר זה צריך לשמש דוגמא ומופת לכל עמי העולם.

האם לא די לו בכל הנזקים החמורים שנגרמו ונגרמים על-ידי נישואי תערובת, ורישומם של גויים כיהודים, שזה בא כתוצאה ישירה מהמחדלים שלהם ב"מיהו יהודי", שהוא עוד מוסיף חטא על פשע, ומתפאר בשיתוף הפעולה שהושג בין יהודים לערבים!?

וחבירו - גם חבר-כנסת דתי - מתפאר בזה שהוא מעניק סעד למאות ערבים עניים בירושלים העתיקה. בעוד שסיוע זה וכספים אלו שמהם נותנים לערבים כל-טוב, הם מכספי צדקה של יהודים - כספים שהושגו בקושי.

מכסף זה יכלו ליהנות מוסדות צדקה וחסד וישיבות, כסף זה יכול לעזור ליהודים, ואף ניתן על-מנת שיעשו בו כך - ובמקום זה, מחלקים את הכסף לערבים, ומחזקים אותם שם.

וכשיהודים באים להודות לקב"ה על הנסים שעשה לעם ישראל, בזה שהחזיר לנו את ירושלים העתיקה לאחר תשע-עשרה שנים בהם לא יכלו יהודים לגשת לכותל המערבי ולומר פרק תהלים - מצהיר השר הדתי הנ"ל, שהתוצאה של הנסים שה' עשה עמנו, היא - שיתוף הפעולה וקירוב הלבבות בין יהודים לערבים!

בירושלים זוכים הערבים ליחס טוב הרבה יותר מאשר בירדן, סוריה, מצרים ועיראק!

גם לאחר הנצחון נמשכת התנהגות מוזרה זו בירושלים, שעדיין אין נותנים ליהודים דריסת-רגל בעיר העתיקה, ומערימים קשיים על מי שרוצה לגור שם, ובקושי רב ועצום הצליחו כמאה יהודים בלבד להכנס לגור שם. ובו בזמן, מחזקים את 65,000 הערבים

משיחת ש"פ במדבר ונשא תשל"ג

הגרים שם - שמספרם מתרבה מיום ליום - על ידי זה שנותנים להם כסף ממשרד הסעד בסכומים גדולים מאוד כדי לשפר את מצבם.

בעיר העתיקה גרים בקושי רב כמה מאות יהודים, ולא מרשים לעוד יהודים להתיישב שם; אבל לערבים נותנים את מלא הזכויות, עד כדי-כך, שאם ערבי ירצה לגור דוקא בירושלים החדשה - יוכל לעשות זאת. זהו המצב שם. והמצב שם כל כך מזעזע - שיתכן שבתקופת הבחירות יוכלו 70,000 ערבים להביע דעות, חס-ושלום, בנוגע לכותל המערבי והמקומות הקדושים של עם ישראל בירושלים.

אין עוד שום מקום בעולם בו הערבים זוכים ליחס טוב שכזה: לא בירדן, לא בסוריא, לא במצרים ולא בעירק - רק כאן בירושלים עיר הקודש, ודוקא לאחר הנצחון של עם ישראל!

ירושלים כבר מחולקת...

ואחרי כל זה עוד מעיזים נציגים דתיים (!) להצהיר הצהרות מבישות - שבזה מתבטאים הנסים שעשה לנו הקב"ה [זמן הפירעון יהיה בבחירות - שאז אנשים ממפלגתו שלו יקימו רעש ויזכירו לו את דבריו אלו].

כיצד יתכן ששר דתי, הטוען שהוא גם מנהיג דתי, אינו מתבייש להצהיר הצהרות מבישות כאלו בקשר לניסי הקב"ה בהחזרת ירושלים ליהודים?! ולא זו בלבד, אלא דברים אלו התפרסמו בכל רחבי תבל! האם אלו הם ניסי ה', והרי כבר עברו שש שנים מהמלחמה, ובקושי רב הצליחו כמה מאות יהודים להכנס להתגורר בירושלים העתיקה בין החומות - שהיא עיר קדשנו!!! האם למצב בו יהודי צריך להתגנב לירושלים העתיקה - יקרא חסדי הקב"ה?!

וכשסוף סוף רוצה ערבי לעזוב את העיר העתיקה, אזי מקימים ועדה על-גבי ועדה לדון ולמצוא דרך לשכנע אותו לא לעזוב את העיר.

וכל זה הוא בכדי למצוא-חן בעיני הוותיקן, או בעיני וושינגטון. והדברים מדהימים כל כך, שאפילו הוותיקן לא פילל שאחרי המפלה הגדולה שנחלו אויבי ישראל - היהודים יפלו בצורה כה נחותה לפני הגויים!

"קראתי ואין עונה"

ועד כדי-כך המצב מזעזע שם, שאם ערבי ירצה למכור את ביתו שבעיר העתיקה ליהודי, יעמידו אותו למשפט על "העזתו" למכור בית ליהודי!

וכך מחזקים עוד ועוד את שלטון הערבים על ירושלים העתיקה. ועד כדי כך, שאפילו כמה ערבים שעזבו את העיר - רוצים לחזור אליה, לאחר ששמעו על המצב שם!
לאחרי הנצחון במלחמה היו כאלו שהצהירו - ומצהירים גם עתה - שלא יחצו שוב את ירושלים. אכן, אין צורך לחלק את ירושלים לאחר כל מה שמתבצע שם!

(מעובד ע"פ שיחות שבת-פרשת במדבר ושבת-פרשת נשא תשל"ג)

אסור להניח לארץ ישראל להתמלאות בערבים!

. . . וכאן רואים עד כמה המצב גרוע. היות ועכשיו מרעישים על-כך שהחילונים¹ מסכימים למסור חצי מארץ ישראל חזרה לערבים. וסיבת ה'רעש' היא היות והערבים מתרבים ללא הפסקה! - הערבים אינם יודעים משום 'קונצים'. יכולים להתהוות במשך השנים יותר ערבים מיהודים אשר הם "אתם המעט מכל העמים"², במילא כל ארץ ישראל תתערב בערבים, ולכזה ענין אסור להניח להתהוות.

(מעובד ע"פ שיחות שבת-פרשת יתרו, מברכים-החודש אדר ראשון, תשל"ג)

(1) כוונתו היא לממשלת השמאל.

(2) ואתחנן ז, ז.

משיחת ש"פ ראה תשל"ג

שיחה זו באה בעקבות סילוף דברי הרבי שנאמרו בשיחה הקודמת (ש"פ במדבר וש"פ נשא).

סילוף מכוון...

לאחרונה טענתי שאין נותנים ליהודים לבנות או לקנות בית בירושלים העתיקה, אלא מוכרים רק לגויים, ואדרבה: משכנעים אותם לקנות.

גורמים מסויימים ששמעו את דברי שזה טוען טענה נכונה, החליטו לסלף את דברי, ופירסמו בכל העיתונים שאמרתי שבירושלים העתיקה לא גרים כלל יהודים!! ומכיון שכולם יודעים שכן מתגוררים יהודים בעיר העתיקה - מוכיחים הם מכך, שאין מקום כלל לטענתי.

כיצד יתכן לומר שאמרתי דבר כזה, והרי יש שם את בית הכנסת צמח-צדק בו לומדים חסידות ומתפללים שלוש פעמים ביום. [אבל הבעיה בעינה עומדת - שלא נותנים ליהודים לקנות שם בתים].

ומקרה זה גרוע יותר מהדין ההלכתי¹ של "טענו חיטים והודה לו בשעורים", כי כאן סילפו גם את הטענה עצמה: הם אומרים שבכלל לא "טענו חיטים"...

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת ראה, מברכים-החודש אלול, תשל"ג)

(1) שבועות פ"ו מ"ג. כתובות קח, ב. בבא-קמא לה, ב. ובריבוי מקומות.

"קראתי ואין עונה"

שיחה זו והבאות לאחריה, נאמרו בהקשר למלחמת יום-כיפור שפרצה באותם ימים. בשיחות אלו שנאמרו בעיצומם של ימי הקרבות, דורש ומתחנן הרבי שלא להסכים בשום אופן ל'הפסקת-אש' אלא להיכנס ולכבוש את דמשק וקהיר, ולו לזמן קצר.

כשעשרה יהודים יעמדו ב-770 וכריזו שאסור למסור שטחים – כן יקום!!!

ישנם כאלו אשר היות ו"יצרם אנסם"¹ לכן - בשעה שהקב"ה הביא במתנה את השטחים באופן ניסי - מיד שלחו שלוחים אשר ביקשו והתחננו מהגויים שיקחו את השטחים בחזרה!

יש לדעת - שאנשים אלו, אינם מדברים בשם כלל ישראל ואפילו לא בשם יחידים מישראל, ואפילו לא בשם עצמם - וזאת, מכיון ש"יצרם אנסם"!

והנה, כשמתאספים יחדיו עשרה מישראל - עדה - ובפרהסיא, ומכריזים אשר חל איסור מוחלט לתת שטחים אלו; שטחים אשר ניתנו מאת הקב"ה לבני-ישראל (ואפילו אם היו ניתנים בדרך הטבע וכל-שכן כשהמדובר הוא שניתנו) באופן ניסי, וכפי שמביא רש"י בתחילת פירושו על התורה², ש"ברצונו נתנה להם וברצונו נתנה לנו" - שהיות והקב"ה "ברצונו נתנה לנו" - אזי "כן יקום" ואף אחד אינו בעל-הבית לדבר אחרת.

ולכן, במעמד כמה וכמה עשירות מישראל שנמצאים כאן - יש להכריז ולפסוק בקול רם שאנשים אלו אינם מדברים בשם כלל ישראל, לא בשם קבוצה מישראל ואפילו לא בשם עצמם - אלא הכל מתוך אונס ו"יצרם אנסם"!

[ובפרט שהמצב השורר עתה רחמנא-ליצלן - מוכיח שאסור למסור אפילו חצי קילומטר מארץ ישראל; כעת מוכח שדבריהם נחלו כישלון מופלא - ואם-כן מובן שזהו רק "יצרם אנסם"!]]

(1) ראה רמב"ם הל' גירושין פ"ב ה"כ

(2) בראשית א, א.

משיחת י"ג תשרי תשל"ד

ובמילא, כשהיהודים הנמצאים כאן יכריזו שאסור למסור שום שטח מארץ ישראל - ובפרט כשנמצאים במקום קדוש, בית-כנסת ובית-מדרש, ובפרט שהכרזה זו נעשית בד' אמותיו של הנשיא כבוד-קדושת מורי-וחמי אדמו"ר - דבר ברור הוא ש"כן יקום"!

הכרזה זו - תבטל גם את שיירי הטענה שיש למסור חלקים מארץ ישראל - היות שטענה זו אינה באה מצד הנפש האלקית של היהודי ואף לא מצד נפשו הבהמית - אלא רק משום ש"יצרו אנסו", כפי שפוסק הרמב"ם.

וכל הנאספים כאן יכריזו על-כך "אמן", שפירושו של "אמן" הוא - אמת ואמונה³ - שזה אכן כך!

והכרזה זו תפעל - שכל המחשבות והאמתלאות למסור אפילו שעל אחד השייך ליהודים באופן של "ברית עולם" שכרת הקב"ה ב"ברית בין הבתרים"⁴, ולפני שנים אחדות הוחזרו ליהודים בצורה ניסית - יתבטלו!!!

ו"כן יקום" לעד ולעולמי עולמים, עד לביאת משיח צדקנו שאז יהיה ה"כי ירחיב ה' את גבולך"⁵.

(מעובד ע"פ שיחת י"ג תשרי תשל"ד - נדפס בלקו"ש חי"ד ע' 405 ואילך)

(3) שבועות לו, א.

(4) לך-לך טו.

(5) ראה יב, כ.

"קראתי ואין עונה"

בירושלים העתיקה נמצאים: יהודים – 100 משפחות; ערבים – 60,000!!!

כשבחסדי ה', תוך ניסים גלויים, נכבשה ירושלים העתיקה - הודו כולם שיד ה' עשתה זאת.

והנה, אותו אחד שבזמנים מסויימים רשם גויים כיהודים, התפאר בכך שירושלים העתיקה היא סמל ודוגמא למצב בו הערבים והיהודים יושבים יחד - ומסמלים, כדבריו, את מהותה של ירושלים השלימה.

כששמעתי זאת, יצאתי מהכלים - אם יאמרו זאת בשם תורת מרקס¹ - ניחא. אך לבוא ולומר בשם תורת משה שבירושלים עיר הקודש "עיר בה חנה דוד"² - צריכים לגור יחדיו ערבים עם יהודים?! מה שמכאיב כאן הוא לאו דוקא הענין, אלא שאומרים זאת בשם תורת משה, ועל החלטה זו חתם נציג של אלפי דתיים בשם תורת משה - ואין פוצה פה ומצפצף!

בירושלים העתיקה גרים למעלה מששים אלף ערבים, ובקושי מאה משפחות של יהודים. יהודי שרוצה לרכוש אמה אחת בירושלים העתיקה - נתקל בקשיים עצומים והוא צריך לעבור ועדות מוועדות שונות, ואם אין לו קשרים מיוחדים - דוחים את בקשתו. ולעומת זאת, בירושלים החדשה - ערבים יכולים לקנות מה שלבם חפץ - ועם כל ההסברות שבדבר, שעל-ידי-כך מתווספים עוד עסקים לירושלים - אין זה מוריד מחומרת העובדה, שכשיהודי רוצה לקנות בירושלים העתיקה - שהיא ירושלים האמיתית, בין החומות, "עיר בה חנה דוד" - לא מתירים לו.

כיון שעולמנו הוא "עולם השקר"³ - יודעים שמלה שלו היא מלכתחילה לא מלה. לא-זו-בלבד שדבריו אינם אמת, אלא אפילו לגדר של שקר אינם נכנסים. בזמנו⁴ - לפני חדשים ספורים - מחיתי על כל מה שנעשה בירושלים העתיקה, וכתגובה לכך אמר מלה אחת בלבד: 'להד"ם' (=לא היו דברים מעולם). ואף צוה להדפיס זאת בעיתונים - אך שקר גם

(1) = מייסד שיטת הסוציאליזם. המו"ל.

(2) ישעי' כט, א.

(3) תניא פ"ו.

(4) שיחת ש"פ במדבר וש"פ נשא תשל"ג - מודפס בעמ' 61 ואילך.

משיחת ש"פ נח תשל"ד

שכזה, שכולם יודעים הפכו - גם העיתונים לא הסכימו להדפיס, ולאחר שהפעיל לחצים רבים - הדפיסו זאת.

ומזה משתלשל מה שאירע בירושלים העתיקה ב-17 הימים האחרונים, וכדלהלן:

בירושלים העתיקה נמצאים כ-70,000 ערבים, יש להם קשר עם המדינות השכנות. והסכנה היתה כה גדולה בימים אלו, עד שלא התירו ללכת לכותל לא בלילה ואף לא ביום - ונזקקו לכח גדול מאוד בכדי להגן. ורק בזכות נס שלמעלה מדרך הטבע נפל פחד ואימה על הערבים.

הצרות המתרחשות בירושלים - מקורן בהשארת המחבלים לאחר ששת-הימים!

וכל הסכנה הזו נובעת רק מהעובדה שלאחר שחרור העיר השאירו שם את המחבלים. זוהי סכנה עצומה לעיר בירה, שבתוכה יהיו שבעים אלף מחבלים - מי זקוק לזה?!
הערבים עצמם לעולם לא חשבו שיניחו להם להשאר בתוך העיר - הם היו בטוחים שיסלקום משם, ומסיבה פשוטה: הם היו בטוחים שמה שהם תכננו לעשות, רחמנא-ליצלן, באם הם יכבשו את העיר - כן יעשו להם.

רצונך לתת להם כסף - תן להם, אבל העיקר שתתפטר מהם. הם עצמם היו בטוחים שזה יהיה סופם, אלא שלא ידעו אם יניחו להם לקחת את חפציהם עמם או לא, אם יהיה זה בפעם אחת או שלבים שלבים - אך מכל-מקום, רק אם היו מצווים עליהם - כבר מזמן היו הולכים משם.

ותמורת זאת, הודיעו להם באופן בלתי רשמי שירושלים שלהם, ואף שלחו שליחים לווינגטון להודיע כי אין הם מתכוננים לקחת את ירושלים לעצמם.

ווינגטון עצמה היתה מעונינת שישלחו משם את הערבים - כי רק כך הם יפטרו מבעיית ירושלים. מאחר שאחרת אין כל פתרון - הפתרון הוא אחד מן השנים, או שרק ליהודים יותר לשבת שם - ואז יצטרכו הערבים לעזוב. או שרק לערבים יותר לשבת שם - ואז יצטרכו היהודים לעזוב.

וכמו אז, גם עתה: מנהלים כבר עכשיו שיחות על החזרת השטחים. פעם נקראו הם בשם 'יונים', היום קוראים להם 'מדינאים' ומחר יקראו להם 'רודפי שלום'. יושבת לה

"קראתי ואין עונה"

קבוצה קטנה ודנה בנוגע לויתור על שטח זה או שטח אחר, ורק מחפשים נוסח מתאים להסביר מדוע זה נקרא "הישג בטחוני". הם דואגים רק שלא תתעורר מכך סערה גדולה - הגוי רוצה את השטחים - צריכים לתת לו! אלא שיש צעירים שיתנגדו לזה - לכן צריכים למצוא את הנוסח המתאים שיירצה גם אותם.

מדוע לא כובשים את דמשק!?!?

יום בו החלה ההתקפה: בימים הראשונים להתקפה חדרו כוחות צה"ל לסוריה, כשבמקביל מפציץ חיל-האוויר בעומק סוריה. סגן ראש ממשלת סוריה אף הודה, שההפצצות חיסלו כליל את יכולתה של סוריה לייצר חשמל ולזקק נפט. ירדן . להיכנס: אכן בט"ו תשרי הודיע חוסיין על גיוס מילואים לצבא ירדן.

את דמשק היו יכולים לכבוש כבר באותו יום בו החלה ההתקפה. הסורים הרי ברחו, לא היו מגינים ולא היה צבא שעמד נגדם. אילו היו עושים כך - אזי גם עיר הבירה לא היתה להם, ואז סוריה היתה מסכימה מיד להסכם שלום - כיון שלקחו להם את עיר בירתם, ואז גם ערב-הסעודית לא היתה יכולה להיכנס למלחמה וירדן לא היתה צריכה להיכנס. כך

היו נפטרים מחזית נוספת, היו משחררים מחזית זו 40,000 חיילים, טנקים וכלי-נשק רבים.

אפילו בווינגטון חיכו שישראל תכבוש את דמשק - מאחר והם רוצים לחיות במנוחה ובלי בלבולים, ולכן רוצים הם לעזור לישראל. ברם, אינם רוצים שיהיה נקרא שהם לוחמים, לכן הם מעונינים לומר כלפי חוץ שלא לכבוש, אך כדי לעזור לישראל הם מעונינים להיפטר מחזית נוספת. הם רוצים שישראל תעמידם בפני עובדה מוגמרת, ואז יוכלו לטעון לכולם שאין להם חלק בזה, והראיה, שהם אמרו כך וישראל עשתה להיפך. אך האמת היא, שהם מעונינים שישראל לא תשמע בקולם אלא תנהג להיפך.

ולעומת זאת, כשהיתה ישיבת ממשלה, בה דנו כיצד לנהוג בענין מסוים, התשובה היתה: נשמע מה וווינגטון אומרת. ניסו לעשות מזה סוד, אך לא עלה בידם, ואף בבירות הערביות כבר יודעים מכך, מאחר שמרגליהם שבארץ ישראל דאגו שישאלו בישיבת הממשלה מדוע לא נהגו כך, בכדי לשמוע את התשובה: כדי לא להרגיז את וווינגטון.

וכששאלתי למה לא כבשו את דמשק וענו לי "בגלל שיש שם צוקים וסלעים כאלה שקשה לכבשם" - לולי הייתי שומע זאת ממנו בעצמו, לא הייתי מאמין! וכששומעים תירוץ שכזה - מבינים שהקושיא היתה חזקה ביותר.

משיחת ש"פ נח תשל"ד

הצעירים (=החיילים הלוחמים) רוצים להתקדם הלאה - הרי אין להם מה לעשות שם. הכניסו אלפי חיילים לתוך השטח ההוא, ואינם מתקדמים הלאה, לא לכאן ולא לשם. טבעי הדבר שחייל במלחמה רוצה, או לגמור את המערכה או ללכת הביתה - אך שם, מחזיקים צבא גדול באפס מעשה, ובכדי להסיח את דעתם מכך שבעצם הם לא עושים מאומה - מביאים להם זמרים מניו-יורק ומלונדון.

ובאותו יום נוסף שהיה - יכלה ישראל לגמור עם דמשק ועם הצד המזרחי של התעלה, וושינגטון חיכתה לזה, מאחר שהיא רוצה יותר מישראל - ישראל הסכימה לגבולות ששת-הימים ואילו וושינגטון מעוניינת שישראל תעמוד בגבולות העכשוויים, שהם הרבה יותר מגבולות ששת-הימים.

אותה טעות עשו גם במלחמת ששת-הימים - אז, נעצרו 10 ק"מ לפני התעלה ולא התקדמו עוד. טעות זו נעשתה גם ב-1956, בזמן מבצע קדש, וב-1970 בזמן מלחמת ההתשה - שהסכימו להפסקת האש ואף כינו אותה כ'הישג בטחוני'. אז⁵, אמרתי שאין לעשות בשום אופן הפסקת אש מאחר שהמצרים ינצלו זאת לחזק את עצמם!

ואכן, תוך 24 שעות מאז שהחלה הפסקת האש הכניסו לשם המצרים את הטילים שמהם סבלו צרות גדולות ביותר.

ואף אחרי מלחמת ששת-הימים שלחו מיד שליח לווינגטון בהצעה להחזיר את כל השטחים, ורק מחפשים נוסח בכדי שזה יקרא 'הישג בטחוני', וכשאו אמרתי ששלחו שליח, ענו כתגובה: "להד"ם". וכעת, כעבור 6 שנים מאז נתגלתה האמת, ששלחו שליח.

אם אתה רוצה לפחד מהגוי - היית יכול להישאר בגליציה ובפולין!

הלחץ . . גבר: בכ"ד תשרי (22.10) הסכימה מצרים להפסקת-אש. יומיים לאחר-מכן החלה ארצות-הברית ללחוץ על ישראל שתישם את החלטה 339 של האו"ם להחזיר למצרים את כביש סואץ-קהיר ולסגת הלאה. את ההסכם הראשון שנחתם - הפרה מצרים מיד.

וכעת, דנים על מסירת שטחים אלו מחדש - למה לכם כל זאת?! הרי וושינגטון, בראותה את הצעת ישראל - הודיעה זאת לקהיר ולדמשק, וכך הלחץ מכל הצדדים רק גבר! עיזבו את הגוי, ואלו

(5) ראה בארוכה שיחת ש"פ מטות-מסעי תש"ל; שיחת ש"פ עקב תש"ל.

"קראתי ואין עונה"

שלוחצים עכשיו, ירפו כשיראו שעומדים אתם איתנים בדעתכם!

ואם יש לך כוונה לשמוע לגוי - היית יכול להשאר בגליציה ובפולין, ושם לפחד מהגויים.

ומאחר שאליו לא ניתן לבוא בתלונות, כיון שזהו טבעו, וטבע אי-אפשר לשנות - לכן, מה שתובעים ממנו הוא רק - "איש הירא ורך הלבב ילך וישוב לביתו"⁶ - מי שנמס לבבו ופוחד, אינו ראוי להיות מנהיג בישראל, אלא - ילך לביתו ושם ידאג שיכתבו עליו בעיתון ואף ישימו צילום שלו ויהיה לו מזה כבוד - אך מנהיג, הוא לא יכול להיות!

למרות שהוא נולד ללא כסא - סבור הוא שהוא לא יכול להיות ללא כסא והכסא לא יכול להיות בלעדיו - כבר 25 שנה שהוא שם, שיתן מקומו לאחר!

ויהי-רצון שכלל לא יצטרכו להגיע לכל הנאמר, וכמו בעלה-זית, שהגויים מסלפים ומפרשים שמשמעותה של יונה עם עלה-זית בפיה הוא סימן לשלום - שאחרי המבול התחיל סדר חדש, ואילו רש"י פירש אחרת⁷ - שהיונה אמרה: "יהיו מזונותיו מרורין כזית בידו של הקב"ה ולא מתוקין כדבש בידי בשר ודם". גם עתה, אין להסתמך על הבטחות של בני אדם, אלא "בידו" - של הקב"ה, שלמרות שנראה מר - מאחר שכולם יצביעו עליו שהוא יהודי, מכל-מקום יש לנהוג "בידו" - לעמוד בתוקף נגד הגוי ולא להתפעל ממנו,

עד לשלום שיעשה משיח - שלא מתפעל, לא מדמוקרטיה, לא מגויים ואף לא מיהודים - אלא "יכוף כל ישראל"⁸, ויעשה הגבולות כפי שכתובים בברית בין הבתרים⁹, ויהיה "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד", "ואולך אתכם קוממיות"¹⁰ - שאין להתפעל מהגויים ואפילו בזמן הגלות, עד שייצאו מהגלות בקומה זקופה, וכפשוטו.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת נח תשל"ד)

(6) שופטים כ, ח.

(7) נח ת, יא.

(8) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ד.

(9) לך-לך טו.

(10) בחוקתי כו, ויג.

משיחת ש"פ תולדות תשל"ד

הנס של מלחמת יום-כיפור – גדול יותר מזה של 'ששת הימים'!

לאחרונה שאלו רבים:

כיצד יתכן שבמלחמת ששת הימים ראו ניסים גלויים, בעוד שבמלחמת יום כיפור (שעליו נאמר¹ "עיצומו של יום מכפר"), לא ראו ניסים כה גלויים (היו מספר רב של הרוגים וכדומה)?!

אבל האמת היא, שבמלחמה זו, היה נס גדול, למעלה מדרך הטבע לגמרי, גדול עוד יותר מהניסים שהתרחשו במלחמת ששת הימים.

קו בר לב: קו ביצורים שהוקם לאורך תעלת-סואץ ונקרא על-שמו של הרמטכ"ל השמיני חיים בר-לב.

כאשר חצו הערבים את תעלת סואץ ושברו את "קו בר-לב", לא היה להם שום מעצור בדרכם. והיו יכולים להגיע ללא שום בעיה לתל אביב ולירושלים (והיה-לא-תהיה מה שהיה יכול להתרחש אז). כמו-כן היה בחזית עם סוריה.

ואף-על-פי-כן, 12 קילומטרים לאחר "קו בר-לב" הם נעצרו, ונשארו לעמוד במקומם. וההוכחה הגדולה על נס גדול שקרה כאן:

בזמן מלחמת העולם השנייה, בנו הצרפתים קו מאוד חזק שהיה קרוי - קו ה"מאז'ינע" (שהקו בסיני חשוב כאפס כלפי קו זה) והנאצים ימח-שמם הגיעו עם כל כח השריון שלהם ופרצו את הקו (בדיוק כפי שהיה כעת), וכך כבשו את צרפת תוך יום אחד!

נוסף לזה שבצרפת, היו צריכים הנאצים לעבור דרך הערים, ובכל עיר עמד צבא. וכאן, המלחמה היתה במדבר, נגד מספר קטן ביותר של חיילים, ולמרות זאת (ולמרות שידעו מה קרה בצרפת והיו יכולים לעשות כמו שעשו הנאצים ימח-שמם) נשארו לעמוד במקומם.

האמריקנים ידעו מה קורה בארץ, וכבר חשבו שיותר לא יהיו להם דאגות מצד ישראל (רחמנא-ליצלן), דאגתם היחידה היתה, שהרוסים לא יהיו הבעלי-בתים היחידים שם.

זהו נס גמור. נס שאינו מלוּבש בטבע כלל וכלל!!!

(1) רמב"ם הל' תשובה פ"א ה"ג.

"קראתי ואין עונה"

העלמת האמת – הכחשת הנס...

ולמרות כל זאת, מעלימים מעם ישראל את האמת ולא מספרים להם שהניצחון היה נס גמור, אפילו שכולם יודעים מזה, מכיון שהחיילים ראו את זה בעיניהם ואחר כך סיפרו את זה לכולם.

והסיבה שמעלימים את זה היא, כיון שנס זה סותר ל"כוחי ועוצם ידי"².

מילא אותם אלו שאינם מאמינים לעת-עתה בתורת משה, אבל אותם אלו שכן אמורים להגן על תורת משה, מדוע הם אינם מספרים שהיה כאן נס גדול?!

התשובה לזה מופיעה (כמו בכל ענין) בתורה הקדושה: בתנ"ך מסופר³, שהנביא ישעיהו הגיע לאחז מלך ישראל ואמר לו שירושלים נמצאת בסכנה, והוא יכול לעשות נס. אמר לו אחז: נס? - לא, איני רוצה בניסים!

ועדת חקירה: וועדת אגרנט; הוקמה בכ"ד חשון תשל"ד (21.11.1973). בי"ח שבט תשל"ה (30.1.1975) הוגשו המסקנות הסופיות. כוונת החקירה לא היתה לפגוע במישהו, אלא רצו רק לדעת מי גרם לטעות, בכדי שבעתיד לא תחזור על עצמה. אולם הדתיים צעקו שאין צורך בכך.

גם כשתבעו להקים ועדת חקירה לחקור את מחדלי המלחמה, הסכימו אפילו השמאלנים לכך. מי התנגדו בכל התוקף? הדתיים. ואותו זה שהתנגד לוועדת חקירה, הוא זה שרושם גויים כיהודים, והוא זה שמתפאר בכך שבירושלים יושבים יהודים וערבים (שרובם ככולם מחבלים) - יחדיו.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת תולדות, מברכים-החודש וערב-ראש-חודש כסלו, תשל"ד)

למרות שכעת השטחים בידינו במצב של "אונס" – בתחילה היו בידינו ברצון!

[דיבר בהרחבה אודות הדין ד"תחילתו ברצון וסופו באונס", ואחר-כך אמר]: וכמו-כן הוא בנוגע לשטחים - למרות שעכשיו מצבינו כלפיהם הוא כ"אונס", ובכלל לא בידינו - אך בתחילה הם היו בידינו ב"רצון". וכידוע שמיד לאחר מלחמת ששת-הימים שלחו שלוחים לווינגטון - שמעונינים להחזיר את כל השטחים.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת מקץ תשל"ד)

(2) לשון הכתוב - עקב ח, יז.

(3) ישע' ז.

משיחת י"ט בסלו תשל"ד

שיחה זו והבאה שלאחריה נאמרו מספר ימים קודם 'ועידת ז'נבה' (שנפתחה בכ"ו בסלו תשל"ד - 21.12.1974). בוועידה זו התכנסו מנהיגים מישראל, מצרים סוריה וירדן בשביל לדבר על שלום. בשיחות אלו קובע הרבי כי 'ועידת ז'נבה' היא 'חותמת גומי' בלבד, וכל ההחלטות כבר נקבעו קודם לכן.

כל מה שהולכים לסכם ב'ועידת ז'נבה' כבר סוכם מראש!

היות וישנם כאן יהודים שהיו מוכנים לעמוד ב'טירחא' הכרוכה בשמיעת מאמר החסידות, וכל זאת, בכדי לשמוע אי-אלו נבואות אודות ז'נבה - לכן, בכדי שלא יהיה להם שום צער, ומה-גם שאם אלך ולא אומר על-כך שום דבר, הרי שאז לא יוכלו להירדם מחמת התלבטותם - האם לא דיברתי כיון שלא ידעתי, או שמא מפני שלא רציתי - לכן, יש לומר כמה דברים אודות ז'נבה.

בראש ובראשונה, כלל לא מובן מהי המסיבה הגדולה שעושים מ'ועידת ז'נבה'! - הרי על כל מה שהולכים לסכם בז'נבה - כבר סיכמו זמן רב קודם לכן?! - ז'נבה אינה אלא (מכה בפטיש בלבד, ואף פחות מכך, היות שמכה בפטיש היא גם מלאכה בפני-עצמה בשונה מז'נבה שאינה אלא) מעשה 'פורמאלי' בלבד;

כתבו על פיסת-נייר דברים שמלכתחילה כבר יודעים האם יקויימו או לא, והכל כבר סוכם מראש; מה שנשאר הוא לסיים רק את הפרטים הקטנים; על שלושה-רבעים או 90 אחוז כבר סיכמו, מה שנותר - בימים אלו - הוא רק לסיים את האחוזים הספורים.

השומע את דברי אלו כעת, יכול לתמוה - מנין אני יודע כל זאת, האם זוהי רוח-הקודש או נבואה, או שמא שמעתי זאת ממישהו? - אך כשיתבונן סביבו - יווכח לדעת שאנו חיים ככזה סוג עולם, אשר מאחורי הקלעים "בחדר לפנים מחדר" - כבר יושבים אנשים אשר מוכרים את עמם, ומתווכחים רק על דמי הספרות...

אך היות שחיים בעולם בו צריכים לחשוך על "מראית עין" - לכן קבעו יום מסויים בו יעשו סערה שלימה ויתאספו באו"ם או בעיר בירתה של המדינה ויכנסו את כל אותם אלו שהנהיגו את המו"מ, ויכריזו לעיני כל העולם שכעת "מתחילים" מו"מ, וישבו ימים ולילות ויחתמו על אותה פיסת-נייר שהכינו מספר שבועות קודם לכן! - ואם-כן, מה שנשאר לעשות בימים אלו הוא להתווכח בנוגע לכבוד שכל-אחד צריך לקבל עבור זה...

"קראתי ואין עונה"

והנה, היות שכבר הכל סוכם קודם לכן וכבר אי-אפשר לשנות כלום - לכן, התקוה היא שיסיימו את הועידה כמה שיותר מהר, היות ובינתיים נופלים שם עוד קרבנות - ואף כשנופל קרבן מצרי, אין זה ענין רצוי, ועל-אחת-כמה-וכמה כשנופל יהודי, ולכן - כדאי שיגיעו כמה שיותר מהר לידי פשרה והחלטה מה יהיה הנוסח של פיסת הנייר הזו, ואז, לכל-הפחות, יִפְסֵק הַיָּרִי!

התביעות רק גוברות!

לשנות משהו ממה שסוכם שם - איני רואה בכח מי יש לשנות זאת, היות ושום צד לא מתחשב עם שום ענינים של אנושיות; כל הענינים שהסכימו להם כלל אינם מובנים על-פי השכל הישר.

היות וכבר בתחילה ידעו שההנהגה תהיה בצורה של "מי שיש לו מנה רוצה מאתיים"¹, ואם-כן, למה הסכימו לוותר להם?! - מלכתחילה היו צריכים לומר להם שלא מוכנים לוותר על שום דבר!

ואכן, בפועל הם לא הסתפקו בתביעותיהם הקטנות אלא דרשו עוד ועוד - עד שכעת המצב הוא שהסכימו לוותר להם על הכל! ולא רק שהסכימו, אלא נותנים בפועל! - וכל זאת, למרות שהם אומרים במפורש שהם כלל לא יחדלו מתביעותיהם, אלא יתבעו עוד ועוד, ולא רק מהיהודים!

ולכן, נותרה רק התקוה שהיות ו"לב מלכים ושרים ביד ה'²" - במילא יהי-רצון שתתהפך מחשבתם - אפילו של הבני-בחירה (היהודים), ועל-אחת-כמה-וכמה של אותם אלה שאינם בעלי-בחירה (אומות-העולם) - אשר מאיזה סיבה שתהיה מדברים הם כעת בנוסח כזה - ויהי-רצון שיחד עם ניסי חנוכה (שיחול בעוד כמה ימים) יהיה נס גם בענין זה, ותתהפך מחשבתם לחלוטין - ותהיה לטוב, טוב הנראה והנגלה.

(מעובד ע"פ שיחת י"ט כסלו תשל"ד)

(1) ראה קה"ר פ"א, יג, פ"ג, י.
(2) ע"פ משלי כא, א.

לא יצא שום דבר מוועידת ז'נבה היות והכל הוחלט קודם לכן!

[דיבר אודות נושאי שלימות התורה ואחר-כך אמר:]

ומשלימות התורה מגיעים לשלימות הארץ - אשר החלו ללמד ילדים קטנים שיש למסור חלקים מארץ ישראל לגוים. ובכך עושים "מפי עוללים ויונקים יסדת" - ההיפך מ"עוז"¹! - מדוע לומדים עם ילדים קטנים שיש למסור חלקים מארץ ישראל לגוים?!

... ישנו ענין בלתי רצוי אשר לכאורה לא היה אמור להתרחש, אך אף-על-פי-כן יש להבהיר זאת. והיות שאומרים זאת בזמן של "רעוא דרעוין", הרי מסתמא לא יזיק, וכדלהלן:

לאחר ההתוועדות שהיתה בי"ט כסלו - אשר בה שמעו יהודים במשך יותר מחמש שעות, ענינים בנגלה, חסידות ומוסר - עד שנותרו כמה ענינים שאפילו לאחר ההשלמה של היום - עדיין לא התבארו די-צרכם.

הנה, למרות זאת - כשהסתיימה ההתוועדות, הדבר היחיד שנשאל - ואף צלצלו בטלפון בכדי לשאול על-כך - היה אודות ז'נבה! - אני חשבתי שישאלו אודות ענין בנגלה או בחסידות. בפועל, השאלה היחידה היתה, מה היתה כוונתי גבי ז'נבה.

וכמדובר בהתוועדות בפירוש: כלל לא רציתי לשוחח אודות ז'נבה - אך היות שאגרום עגמת נפש ליהודי - עד שהוא לא יוכל לישון - אם לא ידע את מחשבתי אודות ז'נבה - לכן הזכרתי זאת.

וכמדובר בהתוועדות י"ט כסלו: ז'נבה הינה כ'קליפת השום'! - היות שכעת, כל הענינים כבר יצאו משליטתם לגמרי, ולכן התכנסות זו לא תועיל מאומה! - זה שאכן דברו בשעת הפסקת האש - היה זה כיון שאז עדיין היה ביכולתם לעשות משהו. אך כעת הכל הוחלט לא רק בדיבור, אלא אפילו בכתב.

והיות ועתה כבר אוחזים בשלב של "סופו באונס" - והיות והכל הוחלט על-פי החלטת האדון הגדול היושב בווינגטון. לכן, ההתחבטות האם ליסוע לז'נבה או לא - מיותרת, מאחר שנסיעה כזו לא תעלה ולא תוריד, ואין כל הבדל אם יסעו או לא יסעו.

(1) לשון הכתוב - תהלים ח, ג.

"קראתי ואין עונה"

[ענין חיובי אחד ישנו בכך - אשר לבינתיים נפסקה האש. היות ואפילו מצרי שנופל זהו גם-כן ענין בלתי רצוי, ובפרט יהודי אשר הנו "עולם מלא" ! - והנה, למען הכבוד שמקבלים עבור התחייבות זו או אחרת, מוכנים שיפול יהודי נוסף - ואף אם הוא רק נפצע, הרי "מה לי קטלא כולא מה לי קטלא פלגא"²].

בנוגע לז'נבה, כבר כתב פרופסור ליבערמאן (שהוא יודע מהנעשה מאחרי הפרגוד) ונדפס בעיתונים - אשר בז'נבה לא יתחדש דבר ! (פלא שאשרו להדפיס זאת, כיון שאילו היו אומרים לו לא להדפיס זאת, היה שומע, היות והוא 'נח לבריות').

והיות והכל כבר מוכן ומוחלט - ובז'נבה לא ישתנה דבר - ממילא המצב יכול להשתנות רק בעזרת נס.

אינני נביא ולא בן-נביא - ולכן, איני יודע מהו הנס אשר יבצע הקב"ה. אך כשם שהיו ניסים עד עתה, יכול הקב"ה גם עתה לעשות נס, ואפילו ביום אחד.

גם כשמצרי נופל הוא ענין בלתי רצוי

והנה, לכאורה מדוע צריכים היו לדבר אודות בטחוננו של הגוי - שגם כשמצרי נופל, אין זה ענין רצוי - מה זה נוגע לנו?!

ההסבר לזה יובן על-פי המבואר בזהר³ אודות הדין של 'שעיר לעזאזל' - שהטעם לכך ששולחים אותו למדבר, הוא היות והמדבר הוא מקום הקליפות - לכן, בכדי לגרום הנאה גם לקליפות - שולחים את השעיר לעזאזל.

וכן בעניננו: הטעם לכך שדובר אודות בטחוננו של הגוי הוא, היות שכעת המצב יכול להשתנות רק על-ידי תפילה (שתביא לנס). ומאחר שתפילה פועלת מלמעלה, ושם, גם לשרי המדינות יש דיעה - לכן, כשמוכיחים לשרים אלו - במעמד כמה-וכמה מישראל ובכוחה של התורה - שגם להם המצב אינו שווה - הרי הקב"ה יגרום שזה יפעל עליהם היות שזה נוגע להם.

(2) ראה בבא-קמא סה, א.

(3) זח"א קנג, א. ח"ב קפד, ב. ועוד.

משיחת ש"פ וישב תשל"ד

על-כל-פנים, חבל על כל דקה בה משקיעים אודות ז'נבה! - זמן זה ניתן לנצל לפעול על כל היהודים שידליקו בכל שמונת ימי-החג נרות חנוכה. והיות שהנרות שהיהודי מדליק, הם הנרות שהקב"ה מדליק והוא עצמו מאיר, הרי מ"באור פני מלך חיים"⁴ נמשך על פני כל השנה כולה, עד לחנוכה תשל"ה, אשר אז ימשך אור חדש שלא הי' לעולמים.

ומזה מגיעים להוראה נוספת הנלמדת מנרות חנוכה:

בנרות חנוכה הדין הוא⁵ ש"אסור להשתמש לאורם". כלומר, למרות שהוא הכין את השמן והדליק את הפתילה ועשה את כל הפעולות הקשורות בזה, כך שזה נר שלו - מכל-מקום "אסור להשתמש לאורו", היות והכל מהקב"ה.

וההוראה הנלמדת לעניננו היא לענין "כחי ועוצם ידי"⁶, שלמרות שחושב ש"עשה לי את החיל הזה", כלומר שסבור שבזכות פעולתו שלו הוא הצליח - מבהירים לו, שהכל מאת ה'; לא בכוחו הוא הצליח אלא בכוחו של הקב"ה.

ויהי רצון שכלל לא יצטרכו להגיע לשימוש באמצעים קשים, אלא - בדרכי נועם - כולם יראו את האמת אשר אין זה "כחי ועוצם ידי" (ולמרות שצריכים השתדלות בדרכי הטבע - הרי זה לבוש המסייע בלבד) ועד ל"ולכל בני-ישראל היה אור במושבותם"⁷.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת וישב תשל"ד)

(4) לשון הכתוב - משלי טז, טו.

(5) ראה שבת כא, ב ואילך. וראה רמב"ם הל' מגילה וחנוכה פ"ד ה"ו.

(6) לשון הכתוב - עקב ח, יז.

(7) בא י, כג.

"קראתי ואין עונה"

כניסת הדתיים לממשלה – ביזוי התורה בצורה השפלה ביותר!

ישנם 3-4 אנשים, אשר הורסים את עם ישראל, וכל זאת - בשם הדת! - מתיימרים הם לקרוא לעצמם בשם 'מייצגי הדת' ולדבר בשם יהודים דתיים!

בתחילה - הם צעקו ככרוכיא שהחוק של "מיהו יהודי" הוא הרס הדת, נגד התורה ונגד משה רבינו; נגד דבר ה' זו הלכה¹. וכשהם שאלו את הרבנים - ענו להם, שאסור להכנס לממשלה הזאת היות והיא לא מתקנת את החוק - וזה ענין של "יהרג ואל יעבור"²!!!

ולמרות זאת - כעת, הם מודיעים על הסכמתם להיכנס לממשלה. וזאת, למרות שלא תיקנו את החוק. וכל זאת הם עושים ואומרים בשם הדת! - בכך, הם מבזים את התורה בצורה השפלה ביותר!

עולם-הבא ודאי שהם לא יקבלו על-כך! - ואפילו עולם הזה לא יהיה להם - מאחר שהם כל-כך ביישו את עצמם, כשבתחילה אמרו שבשום אופן לא יכנסו, ואילו בפועל - נכנסו לממשלה!

ישנם כאלה שמבולבלים ומתפלאים כיצד יתכן שלמרות שצעקו שלא יכנסו לממשלה - בכל זאת נכנסו?! - אך באמת אין זה פלא כלל, היות וכשמתבוננים במעשיהם רואים שאף פעם הם לא התכוונו באמת לצאת מהממשלה, שהרי אם היו מתכוונים באמת למה שאומרים (שאסור להשתתף בכזו ממשלה אשר אינה מתקנת את מיהו יהודי) אם-כן היו צריכים לצאת מהממשלה (ממשלת המעבר) מיד כאשר הגיעו למסקנא זו, ולא לחכות לאחרי שבועיים כאשר תקום הממשלה הבאה - שהרי זה לא ענין שאסור לעשות לאחר זמן, אלא כל רגע אסור לשבת בממשלה שכזו ואם-כן מיד כאשר הגיעו למסקנה זו היו צריכים לומר: עד עכשיו לא ידענו שאסור להיות בממשלה כזו ושחייבים לצאת ממנה, ועכשיו היות והגענו למסקנא זו ויודעים שאסור לשבת בממשלה כזו - אנו צריכים לצאת ממנה מיד, ולכן אנו יוצאים מהממשלה (ממשלת המעבר). אך בפועל לא עשו כך. ומזה

(1) שבת קלח, ב.

(2) ראה פסחים כה, ב. יומא פב, א. סנהדרין עד, א. רמב"ם הל' יסודי-התורה פ"ה ה"ב. ועוד.

משיחת ש"פ תשא תשל"ד

רואים שהם אף פעם לא חשבו לעזוב את הכסאות, ולכן הם יכולים להכריז שני הכרזות: הראשונה - שאסור לשבת בממשלה וזה "יהרג ואל יעבור", והשנייה - ש(למרות ההכרזות) בפועל, הם כן נכנסים לממשלה. וזה היה הדבר הראשון שהיה צריך להחריד כל אחד. אך למעשה - אין פוצה פה ומצפצף!

וכשטענו ושאלו אותו כיצד הוא נכנס לממשלה, הרי זה נגד מלכות שמים!? - ענה בליצנות (שהרי הנוהג הוא שכשאינן מה לענות - עונים בליצנות): השמים!? - כסאי! וכשאמרו לו שזה נגד קיום ארץ ישראל, ענה: והארץ!? - הדום רגלי! אני דורך עליה... (או שהוא אמר כך באמת או שהוא היה ראוי לומר זאת).

ואם-כן, כיצד ניתן לתת אימון ולסמוך על אחד שמוכן למכור הכל תמורת הכסא?!

הנציגים הדתיים - עבדים כנענים ממדריגה שלישית!!

אמנם באמת הוא לא עושה זאת מדעת עצמו, אלא מצוים עליו לעשות זאת - אבל בגלוי זה נראה שהוא האחראי לזה, וכשיש טענות באים אליו! ואם-כן כיצד ניתן לתת בו נאמנות ולמסור לו משרות - בזמן שרואים שהוא מוכן למסור הכל בשביל כסא?!

הגמרא אומרת³ אשר "גנבא אפום מחתרתא - רחמנא קרייה". ולכאורה מה באה הגמרא לומר כאן!? - אלא שהתורה רוצה ללמדנו, שיתכן מצב בו יעשה מישהו ענינים לא רצויים ויחד עם זה הוא יהיה רחמנא קרייה - יהודי דתי. שאז יכולים לחשוב שהוא עושה דבר צודק - ועל-זה אומרת הגמרא, שלמרות שהוא רחמנא קרייה - הרי יש לדעת שהוא גנב. וכן בעניננו: למרות שאותו אדם הוא "רחמנא קרייה" - הוא מדבר בשם התורה - בכל זאת, הוא נשאר גנב!!!

ומה שטוענים הם שמצד המצב הבטחוני בגבול הסורי אין להם ברירה והם מוכרחים להיכנס לממשלה - אין זה תירוץ, שהרי בלאו-הכי הם לא יכולים לעזור בזה מאומה, היות וכלל לא מתחשבים בדעתם - לא מספרים להם כלום ולא מזמינים אותם לאסיפות. וחוז' משלושת התיקים שנתנו להם - פנים, דתות, וסעד - הם לא יודעים עוד כלום ממה שנעשה.

(3) ברכות סג, א - ע"פ גירסת הע"י.

"קראתי ואין עונה"

עובדה זו כשלעצמה (שנותנים להם את התיקים הללו) - מצערת מאוד. היות ובעקבות קבלת תיקים אלו, הם קשורים ומוכרחים לעשות מה שיגידו להם. רק שהשמאלנים בעצמם מעוניינים שזה יעבור דרך הדתיים כי כשיהיו טענות יוכלו השמאלנים לומר שהדתיים אשמים בזה.

וכאשר הדתיים מעלים איזו הצעה - יורקים להם בפנים. וכרגיל בכגון דא, הדתיים כלל לא מתייחסים לזה בתור יריקה, אלא בתור 'גשמי ברכה'. וכך בכל הצעה שהם מגישים - כלל לא מתחשבים בהם - עד שמכנים אותם (ואף כך נדפס בעיתון) כ'אנשים ממדריגה שניה'! - אך האמת, שזו לשון נקיה כי הם הרבה יותר גרועים מזה. ובאמת היה ראוי לכנותם 'עבדים כנענים ממדריגה שלישית'.

"כבר מזמן הוחלט להחזיר את יהודה ושומרון!"

ומה שטוענים הם שהבטיחו להם עבור כניסתם לממשלה שלא יחזירו את יהודה ושומרון (בלי משאל עם) - לא דובים ולא יער!!! מאחר שהם כבר מזמן החליטו להחזיר חלק מיהודה ושומרון, רק שיכול להיות ש'עדיין' לא סיפרו זאת לנציגים הדתיים.

כשהם נכנסו לממשלה, הגדיר רב מסויים את היום בו הם נכנסו כיום שחור. אך האמת, שרק עבורם זה יום שחור, אבל לכולם - להיפך - נהיה אור. היות וכשהם נכנסו לממשלה אזי 'הובררו והתלבנו הדברים'⁴ וכולם נוכחו לדעת מה הם: אנשים מלאים שקרים.

ורחמנות גדולה עליהם, מאחר שהם גורמים שהגלות תתארך! - מה שברור הוא, שאתחלתא דגאולה⁵ - וודאי שלא התחילה. וזה שהם טוענים שמצב בו יש יהודי שמניח תפילין ויחד-עם-זה יושב הוא על כסא של 'שר' - זה אתחלתא דגאולה - הרי בדיוק להיפך, מאחר שהוא מנצל את התפילין בשביל למכור את היהדות ולעשות דברים שהם היפך קיום היהדות רחמנא-ליצלן.

ובכניסתם לממשלה הוברר (מלבד זאת שהם שקרנים, גם העובדה) שכעת לא ניתן לומר שזוהי 'אתחלתא דגאולה', אלא רק התגברות החושך והגלות!

(4) ע"פ דניאל יב, י.

(5) ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

משיחת ש"פ תשא תשל"ד

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת תשא, שושן פורים, תשל"ד)

"קראתי ואין עונה"

צרות צרורות באות כאשר סומכים על "חסד לאומים – חטאת"...

מספרת הגמרא¹: "יתבי רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון, ויתבי יהודה בן גרים גביהו. פתח רבי יהודה ואמר: כמה נאים מעשיהן של אומה זו: תקנו שווקים, תקנו גשרים, תקנו מרחצאות. רבי יוסי שתק. נענה רבי שמעון בן יוחאי ואמר: כל מה שתקנו - לא תקנו אלא לצורך עצמן, תקנו שווקין - להושיב בהן זונות, מרחצאות - לעדן בהן עצמן, גשרים - ליטול מהן מכס. הלך יהודה בן גרים וסיפר דבריהם, ונשמעו למלכות. אמרו: יהודה שעילה - יתעלה, יוסי ששתק - יגלה לציפורי, שמעון שגינה - יהרג. לכן נאלץ רשב"י לברוח ולהסתתר במערה.

ולכאורה לא מובן: לשם מה לגמרא לספר את כל ההקדמה, מה שרשב"י אמר שבגלל זה הוצרך להסתתר!?

אלא, שמכאן הוראה כיצד רשב"י התייחס להנהגה של גויים, ואיזה צרות ישנם כאשר סומכים על "חסד לאומים (שהוא) חטאת"².

וכמו אז, גם עכשיו: כל הצרות שישנם עתה הם בגלל שכבר כמה שנים ברציפות מפתים יהודים שאין מה לפחד מכל הערבים שרוצים להשמידנו, כיון שיש את הגויים ה'ידידים' הטובים בווינגטון שלא יאפשרו לאף אחד לפגוע בישראל, וכמאמר רז"ל³ "אחות יש לנו בבית המלכות".

ולכאורה זהו דבר לא מובן כלל: ישנם שמונים מליון ערבים שונאי ישראל ש"עומדים עלינו לכלותינו"⁴, ואף-על-פי-כן טוענים שאין מה לפחד. ולא בגלל שסומכים על הקב"ה, אלא על גוי שיושב בווינגטון, שהוא יעשה כל שביכלתו לא לאפשר שום פגיעה בישראל. ובמילא לא מתפללים להקב"ה שישמור עלינו. הפעולה היחידה שעושים היא, להתחנף לגוי כדי שהוא יסכים לעזור.

(1) שבת לג, ב.

(2) משלי יד, לד.

(3) מגילה טו, ב.

(4) ראה נוסח ההגדה.

משיחת ש"פ אמור תשל"ד

ולא זו בלבד, אלא בטוחים שהגוי אפילו ימסור את נפשו כדי להציל יהודים. ישראל בטוחה שארה"ב תיפול לפניה, ותעשה הכל למצוא חן בעיניה.

הסיבה היא על-פי מאמר הגמרא⁵ "כל הפוסל במומו פוסל". היהודי נופל ומתחנף לגוי עד כדי כך, שכשרואים גוי, מתחננים אליו שיסע לארץ הקודש ומבטיחים לו שירשמו אותו כיהודי. ולכן היהודי בטוח שבאותה מידה שהוא מתנהג לגוי, הגוי יתנהג אליו. עד כדי מסירות נפש.

אבל, למרות שסומכים בעיניים עצומות על הגוי, רואים מה הוא עושה בפועל, כפי שרואים עתה את כל הצרות. והסיבה לכך היא, כי שוכחים לגמרי שהגוי הוא רק כגרזן ביד החוצב⁶, והוא יכול לעשות רק מה שהחוצב יצווה עליו. שוכחים מהחוצב עצמו, שהוא הקב"ה, שוכחים את ההלכות שהוא ציוה אותנו, ומחפשים למצוא-חן בעיני הגרזן עצמו - שזהו היפך השכל לגמרי!

וזוהי הסיבה לכל הצרות, ולזה שהגוי עושה מה שהוא רוצה מבלי להתחשב כלל בטובת היהודים. כפי שרואים זאת עתה, שאף במצב בו אנו נמצאים כעת, הנקרא 'עצמאות' - שפירושו הוא חופש ויכולים לעשות מה שרוצים - בכל זאת, רואים במוחש שעוד לא היה מצב כזה שתלויים בגויים כמו עכשיו. שלזה הובילו אלו שטוענים שהם עצמאיים, על-ידי ההנהגה שלהם לרדוף אחרי גויים.

לימוד מהנהגת רשב"י: לא להיות טפשים; לבטוח בקב"ה; לפעול בדרך הטבע!

מהגמרא אנו למדים כיצד התייחס רשב"י להנהגה של גויים: הוא טען שלא צריכים להיות טפשים. כשרואים שהגוי עושה דבר טוב - "תקנו גשרים" וכדומה - הרי יש לדעת ש"להם תקנו" - לצורך עצמם הם תיקנו זאת כדי שהגוי יוכל לגבות מכס.

רשב"י עצמו הרי ידע שמכיון שנמצאים בגלות, צריכים ללכת ולהשתדל אצל הגוי שיעזור, כפי שמספרת הגמרא⁷ שכאשר היו צריכים לבטל גזירה - נסע רשב"י בעצמו לרומי להשתדל אצל המלכות לבטל אותה.

(5) ראה קידושין ע, א. רמב"ם הלכות איסורי-ביאה פי"ט הי"ז.

(6) זהר בראשית לו, א.

(7) מעילה יז, ב.

"קראתי ואין עונה"

גם רשב"י ידע שהיהודים סומכים על הקב"ה, ולמרות זאת, ידע שבזוה רוצה הקב"ה שיפעלו בדרך הטבע. אמנם כשזוה לא הועיל, השתמש רשב"י בכוחות על-טבעיים, וכפי שמספרת הגמרא, שכשמלכות רומי לא רצתה לבטל את הגזירה, הוריד רשב"י מלאך, וכשזוה לא עזר, הוא אף הוריד שד. כי מלכתחילה רוצה הקב"ה שיפעלו בדרך הטבע, ורק אם זה לא מועיל - ניתן לפעול גם בדרכים אחרות.

והוראה זו היא גם לזמנינו: שיש זמנים שבהם אכן צריכים לנסוע לווישינגטון, כשם שרשב"י נסע לרומי להשתדל אצל המלכות. אך יחד עם זאת, גם כשהוא נמצא שם, הוא צריך להיראות יהודי מאמין, שמתנהג על-פי תורה ומצוות.

ואם ישאל הגוי: הרי אתה מאמין בקב"ה, ואף יכול להוריד מלאך או שד, ומדוע אתה צריך את עזרתך? על-זה עונים לו, שכיון שהיהודים נמצאים בגלות רצונו של הקב"ה שישתדלו בדרך הטבע (שלכן אף נאמר⁸ "הוי מתפלל בשלומה של מלכות"), אמנם אם דרכי הטבע לא מועילות - מורידים שד, והוא יעשה מה שצריך - כפי שהתרחש אצל רשב"י - היות והולכים בכח של הקב"ה.

הגוי ממשיך ושואל: האם אתה נמצא בגלות!? הרי נמצא אתה בארץ ישראל שעליה נאמר⁹ "ארץ אשר... תמידעיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"?! עונה היהודי: אדרבה, שם (בארץ ישראל) הגלות יותר חמורה - כיון שישנו יהודי הסבור שהיותו הוא שר, יכול לעשות מה שרוצה.

לגוי אין דרך ארץ לאדם שמוכר את עקרונותיו בשביל הכסא...

... וכאמור, עד לפני שלשה ימים צעק אותו שר שחייבים לוותר על תיקון חוק "מיהו יהודי" ולהשאר לשבת על הכסא בשביל הצלת כלל ישראל והצלת החינוך וכדומה, והכל בשם אלקי ישראל, עם גושפנקא של תורת ישראל. וכפי שכבר היה כמה פעמים בעבר, שבשעה שהיתה הצבעה הם הרימו את ידם נגד "דבר הוי' זו הלכה"¹⁰ [הוא - בדיוק אז לא היה, כיון שהוא ברח בשעת ההצבעה, אך שאר חבריו הרימו את ידם נגד בשם התורה].

(8) אבות פ"ג מ"ב.

(9) עקב יא, יב.

(10) שבת קלח, ב.

משיחת ש"פ אמור תשל"ד

אך כאשר חברו התחרט, עשה תשובה ועזב את הכסא, נהיה אצלו "רצחת וגם ירשת"¹¹.
הוא ירש את הכסא מחברו ונשאר לשבת עליו.

ולאחר כל זה הם אומרים שיש להם דעה עצמית, והם עושים את כל הענינים על דעת עצמם. [וכפי שכתוב במכתב של י"א ניסן¹² שאדם יכול להיות בשעבוד הכי גדול כ'עובר במעי אמו' ולמרות זאת, לחשוב שהוא חפשי ויש לו דעה עצמית]. אותו שר נמצא ב"בטן" של מפלגת המערך. הוא 'אוכל ממה שאמו אוכלת ושותה ממה שאמו שותה'. ואין לו שום דעה עצמית משלו. הוא עושה כל מה שהמערך מצווה עליו; כלפי חוץ אמנם, נותנים לו רשות לומר מה שהוא רוצה, ולכן כלפי חוץ הוא צועק שהם לא יכנסו בשום אופן לממשלה, אך כאשר זה בא לפועל - הוא יעשה את כל מה שמצווים עליו.

וכאלה סוג אנשים שולחים לווישינגטון, על-מנת שיפעלו אצל הגוי שיעזור ליהודים. אך לגוי אין שום דרך-ארץ כלפי אדם שמוכר את כל עקרונותיו כדי לשבת על הכסא. הגוי רוצה לראות אדם שמתנהג לפי עקרונותיו: אם הוא מאמין בקב"ה - שאכן יתנהג כך בפועל, ולא שהיום יצעק כך, ומחר להיפך. אך אותו שר מוכן למכור את כל העניינים שלו העיקר להישאר לשבת על הכסא, ובפרט כשמבטיחים לו כסא מכובד יותר.

הצרות שישנם מכיוון דמשק - היו נחסכות אילו היו כובשים אותה...

... טוענים כעת, שיש צרות עם דמשק. הרי דובר בשמחת-תורה¹³ שהיו צריכים להתקדם את אותם 15 או 20 הקילומטרים הנותרים ולכבוש את דמשק, שאז לא היה כל עיכוב לפעולה זו. ואם היו עושים כך אז, לא היו היום כל הצרות, ואף היו מוציאים משם את כל השבויים. אז גם לא היו זקוקים לטרחה רבה כדי להתקדם את אותם קילומטרים, כיון שלא היתה שום התנגדות מהצד השני.

הממשלה רק לא היתה צריכה לתת לצה"ל פקודה לעצור. הסיבה שנתנו את הפקודה לעצור היא, כיון שטענו שארצות-הברית תהיה "ברוגז" באם יעשו זאת. הגוי הרי בין-כה "ברוגז", ואף רצה שיכבשו את דמשק משום שאז היו נחסכים ממנו כל הצרות וכל הקשיים

(11) ראה מלכים-א כא, יט.

(12) אגרות מלך ע' ק"ה.

(13) שיחת שמחת-תורה תשל"ד, בעיצומה של מלחמת יום-כיפור. וראה בשיחת ש"פ נח תשל"ד, נדפס בעמ' 67 ואילך.

"קראתי ואין עונה"

שבאים משם. היו כובשים את דמשק ואמנם אחרי-כן מחזירים אותה, אבל בפועל דמשק היתה נשאר ממלכה שפלה.

שהסיבה לכל זה היא משום שנופלים לפני הגוי, ופוחדים שמא לא ימצאו-חן בעיניו, שמפחדנות והשפלה זו באים כל הצרות.

וזוהי ההוראה שאנו צריכים ללמוד מזה שהגמרא הביאה באריכות את כל השתלשלות הסיפור עם רשב"י: שלא צריכים להיות טיפשים ולסמוך לגמרי על "חסד לאומים" שהוא "חטאת". אמנם צריכים להשתדל אצל הגוי - כשם שרשב"י נסע לרומי - אך יחד עם זה יש לדעת שההצלה באה אך ורק מהקב"ה (וזה שפועלים בדרך הטבע הוא כי כך הקב"ה רוצה, אך כמובן שהישועה באה רק ממנו), ובמילא יש לעשות הכנות שבהם תשרה הישועה וההצלה. וההכנות הם לימוד התורה, והתנהגות בדרך התורה וההלכה כפי הנהגתו של רשב"י ש"תורתו (היתה) אומנותו"¹⁴. (ולכן רצו אז עם ישראל שדווקא רשב"י יסע לרומי לייצג אותם ולהשתדל עבורם) ומכיוון שלמד תורה באופן של "תורתו אומנותו" מובן שגם בהיותו ברומי הוא למד תורה, וזה היה עיקר עיסוקו - ובמילא, הוא הוריד את השד כשהיה זקוק לכך, כנזכר לעיל.

וכך גם בזמנינו. אמנם צריכים לנסוע לושינגטון כי הקב"ה רוצה שינהגו בדרך הטבע. אך יחד עם זאת יש לדעת, כי כל מה שהגויים עושים - "להם תקנו" - זהו לטובתם בלבד. ויש לסמוך אך ורק על הקב"ה. וכשסומכים עליו באמת ובתמים, אזי (כשהגוי לא רוצה לסייע) אפשר גם להוריד שד כפי שרשב"י עשה...

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת אמור, י"ט אייר, תשל"ד)

(14) ראה שבת יא, א.

משיחת ש"פ בהר-בחוקותי תשל"ד

שיחה זו והבאה לאחריה, נאמרו בעקבות 'טבח ילדי מעלות' שאירע בכ"ג אייר תשל"ד - 15.5.1974 - בעת שחוליית מחבלים חצתה את הגבול מלבנון והשתלטה על בית-הספר 'נתיב-מאיר' במעלות. 21 ילדים ושלושה מבוגרים נרצחו. 68 נפצעו.

טבח הילדים - בגלל מעשיהם של הגויים!

ציפיתי - שיום-יומיים לאחר רצח הילדים במעלות - יאזרו היהודים אומץ ויצעקו שגויים אינם 'בעלי-בתים' על יהודים (לא יכולה להיות להם שליטה על היהודים היות והם רק "גרזן ביד החוצב") וטבח זה אירע - בגלל מעשיהם של הגויים.

[זוהי לא הצטדקות חס-ושלום בנוגע למחבלים - הם בודאי יקבלו את עונשם (ועל-דרך מה שנאמר בנוגע למצריים שאף-על-פי שהיתה גזירה של "ועבדום וענו אותם"¹ - ואם-כן פרעה ועמו אינם אשמים - בכל זאת, הם נענשו. וכמו-כן בנוגע לכל המלכויות שכולם נקראות על-שם מצרים מפני שהם "מצירות לישראל"², ואף-על-פי שהם רק כגרזן ביד החוצב³ (ולכאורה הקב"ה החליט זאת ולא הם) - מכל-מקום הם מקבלים עונש על-זה]]

אך תמורת זאת מגיע רב שיש לו "סמיכה" לרבנות, ואמור לדבר בשם התורה - ובמקום שיאמר שטבח זה אירע כתוצאה ישירה ממעשיהם של הגויים - הוא אומר שהקוזק הוא קוזק (כלומר: שהטבח אירע בגלל המחבלים הפראיים) - מה החידוש בזה?! - הרי כבר כתוב שהערבי הוא "פרא אדם ידו בכל"⁴! - על הרב היה לומר שאומות-העולם אשמים במעשה זה!

אלא, הסיבה שהם לא מוכנים להודות שהגויים אשמים בכל זה - הוא היות והם עסוקים בהתחנפות לגוי: המתבטאת בזה שרודפים הם אחרי הגוי בכדי לרשום אותו כיהודי. ואף מתחננים בפניו שלא יעזוב את ארץ ישראל. וכידוע, אשר אותו אחד (הרושם גויים כיהודים) אמר (בקיץ שעבר) שירושלים, היא דוגמא כיצד יהודים וערבים יכולים לחיות יחדיו.

(1) לך-לך טו, יג.
(2) בראשית-רבה פט"ז.
(3) זהו בראשית לו, א.
(4) לך-לך טז, יב.

"קראתי ואין עונה"

אמנם "אין יד ישראל תקיפה"⁵ ולא יכולים לגרשם משם - אבל מה הנך מתגאה בזה שאתה נותן חניה לגוי בארץ הקודש!

ו"עבירה גוררת עבירה"⁶: בתחילה רודפים אחרי הגוי, רושמים אותו כיהודי, ואומרים שזה "הישג דתי". ומזה משתלשל דבר נוסף, שגם על העובדה הנוראה שבירושלים חיים 65,000 ערבים אומרים שזהו "הישג דתי"! - אף שכעת צריכים שמירה מוגברת על היהודים בגלל אותם רכבות ערבים!

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת בהר-בחוקותי, מברכים-החודש סיון, תשל"ד)

שתיקת האומות בעקבות טבח הילדים - כשתיקתם בשואה:

לפני ימים ספורים אירע טבח הילדים במעלות. מעשה שהוא היפך השכל והיפך האנושיות - אך בכל-זאת, הגויים שמסביב, לא מגיבים! ובמקום שיצעקו שזה מעשה אשר לא יעשה - שותקים! ולא רק שהם שותקים - אלא ישנם גם כאלה ששמחים מזה.

שתיקת האומות - אינה זרה לנו. גם בזמן הנאצים ימח-שמם וזכרם - הם שתקו!

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת נשא תשל"ד)

(5) ראה כתובות כו, ב בבא-קמא צז, ב. ועוד.

(6) אבות פ"ד מ"ב.

משיחת ש"פ שלח תשל"ד

ישראל שייכת ליהודים – כי כך כתוב בתורה!!!

השבת בה אנו עומדים עתה היא שבת מברכים החודש - תמוז, אשר חל בתאריך כ"ה בסיון.

ישנו ספר הנקרא "דבר יום ביומו", ושם מלקוטים מהמדרשים ומהתנ"ך כל המאורעות שקרו בכל יום.

באותו ספר מובא - על יום כ"ה סיון - מה שמסופר במגילת תענית¹ שבאותו יום עשו יום-טוב, וכדלהלן:

באו לפני אלכסנדר מוקדון שלשה אנשי חמס ("בני דימנסאי") ובפיהם טענות על היהודים. לאחר שהתייעצו ביניהם - שלחו חכמי ישראל את גביהה בן פסיסא בכדי שיענה להם על טענותיהם. גביהה בן פסיסא הציע את עצמו, באמרו שהוא הדיוט (הדיוט של מגילת תענית לא הדיוט של היום) ואז, אם יענה - מה טוב, ואם לא יצליח לענות - יאמרו שזהו רק הדיוט.

באו והתייצבו לפני אלכסנדר מוקדון בני ישמעאל, וטענו שארץ ישראל שייכת גם להם, מאחר לאברהם היו שני בנים - יצחק וישמעאל. וממילא, ארץ ישראל שייכת גם להם. ענה להם גביהה: הרי כל טענתכם מתבססת על מה שכתוב בתורה, שישמעאל היה בן אברהם. ובאותה תורה כתוב שלבני הפילגשים נתן אברהם מתנות וישלחם ארצה בני קדם. ואילו בנוגע ליצחק כתוב²: "ויתן ליצחק את כל אשר לו".

כששמעו זאת לא היה להם מה לענות וברחו להם.

ולאחריהם באו בני כנען, וטענו לבני-ישראל: לסטים אתם. הארץ עליה אתם יושבים שייכת לבני כנען - והיהודים באו ממקומות אחרים וכבשו אותה. ענה להם גביהה: בתורה כתוב³ על כנען "עבד עבדים יהיה". ובמילא, כל מה שיש לכם שייך לישראל מאחר ומעבדותכם אין הפסק - "עבדי עבדים".

(1) פרק ג.
(2) חיי-שרה כה, ה.
(3) נח ט, כה.

"קראתי ואין עונה"

כשלא מצאו תשובה על-כך, הניחו את אוהליהם מלאים כל טוב וברחו להם.

לאחריהם באו בני מצרים וטענו שבתורה עצמה כתוב⁴ "וישאלו כלי כסף וכלי זהב ושמלות וינצלו את מצרים" - וממילא עכשיו, הם רוצים את הכסף בחזרה. ענה להם גביהה: אדרבה: מצרים העבידו ועינו את בני-ישראל במשך ארבע-מאות שנה. נעשה חשבון ונראה מי חייב למי, ועוד קודם שהגיעו לחשבון מאה שנה - נשאו את רגליהם וברחו.

ההוראה מהסיפור הנזכר-לעיל, שכשאומרים לגוי שארץ ישראל שייכת ליהודים - אין לומר לו זאת משום שכך קיסינג'ר⁵ או מרקס⁶ אמרו, או שמא מפני של ישראל יש כלי נשק - מסיבות אלו הגוי כלל לא מתפעל. רק כשאומרים לו שארץ ישראל שייכת ליהודים כיון שכך כתוב בתורה - אזי מתפעל הוא מכך, עד שהוא בורח.

שלכאורה ניתן לשאול: מדוע מתפעל מכך הגוי, הרי יכול הוא לומר, כך כתוב בתורתכם, אך לא אצלי?! אלא היות שיהודי אומר זאת באמת - אזי הגוי מתפעל מכך, וכפי שאירע בפועל בכ"ה סיון - שהיות וגביהה בן פסיסא דיבר עם כל האמת שלו - לכן ברחו להם הגויים.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת שלח, מברכים-החודש תמוז, תשל"ד)

(4) שמות ג, כב.

(5) = הנרי קיסינג'ר. שר החוץ של ארצות-הברית באותם ימים. המו"ל.

(6) = מייסד שיטת הסוציאליזם. המו"ל.

משיחת ש"פ שלח תשל"ד

חיזוק לימוד התורה – ימנע מסירת שטחים!

כיון שהולכים, רחמנא-ליצלן, למסור חלק מהשטחים, ואף נמצאים במצב של "אונס" - לכן, העצה לזה היא "תן לי יבנה וחכמיה"¹ - לייסד ישיבות בדוגמת ישיבת יבנה, ללא לימודי חול - אלא בדרכו של רבי יוחנן בן זכאי שקבל מרבו ורבו מרבו עד משה רבינו. וכל אחד בכוחו לקחת חלק בזה, ליסד ולבסס ענין זה של "יבנה וחכמיה". ובמקום שעדיין אין - יפתחו מיד סניף שכזה.

ואין לחשוב שרק אם חס-ושלום יחזירו שטחים - אז רק יתחילו בביטול ענין זה על-ידי לימוד התורה באופן כזה - אלא יש להקדים רפואה למכה, שמלכתחילה תתבטל המחשבה, וה'קא-סלקא-דעתך' להחזיר שטחים, שזה נפעל על-ידי הענין של "תן לי יבנה וחכמיה", עד שיזכו להרחבת ארץ ישראל מנהר פרת ועד הים האחרון, "כי ירחיב ה' את גבולך"², בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

(מעובד ע"פ שיחת יום שמחת-תורה תשל"ה)

חיזוק "מבצע תפילין" ימנע מסירת שטחים

צריך להגביר את ההתעסקות ב"מבצע תפילין", שכן עכשיו מדברים אודות הסברא "להחזיר" שטחים, ותפילין סגולתם לשעבד את הלב והמוח, ממילא שיניחו תפילין עם יהודים וזה יפעל לשעבד את הלב והמוח שלהם לרצון ה' שלא "להחזיר" שטחים.

(מיחידות הרה"ח טוביה בלוי, אור לז"ך תשרי תשל"ד - נדפס ב'היכל מנחם' כרך א, עמוד רכח)

(1) ראה גיטין נו, ב.

(2) ראה יב, כ.

"קראתי ואין עונה"

חיזוק ארץ ישראל – רק על-ידי לימוד התורה!

על-ידי הפעולה של לימוד התורה בהרחבה, "יבנה וחכמיה", המתבטאת בין השאר בריבוי קביעות עיתים לתורה, בכל עיר, בכל כפר ובכל מושב - פועלים בעולם (וכפי שרש"י מביא בפרשתינו¹) ש"כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים"² ו"ברצונו נתנה לנו", שיקבלו את ארץ ישראל בשלימות. ולא כיון שכך אומרים הגויים, או כיון שיש צבא ונשק - אלא מאחר שהקב"ה נותן זאת (וזה שצריכים צבא ונשק, הוא רק מכיון שצריכים לפעול ולצאת ידי-חובת סדרי הטבע)! - אין להתפעל מאף אחד, היות ולקב"ה - אף אחד לא יכול לומר מה לעשות; אפילו לא בית-דין של מעלה, ולא בית-דין של מטה, וכל-שכן לא אלה הנחותים יותר מבית-דין של מטה, ועל-אחת-כמה-וכמה לא גויים.

וזאת לומד בן חמש למקרא בלי התפעלות - היות וזה דבר פשוט שברצונו נתנה לנו.

וכאמור, רק בכדי לצאת ידי-חובת סדרי הטבע, יעמידו צבא עם נשק (ומניחים להם תפילין בכדי שיתקיים "כי שם ה' נקרא עליך - ויראו ממך"³).

וכאמור, שעל-ידי לימוד התורה בהרחבה, וכפתגם רבותינו נשיאנו⁴ "עשה כאן ארץ ישראל", על-ידי קביעות עיתים לתורה, שאז "עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות" - הנה על-ידי-זה יפעלו שיקבלו את ארץ ישראל בשלימות! - רק צריך להיות שכשטוענים אזי "יהיו אמרינו לרצון לפני אדון כל"⁵ - לא לפני הגוים, או היהודים היושבים מסביבו - אלא "לפני אדון כל" והוא - האדון כל - יפעל כבר שיתקבלו דעותיו וטענותיו אצל הגוי, עד שהגוי יעשה את מה שהוא דורש מאיתו.

ויהיה "וברצונו נתנה לנו" - שטענה זו - עדיין לא הצליח אף גוי לפרוץ! - כל הטענות שהיהודים אמרו - הצליחו הגויים לפרוץ, מלבד טענה זו - שהארץ ניתנה לאברהם אבינו כבר בברית בין הבתרים לו ולזרעו אחריו, אלה השומרים תורה ומצוות.

(1) א, א.

(2) תהלים קיא, ו.

(3) תבוא כח, י.

(4) ראה אגרות-קודש כ"ק אדמו"ר הרי"ך ח"א ע' תפה.

(5) נוסח ההקפות.

משיחת ש"פ בראשית תשל"ה

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת בראשית תשל"ה)

"קראתי ואין עונה"

התפטרו מהממשלה – ומיד חזרו, ובצורה מבזה...

פנו אלי בטענה: כיון וקודם היו לי טענות כלפי שרים מסויימים מדוע הם נדבקו לכסא על חשבון חורבן כלל ישראל, רחמנא-ליצלן, מדוע לא נתתי להם ברכת 'יישר כח' כשהתפטרו מן הממשלה?

לא רציתי לענות על טענה זו, כדי שלא אעבור על הציווי "אל יפתח אדם פיו לשטן"¹. יכולתי לומר רק, את הטעם האמיתי: שקרוב לודאי שההתפטרות היא לפי-שעה, מכיון שהכריחו אותם להתפטר אך בהזדמנות הראשונה ישובו בדלת האחורית ובאופן הכי בזוי ונמאס. העיקר לשבת שוב על הכסא!

לכן לא רציתי לתת להם שבח והודיה על כך, מצד חשבון פשוט: בשעה שיאמרו כאן עליהם שבח, הרי עד שהידיעה תגיע לארץ הקודש כבר יחזרו לשבת על הכסא, בו הם משתמשים כדי להחריב את כל הקדוש והיקר לישראל, היה-לא-תהיה. העיקר - כדי שיוכלו לקבל את התואר "שר בישראל"!

ומכיון שעל כל אחד נאמר "אל תפתח פה לשטן" (לא צריך להיות 'גדול' בשביל לקיים דין זה, היות והציווי נאמר לכל יהודי, שיזהר בלשונו), לכן לא יכולתי להסביר את נימוקיי. אך כל אחד הבין זאת, כיון שכל אחד שיער והבין שזה ענין שתלוי בזמן (עד שהם יכנסו חזרה לממשלה). ואם חזרתם לממשלה תתארך ביום, זהו לא מהחלטתם, אלא כיון שאפילו בדלת האחורית לא מניחים להם להכנס.

וכעת הם הוציאו לפועל את מחשבתם הרעה, והם יושבים שוב על הכסא. והבטיחו שעל כל ענין שתציע הממשלה - תתנוסס חתימתם, הן על מסירת חלקים מארץ הקודש לערבים, והן על מסירת חלקים מתורתנו הקדושה (שהם מגלים פנים בתורה שלא כהלכה), ועוד ידם נטויה. והלוואי שכל הויתורים האלו יהיה באופן מצומצם, ולא באופן שאליו הם מוכנים - ויתורים ללא הגבלה.

ועד כדי-כך, שאת הכסף שקבלו מהממשלה מנצלים בשביל לשחד את המוסדות הדתיים בארץ הקודש על-מנת שיפרסמו מודעות תמיכה בהם. ומדוע זקוקים הם למודעות

(1) ברכות יט, א.

משיחת כ' חשון תשל"ה

אלה? כיון שזחלו אל הכסא - היפך דעת התורה, היפך דעת הרבנים שלהם והיפך דעת זקניהם!

אם אותו 'שר' היה שואל את סבו: האם מותר לי לעשות זאת? הוא לא היה רוצה כלל להסתכל בפניו, רחמנא-ליצלן! מכיון שאסור להסתכל בפניו של מי שמרים יד נגד ההלכה (ואף אסור להסתכל בפניו של זה שאין לו רשות להרים יד, היות ואינו חבר בממשלה, ולכן מצווה על מי שכן חבר בה - שירים ידו נגד ההלכה).

נגד התורה - תמורת כסף...

לאותם חברי ממשלה יש לכל הפחות את התירוץ ש"יצרם אנסם"², ומכיון שהחלו כבר ב"חבלי השוא" הם ממילא נכנסו ל"כעבות העגלה חטאה" (כלומר: שבתחילה חוטאים בדברים קלים שאין בהם ממש - "בחבלי השוא". ולבסוף חוטאים חטאים גדולים, "כעבות העגלה" - אתם מושכים את העגלה). אבל ישנו אדם שענין זה לגמרי לא שייך אליו, ולמרות זאת, כיון ויתכן שבמשך הזמן ישלמו לו כמה דולרים, הוא מפרסם שמה שממנים אותם שרים יוסיף באחדות ישראל.

אין לו מזה בינתיים שום תועלת, והוא יודע שיהיה לו בגלל הכרזות אלו היפך עולם-הבא, היפך עולם-הזה והיפך הכבוד - ולמרות זאת, הוא לא מפסיק להכריז זאת.

זהו דבר מוזר מאוד! נמצאים בכזה חושך כפול ומכופל, שמישהו מפרסם שיש אחדות בישראל מזה שפלונני-בן-פלונני עושה היפך פסק-דין של כל הרבנים, וכולם מסתכלים על פרסום זה כעל דבר הפשוט ואין פוצה פה ומצפצף על!!

הכותב עצמו הרי יודע שאין בזה כל מציאות ולא יכולה להיות שום אחדות כשהולכים נגד התורה. הוא רק מקווה שישלמו לו על-כך.

כיצד הם מסוגלים לומר שזה יביא שלום בישראל?! - הרי לא יכול להיות שלום כשנלחמים בתורה?! שלום אמיתי מגיע רק על-ידי "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום"³.

(2) ראה רמב"ם הל' גירושין פ"ב ה"כ

(3) משלי ג, יז.

"קראתי ואין עונה"

ובשעה שהוא הולך היפך התורה ואומר שזה שלום, מתווספת מחלוקת בעולם, ונהיה פירוד הלבבות אצל יהודים, רחמנא-ליצלן.

וכיון שכל זה הוא נגד התורה, ברור שאותם אנשים יחזיקו מעמד על הכיסאות רק למשך זמן קצר.

היו צריכים לדבר על המתרחש באריכות גדולה ביותר. אך בשעה שנמצאים בבית-הכנסת ובית-המדרש (ובפרט שזהו בית הכנסת של כ"ק מו"ח אדמו"ר - בית רבינו שבבבל), לא כדאי לדבר על ענין כזה שהוא לא רק היפך התורה אלא גם היפך האנושיות! כששאלו אותם: מהי הסיבה שהם משתתפים בממשלה? הם ענו בפירוש וכפומבי שישנם שלש סיבות לכך: הכסא של שר הדתות, הכסא של שר הפנים, והכסא של שר הסעד.

לאחר מכן אמרו דבר נוסף: שכבר הביאו להם כסף. וחלק מהכסף הזה מנוצל (כאמור לעיל) כדי 'לקנות' את הכתבים של העתונים ועל האחראים על המודעות של העתונים, שידפיסו תהלות ותשבחות על אלו שנלחמים נגד "דבר ה' זו הלכה"⁴ - ארץ הקודש, עם הקודש ותורתנו הקדושה.

על-דרך הצחות ניתן לומר, שכלל אי-אפשר להיות בטוחים האם ידיעה זו (אודות הכסף) היא אמיתית או לא. אך כיון שהיתה על-זה הכחשה בעיתונים, זהו סימן שזה דבר אמיתי, היות ואם זה לא היה אמיתי לא היו טורחים להכחיש זאת.

אך גם לולא זאת - ידוע ומפורסם בשער בת-רבים, שכבר הביאו להם כסף, וחלק גדול מהכסף נוצל למציאת עוד "מלחכי פינכא" - חנפנים, שידפיסו מודעה בשבחם.

אותם "שרים" שקיבלו ועושים הכל למען בצע כסף, עושים ככל העולה על רוחם, אף שהם יודעים שבעקבות זאת תחרב מפלגתם. הם עושים חשבון פשוט: גם אם תחרב המפלגה, לכל הפחות חצי מהקולות ישארו (במקום מאה אלף קולות יקבלו חמישים אלף), והם - השניים הראשונים ברשימה - ישארו בכנסת.

משיחת כ' חשון תשל"ה

לא איכפת להם מהתורה, לא איכפת להם מ"שכינתא בגלותא"⁵, לא איכפת להם מהאמת, לא איכפת להם הכבוד הפשוט של האיש הפשוט ביותר שהצביע למפלגתם. העיקר להיות דבוק לכיסא!

לכולם היה את הכח והתוקף להתפטר מהכסא כשלא מילאו אחר דרישותיהם וההבטחות שהבטיחו להם: לקומוניסטים, לשמאלנים, למפ"ם, למפא"י וכהנה וכהנה. היחידים היוצאים מהכלל, שתמיד נשארים דבוקים לכסא, הם אותם שלשה-ארבעה אנשים, שאפילו בשעה שהתפטרו - היה ברור ופשוט (כאמור לעיל) שהם רק מחכים להזדמנות בה הם יוכלו לחטוף חזרה את הכסא. ומדוע הם צריכים להתפטר, אם בכל מקרה הם ישובו? זהו כדי להראות שגם להם יש עקרונות, באומרים: הרי אתם רואים שאנו גם יכולים להתפטר! סימן, שאנו אלו שראויים להיות מנהיגי עם ישראל...

ויהי רצון, שלא יצטרכו לדבר עוד אודות ענין זה, היות וכעת זוהי הכרזה לימים יבואו: כל הבטחה שהם יבטיחו אין לה שום ערך, כיון שכבר הודיעו שרוצים למסור את יהודה ואת השומרון. ורק אם הגויים לא יאפשרו אז יעצרו, אבל הם מצידם כבר נתנו את הגושפנקא לנסיגה.

ולא כפי שהם מבטיחים שעל כך הם יעמדו בתוקף - כי הרי אין להם שום תוקף וכלל אין מתחשבים בהם, יודעים שהם אלו השניים-שלשה אנשים שעל ידם יכולים 'לחתוך' את התורה, רחמנא-ליצלן.

ויהי רצון, שהגויים לא יסכימו לזה, ויראו שאין מהם שום תועלת, ולא רק בענין זה אלא בכל ענין, ואז יראו מי הם באמת.

וכמדובר: שכעת נצא ידי חובת המחאה. וידעו כולם - שאם תהיה בעוד תקופה התוועדות ולא תוזכר שום מלה בענין זה, אין זה, חס-ושלום, מצד שינוי כלשהו (בזה לא שייך כלל שינויים) אלא זה מצד שאי-אפשר לנצל זמן שהקב"ה נתן בשביל הפצת התורה והפצת היהדות ולדברים טובים כדי להתעסק בו עם ענין כזה שאפילו מקולקלים שבאומות-העולם לא עושים כך.

(מעובד ע"פ שיחת כ' חשון תשל"ה)

(5) ראה מגילה כט, א (ושם "שכינתא עמהון בגלותא").

"קראתי ואין עונה"

לחדול מלחשוב על טובת המפלגה; יש לחשוב אודות טובת כל עם ישראל!

כאשר ישנו מנהיג של מפלגה אשר עושה את כל מעשיו ומשאו ומתנו - באמונה. הנה אחרי-כן כשצריך הוא לעשות טובה שאינה רק טובת מפלגתו אלא נוגעת לציבור רחב יותר - הרי זה נסיון גדול, וצריך שיחשוב ויתבונן כיצד לפעול בזה לטובת הרבים מבלי להיות משוחד מטובת מפלגתו-הוא.

ישנם אנשים מהמפלגה שנבחרו והושיבו אותם על הכסאות בכדי שיפעלו לטובת הכלל, ו(מבלי הבט על כך שהרבה שנים נמצאים בנסיון הזה, הנה) עד עתה רובם לא יכלו להשתחרר מזה ולעמוד על מדת האמת. כלומר: לוותר על טובת המפלגה שלהם בשביל טובה לציבור רחב יותר.

הצער הוא, שמצב זה אינו רק במפלגות המיוסדות על עניני חולין, אלא אף במפלגות המיוסדות (על-כל-פנים כפי שהן מכריזות) על דת ותורה.

ילדי טהרן: כאלף ילדים, רובם יתומים ניצולי-שואה שהגיעו לארץ מפולין, דרך אירן, בשנת תש"ג. לאחר חילוקי-דיעות בין הזרמים החינוכיים בארץ - הוקמה ועדה שהפנתה את רוב הילדים לחינוך הכללי, ובכך נגרמה ירידתם מהדת.

וכפי שאירע בחוזה הידוע עם "ילדי טהרן", ועם החוזה הידוע שהיה לאחרי-זה הנקרא בשם "מפתח" - שאנשי המפלגות הדתיות, היו מוכנים שחלק מילדי ישראל ילכו לחינוך כפרני - העיקר שחלק מהם יגיע לרשותו (שעל-ידי-זה יתוסף בעניני המפלגה).

לכתחילה סברו, שלפחות למפלגה זו תהיה תועלת מזה (אף-על-פי שעל-ידי-זה יהיה היזק לרבים), אך במשך השנים ראו שזה רק הזיק לדמות, ליציבות ולכבוד ויקר שיש למפלגה בתוך העם - היות ונודע לכל שבכדי להכניס שלשה ילדים לרשותם - הם ויתרו על שלשים ילדים.

ולמה מדברים על זה כעת? - היות ולמרבה הצער גם עתה נוהגים הם כך (כמדובר לעיל, כיון שהיום הוא פורים, אני מקווה שדיבורים אלו לא יזיקו לאף אחד, ואדרבה, יתכן שהם אף יעזרו למישהו [ועל-כל-פנים מידי ספק לא יצא]):

משיחת פורים תשל"ה

ישנם ענינים הקשורים עם בטחון של שלשה מליון יהודים, ובדרך הטבע מחליטים על ענינים אלו אנשים ספורים הקשורים עם מפלגות. אך (רחמנא-ליצלן) הם לא יכולים עד עתה להשתחרר מהקשר המפלגתי ולהחליט מה טוב באמת לשלשה מליון יהודים, אף-על-פי ש(כפי הנראה) זה יזיק לאנשי המפלגה!

ויהי רצון, שמילים ספורות אלו יספיקו, היות והם עצמם יודעים מזה ואין צורך באריכות הביאור. אולם היות ונמצאים בעת רצון כזו שאפילו המן מודה שהברכות שייכות למרדכי, עד שנאמר¹ "עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי", הכל הולך בדרך טובה - אזי שגם זה ילך בדרך הטובה, שאלו שצריכים להחליט יסיחו דעתם לא רק מעצמם (שזהו דבר פשוט ומאי קא-משמע-לן?!), אלא אף מטובת מפלגתם, ויחשבו רק על טובת שלשה מליון יהודים, שהקב"ה ישמור עליהם והוא אכן ישמור עליהם - "הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל"².

(מעובד ע"פ שיחת פורים תשל"ה)

(1) מגילה ז, ב.
(2) תהלים קכא, ד.

"קראתי ואין עונה"

ארץ ישראל לעם ישראל – לא כי כך החליט בלפור, אלא כי כך החליט הקב"ה!

ישנם, רחמנא-ליצלן, יהודים התמהים: מדוע בכלל יש להילחם בשביל ארץ ישראל - מי בכלל אמר שיש לנו זכות עליה? וממשיכים לטעון, שכל ישיבתנו על ארץ ישראל היא היפך הצדק והיושר, מאחר שהערבים היו שם בתחילה ואנו הברחנו אותם משם! ולכן - מסכמים אותם יהודים - יכולים אנו לנסוע לחוץ לארץ ולחיות שם חיי מנוחה!

אותם אלו החושבים מחשבות שכאלה, הם תינוקות שנישבו! - מעולם לא סיפרו להם והם לא שמעו על הענין של 'קדושת ארץ ישראל'. אשר שורש קדושה זו אינה בגלל שכך הצהיר גוי לפני עשרים וכמה שנים, או לפני ארבעים וכמה שנים¹ - שהסכים שיעשו ארץ ישראל (וכפי שהם קוראים לזה - "בית לאומי ליהודים").

שייכותנו לארץ ישראל תלויה רק בה' האחד והיחיד - שנתן תורה אחת ל"גוי אחד בארץ"². והמקום היחיד בו ניתן לקיים וללמוד את התורה במלואה, ולקיים את כל המצוות במלואם - הוא דוקא בארץ (ואיזו ארץ): "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלוקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"³.

אם היו מספרים זאת לאותם "תינוקות שנשבו" - הרי שאז בניהם ובנותיהם לא היו שואלים מדוע התיישבו על שטחי הערבים, מדוע מבריחים אותם ומדוע דורשים מהם שילחמו על ארץ ישראל בשעה שהם יכולים להחזיר זאת לערבים (חס-ושלום) ואז לצאת למקום מנוחה בחוץ לארץ (ושם להתנהג באופן ש"נהיה כגויים"⁴).

שאלה זאת לא תישאל בקרב אלה שחונכו על התורה והמסורה. אשר בהם ספוגה הידיעה וההכרה הברורה שזוהי ארץ שהקב"ה נתן אותה לאברהם ולזרעו אחריו עד עולם - "כוח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים"⁵! והיא שייכת רק ליהודים.

(1) = הכרות האו"ם - חלוקת הארץ לשני עמים. וכן הצהרת בלפור. המו"ל.

(2) שמואל ב ז, כג.

(3) עקב יא, יב.

(4) יחזקאל כ, לב.

(5) תהלים קיא, ו.

משיחת ליל אדר"ח אייר תשל"ה

וכאמור, באם היו מבארים זאת ל"תינוקות שנשבו" - היו נסתמים טענותיהם. ואז גם היו מפסיקים לעזור (בנושא הנ"ל) למתנגדי ישראל רחמנא-ליצלן.

ועל-ידי שמצליחים להשפיע ולפעול על יהודי שארץ ישראל שייכת ליהודי, היות וכבר כברית בין הבתרים⁶ הבטיח הקב"ה לאברהם אבינו שינחיל את ארץ ישראל לזרעו אחריו - הרי על-ידי-זה ניתן גם להסביר זאת לגויים, ולפעול שגם הם יבינו זאת!

(מעובד ע"פ שיחת ליל א' דראש-חודש אייר תשל"ה)

מדוע לא כבשתם את קהיר ודמשק!?!?

מה דעתו של הרבי על ההסדר החדש עם מצרים? ההסדר לא טוב, אסור להחזיר את הנפט באבו-רודס. זו היתה טעות. נפט זה לא חתיכת מדבר. אין אפשרות לאגור נפט. נפט זה נוזל ואי אפשר לדחוס אותו כמו חומרים אחרים. רק מצביאי הצבא יכולים וזכאים לקבוע מה שאפשר להחזיר. המדינאים לא מבינים בזאת. ולא - יצטרכו להילחם על זה שנית. אין להם שום זכות להחליט מה להחזיר. ההסדר הוא חתיכת נייר ללא ערך. רק העובדות בשטח חשובות. איפה נשמע דבר כזה שמדינה מנצחת מבקשת ומציעה לאויבה לקחת את השטחים בחזרה?

האם לדעתו האויב שלנו חזק? שלילי. צבאות ערב אינם מאורגנים. יש כמות אך אין איכות מספקת. אם סוריה תילחם, מצרים תעזור לה; אל לנו להשלות את עצמנו בעניין זה. עוד נצטער שהחזרנו את הנפט.

האם תהיה עוד מלחמה באזורנו? ברגע שהערבים יוכלו, הם יתקפו. צריך היה ללכת על קהיר ודמשק. מדוע לא עשו זאת? היה צריך לעשות זאת אפילו ללא אישור מהממשלה. זו שעת חירום והיתה זו חובה מוסרית להמשיך ולתקוף את ערי הבירה. מדוע אריק שרון לא המשיך לקהיר? הרי הוא היה 100 ק"מ ממנה! אלה סתם סיפורים שלא היה לו דלק. הרי בדרך היה די דלק מצרי המיועד לכוחות המצריים והוא היה יכול להשתמש בזה. האם אתה טסת פעם מעל קהיר? אחרי שעניתי שכן ותיארתי לו קצת איך העיר נראית, לא עזב אותי במשך כמה דקות וטען: מדוע לא לקחתם מטוסים וכבשתם את קהיר? מדוע לא הפתעתם אותם? אם אתם מפתיעים, אז לא חשובה הכמות, אך אם נותנים להם להמריא ראשונים הרי שהכמות משחקת. חיל-האוויר היה צריך לטוס ישר לקהיר ולכבוש אותה אפילו לזמן קצר, ואז הכול היה נראה אחרת!

(6) לך-לך טו.

"קראתי ואין עונה"

(מיחידות רן פקר - תשל"ה - נדפס בכפר-חב"ד גליון 659)

ישיבת המפלגות הדתיות בממשלה – חילול ה'!!!

[דיבר אודות מחדלי המפלגות הדתיות בענין מיהו יהודי ואח"כ אמר]:

לאחר שאותם שרים דתיים תומכים ברישום גויים כיהודים, הם הולכים לרבניהם ואומרים, שמכיון שהמצב הבטחוני בארץ אינו יציב וישנם איומים מכיוון מצרים, לכן הם מוכרחים להשאר בפנים הממשלה, כי זה בשביל בטחון.

אך בפועל, המצב הוא לא כפי שהם מתארים אותו:

א) האמת היא, שהאיום מכיוון מצרים השתפר ביחס לתקופה שהיתה לפני שנה ולפני חצי שנה, כיון שהערבים מסוכסכים בינם לבין עצמם, וכמאמר הכתוב¹ - "סכסכתי מצרים במצרים";

ב) הם אינם מבינים כלל בבטחון, ואף לא שואלים אותם בעניני בטחון. ולא-זו-בלבד, אלא כלל לא מודיעים להם מה מתכוננים לעשות בנוגע לבטחון. והוכחה לכך, שלאחרונה מינו ועדה בת ארבעה שרים לעניני בטחון. ואותם שרים אלו (שרושמים גויים כיהודים) לא נמצאים בוועדה זו.

למרות כל זאת, הולכים לרבנים שלהם, וטוענים, שמכיון שהם מבינים בעניני בטחון, והם יודעים שהמצב מחמיר, לכן, על הרב לתת להם היתר להשאר בממשלה. לשם-מה אותם שרים זקוקים להיתר?! הרי הם יישבו בממשלה גם ללא היתר!

ולאחר כל זה, הם רוצים לסחוב אחריהם גם את הצעירים, ומספרים להם שקרים: שרב צעיר אמר כך, ורב מבוגר אמר כך; ואי-אפשר לדעת מה יקרה עם הצעירים, כי אי-אפשר לדעת מה יארע לבשר-ודם.

עד עתה כל דבר שרצתה ישראל לעשות, לא יכלה לעשותו מבלי לקבל אישור מחוץ-לארץ. בתחילה היו מבקשים אישור רק מוושנינגטון. לאחר מכן התוספה גם מוסקבה. ושלושה שרים אלו רוצים לצרף לכל זה גם את סאדאת: כלומר, שמכיון שסאדאת איים, הם רוצים להישאר בממשלה. זאת אומרת, שסאדאת יקבע את הנהגת היהודים. אותם שרים רוצים לנצל את סאדאת כדי להישאר בממשלה ובכך להחריב את היהדות!

(1) ישע' יט, ב.

"קראתי ואין עונה"

כתירוץ להישאר בממשלה, הם טוענים שעליהם להשאר בגלל מצב הבטחון. אין להם שום דעה בבטחון. זה כלל לא איכפת להם, והם הרי ויתרו על נשק כדי שיהיה תקציב למשרד שלהם!!! וגם כאשר טוענים הם שיתעקשו שיהודה ושומרון לא ימסרו לערבים, כולם יודעים שהאמת היא שמצידם ישנה הסכמה מלאה למסור את יהודה ושומרון, כי (כמה שהם מדברים, אבל בפועל) הם חייבים להצביע כפי שתצווה עליהם הממשלה. הדבר היחיד שאכפת להם ממנו - הוא, לשבת על הכסא. והסיבה שהם שותקים היא, מכיון שהם מקבלים כסף לישיבות ולמוסדות שלהם, כדי שישתקו ולא ירעישו על כל מה שהממשלה עושה, כמו ניתוחי מתים, היתר עבודה בשבת, ו"מיהו יהודי".

זוהי לא רק "מצוה הבאה בעבירה", אלא זוהי "עבירה הבאה בעבירה"², מכיון שמה ששרים דתיים אלו עושים, זהו חילול שם שמים בפרהסיא. אם "המחלל שם שמים בסתר"³ - עונשו הוא ש"נפרעין ממנו בגלוי", על-אחת-כמה-וכמה "המחלל שם שמים בפרהסיא".

ומכיון שיודעים עם מי שרים אלו דיברו, וכמה כסף הם קיבלו, זהו חילול שם שמים בפרהסיא. ולא זו בלבד, אלא ששייבתם בממשלה אינה מועילה לשום דבר: לא בנוגע לניתוחי מתים, לא להיתר עבודה בשבת, לא ל"מיהו יהודי", לא להכנסת רפורמים לארץ ישראל, לא לרחצה מעורבת וכו'. ואדרבה: כאשר הם מחוץ לממשלה עדיין יש להם תוקף לתבוע משהו, מה-שאינ-כן כאשר הם בממשלה, לא חסר להם דבר. הם צריכים רק את הכסא.

ואחר-כך הם עוד טוענים שהמצב שישנו כעת הוא, "אתחלתא דגאולה"⁴, וכבר היה קיבוץ גלויות, והדבר היחידי שחסר הוא בנין בית-המקדש. שזהו היפך הסדר המובא ברמב"ם⁵ שקודם "יעמוד מלך מבית דוד... ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה" ורק לאחר-מכן "ילחום מלחמת ה' וינצח", "ויבנה מקדש במקומו". ורק אחר-כך "ויקבץ נדחי ישראל" - ורק אז תבוא הגאולה.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת ראה תשל"ה)

(2) ראה ברכות מז, ב. סוכה ל, א. ועוד.

(3) אבות פ"ד מ"ד.

(4) ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

(5) הל' מלכים פי"א ה"ד.

משיחת שמחת-תורה תש"ל

השיחות דלהלן, נאמרו בעקבות 'הסדר הביניים' בין ישראל למצרים שנחתם (בעקבות לחץ אמריקני אדיר) בכ"ה אלול תשל"ה (1.9.1975), במהלכו מסרה ישראל לידי מצרים את שדות הנפט 'אבו-רודס' ונסוגה משטחי בטחון חיוניים. כמחווה, העניקה ארצות-הברית לישראל מטוסים וכסף. בשיחות אלו זועק הרבי, שמצרים כלל לא מקיימת את ההסכם, בדיוק כפי שנהגה בהסכם 'הפסקת האש' שנחתם בשנת תש"ל. בנוסף לכך: על כל 'מטוס' ו'דולר' שנותנת ארצות-הברית לישראל - מעניקה לערבים פי-שלושה.

בענין הנוגע לדורות - התורה מדברת בגנות יהודי!

בזמן ישעיהו הנביא, פתח סנחריב מלך אשור במלחמה נגד ארץ ישראל. סנחריב הספיק לכבוש את כל ארץ ישראל עד שהגיע לשערי ירושלים. בעוד שסנחריב מקיף את ירושלים בכדי לכבשה - שלח שלוחים לתוכה, בהצעה לחתום שלום עם היהודים בתנאים מיוחדים שאחד מהם הוא, מסירת ירושלים לסנחריב. שבנא שהיה מהסנהדרין (!) טען שמכיון שברור שסנחריב ינצח, לכן על ישראל להכנע, ולעשות עמו שלום¹.

אך חזקיהו שהיה באותה עת המלך, טען שאסור להכנע לסנחריב, כי כך ציוה עליו ישעיהו הנביא בשם ה'. הקהל בירושלים התפלג לשני סיעות - שבנא וסיעתו, וחזקיהו המלך וסיעתו. ואז פנה ישעיהו הנביא לחזקיהו ואמר לו²: "לא תאמרון קשר לכל אשר יאמר העם הזה קשר": הוא הורה לו, שלמרות ששבנא הוא מהסנהדרין ואף שהוא ואנשיו היו הרוב, בכל זאת שלא יתייחס לדעתם, ולא יחתום הסכם שלום כיון שהקשר שלהם - קשר רשעים הוא.

ישעיהו אמר³ למלך חזקיהו "ואת מוראו לא תיראו ולא תעריצו": הוא צוה עליו שיאמר לכל ישראל שלא יפחדו מסנחריב, אלא אדרבה יעמדו בתוקף ולא ימסרו לו את ירושלים. ולבסוף אכן ניצל חזקיה מסנחריב, מה- שאין-כן שבנא וסיעתו שנענשו, כמסופר שם בארוכה.

(1) סנהדרין כו, א. ועיין איכה-רבה ד, טו.

(2) ישע' ח, יב. ובפירש"י.

(3) שם.

"קראתי ואין עונה"

ולכאורה, כל זה תמוה, שהרי אפילו בגנות בהמה טמאה לא דברה התורה⁴, על-אחת-כמה-וכמה שאין צריך לדבר בגנותו של שבנא, שהיה גדול בתורה ואחד מן הסנהדרין היושבין בלשכת הגזית. ואם-כן כיצד סיפרה התורה בגנותו - שגדול בתורה כמוהו, נכשל ודיבר נגד ציווי ה' שנמסר על-ידי ישעיהו הנביא?

וההסבר לזה הוא, מכיון שהסיפור הזה נוגע לדורות (וכפי שמובא בגמרא⁵ ש"נבואה שלא נצרכה לדורות לא נכתבה") וקשור להלכה בפועל, ולכן חייבים לפרט ולספר בנ"ך ובגמרא את כל הענין בפירוט, בכדי שנוכל ללמוד מזה לדורות הבאים.

[בדומה לזה ישנה שאלה ידועה: כתוב בגמרא⁶ "עקם הכתוב שמונה אותיות ולא הוציא דבר מגונה מפיו, שנאמר⁷ 'מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהורה'". ולכאורה לא מובן: הרי בחומש ויקרא מצינו כמה וכמה פעמים במפורש לשונות של היפך הטהרה, וכיצד אומרים ש"עקם הכתוב וגו'" כדי שלא להוציא דבר מגונה מפיו?

הביאור בזה הוא: כאשר מדובר אודות הוראה הלכה למעשה - כמו בספר ויקרא ששם מדובר אודות מאכל שהוא היפך הטהרה, ובמילא אסור לאוכלו - צריכה אז התורה לבאר הכל בלשון פסוקה ברורה. ולכן, נאמר גם הלשון "טמא", אפילו שאין דרכה של התורה לדבר בגנותו של שום דבר ואפילו בהמה טמאה⁸; בשונה מפרשת נח, שם מופיע הלשון "הבהמה אשר איננה טהורה" ולא "טמאה", מכיון ששם אין זה קשור להוראה מסויימת לדורות הבאים, לכן "עיקם הכתוב", ולא כתב "טמא".

ההלכה למעשה שצריכים ללמוד מסיפור זה, שאף שבזמננו בטלה הנבואה ואין לנו הוראות מישעיהו הנביא וכדומה, כפי שהיה לחזקיהו, בכל זאת, ישנם רבנים - "מאן מלכי רבנן"⁹ שפוסקים שאסור למסור שטחים. ובמילא צריכים לקיים את הפסק-דין של השולחן ערוך, כפי שנפסק על-ידיהם.

(4) בבא-בתרא קכג, א.

(5) מגילה יד, א.

(6) פסחים ג, א.

(7) נח ז, ח.

(8) ראה לקו"ש ח"ע' 26 ואילך.

(9) ראה גיטין סב, א.

משיחת שמחת-תורה תשל"ו

רב הפוסק היפך השו"ע – אינו רב!!!

לא יתכן שרב יפסוק ההיפך מהכתוב בשולחן ערוך, ואם הוא עושה כך הוא לא רב, היות ורב אינו "בעל-הבית" על השולחן ערוך. אמנם שיבוא משיח צדקנו, הוא יוכל לפסוק אחרת מהשולחן ערוך, אך עד אז - אף אחד אינו יכול לשנות זאת! - ישנו רב מסויים הטוען שאין לו מה להתערב בעניני ארץ ישראל, היות והוא סומך על המרא-דאתרא של ארץ ישראל שיפסוק בענינים אלו:

כאשר זה מגיע לענינים של כסף, הוא פתאום נהיה מרא-דאתרא, וכשמביאים לו כרטיס שילך לנאום במקום מסויים, נוסע לשם ומביע את דעתו, בטענה שעל-ידי-זה הוא מוסיף בקדושת הארץ - ואילו כשמגיע מצב שכותבים על גוי באותיות מרובעות שהוא 'יהודי', ועל ידי כך פוגעים בקדושת עם ישראל, ארץ ישראל ותורת ישראל, ועוד כותבים שזהו 'הישג דתי', בזה פתאום הוא לא רוצה להביע דיעה.

תורת ישראל הינה דיקטטורית – היות וזה לטובת האדם!

. . קודם מתן תורה אמר הקב"ה לעם ישראל¹⁰ "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש", וזה היה גם התנאי למתן-תורה. כלומר - שכתנאי לקבלת התורה היו צריכים היהודים להתנהג בצורה קדושה כהנהגת הכהנים! - ולמרות זאת, ישנם כיום יהודים שמתביישים ופוחדים לומר שעם ישראל הוא "ממלכת כהנים ועם קדוש".

וסיבת התנגדותם היא, מכיון שהתרגום של "ממלכת כהנים" בלטינית הוא 'טעאקראטיע' - (לא דמוקרטיה אלא) דיקטטורה. כלומר - "ממשלת אלקים". ולכן הם מתביישים לומר שהיהודים הם "ממלכת כהנים", היות שזה בניגוד לדמוקרטיה.

אך האמת היא שהיהודים הם "ממלכת כהנים". והדיקטטורה היא על-פי תורה. ואף-על-פי שעל התורה נאמר¹¹ "דרכיה דרכי נועם" [ויתירה מזו: רואים שישנם בתורה ענינים של בן אדם לחבירו, עד שאפילו בעשרת-הדברות ששם כתוב ומדובר על "אנכי ה' אלוקיך"¹² - האמונה בהקב"ה, כתובים שם גם ענינים שבין אדם לחבירו, ואדרבה, רוב

(10) יתרו יט, ו.

(11) משלי ג, יז.

(12) יתרו כ, ב.

"קראתי ואין עונה"

הענינים של עשרת-הדברות הם ענינים של בין אדם לחבירו, ורק המיעוט הם ענינים שבין אדם למקום], בכל זאת, ישנו בתורה ענין של "יכוף" - כפיה. והיות וכפיה זו היא לדבר טוב - היא אינה נחשבת לכפיה.

ראיה לכך ניתן להביא מסדר השלטון במדינת ארה"ב: כאשר אדם ירצה להתאבד על-ידי קפיצה מגשר ברוקלין, לא יאפשרו לו לבצע זאת. יביאו משטרה, יבלבלו אותו בפיתויים וכל מיני שכנועים כדי שלא יעשה זאת. ואם זה לא יעזור, לא יתנו לו לקפוץ, ויכפו עליו שלא יעשה זאת.

ונשאלת השאלה: הרי זוהי מדינה דמוקרטית, ואם-כן מה מתערבים ב"ביזנס" שלו? שיעשה מה שהוא רוצה? אבל לפועל רואים שבמצב כזה, שוכחים מהדמוקרטיה! לפני זמן-מה ביקר אצלי יהודי מארץ ישראל המכהן כמנהיג של מפלגה דתית (אינני רוצה לומר את שמו, כיון שהוא כבר בעולם האמת), והוא סיפר לי שהוא פועל בכמה וכמה ענינים. שאלתי אותו: מדוע אינך עוסק בענין פלוני? והוא ענה לי: הרוב בארץ ישראל לא מחזיק מזה. שאלתי אותו: הרי התורה כן מחזיקה מזה!? והוא השיב לי, שאם יעשו את הענין הזה, ייצא קול שארץ ישראל אינה מדינה דמוקרטית!

אמרתי לו, שלזה אין פתרון, היות ועוד קודם שהיהודים נהיו לעם, לפני 3500 שנה, אמר להם הקב"ה "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש", שהכוונה בזה היא הרי "טעאקראטיע" - "ממשלת אלקים". לכן, אם זה מתאים עם דמוקרטיה - מה טוב, ואם לא - על כך אין עצה!

כשיהודי אומר בפרהסיא כי עם ישראל אינו "ממלכת כהנים" - אין חילול ה' גדול מזה!!!

אמרתי לו עוד ענין חריף: כאשר יהודי דתי אומר בפרהסיא בפני עשרה מישראל שעם ישראל כבר לא "ממלכת כהנים וגוי קדוש", בזה נעשה חילול ה' גמור! היות ובתורה-שבכתב - שאפילו הצדוקים מודים בה - כתוב כך. וכשיהודי מאמין אומר ההיפך מזה ובפרהסיא, אין לך חילול ה' גדול מזה!

משיחת שמחת-תורה תשל"ו

אך למרות זאת, כיון שלא רוצים לקחת מהיהודים את בחירתם החפשית - שהרי צריך להיות "ובחרת בחיים"¹³ - לכן, היכולת והרשות נתונה לכל אחד לבחור את דרכו.

ועל פי כל הנ"ל מובן, שהתורה סיפרה את הסיפור עם שבנא כדי ללמד בזה הוראה לדורות: שהיה יהודי שהיתה לו סמיכה לרבנות, ואף ישב בלשכת הגזית כאחד מהסנהדרין, ובמשך הרבה שנים התנהג כפי הראוי.

אך ברגע שאמר, שמאחר וסנחריב כבש את כל ארץ ישראל ונשארה רק ירושלים, במילא לא צריכים להקשיב לדבר הנביאים, אלא יש למסור את ירושלים לסנחריב - לא רק שהיה אסור לשמוע לו, אלא הוא אף נענש בעונש חמור.

וזוהי הסיבה שהתורה סיפרה בגנותו, אף שלא דיברה "אפילו בגנותה של בהמה טמאה". על-מנת שנלמד מכך, שאף בזמנינו יתכן שיהיה רב גדול שפוסק הלכות, אבל ברגע שהוא אומר לעשות הפוך מדברי השולחן ערוך - אסור לשמוע לו!!!

על-פי-זה מובן גם מה שכתוב במדרש¹⁴ שאם הגויים היו יודעים מה בית המקדש מועיל לטובתם, היו מקיפים אותו בלגיונות כדי לשומרו.

ולכאורה אינו מובן:

מדוע המדרש מספר לנו זאת? אילו היינו כעת קודם חורבן בית-המקדש - מובן הדבר כי היינו יכולים להסביר לגויים את גודל מעלתו של בית-המקדש, על-מנת שלא יחריבוהו. אבל כעת לאחר החורבן - לשם מה זה נוגע?

ואין לומר שהמדרש מספר זאת, בכדי שנודיע להם ענין זה בקשר לבית-המקדש השלישי - כי הרי הוא ייבנה על-ידי משיח צדקנו. ולא יצטרכו את אישורם של הגויים לכך, היות שהמצב יהיה אז: קודם - "וילחום מלחמת ה' וינצח", ולאחר שינצח את כל האומות, רק אז - "יבנה מקדש במקומו"¹⁵.

אלא: המדרש מספר זאת בכדי שנדע את היחס האמיתי של הגויים ליהודים וליהדות, שהוא יחס של כבוד עד לשמירה בפועל.

(13) ראה נצבים ל, יט

(14) מדרש-רבה פ"א, ג. וראה סוכה נה, ב.

(15) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ד.

"קראתי ואין עונה"

רגש הנחיתות בפני הגוי עובר כל גבול...

ישנם יהודים שיש להם 'רגשי נחיתות' כה גדולים בפני הגוי עד שהם מתביישים שידעו שהם יהודים. יש לאותו יהודי שם שנתנו לו כשהכניסו אותו בבריתו של אברהם אבינו, אך במקום לחתום בשמו היהודי - הוא מתבייש וחותם בשם של גוי.

וכמו-כן, כאשר הוא הולך ברחוב - אינו רוצה שיכירו ויחשבו שהוא יהודי, ובמילא הוא מתלבש בלבושים של גוי. שעל הלבושים מובא בצפניה¹⁶ פסוק חריף - "והיה ביום זבח ה' ופקדתי על השרים ועל בני המלך ועל כל הלוכשים מלבוש נכרי". כלומר, שלבוש של יהודי צריך להיות שונה מלבוש של גוי.

וכשבאים על-כך בטענה לאותו יהודי, הוא טוען שכיון שהוא מנהיג, וגר ב"ארצות הברית" ואף יודע לכתוב בשפה האנגלית - שפת המדינה, במילא הוא יכול לעשות כל מה שהוא רוצה, כיון שמנהיג אינו יכול לעשות דבר הפוך ממה שהבין בשכלו!

מה נוגע כאן השכל שלך? כאן נוגע השכל והציווי של התורה! אם תזכה - תצליח להבין את ציווי התורה; ואם לא - אתה צריך לעשות את ציווי התורה גם בלי להבין.

ואותו מנהיג, לא רק שמתבייש בלבושים היהודיים שלו, אלא גם מדפיס דברים שמהם משתמע שהוא מתבייש באבותיו. הוא מדפיס את דעותיו בהם הוא צוחק על מנהגייהם ה"מיושנים" של היהודים בפולין ובגליציה, ובכך הוא צוחק על אבותיו ואבות אבותיו שהגיעו משם!

ובנוגע לענייננו: ישנו יהודי שמתבייש ביהדותו, ולכן הוא מתלבש בלבושים של גויים, בטענה שרק בזמן המצאו בבית-הכנסת יש לו שייכות לקב"ה ולתורה, מה-שאינ-כן כאשר הוא נמצא בחוץ, שאז הוא יכול להתנהג כגוי.

היות וצריכים להציל גם יהודי כזה, לכן מספר ישעיהו הנביא מהו היחס האמיתי של הגויים ליהודים: שלא רק יהודים יחפשו דבר ה', אלא אף אצל הגויים יהיה כך, כמו שכתוב¹⁷ - "והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' אל בית אלקי יעקב": לאחר

16) א. ח.
17) ישע' ב, ג. מיכה ד, ב.

משיחת שמחת-תורה תשל"ו

שהגויים יעלו לרגל הם לא יחזרו למקומם באפריקה או באספמיה וישארו כפי שהיו קודם, אלא ישארו שם בשביל ללמוד ממלך המשיח וכמ"ש¹⁷ "ויוורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו".
וזאת פועלים על-ידי שיהודי מתנהג באופן שבביתו יהיה - "ועשו לי מקדש) ושכנתי בתוכם"¹⁸.

[שזה נאמר על בית-המקדש. ולכאורה, מתעוררת שאלה, מדוע לא נכתב "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכו"? מתרץ השל"ה¹⁹, ש"בתוכם" הכוונה - "בתוך כל אחד ואחד". שאצל כל אחד ואחד מעם ישראל צריכה להיות השראת השכינה, ואז הוא נהיה, כלשון הפסוק¹⁷ - "כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים" בדוגמא ובדרגא של "ירושלים" ו"ציון" - שהוא ציון וסימן על ירושלים של מעלה ועל בית-המקדש].

וכשיהודי מתנהג בצורה כזו, שהוא נהיה בדרגא של ציון וירושלים, ו"מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים" - מזה משתלשל אחר כך - "והלכו עמים רבים ואמרו לכו נעלה אל הר ה' וגו'":

כשהגויים רואים שבית המקדש שורה בתוך היהודי, הם מתמלאים רצון לשמוע גם-כן את דברי ה'.

ומזה יהודי צריך ללמוד הוראה, שהוא לא ישא חן בעיני הגוי על-ידי רדיפה אחריו, ובדיוק להיפך - כאשר הגוי רואה שהיהודי מתפעל ממנו עד שהוא יושב וחושב מה לעשות כדי שלא יחשבו שהוא יהודי - בזה הגוי מרגיש שיש לו שליטה על היהודים, חס ושלום.

וכך היה המצב בפועל, שכאשר 'רדפו' אחר גויים, נהיו מכך רק צרות-צרות. היות והיהודים הם "עם לבדד ישכון"²⁰, לכן, כאשר הם מתנהגים באופן של "בדד", אזי לא רק שלא ייצא מכך שום ענין בלתי-רצוי, אלא אדרבה: יהיה "וישכון ישראל בטח בדד עין יעקב"²¹: שבשעה שניכר ובולט לכל אומות העולם שהיהודים הם "עם לבדד", אזי נפעל בהם גם הענין של "וישכון ישראל בטח".

(18) ראה תרומה כה, ח.

(19) שער האותיות אות ל.

(20) בלק כג, ט.

(21) ברכה לג, כח.

"קראתי ואין עונה"

בנושא שלימות הארץ קובעת התורה כי יש להישמע רק לדעתם של אנשי הבטחון!!!

התורה נותנת את החיות לעם ישראל, ולכן חייבת ומוכרחת להיות בתורה הוראה בנוגע לכל פרט ולכל מצב בחיי היהודים. ואם יהודי לא מוצא את ההוראה המתאימה לו בשולחן ערוך אורח-חיים, צריך הוא לחפש זאת בשאר חלקי השולחן ערוך. אבל לומר שצריך לשאול אדם שאינו מאמין בתורה - זהו היפך התורה!

ולדוגמא: כשהתורה אומרת ענינים שבהם זקוקים לשעון, אין הפירוש שהשעון אומר מה לעשות, אלא התורה אומרת לו שבנוגע לענין זה, עליו להסתכל בשעון. כלומר, שכשם שהתורה אומרת שאת מצות ארבעת המינים יש לקיים עם (לולב, הדס, ערבה ו) אתרוג הצומח על העץ, כמו-כן, התורה מצווה עליו שבענין הזה עליו להשתמש עם שעון.

וכמו-כן, בנוגע להלכות שבת: התורה אומרת שכשיש בעיות של בריאות, ורוצים לדעת האם מותר לחלל שבת - צריכים לשאול רופא, ואפילו רופא גוי. וגם כשנוהגים לפי מה שהרופא אמר, אין הפירוש בזה שעושים את מה שהרופא אמר לעשות, אלא מקיימים פסק-דין של התורה שציוותה לשאול רופא. שאין הכוונה כאן, שהתורה לא מתעסקת עם רפואה [פיקוח-נפש] של יהודי - שהוא ענין של קודש-קדשים - אלא שהתורה קובעת שבענין זה צריך לשאול רופא.

וכמו-כן, כאשר צריכים לדעת מתי חל שמחת-תורה, אומרת התורה שצריך לשאול אצל 'תוכן' [=בקיא באסטרונומיה]. כיון שכעת התבטל קידוש החודש על-פי הראיה, ממילא צריכים לשאול אחד שבקיא בזה, אף שענין זה של הזמנים הוא קדוש.

וכמו-כן, כשהתורה פוסקת לנהוג במקרים מסויימים "כמנהג התגריין" - שאף בזה, אין הכוונה שהתורה אינה מתעסקת בזה (כי, כאמור לעיל, מוכרחת להיות בתורה הוראה בכל פרטי החיים של יהודי) - אלא, התורה פוסקת שבענין זה צריך לנהוג "כמנהג התגריין".

וכמו-כן הוא גם בנוגע לשלימות הארץ: בתורה ישנה הוראה ברורה ומפורשת כיצד צריכים לנהוג בזה, ולא כהאומרים שזהו ענין שלא נוגע לתורה אלא לפוליטיקה. והיות והתורה היא זו שצריכה לפסוק בכזה מצב, במילא, בשאלה זו עצמה - "את מי צריך לשאול איש-צבא או פוליטיקאי" - צריך רב לפסוק, ואין שום הבדל אם זה רב של עיירה קטנה או של עיר גדולה, כי אם הוא פוסק על-פי תורה אז כן יקום!!

משיחת שמחת-תורה תשל"ו

ובנוגע לשלימות הארץ ומסירת שטחים, פוסקת התורה, שצריכים לשאול אנשי-צבא ולא פוליטיקאים, מכיון שזהו ענין של פיקוח-נפש.

ישנם פוליטיקאים מסויימים שמצד האינטרסים שלהם - למצוא-חן בעיני ארה"ב או מוסקבה - אומרים שצריך למסור שטחים מבלי להתחשב בחיי היהודים. אך על-פי השולחן-ערוך, רק אנשי-הצבא יכולים לפסוק בענינים אלו, היות והם המומחים היחידים לעניני ביטחון.

וכששאלו את אנשי הצבא אם אפשר למסור שטחים, ענו כולם פה אחד: שאם יחזירו שטחים, יהיה מצב הבטחון גרוע פי-כמה מהמצב העכשווי.

ולמרות שהפוליטיקאים יודעים מעובדה זו, הם מסכימים להחזיר שטחים. וכששואלים אותם: היתכן, הרי זה יגרום לקרבנות! הם עונים: אם בינתיים יהיו כמה ימי שלום, זה גם טוב.

בשנת תשט"ז (1956) ב"מבצע קדש" טענו אנשי הצבא שיש להתקדם עד התעלה, ולא שמעו בקולם - וזה מה שגרם אחר-כך למלחמה גדולה (מלחמת ששת-הימים).

ועל אותה טעות חזרו במלחמת ששת הימים, שהיה אז נצחון גדול ביותר, ולכולם - גם לאמריקנים - היה ברור, שהיהודים הולכים להתיישב בחברון ובירושלים העתיקה ובכל יהודה ושומרון, ואנשי-הצבא אף הסבירו את הצורך בהתיישבות בכל השטחים ששחררו, כדי שלא יהיו קורבנות מיותרים.

אך הפוליטיקאים [שביניהם ישנם כאלו שהתחנכו בין גויים, ויש להם רגש-נחיתות עצום כלפיהם] התערבו ואמרו: שיהודים יתיישבו בחברון?! לא יקום ולא יהיה!

לממשל האמריקאי בוושנינגטון לא היה שום ספק שיישבו וימלאו את חברון ויהודה ושומרון ביהודים, אף לערבים לא היה שום ספק בכך. וזה היה ברור לכולם. אך הפוליטיקאים של ישראל הודיעו לממשל האמריקאי שהם מוכנים למסור את כל השטחים!

ומכיון שפנו לוושנינגטון כל-כך הרבה פעמים - ארה"ב כבר הודיעה זאת למוסקבה ולערבים. הערבים הבינו, שמאחר וישראל לא יכולה להסתדר ואין לה כח להחזיק את השטחים, לכן היא רוצה להחזיר אותם, ובמילא יחזירו את חברון, שכם, הגולן, ואפילו את ירושלים העתיקה!

"קראתי ואין עונה"

הקב"ה עושה נסים גלויים לעם ישראל – אך ישנם יהודים שאינם מוכנים לקבלם!

עברו כמה שנים ממלחמת ששת-הימים, והתרחשה מלחמה נוספת - מלחמת יום-כיפור. ובזכות רחמיו וחסדיו המרובים של הקב"ה נצחה ישראל נצחון גדול ביותר, שמעולם לא היה כמותו²². שבשונה ממלחמת ששת-הימים - לא היו מוכנים כלל למלחמה זו. וכשפרצה המלחמה, היו רק כמה אנשי-צבא, שהתעקשו להמשיך ולכבוש. ואילו זכינו - היתה ישראל מנצחת את כל מצרים, סוריה ולבנון.

ולמרות זאת ציוותה הממשלה על החיילים להשאר במקומם ולא להמשיך, ועל-ידי כך הם עמדו בסכנה גדולה. (אבל מכיון ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל"²³, והקב"ה עשה נס - היה מספר הקרבנות פחות ממה שהיה אמור להיות על-פי דרך הטבע.)

ולא זו בלבד שלא נתנו לצבא להמשיך, אלא אף הורו לו ליסוג מתעלת סואץ, למרות שאנשי-הצבא אמרו שאם ייסוגו מהתעלה המצב יהיה הרבה יותר גרוע, ואף הביאו ראיות מהמלחמות הקודמות, שראו מה גרמה הנסיגה, ולמרות זאת, לא רצו הפוליטיקאים לשמוע לאנשי-הצבא ובכל זאת הורו על נסיגה.

ואף שעל-פי השולחן-ערוך צריכים לשאול מישהו שאין לו שום פניות, ונגיעה בדבר, למרות זאת כאן שואלים אותם כיון שרוצים למצוא-חן בעיני הגויי וכלל לא אכפת להם מה יהיו התוצאות בעקבות זה. ועל טעות זו חזרו שלשה פעמים!

אנשי-הצבא אמרו שלא לסגת, כי אם יסוגו, יתארך קו ההגנה ואז יהיה קשה ביותר להגן, ולמרות זאת שלחו לערבים שליח להודיע להם שנסוגים משם! ולא הסתפקו בזה אלא הוסיפו על זה מתנה שאפילו הערבים לא חשבו עליה: החזירו להם את מקורות הנפט - 'אבו-רודס'! שבזה גרמה ישראל שיהיה עליה לחץ הרבה יותר גדול, כיון שאם מפעילים לחץ על ישראל בכך שמונעים ממנה נשק - הרי אז, יכולה ישראל להתקיים עדיין שבועות וחדשים. על-ידי שהם צוברים נשק, מאכסנים אותו וכדומה. ואז על-כל-פנים, לא יהיה לחץ. אבל כשאין נפט, שאותו אי-אפשר לצבור ליותר מכמה ימים, כיון שזקוקים לכמות

(22) אודות הנס שאירע במלחמה זו ראה בארוכה בשיחת ש"פ תולדות מכה"ח וער"ח כסלו תשל"ד עמ' 72-73

(23) תהלים קכא, ד.

משיחת שמחת-תורה תשל"ו

גדולה ביותר של נפט, ובארץ ישראל - אפילו כמות נפט של חודש - אין מקום לאכסנו. ואז ממילא יכולים להפעיל לחץ על ישראל בכך שימנעו ממנה נפט.

ולמרות שזקוקים לאותו אחד שלוחץ, היות וצריכים ממנו נפט (שזהו דבר הנצרך כל הזמן) - בכל זאת מוסרים חזרה לערבים את 'אבו-רודס' ששם יש מקור בלתי-נדלה של נפט, וכך מביאה ישראל על עצמה לחץ נוסף, שספק גדול אם היא יכולה לעמוד בו.

השגיה של ישראל - אינם שוים מאומה!!!

ולאחרי כל המחדלים האלו, הודיעה ישראל על "הישג צבאי" - שהם קיבלו מוושניגטון הרבה כסף ומטוסים. אך הם לא סיפרו שעל כל מטוס שישראל קבלה - מצרים גם קיבלה לפחות מטוס אחד וכך גם סוריה וירדן; כלומר, שעל כל מטוס שארץ ישראל מקבלת - מקבלים הערבים שלשה. וכמו כן, על כל דולר שנותנת ארה"ב לישראל - היא נותנת לערבים שלשה!!

ואין לישראל מה לענות על טענת הערבים, שהרי הם טוענים ובצדק שהם מונים עשרות מליוני אנשים בעוד שישראל מונה הרבה פחות אנשים. אז אם לארץ ישראל - שיש בה שלשה וחצי מליון אנשים - נותנים כל-כך הרבה, על-אחת-כמה-וכמה שצריך לתת למצרים, ששם יש אוכלוסייה פי-עשרה מישראל.

למרות שממשלת ישראל לא מספרת זאת ולא נותנת לכתוב על כך בעיתונים - אין זה משנה מהמציאות ומחומרת הסכנה! זוהי שיטתה של בת-היענה, שכשמגיעה סכנה, היא טומנת את ראשה בחול, וחושבת שאם היא לא רואה אז גם לא רואים אותה!

אחר-כך אומרים שעשו הסכם וקיבלו נייר בו נקראים המצרים 'רודפי שלום', ושלש שנים לא תהיה שום מלחמה! אך אין כל ערך להבטחות אלו, והראיה - שעל קיר בנין האו"ם כתוב הפסוק "לא ישא גוי אל גוי חרב"²⁴, ולמרות זאת - בפנים מתכננים האומות "עוצו עצה" - תכניות כנגד ישראל, אך יהי-רצון שתמורת "עוצו עצה" זה, יהיה "ותופר".

על הבטחות הגוי אי אפשר לסמוך - ובפרט לנוכח ההלכה ש"עשיו שונא ליעקב"...

(24) ישע' ב, ד.

"קראתי ואין עונה"

אי-אפשר כלל לסמוך על הבטחות של גויים, ואין להבטחותיהם שום תוקף, כי ברור שהם לא יקיימו אותן. כי אם היהודים אינם מקיימים מה שמבטיחים [וראיה לזה מה שנדפס בעיתונים שנציגי הממשלה הבטיחו שלא היה שום מקרה של גיור שלא כהלכה, ואחר-כך, כשמצאו בהשגחה-פרטית רשימה של מאות מקרים בהם רשמו גויים כיהודים - הם ענו שצריכים לחקור איך מצאו את הרשימה] - הרי על-אחת-כמה-וכמה גויים! ונוסף על זה כתוב במפורש בתורה²⁵ ש"הלכה היא בידוע שעשיו שונא ליעקב". ובמיוחד שאין זה ענין פרטי בין יהודי לגוי, אלא פעולה זו של נתינת הנשק לערבים מעמידה יהודים בסכנת נפשות! כיון שעתה - לאחר שישראל נסוגה משטחים גדולים - יכולים הערבים להגיע עם טילים למקומות שיהודים חיים בהם רחמנא-ליצלן, דבר שקודם הנסיגה לא היה ביכולתם!

סומכים על הבטחתם של הערבים, אף שכבר ראו איך הם 'קיימו' את שאר הבטחותיהם

- שבתוך 24 שעות מההבטחה הם הפירו אותה -

תוך 24 שעות: המדובר הוא אודות הסכם 'הפסקת-האש' שנחתם בשנת תש"ל בסיום מלחמת ההתשה. וראה בארוכה שיחת ש"פ מטות וש"פ עקב תש"ל.

וכך מעמידים בסכנה את חייהם של הרבה יהודים.

הנס הוא שהקב"ה מחליט עבור הגויים. ולכן

כאשר ישראל רצתה להחזיר את השטחים מיד

לאחר מלחמת ששת הימים, היה נס, והערבים לא רצו לקחת את השטחים בחזרה, כי הם פחדו שמא מרמים אותם. אך הסיבה האמיתית היא, היות שכך היה רצונו של הקב"ה, היות ולגויים אין בחירה.

ולכן קל יותר להסתדר עם הגויים מאשר עם הפוליטיקאים. לפעול שהפוליטיקאים יעשו תשובה ויצייתו לאנשי הצבא - קשה מאוד לפעול, היות והפוליטיקאי 'לא יתכן שיטעה'. אבל בנוגע לגויים - הרי הקב"ה מחליט עבורם.

ויהי רצון, שבקרוב ממש נתפטר מהשעבוד מלכויות, ומה"א-ל-זר אשר בקרבך"²⁶ ויקויים פסק-דינו של הרמב"ם²⁷ ש"ישראל עושין תשובה ומיד הן נגאלין", תיכף ומיד בקרוב ממש.

(25) רש"י וישלח לג, ד.

(26) ראה שבת קה, ב.

(27) הל' מלכים פי"א ה"ד.

משיחת שמחת-תורה תשל"ו

(מעובד ע"פ שיחת יום שמחת-תורה תשל"ו)

"קראתי ואין עונה"

הערבים של היום אינם צאצאי ישמעאל, ואף לישמעאל לא היתה שייכות למערת המכפלה!
בקשר לפרשתנו - פרשת חיי-שרה - בה מדובר על מערת המכפלה וחברון, כאן המקום להזכיר אודות ענין הנוגע לכך:

ישנם יהודים שהם בבחינת "מהרסייך ומחריבייך ממך יצאו"¹, הטוענים שמערת המכפלה שייכת לערבים באותה מידה שהיא שייכת ליהודים ולכן צריכים למסור להם את המערה. ובעקבות כך הם אף מערימים קשיים על היהודים הרוצים להתפלל במערה. וסברתם היא שהרי לאברהם אבינו היו שני בנים, יצחק וישמעאל. ואם כן, גם הערבים הם "בעלי-בתים" על המערה.

אך האמת היא, שמלבד זאת שהערבים של היום אינם כלל צאצאי ישמעאל, כי כל מצרים, חצי סוריה, שלשת-רבעי לבנון וחצי ירדן - הם ערב רב של כל מיני אומות מאפריקה, רוסיה, ארמניה וכדומה, ורק מיעוט מהם קטן הם ישמעאלים מקוריים;

מלבד זאת, גם לצאצאי ישמעאל עצמם אין שום שייכות למערת המכפלה. כי הרי מסופר בפרשתנו שאברהם אבינו קנה את מערת המכפלה מבני חת (ולא מהערבים) עבור קבורת שרה, ולערבים - גם צאצאי ישמעאל - אין שום שייכות לשרה, שהרי הם מתייחסים להגר.

[ואף שאחרי קבורת שרה, נקבר שם גם אברהם - אבל מלכתחילה קנו את המערה עבור קבורתה, ובפרט שאחר-כך נקברו שם יצחק ורבקה, יעקב ולאה - שאליהם ברור שאין לערבים שום שייכות כלל וכלל].

וכשהערבים טוענים שמערת המכפלה שייכת גם להם - לא עולה בדעת אף אחד לענות להם בפשטות - כפי שמסופר בתורה - שמערת המכפלה נקנתה עבור קבורת שרה!

בתנ"ך מאמינים הרי גם הגויים: הן מוסלמים, שהרמב"ם פוסק² שאינם עובדי עבודה-זרה, אלא רק גויים ולא יהודים. והן נוצרים, שאמנם הרמב"ם פוסק שהם עובדי עבודה-

(1) ישעי' מט, יז.

(2) הל' מאכלות אסורות פי"א ה"ז.

משיחת ש"פ חיי-שרה תשל"ו

זרה, אך בכל-זאת הם מודים שמה שכתוב ב"בייבל" [=תנ"ך] הוא נכון. ומכיון שכך, יכולים לענות להם שכתוב בתנ"ך, שאין שום שייכות לצאצאי ישמעאל למערת המכפלה. ומדוע באמת אף נציג רשמי של הממשלה לא עונה להם זאת? ! התשובה היא, כפי שהתגלה לאחרונה במחקר הרפואה [אמנם בתורה זה נכתב זמן רב קודם לכן, אבל עתה גם הרפואה מודה בכך] שכשיש דבר שאינו לרוחו של אדם וזה היפך רצונו והיפך שכלו - אז למרות היותו מודע לכך, בכל-זאת זה פועל שהוא ישכח ויתנער מזה. וכמו-כן כאן: מכיון שהתורה אינה לפי רוחם של כמה אנשים, במילא הם שוכחים ממה שכתוב בה. ולמרות שהם לא מאמינים - בכל זאת, כששואלים גוי, הוא אומר שאם כתוב בתנ"ך כך, ודאי שהאמת היא כך!

לעומת הגוי שגאה במנהגי דתו - היהודי מתבייש במנהגי הדת היהודית...

התעלמות זו מן התורה בקרב יהודים היא בנוגע לעוד ענין: כאשר מגיע נציג של קבוצת יהודים בארץ ישראל (בין אם הוא מייצג כמה יהודים, ועל-אחת-כמה-וכמה אם הוא נציג של הממשלה) לפגישה עם גויים, הוא יושב בסעודה יחד עם הגוי, ואוכל ושותה את המאכלים שלו. הוא מתבייש לומר שהוא יהודי והוא רוצה לאכול מאכלים כשרים, כי הוא פוחד שיאמרו שהוא 'פנאטי'.

- אתה בא בתור אחד שמייצג כמה וכמה יהודים - התנהג כיהודי! ואם אינך רוצה להתנהג כיהודי, אל תאמר שאתה המייצג של קבוצת יהודים שביניהם יש גם דתיים!

אפילו כאשר נשיא מצרים - סאדאת - היה בארצות-הברית והיסב לסעודה יחד עם נשיא ארצות-הברית, אזי כאשר אמרו 'לחיים' - כולם שתו יין, אבל סאדאת שתה מיץ. והסיבה לכך היא, כיון שלפני 1200 שנה אמר מוחמד שלא לשתות יין. ובמילא, כשיש לו הוראה ממוחמד (וכאמור לעיל, שהוא כלל לא מצאצאי ישמעאל, ואף לא ערבי מקורי) שאסור לשתות יין - הוא לא מתבייש, ואומר שהוא אינו שותה יין; וכאשר מרימים את הכוסות באמירת 'לחיים', שותים כולם יין, והוא שותה מיץ!

- והרי ידוע מי הוא מוחמד - וכיצד היה מצב מנוחת הנפש ומנוחת הגוף שלו - שהוא היה משוגע. ולמרות זאת, מכיון שמוחמד אמר כך, הוא אינו מתבייש לומר שאף הוא עושה כך.

"קראתי ואין עונה"

וכאן, כשמדובר אודות הוראות התורה שלנו ולא על שיחה בטילה שלהם³, (כלומר, שלדינים שלנו יש הוכחות מוצקות, בשונה מדיניהם, שאין להם לא שורש ולא ענף) והתורה והמצוות ניתנו במעמד הר-סיני, והיו שם משה ואהרן, שבעים הזקנים ושישים ריבוא מישראל - אף-על-פי-כן, מתבייש יהודי לומר שהוא יהודי! ולמרות שעל-פי התורה הוא צריך לאכול כשר - בכל זאת, הוא אוכל את מאכלי הגויים!

כאשר סאדאת בא לארצות-הברית, ולא סתם לביקור, אלא בשביל לקבל 2 בליון דולר ובשביל לקבל נשק [שאלו דברים שמספרים בגלוי, ומזה מובן מה נעשה מאחרי הפרגוד] - למרות זאת, אינו מתבייש לומר שהוא לא שותה יין, וזאת כיון שיש לו הוראה, אבל יהודי, שכך התורה מורה לו לעשות - מתבייש לומר שהוא צריך אוכל כשר!

אף-על-פי שאותם נציגים יהודים טוענים שמה שכתוב בתורה שצריכים לאכול כשר - זהו ענין שהיה פעם, והיום אין צריכים להתנהג כך - למרות זאת, שיתנהגו לכל-הפחות כפי שהגוי אומר שיהודי צריך להתנהג!

גם גוי יודע שכתוב בתנ"ך שלייהודי מותר לאכול רק בשר של בהמה כשרה, ובפרט שאותו יהודי בא כנציג היהודים, ומדבר בשם היהודים. ובכל זאת, הוא אינו מתנהג כיהודי ואפילו לא איך שגוי אומר שיהודי צריך להתנהג!

וכמו-כן הוא בנוגע לשבת: יהודי צריך לשבות במקומו ולא לנסוע וכדומה. אם הוא צריך להיות באסיפה שמתקיימת בשבת - שילך ברגל! סאדאת, שיום המנוחה שלו הוא יום שישי, יכל לפעול שלא תהיה אסיפה ביום שישי, וכלל לא התבייש בזה!

היו יכולים לעשות מכך רעש: כיצד יתכן שסאדאת יכול לקיים את מה שהורו לו, בעוד שיהודי מתבייש להזכיר אודות אוכל כשר, שבת וכדומה?! אך לפועל שותקים, ולא זו בלבד, אלא עוד מורים שלא לפרסם זאת!

מדוע לא לפרסם זאת? - הרי יתכן שיהודי יראה סיפור זה בעיתון, וזה יפעל עליו שמכאן ולהבא הוא יזהר בענינים אלו. ואפילו אם רק יהודי אחד יתעורר מזה, הרי כבר עבור כך כדאי להוציא-לאור עיתון עם סיפור זה מידי שבוע בשבוע או מידי יום ביומו.

(3) ראה בבא-בתרא קטז, א.

משיחת ש"פ חיי-שרה תשל"ו

הם טוענים שלא כדאי לפרסם סיפור זה, היות ואז יהיה מצב של "מלבין פני חבירו ברבים"⁴ לאותו נציג. אדרבה, יתכן מאוד שזה כלל לא יבייש אותו, אלא יעזור לו שמכאן ולהבא הוא ישנה את הנהגתו ויתנהג כפי שיהודי צריך להתנהג. וכפי שאומר הבעל-שם טוב⁵, שלא יכולים לדעת מה נמצא בתוך לב של יהודי. ולא זו בלבד, אלא שביהודים מסתתרים אוצרות גדולים, ואם כך, הרי חייבים להרעיש על זה ולפרסם זאת בעיתונים.

מסירת שטחים, אינה ענין פוליטי אלא ענין של פיקוח-נפש!!!

. . . ישנם נציגים דתיים שרוצים להיכנס לממשלה בה בשעה שהם יודעים שרוצים להחזיר שטחים בגולן.

וכששואלים אותם מדוע אינם 'מרעישים' על כך, הם עונים שזה לא שייך להלכה, אלא זוהי פוליטיקה! אך האמת היא, שכשם שבמקרה של פיקוח-נפש אומרת התורה שצריכים לשאול רופא, כמו-כן גם בנוגע לפיקוח נפש של חיילי צבא הגנה לישראל, שהתורה אומרת שצריכים לשאול אנשי-צבא ולא פוליטיקאים, כי הרי איש צבא מבין טוב יותר מה צריך לעשות בכדי שלא יהיו קרבנות.

וכששואלים את הגנרלים האם מותר למסור שטחים, אומרים כולם פה-אחד שאסור לתת לערבים שום שטח, ואם יתנו שטחים זה יגבה יותר קרבנות, חס-ושלום! זוהי דעתם של אנשי-הצבא! פעם פחדו לפרסם את זה, אך היום כולם יודעים שזוהי דעתם.

אך כאשר שואלים פוליטיקאי שאלה דומה, הוא עונה שכדאי לאבד כמה וכמה קרבנות, רחמנא ליצלן, העיקר בשביל לקבל ענין מסוים.

בענינים אלו אסור בשום אופן לשאול אצל פוליטיקאי! התורה פוסקת שבנוגע לפיקוח-נפש של חיילים, צריכים לשאול את אלו שיודעים מה עדיף לעשות בכדי למנוע

קרבנות! וכידוע ומפורסם שבמלחמת יום- הכיפורים היו קרבנות רבים, בגלל שלא שמעו לגנרלים (שאמרו שיש לפתוח במלחמה) אלא

קרבנות רבים: במלחמת יום-כיפור נפלו 2521 קרבנות. לשם-השוואה: במלחמת ששת הימים מספר הקרבנות היה 679.

(4) אבות פ"ג מי"א

(5) כתר-שם-טוב (הוספות) אות מד.

"קראתי ואין עונה"

לפוליטיקאים (שלא רצו לפתוח במלחמה)!

ולמרות זאת, רוצים כעת להחזיר שטחים לערבים: את "מיתלה" כבר החזירו, מחזירים את 'אבו-רודס', נותנים קילומטרים בגולן, ומדברים על נתינת חברון. ועתה אף מדברים לתת את ירושלים העתיקה, עם ישיבת ההסדר שנמצאת שם, ועם הרובע היהודי והכותל המערבי! כל זה כבר הוחלט, וכעת מתייגעים רק למצוא את הנוסח המתאים על מנת שלא ינקר את העיניים.

הפוליטיקאים אמנם מכחישים זאת, אך האמת היא, שמדברים על זה. אצלם כבר הכל מוחלט, ויודעים בדיוק מה הולכים להחזיר. איני יודע אם זה כבר נחתם בפועל, או שזה עדיין רק בראשי-תיבות, אך מכל-מקום הכל כבר סוכם!

ולמרות שהם יודעים שדעתם של אנשי-הצבא היא, שהחזרת שטחים עלולה לגרום לקרבנות, חס-ושלום, ושלכן אסור להחזיר שום שטח - בכל-זאת הם עדיין אווזים בדעתם שצריכים להחזיר שטחים. ואחר-כך הנציגים הדתיים עוד אומרים שזהו 'הישג דתי'.

בכל התקופות - שיקולים פוליטיים הביאו לריבוי קרבנות!!!

הם רוצים כעת לחזור שוב על אותה טעות שעשו במלחמת ששת הימים:

ידוע, שבירושלים העתיקה נפלו יותר קרבנות מאשר בשאר המקומות. וכששאלתי: היתכן?! הרי על-פי טבע היה צריך להיות הפוך?! לא ענו לי על-כך דבר. אבל מכיון שאני עקשן, הצלחתי לברר (הם אינם יכולים לדעת אצל מי ביררתי, כי הרי יודעים שיש לי קשרים עם כמה וכמה, ואני גם לא אספר זאת) שהסיבה היתה שכאשר ניתנה הפקודה לכבוש את כל האיזורים, היתה פקודה שלא לכבוש את ירושלים העתיקה! וגם כשעברו מספר ימים מהמלחמה, ולמרות שָׁירוּ על החיילים, בכל זאת לא נתנו רשות בטענה שהם מנהלים משא-ומתן פוליטי.

ולאחר מכן, כשבכל זאת הסתערו ועברו דרך 'שער מנדלבאום' - היו חייבים להעצר, כי לא היו בידי המפקדים שום תכניות כיצד לכבוש את ירושלים העתיקה. וברגע האחרון בשעת המלחמה היה על המפקדים להביא מומחים ולהכין תכניות במהירות ובחיפזון, ולכן נפלו שם קרבנות רבים!

משיחת ש"פ חיי-שרה תשל"ו

בכל צבא מסודר מכינים בזמני שלום תכניות מפורטות לכל צרה שלא תבוא. כך שאם יהיה צורך לכבוש שטחים שונים בעת מלחמה, ידעו כיצד להכנס ולכבוש אותם. ומאחר ועושים את התכניות בזמן שלום על ידי המומחים לכך, והתוכניות נעשות במנוחה ובמקום בטוח - הרי אז התוכניות מדוייקות ביותר: הכל מפורט, היכן יש גבעה או עמק, סלעים או נחלים וכדומה. ולפי התוכניות מתנהגים בעת המלחמה.

והנה, לכל הגבולות של ישראל היו תכניות מיוחדות ומפורטות מטעמי ביטחון, אך לירושלים העתיקה לא היו שום תכניות. וכששאלתי כיצד יתכן שלתעלת סואץ או לגולן היו תוכניות מדוייקות, ואילו לכבוש את העיר העתיקה (שהיא עיר הבירה) לא היו להם תכניות?! - לא קיבלתי כל תשובה, כי היא פשוטה ביותר עד שבכלל לא צריך לענות אותה: מעולם לא עלתה בדעת המדינאים מחשבה שיתכן שאי-פעם יכבשו את ירושלים העתיקה!

עפ"כ . . . וותיקן: ואכן, בימים הראשונים למלחמה נמנעו כוחות צה"ל מלירות לתוך ירושלים העתיקה, היות ולא רצו לפגוע במקומות ה"קדושים" לנצרות ולערבים.

וכל כך למה? כי בסיני או בגולן, יש עסק רק עם הערבים, אך בירושלים העתיקה - יש להם עסק גם עם הוותיקן. ויהודים אלו שהיו אחראים על החלטה זו נמצאים בגלות נפשית, ולכן נרתעו מכל

אפשרות של כיבוש ירושלים בכדי שלא להסתכסך עם העומד בראש הוותיקן ועם דעת הקהל העולמית.

וטעמים פוליטיים אלו גרמו בסופו של דבר לריבוי קרבנות בעת כיבוש ירושלים העתיקה!

והסיבה שמדברים על זה עכשיו היא, כיון שעתה הם רוצים לחזור שוב על אותה טעות: הם רוצים להחזיר שטחים, אף-על-פי שדעת אנשי-הצבא היא שאסור, כי זה יכול לגרום לקרבנות, רחמנא ליצלן!

מסירת שטחים נקראת אצלם "הישג דתי" ו"הישג צבאי"...

הם כבר החליטו למסור שטחים, וההתמקחות היא רק מה יקבלו מתמורת זה: חתימה אחת או כמה חתימות, דולר אחד או כמה דולרים. ולאחרי כל זה אומרים הנציגים הדתיים שזהו 'הישג דתי', ושהם מייצגים את 'תורת משה', רחמנא-ליצלן. אחרים אומרים זאת

"קראתי ואין עונה"

בשם 'קארל מארקס'⁶ (שאפילו לשיטתו זה גם לא נכון, כי זה נוגע לפיקוח-נפש), ואילו הם אומרים זאת בשם 'תורת משה'!

וכאמור, כבר הוחלט למסור את חברון ואת ירושלים העתיקה, רק מחפשים למצוא דרך כיצד לקרוא לזה בשם "הישג צבאי".

כאשר היתה בארצות-הברית פרשת וטרגייט, הורידו את הנשיא מכסאו. ולמרות שזה לא דבר חדש - ככה היה עם הנשיא שלפניו, וגם אחריו, וזה טבע הענינים - אלא שאף-על-פי-כן, אנו נמצאים כעת בכזו תקופה, שכאשר מגלים דבר כזה, אי-אפשר להשאר לשבת על הכסא:

פרשת וטרגייט: פרשה שאירעה בין השנים תשל"ב-תשל"ד. אנשיו של הנשיא ניקסון התגלו, כשהם מנסים לצוטט לשיחות של מתנגדיו הפוליטיים. בעקבות חשיפת השערוריה, נאלץ - בשנת תשל"ד - הנשיא ניקסון, להתפטר מתפקידו.

אבל בארץ ישראל זה בדיוק הפוך: אם מוצאים אצל מישהו דבר כזה - ישאירו אותו על הכסא, ואדרבה: אם רב יגיד היפך מצפוננו - יתנו לו משרה עבור זה; ואם הוא יגיד שצריך להיות גיור שלא כהלכה - הוא יקבל כסף למוסד שהוא עומד בראשו; אבל אם הוא יאמר שצריך גיור כהלכה - יעכבו את התקציבים למוסד שלו.

וכיון שעל היהודים כבר אי-אפשר לפעול, בגלל שהם החליטו כבר למסור את השטחים - אזי העצה היחידה שנשארה היא, שהערבים לא ירצו לקחת את השטחים. ויהי רצון שאכן כך יהיה, שהערבים לא ירצו לקבל, מכיון ש"לב מלכים ושרים ביד ה"⁷.

ויהי רצון שכל חברון וירושלים העתיקה יהיו של היהודים, עד שיתקיים היעוד "עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות"⁸. ויהיה "לאום מלאום יאמץ"⁹ שכאשר מתחלש אצל הגויים - מתוסף אצל היהודים, עד שיקויים היעוד¹⁰ "אז אהפוך אל עמים שפה ברורה גו"¹¹ - כולל גם את 140 הגויים שיושבים באו"ם, שכל זה יהיה בכיאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

(6) = מייסד שיטת הסוציאליזם. המו"ל.

(7) ע"פ משלי כא, א.

(8) ילקוט-שמעוני ישעי' רמז תקג.

(9) תולדות כה, כג.

(10) צפניה ג, ט.

משיחת ש"פ חיי-שרה תשל"ו

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת חיי-שרה תשל"ו)

"קראתי ואין עונה"

השלום – דבר חשוב, אבל רק בהקדמת ה"עוז"!!

כידוע, נהג אדמו"ר הזקן לקשר את הפסוק שאמר דוד המלך¹ "פדה בשלום נפשי מקרב לי כי ברבים היו עמדי" עם יום גאולתו י"ט בכסלו. באגרותיו², הקשורות לגאולתו, הוא אומר שעיקר ההדגשה היא על המילה "שלום", אך עדיין הוא מקשר את הגאולה עם כל הפסוק. שמזה מובן, שכדי שהשלום יהיה כפי שצריך להיות, יש לראות מה כתוב בהמשך הפסוק.

והנה, כאשר מתבוננים בפסוק, רואים שבהמשכו כתוב ההיפך משלום - "נפשי מקרב", שפירושו של "קרב" הוא מלחמה.

אמנם בפשטות, הפירוש הוא שיכול היה להיות מצב של קרב, ולמרות זאת הוציא הקב"ה את דוד באופן של שלום. אך בהמשך הפסוק כתוב "כי ברבים היו עמדי", ומפרש הירושלמי³ על כך שאפילו אנשיו של אבשלום (שלחם באביו דוד) התפללו לנצחוננו של דוד, ושם היתה זו מלחמה כפשוטה, כפי שמסופר בתנ"ך⁴. ואם-כן, בפסוק זה כתוב ההיפך מהשלום.

. . . אלא ההוראה מכך היא, שהן אמת שתכלית הכוונה היא בשלום, ואף ששה סדרי משנה מסתיימים⁵ ב"לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה אלא השלום, שנאמר⁶ ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום", אך בכל זאת, ההקדמה לזה היא "ה' עוז לעמו יתן". כלומר, שהשלום תלוי ב"עוז" - בכוח.

ולכאורה אינו מובן: מה שייך הצורך ב"עוז" כשמדובר על שלום, הרי אין עם מי לריב ולהלחם? ואם-כן מהי פשר ההקדמה של ה"עוז" ל"שלום".

(1) תהלים נה, יט.

(2) אגה"ק סי' לח. וש"נ.

(3) סוטה פ"א ה"ח.

(4) שמואל-ב טו, יד ואילך.

(5) עוקצין פ"ג מ"ב.

(6) תהלים כט, יא.

משיחת י"ט בסלו תשל"ו

ויש לבאר זאת בהקדים ביאור הלשון "ה' עוז לעמו יתן". מבואר במדרש⁷ שפסוק זה מדבר על התורה, שלה, יש הרי כמה שמות. ואם-כן מדוע משתמש הפסוק בשם "עוז" דווקא, שיהיה כתוב מלכתחילה "ה' תורה לעמו יתן", (או שם אחר שיש לתורה)?
אלא מזה מובן, שאף ש"לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום". למרות זאת, צריכה להיות הקדמה של "ה' עוז לעמו יתן". כלומר, שלא מספיקה העובדה שהאדם לומד תורה, ואף מתנהג על פי התורה, אלא התורה צריכה להיות אצלו באופן של "עוז" - בצורה תקיפה. יתירה מכך: נאמר⁸ "איך עוז אלא תורה". כלומר, שהעוז והתוקף של יהודי, הוא התורה, ולא שום דבר אחר. לא כסא, לא כבוד, ולא כסף. וכשמתנהגים באופן כזה, יתקיים גם "ה' יברך את עמו בשלום".

כך הדבר גם בנוגע לאומות-העולם. ישנם החושבים שכאשר הם ירדפו אחר הגוי, ולא ידברו איתו לא על יהדות, ולא על זה שהקב"ה נתן את ארץ ישראל לאברהם אבינו ולזרעו אחריו עד עולם - אזי יהי' שלום בעולם. הרי אדרבה, דוקא אז הם ירצו לקחת את כל השטחים! אמנם גם מלכתחילה הם רוצים את הכל, אבל אז הם עדיין חושבים שאין זה בכוחם. אבל ברגע שהם רואים שהיהודי שותק, ושאת עובדת מסירת השטחים לגוי הוא מחשיב כ'הישג דתי', ואף רוצה לשכנע אחרים שזהו גם 'הישג צבאי' - אזי זה גורם את היפך השלום - קרב. וכיון שכך, צריכים לחפש דרך שיהיה 'פדה' מזה, וגם לבקש שהפדייה תהיה באופן של "פדה) בשלום".

רצח בחורי הישיבה על אחריותם של הדתיים שתמכו בהסדר הביניים!!!

הסכם שלום: הסדר הביניים בין ישראל למצרים, שנחתם בכ"ה אלול תשל"ה - 1.9.1975 - אשר במהלכו מסרה ישראל למצרים את שטחי הנפט - 'אבו-רודס' ונסוגה משטחי הגנה נוספים. ליתר פירוט ראה שיחת יום שמחת תורה תשל"ו.
רצח . . בחורי הישיבה: רצח שלשה בחורי ישיבה ברמת מגשימים שבגולן.

מהסכם שלום זה השתלשלו המאורעות האחרונים, ומהם, נגרם רצח הקדושים, בחורי הישיבה ה' יקום-דמם. ויש קשר בין הרצח שאירע, עם המאורעות האחרונות כדלהלן:

לפני זמן-מה נחתם 'הסדר ביניים'. ההסדר היה שכוחות ישראל יתפנו מהגבולות הבטוחים

(7) ילקוט שמעוני ריש פרשת יתרו. וראה זבחים קטז, א.

(8) שיר-השירים רבה פ"ב.

"קראתי ואין עונה"

(שעליהם אמרו בישראל זמן מסויים קודם לכן, שאלו הם הגבולות הבטוחים היחידים) וימסרו את מקורות הנפט (שמהם יכולים הטנקים לנוע, והמטוסים לטוס) וכן את מקום המבצר (שאמנם אין זה 'גבולות בטוחים', אך על-כל-פנים עדיף ממישור) - למצרים.

כששמעתי על כך, פניתי לרבני ישראל בקריאה: רבנים - תרעישו! זהו הרי היפך הדין?!

אך הם אמרו לי שבענין זה צריכים לשאול את המומחים לעניני צבא, שהרי אפילו אצל הסנהדרין, כאשר דובר על עניני רפואה - אזי באם לא היה בניהם רופא מומחה [שהרי הם היו צריכים ללמוד שבעים לשונות, ועד שהיו צריכים להכיר אפילו ענינים של כישוף⁹], היו שולחים לשאול אצל רופא מומחה.

וכשעניתי להם: אכן, תשאלו את (הרופאים, ובעניננו הם) המומחים לעניני צבא. הם ענו לי: שאחרים ישאלו. אמרתי להם: על אותם אחרים אי-אפשר לסמוך, מאחר שהם נוגעים בדבר.

הקב"ה עזר ושאלו בענין זה את המומחים לעניני צבא. וכולם ענו פה-אחד, שאם יסוגו מתעלת-סואץ, ממעבר המיתלה, ממעבר הגידי, וימסרו את הנפט - מעמידים על-ידי כך בסכנה מוחשית את חיילי צה"ל, כיון שאין מקום בטוח בשבילם יותר משם. ואף בנוגע לנפט, הרי אין עוד שום נפט במקום אחר (ישנה אפשרות אמנם, לבקש מושינגטון, אך ידוע פירוש רש"י¹⁰ ש"הלכה היא בידוע שעשיו שונא ליעקב").

אמרתי לרבנים: כעת, כשיש לכם דעת 'רופא מומחה' (אנשי הצבא), עליכם לפסוק שעל-פי השולחן-ערוך אסור לסגת ממקומות אלו!

ההחלטה בענין זה לא שייכת לשר כלל וכלל! הוא הרי אינו מבין בעניני צבא, והוא אף אותו אחד שלפני שבע שנים ציוה לסגת, ומזה השתלשלה אז 'מלחמת יום הכיפורים'. ואותו שר, הוא זה שאומר עכשיו - למרות דעתם הברורה של אנשי הצבא - שאם יקבלו נייר חתום מאיש פלוני, יהיה זה 'הישג'.

(9) סנהדרין יז, א. רמב"ם הל' סנהדרין פ"ב ה"א

(10) וישלח לג, ד.

משיחת י"ט בסלו תשל"ו

ואחר-כך, כששמעו על כך אותם "מלחכי פינכא" (הנציגים הדתיים), אמר אחד מהם שזה לא סתם 'הישג' אלא 'הישג צבאי'! שאלתי אותו: כיצד אתה אומר כך והלא כל הגנרלים אמרו פה-אחד בדיוק ההיפך?!

והיות ולא היה לו מה לענות, הוא 'כבש פניו בקרקע'.

- כיצד הוא יכול לעשות כך?! הוא אמנם לא מחוייב לקחת על-עצמו את כל ה'דיני-תורה', אבל לאחר שהוא כבר אמר את דעתו בענין, ומנצלים את זה לפרסם ולהדפיס זאת בשמו, והוא הרי לא הכחיש שהוא אמר שאין למסור שטחים - אין לו כבר שום ברירה, משום שזהו כאילו הוא כבר בבית-דין וממילא אינו יכול לסלק עצמו מה'דין תורה'. הוא צריך לומר כעת את הדין כמות-שהוא, מכיון שזה נוגע לפיקוח-נפש.

הוא לכל-הפחות דובר אמת, אבל כאשר זה מגיע לאותו נציג דתי הרוצה לצאת ידי-חובה כלפי מי שעומד על גביו - הוא מאבד לגמרי את הגבול, ואומר דברים שלא היו ולא נבראו, ומטעה את דעת הציבור בענינים שנוגעים לפיקוח-נפש.

הסדר הביניים הראשון הופר תוך 24 שעות - ברור שגם עכשיו יופר!!!

הקשר של כל הנ"ל עם רצח רצח בחורי הישיבה הוא:

אסיפת האו"ם: ועידת האו"ם שהחליטה להגדיר את הציונות כגזענות; ו' בסלו תשל"ו - 10.11.1975.
עם אותם מצריים: הסכם 'הפסקת-האש' שנחתם עם מצרים בה' אב תשל" - 7.8.1970. וראה בארוכה שיחת ש"פ מטו"מ וש"פ עקב תשל"ו.

כל אלו שטענו ש'הסדר הביניים' הוא דבר טוב, ולכן אם יקבלו נייר שבו הערבים מבטיחים שלום, יתבטל החשש של מלחמה, לכמה שנים לכל-הפחות - טוענים כעת, שמה שקרה עם בחורי הישיבה ה'יקום-דמם, אינו קשור כלל ל'הסדר הביניים', אלא זה קרה בעקבות אסיפת האו"ם, בה

קיבלו את ההחלטות בנוגע למחבלים ובנוגע לציונים, ולכן יצאה תקלה זו.

כאשר עשו את 'הסדר הביניים' כעת, טענתי שהרי כבר יודעים ממה שאירע לפני מספר שנים: שכאשר היה 'הסדר ביניים' עם אותם מצריים, הם הפרו את כל ההסכמים שסוכמו תוך עשרים וארבע שעות, בכך שקירבו טילים וכלי-נשק לתעלה - הפוך ממה שסוכם. ואם-כך אז, ברור שגם עתה יפרו המצרים את ההסכם. כל השאלה היא, האם זה יקח עשרים וארבע שעות, או שלשים ושש שעות.

"קראתי ואין עונה"

יתירה מכך: אז - בזמן 'הסדר הביניים' הראשון, היו ברשותנו, הן התעלה והן הנפט. מה- שאין-כן עתה, שכל שלשה ימים זקוקים ל"חסד לאומים"¹¹ (ארה"ב) שהם יתנו נפט כדי שהטנק יוכל לנוע!

[ובהמשך לזה, בא ענין נוסף: כל הזמן דיברו רק על 'זאב' אחד שרוצה שטחים. אך לאחר מכן החלו לחשוב מה יאמרו כל ה'שבעים זאבים'?! שהרי כאשר יתדברו ויתדיינו רק עם 'זאב' אחד או שניים על 'הסדר הביניים' או אז ירצו הרי גם שאר ה'זאבים' חלק מנתח השטחים, ואז, קרוב לודאי שהם יעשו כל מה שביכולתם כדי להפר את המנוחה והשקט ואת 'הסדר הביניים', כדי שיהיו מוכרחים לדבר גם אתם, ועל-ידי כך גם הם יקבלו את חלקם ב'שטחים'.

והם עצמם אמרו, שצריכים לקוות לכך; וכאמור, שתיכף בעשרים וארבע השעות הראשונות הפרו את התנאים, ואף אמרו בפומבי מהם תוכניותיהם עד שזה הגיע למעשה בפועל. וכשהם דיברו עם סתם פוליטיקאי, הם אכן טענו שעשו "הסדר ביניים", אבל הם ציפו שה'זאבים' האחרים יפרו אותו על-ידי מעשי-חבלה ותקלה].

מפחדים לקשר את רצח הבחורים עם הסדר הביניים...

ואז אירע רצח בחורי הישיבה הנ"ל. ומכיון שאותו אחד שאמר ש'הסדר הביניים' הוא דבר טוב ידע שכעת יאמרו שהוא טעה בכך, ממילא, כיון שהרי לא שייך שהוא יטעה, הוא נקט בתחבולה, והלך וטען שמה שאירע עם בחורי הישיבה לא קשור כלל ל'הסדר הביניים', וכי זה נגרם כתוצאה מאסיפת האו"ם!...

לאחר מכן העלימו מהעם דבר נוסף: בעיתונים היה כתוב, שלפני שהמחבלים (שביצעו את הרצח) נכנסו לארץ ישראל, הם הוכרחו לעבור דרך שטח הנמצא תחת פיקוח האו"ם וארצות-הברית. פשוט וברור שבישראל היו צריכים לעשות מזה רעש: היתכן שאפשרו למחבלים לעבור בהליכתם לארץ ישראל?! ולא זו בלבד, אלא אף בבריחתם מהארץ נתנו להם לעבור!

(11) לשון הכתוב - משלי יד, לד.

ולמרות זאת לא פרסמו זאת, כי הרי אז יתפסו אותם בקלקלתם, ויאמרו שהרצח אירע בעקבות הסדר הביניים. לכן, אותו נציג דתי יוצא בפומבי ולא מזכיר כלל את 'הסדר הביניים' (ובמילא לא צריכים כלל לחשוב כיצד לתקן את העניין, כי הוא הרי כלל לא הוזכר), אלא הוא נדחק לקשר את הרצח עם ההחלטות שהיו באו"ם, למרות שאף אחד אינו חושב שזה קשור, וגם הוא עצמו יודע שזו המציאות...

ולמרות שהוא עדיין מתפאר בהסדר הביניים, וטוען שזהו 'הישג צבאי' ו'הישג דתי', ושהוא רודף שלום וכו' - ואין פוצה פה ומצפצף!

פעם עוד חשבתי שיזרקו אותו מהממשלה, אך האמת היא, שהוא המשרת הכי טוב שיכול להיות להם, כי כל היוצא מפיהם הוא יעשה! מלכתחילה אמרו לו שהוא יכול לדבר מה שהוא רוצה, העיקר, שכשיגיעו למעשה בפועל הוא יעשה מה שיצוו לו, וכך היה!

וכשקורה כזה אסון, רחמנא-ליצלן, הוא יושב 'שבעה'! אבל בפועל, כשהוא מנצל את הבמה שנותנים לו כדי לדבר, הוא מספר רק על הנייר שקיבלו ממצרים - נייר שאינו תופס מקום אפילו "לצור על-פי צלוחיתו" - ואינו מזכיר שום מילה על 'הסדר הביניים' ועל הנפט שנשאר וצריכים לשומרו. שכל זה הוא בכדי לבלבל את העולם ולהסיט את תשומת-הלב מהענינים האמיתיים והחשובים העומדים על הפרק.

"וכי ערפאת היה זקוק לעידוד של בא כוחו באו"ם בשביל לרצוח יהודים?!"

מינו את אותו נציג דתי לדובר. ובנאומו הוא קובע שרצח בחורי הישיבה, ה'יקום-דמם, אירע בעקבות ההחלטות שהתקבלו באסיפת האו"ם! הוא כלל לא חושב לומר את האמת שזה אירע מפני שהיהודים מסרו בידיים, רחמנא-ליצלן, את כל הדברים המגינים עליהם בדרך הטבע, (שהרי הקב"ה רוצה שעל-כל-פנים יהיה 'משהו' בדרך הטבע, וכלשון המדרש¹² "אצבע קטנה") כמו הערים והנפט! ולאחר שישראל מסרה את כל זה לערבים, הם עוד אומרים להם שסומכים על המילה שלהם, שמהבטחה זו הם הרי מיד מתחרטים!

וכאמור, בישראל נתפסו על נייר שאפילו "לצור על-פי צלוחיתו" הוא לא מועיל. שגם בנייר זה רואים אותו דבר: אמרו בפירוש בווינגטון שהם לא ידברו עם המחבלים, עם

(12) ילקוט-שמעוני מלכים רמז קפב.

"קראתי ואין עונה"

אש"ף, כל זמן שהם לא מסכימים לדבר עם ישראל. וזה לא היה ליופי המליצה בלבד - אלא היה כאן רמז ברור שמתנהל משא-ומתן עם מנהיגי ארץ ישראל, תחת נוסחה כלשהי, כדי שיוכלו לשבת ליד אותו שולחן עם באי-כח של אש"ף; או שהם ישנו את השם, או שישנו את הצורה, או שישנו את הלבוש, אבל הגוי נשאר גוי.

נעמד אותו נציג דתי וצועק שהוא ה'בא-כח' של דת משה וישראל, והוא טוען שלא 'הסדר הביניים' גרם לרצח (הוא אמנם לא אומר זאת בפירוש, אך כך מובן מדבריו), אלא הדבר היחיד שגרם לכך הוא - ההחלטה שהיתה באו"ם!

וכי ערפאת היה זקוק לעידוד מהנייר של בא-כחו באו"ם בשביל לרצוח יהודים? זוהי טפשות שאין כמוה לחשוב כך! הוא הרי אמר מלכתחילה שהוא מתכוין לעשות זאת, והיהודים עצמם אמרו שהם ידעו וחשבו על כך, וכעת, הולכים 'מסביב' ואומרים שעד עתה היתה לו רק הצעה, ורק כשהיתה ההצבעה באו"ם ורוב קולות הצביעו כך וכך - הוא שלח את המחבלים שלו!

[נתנו לאותו נציג כסף (עבור תמיכתו), והוא הולך ומחלק אותו על-מנת שיזמינו אותו לישיבות, לתלמודי-תורה ולמוסדות (לי אין מה להפסיד, כי אותו נציג דתי כבר החליט שלחב"ד הוא לא יתן, אבל גם לפני שהוא החליט על זה אמרתי את אותם דברים).

בשביל לדעת עובדה זו, שהוא זוכה לתמיכתם של ישיבות, לא צריכים להגיע אלי. כשמסתכלים בעיתונים רואים זאת בצורה ברורה, שחור על-גבי לבן: פתאום הוא הגיע לישיבה שנחשבת לישיבה קנאית שמעולם לא הזמינו אותו. מילא זה שכולם פתאום צריכים לדבר אתו - שידברו אתו לבריאות, אבל מדוע לעשות ממנו 'כהן גדול'?

הגמרא מספרת¹³ שלשמאי הגיע גוי וביקש ממנו שיגייר אותו על מנת שיוכל להיות כהן גדול. שמאי שקפדן היה, דחה אותו ב'אמת הבנין שבידו' בשומעו בקשה מוזרה זו. אבל כשאותו גוי הלך להלל ובקש ממנו אותה בקשה, הוא הסכים לגייר אותו, אך שאותו גוי יהיה כהן גדול, זאת גם הלל דחה: אתה רוצה להתגייר? בבקשה! אבל להיות כהן גדול?!

- איזו שייכות יש לך לכך?!

(13) שבת לא, א

משיחת י"ט בסלו תשל"ו

ולאחר-מכן, כששואלים את אותו נציג כיצד הוא אמר שרצח בחורי הישיבה לא קשור ל'הסדר הביניים', הוא אומר ש"לא היו דברים מעולם", ואף פעם הוא לא אמר זאת. אך האמת היא לא כך, מאחר שזה הודפס בעיתונים בצורה ברורה!

נכנס לממשלה נגד ההלכה – בכדי "לשמור" על השטחים וה"הישגים הדתיים"...

אותו נציג אף הכריח לבסוף את אחד מצעירי המפלגה שייכנס לממשלה. לאחר שנה שלימה שאותו אחד עמד בנסיון ולא נכנס לממשלה. וכששאלוהו חבריו המפא"יניקים "מה נשתנה" - מדוע עכשיו פתאום כן הרשית לעצמך להיכנס לממשלה?! הוא ענה שאמנם שנה שלימה הוא ניסה לפעול מבחוץ, אבל היות והוא ראה שאינו מצליח לפעול מאומה, לכן עתה הוא יפעל מבפנים.

מילא אם הוא היה מחוץ לממשלה מצד טעמים של תועלת וכדומה, אכן זוהי טענה. אך הסיבה היתה הרי מפני שכך הוא הדין על-פי השולחן ערוך, וכמה כסף שרק יתנו בשביל ישיבה וכדומה, ואפילו אם יתנו כסף לבנין בית-המקדש - לא יתבטל דבר אחד מהשולחן ערוך, כיון ש"התורה הזאת לא תהיה מוחלפת"¹⁴. וכפי שנאמר¹⁵ על שלמה המלך: "הרי שלמה ואלף כיוצא-בו בטלין ודבר ממך אינו בטל". ולמרות שמדובר על שלמה המלך, שעליו נאמר¹⁶ "וישב שלמה על כסא ה'", בכל זאת נאמר "יאבד שלמה ואלף כמותו" ולא תתבטל אפילו יו"ד - האות הכי קטנה - מהתורה.

- שלמה המלך הרי בנה את בית-המקדש, והיה צריך להשתמש במצרים ובצור כדי לבנות את בית-המקדש, כפי שכתוב באותה התורה. אבל לנגוע בתורה?! חס-ושלום, רחמנא ליצלן! ולא צריך לשאול את זה רב, זה כתוב אפילו בעיתונים, וכך מחזיק כל יהודי מאמין!

כמדובר כמה פעמים, שמכיון שאנו חיים בתקופה של חושך כפול ומכופל, מראים כל דבר באופן של "נפרעין ממנו בגלוי"¹⁷:

(14) רמב"ם הל' יסודי-התורה פ"ט ה"א. הל' מלכים פי"א ה"ג.

(15) שמות-רבה פ"ו. ירושלמי סנהדרין פ"ב ה"ו.

(16) דברי-הימים-א כט, כג.

(17) ראה אבות פ"ד מ"ד.

"קראתי ואין עונה"

לכתחילה, אמר אותו אחד שנכנס לממשלה שכניסתו היא בלית-ברירה: כיון שחייבים להבטיח את השטחים, ולהבטיח את כל ה'הישגים הדתיים' (שאבוי לכל ה'הישגים'), במילא - אף שזה נגד ההלכה - הוא מוכרח להכנס פנימה לממשלה, ולשבת על ה'כסא', ומבפנים הוא כבר ילחם על כל הענינים.

אך מכיון שהקב"ה רוצה להראות בגלוי על מה באמת מדובר כאן, אזי, כמה ימים לאחר שנכנס לממשלה, הודיעו לו שמתכוננים להחליף לו את ה'כסא' ולהעביר אותו לתפקיד אחר. כששמע זאת, הוא הודיע מיד שאם יחליפו לו את ה'כסא' - הוא מוותר על הכל, ועוזב את הממשלה!

- לכאורה: הרי כל הסיבה שנכנסת לממשלה היא עבור הצלת הדת, ואם-כן מהו הנפקא-מינה איזה 'כסא' ותפקיד מביאים לך? הרי אפילו אם מביאים לך 'שרפרף' אתה צריך להשאר בפנים, משום שלולא זאת ירדו לטמיון כל ה'הישגים הדתיים'. ואם כן, בשעה שאתה מוסר את נפשך ונכנס לתוך הממשלה - אפילו שזה היפך ההלכה והיפך הנהגתך בשנים-עשר החדשים האחרונים - וזאת רק בשביל להציל את דת ישראל ואת תורת ישראל, כיצד יתכן שכאשר נותנים לך 'כסא' ותפקיד אחר, אתה מוותר על כל הענינים?!

כל הענין של בושה כלל לא קיים אצלו! הוא אמר בגלוי שהוא עוזב את הממשלה. אך למעשה, מיד יצא חבירו (זה שטוען 'הישג דתי' ו'הישג צבאי') ואמר: אמנם אותו אחד אומר שהוא ייצא החוצה, אך אנו נמצא עצה למשבר...

דווקא כשעומדים ערב מסירת השטחים - מצא הוא לנכון להיכנס לממשלה...

אותו אחד חשב שהדבר יישאר בינו לבין מי שעמו הוא דיבר, אבל כדי שזה יהיה יותר בגלוי, כאמור לעיל, פרסם חבירו בכל העיתונים שפלונני-בן-פלונני, היה תחילה מחוץ לממשלה בגלל שכך אומרת ההלכה, ואחרי-כן הוא נכנס בפנים כדי להגן על התורה-ומצוות בארץ הקודש, ואחרי-כן הוא הודיע שמכיון שה'כסא' אינו לפי כבודו הוא יוצא החוצה, והממשלה הודיעה שהיא אינה מתחשבת בזה מכיון שחבירו מאותה מפלגה הודיע מיד שישנה עצה למשבר...

אכן זהו המצב במפלגה זו. הוא כביכול נכנס ויוצא, אבל בפועל, אף פעם הוא לא חשב לצאת מהממשלה.

משיחת י"ט בסלו תשל"ו

שאלו אותי: כיצד יתכן דבר כזה, שבמשך שנים-עשר חודשים הוא התאפק ולא נכנס לממשלה, ועכשיו - כאשר הולכים למסור שטחים ביהודה ושומרון - הוא נכנס פנימה. וכי הוא מעוניין שהקלון של מסירת שטחים יהיה גם עליו? ! - הוא הרי פוליטיקאי, אז שימתין שלשה ימים ואחרי-כן יכנס! ?

עניתי, שהחשבון הוא פשוט ביותר: לאחר שיחזירו את יהודה ושומרון, כבר לא יצטרכו אותו בממשלה, היות וכל הסיבה שצריכים אותו היא, כי תמיד הוא מרעיש מבחוץ אודות יהודה ושומרון, וכאשר הוא יהיה בפנים, אזי (כפי שהוא עצמו הכריז בגלוי) הוא יהיה מוכרח להפסיק 'לזרוק את עצמו' למשמעת.

[מושבע ועומד מהר סיני¹⁸ - לאו דוקא שיש אצלו, אבל 'משמעת' של הממשלה - היתכן שלא לקיים? ! הרי הוא נשבע 'שבועת אמונים' ! - איני מבין מה עוזרת 'שבועת אמונים'? ! הרי כאשר ישנה שבועה קודם לזה, אזי השבועה לא חלה. ואפילו אצל הגויים - להבדיל - זה כך. ועל-אחת-כמה-וכמה שהשבועה הראשונה היא מה שהוא מושבע ועומד מהר סיני - מהקב"ה עצמו, והשניה היא שבועת בשר-ודם].

אך אם הוא ימתין כמה ימים, ובינתיים יחזירו כבר את יהודה ושומרון - כבר לא יצטרכו אותו והוא ישאר בחוץ, לכן הוא חטף ונכנס פנימה! וחבירו - שלא יכל להתאפק - גילה זאת!

. . . וכאמור לעיל, שלמרות שענין השלום הוא חשוב, עד שסיום וחותם (ש"הכל הולך אחר החיתום¹⁹) הש"ס הוא "לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום"²⁰. וכן ברמב"ם כתוב²¹ "כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם", שנאמר²² "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום", וכאשר הרמב"ם מביא פסוק (על-אחת-כמה-וכמה שלפני-כן הוא מביא מאמר חז"ל מספרי) זה נהיה פסק-דין - למרות זאת אומרת המשנה שההקדמה לענין השלום היא "ה' עוון לעמו יתן"²³. כלומר, שלא מספיק זה שאדם לומד

(18) ראה יומא עג, ב.

(19) ברכות יב, א.

(20) עוקצין פ"ג מי"ב.

(21) הל' חנוכה פ"ד הי"ד.

(22) משלי ג, יז.

(23) לשון הכתוב - תהלים פט, יא.

"קראתי ואין עונה"

תורה, מפלפל בה, אומר בה דברי-צחות עם גימטריות וכדומה, ואומר שענין מסוים כתוב בגמרא בעמוד עם תוספות גדול או קטן וכיו"ב - אלא (נוסף לכל זאת) צריכה התורה להיות אצלו ענין של "עוד" - תוקף!

והמשך ההדגשה בפסוק הוא: שלא ה'כסא' הוא 'עוז'. אלא הפשט בפסוק הוא: "אין עוז אלא תורה", שחזן מהתורה אין שום "עוז" נוסף - ודוקא אז יהיה "ה' יברך את עמו בשלום".

בנוסף לזה ישנו עוד ענין, והוא על-דרך מה שהגמרא²⁴ מספרת "אמר לה ינאי מלכא לדביתה: אל תתייראי... אלא מן הצבועין":

מאלו שכנגד, אין מה לפחד. אתה רוצה להפגש אתם? לבריאות. הוא הרי תמיד צועק שהוא נגד, והוא כלל לא מתבייש בכך, ובדרך הטבע (אם הוא לא יחזור בתשובה "בשעתא חדא וברגעא חדא" מן הקצה אל הקצה) גם מחר הוא יאמר אותו דבר. אך ממי כן צריכים לפחד? - מהצבועים! אלו שאומרים כך, אך בפועל עושים אחרת.

מתפאר ב"דו-קיום" שבירושלים - בשעה שישנם רק 175 משפחות בעיר העתיקה...

אותו צבוע מתפאר בירושלים השלימה, "עיר שחוכרה לה יחדיו"²⁵, ושלכן היא צריכה להיות עיר לדוגמא לכל העולם כיצד יכולים יהודים וגויים לחיות בשלום. הוא אף הראה דוגמא כיצד ייתכן 'דו-קיום' בין יהודים וערבים (כפי שהוא אמר גם לפני שלוש שנים) ואף הדפיס את זה. והוא אמר זאת בכל התוקף (תוקף הנובע מכך שיושב על 'כסא') למרות שהוא יודע שלא מתחיל להיות 'דו-קיום', מאחר שבכל השש או שבע השנים שחלפו מאז מלחמת ששת-הימים, ישנם בירושלים העתיקה רק 175 משפחות יהודיות, שאף הם, הגיעו לשם לא בדרך לגיטימית, אלא בהתגנבות עקשנית.

והערבים שנמצאים שם - לא רק שאינם פוחתים, אלא הם עוד מתרבים, כי הרי נולדו להם ילדים במשך השנים שחלפו. ואותו שר דתי, עוד מתפאר בכך שהם עומדים בתור ב'ביטוח לאומי' כדי לקבל כסף מכיון שהם משפחות מרובות ילדים!

(24) סוטה כב, ב.
(25) תהלים קכב, ג.

משיחת י"ט כסלו תשל"ו

ידוע אמנם מה שכתוב²⁶: "מפרנסים עניי עכו"ם עם עניי ישראל", אך אין כלל מה להתפאר בכך, וכל-שכן בכך שלא מאפשרים ליהודים להתיישב בעיר העתיקה. אם אתה עושה זאת מחוסר ברירה - לכל הפחות תשתוק! אבל הוא - לא זו בלבד שלא שותק, אלא יוצא בפומבי ומכריז בכל העולם כולו, שירושלים היא דוגמא כיצד יכולים יהודים לחיות יחד עם ערבים, למרות שהוא יודע את האמת כמה יהודים מתגוררים שם, ומהו היחס האמיתי שם בין ערבים ליהודים!

. . . בזמן מלחמת העולם השנייה, היו כמה תלמידים של כ"ק מו"ח אדמו"ר שברחו מהנאצים ימח-שמים. וכשהם הגיעו לפרשת-דרכים, לא יכלו בשום אופן להכריע לאן לברוח, כי לא היתה אפשרות לשאול את כ"ק מו"ח אדמו"ר, כיון שהוא היה אז מעבר לים (בריגא).

לאחר זמן שאלתי אותם מה הם עשו בפועל, והם ענו לי ששאלו אצל שונא מה צריך לעשות, ועשו בדיוק להיפך ממה שהוא אמר. כי כאשר שונא אומר כך, זוהי ההוכחה הטובה ביותר שיש לעשות להיפך.

וממילא, כאשר ישנו אחד כזה הגורם לחורבן בשלימות התורה, בשלימות העם, ובשלימות הארץ, ועוד ידו נטויה - אזי זוהי ההוכחה הטובה ביותר שיש לעשות בדיוק ההיפך ממה שהוא עושה!

(מעובד ע"פ שיחת י"ט כסלו תשל"ו)

"קראתי ואין עונה"

כשהקב"ה כבר עוזר וכובשים את ירושלים – הם אינם רוצים בה...

כששואלים את הנציג הדתי היושב בממשלה מדוע נמצאים רק מספר מועט של יהודים בעיר העתיקה, הוא עונה, שהיהודים פשוט אינם רוצים לגור שם.

אך כולם יודעים שזהו שקר גמור, שהרי מיד לאחר הניצחון הגדול במלחמת ששת-הימים (שאז לא היו בשפל המצב כפי שנמצאים עתה) נסע אותו נציג עצמו עם משלחת מטעם ישראל – לווישינגטון, ושם אמרו לאמריקנים שאין בכוונת ישראל כלל לקחת את ירושלים לעצמה, אלא הם מעוניינים שהיא תהיה שייכת לכל שלשת הדתות – מוסלמים, נוצרים ו(להבדיל) גם יהודים¹.

אז – מיד לאחר מלחמת ששת הימים, כשאיש לא חשב על מלחמה – מוכנים היו הערבים לצאת מירושלים ואף לוותר על רכושם ובלבד שישאירו אותם בחיים. ולמרות זאת, הדבר הראשון שהציעה ממשלת ישראל היה, להפוך את ירושלים לעיר של כל שלשת הדתות.

ירושלים היא הרי עיר הבירה, ובכל זאת, כאשר הקב"ה עזר וכבשו אותה, הדבר הראשון שאומרים הוא, שאינם רוצים את ירושלים לעצמם!

אמנם בשעת ההצעה הם נוהרו בלשונם ולא פירשו שהם רוצים להחזיר את ירושלים – אך בכל אופן, הם אמרו שאינם רוצים את ירושלים לעצמם. איני יודע את הנוסח המדוייק, אך זה היה תוכן הדברים.

והמסר בהצעה זו היה ברור – שהערבים ישמעו וידעו שהיהודים אינם מעוניינים לקחת את ירושלים לעצמם. ומסר זה אכן הגיע למצרים, לסוריה, ולירדן. הנס היה שהערבים פשוט לא הסכימו לקחת ויהי רצון שגם להבא לא יסכימו הערבים לקבל כלום.

נוסף על כל הנזכר לעיל: אותו נציג דתי נסע לווישינגטון ושם הוא דיבר בשם היהודים ובשם דת משה וישראל. והוא עצמו היה צריך לנסוע לשם כי הוא רצה שלהצעה מבישה זו תהיה גושפנקא דתית. וזה הרי לא היה קורה אם היו אומרים הצעה זו שלא בנוכחותו.

(1) אודות כל זה ראה בארוכה בשיחות: ש"פ עקב כ' אב תש"ל; ש"פ נח ב' דר"ח חשוון תשל"א; שיחות ש"פ במדבר וש"פ נשא תשל"ג;

וכן שיחת י"ט כסלו תשל"א ושיחת ש"פ תולדות מבה"ח וער"ח כסלו תשל"ד.

משיחת ש"פ מקץ תשל"ו

עד עכשיו לא רציתי לפרסם זאת, כדי שהערבים לא יוכלו לטעון שאפילו היהודים לא רוצים את ירושלים לעצמם. אך כעת זה כבר התפרסם בכל עיתוני העולם. המקום היחיד בו לא רוצים לפרסם זאת, הוא בארץ ישראל, מאחר וחוששים שהעם יעשה רעש בעקבות זאת ויוריד אותם מהכסאות ומהשלטון. וגם וושינגטון אינה מעוניינת בפרסום זה, מאחר וה'יונים' יושבים עכשיו על הכסאות, ואם זה יתפרסם - יורידו אותם מהשלטון ואז ה'ניצים' ישבו במקומם - ובזאת וושינגטון אינה מעוניינת.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת מקץ זאת-חנוכה תשל"ו)

מבזבזים את הנצחון וההישג של מלחמת יום-כיפור...

הרבי דיבר גם על חשיבות קיום המצוות: ביקש ממני לפחות להניח תפילין. טען, שאם האנשים יידעו שמפקדיהם ומנהיגיהם מקיימים את המצוות, יעשו כך גם הם. טען שחיל-האוויר משמש גורם מכריע במלחמה ונצחונו חשוב יותר משל כוחות אחרים. בפעם הבאה צריך יהיה לטוס לקהיר ולא להסס. יש להקפיד על נושא האיכות. אסור להחזיר בשלבים. הערבים יתקפו ברגע שיוכלו. לא צריך להתרגש ממדיניות הערבים. ההנהגה היום גרועה. הכול תלוי בירושלים. חייבים להיות חזקים ולהרתיע את האויב. רמת המנהיגות היא הדומיננטית.

טען שהאמריקאים מפחדים ממשבר האנרגיה. פורד חלש. קיסינג'ר הוא שר החוץ של אמריקה ולא של ישראל. הוא עושה רק מה שהוא חושב שטוב לאמריקה. אנו רוצים לשמוע כל הזמן קומפלימנטים בצורת 'גוד-בוי'. הכול שטויות, לדעתו. למרות שבמלחמת '73 ניצחנו ניצחון צבאי אדיר, המנהיגות הפוליטית לא ידעה לנצל זאת ובזבזה את הנצחון. כך קורה כל פעם, בכל מלחמות ישראל. גם בן-גוריון, למרות שהיה חזק, החזיר את סיני ב-1956. זו היתה טעות, איך ייתכן שאנו מנצחים ולאחר מכן מבקשים את האויב לקחת את השטחים בחזרה?...

(מיחידות רן פקר - תשל"ה - נדפס בכפר-חב"ד גליון 659)

"קראתי ואין עונה"

עומדים ברגעי הגלות האחרונים – והם מושיבים את המצרי בראש השולחן...

על הפסוק¹ "ולא יהיה בכם נגף" מפרש רש"י: "אבל הווה הוא במצרים. הרי שהיה מצרי בביתו של ישראל - יכול ימלט, תלמוד-לומר 'ולא יהיה בכם נגף' אבל הווה במצרי שבבתיכם. הרי שהיה ישראל בביתו של מצרי - שומע אני ילקה כמותו, תלמוד-לומר 'ולא יהיה בכם נגף'".

מכך שהוצרך רש"י לחדש זאת (שגם מצרי שנמצא בביתו של ישראל ימות, אף שהוא לא בביתו שלו), מובן - שבשעת מכת בכורות היו יהודים שהשאירו מצריים בבתיהם, והיו אף כאלה שהלכו לבתי המצריים!

אף שאותם יהודים ידעו, עוד מהתקופה של "ויקם מלך חדש"², שהמצריים הינם רשעים, וזוהי הסיבה שהביא עליהם הקב"ה תשע מכות, ומשה אף אומר שתיכף תהיה המכה העשירית, מכת בכורות, ואלו הם רגעיה האחרונים של הגלות ומיד אחריהם "נגלה עליהם... הקב"ה בכבודו ובעצמו"³ - למרות כל זאת, היו כאלה שהזמינו מצרי לביתם, הושיבוהו בראש השולחן ואמרו לו 'אחינו אתה'. מכיון שהם התביישו ביהדותם והיה להם 'רגש נחיתות' כלפיו, לכן הם רצו לישא-חן בעיניו והכניסו אותו לביתם.

וכמו-כן, היו יהודים שלא רצו להיות בין יהודים, ולכן הלכו לבית של מצרי אף שהעמידו את עצמם בסכנה - כי הרי ידעו שבשעה זו נוחתות מכות על המצרים!

וזהו דבר מופלא ביותר: מדובר אודות בית יהודי, שיש בו דם "על שתי המזוזות ועל המשקוף"⁴ ובעל-הבית אף אוכל קרבן פסח. כלומר, שהוא דתי בחייו הפרטיים; ולמרות זאת, כשמסתכלים בתוך הבית רואים מצרי שמיסב על השולחן!

ומכיון שמלאך אינו יכול להבדיל האם יש מצרי בתוך הבית, כי הוא הרי רואה "דם על המשקוף ועל שתי המזוזות"⁵, במילא מטריחים את הקב"ה בכבודו ובעצמו שיבוא ויראה

(1) בא יב, ג.
(2) שמות א, ח.
(3) נוסח ההגדה.
(4) בא שם, ז.
(5) שם, כג.

משיחת ש"פ בא תשל"ו

מה קורה בבית. וכאשר הקב"ה בא, הוא רואה שיושב מצרי בראש השולחן והיהודי מביא לו לאכול מקרבן פסח!

- ממה נפשך: אם הנך יהודי דתי, ולכן אתה אוכל קרבן פסח - הרי משה אמר⁶ "כל נכר לא יאכל בו"?! ואם אינך שומע בקול משה, מדוע אתה אכן מקריב קרבן פסח?!

מחלקים את ירושלים לג' דתות – ואין פוצה פה ומצפצף!!!

מכל מאורע שמסופר בתורה צריכים ללמוד הוראה לזמננו:

ישנם יהודים שיש להם 'רגש-נחיתות' בפני הגויים, רועדים מפניהם ואף תלויים בהם. ותלות זו מובילה לכך שמחזירים להם את הגבולות הבטוחים ואת הנפט וכו'! ואותם יהודים קוראים לזה 'הישג דתי', ואף אומרים שזה 'אתחלתא דגאולה'⁷!

יהודים נמצאים בגלות כבר 1900 שנה. האם כל גלות זו היא בכדי להגיע למעמד ומצב בו אנו עומדים עתה?!

הרי מעולם לא היה מצב גרוע כזה, בו יהודים תלויים כל כך בגויים - כהיום! וזה אינו בא כלל מצד הגויים, אלא מצד היהודים עצמם. היהודים החליטו שהם צריכים לרעוד מהגויים. מעולם לא היה מצב כזה שהיהודים יהיו 'עבדים כנעניים'! וכיון שאותו נציג דתי מתבייש לומר שהוא 'עבד כנעני', והוא קורא לכך - 'הישג דתי'!

והמצב גרוע עד כדי-כך, שהוחלט כבר שיתנו לערבים כל שטח שיבקשו, ורק ימשכו זאת משך זמן ארוך, אלא שיעמידו פנים כאילו עומדים חזק על דעתם. מילא אם היו עושים זאת בשם שיטת 'קארל מארקס'⁸, אך מדוע זה בשם התורה?

כבר עברו חמש שנים מאז ש'הרעשתי' על כך שהחליטו להחזיר את ירושלים העתיקה (ורק מחפשים נוסח שלא ינקר את העיניים, כדי שלא יורידו אותם מהכסאות)⁹.

(6) שם, מג.

(7) ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

(8) = מייסד שיטת הסוציאליזם. המו"ל.

(9) אודות כל זה ראה בארוכה בשיחות: ש"פ עקב כ' אב תשל"ו; ש"פ נח ב' דר"ח חשון תשל"א; שיחות ש"פ במדבר וש"פ נשא תשל"ג.

וכן שיחת י"ט כסלו תשל"א ושיחת ש"פ תולדות מבה"ח וער"ח כסלו תשל"ד.

"קראתי ואין עונה"

ולאחרונה הם ניסו לראות מהי 'דעת הקהל' בענין חלוקת ירושלים. אחד מהם פרסם את דעתו האישית, שצריך לעשות את ירושלים עיר לשלשה דתות (זהו הנוסח שמצאו כדי להחזיר את ירושלים העתיקה). ולאחר-מכן, אחד מחברי הממשלה פירסם באופן רשמי שזוהי דעתו. וביחד עם זה הכינו הכחשה, כדי שאם העם יעשו מזה רעש - יפרסמו מיד את ההכחשה שהוא אף פעם לא אמר את זה!

הם רצו לראות מה תהיה תגובת הקהל בישראל בשעה שיפרסמו דבר כזה. ובפועל, ראו שזה לא נורא, ואין פוצה פה ומצפצף! כבר עבר שבוע שלם מאז הפרסום על-כך, ואף אחד לא מחה על זה. ואפילו אם מישהו כן עשה זאת, זה היה בשקט וב'קול דממה דקה'.

ואותו אחד שרושם גויים כיהודים, מתגאה שירושלים היא 'עיר השלום' בה חיים יהודים וגויים יחד, בה-בשעה שגרים בה 65,000 ערבים (שזה היה לפני כחמש שנים, והיום כבר גרים שם מסתמא 70,000 ערבים), ולא יותר מ-200-300 משפחות של יהודים! וכשמציבים בפניו עובדה זו, הוא אומר שזה בגלל שיהודים לא רוצים להתיישב שם; אף שהאמת היא, שהסיבה לכך היא כיון שלא מאפשרים להם להתיישב שם! - וכאמור, הצרה היא שכולם שותקים ואין פוצה פה ומצפצף!

יושבים בחושך כפול ומכופל - ועוד טוענים שזו 'אתחלתא דגאולה'...

הסיבה שאני מדבר אודות זה כעת, כי ייתכן שזה יעזור משהו. והראיה, שכשהרעשת בקשר ל'מיהו יהודי', סגרו כתוצאה מכך כמה 'בתי-חרושת' של גיור שלא כהלכה, ואף פעלו כמה פעמים שאנשים אלו יתגיירו שוב. וכמו כן, כעת הם יודעים שאין כבר מה להתגאות בגיורים הללו, ולכן משתדלים לעשות זאת בחשאי.

בהקשר לכך אפשר להשתמש בסיפור ידוע, שפעם ישבו אנשים זמן רב בבור חשוך מתחת לאדמה. לאחר כמה שנים הגיע לשם אדם, ובראותו אותם יושבים בחושך התפלא מאוד. וכששאל: "מדוע אתם יושבים בחושך?" - ענו לו, שאין זה חושך אלא אור - מאחר שהם ישבו בחושך זמן רב כל-כך - הם חשבו שזה אור!

משיחת ש"פ בא תשל"ו

וכמו-כן הוא בזמננו: אנו נמצאים בחושך הכי גדול של הגלות, ולמרות זאת, ישנם אנשים ש"שמים חושך לאור"¹⁰ ואומרים שאנו נמצאים כעת ב'אתחלתא דגאולה'! שזה בא כתוצאה מכך שהם יושבים זמן כה רב בחושך הגלות עד שהוא נדמה להם כאור - כמו אותו נציג, שכאשר אומרים לו שירד מהכסא וילך לביתו ללמוד תורה ולקיים מצוות - הוא אומר שזהו היפך הדמוקרטיה, כי היות והוא יושב זמן רב על הכסא, במילא מוכרח הוא להשאר עליו!...

גם על רבני חו"ל מוטל החיוב "לא תעמוד על דם רעך"!!!

והרבנים שבחוץ-לארץ אינם עושים דבר ואינם מוחים על הכוונה למסור שטחים. וכששואלים אותם מדוע, הם עונים שאינם יכולים לעשות דבר ללא הוראה מארץ הקודש! - כשמדובר על ענינים של היפך הטוב, הם אינם אומרים כך אך כשמדובר בנוגע לעשיית דבר טוב - מחאה על שלימות הארץ - הם אומרים שאינם יכולים להתערב בעניני ארץ הקודש, כי יש שם הרבה רבנים!

טענתם כלל אינה מובנת: ישנו הרי לאו של "לא תעמוד על דם רעך"¹¹! - גם כש"רעך" נמצא (לא בביתו, אלא) במקום רחוק ועומד בסכנה - מוטל עליך החיוב להצילו! והם הרי שומעים שרוצים להחזיר שטחים, שזה ענין של סכנת נפשות! אך לפועל, הם שותקים ולא עושים מאומה, אלא "כובשים פניהם בקרקע" שתוצאות הנהגה זו חמורות מאוד, כמסופר בגמרא¹²!

וכנזכר לעיל, שהנהגה כזו כבר הייתה במצרים: למרות שמשה אמר שהנה באה הגאולה, בכל זאת הניחו היהודים לגויים להכנס לבתיהם. ועל-דרך-זה גם עכשיו: משה אומר שהנה בא משיח, ואף-על-פי-כן מתפעלים מהגוי, רודפים אחריו, ומכניסים אותו בין יהודים, רחמנא ליצלן!

ויהי-רצון שנזכה לביאת משיח צדקנו בקרוב ממש, בעגלא דידן!

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת בא תשל"ו)

(10) לשון הכתוב - ישע' ה, כ.

(11) קדושים יט, טז.

(12) שבת קיט, ב.

"קראתי ואין עונה"

החלטת רבני ישראל – תבטל את החלטת הגויים בנוגע לארץ ישראל!

כל פעולה שיהודים פועלים על-ידי תורה ומצוות, נפעל בדוגמתה בעולם.

ולכן, כאשר ישנו מצב של "רגשו גויים ולאומים יהגו"¹ - שהגויים מתאספים יחד על-מנת להחליט החלטות, הנה, למרות שלא צריכים להתרגש מכך, היות וזה "ריק", ו"עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום (מכיון ש)עמנו א-ל"², בכל זאת, מאחר ש"לא ברא הקב"ה בעולמו דבר אחד לבטלה"³, וידיעה זו הגיעה אלינו - זהו בכדי שבעקבות זה יוסיפו ב"הקול קול יעקב" - שעל-ידי זה מבטלים את "הידים ידי עשיו"⁴. ובמיוחד צריכים להוסיף ולדבר, דווקא בענינים שהם בדוגמת מה שדיברו באסיפת הגויים.

ולכן: כאשר הם מדברים "על ה' ועל משיחו"⁵ - אנו צריכים לדבר אודות גדלות ה' ומשיחו. ובהתאם לפירוש⁶: "משיחי⁷ - אלו תינקות של בית רבן", צריכים לדבר על גדלות החינוך.

וכמו-כן, הוא בנוגע לשלימות הארץ: כאשר הם מדברים על ארץ ישראל ועל ירושלים עיר הקודש - ממילא אנו צריכים לדבר באופן של "רגשו" - ברעש ובתוקף - שארץ ישראל שייכת לעם ישראל עם תורת ישראל - נחלת עולם לעם עולם!

וכיון שנמצאים בבית מדרש זה (770) כמה עשרות מישראל, ובמיוחד על-פי הידוע⁸ ש"כל בי עשרה שכינתא שריא", וכל הגויים יחד אינם יותר משבעים אומות - לכן צריכים לקום שבעים רבנים הנמצאים כאן (שהם הנציגים של בני ישראל - כנגד השבעים אומות) שיפסקו בנוגע לשלימות הארץ, שלימות התורה ושלימות ישראל (מיהו יהודי). ומכיון שזה יהיה בצורה של פסק-דין בתורה - ממילא "כן יקום". שענין זה הוא בדומה למה שמוסבר

(1) לשון הכתוב - תהלים ב, א.

(2) ישע' ח, ו.

(3) שבת עז, ב.

(4) תולדות כז, כב.

(5) לשון הכתוב - תהלים שם, ב.

(6) ילקוט-שמעוני תהלים רמז תתסג. שבת קיט, ב.

(7) לשון הכתוב - תהלים קה, טו.

(8) סנהדרין לט, א. וראה תניא פ"ו.

בגמרא⁹ ש"כל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב קרבן עולה" - וכמו-כן הוא בנוגע להעוסק בתורת שלימות הארץ, שלימות התורה, ושלימות ישראל.

וזהי הסיבה שמדברים על מה שגויים עושים ומדברים, אף ש(לכאורה) מבזבזים זמן יקר של יהודים שבו הרי יכלו ללמוד עוד תורה ולקיים מצוות נוספות, כי צריכים להוסיף ולדבר דווקא בענין שהגויים דיברו עליו.

אף תינוקות, כשדיברו באמת בשם תורת אמת - פעלו על הגוי

וכשפוסקים בכוח התורה בנוגע לענינים הנ"ל הרי זה פועל ומשפיע על הגוי. וכמסופר במדרש¹⁰ סיפור נפלא בנוגע לענין זה, שהמן ראה כיצד מרדכי פגש תינוקות שבאו מבית הספר ואמר להם "פסוק לי פסוקך", ואמרו לו התינוקות את הפסוקים: "אל תירא מפחד פתאום ומשואת רשעים כי תבוא"¹¹, "עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום כי עמנו א-ל"¹², "ועד זקנה אני הוא ועד שיבה אני אסכול, אני עשיתי ואני אשא, אני אסכול ואמלט"¹² - וזה פעל והשפיע על המן, כפי שמסופר שם בארוכה.

ולכאורה אינו מובן מה התפעל המן משלשה ילדים יהודיים?! - אלא זהו סימן על כך שכשאומרים דבר באמת (שהרי ילד אינו מבין 'קונצים') ומ"תורת אמת" - זה שובר אפילו את המן, וכל-שכן שזה משפיע על יהודים. וממילא, כשיפסקו כאן בכוח התורה על שלימות הארץ - זה יפעל על הגויים.

ואף שלכאורה ענין זה הוא ילדותי - 'פורים-שפיל', בכל זאת זוהי ההוראה מהסיפור דלעיל. וכיון שיש כאן כמה עשרות, ואף יותר משבעים רבנים מישראל - "מאן מלכי רבנן"¹³, ממילא כאשר שבעים ושניים רבנים (שהשניים הנוספים הם כנגד עשיו וישמעאל - ראשי השבעים אומות) יפסקו ויקבלו החלטה שה"רגשו גויים ולאומים יהגו" הוא עניין של "ריק" בלבד, היות וליהודים יש ברית עולם על ארץ ישראל השלמה, יחד עם תורת ישראל

(9) מנחות קי, א.

(10) אסתר-רבה פ"ז, יג.

(11) משלי ג, כה.

(12) ישעי' מו, ד.

(13) ראה גיטין סב, א.

"קראתי ואין עונה"

השלמה, וְעַם יִשְׂרָאֵל בְּשִׁלְמוֹתוֹ - אֲזִי יִתְבַטֵּל הַ"רִיק" כּוֹלוֹ, עַד שֶׁאֵף אֱלוֹ הַמוֹנַחִים בּוֹ - יֵרְאוּ שׁוֹהַ דְּבַר שְׂאִינוֹ בְּמִצִּיאוֹת.

וּבְנוֹגַע לַפּוֹעֵל: יַעֲמוֹד כַּעַת רַב שִׁיאֲמַר דְּבַר-תּוֹרָה בְּנוֹגַע לַכֶּךְ שֶׁאֲרָץ יִשְׂרָאֵל שְׂיִיכַת רַק לַיהוּדִים, וְלֵאחֶר-מִכֵּן יִסְכִּימוּ לְזֶה כֹּל שֶׁאֵר שְׁבַעִים וְאַחַד הַרְבַּנִּים, וְכֹל הַקְּהָל יֹאמַר "אִמֵּן וְאִמֵּן".

וְהַעֲיָקֵר הוּא, שְׁכֹל אֲרָץ יִשְׂרָאֵל שְׂיִיכַת לְכֹל יְהוּדִי וְלְכֹל הַיְהוּדִים, וְאֵף אֶחָד אֵינוֹ בַּעַל-הַבַּיִת לְשָׁנֹת זֹאת: לֹא גּוֹי, וְאִפִּילוֹ לֹא (לְהַבְדִּיל) יְהוּדִי! וְ"כֵן יִקּוּם", מִכִּיּוֹן שֶׁ"דְּבַר אֱלֹקֵינוּ יִקּוּם לְעַד"¹⁴. וְיֵהִי רְצוֹן שִׁתְּקִיִּים בְּקִרְוֹב מִמֶּשׁ מָה שֶׁאֲמַרִים בְּ"אֲנִי מֵאֲמִין"¹⁵ - "אֲחַכָּה לוֹ בְּכֹל יוֹם שִׁיבּוֹא" שׁוֹהַ יֵהִיָּה בְּגֹאֲלוֹהָ הָאֲמִיתִית וְהַשְּׁלִימָה עַ"י מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ בְּקִרְוֹב מִמֶּשׁ.

(מְעוֹבָד ע"פ שִׁיחַת י' שְׁבַט תש"ל)

¹⁴ ישעי' מ, ח.
¹⁵ י"ג עיקרים לרמב"ם.

הנס שאירע בפורים לשלוחים – הוא מכיון שעמדו בתוקף!

בעומדנו בחג הפורים נספר מאורע שאירע זה עתה, ממנו רואים, שכאשר יהודי הולך עם יהדותו בתוקף - אין לו ממה לחשוש, ואדרבה: אף אחד לא ניזוק מזה.

הידיעה על מאורע זה הגיעה זה עתה מארץ הקודש, וכדלהלן:

לקראת חג הפורים, יצאה שיירה של מספר שלוחים¹ אל עבר חיילי צבא-הגנה לישראל המוצבים בשכם שזוכים להגן בגופם על ארץ הקודש. כיון שהיה שם אי-סדר בימים האחרונים, ליוו אותם נהג, וכמה אנשי צבא.

כשהגיעו למרחק מסוים לפני העיר שכם, ראו מחסום שנעשה מעצים ואבנים - החוסם את הדרך. מחסום זה הניחו הערבים, היות ולא רצו שיהודים וחיילים נוספים יגיעו לשכם וסביבותיה. נוסעי הרכב אף הבחינו שאין זה רק מחסום של דומם בלבד, אלא נמצאים שם גם בני-אדם - ערבים.

כשראה זאת הנהג, עלתה בליבו מחשבה: מדוע הוא צריך להסתכן וליטול על-עצמו את האחריות על השלוחים שמביאים משלוח-מנות לחיילים? שהשליחות תיעשה בזמן אחר, מאשר להסתכן ולהבקיע את המחסום, ובכך להתגרות עם הערבים העומדים לידו.

אך השלוחים אמרו בפשטות, שהיות ויש להם שליחות לעודד ולשמח יהודים בשמחת פורים, ולספר לחיילים ש"ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר"², ובאופן של "כן תהיה לנו" - גם עכשיו, ולא רק במקום אחד אלא במאה עשרים ושבע מדינות - בכל העולם - לכן לא צריכים להתחשב במחסום של עצים אבנים ועפר - אפילו אם נמצאים שם ערבים, כיון והם אינם בעלי בחירה. ובודאי - טענו השלוחים - שכאשר עושים דבר טוב - והוא לשמח יהודים - לא יאונה להם כל רע. הם שכנעו את הנהג ואת החיילים שליוו אותם שאין להם מה לפחד בגלל דאגתם לשלוחים, אלא שימשיכו לנסוע הלאה, ויבקיעו את המחסום.

(1) = השליח ר' יוסף יצחק גורעוויטש שיחיל; ר' חיים-שלום סגל, ושלוחים נוספים. המו"ל.

(2) אסתר ח, טז.

"קראתי ואין עונה"

ואכן כך היה. אמנם הערבים ניסו לזרוק כמה אבנים, עד-כדי-כך שהחיילים הוצרכו לירות בערבים כדי להפחידם, אך בפועל זה לא הזיק לאף אחד - לא ליהודים, וגם לא לערבים.

השלוחים הגיעו לחיילים, והיתה שם התוועדות פורים שמחה עם כל הפרטים שצריכים להיות בפורים, ולאחר-מכן חזרו לירושלים עיר הקודש בריאים ושלמים...

שזהו, כאמור, סיפור שאירע בפורים זה. וממאורע זה צריכים ללמוד דוגמא והוראה: שלמרות שהם ראו מניעות ועיכובים מהדומם - אבנים, מהצומח - עצים, וגם מבני אדם, אך כאלה שאינם בעלי בחירה, בכל זאת, כאשר יהודי הלך בשליחות הקב"ה לשמח יהודי שני ולשמח בעצמו בשמחה של מצוה - שמחת פורים, הרי אז, יחד עם "אורה זו תורה, ויקר אלו תפילין"³ - ששם הניחו תפילין לכל אנשי החיל (שמאיזה סיבה שתהיה לא הניחו עדיין תפילין באותו יום) - היה גם "אורה ושמחה וששון ויקר" כפשוטו.

והצלחה זו אירעה היות והלכו בתוקף התורה וללא שום פחד, שאז בטלים כל המחסומים - הן של אבנים, והן של בני אדם.

ועל-ידי תוקף זה נהיה "נפל פחד היהודים עליהם"⁴, עד שנהיה "ונתתי שלום בארץ"⁵ - שלום מלשון שלימות, יחד עם שלימות העם הקשורה בשלימות התורה, ואשר מזה מגיע שלימות הארץ - יחד עם שכם, חברון וירושלים העתיקה.

(מנובד ע"פ שיחת פורים תשל"ו)

(3) ילקוט-שמעוני אסתר רמז תתרנט. מגילה טז, ב.

(4) אסתר שם, יז.

(5) בחוקותי כו, ו.

בעלותינו על ארץ ישראל מבוססת על חלום כנבואה שיכולה להגיע רק בעת השינה!

ביקר כאן מישהו ושאל אותי, כיצד אני מבסס את דבריי - ואף רוצה שיאמרו זאת באו"ם - שארץ ישראל שייכת לעם ישראל מכיון שה' אמר ליעקב אבינו "ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה", ו"לך אתננה ולזרעך"¹ - והרי זה היה בדרכו לחרן, והוא היה עייף מטורח הדרך ונשכב לישון. וכרגיל, בשעה שישנים - חולמים.

ואם כן, שאלני: האם משום שיעקב אבינו חלם חלום - ארץ ישראל שייכת ליהודים?!

עניתי לו: הרי ידוע, שהנבואה שייכת רק כשישנים, וכמבואר ברמב"ם² שכל הנביאים נתנבאו או בלילה, בשעת השינה, או ביום, כשהיו באופן של תרדמה, ודווקא אז - יכלו לקבל את הנבואה. כי כדי שתוכל לשרות רוח הנבואה על הנביא - עליו להיות במעמד ומצב כזה שהגשמיות שלו 'יושנת'.

וכמו-כן הוא בנוגע ליעקב: כיון ש"האבות הן הן המרכבה"³ - ממילא הוא תמיד היה 'מרכבה' לאלקות, ומשום כך, גם בעת השינה הוא חלם על אלקות.

אצל הגויים הובן כבר שארץ ישראל שייכת ליהודים, וכעת נותר לפעול זאת רק אצל היהודים:

הגויים הרי יודעים שכל שייכותם של הערבים לארץ ישראל החלה רק כשהם הגיעו לארץ-ישראל, שזה היה רק לפני כמה מאות שנים ולא יותר. וכן הערבים שחיים בסביבות ארץ ישראל - כמצרים למשל - אינם המצריים של פעם; זוהי אומה אחרת וגזע אחר, ואין להם שום שייכות למצריים המקוריים.

אך הקשר של היהודים לארץ ישראל החל כבר מזמן מתן-תורה, ועוד קודם לכן - כאשר הקב"ה, אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב, נתן את הארץ ליהודים.

ואם-כן, אפילו גוי יודע ומבין שארץ ישראל שייכת ליהודים, ושהחלום שחלם יעקב הוא המציאות האמיתית, וכל העולם הוא כדבר טפל - על-מנת לבצע חלום זה.

(1) ויצא כח, יג-יד.

(2) הל' יסודי-התורה פ"ז ה"ב.

(3) בראשית רבה פמ"ז. וראה תניא פי"ח. פכ"ג. ועוד.

"קראתי ואין עונה"

אך היהודי טוען שאינו מאמין בזה! - אם כך, מה הינך עושה בארץ ישראל?! סע לחוץ-לארץ! שם יהי' לך טוב יותר. במה קדושה ארץ ישראל יותר מחוץ-לארץ?! ואכן ישנם הרבה 'יורדים' שעוזבים את ארץ ישראל, שרובם הם כאלה שאינם מאמינים.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת צו, פרשת פרה, תשל"ו)

יהודי (אף הרשע ביותר) וגוי (אף הצדיק ביותר) – כלל אינם בערך זה לזה!

בדורות הקודמים בעת שהיו רחוקים מביאת המשיח - חושך הגלות לא היה כה שחור וחשוך, הנשמות היו גדולות יותר - ולכן גם הנסיון היה חזק יותר. מה- שאין-כן בשעה שנמצאים בתקופת "עקבתא דמשיחא" - ולא ניתן לעכל ניסיון גדול - ממילא עושה הקב"ה את הניסיון קל יותר, עד שמראה זאת בעיני בשר, וכדלהלן:

שנת תש"ח היוותה הצלה לכמה- וכמה מבני-ישראל, שיצאו משעבוד לחירות (היינו - ביחס למצב ששרר קודם לכן) ואף היו כאלו שניצלו ממיתה לחיים (כמובן שחס-ושלום מלומר שזוהי 'אתחלתא דגאולה'¹).

לאחר הנצחון במלחמה והעברת השלטון לידיים יהודיות - ניתנה לאותם יהודים ההזדמנות והאפשרות להתנהג בארץ הקודש כפי שדורש הקב"ה בתורתנו הקדושה.

היות ואז עוד לא הגיע הזמן של 'אתחלתא דגאולה' - אלא עדיין היו בגלות, ולמרות שהמדובר בארץ ישראל - מכל-מקום עדיין לא התבטל ה"ומפני חטאינו גלינו מארצינו"², והקב"ה רוצה שיהיה לזה גם לבוש בדרכי הטבע - במילא בחרו מבין היהודים כאלה שיעמדו במשא-ומתן עם הגויים, והם ידברו עמם - כפי שנהגו בדרך הטבע עוד בהיותם בגלות, בכדי שהיהודים יוכלו לחיות במנוחה, איך שבא להם, עם בחירתם החפשית. או אז יש להם את הכח שהתורה - "תורת חיים" נותנת שיהיה "ובחרת בחיים"³ - שענינו הוא הן ציווי, והן נתינת כח להתנהג באופן של "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום"⁴.

על-כל-פנים - איך שיהודי לא יתנהג - לגויים אין שום שייכות לכל הענין ו"אף-על-פי שחטא ישראל הוא"⁵ וכפי שרואים (כמו שכותב אדמו"ר הזקן במהדורא קמא של אגרת התשובה) דבר נפלא: יהודי שנמצא במדרגה התחתונה ביותר, עד שהוא מכונה בשם 'פושע' - עדיין נקרא "פושע(י) ישראל". ואילו גוי שנמצא במדרגה גבוהה ביותר, עד

(1) ראה בארוכה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

(2) נוסח התפלה - מוסף לג' רגלים.

(3) לשון הכתוב - נצבים ל, יט.

(4) ואתחנן ד, ד.

(5) סנהדרין מד, א.

"קראתי ואין עונה"

שנקרא 'חסיד' (וכפי שפוסק הרמב"ם⁶ שיש לו חלק לעולם-הבא. וכן ידוע ש'חסיד' נעלה יותר מצדיק וישר⁷) - עדיין נקרא הוא "חסיד(י) אומות-העולם".

ואפילו כאשר אותו גוי (המתעסק עם היהודי) הוא חסיד אומות-העולם, הנה בשעה שהוא מתעסק עם יהודי, אפילו כזה סוג יהודי שרחוק מאוד מלהיות "צדיק גמור" (לכל-הפחות כלפי הגוי) - בכל-זאת הם כלל לא בערך אחד לשני, היות וישנו "המבדיל בין ישראל לעמים"⁸. ולכן, על אותו גוי לתת ליהודי את כל מה שעליו לקבל בגשמיות.

ברם, ישנם שני דרכים כיצד לגשת אל הגוי:

הדרך האחת היא להגיע אל הגוי ולומר לו: אני הנני יהודי; אני הבא-כח של העם היהודי ושל היהדות. ולכן אני דורש שיתנו את כל מה שאני מבקש. והיות ונמצאים בגלות - רוצה הקב"ה שיפעלו זאת בדרך הטבע, באמצעות הפניה לשר של אותה מדינה. במילא - ממשיך היהודי לומר - מגיע אני לשר של אותה מדינה למטה (הקשור עם השר של אותה מדינה למעלה), מדבר אתו בשפת המדינה ומתוך דיפלומטיות, אך יחד-עם-זה אומר לו בבירור ובתוקף - שזה מגיע לי.

וכפי שקבע אברהם אבינו ואף כך נהג ש"גר ותושב אנוכי עמכם"⁹. כלומר (כפי שמפרש רש"י), אם יתנו ליהודי את מה שמגיע לו - יודה בכך שהוא גר, ושהוא נמצא בגלות, ואף ישלם עבור זה "ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר"¹⁰. כלומר, למרות היותו של היהודי גר, בכל-זאת, ציוה הקב"ה שהוא צריך לקבל זאת (וכידוע פתגם רבותינו נשיאנו שרק גופותיהם של היהודים נמסרו לגלות, אך לא נשמותיהם¹¹). שלכן הגוי לא יכול לטעון שהיות וישראל בגלות - אזי אינם יכולים לקבל זאת). אולם אם הגוי אינו יסכים לזה (שהיהודי יקח זאת בתור "גר" ועם תשלום), אזי היהודי יהיה "תושב" ויקח זאת גם ללא תשלום.

(6) הלכות מלכים ספ"ח.

(7) ראה נדה יז, א.

(8) ראה פסחים קג, ב. ילקוט-שמעוני בהעלותך רמז תקל.

(9) חיי-שרה כג, ד.

(10) שם, טז.

(11) לקו"ד ח"ד תרצב, א.

משיחת י"א ניסן תשל"ו

הדרך השניה היא להגיע לגוי ולומר לו שזה שייך לנו היות וכך אמר גוי מסויים¹² מלונדון - שליהודים צריך להיות בית לאומי. אך כשהגוי שומע זאת - הוא מסיק שליהודי אין שום הוכחה מהיהדות לענין זה - ולכן נצרך הוא להביא ראיה מגוי.

וכתשובה לזה הוא עונה: אמנם הגוי אמר שיש לכוון בית לאומי ליהודים, אולם מאה וארבעים גויים¹³ - אומרים הפוך, ומי אמר שדווקא גוי בודד זה ('בלפור') הוא בעל-הבית?! (שטענה זו לגופא, נכונה היא, הוא אינו בעל-הבית להחליט שארץ ישראל של היהודים אלא זה "ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"¹⁴).

הצרות שישנם עתה - נובעות מכך שהיהודים 'בנו' את דרישותיהם על 'הצהרת בלפור'!

ולכן, אף ש(נמצאים בגלות ולכן) צריכים לעשות פעולה בדרכי הטבע המתבטאת בכך שצריכים להיפגש עם הגוי ואף "ודרשו את שלום העיר... כי בשלומה יהיה לכם שלום"¹⁵ - אך למרות זאת, תוכן הדיבור חייב להיות אמת לאמיתה ללא שמץ של שקר ש(מלבד שזה היפך התורה) זה מביא לתוצאות הפכיות ממה שרצו.

וכל הצרות שישנם בנוגע לכך עתה, הם מכיון שהיהודים 'בנו' את כל דרישותיהם, על אותה הצהרה שכתב הגוי מלונדון! - עליו מסתכלים כעל בעל-הבית להחליט מי יקבל את "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלוקיך בה מרשית השנה עד אחרית שנה"¹⁶. ולא זו בלבד, אלא כשרוצים למצוא חן בעיניו ולהיכנע בפניו - שואלים אצל גוי נוסף, היכן הן הגבולות, היכן מסתיימת האדמה ששייכת ליהודים ומה היה הרצון, הרמז, הפשט והסוד, של הלא-יהודי שחתם על פיסת הנייר הזו בלונדון.

ועל זה בדיוק אומרת הגמרא¹⁷ "לא תהיה תורה שלנו כשיחה בטלה שלהם" - לנו יש 'כותל בחל' והוא: דברי הברזל של רש"י מיד בתחילת פירושו על-התורה (כמדובר כמה פעמים שעם זה מתחילים לגדל ילד כאשר מתחיל ללמוד חומש עם רש"י. כאשר הוא בן

(12) = 'הצהרת בלפור'. המו"ל.

(13) = הכוונה לאלה היושבים באו"ם ומונים 140 איש. המו"ל.

(14) רש"י בראשית א, א.

(15) ירמיה כט, ז.

(16) עקב יא, יב.

(17) בבא-בטרא קטז, א.

"קראתי ואין עונה"

חמש למקרא, מספרים לו מיד אשר) "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים"¹⁸! - רש"י אינו מניח שילמדו פשטים ורמזים. אלא מפרש זאת, שישנה ארץ שהיתה שייכת לשבעה עממים (לא שהם כבשו זאת ב"כחי ועוצם ידי"¹⁹ אלא פשוט מכיון שהקב"ה "ברצונו נתנה להם") ולאחרי-זה "נטלה מהם ונתנה לנו"!

אין כל צורך להתייעץ, לעשות פשרות, קנוניות ומקח וממכר, עד היכן הגבול שלנו ומה שייך להם! - הקב"ה עצמו סימן וקבע את הגבולות של ארץ ישראל! - "זאת הארץ... לגבולותיה"²⁰.

ניסו כבר את כל הנוסחאות, בגלוי ומאחורי הפרגוד - אולם זהו הנוסח היחידי שעוד לא ניסו! - נוסח זה הוא גם היחיד שהגויים מכירים בו, מאחר שהם לומדים את התנ"ך (מה שאצלם נקרא "בייבל", אולם זה עם אותם פסוקים ואותם פירושים)!

הגויים עצמם כבר יודעים את הפירוש, והם אף יודעים שהיהודי יודע מפירוש זה. אולם היהודי בוחר להתנתק ולוותר על עשירותו (הרוחנית), על תוקפו, ועל התביעה האמיתית שלו - שבעצם כלל אינה תביעה, אלא דבר טבעי, כפי שהמדרש²¹ מסביר שכיון שהקב"ה בחר את עם ישראל מכל העמים, ואת ארץ ישראל מכל הארצות - אזי מובן הגיונית שאת הארץ אשר בה בחר הבורא - יש לתת לעם אותו בחר הבורא!

באמצעות הגיון פשוט זה נופלת כל שאלת הגבולות (עד היכן יהיה גבול ישראל וכדומה) - ואז לא רק שהדבר אינו רועד ומזדעזע, אלא גם הגויים יודעים שהיהודים הינם "עזין שבאומות"²², וזה שהם לוקחים, זה היות והם יודעים ש"דבר אלקינו יקום לעולם"²³.

טבעה הגשמי של ארץ ישראל - אינו מאפשר לה להכיל את הגויים על אדמתה!

וכך, יכולים להגיע לגוי ולומר לו בפשטות: שלי שלי; ושליך שלך²⁴ - לכם ישנו עולם גדול, ולנו יש שטח קטן (בכמות) ש(כפי שאומרת הגמרא²⁵) כלל אינו יכול להחזיק גויים.

(18) תהלים קיא, ו.

(19) לשון הכתוב - עקב ח, יז.

(20) מסעי לד, ב.

(21) תנחומא ראה ח.

(22) ביצה כה, ב.

(23) ישעי' מ, ח.

משיחת י"א ניסן תשל"ו

וכפי שרש"י מביא בפרשת "בחוקותי"²⁶ שזה שכתוב שארץ ישראל תהיה שוממה (אף שלכאורה זה חלק מהקללות בכל-זאת) זה נחשב כברכה, היות וכשהארץ "שוממה" מיהודים - אזי גם הגויים אינם יכולים להחזיק בגבולותיה! (הם יכולים להסתובב ללא יציבות שם; הם יכולים לטייל שם; הם יכולים להיות שם בדרך ארעי אולם ארץ נושבת - היא לעולם לא תהיה עבורם!) זהו טבעה הגשמי של ארץ ישראל! - והיות ודברים אלו תורגמו לאנגלית (= 'בייבל'), ודאי שהגויים יודעים מעובדה זו.

וכאמור, כששולחים יהודי לדבר עם הגוי, הוא מתחיל לחפש בספרי הגויים, אולי הוא ימצא שם ראייה שהשטח שייך ליהודים. וכאשר מגיע לגוי, ומתחיל להביא לו ראיות שארץ ישראל שייכת ליהודים כיון שכך אמר 'בלפור', או בגלל ש'רחמנות על היהודים' וכיוצא - בזה - אזי מרגיש הגוי שאין זו טענה אמיתית.

ורק כשטוענים את הטענה האמיתית והחזקה (גם לפי הגויים), שארץ ישראל לגבולותיה (חוץ מהגבולות של "כי ירחיב ה' את גבולך"²⁷, שהם יהיו רק לאחר ביאת משיח צדקנו) שייכת ליהודים. ועם כל זה שיש לשלם עבור זה "ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר"¹⁰ - עדיין שייכים הם ליהודים, ולכן אין הגוי יכול להתיישב שם. וכאמור, רק כאשר טוענים טענה זו (על-פי התורה) מרגיש הגוי (נוסף על-זה שהוא יודע זאת) שזוהי אינה טענה שנתחדשה לפני עשרים ושמונה שנים (=תש"ח), אלא זה כבר מזמן מעמד הר סיני, ועוד קודם לזה, מברית בין הבתרים. ואז יורד אצלו החשד שבאם הוא יתן חתיכה אחת, אז מחר הוא יתן שתי חתיכות - מאחר והיהודים אינם מבקשים ממנו דבר השייך לו!

הם אפילו לא מבקשים לצאת משיעבוד מלכיות. הם יודעים שזה יתבטל רק כאשר יתבטל ה"ומפני חטאינו" על-ידי-זה שישראל עושין תשובה, שאז "מיד הן נגאלין"²⁸ - כעת אנו עדיין בגלות ולא כדעת הטועים והמטעים (והביאו לענין שהאריך את קץ הגלות) שאומרים שזוהי 'אתחלתא דגאולה'. וכפי שפוסק הרמב"ם²⁹ פסק-דין ברור (כמדובר כמה-

(24) אבות פ"ה מ"י.

(25) גיטין נז, א.

(26) כו, לב.

(27) ראה יב, כ.

(28) הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(29) הל' מלכים פי"א ה"ד.

"קראתי ואין עונה"

פעמים¹) שהגלות נמשכת עד ש"יעמוד מלך מבית דוד ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה", ולאחרי-זה יהיה "וילחום מלחמת ה' וינצח" (שכל זה עוד בהיותם הגלות, לפני ה"אתחלתא דגאולה") ורק לאחרי-זה יהיה ה"ויבנה בית-המקדש במקומו" (משיח יעשה זאת, אולם נמצאים עדיין לגמרי בגלות) "ויקבץ נדחי ישראל".

[בהקשר להמדובר לעיל, יש להעיר אשר כל דור והנסיון שלו: בתקופת הבית היה הנסיון של עבודה-זרה, עד שידוע מה שנגלה מנשה המלך בחלומו לרב אשי ואמר לו שאילו היה בזמנו, היה מפשיל את שולי גלימתו ורץ להשתחוות לפסל³⁰. וכמו-כן, כל מה שדובר לעיל זהו הניסיון של תקופתינו].

(מעובד ע"פ שיחת י"א ניסן תשל"ו)

(30) סנהדרין קיב, ב.

משיחת ליל אדר"ח אייר תשל"ו

משתמשים בהסברי פקו"נ בכדי לתת לערבים רשות להניף דגל ירדן בהר הבית!!!

נהיה כעת מצב של "רגשו גויים ולאומים יהגו ריק"¹. זה אמנם לא קשור עם פיקוח-נפשות כפשוטו, חס-ושלום, אבל מכל-מקום ההתאספות היא "על הוי' ועל משיחו"²: הערבים דורשים שהיהודים ימסרו להם את המקום הקדוש של קודש-הקדשים, יתנו להם 'נתינת כח' על הר-הבית, ואף רשות להניף שם את דגל ירדן.

בממשלה חשבו אמנם שזה ישמר בסוד, אבל בפועל המצב הוא, שכבר כמה ימים ושבועות שכולם - וושינגטון, הערבים, ואף אלה שכואב להם מהעדר הקומה זקופה - יודעים מזה.

. הם מחפשים הצדקה לכך שזה יחסוך פיקוח-נפשות, עם כל ההסברים. אבל בינתיים ממשיכה ההתאספות הנ"ל, יחד עם עניין מבהיל זה-שיהודים יתנו בידיהם את המקום הקדוש ביותר, ועד כדי אישור להניף שם את דגל ירדן.

כל הזמן 'הרעישו' על כך שלא יתנו לעשות מירושלים העתיקה דבר לאומי - עיר שיש בה שלש ממשלות, אך בפועל הם הגיעו למצב גרוע הרבה יותר!

שלכאורה, מה נוגע איזה דגל יונף שם? הרי זה לא תופס מקום, לא נוגע לאף אחד, ואין עם זה בעיה בהלכה, עם כל הסברות שישנם בדבר. אך לא תופסים כמה שהדבר מבהיל: שעד לפני כמה שנים שללו בתכלית שירושלים תהיה שייכת לכמה ממשלות, ואפילו לא רצו שהיא תהיה 'עקס-טעריטאריאל'. אבל כעת, (לא יהודי, אלא) גוי קיבל גדלות - ובלשון פשוטה: 'חוצפה' - ומגיע ומסביר שהכל שייך לו. ואומר זאת לא רק על חברון, שכם, או ירושלים העתיקה, אלא אדרבה - הוא דורש שיתנו לו בידיים את מקומם של קדש-הקדשים, ואבן השתיה, ואף יתנו לו להניף שם דגל ירדן!

ולמרות שמסבירים שעל-ידי-זה תיחסך שפיכות-דמים, כיון ש"נפש אחת מישראל" היא הרי "עולם מלא"³ - בכל זאת המצב האמיתי הוא, שאין קשר בין הדברים, ואין כאן המקום להאריך בזה.

(1) לשון הכתוב - תהלים ב, א.

(2) שם, ב.

(3) סנהדרין פ"ד מ"ה.

"קראתי ואין עונה"

הגמרא פוסקת⁴ שהיהודים הם "עזין שבאומות". וש"ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום"⁵ ו"אין עוז אלא תורה"⁶, אזי, כאשר היהודים אוחזים בתורה ממילא מתקיים - "הוי' עוז לעמו יתן" כפשוטו - שהרי "אין מקרא יוצא מידי פשוטו"⁷ - וגם "הוי' יברך את עמו בשלום". וכפי שמסופר במדרש⁸, שלא רק יהודים יודעים מזה, אלא שכל אומות-העולם שמעו ש"הוי' עוז לעמו יתן הוי' יברך את עמו בשלום", וזה פעל שהם נרגעו ואמרו שכעת יהיה שלום⁹.

(מעובד ע"פ שיחת ליל א' דראש-חודש אייר תשל"ו)

(4) ביצה כה, ב.

(5) תהלים כט, יא.

(6) שיר-השירים-רבה ב.

(7) ראה שבת סג, א. ועוד.

(8) ליקוט שמעוני תורה רמז רסח: "וישמע יתרו מה שמועה שמע ובא ר' יהושע אומר מלחמת עמלק שמע ובא שהיא כתובה בצדו, רבי אלעזר המודעי אומר מתן תורה שמע ובא. שבשעה שנתנה תורה זעו כל מלכי אדמה בהיכליהם שנאמר ובהיכלו כלו אומר כבוד, באותה שעה נתקבצו כל אומות העולם ובאו אצל בלעם ואמרו לו שמא המקום עושה לנו כשם שעשה לדור המבול שנאמר ה' למבול ישב, א"ל שוטים שבעולם כבר נשבע הקב"ה לנח שאינו מביא מבול לעולם שנאמר כי מי נח זאת לי וגו'. אמרו לו שמא מבול של מים אינו מביא אבל מביא הוא מבול של אש אמר להם אינו מביא לא מבול של מים ולא מבול של אש אלא תורה נותן לעמו שנאמר ה' עוז לעמו יתן, וכיון ששמעו כלם את הדבר הזה מפיו נסו כולן והלכו איש איש למקומו".

(9) לכללות שיחה זו - ראה מכתב איסרו-חג שבועות תשל"ו נדפס בכרך ב' עמ' 461.

קוראים לו בשבת – והוא הולך כי "ככל הגויים בית ישראל!"

בעת שמברכים הכהנים את בני-ישראל אומרים הם בין השאר: "וישם לך שלום"¹.

הענין של "שלום" אינו כדעת החושבים שאפשר לעשותו על-ידי-זה ש"אחות יש לנו בבית המלכות"² - כלומר, שצריכים להתנהג כמו הגוי וכאשר הגוי מזמין אותנו לשבת - הוא מגיע, וכשמציע לו מאכליו - אוכל - היות ולדעתם "ככל הגויים בית ישראל"³ - ולכן וצריכים להתנהג כמנהגי הגוי!

כשמזמינים אליהם ערבי ליום שישי - אומר הוא מלכתחילה שביום שישי - אינו יכול לבוא, ואת המאכלים - אינו יכול לאכול! אך היהודי - פוחד לומר זאת, וכששואלים אותו האם הוא רוצה מאכלים אחרים היות והוא יהודי - הוא עונה, שהוא יאכל את מה שכולם אוכלים, כיון שהרי "ככל הגויים בית ישראל", וזוהי גם הסיבה שהוא יכול לבוא בשבת.

והנה, למרות הידוע שהשבת פועלת על היהודי בין אם רוצה ובין אם לא, וכמוכא בירושלמי⁴ שעם-הארץ אינו משקר בשבת. למרות שהוא עם-הארץ ולמרות שאינו יודע מהירושלמי הזה - בכל זאת, כשמגיעה השבת, זה פועל עליו שהוא אינו יכול לומר שקר.

וכמו שסופר כמה-פעמים שהיתה ילדה בקיבוץ 'אמיתי', שפעלו עליה שתדליק נר שבת, וכיון שההורים לא יכלו למנוע אותה מכך - הניחו לה להדליק את הנר. בעקבות כך השתלשל מזה שההורים הפסיקו לראות טלויזיה באותו מקום בו היה הנר דולק. לאחרי-זה הכשירו את מטבחם - עד שהם הפכו את כל הבית, לבית יהודי.

שמכל זה רואים עד כמה השבת פועלת על יהודי - ולמרות כל זאת, כאשר קוראים לו בשבת לבוא, הולך הוא - וכל זה מפני שהוא אוחז ש"ככל הגויים בית ישראל".

ורק כשיהודים מפנימים את העובדה שהם "כבשה אחת בין שבעים זאבים" ולא "זאב אחד מול שבעים זאבים" - רק בכח זה יוכלו להתגבר על הזאבים, מאחר שכשעומד זאב

(1) פרשתנו ו, כו.

(2) ראה מגילה טו, ב.

(3) לשון הכתוב - יחזקאל כה, ח.

(4) דמאי ריש פרק ד.

"קראתי ואין עונה"

מול זאב הרי לשניהם יש נשק (ולאף אחד לא מובטח הנצחון) - אך כשזוהי כבשה מול זאב, הרי אז הוא לא מתגבר בכח הנשק - ולכן ינצח.

ארץ ישראל שייכת ליהודים לא בגלל "הצהרת בלפור"...

הצהרת בלפור: הצהרת תמיכה של ממשלת בריטניה בהקמת 'בית-לאומי-יהודי' בארץ ישראל, שנשלחה בתרע"ח - 2.11.1917 - עם שר החוץ הבריטי ארתור ג'יימס בלפור ללורד רוטשילד.

ולכן, בשעה שמדברים עמו אודות ארץ ישראל - אין עליו לומר שארץ ישראל שייכת ליהודים בגלל 'הצהרת בלפור' - אלא מפני שהקב"ה נתן להם את הארץ הזו.

כך זה גם בקשר לענין של מיהו יהודי, שרודפים אחר הגוי, ושואלים אותו האם הוא מסכים שיכתבו עליו שהוא יהודי, וכאשר הוא מסכים - תיכף כותבים על פיסת נייר עם אותיות מרובעות שהוא יהודי, והוא חותם על-כך. ולאחרי-זה אף נותנים לו שלושים אלף דולר (שזה כסף שנתרם על-ידי יהודים בעת 'מגבית כל-גדרי') בכדי שיוכל להתיישב בארץ ישראל - היפך הדין של "לא תחנם"⁵.

ואותו אחד שרשם גוים בתור יהודים, טען גם שירושלים הינה עיר לדוגמא - בה יהודים וערבים יכולים לחיות יחדיו! - הרי כולם יודעים את האמת אודות מה שקורה שם! - מתגוררים שם שבעים אלף ערבים, ואילו יהודים - לא יותר מכמה מאות, ואף הם נכנסו לשם בקשיים מרובים, היות שבכלל לא מניחים ליהודים להתיישב בירושלים העתיקה, ואפשר לבלות חודשים בציפיה לאישור, ורק לאחר-מכן בונים את הדירות. וכל זה הוא בה-בשעה שלערבים נותנים כסף מהממשלה בכדי שיתגוררו שם ואף בונים בשבילם, בשונה מהיהודים, שבמשך שמונה שנים הם לא יותר ממאות ספורות.

היהודים בעיר העתיקה חיים בפחד

נוסף לכל הקשיים הנ"ל: היהודים הנמצאים שם - חיים בפחד תמידי, ואף לאחרונה הערבים הרגו שם יהודי! - הדבר היחיד שעשו בעקבות זה - הוא שלא נתנו לכתוב על-כך בעיתונים.

(5) ואתחנן ז, ב ובפרש"י. עבודה-זרה כ, א. רמב"ם הל' עכו"ם פ"י ה"ג-ד. טור-שולחן-ערוך יורה-דעה ס"ח ואילך.

משיחת ש"פ נשא תשל"ו

ולאחרי-כל-זה עוד אומרים שזוהי עיר לדוגמא איך ערבים ויהודים יכולים לחיות בשלום!!!

ידוע הרי מה היה בשעה שכבשו את ירושלים העתיקה - ששם נפלו המספר הרב ביותר של הקרבנות היות והערבים ידעו שחיילי ישראל לא יירו על תיפלותם. ולכן, דווקא לשם הם הביאו את חייליהם, ומשם הם ירו - ולכן היו שם הרבה קרבנות.

ואותו אחד - שאינו יותר גרוע מהשמאלנים - הוא גם זה שטען שאין לכבוש את ירושלים העתיקה! - בשעה שהתקיים הדיון האם לכבוש את ירושלים העתיקה או לא - מפא"י ומפ"ם טענו שצריכים לכבוש את ירושלים העתיקה, והוא טען שלא יכבשו, ונימוקו עמו: אם יכבשו - יהיו מוכרחים להחזיר. ואם-כן, עדיף שלא יכבשו מלכתחילה!

לכאורה אינו מובן: איזה יהודי אינו רוצה שירושלים תהיה אצל יהודים. מה-גם שיהודי זה בחייו הפרטיים הוא ירא-שמים ומתפלל שלוש פעמים ביום כשבמהלכם אומר: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים"!?!

הביאור בזה: היות והוא חשב שאם יכבשו את ירושלים העתיקה יהיו מוכרחים להחזיר זאת ואז הרי יעשו רעש שבעקבותיו יזרקו אותו מהכסא, וכיון שאצלו הכסא הוא העיקר - עד ל"יהרג ואל יעבור" - לכן הוא טען שאין לכבוש את ירושלים העתיקה.

קרית ארבע - אינה חברון!!!

וכפי שנוהגים בנוגע לירושלים העתיקה - כך גם נוהגים בנוגע לחברון, לא מניחים ליהודים להתיישב בחברון! וכשהרעישו - היתכן?! - האמנם לא יניחו ליהודים להתיישב ולחיות בחברון עיר האבות?! - 'נפלה' להם המצאה, שיניחו ליהודים להתיישב ליד חברון, ואף נתנו לזה שם - "קרית ארבע", וכיון ששם זה נקרא על חברון, כמו-שכתוב בפסוק "קרית ארבע היא חברון"⁶ - במילא, סברו הם, לא יהיה רעש מכך שלא מניחים ליהודים להתיישב בחברון.

(6) חיי שרה כג, ב.

"קראתי ואין עונה"

אבל כל פעולות אלו אינן משנות את העובדה שמקום זה הוא מחוץ לחברון: לחברון - כמו לכל עיר - יש את גבולותיה על-פי התורה ואותו מקום הוא בפירוש לא בגבולות חברון!!!

כיון שפוחדים מהערבים החיים בחברון - שביניהם נמצא (ראש עיריית חברון) השייח' ג'אבארי הקשור למאורעות תרפ"ט - לכן לא מניחים ליהודים להתיישב שם, ואף לא הניחו להם ללכת למערת המכפלה בצום גדליה - הכל, בכדי שהערבים לא יהיו 'ברוגז'.

ולא זו בלבד, אלא אף חוקקו חוק שאסור ליהודים לחיות בחברון!!! - בנוגע לירושלים העתיקה, אמנם לא מניחים ליהודים לחיות שם - אך לא עשו מזה שום חוק, ואילו בנוגע לחברון - ממשלה יהודית חוקקה חוק שאסור ליהודים להתיישב שם!

ולא הסתפקו בכל זה, אלא המשיכו לטעון שהיות ואנו 'מדינה דמוקרטית' - ממילא עלינו להתנהג ככל המדינות ולערוך בחירות גם בשכם וברמאללה וכיוצא-באלו (מובן כבר מה היו התוצאות מבחירות שכאלה)! - באם זו מדינה דמוקרטית, שיעשו בחירות גם בירושלים העתיקה!

ובשעה שמישהו אומר שכל ארץ ישראל שייכת ליהודים, ורוצה להתדבר עם הערבים שיסעו משם - מושיבים אותו במאסר, וכאשר הוא נמצא במדינה אחרת 'מוסרים' אותו שם!

ולאחרי-כל-זה, אותו 'שר' (זה שרשם גויים כיהודים והתפאר בכך שירושלים היא 'סמל השוויון') מסתובב בעולם, מדבר בשם היהודים והיהדות ודורש שיתנו לו כבוד היות והוא נותן כסף לישיבות! - הכסף אינו שלו ואפשר לתת אותו למישהו אחר לחלקו. וכאשר הקב"ה רוצה לתת למישהו פרנסה, הוא יכול לתת זאת בעצמו ללא צורך להזדקק לאותו אחד!

מנהיג יהודי אינו יכול להיות זה המתגאה בתרבות הגרמנית - במיוחד לאחר שרואים את כל מה שנשתלשל - בדורנו זה - מ'התרבות הגרמנית'! - מנהיג יהודי אינו מוכרח להיות 'שר', הוא יכול להיות אחד כזה בעל השקפה תורנית הלומד תורה ומקיים מצוות.

משיחת ש"פ נשא תשל"ו

בנוסף לכל הנ"ל: ישנם כאלה האומרים שתקופתנו העכשווית היא 'אתחלתא דגאולה' ו'עצמאות'! - חושך העולם נהיה כל-כך גדול, עד כדי כך, שאומרים על כזה חושך כפול ומכופל שהוא אתחלתא דגאולה. ולמצב בו חוזרים כל הזמן על דברי וושינגטון, לונדון, ביירות, רבת-עמון וקהיר - קוראים הם 'עצמאות'! - זוהי אינה 'עצמאות' - זוהי 'עבדות כנענית'!

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת נשא תשל"ו)

"קראתי ואין עונה"

מסירת שטחים בהתבססות על פסה"ד מגדולי ישראל – גילוי פנים בתורה שלא כהלכה

המאורע . . אנטבה: מטוס שנחטף בידי מחבלים (כ"ט סיון תשל"ו – 6.6.1976) לאנטבה; שוחרר לאחר מספר ימים (ו' תמוז – 4.7) במבצע נועז של צה"ל.

המאורע שאירע כעת באנטבה - פעל שיפסיקו לדבר על מסירת שטחים. וגם על אלו שעד עתה אמרו שמוכרחים למסור שטחים כמה שיותר מהר.

אותם דתיים שעד עכשיו אמרו שמותר וצריך למסור שטחים בהתבססם על פסק-דין של גדולי ישראל, הם "מגלים פנים בתורה שלא כהלכה"¹, היות שכשהם הביאו את פסק הדין בשם גדולי ישראל שפיקוח-נפש דוחה שטחים, הם הביאו רק את החלק הראשון, ומשום-מה הם שכחו לציין את החלק השני:

שגדולי ישראל האמיתיים (לא אותם אלו הרוצים למצוא-חן בעיני מישהו, שהם אינם גדולים) פסקו, שמי שיקבע האם מסירת שטחים זהו פיקוח-נפשות או לא - הוא רק מי שמומחה ומבין בענין זה. כשם שבעניני בריאות, המומחה הוא רופא - ולא פוליטיקאי, כמו-כן בנוגע לבטחון, המומחה לכך הוא איש צבא - אדם שהמקצוע שלו הוא בטחון, את זה הוא למד, ובזה כל עיסוקו. וכידוע מה שמוכבא בגמרא² "אומן - חזקה לא מרע אומנתו".
ואחד כזה צריכים לשאול: מה יגרום פחות פיקוח-נפש - החזקת השטחים, או מסירתם חזרה?

ואכן, מפורסם וידוע לכולם, ששאלו זאת כבר את אנשי הבטחון, ואף קיבלו מהם תשובה ברורה לכך: שאם ימסרו את השטחים הנמצאים ליד תעלת-סואץ - יגבר אז המצב של פיקוח-נפש. ואותם אלו שמעונינים למסור שטחים יודעים זאת, ושכך מקשים את ההגנה על כפר-חב"ד, ועל בני-ברק, ועל מאה-שערים, ועל חדרה ועל עין חרוד ובכל מקום בו נמצאים יהודים, ולמרות זאת, כיון שהם רוצים למצוא-חן בעיני אומות-העולם והם רוצים לקבל כסף, הם מוכנים למסור את השטחים ולעשות את מצב הבטחון גרוע יותר - וכל זה, עבור בצע-כסף.

(1) ראה אבות פ"ג מ"א. א. סנהדרין צט, א ואילך.
(2) חולין כז, א ואילך ובתוס' שם.

משיחת כ' מנחם-אב תשל"ו

ואותם אלו, המביאים את דבריהם של גדולי ישראל, עושים את הדבר הגרוע ביותר ב"מגלה פנים בתורה שלא כהלכה": הם משמיטים את הסוף! אף אחד לא חולק על כך שפיקוח-נפש דוחה שטחים, כי הרי אנו עדיין בעומק הגלות, קודם ביאת המשיח, וקודם 'אתחלתא דגאולה'³, ולכן צריך להיות ענין של "ודרשו את שלום העיר גו"⁴, וממילא ברור הדבר שפיקוח-נפש דוחה שטחים. אבל הם שכחו להוסיף שאין כל חילוק היכן הוא השטח: ליד תל-אביב או בירושלים החדשה! גדולי ישראל הרי אמרו זאת על כל מקום בכדור העולם, שזה כולל גם את ירושלים החדשה וירושלים העתיקה, ולא רק את השטחים המשוחררים שלפי-זה, צריכים למסור גם את תל-אביב.

הקב"ה אכן עזר, וכל השטחים שנלקחו על-ידי ישראל לפני שש שנים, הוסיפו בהגנה על כל היהודים הנמצאים בארץ ישראל שעליה נאמר⁵: "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלוֹקֵיךְ בה מראשית השנה ועד אחרית שנה".

וכאמור לעיל, שהיות וכל המומחים לעניני בטחון אמרו בצורה ברורה שמסירת שטחים מקשה (איני רוצה להשתמש בביטויים שהם השתמשו - ביטויים הרבה יותר קשים מהביטוי 'מקשה') על מצב הבטחון של כל היהודים הנמצאים בישראל, וכאמור, שחלקו השני של פסק הדין של גדולי ישראל הוא: שבנושא מסירת שטחים צריכים לשאול מומחה לעניני פיקוח-נפשות ובטחון. לכן, כיון שאנשי הבטחון אומרים שאסור למסור את השטחים - ממילא, צריכים כל השטחים להישאר ברשות ארץ-ישראל.

(משיחת כ"ף מנחם-אב תשל"ו)

(3) ראה בארוכה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

(4) לשון הכתוב - ירמיהו כט, ז.

(5) עקב יא, יב.

"קראתי ואין עונה"

משתיקים העובדה שבניירות הרשמיים הר הבית ומערת המכפלה רשומים על שם הגויים!!
נמצאים אנו כעת בזמן של "עקבתא דמשיחא", ומפעם לפעם אף ישנם ענינים המזכירים לנו זאת. שמאורעות אלו אינם מקריים, אלא יש לדעת שהם בהשגחה פרטית, וסיבת התרחשותם היא בשביל לעורר יהודים, שיהיו טובים יותר מכפי שהיו עד עתה, ושיהיה להם טוב יותר, ולא חלילה - להיפך.

בזמן האחרון ממש, נוספו כמה ענינים חדשים, והיות ואין כאן המקום להאריך בכך, יכול כל אחד להתבונן בהם ואז ימצא בודאי כמה וכמה נקודות מהם אפשר ללמוד הוראה. וכאן אתעכב רק על שתי נקודות, הנוגעות הן בכלל והן בפרט:

ידועה תורת הבעל-שם-טוב¹ שכל דבר שיהודי רואה או שומע, ישנה בזה הוראה בעבודתו לבוראו. ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר הוא רואה מאורע כללי שאירע, לא רק עמו או עם מספר קטן של יהודים, אלא עם הרבה יהודים, שאז, ודאי שהיא הוראה כללית יותר.

אך לא תמיד מגלים את כל המאורעות שקרו, כיון שזה עלול לצער יהודים. והיות שאנו נמצאים כעת ב"זמן שמחתינו", לא נאריך בדבר המצער. אך מה שכן יכולים ללמוד מכך, הוא - שרואים כיצד החמיצו דבר מבהיל (והמציאות נשארת כך, אף-על-פי שישנם כאלו בממשלה העושים את עצמם כלא-יודעים).

עד היום רשום בניירות הרשמיים, שה'בעל הבית' על ירושלים העתיקה ועל הר הבית [שעודנו קדוש, שהרי "קדושה ראשונה קידשה לשעתא וקידשה לעתיד לבוא". כלומר, שהקדושה אינה בטילה לעולם, כפי שהרמב"ם כותב שהשכינה אינה בטילה, וכך הוא הדין להלכה בפועל²] - הוא גוי. ויודעים מי הוא, וזה מוסכם עד היום הזה, ואף אחד אינו רוצה להתעסק בזה, אלא משתיקים את העניין.

וכמו-כן בנוגע למערת המכפלה יחד עם השטח שסביב לה - שבניירות הרשמיים כתוב שהם שייכים לגוי! וזה הרי בדיוק ההיפך (לא רק מאהבת ישראל, אלא גם) מאהבת הצדק והיושר!

(1) ראה 'היום-יום' ט' אייר.

(2) בכל-זה ראה רמב"ם הל' בית-הבחירה פ"ו הט"ו-ט"ז.

כי בפשטות, כשם שלקחו כמה מקומות שעזרו לבטחון, ושילמו עליהם בדרכי נועם ובדרכי שלום, כמו-כן יכלו לעשות את אותו הדבר בנוגע למקום מקדשנו ומערת המכפלה. ולמרות זאת - זה נשאר כך עד עצם היום הזה, והגורמים האמורים להיות אחראים לכך, עושים עצמם כלא-יודעים מזה, למרות שהדבר ידוע לכל.

וכפי שדובר כמה פעמים, שאליהו הנביא צעק בהר הכרמל על היהודים שעבדו עבודה-זרה "עד מתי תפסחו על שתי הסעיפים"? - אם אתם רוצים לבחור בדרך מסויימת - תבחרו בה; ו"אם ה' הוא האלוקים - לכו אחריו"³, אבל אל תפסחו על שתי הסעיפים, שלעתים תתנהגו כך ולעתים אחרת, כי פסיחה על שתי הסעיפים - במידה מסויימת, גרועה הרבה יותר מעבודה זרה⁴.

והעיקר הוא, שבנושא זה אפילו לא "פוסחים על שתי הסעיפים": מיד לאחר שכוחות ישראל כבשו את ירושלים וחברון, כבר ידעו שישנו נייר רשמי מזמן הטורקים, בו כתוב שהר הבית ומערת המכפלה שייכים לערבים - אף שזה לא היה על-פי צדק ויושר, כי הרי אותו ערבי לא קנה אותם ב-400 שקל כסף! ולמרות זאת, לא עשו מאומה בנוגע לזה, והשאירו את הבעלות כפי שהיא.

אשליה לחשוב שמסירת השטחים תגרום התקרבות הערבים ליהודים:

ואותם נציגים דתיים המתנגדים בתוקף לכתוב בחוק הגיור את המילה 'כהלכה', מכיון שאם לא כן הם לא יוכלו לשבת על הכסאות - גם ידעו מכך, ובכל זאת לא עשו כלום. ובפרט, שהבעלות על הר הבית ומערת המכפלה היתה ברשות שר הדתות דאז (שהיה דתי, וכעת הוא כבר בעולם האמת). והדבר הראשון שהיה עליו לתקן, הוא: שאם לא רושמים את המקומות רק על שמם של היהודים, הרי מאחר ומקומות אלו שייכים, רחמנא ליצלן, לשלש דתות (להבדיל בין דת לדת), אזי לכל-הפחות היו צריכים לרשום אותם על-שם שלשה 'בעלי-בתים' - ולא רק על שמם של הערבים.

(3) מלכים-א יח, כא

(4) וראה בארוכה בלקו"ש ח"א, תשא, אות י"א.

"קראתי ואין עונה"

ולמרות זאת, גם את זה הם לא עשו, כיון שהם פוחדים מהגוי. ועוד מגוי שהם עצמם ניצחו אותו במלחמה, והוא גוי שבעצמו צועק שניצחו אותו, ואף ביקש חסד ורחמים מישראל - כפי שהיה המצב אז. ובכל זאת פחדו ממנו, ולא שינו את הבעלות על המקומות הקדושים!

וכעת הם מוסיפים ואומרים, שהשארת מקומות אלו בבעלות הערבים, קשורה עם בטחון!

הרי זה בדיוק להיפך! כפי שראו במוחש שכשמסרו שטחים מסויימים, זה לא פעל שהערבים יהיו יותר קרובים ליהודים.

ובכל זאת, הם אינם רוצים כלל להכיר בזה, היות והם רוצים להשלות את עצמם, שמה שכתוב ברש"י⁵ "הלכה היא בידוע שעשיו שונא ליעקב", לא מדבר בקשר לדיפלומטים.

הערבים הצעירים כבר לא נקנים ב'משאית' 'כסף' ו'כבוד'!

אותם נציגים ממשלתיים מתעסקים עם הערבים החיים כעת, בדיוק כפי שהם התעסקו עם הערבים שהיו באותם מקומות לפני 30 שנה. ולא לוקחים בחשבון שבינתיים צמח שם דור צעיר. הם חושבים שכמו שהיה אצל הערבים המבוגרים, שכאשר נתנו להם כסף, משאית יפה, כבוד וכדומה, הרי בזה 'קנו' אותם לגמרי, והם כבר היו ב'כיס' שלהם - כך הוא גם אצל הערבים הצעירים.

אך האמת היא, שזה כלל לא כך, וכל הדברים האלו לא תופסים מקום כלל אצל הצעירים, וכשנותנים להם שוחד, זה לא פועל עליהם כלום. ומכיון שרואים שהערבים הצעירים (שכעת גם הם כבר אינם צעירים...) משתלטים אט אט על כל המקומות, צריכים לשנות את השיטה, כי הרי אצלם השוחד לא תופס מקום כלל. ולמרות זאת ממשיכים ללכת איתם באותה שיטה: מבטיחים להם כסף, כבוד וכדומה.

ומזה השתלשל אחר-כך מה שאירע בימים האחרונים! שבגלוי עשו זאת הצעירים. אמנם גם המבוגרים הסכימו לזה, אך עיקר הקשיים היו

בימים האחרונים: ט' תשרי תשל"ז -
3.10.1976 - מאות תלמידי תיכון ערבים
פרצו למערת-המכפלה, השחיתו ספרי-
תורה ותשמישי-קדושה.

(5) וישלח לג, ד.

משיחת י"ג תשרי תשל"ז

מהצעירים. ובכלל, הרי מיום ליום כל מה שקורה שם נעשה תלוי יותר ויותר בצעירים הערבים ופחות במבוגרים שבהם.

שכל זה מכריח שצריכים לשנות את הגישה: שאם מחליטים החלטה מסוימת, צריכים לעשות אותה עד הסוף. מחליטים ימין - שיהיה ימין, מחליטים שמאל - שיהיה שמאל. וכך גם במסירת שטחים - למסור או לא למסור. כי צריכים לקחת בחשבון, שהמצב כעת אינו כמו שהיה לפני 25 שנה. כעת מתעסקים עם ערבים שענינים אחרים תופסים אצלם מקום, שהם לא אותם דברים שתפסו מקום אצל צוררי ישראל לפני שלושים, ארבעים, חמישים או שישים שנה.

ומזה אף ישנה הוראה בנוגע ליהודים: שיש לדעת שכשמתעסקים עם יהדות - מתעסקים עם דור צעיר - יהודים צעירים. כי את היהודים המבוגרים ניתן לקנות על-ידי 'כסא', רחמנא-ליצלן: שכאשר ימנו אותו לתפקיד נעלה יותר, ומכל-שכן כאשר ימנו אותו לשר, הוא ישתוק גם כשפוגעים בקודשי ישראל, ואף יסע מסביב לעולם ויטען - "שלום עליך ישראל"!

אם בעניני בטחון לא מתחשבים כך - לפחות תפעל בעניני הדת...

עד לפני חמש שנים התפאר אותו אחד בכך שירושלים העתיקה היא דוגמא לדו-קיום בין יהודים לערבים, וירושלים היא כשמה - 'עיר השלום'; ומכך ראייה שהוא וחבריו צריכים להשאר לשבת על הכסא, ובמילא הם לא ישנו, לא את חוק 'מיהו יהודי' ולא את שאר הענינים, אלא הם ישתקו.

וכשאומרים לו הרי אתה וחבריך בממשלה, ואם כן, תפעלו משהו לחיזוק הדת, התורה והמצוות, הוא עונה: אין עתה הזמן לכך, כעת צריכים לחשוב על בטחון. בבטחון הוא הרי בין-כה לא יכול לפעול כלום, כיון שכלל לא שואלים אותו ואף לא מתחשבים בדעתו, ועד כדי-כך שבראותו זאת הוא כבר הפסיק להביע את דעתו בעניני בטחון.

וממילא היות וצומח כעת דור צעיר, והם הרי לא יתנו לכל הענינים להתנהל כפי שהתנהלו עד עתה, לכן על המבוגרים לדעת, שאמנם כעת, הם יושבים על ה'כסא', ופועלים גם על המבוגר השני שלא ידחוף אותם מכסאותיהם, אך סוף-כל-סוף הצעירים יורידו אותם מהכסא.

"קראתי ואין עונה"

ומכיון שבכל מקרה יורדו המבוגרים מכיסאם, עדיף שזה יהיה בסיבת מלחמתם עבור יהדות, ולא מצד זה שהוכרחו על-ידי הצעירים לרדת מה'כסא'. על-דרך מה שהגמרא⁶ מספרת, על פפוס בן יהודה שאמר לרבי עקיבא: "אשריך רבי עקיבא שנתפסת על דברי תורה ולא על דברים בטלים..."

וההוראה שאנו צריכים ללמוד מזה (שהרי כאן לא יושבים אותם יהודים, ואינני יודע אם יועיל משהו בזה שידברו אתם, אבל מה שנוגע לנו) הוא - כמדובר לעיל, בנוגע ל'מבצע חינוך'. שמכיון שרואים אצל האינם-יהודים שההנהגה והשלטון מתחיל לעבור לידיהם של הצעירים, הרי מובן מזה גם בנוגע אלינו עד כמה נוגע העניין של "ושנתם לבניך - אלו התלמידים"⁷ - שצריכים להשתדל בחינוך הצעירים.

ישנה נקודה עיקרית נוספת בזה:

'הרעש' שהיה בירושלים העתיקה ובחברון, לא היה בגלל תביעות גשמיות, אלא בגלל תביעות של דת ואמונה, שהערבים דרשו שיאפשרו להם להתפלל כרצונם. ואם כך הוא באמונה הטפילה שלהם, הרי על-אחת-כמה-וכמה שכך צריך להיות בנוגע לתורה הקדושה שלנו.

ישנם הטוענים שהחלטה בענייני הדת היא כפיה דתית וצריכים להחליט על פי הצבעה, אך יש לדעת, שהצבעה שייכת רק על דבר שהוא ברשותם. ואילו בדבר זה, ליהודי 'אין ברירה', כיוון שהוא נולד יהודי, וכפי שאדמו"ר הזקן אומר⁸ שיהודי אינו רוצה ואינו יכול להתנתק מאלקות.

הטענה והדרישה האמיתית שיש לטעון היא הטענה הכתובה בתורה - שיהודי צריך להתנהג כפי שהקב"ה רוצה. - שזה נאמר בנוגע לכל יהודי, על-אחת-כמה-וכמה בנוגע לציבור של יהודים, על-אחת-כמה-וכמה ציבור גדול של יהודים, ועל-אחת-כמה-וכמה בנוגע ליהודים הנמצאים בארץ הקודש - "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"⁹.

(6) ברכות סא, ב.

(7) ואתחנן ו, ז. וברש"י שם.

(8) ראה 'היום-יום' כ"א סיון. כ"ה תמוז. ובכ"מ.

(9) עקב יא, יב.

וטענה זו היא לא רק בנוגע להר הבית ומערת המכפלה, אלא בנוגע לכל ארץ ישראל, שהיא ניתנה ב"ברית בין הבתרים"¹⁰ בתור "ארץ הקודש" ל"גוי קדוש". והדרך להחזיק בארץ הקודש, ובאופן של "ונתתי שלום בארץ"¹¹ - זהו אך ורק על-ידי עניין התורה, כי התורה "ניתנה לעשות שלום בעולם"¹².

ומדרישת הערבים הצעירים שרק אלו הצריכים להתפלל במערת המכפלה - הם אלו היכולים להחזיק בה (שלדעתם - הערבים צריכים לקבל זאת היות, ו'נביאיהם' היו שם) - מובן שגם היהודים צריכים להתנהג כך וככל שנתקרב לתפילה כפי שציוה הנביא היהודי - כך יתחזק יותר בטחון היהודים בארץ הקודש, שהבטחון שעל-פי דרך הטבע יהיה בהצלחה רבה ומופלגה.

אמנם זוהי לא 'אתחלתא דגאולה'; אך כיום, בשונה משנים עברו, מערת המכפלה בידינו:

. . . וכאשר יהודי הולך יחד עם התורה, הוא נעשה גם בריה חדשה בכל יום - שאחד הטעמים לכך שאומרים בבוקר "מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמת", הוא - מכיון שכל יום הוא נברא מחדש. ורואים בטבע, שכשדבר נולד זה-עתה, יש לו את כל הכח והמרץ; ומכיון שאומרים שיהודי הקשור עם התורה נברא בכל יום מחדש - הרי מובן שאין לו מה להתפעל מהעולם הקשור עם דברים שמתיישנים, שהרי כך הם כל עניני העולם, שאינם דברים נצחיים כתורה ומצוותיה.

והטענה, שמכיון שכבר ריבוי שנים שמתנהגים באופן הפכי, אזי היתכן שפתאום ישנו זאת - אזי אם היהודים היו מחשבים כאלה חשבונות, היו צריכים להתנהג כפי שהתנהגו במאות השנים האחרונות, ואם אכן היו מתנהגים כך - המעמד ומצב בחברון ובירושלים עיר הקודש לא היה כפי שהוא כעת.

אמנם חס-ושלום ורחמנא-ליצלן לומר על כך שזו "אתחלתא דגאולה"¹³, אבל בכל-זאת המעמד ומצב עתה אינו דומה למעמד ומצב שהיה לפני מאות שנים - שאז לא היתה גישה

(10) לך-לך טו.

(11) בחוקתי כו, ו.

(12) רמב"ם הל' חנוכה פ"ד הי"ד.

(13) ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

"קראתי ואין עונה"

למערת המכפלה ואילו עתה יש גישה לשם - אזי כאשר ישנו מעמד ומצב שאנו נמצאים בחושך כפול ומכופל של הגלות, וישנה גישה למערת המכפלה - צריכים לצעוק שמערת המכפלה היא מקום שיהודים מתפללים, ומשם התפלה עולה השמימה - ואמנם התפלה עולה על-ידי קדש-הקדשים, אך היא עולה יחד עם התפילה של אברהם, יצחק, יעקב, שרה, רבקה ולאה (ורחל הקבורה במקום אחר [= בית-לחם]).

(מנובד ע"פ שיחת י"ג תשרי תשל"ז)

חברון שייכת ללויים בלבד – לא לאף אחד אחר!

ידועה תורת הבעל-שם-טוב¹ ש'במקום שרצונו של אדם - שם הוא נמצא', ממילא כשיהודי רוצה לעשות הקפות בחברון - הרי שאז נמצא הוא שם.

והשמחה של שמחת תורה - תפעל כלפי חברון וסביבותיה (וכך גם על כל ארץ ישראל), שיראו בגלוי שהיא ניתנה ליהודים באופן של "ברית עולם" - לדורי דורות!!!

ומכיון שכך אמר הקב"ה ו"דבר אלקינו יקום לעולם"² - ממילא היהודים הם הבעלי-בתים היחידים שם, ולאף אחד אחר אין שליטה על כך.

והיות שבארץ ישראל עצמה, ישנם ארבעים ושמונה ערים השייכות ללויים וביניהם חברון - הרי שלהקפה זו (החמישית) - יגשו הלויים (הן הלויים הדרים בארץ הקודש ואשר נמצאים כאן לזמן קצר, והן הלויים שלעת-עתה דרים בחוץ לארץ), וינגנו את המארש הידוע (=מארש הניצחון), ויכריזו בגלוי לעין כל אשר הקב"ה הביא את חברון ללויים ולאף אחד אחר אין שליטה על-כך.

ומדיבור זה ירד למעשה בפועל, בביאת משיח צדקנו, אשר אז תהיה ליהודים את כל ארץ ישראל השלימה.

(ר"ד כ"ק אדמו"ר שליט"א - בעת ההקפות, לפני הקפה ה', ליל שמיני-עצרת תשל"ז)

(1) כתר-שם-טוב, הוספות, אות לח. וש"נ

(2) ישעי' מ, ח.

"קראתי ואין עונה"

היות והקב"ה הוא זה שנתן את ארץ ישראל לגויים – לכן גם יכול לקחתה מהם!
בתחילת פירושו על התורה¹ מביא רש"י את הפסוק² "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים". כלומר, שיכול להיות מצב בו יטענו הגויים כלפי היהודים: "לסטים אתם" – ארץ זו שלנו הייתה, ולקחתם אותה מאיתנו; אשר לכאורה טענה זו מתקבל על הדעת.
ועל זה אומר רש"י ל"בן חמש למקרא", שכשיגיע גוי ויטען טענה זו – יש לענות לו: "כל הארץ של הקב"ה היא, ברצונו נתנה להם". כלומר, שאף אחד לא מכחיש שהכנעני ישב בארץ ישראל – אך, זה שהשבעה אומות ישבו שם לא היה מצד "כוחי ועוצם ידי"³, אלא רק מכיון שהקב"ה החליט לתת להם זאת – "ברצונו נתנה להם". וכיון שהקב"ה הוא זה שהחליט לתת להם זאת – לכן, הוא גם יכול להחליט לקחת מהם זאת – "ברצונו נתנה לנו". ובמילא, כעת, אין להם שום שייכות לארץ ישראל.
ומכיון שרש"י אומר שמענה זה יש לענות לגוי, מוכח – שזה אכן יתקבל בשכלו של הגוי!

והנה, כיון שידוע שרש"י מפרש בצורה שגם "בן חמש" יבין זאת – לשם-מה על ילד כזה קטן לדעת זאת, מה זה נוגע לו?!
אלא, בשעה שילד יהודי יפגוש ילד שאינו יהודי, והלה ישאל אותו שאלות שונות בעניני יהדות – והילד היהודי יענה עליהם תשובות ברורות אשר הילד הגוי יקבל אותם – הנה כשהגוי יעלה (בין שאר שאלותיו) את הטענה: "לסטים אתם" – על זה יאמר לו הילד היהודי: "ברצונו נתנה להם, וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"; העולם אינו הפקר. יש בעל-הבית לעולם אשר הוא החליט לתת ארץ זו בתחילה לשבעה אומות, ואחר-כך לקחת זאת מהם ולהעביר זאת לרשות היהודים.

מענה זה, לא אומרו רש"י משם עצמו, אלא מביאו משם ר' יצחק, שאף הוא לא אומר זאת מעצמו – אלא כך כתוב בפסוק: "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים".

(1) בראשית א, א.

(2) תהלים קיא, ו.

(3) לשון הכתוב – עקב ח, יז.

משיחת ליל שמחת-תורה תשל"ז

ולטענה שהעולם הוא 'דמוקרטי', ולכן יש ללכת אחר הרוב - הנה כשמדובר אודות הקב"ה - לא שייך שום ענין של 'רוב'.

וכשאומרים כל זאת לגוי, ובכל התוקף - 'דברים היוצאין מן הלב' - אזי יפעלו הדברים את פעולתם והגוי יקבל זאת.

ולמרות שאנו עדיין בגלות, וישנו הענין של "אל ידחקו את הקץ" ו"שלש שבועות"⁴, ואף צריך להיות "ודרשו את שלום העיר כי בשלומה יהיה לכם שלום"⁵ - בכל זאת יש לדעת, שגם בזמן הגלות - ארץ ישראל שייכת רק ליהודים. וכפי שנאמר "ומפני חטאינו גלינו מארצנו"⁶ - למרות שגלינו, עדיין היא ארצינו.

(מעובד ע"פ שיחת ליל שמחת-תורה תשל"ז)

למרות ש"גלינו" - עדיין היא "ארצינו"!

... "ומה כאן הויכוח על השטחים? איזה 'כיבוש' יש כאן? הרי זה לא יותר, מאשר שטח, שאנחנו ה'בעלי בתים' עליו מקדמא דנא. ומי שרוצה לדעת, מה הם גבולות הארץ - שיפתח את החומש!" - מתרגש האדמו"ר וידו מצביעה אל עבר מדפי הספרים.

אמת נכון הדבר: "ומפני חטאינו גלינו" - אומר הצדיק בלהט עצור - אך: "מארצנו"!! אף-על-פי שגלינו, היא בכל זאת ארצנו! - ולפי שיטת חב"ד, שאפילו את הרעיונות הנשגבים ביותר יש להסביר באופן, שכל ילד יבינם - הוא מוסיף ואומר: - "וכי כאשר אצא מביתי לטייל - כלום פירוש הדבר, שביתי כבר אינו שייך לי?!"

(מתוך יחידות של הרב יהודה פלדי - נדפס ב"הרבי - שלושים שנות נשיאות" - ע' 120)

(4) כתובות קיא, א ובפרש"י.

(5) ירמיה כט, ז.

(6) נוסח התפילה - מוסף לג' רגלים.

"קראתי ואין עונה"

ביום שמחת-תורה ביקר ב-770 שגריר ישראל באו"ם מר חיים הרצוג. במהלך הביקור נשא הרבי שיחה זו, ובה דרש ממר הרצוג שיכריז באו"ם שהיות והוא לוי - ממילא העיר חברון שייכת לו. מר הרצוג אכן קיים את בקשתו של הרבי, והכריז זאת.

מערת המכפלה של היהודים אף קודם מתן תורה - היות והיא רכושו הפרטי של אברהם אבינו!

[דיבר על-כך שחברון שייכת ללויים ואח"כ אמר]:

ולא יועילו שום טענות של פוליטיקה, דיפלומטיה, או רצון לוותר על שטחים מסויימים, מכיון שאי-אפשר לשנות את האמת שארץ ישראל היא ארץ הקודש, והיא קשורה ליהודים שעליהם נאמר¹ שהם "גוי קדוש", ו"אתה בחרתנו מכל העמים"².

וכפי שהוא בנוגע לברכת הארץ - שהגויים לא מצליחים ואין להם שום ברכה בארץ הקודש, כפי שרש"י מביא בפירושו על התורה³, על-אחת-כמה-וכמה בהלכה - שאין לגויים אחיזה בארץ הקודש.

ובארץ הקודש גופא, ישנן ארבע עיירות⁴ הנקראות 'ערי הקודש', שאחת מהן היא חברון עיר הקודש השייכת לעם ישראל. ובפרט על-פי הידוע⁵, שכ"ק אדמו"ר האמצעי השתדל והצליח לקבל נחלה בחברון.

וכל הנ"ל בא בהמשך למה שדובר בשמיני-עצרת (בעת ההקפות) שיכריזו גלוי לעין-כל, במעמד עשרה מישראל - שעל-פי תורה זה פרסום הכי גדול - שחברון היא עיר השייכת ללויים. והיות שגם לישראלים, ואפילו לכהנים, אין בעלות על חברון - על-אחת-כמה-וכמה שלגויים אין בעלות עליה.

אמנם כל זה צריך להיות בדרכי שלום, ובצורה של "אל תדחקו את הקץ", וישנם ה"שלוש שבועות"⁶. ומכיון שנמצאים עדיין בגלות, גם בהיותנו בארץ ישראל, צריך להיות

(1) יתרו יט, ו.

(2) רמב"ם הל' חגיגה פ"ג ה"ד.

(3) בחוקותי כו, לב.

(4) = צפת, טבריה, ירושלים, חברון.

(5) אג"ק אדמו"ר-האמצעי ע' שה-שו. וראה שם ע' תק. וראה בשיחת ש"פ ויצא תשכ"ט עמ' 7 ואילך.

(6) כתובות קיא, א (וברש"י) ושם: "שלא יעלו בחומה, שלא ימרדו באומות העולם".

משיחת יום שמחת-תורה תשל"ז

"ודרשו את שלום העיר גו"⁷, ואף "מפרנסין עניי עכו"ם"⁸ - אך זה עדיין לא מתיר למסור חלק ונחלה בחברון למי שאינו לוי, ועל-אחת-כמה-וכמה לגוי, רחמנא-ליצלן!

טוענים שהגוי יתרגז - את הגוי הרי לא מרמים, היות והוא יודע ש"כי ביצחק יקרא לך זרע"⁹, ושפסוק זה ממעט את ישמעאל ומדגיש בדוקא שלא בישמעאל יקרא לך זרע. ובפרט בנוגע למערת המכפלה, שאותה הרי קנה אברהם אבינו ב"ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר"¹⁰, ובתורה כתוב¹¹ "גרש האמה הזאת ואת בנה כי לא יירש בן האמה הזאת", שמפסוק זה מובן שאין לישמעאל שום שייכות למערת המכפלה. ופסוק זה מופיע בתורה שבכתב שאפילו הצדוקים מודים בה. ואף תורגמה על-פי דין ל"שבעים לשון"¹² כדי שגם אומות-העולם יוכלו להבין אותה.

ויתירה מזו, עוד קודם מתן-תורה, וקודם הענין של "אתה בחרתנו מכל העמים", היתה מערת המכפלה רכושו הפרטי של אברהם אבינו, ואף מצד "דינא דמלכותא"¹³ - מלכות הגויים - היתה היא שייכת אליו. וממילא, עם כל חשיבותו של ישמעאל, כתוב¹⁴ עליו "וישלחם... קדמה אל ארץ קדם". כלומר, שאברהם עצמו פסק שכל נכסיו יהיו ליצחק. ובמילא, לא נוגע כלל מתן-תורה בשביל לדעת שמערת המכפלה שייכת לאברהם, אלא אף מצד "דינא דמלכותא דינא" זה שייך לו, היות ואברהם קנה אותה, ויורשו הוא יצחק, וביצחק עצמו: רק "ביצחק ולא כל יצחק"¹⁵ - יעקב ולא עשיו.

(מטובד ע"פ שיחת יום שמחת תורה תשל"ז)

(7) ירמיהו כט, ז.

(8) גיטין סא, א.

(9) וירא כא, יב.

(10) חיי-שרה כג, טז.

(11) וירא שם, י.

(12) לשון הכתוב - תבוא כז, ח. ובפירש"י.

(13) ראה גיטין י, ב.

(14) חיי-שרה כה, ו.

(15) ראה נדרים לא, א.

"קראתי ואין עונה"

בטענת הערבים לבעלות במערה – טמונה התשובה לטענתם...

[דובר על כך שחברון מבטאת את האחדות של בני ישראל, ושזה מרומז בשם 'מערת המכפלה' - לשון יחיד].

מזה מובן, עד כמה מושללת לגמרי המחשבה המבהילה לחלק, חס-ושלום, את מערת המכפלה, השייכת לאברהם ושרה, יצחק ורבקה, יעקב ולאה ואדם-הראשון וחווה.

והנה, כמדובר כמה פעמים, שמכיון ואנו עומדים בחושך כפול ומכופל, צריכים ללמוד מגוי ענינים הכי פשוטים, שאילו זכינו - היינו לומדים אותם מהתורה וכדלהלן:

כאשר פרסמו סברא מבהילה זו נעמד ישמעאלי מסויים והרעיש: היתכן שיחלקו את המערה, ויקחו חלק ממנה עבור היהודים - הרי כבר יותר מאלף שנה שהמערה שייכת לערבים, והם אף התפללו שם - והיתכן שיקחו מהם חלק ממנה ויתנו אותו ליהודים!?

ולפלא וצער, שלא הבינו שזו הוראה מלמעלה ליהודים, שידעו מה לטעון:

מבואר¹ בכמה ספרי חקירה, קבלה וחסידות, שלגוי אין בחירה. כיון שכוח הבחירה הוא מצד זה ש"הן האדם היה כאחד ממנו"² - שפסוק זה נאמר רק לגבי יהודים, מה-שאינ-כן אצל גויים הרי "לב מלכים ושרים ביד ה"³.

ומזה מובן, שכאשר גוי אומר דבר מסויים, ויהודי שומע את זה - זוהי הוראה גלויה מלמעלה עבורו, וכידוע מכמה סיפורים שאירעו אצל הבעל-שם-טוב ותלמידיו. וכמו-כן הוא גם בנדון-דידן:

הערבים הרי לא אמרו שמערת המכפלה שייכת אליהם מתקופת ה'ארבעה זוגות' שהיתה לפני כמה אלפי שנים, אלא טוענים שזמן בעלותם הוא 'כבר למעלה מאלף שנה' - שזה הרי לאחר תקופת בית-המקדש הראשון וגלות בבל ואף לאחר תקופת בית-המקדש השני, ועל-אחת-כמה-וכמה לאחר שיעקב קבר שם את לאה...

(1) לקוטי-תורה אמור לח, ב.

(2) בראשית ג, כב.

(3) ע"פ משלי כא, א.

משיחת אור לועש"ק נח תשל"ז

ואם-כן פשוט וברור, והערבים עצמם אף מודים בזה, שלפני אותם 'אלף שנה' - לא היתה להם שום שייכות למערת המכפלה. וכל בעלותם היא בסך-הכל אלף ארבע מאות ושבעים שנה, שהרי לפני-כן לא היתה קיימת כלל הדת הישמעאלית. שמעובדה זו עצמה מובן, שבמשך אלף השנים שלפני-כן - מאז שאברהם אבינו קנה את המערה - כולם מודים שה' בעלי-בתים' היחידים היו היהודים.

ואם-כן, בטענתו של הגוי עצמה, נמצאת תשובה ברורה שלא שייך לחלק את מערת המכפלה:

אם לא יכולים לקחת חלק מהמערה מרשות הישמעאלים היות שהם נמצאים שם למעלה מאלף שנה, הרי כל-שכן וקל-וחומר שלא יכולים לקחת מהיהודים חלק מסויים, חס-ושלום, מכיון שבעלותם על מערת המכפלה היא אלף שנה קודם שנהייתה בכלל מציאותה של דת ישמעאל.

ואם-כן, היה היהודי צריך לבוא ולומר לגוי: אתה עצמך אומר שמזמן אברהם אבינו עד לפני 1400 שנה, היו היהודים הבעלי-בתים היחידים שם, אם-כן כיצד זה נהיה שלך?! כלל לא 'תופסים' את המסר הטמון בדיבוריו של הגוי - שמתוך דיבורים אלו יוצאת הטענה הכי ברורה שיהודים יכולים לטעון - שמערת המכפלה שייכת אך רק ליהודים!

המערה שייכת ליהודים - מצד התורה וגם מצד יושר אומות-העולם!

ועד כדי כך גדול החושך, שההצעה המבהילה למסור את מערת המכפלה באה מיהודי שיש לו 'סמיכה' לרבנות, ובתור רב הוא הציע שצריכים לחלק את מערת המכפלה!

האמת היא שגם כאשר פוליטיקאי מציע הצעה כזו מטעמים פוליטיים ומצד ש"אין יד ישראל תקיפה"⁴, זוהי בעיה, משום שעל ידי כך נותנים לגוי מקום לטעון שחצי מהמערה ודאי שייכת לו.

אך כשהצעה זו באה מיהודי שיש לו 'סמיכה' לרבנות, והוא אומר בתור רב, שחצי מהמערה שייכת לערבים, על-אחת-כמה-וכמה שצריכים לשלול סברא משונה זו, מאחר

(4) ראה כתובות כו, ב ואל"ך. בבא-קמא צז, ב. ועוד.

"קראתי ואין עונה"

והכל מודים שלפני אלפיים שנה - קודם שהייתה דת ישמעאל - המערה הייתה שייכת ליהודים בלבד.

ולכן, הכרח גמור לבטל סברא זו, ומלכתחילה אין לה שום מקום: הן מצד התורה, והן מצד הצדק והיושר של אומות-העולם, וממילא 'כן יקום', שגם עתה תהיה המערה ברשותם של היהודים!

וכשם שזה בנוגע למערת המכפלה, כך הוא גם בנוגע לכל העיר חברון, שעליה אומרת התורה שהיא ניתנה ללויים באופן של "ברית עולם".

וכן הוא גם בנוגע לשלימותה של כל ארץ ישראל, כפי שמבואר בתלמוד בבלי⁵ ובתלמוד ירושלמי⁶ שכיבוש הארץ החל על-ידי-זה שהקב"ה אמר לאברהם⁷ "קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה", ואחר-כך אמר "לזרעך נתתי את הארץ הזאת - אמירתו של הקב"ה כאילו היא עשויה"⁸. כלומר, שאז נעשתה ארץ ישראל "נחלת עולם", ל"עם-עולם" - היהודים, ובאופן של "ברית עולם". וכל זאת - כיון שזה מגיע מ"מלך העולם", "ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"⁹.

אך בשביל מערת המכפלה, כלל לא נזקקים לפסוק זה, ולאומות-העולם אין מלכתחילה שום טענה, מכיון שאברהם קנה אותה מבני חת ושילם עבורה בכסף מלא - "ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר"¹⁰.

(מעובד ע"פ שיחת אור ליום ו' ערב-שבת-קודש, פרשת נח תשל"ז)

(5) בבא-בתרא ק, א.
(6) קידושין פ"א ה"ג.
(7) לך-לך יג, יז.
(8) שם טו, יח ובפירש"י.
(9) רש"י בראשית א, א.
(10) חיי-שרה כג, טז.

משיחת אור לועש"ק במדבר תשל"ז

בעלות כל יהודי על כל שעל מא"י – כי כך החליט הקב"ה

[דיבר על כך שענינים שמדברים עליהם עכשיו צריכים להתבצע במעשה בפועל מיד ועל אתר, ושלקן יוסיפו בצדקה, הן האנשים הנמצאים בבית מדרש זה והן אותם ששומעים זאת במקומם הם, והן אותם אלו שיהיו מחר - ערב מתן תורה - בכותל המערבי, ואחר כך אמר:]

כל זה ידגיש עוד יותר בפני כל הגויים, שכל ארץ ישראל שייכת ליהודים, ושכל יהודי הוא 'בעל-הבית' עליה, היכן שהוא רק נמצא. ואפילו אם הוא דר בחוץ-לארץ, יש לו בעלות על כל טפח ו"שעל" בכל ארץ ישראל. והיות שכך, אין לאף אחד רשות לומר לו שהוא אינו יכול לחוות דעה בנוגע לאדמת ארץ ישראל.

וארץ ישראל לא שייכת לו בכח ובזכות עצמו, אלא זוהי ירושה שנתן הקב"ה לאברהם אבינו, וכפי שנאמר¹ "לזרעך נתתי את הארץ הזאת" - הן ארץ שבעה אומות, והן ארץ "קני קניזי וקדמוני". וכיון שאמר הקב"ה לאברהם "לזרעך נתתי" וידוע פירושו של רש"י על-הפסוק ש"אמירתו של הקב"ה כאילו היא עשויה" - הרי מובן, שכל 'שעל' בארץ ישראל שייך לכל יהודי בכל מקום שהוא!

ולכן, כל הדיבורים, האסיפות או החתימות שעושים על דבר זה או אחר, אין בהם שום ממשות במציאות האמיתית של עולם-הזה הגשמי, שהיא - "לה' הארץ ומלוואה תבל ויושבי בה"². כלומר, שהקב"ה הוא בעל-הבית על ארץ-הקודש, על כל העולם ועל כל יושביו, וגם על אותם אלו שמדברים ומנהלים משא-ומתן. והוא אמר שזוהי "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה"³. וכפי שכתוב במדרש⁴ שהקב"ה בחר בארץ ישראל מכל הארצות, וביהודים מכל האומות, כפי שנאמר⁵ "אתה בחרתנו מכל העמים", ו"יבואו ישראל שבאו לחלקי וינחלו את הארץ שבאה לחלקי"⁴.

(1) לך-לך טו, יח.

(2) תהלים כד, א.

(3) עקב יא, יב.

(4) תנחומא ראה ת. וראה מכילתא בשלח טו, יז.

(5) רמב"ם הל' חגיגה פ"ג ה"ד.

"קראתי ואין עונה"

"הקב"ה נתן את ארץ ישראל לעם ישראל, בכל מקום שהם, באופן של "ברית עולם", "נחלת אבות" ו"נחלת עולם", ואת זה אף אחד אינו יכול לשנות, אפילו אם הוא רוצה.

ועל-אחת-כמה-וכמה שהרי באמת אף יהודי אינו רוצה למסור אפילו שעל אחד מארץ ישראל, ואלו שכן רוצים, זהו רק מצד ש"יצרם אנסם"⁶ עד כדי-כך, שנראה להם שממסירת שטחים תבוא טובה למישהו. אך האמת היא שלא תצא מכך טובה, לא ליהודים ולא לאומות-העולם, מכיון שכתוב בפרשת אחרי⁷ ובפרשת קדושים⁸ שארץ ישראל אינה 'סובלת' את אומות-העולם ומקיא אותם, ודבר זה הוא בטבע ארץ ישראל.

אף אוה"ע יודעים שעל היהודים אסור למסור את א"י, נותר רק שהיהודים יכירו באמת!!

אומות העולם עצמם הרי יודעים שהיהודים אינם רשאים למסור חלקים מארץ ישראל, היות והקב"ה נתן להם אותה על-ידי "נחלת אבות" ובאופן של "נחלת עולם" לכל בני ובנות ישראל בכל מקום שהם. ובענין זה לא תועיל הצבעתם של יהודי ארץ ישראל, כיון שבאותה מידה שהיא שייכת ליהודים הנמצאים בארץ ישראל, היא שייכת גם ליהודים שבחוץ לארץ, וגם לאלו שאינם יכולים להצביע שכיניהם אפילו ילדים קטנים, שכלל לא יודעים מה היא הצבעה. כי הרי הדין בירושה הוא, שגם תינוק בן יומו נקרא יורש גמור, וממילא, גם לתינוק יש חלק בארץ ישראל שניתנה לנו בירושה.

צריכים רק לקוות, שאנו נכיר באמת. אומות-העולם כבר יודעים את האמת, וצריכים רק לשכנע את אותם יהודים מעטים שחיים עדיין בטעות, וחושבים שיש להם כח ורשות למסור שטחים - שזה לא מציאותי כאמור לעיל.

. . מסופר בגמרא⁹ ובמדרש¹⁰ באריכות, שכאשר אומות-העולם שמעו שהקב"ה נתן ליהודים את התורה, נהיה מצב של "ה' יברך את עמו בשלום"¹¹ - שנעשה שלום לישראל מכל האומות שהיו סביבם.

(6) ראה רמב"ם הל' גירושין פ"ב ה"כ

(7) יח, כח.

(8) כ, כב.

(9) זבחים קטז, א.

(10) ילקוט שמעוני תורה רמז רסח. לתוספת ביאור ראה שיחת ליל אדר"ח אייר תשל"ו הערה 8.

(11) לשון הכתוב - תהלים כט, יא.

משיחת אור לועש"ק במדבר תשל"ז

הגויים יודעים שכאשר ילד קטן לומד חומש עם רש"י, הוא לומד מיד אודות ארץ שבעה אומות, שעד ימות יהושע-בן-נון "ברצונו נתנה להם", אך בימות יהושע "נטלה מהם ונתנה לנו (לישראל)"¹² ובאופן נצחי - "נחלת עולם".

ומזה מובן, שכאשר היהודים עומדים בתוקף, ואומרים שהארץ שייכת להם לא מכח זה שלפני חמישים שנה היה בלונדון גוי שחתם על מסמך¹³ שארץ ישראל שייכת לעם ישראל - אלא מכח התורה, שבה נכתב שמאז כיבוש יהושע - ארץ שבעה האומות שייכת ליהודים, דוקא אז נהיה "ונתתי שלום בארץ"¹⁴ - שלום אמיתי ובאופן של "דרכי נועם ודרכי שלום".

כי כשמרמים את הגויים ולא אומרים להם את כל האמת, הם מרגישים שאומרים להם דברים אחרים ממה שחושבים, ובמילא גם הם לא אומרים את מה שהם חושבים, וממילא הם עושים בדיוק להיפך ממה שהם סיכמו עליו, וכך נעשה ענין של היפך השלום.

. . . השלום האמיתי יבוא רק כשאומרים את הסיבה האמיתית מדוע ארץ ישראל שייכת ליהודים: וההוכחה לכך היא, שבמשך זמן הלכו בדרך עקומה - התווכחו האם לעשות את השלום בדרך זו או אחרת, ומה לתת להם - חלק זה או אחר, ובפועל, עד היום הזה אין שלום.

והעובדה שזה לא מזיק ויוצאים ידי-חובה בפחד בעלמא, זהו רק מצד זה שהקב"ה שומר שזה לא יזיק ולא יגע באף אחד - אך בפועל אין זה שלום.

(מעובד ע"פ שיחת אור ליום ו' ערב-שבת-קודש פרשת-במדבר ג' סיון תשל"ז)

(12) רש"י בראשית א, א.

(13) = הצהרת בלפור.

(14) בחוקתי כו, ו.

"קראתי ואין עונה"

חלילה לומר שיש כבר "אתחלתא דגאולה"

ארץ ישראל נבחרה על-ידי הקב"ה כמקום מיוחד בו יִשְׁבוּ אלפים רבבות מבני-ישראל. מה-גם שארץ זו היא "ארץ אשר תמיד עיני ה' אלוֹקֶיךָ בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹. למרות זאת, חלילה מלומר שזוהי כבר "אתחלתא דגאולה"²! - שהרי עד ביאת משיח צדקנו (אז יתקיים ה"יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה"³) נמצאים אנו (וגם אלה הנמצאים בירושלים) במצב של "מפני חטאינו גלינו מארצינו ונתרחקנו מעל אדמתינו"⁴. אולם, יחד עם זאת עשה הקב"ה נס בכך שהציל עשרות ומאות, אלפים ורבבות של יהודים שמצאו מקום מקלט - ולמקום זה הוא בחר את ארץ ישראל ובכך ניצלו רבבות יהודים מהיפך החיים.

ולכן, מקוים שבקרוב תקוים ההבטחה ש"בל ידח ממנו נידח"⁵. וזאת, על-ידי קיום התורה והמצוות. וכך, ינחלו הצלחה רבה עוד בהיותם בחושך הכפול והמכופל של הגלות (שבגלות זו אנו נמצאים - לא בגלל שכך קבעו ורצו הגויים אלא - "מפני חטאינו גלינו מארצינו") הן היהודים הנמצאים בארץ ישראל, והן היהודים הנמצאים מחוצה לה.

ולכן, כשיש קיבוץ של הרבה יהודים יחד עם זה שצריכה להיות ההנהגה של "אל תתגרה בגוי קטן"⁶ - צריכים גם ללבושי הטבע - רכב וסוסים וכיוצא-בזה. והנה, באופן ההנהגה בין ישראל לעמים יכולים להיות שני אופנים: ישנו האופן אותו ניסו עד עכשיו - הכנעה וויתור על כל הענינים החשובים - כ'עני בפתח'.

ולכאורה אינו מובן, כיצד יהודי יכול להתנהג בכזו צורה - הוא הרי משתייך ל"ממלכת כהנים וגוי קדוש" ו"סגולה מכל העמים"⁷?! - ולטענה זו הוא עונה, שהנהגה זו יפה רק

(1) עקב יא, יב.

(2) ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

(3) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ד.

(4) נוסח התפילה - מוסף לג' רגלים.

(5) שמואל-ב יד, יד.

(6) ראה פסחים קיג, א.

(7) יתרו יט, ה-ו.

משיחת ב' דחגה"ש תשל"ז

כאשר הוא נמצא בבית-הכנסת ובבית-המדרש, אולם כשצריך ללכת ולדבר עם גוי, צריך לדבר בשפה שהגוי מבין, ולהתנהג באופן שהגוי מבין - זוהי הדרך שלדעתו, על היהודים לנהוג בה.

הקב"ה החזיר לבני ישראל את ירושלים וחברון - ואילו הם רוצים למסור אותם!

מה פעלו עם הנהגה זו?! - בשעה שהקב"ה בחסדיו - מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה - החזיר לבני-ישראל את שטחי ארץ ישראל, הגיעו אלה שמתפקידם להתעסק עם אומות-העולם, ואמרו שהם רוצים להחזיר את השטחים.

הם אמנם טענו שזהו כיון שלחצו עליהם - אך האמת היא שמאחר והם התנהגו כ"ונהי בעינינו כחגבים", לכן "וכן היינו בעיניהם"⁸. כלומר, היות ואוחזים מעצמם כחגבים - שעושים את החשבון על-פי דרכי הטבע, החשבון של הגוי, "רכב והסוסים" ושוכחים ש"ואנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר"⁹ - ממילא כשהקב"ה החזיר לבני-ישראל את שטחי ארץ ישראל - מיד הודיעו שמוכנים לוותר. ואכן, החזירו שטחים, ושטחים גדולים! - ואין להאריך בדבר מצער ומבהיל!

הקב"ה עשה ניסים גלויים שבעזרתם כבשו את ירושלים העתיקה, חברון (בה נמצאת במערת המכפלה) ושטחים נוספים מארץ הקודש - ותמורת זאת, שלחו מיד שלוחים לווינגטון, להודיע שמוכנים להחזיר את הכל!

אלא שאירע נס גדול והערבים לא הסכימו לקחת - אמנם הם נימקו זאת בטענה שהם רוצים הכל - אך אם-כן, היו יכולים לקחת בתחילה את מה שמציעים להם ובמשך הזמן לקחת עוד! - אלא ודאי שהעובדה שלא הסכימו לקחת, זהו מפני ש"לב מלכים ושרים ביד ה"¹⁰!

אין זו הפעם הראשונה בה נוהגים בכזו צורה:

(8) שלח יג, לג.

(9) תהלים כ, ח.

(10) ע"פ משלי כא, א.

"קראתי ואין עונה"

מסופר בתנ"ך שכשמלך ישראל נלחם עם מלך ארם - הנה למרות שניצח במלחמה - קרא לו "אחי הוא"¹¹ והחזיר לו את כל מה שכבש ממנו! - פעולה זו היא שגרמה למלחמה נוספת!

נוסף לזה: התורה קובעת שלגוי אין מקום בירושלים, והנה בשעה שהקב"ה עשה נס וכבשו את ירושלים העתיקה - במקום לשלם לערבים קצת כסף ולשלוח אותם משם - מיד הודיעו שלא יגעו באף ערבי המתגורר שם, היות וצריכים להתנהג בדרכי שלום, צדק ויושר! - הערבים רצו שיניחו להם לברוח, ואף ללא כל תמורה - ולפועל נותנים להם כסף הנאסף ב"ג' ואיש אפיל"¹² - בכדי שגם את ילדיהם הם יוכלו לגדל בירושלים העתיקה!
בתחילה - הערבים שפשוט לא האמינו שאכן מתכוננים להשאיר אותם שם - התווכחו, ורק כשדיברו איתם בסגנון של "אחינו אתה" - האמינו לכך! - עכשיו, הם כבר אומרים "לנו הארץ!"

מומחי הצבא אומרים פה-אחד: החזרת השטחים מסכנת את בני-ישראל!

יהודי ה"מאמין בחי העולמים" - בשעה שיודע שישנו הלאו ש"לא תחנם"¹³ - לא הולך להחזיר חלקים מ"ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלוקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹⁴. ובפרט שבנוגע לשטחים אלו - אומרים כל מומחי הצבא פה-אחד, שבאם יחזירו אותם - מעמידים בסכנה כמה-וכמה מבני-ישראל!

לא היה אפילו אחד מהמומחים שיאמר אחרת! - חוץ מאלה שאין להם שום מושג בעניני צבא והמושג היחיד שלהם הוא בתכסיסי התדברות בין ישראל לעמים, לפי מנהגי הגויים, וכשאומרים להם שבשולחן-ערוך כתוב שהמומחה לעניני פיקוח-נפש אינו הפוליטיקאי אלא איש הצבא - אומר הוא, שזה אמנם כתוב בשולחן-ערוך, אולם הוא מתנהג ככל העמים!

(11) מלכים-א כ, לב. וראה שיחת י"ג תמוז תשכ"ט; שיחת ש"פ מטות-מסעי תשכ"ט. נרפס בעמ' 16 ואילך.

(12) = "המגבית היהודית". ארגון שאסף כספים עבור ארץ ישראל. המו"ל.

(13) ואתחנן ז, ב ובפרש"י: עבודה-זרה כ, א. רמב"ם הל' עכו"ם פ"ה ג"ד. טור-שולחן-ערוך יורה-דעה ס"ל קנא ס"ח ואילך.

(14) עקב יא, יב.

משיחת ב' דחגה"ש תשל"ז

. . . וכאמור: זהו ענין הקשור עם האיסור של "לא תחנם" - שלאיסור זה אין כל שייכות לענין של 'ג' השבועות¹⁵! - האיסור ד"לא תחנם" הינו, שכאשר ליהודי יש חלק בארץ ישראל, על-אחת-כמה-וכמה כאשר לאלפי יהודים יש חלק בארץ ישראל, ישנו הציווי של "לא תחנם - לא תתן להם חניה בארץ".

וגם כשאין יד ישראל תקיפה - צריכים לתת לו כסף, לומר לו מילה טובה ולחתום על נייר - אולם בשום אופן לא לתת לו חניה בארץ! - נדמה אמנם שאם ידברו עם הגוי באופן אחר יהיה יותר טוב - אך האמת היא שהגוי מכיר את האיסור של "לא תחנם", וכשרואה שמרמים אותו, ממילא הוא גם מתנהג באופן כזה!

יהודי צריך לדעת דבר ברור, שארץ ישראל שייכת ליהודים, לא בגלל שגוי בלונדון חתם על פיסת נייר¹⁶, אלא מכיון שהקב"ה נתן זאת לאברהם-אבינו בברית בין הבתרים ל"אחוזת עולם"¹⁷.

אמנם עוד לא היה הענין של "ויקבץ נדחי ישראל"¹⁸ - אולם עד אז (כשם שישנו ציווי התורה לדאוג שלכל יהודי יהיה כדי מחסורו ועוד יותר מזה, וכפי שהגמרא אומרת¹⁹ שאפילו אם יתנו ליהודי סעודת שלמה בשעתו, גם אז לא יצאו ידי-חובה) יש לדאוג לכל יהודי כשהמדובר הוא אודות פיקוח-נפש, היות והוא דוחה את כל התורה כולה. ולכן, ובמיוחד על-פי מה שאומרים אנשי הצבא שהחזרת השטחים תגדיל את הסכנה - הרי ישנו כאן איסור ברור הקשור עם פיקוח-נפש, שאסור להחזיר שום שטח מארץ ישראל!

הגוי היה רוצה לברוח מירושלים - והיהודים מציעים לו חניה:

ועל-אחת-כמה-וכמה שכאן הגוי לא ביקש כלום - והיה שמח אילו היו מניחים לו לעזוב את ירושלים העתיקה. אך היהודי, כיון שרוצה למצוא חן בעיני הגוי - מציע לו חניה בארץ!

(15) כתובות קיא, א.

(16) = הצהרת בלפור. המו"ל.

(17) לך-לך יז, ח.

(18) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ד.

(19) בבא-מציעא פג, א.

"קראתי ואין עונה"

וכאמור לעיל: יהודי צריך לדעת דבר ברור שיהודים קיבלו את ארץ ישראל בברית בין הבתרים. ואת ירושלים העתיקה לא לקחו מהגויים - אלא זוהי ארצינו וזוהי אדמתינו. ואפילו כאשר "מפני חטאינו גלינו מארצינו"⁴ - זה עדיין נקרא "ארצינו".

וכל זה צריך להיות באופן של "אל תתגרה בגוי קטן"⁶. כלומר, שכשמביאים לגוי חניה בארץ, הרי זוהי התגרות בו - מאחר שזה מזיק לו (כמוזכר באריכות בפרשת בחוקות²⁰)!

אודות המקומות שהנם מחוץ לגבולות כיבוש יהושע וכיבוש עולי בבל - עדיין אפשר להתווכח האם להחזירם או לא (וכל זה מצד "לא תחנם" אך לא מצד פיקוח-נפש). אך בנוגע לירושלים העתיקה, חברון ושכם - הנה למרות שצריך לילך בדרכי נועם - מכל-מקום אי-אפשר לוותר על זה, היות שהקב"ה נתן זאת ליהודים, באופן של "לזרעך אחרית אחוזת עולם"²¹ ולשום אומה אחרת - לא יכול להיות קיום בארץ ישראל. וזה, גם כשארץ ישראל "שממה" - כפי שהיה לאחרי חורבן בית-המקדש.

ובשעה שהולכים בדרך זו, פועלים שיתקיים "ונתנו ה' אלוקיך בידך"²² שהקב"ה יתן ב"לב מלכים" שהם יעשו באופן שטוב לארץ וטוב לדרים עליה - שלושה וחצי מיליוני היהודים הנמצאים בארץ הקודש, עוד בהיותם בחושך הגלות, קודם ביאת משיח צדקנו.

. . . ואז נסיים את הרגעים האחרונים של הגלות בשמחה ובטוב לבב ובאופן ש"ובני ישראל יוצאים ביד רמה"²³, שהולכים בקומה זקופה לקבל פני משיח צדקנו.

שילחום מלחמת ה' וינצח, ויבנה בית-המקדש במקומו, ויקבץ נדחי ישראל - בגאולה האמיתית והשלימה, ובקרוב ממש.

(מעובד ע"פ שיחת יום ב' דחג-השבועות תשל"ז)

(20) כו, לב ובפרש"י.

(21) ויחי מר, ד.

(22) תצא כא, י.

(23) בשלח יד, ח.

משיחת ש"פ שלח תשל"ז

תפילין – הוא אינו מניח, אך רוצה למסור שטחים מצד "גול עכו"ם"...

בספר 'דבר יום ביומו', (בו מובאים המאורעות שאירעו בכל יום מימות השנה במשך השנים שעברו) מובא ממגילת תענית¹, סיפור שאירע בכ"ה סיון:

ביום זה היו כמה טיעונים מצד אומות העולם כלפי היהודים, וכדלקמן:

בני ישמעאל באו וטענו שהיות וכתוב בתורה² "ביום ההוא כרת ה' ברית את אברהם לאמר לזרעך נתתי את הארץ הזאת", לכן מכיון שגם הם מזרעו של אברהם, אזי הם טענו "בואו ונחלוק עמכם" - גם לנו מגיע חלק בארץ ישראל.

ענה להם גביהה בן פסיסא³: הרי כתוב "ולבני הפילגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות וישלחם", וכן נאמר "ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק"⁴. ומכאן מוכח שאין לכם שום חלק בארץ ישראל. וכאשר שמעו זאת - "ברחו להם".

לאחר-מכן באו הכנעניים וטענו שארץ כנען שייכת להם, היות וכתוב בתורה⁵ "ארץ כנען לגבולותיה" ולא "ארץ ישראל". ענה להם גביהה בן פסיסא, שבתורה כתוב⁶ גם "ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו", ומכיון שאתם עבדים, הרי ידוע הדין⁷ "מה שקנה עבד קנה רבו", וממילא הארץ שייכת ליהודים. ולא עוד, אלא שיש הרבה שנים שהייתם צריכים לעבוד אותנו ולא עשיתם כך, וממילא אתם צריכים לשלם על כך! וכאשר שמעו זאת - "ברחו והלכו להם".

לאחר-מכן הגיעו המצריים וטענו - "מתורתם אנו מביאים עליהם ראייה", שכתוב בתורה⁸ "ושאלה אשה משכנתה... כלי כסף וכלי זהב", ומכיון ש"שישים ריבוא יצאו מאצלנו טעונים כסף וזהב יתנו לנו כספינו וזהבנו"! השיב להם גביהה בן פסיסא, שבתורה

(1) פרק ג.

(2) לך-לך טו, יח.

(3) עיין סנהדרין צא, א - מדוע שלחו דווקא את גביהה בן פסיסא.

(4) חיי-שרה כה, ה-ו.

(5) מסעי לד, ב.

(6) נח ט, כד.

(7) פסחים פח, ב.

(8) שמות ג, כב.

"קראתי ואין עונה"

כתוב שבני ישראל עבדו במצרים כמה מאות שנים חנם בלא שכר, ממילא צריכים הם כעת לשלם להם על עבודתם! וכאשר שמעו זאת - "הלכו משם בבושת פנים".

למרות שהגמרא⁹ אומרת שבטלה מגילת תענית, מכל-מקום, יש ללמוד מסיפור זה הוראה חשובה מאוד לזמנינו:

מגיע גוי וטוען שארץ ישראל שייכת אליו היות והיא ארץ שבעה אומות. וכששומע זאת היהודי, הוא אומר שכיון שצריכים להתנהג בצדק ויושר, לכן אסור לעשות עוול לגוי, וכפי שכתוב בשולחן ערוך אדמו"ר הזקן בהלכות גניבה וגזילה, שגזל עכו"ם גם אסור. וממילא, הוא טוען, יש לוותר לו על שטחים מארץ ישראל.

כששואלים את אותו יהודי אם הוא מניח ארבעה זוגות תפילין, הוא אומר שאינו יודע כלל מה זה. כששואלים אותו האם הוא מניח שני זוגות תפילין, הוא עונה: הלואי וזוג אחד הייתי מניח! אך כאן פתאום הוא נזכר בהלכה וטוען שצריכים לנהוג על-פי צדק ויושר ואסור לעשות עוול לגוי!

וכששואלים אותו מדוע הוא עושה עוול ליהודים?! הרי ארץ ישראל שייכת ליהודים! הוא עונה: האם משום שאני עושה עוול ליהודים, אני צריך לעשות עוול גם לגוי?!

'החזקת השטחים גורמת לשפיכת דם יהודי' – היפך דעת מומחי הצבא!!!

ובנוסף לאותו יהודי, באים גם אלו הטוענים שהם מדברים בשם התורה (על-דרך מה שהמצריים אמרו ש"מתורתם אנו מביאים ראיה" - שגם אותם מצריים דיברו כביכול 'בשם התורה'), וטוענים, שעל-פי תורה צריכים להחזיר שטחים מארץ ישראל לבני מצרים כפשוטו!

בתורה כתוב¹⁰ בפירוש "ולא תחנם", ודרשו חז"ל¹¹ "לא תתן להם חניה בקרקע". כלומר, שאסור לתת להם שטחים מארץ ישראל, וכל אחד יודע הרי מה הם גבולותיה.

(9) ראש-השנה יח, ב.

(10) ואתחנן ז, ב. ובפירש"י.

(11) עבודה-זרה כ, א. רמב"ם הל' עכו"ם פ"י ה"ד.

משיחת ש"פ שלח תשל"ז

ואילו הם אומרים שעל-פי תורה צריכים להחזיר שטחים מארץ ישראל, מכיון שזה קשור בפיקוח-נפש שהוא ענין חמור ביותר בתורה הדוחה את כל התורה כולה, וממילא - הם טוענים - מה ייצא מכך שנחזיק בחלקת אדמה כשבעקבות כך נשפך דם יהודי? והם מחזיקים בדיעה זו, בה-בשעה שכל מומחי הצבא והבטחון אומרים פה-אחד, שהחזרת שטחים בעבר הגדילה את הסכנה של כמה וכמה מבני ישראל! כשדיברו כל הזמן אודות מסירת שטחים, שעליו ישנו האיסור של "לא תחנם", הם 'כבשו פניהם בקרקע' ושתקו, באומרם שאינם רוצים להתערב בפוליטיקה. ודוקא כשבא בהשגחה-פרטית יהודי - אמנם גביהה בן פסיסא - ואומר שאסור להחזיר שטח מארץ ישראל לגויים, היות שזה מגדיל את הסכנה ליהודים, פתאום הם מתעוררים עם יראת-שמים וטוענים שצריך להחזיר שטחים! שתקתם עד עתה - תשתקו גם הלאה! ומדברים דיבורים אלו עוד בשם התורה, ממש כפי שעשו המצרים, כמדובר לעיל. ואותו אחד מנצל את העובדה שיש לו 'סמיכה' לרבנות ושהוא יושב בירושלים עיר הקודש, כדי לומר שהוא לא יבחר ולא יסייע עד שיבטיחו לו שמחזירים את השטחים למצרים! וכאמור לעיל - ישנו איסור ברור של "לא תחנם". אמנם הוא צריך להיות באופן של "אל תתגרה בגוי קטן"¹² ואף "מפרנסין עניי עכו"ם"¹³, אך זה לא צריך כלל לפגוע בתוקף האיסור. ואם יש לך קושיא מפסוק, תתייגע להבין את התירוץ! ודוקא כאשר היהודים יעמדו בתוקף ויאמרו שארץ ישראל שייכת להם על-פי התורה, זה יפעל גם על הגוי והלחץ יתמתן וירד.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת שלח, מברכים-החודש תמוז, תשל"ז)

(12) ראה פסחים ק"ג, א.
(13) גיטין ס"א, א.

"קראתי ואין עונה"

כניעה ללחץ – מזמינה לחץ נוסף!!!

ידועה תורת הבעל שם טוב¹ שכל מאורע שאירע, הוא בהשגחה פרטית ויש ללמוד ממנו הוראה בנוגע לעבודת ה'.

ולעניננו: לאחר שהצהירו באופן ברור שארץ ישראל שייכת לעם ישראל, ובעלות ישראל על ארץ ישראל לגבולותיה היא נצחית - "נחלת עולם לעם עולם" - פתאום הצהירו שצריכים מלכתחילה לוותר על חלקים מארץ ישראל.

אמנם לכאורה יש הלכה² ש"דינא דמלכותא דינא", ובפרט שאותם יהודים הגרים בארה"ב צריכים להתנהג בהתאם ל"ודרשו את שלום העיר"³ - אך מכל-מקום טענות אלו מתבטלות לגמרי.

שהרי על פי השולחן ערוך אין שום תוקף להצהרה של בית-דין או מלך מאומות-העולם, היות שלאחר-מכן - כשהם יווכחו לדעת שהיהודים עומדים בתוקף - הם יבטלו זאת.

כפי שהיה בגאולת י"ב-י"ג תמוז: אמנם מלכתחילה היו כמה ענינים בלתי רצויים כלפי כ"ק מו"ח אדמו"ר, אך לבסוף היה נצחון מוחלט של התורה, וכפי שכותב בעל הגאולה במכתבו הידוע⁴ "לא אותי בלבד גאל הקב"ה... כי אם גם כל מחבבי תורתנו הקדושה, שומרי מצוה, וגם את אשר בשם ישראל יכונה, כי כל איש ישראל (מבלי להתחשב עם מצבו הפרטי בשמירת וקיום המצוות) לבו תמים עם ה' ותורתו". כלומר, שהגאולה הייתה לכל הסוגים שישנם בעם ישראל. וכל זאת, כיון שעמד בתוקף ובנחרצות על דעתו.

וכמו-כן בעניננו: כשנכנעים ללחץ, זה מזמין לחץ נוסף וכך הלאה עד שאין לדבר סוף, וכפי שראו שכך אירע בפועל. ואילו כאשר מלכתחילה עמדו בתוקף - לא של עקשנות ועזות פנים (שאז גם הצד השני יכול לעשות כך), אלא מצד זה שכך הבטיח הקב"ה - שארץ

(1) 'היום-יום' ט' אייר.

(2) גיטין י' ב.

(3) ירמיהו כט, ז.

(4) ראה ספר-המאמרים תרפ"ח ע' קמו. תש"ח ע' 263. ועוד.

משיחת י"ב תמוז תשל"ז

ישראל לגבולותיה שייכת לעם ישראל - אזי אף אחד מאומות העולם אינו יכול להתמקח על כך.

כל הצרות העכשוויות באות כתוצאה מ'242'!!!

וכמדובר כמה פעמים: הרש"י הראשון בתורה⁵ (שפירושו הוא הרי בפשוטו של מקרא, ומוכן גם לילד בן חמש) אומר שכאשר אומות העולם יבואו ויטענו לעם ישראל "לסטים אתם" - אזי עונים להם "כל הארץ של הקב"ה היא, ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו". כלומר, שעל מה שהם יטענו "לסטים אתם" - צריכים לענות להם שהיות והקב"ה ברא את כל העולמות ו"לה' הארץ ומלואה"⁶ - ממילא, זה שהארץ היתה קודם לכן ברשותם של הגויים זהו מכיון ש"ברצונו נתנה להם" - אך באותה מידה היה אחר-כך "נטלה מהם ונתנה לנו".

וכשעונים מענה אמיתי זה באותיות פשוטות לגוי, ובפרט לגוי שמאמין בקב"ה, אזי ברור שזה יתקבל אצלו. ובפרט, שכל הסיבה שלוחצים על ישראל שימסרו שטחים הוא, כדי שיוכלו לצאת ידי חובה כלפי הערבים בכך שיאמרו 'אנו את שלנו עשינו'.

242: החלטה '242' - שנחתמה על-ידי האו"ם ב"ט חשון תשכ"ח (22.11.1967) - בעקבות מלחמת ששת הימים. הסעיפים העיקריים בהחלטה קראו ל"נסגה של כוחות מזוינים ישראלים משטחים שנכבשו במלחמה" ול"שימת קץ לכל טענות לוחמה או מצבי לוחמה וכיבוד ריבונותה, שלמותה הטריטוריאלית ועצמאותה המדינית של כל מדינה באזור וזכותה לחיות בשלום, בתוך גבולות בטוחים ומוכרים, חופשית מאיומים או ממעשים של שימוש בכוח". כן דובר בהחלטה על הצורך "לערוב לחופש השיט דרך נתיבי-מים בינלאומיים באזור, להשיג יישוב צודק של בעיית הפליטים, לערוב לאי-פגיעה בשטחה של כל מדינה באזור ובעצמאותה המדינית ע"י אמצעים הכוללים כינונם של שטחים מפורזים". בדצמבר 1967 - קיבלה ישראל את ההחלטה.

ורואים בפועל מה קורה כשלא עונים לגוי מענה ברור:

כידוע, כל הצרות והלחצים שישנם כעת - באים כתוצאה מזה שהסכימו להחלטת האו"ם - "242". שנוסחת החלטה זו נכתבה על-ידי יהודים שפחדו מהגויים, ולאחר מכן אושרה על-ידי האו"ם. ולא עוד, אלא ישנו יהודי המתפאר עד עצם היום הזה שהוא היה אותו אחד שניסח החלטה זו בשם הממשלה.

(5) בראשית א, א.

(6) לשון הכתוב - תהלים כד, א.

"קראתי ואין עונה"

על-כל-פנים, מזה הגיעו כל הצרות. כי היום (10 שנים לאחר "242") כשמתווכחים עם הגויים על מסירת השטחים, מיד הם אומרים: הרי ישנה החלטה "242" - שהתקבלה ברוב קולות ונוסח החלטה זו נקבע על-ידי נציג היהודים שאמר אז שהוא מדבר בשם כל היהודים, הן בארץ הקודש והן בחוץ לארץ. ואם-כן, מדוע היום אתם מלינים על כך?!

היהודים חשבו אז, שלאחר שתנוסח החלטה זו תהיה להם מנוחה מהגויים. אבל לפועל זה גרם שעל-ידי-זה הביאו על עצמם לחץ נוסף - ולחץ שלא נפסק, אלא עם השנים הולך וגובר. ולמרות זאת, אותו אחד שקבע החלטה זו על-ידי שקיבל 'יפוי-כח' מחבריו על-זה - כלל אינו מתבייש בזה, ועדיין מתפאר בכך, ו"אין פוצה פה ומצפצף".

אז, בעת קבלת ההחלטה, לא עשו שום רעש על כך שמוותרים על ארץ ישראל. ולא זו בלבד, אלא אמרו לגויים שמוכנים לוותר למרות שלא יקבלו כלום כתמורה לכך, והיו אז כמה וכמה שהזהירו, שעל-ידי שנכנעים ללחץ אחד מזמינים על עצמם לחץ נוסף, ולמרבה הצער, רואים בבירור, שמאז אותה החלטה שהלכה נגד התורה, הלחץ למסירת שטחים רק גובר.

שמכל זה רואים, שכשלא עונים לגוי מענה ברור - אזי לא רק שהוא לא מתקרב ליהודי - אלא הוא לוחץ עליו יותר ויותר, מאחר שהוא יודע שהיהודי לא אומר את מה שהוא חושב. וכפי שפסק הרמב"ם⁷, שרצונו התמידי של היהודי הוא - לעשות מה שהתורה מצווה עליו, אלא שלפעמים "יצרו אנסו".

ניסו כבר את כל סוגי הנסיונות על גופות ונשמות העם היהודי...

ואין לסמוך על כך שאולי יעשה הקב"ה נס, והגוי לא יסכים לקחת אע"פ שיתנו לו, כי:
(א) "אין סומכין על הנס"⁸; (ב) גם אם יודעים בוודאות שהוא לא יקח, אסור לעשות שום דבר נגד התורה. כי מאחר וענין זה הוא נגד התורה - ולמרות שישנם הרבה תירוצים - אף אחד אינו בעל הבית לשנות משהו מן התורה. ובלשון המדרש⁹: "שלמה ואלף כיוצא-בו אובדים ואות אחת ממך אינה בטילה לעולם".

(7) הל' גירושין פ"ב ה"כ

(8) פסחים סד, ב.

(9) שמות-רבה ו. ירושלמי סנהדרין פ"ב ה"ו.

משיחת י"ב תמוז תשל"ז

. . שורש כל הצרות הללו טמון בכך שהולכים בשיטה ש"ככל העמים בית ישראל" וסבורים שעם ישראל צריך ללכת בדרכי הגויים. למרות שעם ישראל צריך להתנהג באופן של "והיה מחניך קדוש"¹⁰, להפיץ אור בעולם, וגם להיות "אור לגויים"¹¹ (על-ידי הפצת שבע מצוות בני נח) - הנה במקום זאת מתנהגים בצורה הפוכה, שכל ענין שרואים אצל הגוי משתדלים לחקות. וכך מכניסים את ה'גוי' שקייט' אל תוך הבית ופוגמים בטהרת הנפש.

ומזה שכך הם מתנהגים בהנהגתם הפרטית - השתלשל גם זה שסוחבים גוי, נותנים לו 1000 דולר ובלבד שיסכים שיכתבו עליו שהוא יהודי - למרות שחוץ מרישום זה אין לו שום שייכות ליהדות.

והנה, לאחר שכבר ניסו את כל סוגי הנסיונות על נשמות ישראל וגופי ישראל: "עגל הזהב" בזמן יציאת מצרים, ה"בעלים ועשתרות" בזמן הנביאים, המשכילים שיצאו מגרמניה (הארץ ממנה יצאו ההשמדות בדור האחרון), ועד לעבודה זרה האחרונה של "ככל העמים בית ישראל" - וראו את התוצאות המרות שיצאו מכל נסיונות אלו;

יהי רצון שיתחילו להתנהג באמת כפי שצריך להיות, ואז, כיון שתהיה תורה 'בריאה' - שלימות התורה, ממילא יהיה גם עם 'בריא' וארץ 'בריאה', וילכו מתוך בריאות הגוף - שתהיה יחד עם בריאות הנפש - בשמחה וטוב לבב לקבל את פני משיח צדקנו, וכל העמים יהיו באופן של "מלכים אומניך ושרותיהם מניקותייך"¹² - בקרוב ממש, בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו.

(מעובד ע"פ שיחת י"ב תמוז תשל"ז)

(10) תצא כג, טו.

(11) ראה ישעי' מב, ו.

(12) ראה שם מט, כג.

"קראתי ואין עונה"

"בעיניכם תראו" את הארץ המובטחת!!!

על הפסוק¹ "ראה נתתי לפניכם את הארץ באו ורשו את הארץ", מפרש רש"י על התיבות "באו ורשו": "אין מערער בדבר, ואינכם צריכים למלחמה, אילו לא שלחו מרגלים לא היו צריכים לכלי-זיין".

ואינו מובן:

הרי כבר בפרשת שלח² כתוב "עלה נעלה וירשנו אותה" המדבר על ירושת הארץ, ומדוע שם אין מפרש רש"י את כל הפרטים שאומר כאן ש"אין מערער בדבר" וכו'?

ואדרבה: לכאורה דוקא בפרשת שלח רש"י היה צריך להדגיש זאת, כי שם הרי טענו המרגלים ש"עז העם היושב בארץ" ו"כי חזק הוא ממנו"³ ומפרש רש"י שם: "כביכול כלפי מעלה אמרו", וכאשר יהושע וכלב טענו - "עלה נעלה וירשנו אותה" הם לא הכחישו את טענת המרגלים ש"עז העם היושב בארץ" וגם הודו שהיושבים בארץ כנען הם גיבורי-חיל, אלא שטענו שהיות ו"סר צילם"⁴, כלומר, שהצדיק (איוב) שהגן עליהם - אינו, לכן עליהם ללכת. זאת אומרת, שאמנם העם שם הם גיבורי-חיל, אך כיון שהקב"ה ציוה ללכת לארץ ישראל - ודאי שננצח.

ואם-כן, דוקא שם לכאורה היה צריך רש"י להבהיר לנו ש"אין מערער בדבר ואינכם צריכים למלחמה וכו'" - שהרי שם מסופר על החשש של בני ישראל!?

והביאור בזה:

מה שכתוב בפרשת דברים "באו ורשו את הארץ", אינו דומה לכתוב בפרשת שלח "עלה נעלה וירשנו אותה", כיון שלפני התיבות "באו ורשו את הארץ" אומרת התורה "ראה נתתי לפניכם את הארץ", ומפרש רש"י: "בעיניכם אתם רואים, איני אומר לכם מאומד ומשמועה". זאת אומרת, שירושת הארץ המדוברת שם אינה ענין של שמועה או אומד -

(1) דברים א, ח.

(2) יג, ל.

(3) שם כח, לא.

(4) שם יד, ט.

משיחת ש"פ מטות-מסעי תשל"ז

שמשערים שכך יהיה, אלא "בעיניכם אתם רואים" - אתם תראו בעיניכם ש"נתתי לפניכם את הארץ".

ולכן דוקא בפסוק זה נצרך רש"י להבהיר ש"אין מערער בדבר", כי מאחר שנאמר ליהודים "בעיניכם אתם רואים" ש"נתתי לפניכם את הארץ" - יכולים הם היו לטעון שהם כלל לא רואים זאת. ועל כך ממשיכה התורה "באו ורשו", היות ו"אין מערער בדבר". כלומר, שאף אחד - כולל הגויים - לא יכול לטעון על כך מאומה, כי הרי כולם יודעים מה שרש"י כותב⁵ ש"כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים", ו"ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו", ובמילא "אין מערער בדבר".

אך למרות שטענות שכליות אמנם אין לגויים (כפי שהוסבר לעיל) - מכל-מקום, ייתכן ענין של מלחמה מצידם היות והם ליסטים, והרי "הלכה היא בידוע שעשיו שונא ליעקב"⁶. לכן מוסיף על כך רש"י - "אינכם צריכים למלחמה".

ארץ ישראל ליהודים כי כך כתוב בתורה ולא כי כך אמר גוי מלונדון!!!

מענין זה ישנה הוראה בנוגע להווה:

אף על פי שישנם גויים שיש להם טענות על שייכותה של ארץ ישראל ליהודים, צריכים לדעת, שהאמת היא ש"אין מערער בדבר", היות וכך כתוב בתורה הנצחית "ראה נתתי לפניכם את הארץ", וזה באופן ש"בעיניכם אתם רואים".

וכיון שכך, צריכים לומר לגוי את האמת, שכתוב בתורה - שהן הנוצרים והן המוסלמים מאמינים בה - שארץ ישראל שייכת ליהודים והקב"ה נתן אותה לאברהם בברית בין-הבתרים⁷. וזה יפעל על הגוי, גם אם יאמרו לו ענין זה לא בלשון הקודש, אלא בשפה מה'שבעים לשון'. משא"כ כשאומרים שארץ ישראל שייכת ליהודים מסיבות אחרות, שאז זה לא פועל, כיון שלא זו האמת. וגם אם, נניח, מסתמכים על מה שגוי בלונדון אמר⁸, יכולים הרי הגויים לומר שווינגטון חזקה יותר מלונדון או שסעודיה חזקה יותר וכדומה.

(5) בראשית א, א.

(6) ראה רש"י וישלח לג, ד.

(7) לך-לך טו.

(8) = הצהרת בלפור.

"קראתי ואין עונה"

אך לכאורה יכול עדיין הגוי לטעון: הרי כתוב אחר כך "אינכם צריכים למלחמה" - שהובטחתם שלא יהיה ענין של מלחמה, ואם כן, מדוע הנכם צריכים כלי-נשק וצבא?!
על כך עונים לו את המשכו של פירוש רש"י: "אילו לא שלחו מרגלים לא היו צריכים לכלי-זיין". כלומר, שאם לא היה קורה חטא המרגלים, היינו נכנסים מיד לארץ ישראל והיתה הגאולה האמיתית והשלימה. אך מאחר ואירע חטא המרגלים, שבגללו הוצרכנו להיות ארבעים שנה במדבר, לכן עדיין אנו בגלות, וממילא זקוקים לכלי-נשק, לצבא, ולמלחמות.

ויהי רצון, שיהיה הענין של שלימות הארץ, יחד עם שלימות התורה ושלימות העם - עד שיבואו לגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש.

(משיחת שבת-פרשת מטות-מסעי, ראש-חוד מנחם-אב, תשל"ז)

משיחת כ' מנחם-אב תשל"ז

הוספה בלימוד התורה בא"י – ממשיכה שפע וברכה לכל היהודים בעולם...

בפרשת עקב מונה התורה מספר מעלות של ארץ ישראל. ומזה שישנן עוד מעלות מובן, שאותן המעלות המנויות בפרשה, הן עיקריות וכלליות, שבהן נכללות כל פרטי המעלות האחרות.

המעלה הראשונה והעיקרית הכתובה על ארץ ישראל בפרשה¹, היא: "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה".

שואל על כך רש"י: "והלא כל הארצות הוא דורש"? - הקב"ה הרי משגיח על כל הפרטים שבעולם, ואם-כן מדוע מחלק הפסוק את ארץ ישראל מכל הארצות?

ועונה בפשטות: "אלא כביכול אינו דורש אלא אותה, ועל-ידי אותה דרישה שדורשה - דורש את כל הארצות עמה". כלומר, שזה שהקב"ה דורש ומשגיח על כל הארצות, הוא על-ידי ובזכות ארץ ישראל.

על-פי האמור מובנים שני ענינים:

(א) הנהגתם של היהודים הגרים בחוץ-לארץ גורמת לכך שיציאתם מהגלות וביאתם לארץ הקודש - "על האדמה אשר נשבע ה' לאבותיכם לתת להם כימי השמים על הארץ"² - תהיה בהקדם האפשרי.

(ב) גודל האחריות והזכות שיש ליהודים הנמצאים בארץ הקודש. היות והנהגתם והוספתם בלימוד התורה ובקיום המצוות נוגעת לא רק לדרישה שהקב"ה דורש ומשגיח על הארץ ש'ארץ הקודש' יקרא לה, אלא גם ליהודים הנמצאים בכל קצוי תבל, ועד לאלו שאינם-יהודים הנמצאים בכל מקום שהוא.

וזה בנוסף למה שארץ ישראל עצמה מתברכת בכל עניניה - הן בגשמיות והן ברוחניות - עד לברכה של "ונתתי שלום בארץ"³, כפי שרש"י אומר שם "שהשלום שקול כנגד הכל", ועד לאופן של "ושכתם ואין מחריד". כלומר, שאפילו במצב של שינה, לא יהיה מי שיעיז

(1) יא, יב.

(2) שם, כא.

(3) בחוקותי כו, ו.

"קראתי ואין עונה"

(או אפילו יחשוב) להכריז שהוא הולך להטריד את היהודים, ועל-אחת-כמה-וכמה שלא שייך שיעשה זאת בפועל.

ומכיון שבארץ ישראל תלויים כל הארצות, מובן מדוע נוגע לכל יהודי מצבה של ארץ ישראל, שיתקיים שם "למען ירבו ימיכם וימי בניכם"².

וכל יהודי מחוייב לפעול ולעשות כל מה שמוטל עליו בכדי שלארץ ישראל תהיה מנוחה כפשוטו, ומנוחה מהענינים שאינם מתאימים לרצון ה', וזאת, על-ידי שיבצעו את "בחוקתי תלכו (כפי שמסביר רש"י: "שתהיו עמלים בתורה") ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם"⁴. וגודל חשיבות ענין זה מובן לפי שזה מביא את "ונתתי שלום בארץ", ומארץ הקודש נמשך שלום בכל העולם כולו.

ומזה מובן, שכל הוספה שמתווספת לענינים הטובים שכבר ישנם בארץ הקודש, צריכה להיות באופן של "מעלין בקודש", שהרי לטוב אין שיעור.

ועל-ידי-זה נמשכת ונשפעת ברכה לכל היהודים בכל מקום שהם, עד שזה פועל ברכה במצב הכללי של העולם כולו. וכל זאת פועלים באופן של "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום"⁵: שאמנם שלום הוא "דרכיה" ו"נתיבותיה" של התורה, אך יחד עם ה"דרכי נועם" וה"שלום" - צריכים לדבר בתוקף, ולהסביר שאי-אפשר לוותר על דבר שהקב"ה הביא לנו, היות ואין זה ברשותנו.

הבטחת הקב"ה "ונתתי שלום בארץ" - עד סוף כל הדורות!

ביכלתו של אדם לוותר על דבר הנמצא ברשותו, ולהסתפק רק בחציו או בחלק ממנו. אך כאשר בורא העולם ומנהיגו אמר, נתן כח, והבטיח ש"אם בחוקתי תלכו (שתהיו עמלים בתורה) ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם", אזי יהיה "ונתתי שלום בארץ", עד ל"ואולך אתכם קוממיות"⁶ והוא ציוה לכתוב ולמסור זאת לדורי-דורות, ובפרט ש"התורה היא נצחית"⁷! - ממילא אי אפשר לוותר עליו!

(4) בחוקתי שם, ג.

(5) משלי ג, יז.

(6) בחוקתי שם, יג.

(7) תניא רפי"ז.

משיחת כ' מנחם-אב תשל"ז

ואף ש"רבות מחשבות בלב איש"⁸ גם אצל יהודים, מכל-מקום, "דבר אלקינו יקום לעולם"⁹; והקב"ה אף נותן את ההזדמנות לאדם, שאם הוא יודע שביין-כך לא יצליח עם כל המחשבות - ממילא הוא כבר יצא ידי-חובה במחשבתו העקומה, ומכיון שהוא יודע ש"עצת ה' היא תקום", והוא הרי שייך ל"עם חכם ונבון"¹⁰ - לכן אינו מתפתה לשום דרך שביין-כך לא תתבצע, ומלכתחילה הוא הולך לפי המחשבה היחידה והטובה.

ואזי ישנו הענין של "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה"¹¹ וזה נחשב כבר כמעשה טוב. ויתירה מזו, לפי פירושו של אדמו"ר הזקן¹² שהכוונה ב"מצרפה למעשה" היא - שהקב"ה משאיר זאת לענין המעשה. כלומר, שהוא נותן מיד הזדמנות כדי שהמחשבה הטובה תבוא אצלו לידי מעשה בפועל. שאז זה נעשה דבר שלם, מחשבה יחד עם מעשה, והוא מקבל על זה שכר שלם, עד לשכר האמיתי - בזה ובכא.

(משיחת כ"ף מנחם-אב תשל"ז)

(8) משלי יט, כא.

(9) ישעי' מ, ח.

(10) ואתחנן ד, ו.

(11) קידושין מ, א.

(12) תניא פט"ז. פמ"ד.

"קראתי ואין עונה"

שייכות השומרון לארץ ישראל – עובדה שלא ניתנת לוויכוח

במסכת סוטה אומרת המשנה¹: "כיון שעברו ישראל את הירדן ובאו אל הר גריזים והר עיבל שבשומרון כו".

בזה פוסקת המשנה שהר גריזים והר עיבל קשורים לשומרון, ומכיון שזהו פסק-דין של משנה, אזי ישנו הכלל² "טעה בדבר משנה - חוזר", היות ואין שייך בזה טעות. ומזה מובן, שלא שייך להתווכח על עובדת שייכותו של השומרון לארץ ישראל, ואי-אפשר לתת לערבים, לאמריקנים, או לאחת משבעים האומות, היות והוא שייך רק ליהודים.

ולא זו בלבד, אלא שברכת ארץ ישראל תלויה בהר גריזים והר עיבל, היות שלא היה זה סתם ענין, שהקב"ה נתן ברכה על הר, שבמקרה היה גבוה, אלא ודאי ישנה שייכות פנימית בין הברכה להר גריזים דוקא.

ועל כך פוסקת המשנה, שהר גריזים והר עיבל הם ב"שומרון" - ומזה מובן, שמכיון שבהר גריזים ובהר עיבל תלויה הברכה של כל ארץ ישראל, ונוסף לזה, המשנה אומרת שזה היה בשומרון - ממילא מובן שהשומרון תלוי עם כל ארץ ישראל.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת ראה תשל"ז)

(1) פ"ז מ"ה.

(2) כתובות פד, ב. טור-שולחן-ערוך חושן-משפט סי' כה.

משיחת ליל ב"ט אלול תשל"ז

הדרך היחידה להצליח מול הגוי – דיבורים אמיתיים ותקיפים!

[דיבר אודות סיום ונעילת שנת תשל"ז, והתחלת שנה חדשה - "תחל שנה וברכותיה"]:

בשעה שהיהודים משלימים את השנה "ביד רמה". כלומר, שאוחזים בתורה ומצוותיה עד לאופן בו מתאחדים עם נותן התורה ומצווה המצווה [שהוא התקיף ובעל הכוחות כולם (כפי שנפסק בטור¹ בנוגע להפירוש של שם "אלוקים") עד כדי כך שאפילו פרעה ידע משם אלוקים (שהרי אמר "לא ידעתי את הוי"² - כלומר שאודות שם אלוקים הוא ידע). וכמו שכתוב במפורש "אלוקים יענה את שלום פרעה"³] - אזי כשאומרים שזהו הפסק-דין של התקיף (ובעל היכולת ובעל הכוחות כולם) הקב"ה - או אז הכל יהיה כפי שיהודים צריכים בטוב הנראה והנגלה.

ועמי הארץ, לא רק שהם לא מבלבלים - אדרבה: מתקיים אצל היהודי ה"ברוך תהיה מכל העמים"⁴. היינו, שאומות-העולם יסייעו ליהודים בכל עניניהם, בידעם שזוהי טובה גם עבורם, וכמו בלשון הנבואה - שהם מתכוננים לקיום היעוד של "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך"⁵.

וכל זה נהיה על-ידי-זה שעומדים בתוקף ואומרים בגלוי ש"בשם אלוקינו נדגול"⁶.

וממילא דורשים מכל יהודי שיהיה אצלו הענין של שלימות התורה. ומכל גוי - דורשים - שיהיה אצלו את הענין של שלימות הארץ (ארץ ישראל לגבולותיה). היינו שלא יבלבלו ולא ידרשו למסור שטחים!

והסיבה שנדרשים להסכמתם, היא מאחר שנמצאים בגלות, ו"דינא דמלכותא דינא"⁷ - במילא צריכים להתנהג באופן של "אל תתגרה בגוי קטן"⁸ (ובפרט עם שניים או שלשה

(1) אורח-חיים ס"ה.

(2) שמות ה, ב.

(3) מקץ מא, טז.

(4) עקב ז, יד.

(5) ישעי' מט, כג.

(6) תהלים כ, ו.

(7) גיטין י, ב.

(8) ראה פסחים קיג, א.

"קראתי ואין עונה"

גויים קטנים) - ואמנם קובעת התורה ש"אל תתגרה" - אך יחד עם זה אסור להעלים מהם את מה שהתורה אומרת.

וכמדובר כמה-פעמים שכשאומרים לגוי ענין שאינו כפי האמת - ענין שקרי! - זה ללא תועלת. היות ובלאו-הכי יודעים הם את הכתוב בתורה! ולכן, כשמדברים עמם במילים ובנוסח אחר השונים מהכתוב בתורה - הם לא מבינים ולא מאמינים. אלא סבורים הם שמן-הסתם מרמים אותם - וממילא, אז נהיה קשה הרבה יותר לדרוש מהם משהו!

וכל הקשיים שהיו במשך השנה האחרונה הם מאחר שהתביישו לומר מה זה יהודי ומהי יהדות, וסברו שכיון שמדברים באנגלית או ברוסית וכיוצא-בזה - הרי שצריכים לשנות גם את תוכן הענין! - אך לפועל אירע בדיוק להיפך! ורק כשהולכים עם האמת - ואומרים זאת בכל השבעים לשון - זוהי הדרך שיתקיים ה"ברוך תהיה מכל העמים".

ובטח מבין כל אחד שהעמידה על-פי התורה כוללת הן את שלימות העם - גיור כהלכה, והן את הענין של שלימות הארץ - שארץ ישראל לגבולותיה שייכת ליהודים.

ובשעה שידברו עם הלא-יהודים ב"דרכי נעם ובדרכי שלום", אולם בתוקף המתאים, הבא מכוחו של הקב"ה - הרי שאז ישלימו את מה שדובר אך לא נעשה בשנה שעברה (ישוב שטחי ארץ ישראל). ומאחר שינהגו באופן ש"אנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר" - אזי יפעלו גם שיתקיים הענין של "ה' הושיעה המלך יעננו ביום קראנו"⁹ - שיענה כבר באותו יום שיקראו אליו. ובפרט שעומדים ביום (ראש השנה) שעליו חז"ל אומרים שסימנו הוא "המלך".

(מעובד ע"פ שיחת ליל כ"ט אלול תשל"ז)

(9) תהלים שם, ח.י.

ליישוב את כל שטחי ארץ ישראל – וללא רעש!

הצלחת העניין של שלימות הארץ תהיה כשיישובו את כל ארץ ישראל לגבולותיה.

וכשם שתורה ומצוות – מתבטאים רק כשמקיימים אותם בפועל, היות ו"המעשה הוא העיקר"¹ – כך גם בשלימות הארץ, צריכים לבצע זאת במעשה בפועל – והוא, יישוב ארץ ישראל כולה.

ולעשות זאת באופן של "אל תתגרה בגוי קטן"² ובפרט ב"גוי גדול". כלומר, שלא לבוא להתגרות בו ולומר לו, תשמע: עשיתי דבר מסוים כדי להכעיסך ואני כלל לא מתפעל ממך – לא בכך מתבטאת שלימות הארץ!

שלימות הארץ באה לידי ביטוי בכך שיהודים מיישבים את כל ארץ לגבולותיה – כיון שארץ ישראל כולה שייכת ליהודים – כל שטח מארץ ישראל אפילו טפח ועל-אחת-כמה – וכמה אמה וד' אמות שייכים לבני-ישראל³.

אבל בשעה שרצונו להראות את ה"כוחי ועוצם ידי"⁴ ומכריזו בפה מלא ובכל החוזק, שהוא עשה מעשה מסויים – אין זה מסייע כלל לענין. אלא אדרבה: כשהיהודי מגלה את ההרגש של "כוחי ועוצם ידי" – אזי גם הגוי רוצה להראות את ה"כוחי ועוצם ידי" שלו. ואז הוא מודד איזה "כוחי ועוצם ידי" גדול יותר.

מה-שאינ-כן כשיעשו מעשה בפועל, שאודותיו הגויים לא ידעו מכך – וגם אם ידעו לא יהפכו זאת להתמודדות איזה "כוחי ועוצם ידי" גדול יותר – אז יצליחו בכך.

... ולמרות שישנו הענין של "דינא דמלכותא דינא"⁵ – אך בנוגע לזה שארץ ישראל שייכת ליהודים – לא שייך הענין של "דינא דמלכותא דינא", היות ועל-זה אין לגויים שום בעלות.

(1) ראה אבות פ"א מי"ז.

(2) ראה פסחים ק"ג, א.

(3) ראה שו"ת מהר"ם ב"ר ברוך סי' תקלו. ס' השטרות לר"י ברצלוני ע' 43.

(4) לשון הכתוב – עקב ח, יז.

(5) גיטין י, ב.

"קראתי ואין עונה"

רואים בפועל, שכשעשו רעש על דברים מסויימים - הנה זה הפריע והזיק גם לדברים שניתן לעשותם וגם לדברים שמוכרחים לעשותם, וכדלהלן:

עד עתה יישבו במשך הזמן כמה וכמה שטחים - לא היה מכך שום סוד וכולם ידעו מכך. והנה, כל-זמן ששתקו ולא עשו מזה רעש, הנה אפילו כשהגיע לושינגטון אותו אחד שהתנגד לזה - עשו עצמם כלא יודעים - אמנם הם הודיעו שיחקרו וידרשו ויכנסו אסיפות, אך כל התוצאות מאותם אסיפות זוהי החלטה לעשות אסיפה נוספת, ובאסיפה זו יחליטו שיעשו עוד אסיפה, וכך ימשך הדבר עד ביאת משיח...

וכך, למרות שמעשים אלו היו היפך רצונו של פלוני-בן-פלוני - אך היות ועשו אותם ללא התגרות, עבר הכל בשקט. מה-גם שהוא עצמו יודע שאינו יכול להטפל - לפי שלא חסרות לו בעיות משלו - וכך - "מוסיף והולך" - בנו והוסיפו עוד נקודה ועוד שטח. אבל ברגע שהתחילו לכתוב על כך בעיתונים, להצהיר הצהרות ולהתגרות - מזה החלו כל הצרות!

אך על-כל-פנים 'מה שעבר עבר', ולכל-הפחות מכאן ולהבא ישנו את ההנהגה ויישבו כמה שיותר נקודות, בפועל ממש - "המעשה הוא העיקר"!

(מעובד ע"פ שיחת י"ג תשרי תשל"ח)

משיחת מוצש"פ בראשית תשל"ח

כשיאמרו לגויים את מענה הרש"י יכירו באמת ויסייעו לישראל!

כל הענינים שרש"י מביא בפירושו על-התורה (גם כשהוא מביא אותם ממאמרי חז"ל) הם פשוטו של מקרא [כמו שרש"י בעצמו אומר כמה וכמה פעמים¹: "ואני לא באתי אלא לפשוטו", המובנים גם ל"בן חמש למקרא"].

מכך מובן, שהתירוץ שרש"י מביא² כלפי הטענה "לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גויים", שמכיון ש"כל הארץ של הקב"ה היא" משום כך "ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו" - הנה תירוץ זה (לאחר שרש"י הכניס זאת בפירושו על-התורה) מובן בפשטות, גם לבן חמש.

יתירה מכך: היות ורש"י אומר זאת כמענה לאומות העולם - "שאם יאמרו אומות העולם לישראל... הם אומרים להם" מובן, שבשעה שיאמרו זאת לאומות העולם [ויאמרו דברים כהווייתם, וכמו שכתוב בתורת אמת], גם הם יכירו באמת הנובעת ממענה זה, עד שהם יסייעו שיקויים "לתת להם נחלת גויים"³, מתוך ידיעה שיש בכך משום עילוי וחשיבות גם להם, עד ש"והיו מלכים אומניך ושרותיהם מיניקותיך"⁴, שגם אלה שמנהיגים את אומות העולם (מלכים ושרותיהם) יתחננו וישתדלו ויתפארו בכך, שהם יכולים להיות - על-כל-פנים - "אומניך" ו"מניקותיך".

וזה שאנו רואים שישנם כאלה מאומות-העולם שלמרות שאמרו להם את המענה האמור (המובא בפרש"י), הם עדיין מתעקשים בטענתם "לסטים אתם" - הרי זה בא או מכך שלא היו אלה דברים היוצאים מן הלב אצל אותו אדם שמסר להם את המענה האמור, או שאפשרי הדבר שעדיין (מאיזו סיבה שהיא) זה לא הגיע לידיעת השר של (מעלה) אותה אומה.

הדבר, אבל, ברור שלאחרי שהמענה האמור בוטא בגלוי (על-ידי שנאמר בפני האומות כאן למטה) - הרי זה יגיע (וסוף-סוף בזריזות) גם לשריהם שלמעלה, [שהם קולטים את

(1) בראשית ג, ח. וראה בהנסמן לקוטי-שיחות ח"ה ע' 1.

(2) בראשית א, א.

(3) לשון הכתוב - תהלים קיא, ו.

(4) ישע' מט, כג.

"קראתי ואין עונה"

האמת שבמענה, גם כשאין אלה דברים היוצאים מן הלב. ועל-ידי-זה יומשך בלב המלכים והשרים שלמטה, שגם הם יחליטו (ביודעם טעמו של דבר, או בלא יודעם), שכל ארץ ישראל לגבולותיה שייכת לבני-ישראל. וכדי לבצע זאת בפועל, נדרש רק שבני ישראל יעמוד בתוקף בכל המתייחס לשלימות הארץ (יחד עם שלימות התורה ושלימות העם).

מכיון שאי-אפשר לחכות עד שכולם יעמדו בתוקף האמור - ישנו הרי פסק הדין⁵ שכל העולם כולו נידון על פי רובו, ושכל העולם כולו הוא במצב שקול מחצה על מחצה.

שלכן פסק הדין הברור הוא, שעל ידי פעולה טובה אחת ("מצוה אחת") שיהודי מקיים, במעשה, בדיבור או במחשבה, הוא מכריע את עצמו ואת העולם כולו לכף זכות, וגורם לו ולהם תשובה והצלה.

(משיחת מוצאי שבת-פרשת בראשית - בחדרו - תשל"ח - מוגה)

(5) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ב'ה"ד.

משיחת מוצש"פ לך-לך תשל"ח

צו השעה: ליישב את כל שטחי ארץ ישראל!

מהפסוק¹ "לזרעך נתתי את הארץ הזאת". אנו למדים שלמרות שישנם גויים המערערים על שייכות חלקים מסויימים מארץ ישראל לעם ישראל, ואף טוענים "ליסטים אתם"² - מכל-מקום אין להתחשב בהם. ויתירה מזו: מציאות המערערים היא זמנית ולמראית עין בלבד, ואילו בפנימיות ובאמיתיות יודעים גם הם שכל ארץ ישראל לגבולותיה שייכת לעם ישראל.

אך בכדי לגלות דבר זה, נדרש שיהיה "קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה"³ - ליישב את כל שטחי ארץ ישראל, ובמיוחד את אותם שטחים שמערערים עליהם.

והתיישבות זו צריכה להיות כפי שהיתה אצל אברהם אבינו - (שהרי "מעשה אבות סימן לבנים"⁴), שכשהתהלך בארץ ישראל בנה "מזבח לה"⁵. ולכן צריכים אנו להקים בכל אותם המקומות בית מדרש ומקוה טהרה.

ועל-ידי זה יראו בגילוי ש"לזרעך נתתי את הארץ הזאת", וגם אומות-העולם יכירו בכך. וגם אם לשעה קלה יהיה מצב של "רגשו גויים ולאומים יהגו"⁶, צריכים לדעת שהאמת היא (שהם עצמם יודעים) שזהו - כסיום הכתוב - "ריק". וזה שהם מתנהגים בצורה של "רגשו" ו"יהגו" הרי זה רק משום שהם רוצים לצאת ידי חובתם לעיני מישוהו.

אך כדי שייראה בגלוי שגם אומות-העולם יודעים ש(ה"רגשו" ו"יהגו") זהו "ריק", על בני-ישראל להראות⁷ שכשהם אומרים שכל ארץ ישראל שייכת להם, הם מתכוונים לכך באמת.

(1) לך-לך טו, יח.

(2) ראה רש"י בראשית א, א.

(3) לך-לך יג, יז.

(4) ראה תנחומא לך-לך ט. בראשית-רבה פ"מ, ו. רמב"ן לך-לך יב, ו. לקוטי-שיחות חט"ו ע' 76. וש"נ.

(5) לך-לך יב, ח. יג, ח.

(6) תהלים ב, א.

(7) בפרט שהקס"ד שלהם בזה [ד"רגשו" ו"יהגו"] הוא (כהמשך הכתובים בתהלים שם) "יתייצבו גו' על ה' ועל משיחו" (לנתק את בני

ישראל מה' -) "ננתקה את מוסרותימו - אלו תפילין של יד, ונשליכה ממנו עבותימו - אלו תפילין של ראש (מדרש תהלים עה"פ (ב, ג) בירושלמי עבודה זרה פ"ב ה"א: "זו מצות תפילין זו מצות ציצית" - וגם מצות ציצית היא מצוה כללית (מנחות מג, ב) - אלא שבירושלמי שם הוא שבני נח יחזרו מהמצוות (תפילין וציצית) שיקבלו עליהם). שמצות תפילין היא מצוה כללית (קידושין לה, א) - הרי בודאי שצריך להיות בתוקף, שלא להתפעל מזה.

"קראתי ואין עונה"

ופשיטא שלא לגרום, חס-ושלום, לחץ מצד אומות-העולם, על-ידי ההנהגה המוזרה של התיישבות רק בנקודות מסויימות, כי על-ידי הנהגה זו מראים שמתחשבים בטענת המערערים! ואין שום סברא בשכל ובמציאות לחלק בין יישוב נקודות ספורות אלו לבין יישוב אורך הגבול והשטחים - שכן, אותו "רגשו" ו"יהגו" של אומות העולם קיים בין כך ובין כך בדיוק באותה מידה.

כְּשִׁידְגְלוּ בְּאֵמַת - לא יהיו בזה שום קשיים, מכיון ש"לזרעך נתתי את הארץ הזאת" -
'כבר נתתי'.

והיות "והמעשה הוא העיקר"⁸, לכן נוגע בעיקר ההתיישבות בפועל, ולא צריכים להכריז על כך בקול רם וברעש והמולה, ועל-אחת-כמה-וכמה שלא להתפאר ש"כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה"⁹, ואדרבה: נוסף על כך שאין זה אמת, זה גם עלול חס-ושלום לקלקל.

יש לדעת שעושים זאת בשליחותו ובכחו של הקב"ה - שעל-ידי-כך מתווסף תוקף בהתיישבות - ולגבי כח זה - אין מקום למניעות כלל חס-ושלום.

ובשעה שילכו בדרך זו - הנה לא רק שאומות העולם לא יערערו על כך [ועל-אחת-כמה-וכמה שזה לא יעלה חס-ושלום בקרבנות כלל, גם לא בנפש אחת מישראל (שנפש אחת היא עולם מלא¹⁰), ואפילו לא בפצועים, חס-ושלום, באופן של "קטלא פלגא"¹¹], אלא אדרבה: זה יביא את ה"הללו את ה' כל גויים שבחיהו כל האומים, כי גבר עלינו חסדו"¹² - שגם ה"גויים" וה"אומים" האומרים ומשבחים בגילוי לעין-כל ש"גבר עלינו חסדו" ושחסד ה' התחזק "עלינו", יסייעו לבני ישראל (לא רק במה שכבר הבטיחו, כי-אם) בכל הסיוע (ממון וכיוצא-בזה) שבני-ישראל עדיין זקוקים לו, מפני שעדיין נמצאים ישראל בגלות - לפני האתחלתא דגאולה¹³.

(8) אבות פ"א מי"ז.

(9) לשון הכתוב - עקב ח, יז.

(10) סנהדרין פ"ד מ"ה.

(11) לשון הגמרא - בבא-קמא סה, א.

(12) תהלים קיז.

(13) ראה לקו"ש ה"ה ע' 149 ע' 51.

משיחת מוצש"פ לך-לך תשל"ח

אי ישוב השטחים – היפך השכל הישר!!!

וכפי שמוכח מכך גופא ש(למרכה הפלא והתמיה המהולה בצער גדול) עד היום טרם יישבו את כל שטחי ארץ ישראל. למרות שהנהגה כזו היא היפך השכל הישר, שכן בכך גורמים רק לחץ תמידי!

מפאת החושך הכפול והמכופל של הגלות פוחדים ונכנעים מ"קול עלה נדף"¹⁴, מאינו-יהודי, למרות שבשכל הבריא, יודעים שזהו "קול עלה נדף" בלבד.

שזה חושך כפול ומכופל בחושך הגלות גופא - כי הגלות מצד עצמה היא רק על הגופים, שהרי ידוע¹⁵ שרק "הגופים הלכו בגלות" ולא הנשמות, וכאן באים מתי-מספר מבני-ישראל, ומושכים גם את הנשמה לגלות, שגם היא תיכנע בפני האינו-יהודי.

לגבי מה שהיה עד עכשיו - הרי "אין צועקין על העבר"¹⁶.

ומכאן ואילך יהי רצון ש"יערה עליהם רוח ממרום"¹⁷, גם על מתי-המספר האמורים, ש(לא רק שלא יפריעו, אלא שגם) יסייעו לבני ישראל להתיישב בכל שטחי ארץ ישראל, ושלא ידחו זאת לאחר זמן כי אם לעשות זאת תיכף ומיד, "בשעתא חדא וביומא חדא ממש"¹⁸ - שזה דוקא יגדיל את ההצלחה.

ומכל זה דוקא, הוא הדרך ל"ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד גו"¹⁹ ולכל הברכות המנויות בפרשת בחוקותי, עד ל"ואולך אתכם קוממיות"¹⁹.

ויהי רצון שעוד בהיותנו בימים האחרונים של הגלות, יוליך הקב"ה כל אחד מישראל [הן אלה שבחוץ לארץ, והן אלה שבארץ הקודש ת"ו] "קוממיות" - "בקומה זקופה"²⁰.

(14) בחוקותי כו, לו.

(15) לקוטי-דיבורים ח"ד תרצב, א.

(16) ברכות נד, א.

(17) ישעי' לב, טו.

(18) ראה זה"א קכט, א. קידושין מט, ב.

(19) בחוקותי שם, ו, יג.

(20) רש"י שם.

"קראתי ואין עונה"

לפתח ההתיישבות – כהפיתוח הגרעיני!!!

[בהמשך לשיחה מובאים בזה שני מכתבים (פתקים)²¹ אותם כתב הרבי, ובם מעלה נקודות נוספות להסברת אפשרות והכרח ההתיישבות. המכתבים שולבו בשיחה זו בעת שפורסמה בעיתונות]:

(א) הרעש והלחץ שנעשה לרגלי הקמת חמש הישובים לא הי' גדול יותר - באם לא היו מקימים ישובים לכל אורך הגבול.

(ב) ראי' מוכחת לכל זה: ידוע לכל (כולל - בואשינגטון במוסקבה ובכירות דהערבים) ע"ד ייצור נשק גרעיני באה"ק ושכבר ישנו בפועל ומתוסף מזמן לזמן ובמשך שנים רבות. ומתחילה רצו לעכב ולבטל כ"ז ולחצו וכו' אבל כשענו תיכף ובהחלטיות שימשיכו כ"ז - הסתפקו הלוחצים בזה שתהי' הכחשה רשמית שאין כ"ז במציאות ופסק הלחץ.

- ולא עוד אלא שאחדות מהמדינות שלחצו מסייעות ביצור זה בכו"כ אופנים, וזה משך כמה שנים.

* * *

התמל' והצער גדול שלא נעשה כ"ז ע"ע [=עד עתה] ובדחיפות לעשות כ"ז בהקדם - וגם עוד יותר ע"י עובדא שכ"ז יכול להעשות באופן חוקי לגמרי - כי ע"פ החוק דעתה יכולה ההתיישבות האמורה להעשות בכל היקפה ובפנ"מ וביום אחד ממש - באם יחליטו עד"ז ויוציאו פקודה עד"ז ע"מ למלאותה תומ"י [=תיכף ומיד] - שני אנשים בלבד ראש הממשלה והשר להתנחלויות.

ואפילו אַם למחרת יום זה יוזקקו לדיון עד"ז בישיבת כל הממשלה ובוועדות-שונות מהכנסת וכו' - לאחר המעשה בפועל ודאי שסו"ס ישקטו הרוחות לגמרי ובפרט כשיראו כאו"א ההתלהבות העצומה של רובו המכריע של בנ"י באה"ק ובחוץ לארץ בהודעם תיכף ע"ד התיישבותם אך שכנ"ל תהי' בלי רעש כלל בלי פרסומת כלל וכו'²².

(משיחת מוצאי שבת-פרשת לך-לך - בחדרו - תשל"ח - מוגה)

(21) = פורסם לראשונה בשבועון 'בית משיח' גליון 81 (י"א ניסן תשנ"ו) - המו"ל.
(22) לכללות שיחה זו - ראה מכתב מכ"ב חשון ש.ז. למשורר מר אורי צבי גרינברג נדפס בכרך ב' עמ' 464 ואילך.

משיחת מוצש"פ לך-לך תשל"ח

כל מציאותו של עשיו היא בכדי לסייע ליעקב!

כל מציאותו של עשיו (כולל כל ההעלמות וההסתרים) היא רק כדי שיוכל יעקב לבצע את שליחותו. אי-לכך, כפי שדובר כבר, שעל בני-ישראל להתיישב בכל שטחי ארץ ישראל באותו אופן שקיים זאת אברהם אבינו ועשה "סימן לבנים" - "ויבן שם מזבח לה" ¹ - שבכל המקומות יבנו מקום תורה ומקום תפלה, וכן מקואות-טהרה.

ועל-ידי ההתיישבות בכל שטחי ארץ ישראל (ובאופן האמור) - יפעלו גם על אומות-העולם, שיסייעו בזה. שכן, גם הם "ירגישו" (מצד "מזליהו חזו" ²) שמציאותו של עשיו היא כדי לסייע ליעקב.

ויהיה בכך משום הכנה קרובה לקיבוץ כל בני ובנות ישראל - שלימות העם - לארץ ישראל השלימה, בביאת (ועל-ידי) משיח צדקנו, שלאחר מכן יהיה "ירחיב ה' אלקיך את גבולך" ³ - שארץ ישראל השלימה תהיה בהרחבה, על ידי שיתוספו קיני קניזי וקדמוני.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת חיי-שרה - בחדרו - תשל"ח)

(1) לך-לך יב, ז-ח.

(2) ראה מגילה ג, א. וש"נ.

(3) שופטים יט, ח.

"קראתי ואין עונה"

שיחה זו נאמרה בעקבות ביקור 'סאדאת' בארץ הקודש.
ביקור שנערך במוצאי-שבת ט' כסלו תשל"ח (19.11.1977) -
שעות ספורות לפני אמירת שיחה זו.

ביקור סאדאת בישראל – ראייה ברורה שיש מנהיג לבירה זו...

ידועה תורת הבעל-שם-טוב¹, שמכל דבר שרואים או שומעים צריכים ללמוד הוראה בעבודת ה'. לכן, כאן המקום לבאר הוראה בעבודת ה' מהמאורעות האחרונים הקשורים לארץ-הקודש, ובמילא נוגעים לכל היהודים, גם אלו שנמצאים בחוץ-לארץ, וכדלהלן:

לאחרונה נהיה רעש ומהומה בכל העולם, ורבים העלו סברות שונות ומשונות כיצד להסביר את הפלא שנשיא מצרים, סאדאת, ביקר בארץ הקודש שזה דבר חידוש, ואיש לא חשב שדבר כזה יכול להתרחש.

מאורע זה נחלק לשניים: (א) עצם ביקורו בפועל - שעל כך שמעו כולם. (ב) הטעם מדוע הוא ביקר - שזה אף אחד אינו יודע.

למרות שבשני החלקים יש הוראות בעבודת ה', היות וכל הענינים הם בהשגחה-פרטית מהקב"ה, בכל זאת יש חילוק עיקרי בין שני הפרטים שבמאורע זה:

בחלק הראשון (והגלוי) של המאורע: (א) יהודי צריך להתבונן בזה; (ב) אף נותנים לו סיוע מלמעלה כדי ללמוד את ההוראה האמיתית ממאורע זה.

אך בחלק השני, היות והוא אינו גלוי, כלומר שלא הראו זאת מלמעלה, לכן: (א) אין כל חיוב והכרח להתבונן בזה כדי ללמוד הוראה בעבודת ה', אלא זהו רק ענין של רשות; (ב) אין זה מוכרח שיסייעו לו מלמעלה להבין את הטעם האמיתי של המאורע.

אך אף-על-פי-כן - מכיון שגם טעם המאורע מוסיף תועלת בעבודת ה', לכן, כדאי להתבונן גם בו. והגם שלא ניתן לדעת את הביאור בוודאות [מכיון שכאמור, רק על גוף המאורע שייך לקבל סיוע מלמעלה בכדי שתהיה הבנה אמיתית. ולכן את סיבת המאורע ניתן להבין רק בדרך אפשר] - מכל-מקום - מכיון שעל-ידי ההתבוננות בטעם המאורע מפיקים ביאור שממנו לומדים הוראה בעבודת ה', לכן מסתבר לומר שזהו ביאור אמיתי.

(1) 'היום-יום' - ט' אייר.

משיחת מוצש"פ ויצא תשל"ח

ההוראה מכללות המאורע הנזכר - לעיל היא:

אותם אלו הבקיאים בתכסיסי מלוכה, לא העלו על דעתם שיכול להתרחש מאורע כזה על-פי דרך הטבע, וגם כעת - לאחר שזה אירע - הם תמהים על כך.

שזוהי ראייה ברורה ש"יש מנהיג לבירה זו" - שאינו מושפע חס-ושלום מהגבלות הטבע ואינו מחוייב להם. וכיון ש"לב מלכים ושרים ביד ה'"² - אפילו יהודיים, ובפרט שכאן מדובר אודות גוי שאינו בעל-בחירה - במילא יכול היה להתרחש מקרה שלפי כל חשבונות הטבע ותכסיסי המלוכה הינו מופרך לגמרי.

[וענין זה מהוה הוראה עיקרית בעבודת האדם לקונו: לא ניתן להסתמך על 'חשבונות' שכליים, משום שאפילו בדבר המחושב בשלימות לפי כל החשבונות הטבעיים, יכול הקב"ה לעשות שבפועל ובגלוי לעיני בשר יתרחש ההיפך הגמור מכך.]

עמידה בתוקף מול הלחצים - תגדיל את חשיבות היהודים בעיני העולם!

אלא למרות הנ"ל, ודאי הדבר שהיה לסאדאת גם 'חשבון' שכלי ע"פ דרך הטבע, שלכן הוא ביקר בארץ.

ועל-פי האמור לעיל שיש להתבונן (גם) בטעם המאורע בכדי ללמוד מכך הוראה בעבודת ה', אזי צריכים להתבונן (גם) ב'חשבון' שהיה לו בזה וללמוד גם מכך הוראה. בפשטות, החשבון שלו הוא כדלהלן:

נשיא מצרים היה תמיד מנהיג שפועל על דעת עצמו. אך היות ולאחרונה החלו לומר לו מה עליו לעשות וכיצד עליו להתנהג - הן וושינגטון - שמשדלת ככל יכולתה להראות לכולם שהיא מנהלת את העולם ושכל המדינות הקטנות צריכות לנהוג לפי הוראותיה, גם בנוגע לשלום; והן המלוכות המכונות 'ערביות' (אף שבאמת הם אינם אלא 'ערב-רב' של אומות שונות: מצריים, ישמעאלים וכדומה).

לכן עורר אותו לחץ זה להראות לעולם שהוא מתנהג על דעת עצמו ופועל כרצונו, ואינו מתחשב - לא עם המלוכות הערביות, ואף לא עם וושינגטון - אף שבאמת הוא זקוק לעזרתם בכסף, נשק וכדומה.

(2) ע"פ משלי כא, א.

"קראתי ואין עונה"

והחלטה זו היתה אצלו כל-כך בתוקף, מבלי הבט על כך שתיכף כשהודיע על כך, עורר הוא התנגדות מכל הצדדים, גם מכאלו שהתנגדו בגלוי לשלום, וגם מאלה שרק רמזו זאת, ועד כדי-כך, שהיה לחץ גם מושינגטון שלא יסע - אלא משעה לשעה הוא ביצר את עמדתו ביתר תוקף, בכדי להראות שהוא עומד ברשות עצמו.

והיות ו"חוצפא מהני", הועיל לו תוקף זה לחזק את מעמדו ומצבו, הן במדינתו והן ביתר המדינות:

שתמורת זאת שבמשך כמה שנים הוא היה כעני המחזר על הפתחים, והתרוצץ ממקום למקום בכדי לקבל עצה, כסף ונשק - נהיה כעת בדיוק ההיפך:

כולם משכימים לפתחו, ומנסים לפעול עליו שיוותר על איזושהי יוקרה, ויאפשר גם למישהו נוסף להיקרא מנהיג. ועד כדי-כך, שמתחשבים בדעתו לא רק במדינות הערביות אלא גם בארצות-הברית ובברית-המועצות, שהם המלוכות האדירות ביותר.

מכל זה יש להפיק הוראה פשוטה וברורה:

למרות שנמצאים במעמד ומצב שזקוקים לכסף, לנשק, ואפילו לעצה טובה [וזקוקים גם לעניינים נוספים, שלא צריכים לאומרם בגלוי, "ודי לחכימא ברמיזא"] - אך כאשר מדובר בנוגע לענין שמועיל לארץ הקודש וליהודים - אין להתחשב בשום לחץ, ויש להתנהג בתוקף. שהתנהגות כזו - לא זו בלבד שלא תביא לתוצאות בלתי-רצויות חס-ושלום, אלא אדרבה - תגדיל את חשיבות היהודים בעיני העמים.

אילו זכינו, לא היינו זקוקים ללמוד הוראה זו מהתנהגותו של אינו-יהודי, ולנו בעצמנו היתה התקיפות הראויה, משום היותינו קשורים עם מלך מלכי המלכים הקב"ה. אולם היות ולא זכינו, ועד כה מוותרים אנו, לצערינו, על עניינים חשובים בגלל לחץ [ועד שויתרו אפילו בעניינים של פיקוח-נפשות, כדלקמן] - לכן הראה לנו הקב"ה הוראה מגוי על-ידי המאורע הנ"ל, כיצד יהודי צריך להתנהג.

יהי רצון שמאורע זה, בו ראו בעיני בשר שדוקא על-ידי דרך תקיפה יכולים לפעול יותר, יפעל על היהודים שהיו עד עתה "הירא ורך הלבב"³ ופחדו מ"קול עלה נדף"⁴ ושלכן

(3) לשון הכתוב - שופטים כ, ח.

(4) לשון הכתוב - בחוקתי כו, לו.

משיחת מוצש"פ ויצא תשל"ח

הזמינו תמיד על-עצמם לחץ נוסף - שמהיום והלאה ילכו בתוקף ויכריזו בגלוי לעין-כל שארץ ישראל לגבולותיה [גבולות שנמנו בתורה שבכתב, שאותה יודעים גם הגויים ואף מותר להם ללמוד ממנה] שייכת ליהודים.

הרצון שלא להיראות כ"תוקפנים" - גרם לאלפי הרוגים במלחמת יום-כיפור!

בקשר למדובר לעיל, בנוגע ללחץ, ניתן להסיק גם ממה שהיה במלחמת יום הכיפורים, עד כמה לא הועילה שיטת הכניעה ללחצים:

כמה שעות לפני פתיחת המלחמה [או לגירסא אחרת: כמה ימים לפני המלחמה], היו ידיעות ברורות שהערבים מתכוננים לפתוח במלחמה על ארץ הקודש ועל היהודים הדרים בה - מחזית כפולה - הן ממצרים והן מסוריה.

והמומחים לתכסיסי מלחמה אמרו פה-אחד: אם רק יגייסו את אנשי הצבא (אפילו ללא מלחמה), ועל-אחת-כמה-וכמה אם יפתחו במלחמת-מנע, ברור הדבר שלא רק שההתקפה הערבית לא תצליח, אלא אדרבה, היא תביא להם מפלה.

והנה, למרות שכך, הגיעו הפוליטיקאים שאין להם כל ידיעה בתכסיסי מלחמה [ומומחיותם היא רק בתכסיסי מלוכה - פוליטיקה] והחליטו בדיוק להיפך: להודיע לווישנגטון, שאף-על-פי שהם יודעים שהערבים מתכוננים לפתוח בהתקפה, בכל-זאת, לא זו בלבד שלא יפתחו במלחמת-מנע, אלא לא יעשו אפילו גיוס מלא - כדי שלא ייראו כ'תוקפנים'.

ולגופם של הטענות: אין מקום לטענתם נגד עשיית התקפה, מכיון שכאשר הצד שכנגד עומד מוכן להתקיף, הרי התקפת הנגד אינה 'תוקפנות' אלא מלחמת-מנע (ו"הבא להרגך השכם להורגו"⁵); וכל-שכן שאין מקום לטענה נגד גיוס (שמתנגדים לגיוס כדי שלא יקראו 'תוקפנים') - כי הרי גם לדעתם, גיוס אינו התקפה].

ותוצאות הנהגה זו הם: מאות יהודים ה' יקום-דמם שנהרגו במלחמה זו - מאות 'עולמות מלאים', שהרי גם "נפש אחת מישראל" היא "עולם מלא"⁶.

(5) סנהדרין עב, א.
(6) סנהדרין פ"ד מ"ה.

"קראתי ואין עונה"

עד עתה נמנעתי מלדבר על כך בגלוי, מכיון שצריכים להזהר מלדבר על יהודים ענין בלתי-רצוי. אך מאחר שכל הנזכר-לעיל, פורסם כבר בין-כה בכמה ספרים, לכן אני מזכיר זאת, כדי ללמוד מכך שלא יחזרו שוב, חס-ושלום, על אותה טעות.

כשם שבחולי רק הרופא קובע, כך בפקו"נ רק איש צבא קובע!!!

צריכים לדעת בבירור, שכאשר מדובר אודות פיקוח-נפש של מאות יהודים שכל אחד מהם הוא "עולם מלא" - קובעת התורה שאז צריכים לעשות ולנהוג כפי הוראת המומחים בזה, שבנדון-דין, הם אנשי הצבא, האחראים על כל עניני פיקוח הנפשות.

ישנם הטוענים - אדרבה: היות ומדובר בפיקוח-נפשות, לא צריכים להתחשב בדעתם של אנשי הצבא - מכיון שרוצים לקבל נשק מושינגטון. אך זוהי טענה שאין לה כל מקום במציאות, וכפי שאמנם ראו במאורעות במלחמת יום-הכיפורים:

המדינאים חיפשו הצדקה לכך שהם לא אפשרו לעשות כהחלטת אנשי הצבא, ולכן, היות ולאחר כשלושה שבועות ממלחמת יום-הכיפורים הגיע נשק מארצות-הברית - טענו שזה קרה בגלל שהראו שאינם 'תוקפנים'.

אבל הם שכחו חשבון פשוט לגמרי: אם היו פותחים במלחמת-מנע, ועל-אחת-כמה - וכמה אם היו עושים זאת מיד כשהגיעה הידיעה הברורה שהערבים מתכוננים להתקפה - היו מסיימים ומנצחים במלחמה הרבה לפני שהגיע הנשק [וכפי שראו בפועל ב"מלחמת ששת הימים", שאז התחילו במלחמת מנע וסיימו את המלחמה בנצחון אדיר תוך ששה ימים], והנשק שהיה מוכן מראש היה מספיק, ולא היו צריכים כלל לנשק מארצות הברית.

המורם מכל הנ"ל הוא, שכל רב שאמר פעם חוות-דעת בענין זה - שאז אינו יכול להשתמט מלהוציא פסק-דין בנוגע להנ"ל - בודאי יתבונן בכל האמור, ויוציא פסק-דין ברור האם יש היתר למסור חלקים מיהודה ושומרון או לא. שאין כאן רק את האיסור של "לא תחנם"⁷, אלא בעיקר - פיקוח-נפשות.

(7) ואתחנן ז, ב ובפרש"י.

משיחת מוצש"פ ויצא תשל"ח

וכפי שבחוליי, רחמנא ליצלן, אפילו כשהוא רק באבר אחד של יהודי אחד, ישנו דין מפורש בשולחן ערוך⁸ שהדעה היחידה שיש להתחשב בה היא דעת רופא מומחה, שלא מספיק שיש לו רק ידיעה בחכמת הרפואה, אלא שעוסק בפועל בעניני רפואה, ולא זו בלבד, אלא שיודע את כל מה שהתחדש בתחום הרפואה בזמן האחרון - על-דרך-זה הוא גם בנוגע לפיקוח-נפש שקשור עם מלחמה, שהדעה היחידה שיש להתחשב בה על-פי תורה, היא דעתו של מומחה בעניני מלחמה שעוסק בזה בפועל, ויודע את כל התכסיסים של הזמן האחרון.

ואלו שאינם מומחים - אין להתחשב בדעתם, אף שהם 'ידידים טובים' ואף 'ידידים טובים מאוד', ועל-אחת-כמה-וכמה כשהם נוגעים בדבר.

רבנים שלא סומכים על ידיעותי - שיחקרו בזריזות היות וזה פיקו"נ!

כמובן, כל האמור לעיל אינו ענין של העדר כבוד רבנים, היות ומכיון שהם רבנים מוסמכים, ודאי הם יודעים את הדין הנ"ל ובודאי נוהגים על-פי שולחן ערוך, ובפרט, שזהו ענין של פיקוח-נפש לכמה מישראל - שאז ודאי שזה נוגע לכל אחד מהם עד מיצוי הנפש, ובמילא אינם צריכים אותי שאזרו ואעורר אותם על כך.

אך היות שבכדי להוציא פסק-דין בנושא, צריכים לדעת את כל הפרטים שבזה, לכן, כדי לחסוך לרבנים עבודה של חקירה ודרישה, אומרים להם את הידיעות לאחרי חקירה ודרישה, הן מה שמומחי המלחמה אומרים - שכל שעל שמוסרים מהגדה המערבית (שומרון), מעמיד בסכנה, רחמנא-ליצלן, מאות יהודים; והן התוצאות שקרו כאשר לא התחשבו בדעתם.

ואם אותם רבנים אינם רוצים לסמוך על ידיעותי - שיחקרו וידרשו בעצמם. אך מכיון שזה לוקח זמן, וזה נוגע לפיקוח-נפשות - ודאי יעשו זאת בזריזות ובהקדם האפשרי.

בהתאם לידיעותי הברורות, על-פי המציאות שהיתה עד עתה - יוציאו הרבנים פסק-דין ברור, האם בשביל פיקוח-נפשות צריכים להכנע ללחציהם של אותם אינם-יהודים הנמצאים במדינה מסוימת, ולאותם יהודים - המומחים לתכסיסי מלוכה - המתנהגים

(8) אורח-חיים ששכ"ח ס"ח.

"קראתי ואין עונה"

כאופן של "הירא ורך הלבב"; או שמצד פיקוח-נפשות צריך לשמוע למומחים, האומרים שכשמוסרים שעל מיהודה ושומרון (ומכל ארץ ישראל לגבולותיה) - מעמידים בסכנה, רחמנא ליצלן, כמה וכמה מבני ישראל!

מלבד המאורע של "ברית בין הבתרים"⁹ בו הובטחה לנו ארץ ישראל, יש כאן הרי סכנה בפועל, רחמנא-ליצלן, של כמה וכמה מבני ישראל, הן לפי מה שאומרים אנשי הצבא, והן לפי זה ש"אין סומכין על הנס"¹⁰.

וכאמור לעיל, שמכיון שענין זה תלוי בזמן - אזי לא יכולים לדחות זאת על-ידי שיעשו החקירה ודרישה ורק אז פסק-דין - אלא צריכים לפסוק מיד פסק-דין ברור לכאן או לכאן.

סאדאת יהיה מרוצה - אם לא ימסרו את יו"ש לפלסטינים!

הדבר שהוזכר לעיל הוא גם הוראה לאלו שיש להם דעה ועמדה במשא ומתן שהולכים כעת לנהל עם אותו אינו-יהודי שהגיע לארץ ישראל:

אין מה להתפעל אם בתחילת הדיון הוא ידרוש דרישות גדולות. שכן זוהי הדרך - שבתחילה דורשים הרבה יותר מכפי שחושבים לקבל באמת, בכדי שיהיה על מה להתמקח.

ויתירה מזו: כל הדרישות שהוא ידרוש בנוגע לשאר המדינות הערביות (מלבד מדינתו שלו) - הן רק מן השפה ולחוץ. לו עצמו נוגע רק מצב מדינתו שלו, ורק משום שקודם שהגיע לביקור בארץ הקודש לחצו עליו שלא יסע, ואף-על-פי-כן הוא נסע - הוא היה חייב לומר להם כמס-שפתיים שהוא ידרוש לטובת כולם. אבל האמת היא שזה לא נוגע לו כלל. ואדרבה, הוא אינו רוצה כלל שמדינות אלו יתחזקו, היות ואם כך, דמותו כמנהיג תתמעט.

ופשיטא, שכך הם דרישותיו בנוגע לפלסטינים - היות וכל הלחץ שהוא מפעיל בשבילם, אינו אלא בכדי לצאת ידי חובה כלפי אותן מדינות שלא היו מרוצות מן הביקור.

וממילא, כאשר יעמדו בתוקף ויאמרו לו את האמת על דרישותיו בנוגע לפלסטינים - שמצד פיקוח-נפש אי-אפשר בשום אופן לתת אף שעל מיהודה ושומרון - יהיה הוא מאוד מרוצה מכך.

(9) לך-לך טו
(10) ראה פסחים סד, ב.

משיחת מוצש"פ ויצא תשל"ח

הדבר היחיד שהוא רוצה - זוהי דרישתו בנוגע למדבר סיני. ובנוגע לזה, אכן יש לשאול על כך את אנשי הצבא (מה נוגע לבטחון ומה לא), ואודות השטחים שאינם מזיקים לענייני בטחון ניתן לשאת ולתת.

ארה"ב וברז"מ יהיו מרוצות - אם לא ימסרו אף שעל...

וכמו-כן הוא גם בנוגע ללחץ שמופעל מארצות-הברית ומברית-המועצות - שמדינות אלו כלל אינם מתלהבים מכך שימסרו שטחים מארץ ישראל לסוריה לירדן או ללבנון. גם משום שהם לא ירוויחו מכך מאומה, וגם, ואדרבה: אם אותן מדינות יתחזקו, הן יתחשבו פחות בארצות-הברית ובברית-המועצות.

וזה שהם לוחצים ותובעים שימסרו שטחים, זהו רק כדי לצאת ידי חובה כלפי אותן מדינות.

וכל-שכן שכך הוא גם בנוגע לדרישותיהם אודות ה'פלסטינים' - היות ואינם צריכים כלל לצאת ידי חובה כלפיהם. הם רוצים רק לצאת ידי חובה כלפי המדינות הערביות שהפלסטינים לוחצים ומבלבלים אותם.

ולכן, כאשר יעמדו נציגי ישראל בתוקף ויאמרו שאי-אפשר למסור אף שעל מיהודה ושומרון, כי על-ידי-זה מעמידים בסכנה יהודים שנמצאים בירושלים, בני-ברק, חדרה, חיפה, תל-אביב וכפר חב"ד ובכל ארץ ישראל - ממילא יהיו ארצות הברית וברית המועצות מאוד מרוצים, שהרי כאמור גם הם אינם מעוניינים בכך.

ובפרט אם בנוסף לכך יעשו גם מעשה בפועל, והוא, שיישבו יהודים בכל שטחי ארץ ישראל, ולאחר מכן יאמרו שזה כבר לאחר מעשה. ואז יהיו ארצות הברית מאוד מרוצים מכך, ויאמרו למדינות הערביות שיפסיקו להרעיש על כך מאחר שזה לא בידיהם, היות והדבר נעשה כבר.

זוהי הדרך היחידה שעל-ידה יכולים למנוע את הסכנה, ולהבטיח את פיקוח-הנפש של היהודים הנמצאים בארץ ישראל! רק על-ידי שיאמרו בתוקף שאי-אפשר למסור אף שעל מיהודה ושומרון, ויחד עם זאת יישבו יהודים בכל יהודה ושומרון תוך כמה שעות באופן של "בשעתא חדא וברגעא חדא", ולכל הפחות "ביומא חדא".

"קראתי ואין עונה"

ובכך לא הולכים כלל נגד אומות-העולם, היות והם עצמם רוצים שבישראל לא יחזרו על טעויות שעשו קודם, ושלא יוותרו לערבים על דברים שמעולם הם לא האמינו שיוותרו עליהם. ואדרבה, הם רק ישמחו מכך, כאמור, כי אז יוכלו לומר לאלו שלוחצים עליהם, שזה כבר לאחר מעשה.

וכמו-כן אין חשש שכתוצאה מכך שיאמרו את הדברים האמיתיים בנוגע לארץ ישראל, ייגרם רוגז בממשל בווישינגטון כלפי היהודים הנמצאים בארצות-הברית, כי הרי ראו בפועל שכאשר אמרו דברים ברורים ותקיפים, הורידו מיד חלק גדול מהלחץ, ואדרבה - הבטיחו דברים נוספים, נוסף להבטחות שהיו לפני כן!

על אף שאסורה הכניסה למקום המקדש - הר הבית צריך להיות בדינו!

כפי שדובר כמה פעמים, אין כעת שום 'אתחלתא דגאולה'¹¹ - שהיא תהיה רק כשיבוא משיח צדקנו, ואילו כעת אנו נמצאים בחושך הכפול והמכופל של הגלות.

ועובדה זו מוכחת מעצם העובדה שנבהלים מ"קול עלה נדף"⁴ - עד שישנם כאלו שמסכימים בסתר ליבם, ואף נרמז על ידם כך, שיכולים למסור חלק, או את כל ירושלים העתיקה, יחד עם הר-הבית ומקום המקדש - לערבים.

ואנו צריכים זאת ברשותינו למרות שהכניסה כעת למקום המקדש אסורה בהחלט בלי שום ספק¹², וזה הרי מקום מקדשנו, ו"מעולם לא זזה שכינה מכותל מערבי"¹³. ממילא, כל זמן שברצון הבורא היה זה ברשות הערבים, היינו צריכים להתנהג באופן של "לא יעלו בחומה"¹⁴; אך ברגע שהקב"ה מסר את ירושלים כולה לידיים יהודיות - דבר וודאי הוא שאסור למסור זאת, מצד האיסור של "לא תחנם".

ובפרט, שעל-ידי מסירת חלק מירושלים העתיקה, חס-ושלום - מעמידים בסכנה, רחמנא ליצלן, את כל היהודים הנמצאים שם, וגם בירושלים החדשה!

(11) ראה בארוכה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.
(12) רמב"ם הל' בית-הבכירה פ"ז הט"ז. וראה שם ה"ז.
(13) שמות-רבה פב, ב. וש"נ.
(14) כתובות קיא, א.

משיחת מוצש"פ ויצא תשל"ח

ועוד והוא העיקר: אם יוותרו לצד שכנגד בדבר שאסור לוותר עליו, אזי לא רק שאין זו הדרך למנוע מלחמה, אלא אדרבה, כפי שראו בכל שלשת המלחמות - ו" בתלתא זימני הוי חזקה¹⁵ - שהויתור הגדיל את חוצפתם לדרוש כמה שיותר, וזו היתה הכנה לכיבוש נוסף מצידם.

יתירה מכך: כל החשבונות שעל-ידי ויתורים ישיגו שלום וכיוצא-בזה - הם ספק בלבד - שמא יהיה שלום בעקבות כך; מה-שאינ-כן כשמוסרים שטחים מיהודה ושומרון - הרי זה מעמיד בסכנה, היה-לא-תהיה, את כל היהודים הנמצאים בשטחי ארץ ישראל - שדבר זה הוא בוודאות גמורה, וכך גם אומרים המומחים לעניני מלחמה - שעל-פי דין תורה צריכים לשאול לדעתם. וכיון ש"אין ספק מוציא מידי ודאי", ברור שאסור למסור שטחים מארץ ישראל.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת ויצא ט' כסלו - בחדרו - תשל"ח)

(15) בבא-מציעא קו, ב. ובכ"מ.

"קראתי ואין עונה"

ההתרפסות כלפי ה'גרזן' (הגוי) – כמוה בעבודה זרה:

בנתינת צדקה לארץ ישראל - הנה מלבד המעלה של צדקה כפשוטה - ישנה מעלה נוספת. והיא - שמעודדים את תושבי ארץ ישראל.

ענין זה נוגע במיוחד לזמן בו אנו נמצאים:

היות וכעת נמצאים בחושך הכפול והמכופל של הגלות, ולעיני בשר נזקקים להגיע ל"חסד לאומים" - אזי יש לדעת ש"חסד לאומים" - חטאת¹, היות וכל מה שאומות-העולם עושים - "לטובתם עושים"²! וכשהיהודים מקבלים מהם משהו - יש לדעת שבאמת הם (לא קיבלו זאת מאומות-העולם, אלא) קיבלו זאת מהקב"ה אשר "לא ינום ולא יישן שומר ישראל"³, והגויים הם לא יותר מאשר "גרזן ביד החוצב" - הם כלל לא בעלי-בחירה, אלא רק כ"גרזן ביד החוצב בו".

שמזה מובן, שכלל לא יתכן, שיהודי יתרפס כלפי ה"גרזן" ויעשה ממנו עבודה זרה.

וזאת, למרות שיחד עם ההתרפסות בפני הגרזן - גם מתפללים לקב"ה (כמובן ועל-אחת-כמה-וכמה שאין לעשות מה"גרזן" את העיקר).

היות וכשמצרפים את ההתרפסות בפני ה'גרזן' יחד עם תפילה לקב"ה - הרי זה "שיתוף" וידוע אשר "ישראל נצטוו (גם) על השיתוף"⁴. כלומר, שאצל היהודים גם "שיתוף" נחשב לעבודה זרה.

ואפי' כשעושים זאת בשוגג - עדיין זה נשאר 'עבודה זרה' (רק שההבדל הוא כלפי העונש, אך וודאי שהעבודה זרה עצמה - נעשתה).

ומכל זה מובן, אשר כלל אין להתפעל מאותם אלו שאינם בעלי-בחירה (אומות-העולם) - אף כשמגיעים אליהם.

(1) משלי יד, לד. וראה בכא-בתרא י, ב.

(2) תקו"ז ת"ו. שם ת"ל. תנ"א ספ"א.

(3) תהלים קכא, ד.

(4) שיתוף: משמעותו הוא, שהאמינו אמנם בקב"ה, אך סברו שהכוכבים ומזלות - הם אלו שמשפיעים בפועל.

משיחת ליל י"ט בסלו תשל"ח

ואדרבה: רק כשעומדים מולם בתוקף, ומתקשרים בקשר חזק ואמיץ עם הקב"ה - הנה מכיוון ש"לב מלכים ושרים ביד ה'"⁵, ובפרט ש"מזלייהו חזי"⁶ - יקבלו מהם את כל מה שצריכים.

ואמנם הם נותנים את הכסף - אך יש לדעת שהכל מגיע מהקב"ה, והיות שאנו נמצאים בחושך הגלות, לכן - מקבלים זאת דרכם. אך זה דרכם בלבד, ותו לא! - הם רק שלוחים של הקב"ה.

והיות שמקבלים זאת מהקב"ה - אזי נותן הוא "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה" (ואפילו כשזה עובר דרך שלוחים), ובאופן ש"כל הנותן - בעין יפה נותן"⁷.

(מעובד ע"פ שיחת ליל י"ט בסלו תשל"ח)

(5) ע"פ משלי כא, א.
(6) ראה מגילה ג, א. וש"נ.
(7) ראה בבא-בתרא נג, א.

"קראתי ואין עונה"

"כליא ריגלא דתרמודאי" – ביטול מחשבתם של המורדים בקב"ה

בנוגע למצות הדלקת נר חנוכה ישנו הענין ש"כליא ריגלא דתרמודאי"¹.

ומזה יש להפיק הוראה לזמנינו: ישנם טפשים מקרב אומות-העולם המורדים ברצון הקב"ה! הרצון האלוקי אשר נעשה בפועל והוא, נתינת כל ארץ ישראל לגבולותיה ליהודים על-ידי הקב"ה - "ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"² - וכפי שכתוב³ "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים".

ועל-ידי שהיהודי עומד על פתח ביתו מבחוץ ומאיר את ה"נר הוי' נשמת אדם"⁴ עם האור של "נר מצוה ותורה אור"⁵ עד לענין כפשוטו - הדלקת נרות החנוכה - על-ידי-זה רואים זאת גם-כן מעבר לגבול וזה פועל את הענין של "כליא ריגלא דתרמודאי". כלומר, שהרעיון למרוד בקב"ה שנתן את כל ארץ ישראל לכל היהודים - יתבטל לגמרי!

ובמיוחד (כמדובר כמה-פעמים) שהמצב כעת הוא כזה, שאם ימסרו אפילו שעל אחד מארץ ישראל - הרי זה יגרום לפיקוח-נפש של מליוני בני-ישראל הנמצאים בארץ ישראל.

וידוע שהדין הוא שגם כאשר נמצאים בזמן גלות, ואפילו כשאין את הכח של הסנהדרין לשלוח יהודים לצבא (במלחמת הרשות וכיוצא-בזה) - גם אז אסור להעמיד בסכנה אפילו נפש אחת מישראל ואפילו כאשר נמצאים בחוץ לארץ, ועל-אחת-כמה-וכמה כשהמדובר הוא אודות ארץ הקודש. ובפרט שאנשי הצבא (שהינם המומחים לאותו דבר) אומרים שבמצב העכשווי - החזרת כל שעל מארץ ישראל לגבולותיה, נוגע ישירות לפיקוח-נפש של בני-ישראל.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת מקץ תשל"ח)

(1) שבת כא, ב.
(2) רש"י בראשית א, א.
(3) תהלים קיא, ו.
(4) משלי כ, כז.
(5) שם ו, כג.

משיחת עשרה בטבת תשל"ח

"לא תחנם" קשור לאמונה בהקב"ה!

[דובר על-כך שאסור לעשות שום פשרות בנוגע לשום ענין]:

האמור לעיל נוגע במיוחד לארץ-הקודש - "ארץ אשר . . . תמיד עיני ה' אלוקיך בה מרשית השנה עד אחרית שנה"¹, שמכיון שהיא "פלטרין של מלך", לכן נוגע עוד יותר שכל הענינים שם יבוצעו על-פי ציווי המלך, ביתר שאת וביתר עוז.

וזה גם נוגע לשטחים שעל גבול ארץ ישראל - שאסור לתת שום שטח מארץ ישראל לגוי, מצד הלאו של "לא תחנם"², שאסור על-זה לעשות שום פשרות.

. . . הגשמיות של ארץ ישראל קשורה עם רוחניותה - שלכן "גושה טהור ואורא טהור"³ (לא כמו ארץ העמים), עד ש"אורא דארץ ישראל מחכים"⁴.

ולכן רואים שהענין של "לא תחנם" (שקשור עם שטחים של ארץ ישראל הגשמית), נוגע עד לענין של אמונה בה', כמובן מהמשך הפסוקים שבאים לאחר הפסוק "לא תחנם" - וזהו מכיון שבארץ ישראל הענינים הגשמיים הולכים יחד עם הענינים הרוחניים.

כיום כל עיר היא "עיר הסמוכה לספר"

על-אחת-כמה-וכמה כשמדובר בנוגע לעיר הסמוכה לספר (סמוך לגבול), שודאי שאסור למוסרה לגוי, וכהפסק-דין בשולחן-ערוך⁵ ש"נכרים שצרו על עיירות ישראל, אפילו עדיין לא באו אלא ממשמשים לבוא, יוצאים עליהם בכלי זיין ומחללין עליהם את השבת. ובעיר הסמוכה לספר, אפילו לא באו אלא על עסקי תבן וקש, יוצאין עליהם בכלי זיין, שמא יכבשו העיר ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם".

(1) עקב יא, יב.

(2) ואתחנן ז, ב. רמב"ם הל' עבודה-זרה פ"ו ה"ג-ד. שולחן-ערוך יורה-דעה ס' קנא ס"ח. ובט"ז שם.

(3) ראה גיטין ח, ב.

(4) בבא-בתרא קנח, ב.

(5) אורח-חיים סשכ"ט ס"ו.

"קראתי ואין עונה"

וכעת המצב הוא, שכל שטח מארץ ישראל לגבולותיה, אינו רחוק מהגבול. ובמילא כל עיר היא בגדר של "עיר הסמוכה לספר", שזה שהעיר תהיה ברשותם יגרום לכך ש"תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם" (ועל-אחת-כמה-וכמה בנוגע לעיר הסמוכה לספר כפשוטו).

ומזה מובן, שאסור למסור שום שטח מארץ ישראל לגויים, מכיון שישנו פסק-דין ברור בשולחן-ערוך. ומכיון שזוהי "עיר הסמוכה לספר", מוטל על כל יהודי לעשות כל התלוי בו שיהיה נשק כדבעי (לא מכיון שרוצים להראות ה"כוחי ועוצם ידי"⁶, אלא), כיון שזהו ציווי הקב"ה, כיון שזה מדובר על הגנה כפשוטה של כמה-וכמה מבני-ישראל הנמצאים על הגבול, והנהגה זו היא על-פי שולחן-ערוך ובכוחו.

מובן בפשטות, שלכל הענין הנ"ל אין שום שייכות ל"אתחלתא דגאולה"⁷, וחס-ושלום לומר שכעת זוהי "אתחלתא דגאולה".

וכמדובר כמה-פעמים אודות פסק-דין הרמב"ם⁸ שסיום הגלות יעשה על-ידי משיח צדקנו, והסימן בזה הוא, ש"יעמוד מלך מבית דוד... ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה", שראשית כל, היהודים צריכים ללמוד תורה ולקיים מצוות, ואז יהיה "קץ שם לחושך"⁹ שמשיח צדקנו (שיהיה נשמה בגוף גלוי) "ילחום מלחמות ה' וינצח", ולאחר-מכן "יבנה מקדש במקומו", ורק אז "ויקבץ נדחי ישראל".

זה לא שייך אבל למדובר לעיל, מכיון שאפי' שנמצאים בגלות, ואפילו שנמצאים בעיירה קטנה של יהודים בחוץ-לארץ - ישנו פסק-דין ברור בשולחן-ערוך ש"נכרים שצרו על עיירות ישראל - יוצאים עליהם בכלי זיין ומחללין עליהם את השבת", ובמילא מובן שאסור למסור אף שטח מארץ ישראל.

יחד עם האמונה בהקב"ה צריך שיהיה "כלי זיין" כפשוטו!

וצריכים לעמוד עם כל התוקף שהקב"ה הביא ליהודים - שבשעה ש"בשם אלקינו נדגול", ו"אנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר"¹⁰ אזי יתבטל ה"ידי עשו".

(6) לשון הכתוב - עקב ח, יז.

(7) ראה בארוכה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

(8) הל' מלכים פי"א ה"ד.

(9) איוב כח, ג.

(10) תהלים כ, ו.ח.

משיחת עשרה בטבת תשל"ח

ויחד עם זה (שסומכים על הקב"ה) צריך שיהיה "כלי זיין" כפשוטו (וכפי שהובא קודם מפסק-דין השולחן-ערוך - "יוצאין עליהם בכלי זיין"), כפי שהייתה הנהגתו של יעקב אבינו, שכשהיה אמור להיפגש עם עשיו הוא התכונן לתפלה, לדורון ולמלחמה¹¹.

בתחלה, אמור להיות ענין התפלה, לאחר-מכן ענין הדורון ולאחר-מכן הענין השלישי - להתכונן למלחמה.

ומעשה אבות סימן לבנים¹², שהנהגה צריכה להיות כהנהגתו של יעקב אבינו. זאת אומרת, ש(יחד עם ענין התפלה) הצד שכנגד צריך לדעת (על-כל-פנים באופן ד"מזלייהו חזי"¹³) שמוכנים לענין של מלחמה.

וכשיש את התוקף הנ"ל, וכשמראים שמוכנים למלחמה - זה יגרום לכך שלא יהיה ענין של מלחמה בפועל. ובדוגמת מה שהתרחש אצל יעקב שעשו כלל לא נלחם עמו (כשנפגשו) אלא רק "וישקהו" [שהמפרשים¹⁴ מפרשים זאת כפשוטו], ולאחר-מכן עשו הלך "אל ארץ מפני יעקב אחיו"¹⁵, ואילו יעקב ובניו הלכו להתגורר בארץ הקודש.

רואים מה שקורה בארץ הקודש בשנים האחרונות, שברגע שנכנעו ללחץ מסויים - זה רק הזמין עוד לחץ, עד למצב של היפך החיים של כמה-וכמה מישראל, וכפי שאירע במלחמת יום-הכיפורים.

ויהי-רצון שמלכתחילה לא יזדקקו לבוא לידי נס, כפי שהיה בעבר, שהיו יהודים שרצו לוותר רחמנא-ליצלן על חלקים מארץ ישראל, אך הקב"ה עשה נס והגויים לא הסכימו לקחת (כיון שרצו הכל) - אלא, שמלכתחילה לא תעלה מחשבה למסור חלקים מארץ ישראל לגבולותיה.

ודוקא על-ידי שיטה זו - לא על-ידי כניעה ללחץ שרק גורמת לקרבנות וללחצים נוספים - אלא עמידה בתוקף ("יוצאים עליהם בכלי זיין"), שלא למסור ולא לוותר על אף שעל

(11) קהלת-רבה על-הפסוק ט, יח.

(12) ראה בראשית-רבה פ"מ, ו.

(13) מגילה ג, א. וש"נ.

(14) רש"י על-הפסוק וישלח לג, ד. בראשית-רבה פ"ח, ט. ועוד.

(15) וישלח לו, ו.

"קראתי ואין עונה"

מארץ ישראל - וממילא רק זה ימנע מלחמות עד שיגיעו למצב ש"לא נפקד ממנו איש"¹⁶ ואפילו "נפש אחת מישראל" שהיא "עולם מלא"¹⁷.

ולא רק שהעמידה בתוקף מונעת מלחמה, אלא גם מבטלת את כל הלחצים, עד שהלוחצים עצמם הופכים למסייעים - כפי שראו בפועל כמה וכמה פעמים.

וכאמור, ההנהגה צריכה להיות כהנהגת יעקב אבינו, בתחילה תפילה - "הקול קול יעקב"¹⁸ [שעל-ידי ה"קול קול יעקב" מתבטל ה"ידי עשו"¹⁹], ויחד עם זה יש להתכונן למלחמה, "יוצאים עליהם בכלי זיין", כפסק השולחן-ערוך בהלכות שבת.

ועל-ידי שעומדים בתוקף, נפעל שיהיה "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך"²⁰ שכאשר אומות העולם רואים שיהודים מתמידים בתורה ומכריזים בגלוי אודות שם הוי', ובאופן ש"שם הוי' נקרא עליך" (שהוא קורא [=ממשיך] אליו אלקות "כאדם הקורא לחבירו"²¹) זה פועל (כהמשך הכתוב) ש"וראו ממך".

ואז מתקיים ה"תפול עליהם אימתה ופחד (כיון שיהודים מחזיקים) בגדול זרועך"²² - וזוהי הדרך אשר על-ידה לא יגיעו למלחמה, כיון שיהיה ה"וראו ממך", ו"תפול עליהם אימתה ופחד". וזוהי גם הדרך היחידה להביא את השלום האמיתי בסוף ימי הגלות - ועד שתקוים ההבטחה אשר "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין"²³, בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו.

(מעובד ע"פ שיחת עשרה בטבת תשל"ח)

(16) פנחס לא, מט.
(17) סנהדרין פ"ד מ"ה.
(18) תולדות כז, כב.
(19) בראשית-רבה פס"ה, כ.
(20) תבוא כח, י.
(21) בלשון התניא ספל"ז.
(22) בשלח טו, טז.
(23) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

בעניני קדושה, מצווה השו"ע – הוי עז כנמר!

ישנם הטוענים שהיות ו"מי יקום יעקב כי קטן הוא"¹, לכן צריכים ליפול לפני כל גוי ואסור לומר ההיפך ממנו, כיון ש"הידיים ידי עשיו"².

על זה בא השולחן ערוך ומבהיר בתחילתו: "הוי עז כנמר"³ - כאשר מדובר אודות ענינים הקשורים עם עבודת ה' - צריכים להיות "עז כנמר" ולא להתפעל מאיש.

כלומר, כאשר יהודי נפגש עם גוי [אמנם הוא צריך לתת לו את הכבוד המגיע לו, מכיון שצריך להיות הענין של "ודרשו את שלום העיר... כי בשלומה יהיה לכם שלום"⁴, אבל כאשר הגוי רוצה לנגוע בענין הקשור בהגנתם של יהודים, ועל-אחת-כמה-וכמה ריבוי יהודים, הרי שאז] עליו לעמוד בתוקף המתאים - "הוי עז כנמר".

זהו גם הביאור על כך שבשולחן-ערוך (אדמו"ר-הזקן) מובא בתחילת הענין של "הוי עז כנמר" שמו של בעל המימרא "יהודה בן תימא":

שכאשר יהודי מתנהג באופן של "יהודה" - "אודה את ה"⁵, והוא הולך לעשות ענין מסויים מכיון שהוא מודה ורוצה לקיים את רצון הקב"ה, אזי הוא עומד באופן של "עז כנמר" אינו מתפעל מאיש, ולא נוגע לו כלל מה יאמר על כך העולם!

וכששואלים אותו: היתכן?! אתה יודע הרי ש"מי יקום יעקב כי קטן", ומדוע אם-כן הנך 'מסתכסך' עם העולם? - הוא עונה, שהשולחן ערוך מצווה עליו להיות "עז כנמר"! שהנמר נברא עם תכונת העזות שבו, כדי שיהודי ילמד ממנו שכאשר מדובר אודות ענין של תורה ומצוותיה - אין הוא צריך להתפעל מאיש, עליו להיות "עז כנמר"!

ומדגישים "עז כנמר" - זה שהנמר נמצא בעולם, ויש לו את טרפו, והוא מתקיים מששת-ימי-בראשית עד ימים אלו, זהו רק כיון שיש לו עזות;

אלא שאצל יהודי תובעים דבר והיפוכו:

(1) לשון הכתוב - עמוס ז, ב.
(2) תולדות כז, כב.
(3) אבות פ"ה מ"כ.
(4) ירמיהו כט, ז.
(5) ויצא כט, לה.

"קראתי ואין עונה"

מחד - אסור שהעזות תהיה "קנין בנפשו, להיות עז פנים אפילו שלא במקום עבודתו יתברך"⁶, ומאידיך מבהירים, שכאשר מדובר בנוגע לעבודת ה', צריכה להיות אצלו עזות כנמר, היות ו"לה' הארץ ומלוואה"⁷, ובמילא נעשה הוא (על-ידי תורת ה') מלך בעולם - "מאן מלכי רבנן"⁸. וכשמדובר אודות ענין של תורה ומצוות, מופרך הדבר שהוא יתפעל מהגוי, ועל-אחת-כמה-וכמה שאין עליו להתפעל מיהודי, כיון שלכל יהודי ישנה "הנפש השנית מישראל"⁹, במילא, הוא עצמו רוצה שלא יצייתו לו בנושאים אלו [מה-שאיין-כן גוי, שרק "מזלייהו חזי"¹⁰].

ולטענת העולם, שמכיון שנמצאים בגלות, אם-כן כיצד שייך ענין של חוצפה ועזות - עליו לענות: שישנה דוגמא לכך מהנהגת העולם - לנמר יש את ענין העזות, ועל-ידי-זה שהוא נעמד מתוך עזות הוא ממלא את רצונו.

ענין זה של "הוי עז כנמר" אינו כתוב בספרי מוסר או חסידות, אלא בשולחן ערוך! החל מכך שזה מופיע במשנה, שהיות ולא שייך לומר באופן אחר, לכן "הטועה בדבר משנה חוזר"¹¹, עד שזה מובא בשולחן ערוך כפסק-דין.

ומכל זה מובן, שההנהגה מוכרחת להיות באופן האמור - שכאשר מדובר אודות ענין הקשור בעבודת ה', צריכים לעמוד בתוקף המתאים - "הוי עז כנמר", ודוקא בצורה כזו הוא מצליח ופועל אצל הגוי את מה שהוא רוצה, עד שנעשה "ורב יעבוד צעיר"¹².

הצעת סאדאת לשלום באה רק לאחרי שהזכירו את שם ה' ועמדו בתוקף!

ואת זה רואים גם מהמאורעות שאירעו לאחרונה בארץ הקודש - שסאדאת הגיע והציע הצעה של שלום¹³:

(6) שולחן-ערוך אדה"ז מהדורא-קמא ס"א ס"ג.

(7) תהלים כד, א.

(8) ע"פ גיטין סב, א.

(9) תניא פ"ב.

(10) ראה מגילה ג, א. וש"נ.

(11) כתובות פד, ב. טור שולחן-ערוך חושן-משפט סי' כ"ה.

(12) לשון הכתוב - תולדות כה, כג.

(13) ראה שיחת מוצאי ש"פ ויצא ש.ז.

משיחת כ"ד טבת תשל"ח

הצעתו לשלום היתה בפשטות מכיון שהוא ראה שהחלו לדבר בתוקף מבלי להתפעל מהגויים. והיות שהרי "מזליהו חזי", לכן, בראותו שהחלו להשמיע בתוקף שם ה' בארץ הקודש, וישנם כאלו הצועקים ש"בשם אלקינו נדגול" ו"בשם אלקינו נזכיר"¹⁴ - זה פעל עליו.

[ולכן גם דבריו בתחילת בואו לישראל (וכן בהמשך) היו קשורים לאמונה, וכידוע פסק-דינו של הרמב"ם¹⁵ שאמונת הישמעאלים (אינה כאמונת הנוצרים, אלא היא) אינה עבודה-זרה].

וכמו-כן הוא גם ידע שישנם יהודים העומדים על הגבולות שיכולים לעשות ממנו עפר ואפר אם ילך בדרך מלחמה. ולאחר שחקר ודרש וראה שכחם רב בפשטות, זה הטיל עליו פחד, והחליט שעל-פי החשבון לא כדאי להמשיך במלחמות, ולכן הגיע בהצעה של שלום.

ראשי-הממשלות הקודמים, לא הזכירו את שם ה', והיה להם 'רגשי-נחיתות' כלפי הגוי (וכשכבר קרה שהם דיברו בתוקף, שלחו מיד שליח מאחורי הפרגוד להודיע שאין זה אלא דיבור בעלמא, ובפועל הם אכן יצייתו ויחזירו הכל, העיקר שהגויים יאמרו "אחינו אתה"¹⁶); ואין להאריך בעניין שאינו בשכחם של ישראל) ולכן פחד הגוי מהיהודים לא היה עד-כדי-כך שזה יפעל עליו לעשות צעד ראשון.

אבל כאשר החלו לדבר בתוקף, ולהראות שלא מתפעלים מהגוי, והחלו להזכיר שם ה' [על-ידי יהודי¹⁷ שכמה וכמה מכירים אותו באופן אישי, ואני הקטן בתוכם, ויודעים שהוא מאמין באמת - לא בשביל כסא או כבוד וכיוצא-בזה, אלא באמונה פשוטה, ויש בו התוקף לא להתפעל מהגוי. אלא שבחבורתו יושבים, לצערינו, כאלו אשר (יש להם 'סמיכה' לרבנות וכו' עם כל מעלותיהם, אבל) יש להם 'רגשי-נחיתות' כלפי הגוי, ומתפארים שכך היה חינוכם, כפי שהגויים רצו)] - הרי זה הטיל עליו פחד, עד שהוא עשה את הצעד הראשון, והגיע בהצעת שלום (אשר איך שיהיה ההמשך - כבר נעשה שינוי לטובה).

(14) תהלים כ, ו.ח.

(15) הל' מאכלות-אסורות פ"א ה"ז.

(16) כמבואר בתנ"ך בנוגע לאחאב ומלך ארם.

(17) = ראש הממשלה דאז מנחם בגין. המו"ל.

"קראתי ואין עונה"

"נכרים שצרו" – תקף גם בחוץ לארץ!!!

אשר מזה רואים, שדוקא כאשר נעמדים בתוקף ולא מתפעלים מהגוי - יכולים לפעול שהגוי יפחד, עד ש"ורב יעבוד צעיר".

ולא כמו אלו הטוענים שאסור לעמוד בגבולות עם נשק, ואסור לדבר בתוקף מכיון ש"אל תתגרה בגוי קטן"¹⁸ - היות ואין זו התגרות, כי כשמדובר אודות ארץ ישראל לגבולותיה והגנה על מליוני יהודים הנמצאים בארץ הקודש, צריכים לעמוד בתוקף המתאים.

מובן בפשטות, שאין שייכות בין זה שצריכים נשק ולעמוד בתוקף וכדומה, לאתחלתא דגאולה [כמדובר כמה פעמים]¹⁹ שאנו עדיין לפני אתחלתא דגאולה, ואדרבה: זהו חושך כפול ומכופל].

כי זהו רק מכיון שמדובר על פיקוח-נפש של כמה וכמה מבני ישראל, אשר אפילו "נפש אחת מישראל" היא גם "עולם מלא"²⁰, ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר על כמות של כמה וכמה פעמים שישים ריבוא מבני ישראל, כן ירבו.

וכפסק-הדין הברור המובא בשולחן ערוך²¹, ש"נכרים שצרו על עיירות ישראל", שגם אם זו "עיר הסמוכה לספר" ו"אפילו אם אינם רוצים לבוא אלא על עסקי תבן וקש" ואפילו אם עדיין לא הגיעו, אלא רק "ממשמים לבוא" - "יוצאים עליהם בכלי-זיין ומחללין עליהם את השבת, שמא ילכדו העיר ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם".

שלכאורה אינו מובן:

(18) ראה פסחים ק"ג, א.

(19) ראה בארוכה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

(20) סנהדרין פ"ד מ"ה.

(21) אורח-חיים סשכ"ט ס"ו.

משיחת כ"ד טבת תשל"ח

מכיון ש"אתם המעט מכל העמים"²², ממילא כשרוצים להציל יהודים מגויים זקוקים לסיוע מהקב"ה, ואם-כן מדוע צריכים ליטול כלי-נשק ולחלל שבת? שיאמרו תהלים וילמדו תורה!

אך למרות זאת, פוסק השולחן ערוך, שבמקרה כזה צריכים לצאת "עליהם בכלי-זיין ומחללין עליהם את השבת", היות והקב"ה רוצה שיעשו לבוש בדרך הטבע.

- צריכים אמנם לומר תהלים, ללמוד תורה, לעסוק בלהט ב"הקול קול יעקב", ולדעת שהקב"ה מנהיג את העולם כולו, אך לאחר-מכן יש לקחת כלי-זיין ולעמוד על הגבול, היות ומדובר בפיקוח-נפש של יהודים.

ענין זה הוא פסק-דין בשולחן ערוך, ואין לו שום שייכות לאתחלתא דגאולה וכו', כי הרי אותו דין חל גם כאשר מדובר אודות עיר הנמצאת בחוץ-לארץ ובזמן הגלות. ומחבר השולחן ערוך, ה'בית יוסף', ידע הרי שכתוב² "הקול קול יעקב והידיים ידי עשיו", ובפרט שלמד תורה בהתמדה ושקידה שלא בערך מהתלמידי-חכמים של עכשיו [והראיה - שספרו התקבל בכל תפוצות ישראל], ואף-על-פי-כן הוא פוסק, שבמקרה כזה "יוצאים עליהם בכלי-זיין ומחללין עליהם את השבת", מכיון שהקב"ה רוצה שבנדון-זה יעשו לבוש בדרך הטבע.

אין צריך לפסוק שום דין חדש, אלא רק לומר שישנו כבר פסק-דין ברור בשולחן ערוך שזקוקים לכלי-נשק! וזה קשור לעבודת ה' באותה מידה שצריכים ללמוד תורה ולקיים מצוות, ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר זה קשור בפיקוח-נפש. [מישהו התבטא שזו 'דעת יחיד' - אכן, זו 'דעת יחיד' של ה'בית-יוסף', שהיה יחיד בדורו, והדפיס את השולחן ערוך שהתקבל בכל תפוצות ישראל לכל הדורות, עד ביאת משיח צדקנו...]

אמנם נמצאים בגלות, וישנו הענין של "אל תתגרה בגוי קטן", על-אחת-כמה-וכמה בגוי גדול, וישנו הענין של "לא יעלו בחומה"²³ - אבל זהו דוקא כאשר אין פסק-דין ברור בשולחן ערוך להיפך. אך בנדון-דידן ישנו פסק-דין ברור ש"יוצאים עליהם בכלי-זיין ומחללין עליהם את השבת".

(22) ואתחנן ז. ז.
(23) כתובות קיא, א.

"קראתי ואין עונה"

ואם מישהו יגיד שאסור ליטול נשק בשבת כדי להציל יהודים, היות ו"קדוש היום לאדוננו"²⁴ (- שבת קודש) ולכן הוא צריך לשבת וללמוד תורה כל היום - עליו לדעת שהוא עושה היפך מפסק-דין ברור בשולחן ערוך!

- כאשר ישנה גזירה על לימוד התורה, צריכים לכל-לראש ללמוד תורה (כהמשל שהמשיל רבי עקיבא על "דגים שבים"²⁵); אך כאשר היא "על עסקי תבן וקש", אומרת התורה שאפילו כשנמצאים בחוץ-לארץ ובגלות, צריכים ליטול נשק (ולדעת כיצד להשתמש בו) ולצאת ממקומו וכו', מכיון שזה נוגע לפיקוח-נפש.

שלושה פעמים הראה הקב"ה מהם תוצאות הפחדנות - ועדיין לא לומדים את הלקח!!!

אך היות ומאחר וישנם כאלו הסוברים שאסור לדבר עם הגוי בתקיפות מכיון שלא צריכים להרגיז את הגוי - הראה הקב"ה בשלש מלחמות מה יצא לפועל מהנהגה של 'רגשי-נחיתות' כלפי הגוי.

ובכל זאת לא רוצים לנהוג כפי שכתוב בשולחן ערוך:

אנשי הצבא אמרו, שאם ימסרו שטח פלוני ופלוני יהיו קרבנות, רחמנא-ליצלן, אך המדינאים אמרו שמצד פוליטיקה אסור לעמוד כנגד הגוי, וצריכים לציית לו - ולאחר-מכן זה גבה עשרות ומאות קרבנות, רחמנא ליצלן!

ועד כדי-כך שבמלחמת יום-הכיפורים הודיעו לווישינגטון (בידעם שמיד ידעו זאת בכל קצווי תבל) שלא יפתחו במלחמה, ואפילו לא יעשו גיוס כדבעי. והיות שכשלאחר מכן, כשכן עשו גיוס, לא התכוננו כדבעי - נפלו מאות קרבנות²⁶, רחמנא-ליצלן!

. . . והעובדה שהעמידה בתוקף פועלת, רואים מביקורו של הנשיא סאדאת לאחרונה בארץ הקודש - שהעובדה שהיהודים עומדים בתוקף, פעלה עליו לבוא ולבקש מהם לעשות שלום [אשר זה גופא, מראה על "ורב יעבוד צעיר"¹²].

(24) נוסח התפילה - ראש השנה ויום-כיפור.

(25) ברכות סא, ב.

(26) כ-2,600 קרבנות הי"ד. המו"ל.

משיחת כ"ד טבת תשל"ח

ולאחרי כל זה ישנם עדיין יהודים שמסונוורים, רחמנא ליצלן, עד-כדי-כך שהם צועקים שאסור להסתכסך עם הגוי, ואסור לומר שום מילה 'גבוהה', אלא צריכים לרדוף אחריו ולומר לו שתומכים בו - למרות שיודעים שזה ענין הקשור עם פיקוח-נפש של היהודים הנמצאים בארץ הקודש!

אדרבה, דוקא על-ידי העמידה בתוקף פועלים על הגוי. ולכן, מכאן ולהבא לא צריכים להתפעל ממנו, אלא לעמוד בתוקף המתאים, וזה גופא יפעל עליו.

וכפי שרואים זאת גם מההנהגה של אדמו"ר הזקן (בעל ההילולא):

אחת מהטענות העיקריות שטענו על אדמו"ר הזקן - ואשר בגללה הוא נאסר - היתה על כך שהוא משגר כספים לארץ ישראל.

היתה אז מלחמה בין רוסיה לתורכיה, ואדמו"ר הזקן שלח כספים לארץ הקודש עבור ה'כוללים' שהיו שם, ומשום כך, ניצלו עובדה זו על מנת להעליל עליו שהוא משגר כספים לתורכיה כדי שיוכלו ללחום במלכות רוסיה.

ואם-כן, לאחר שחרורו, היה עליו לכאורה להפסיק זאת (על-כל-פנים מכאן ולהבא), כיון שזה-עתה יצא מסכנת היפך החיים [בצורה ניסית לגמרי, כפי שהוא עצמו כותב במכתבו²⁷: "הפליא ה' והגדיל לעשות בארץ"] שהיה נתון בה עקב כך.

אבל בפועל, מיד לאחר שחרורו המשיך אדמו"ר הזקן לשגר כספים ל'כוללים' בארץ הקודש, ואדרבה: במכתבו הוא כותב ש"צדקת ארץ ישראל היא שעמדה לנו לפדות חיי נפשנו כו"²⁸ - זה גופא הצילו מהמאסר, ובזכות זה הוא נגאל, יחד עם הענין של "יפוצו מעינותך חוצה"²⁸.

ומסיפור זה למדים אנו, שכאשר בא יהודי ואומר שאסור לעמוד נגד הגוי, אפילו כאשר הוא דורש את הכותל המערבי [ואין זה סוד, שאמרו בפירוש שרוצים למסור את ירושלים העתיקה. ומה שהפסיקו לדבר על כך, זהו מצד עמידתם האיתנה של היהודים שלא פחדו מהגוי], היות שזה יקלקל - יש לדעת שבדיוק להיפך: דוקא על-ידי עמידה בתוקף המתאים, פועלים על הגוי מה שרוצים, עד שנעשה "ורב יעבוד צעיר".

(27) אגרות-קודש ע' 53.

(28) = דברי מלך המשיח לבעל-שם-טוב - כשביקר בהיכלו.

"קראתי ואין עונה"

ויהי רצון, שלא יצטרכו לכל הענינים הנ"ל ("יוצאים עליהם בכלי-זיין וכו'") מצד זה שיהיה "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד"²⁹.

ועל-ידי עמידה בתוקף הראוי - מתבטלת המציאות של מלחמה, ואדרבה: הצד השני עושה את הצעד הראשון לבוא ולבקש שלום.

אמנם, כדרך התגרים, הוא מבקש הכל כדי שיהיה על מה להתווכח (ומצד עוד כמה טעמים וכו'), אך לא נוגע כאן מה הוא חושב, אלא רק זה שהקב"ה הראה בפועל שכאשר אנו עומדים בתוקף, ואומרים שנעמוד על שלנו, ויש לנו חיל על מנת למלאות זאת בשלימות (לכן, כיון שביטלו את דעתם של אותם המתרפסים בפני הגויים) - נעשה הענין של "ורב יעבוד צעיר", כפי שראו בפועל, שהוא בא לבקש לעשות שלום.

. . . ויהי רצון שיסיימו את הימים האחרונים של הגלות בהוספה בלימוד התורה ובקיום המצוות, מתוך שמחה וטוב לבב ומתוך הרחבה, ובקרוב ממש נצא בריקודים לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ממש.

(מעובד ע"פ שיחת כ"ד טבת התשל"ח - מוגה)

את כל מכלול הבעיות שאנו מתלבטים בהן הוא כורך ביחד ומוצא להן מקור משותף אחד: התבטלות בפני הגויים. הבעיות של ההנהגה הרוחנית ביהדות - גם האורטודוקסית, גם זו שבגולה וגם זו שבארץ-ישראל; הבעיות הבעורות של הקהילה היהודית באמריקה לנוכח ההתפתחויות החדשות; בעיית ה"שטחים" בארץ-ישראל - כולן נובעות מאותו מקור של חוסר עמדה יהודית עצמית-עצמאית ברורה ומוצקה ופזילה לעבר הגוי.

לגבי בעיית השטחים דעתו של הרבי בהירה וברורה, כי יש להחזיק בשטחים ולספחם אל מדינת-ישראל עם כל הבעיות שסיפוח זה גורר עמו. אולם, הנימוקים של הרבי לעמדה זו שונים בהרבה מנימוקיהם של אנשי "התנועה למען ארץ-ישראל השלימה". לגבי האדמו"ר המניעים לארץ-ישראל שלימה אינם מיסטיים או חזוניים כלל, אלא נובעים מתוך חישובים פשוטים. כך דרכו של עולם. הכובש - כובש ומחזיק ואינו פוזל לראות מה אחרים אומרים. איש לא היה מעלה על דעתו החזרת השטחים, אלמלא דיברו על כך ראשונה שרים ישראלים. נכון, שמליון ערבים בתוך שטח המדינה, עשויים להוות בעיה. אך הרבי שואל: מה עשויה להיות האלטרנטיבה "הטובה ביותר" להחזקת השטחים? מדינה ערבית או ירדנית, עצמאית או פדרטיבית (=מאוחדת) ובה מליון וחצי ערבים עויינים. וכי טובים מליון וחצי ערבים במדינה משלהם כמטחוו-ירי מערי המדינה וכפריה, מאשר מליון ערבים הנתונים לפיקוח המדינה בתוך גבולותיה עם כל הבעיות שהם מעוררים? לדעת הרבי, יש

(29) בחוקתי כו, ו.

משיחת כ"ד טבת תשל"ח

כאן פשוט ענין של פיקוח נפשות ובנדון זה, הרי ההלכה ברורה. אילו קבעה מדינת-ישראל עובדות בירושלים ובאשר השטחים, מיד אחרי הכיבוש, לא היה איש פוצה פה ומצפצף. עכשיו שהראינו את חולשתנו - הערבים ושונאינו מקימים קול זעקה על כל אבן שמזיזים בירושלים. כל זה בא לנו מפני שביקשנו "למצוא חן" בעיני אחרים.

(מתוך יחידות של מר פנחס פלאי - נדפס ב"הרבי - שלושים שנות נשיאות" - ע' 122)

"קראתי ואין עונה"

למרות שעדיין "כבד לב פרעה" – זהו משום ש"אני הכבדתי את לבו!"

ידועה תורתו של אדמו"ר הזקן שצריכים 'לחיות עם הזמן' - עם פרשת השבוע שקוראים ולומדים באותו זמן¹.

במנחה של שבת זו - מברכים החודש שבט, החלו לקרוא את פרשת בא, שבתחלתה כתוב² שהקב"ה אמר למשה רבינו "בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו... למען שתי אותותי אלה בקרבו".

לאחר שמשה רבינו ראה שהגם שהיו כמה וכמה אותות ומופתים, פרעה לא שינה את הנהגתו, ואף הכביד את ליבו - אמר לו הקב"ה שלא יתפעל מכך, היות וזה ש"כבד לב פרעה"³ אינו בגלל שהוא בעל-דעה לעצמו, אלא זהו מכיון ש"אני הכבדתי את לבו".

והסיבה שהקב"ה עשה כך היא לא על מנת להקשות על עבודתו של משה, חס-ושלום, אלא "למען שתי אותותי אלה בקרבו" - שהאותות ומופתים מהקב"ה יהיו כל כך בגילוי, עד שגם "בקרוב הארץ"⁴ יראו זאת.

... ההוראה מכך בנוגע לימינו אלה:

ישנם כאלו שמבולבלים ואינם מבינים: היתכן שלאחרי כל הענינים שאירעו לאחרונה

שאירעו לאחרונה: ההתקרבות ההדדית בין ישראל למצרים: ביקור סאדאת בישראל וביקור בגין במצרים.

בארץ ישראל, עומד עדיין מלך מצרים באופן של "כבד לב פרעה", ותובע את כל התביעות! ומצד זה, יתכן שיהודים יפחדו, ויחשבו להחזיר חלקים

מארץ ישראל - "ארץ אשר תמיד... עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"⁵ - היפך התורה, חס-ושלום.

- על כך באה ההוראה מפרשתנו, שעל יהודי לדעת ש"כבד לב פרעה" הוא לא בכח הגוי עצמו, חס-ושלום, אלא מכיון ש"אני הכבדתי את לבו", והמטרה היא "למען שתי

(1) ראה ספר השיחות תש"ב ע' 29 ואילך.

(2) י, א

(3) בא ז, יד.

(4) שם ח, יד.

(5) עקב יא, יב.

משיחת מוצש"פ וארא תשל"ח

אותותי אלה בקרבו". והפסוק מתקיים על-ידי-זה שיהודי יודע את האמת ש"כבד לב פרעה" הוא רק נסיון, והקב"ה הוא זה שמנהיג ומושל על כל פרט ופרט בעולם.

וענין זה כתוב הרי בתורה שבכתב, שלכן הוא מובן אפילו לילד קטן - "בן חמש למקרא" ואפילו לאומות-העולם, כי הרי תורה שבכתב תורגמה גם ללשונוותיהם, כידוע⁶.

הנהגת היהודים צריכה להיות באופן של "אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון"⁷ - שכאשר הנהגתם היא באופן של "באור פניך יהלכון", והולכים הם בדרך התורה הנקראת "תורה אור" - אזי הם "יודעי תרועה". והיות ותרועה מטילה פחד על האויבים והשונאים כידוע, לכן, ההתנהגות באופן האמור גורמת שהאויב יפחד מהם.

ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר אודות פיקוח-נפש של יהודים - שאז ישנו פסק-דין ברור בשולחן ערוך⁸ שצריכים להתנהג באופן של "באור פניך יהלכון" - שלימות התורה. וכשיתנהגו בצורה כזו, ויעשו בדיוק כפסק השולחן ערוך ש"יוצאים עליהם בכלי זיין" - הרי עצם ה"תרועה" נגד האויב - כבר תפחיד אותו ולא יצטרכו כלל למלחמה.

פחדו של סאדאת ממלחמה - נובע מההלכה בשכ"ט!

העובדה שסאדאת עשה את הצעד הראשון לקראת שלום (אחרי שלשים שנה של מצב מלחמה) היא התשובה הפשוטה ביותר לאותם אלו שמתווכחים האם אפשר להסתפק ב"הקול קול יעקב"⁹, או שזקוקים גם ל"כלי-זיין" היות והוא ושריו עשו חשבון פשוט, והגיעו למסקנא שאם יפתחו במלחמה, תהיה להם מפלה גדולה עוד יותר מאלו שהיו להם עד עכשיו.

מובן שאין מה להתפעל מכך שלפי שעה "כבד לב פרעה", והוא דורש דרישות שאין להם שחר - היות ולכל דרישותיו אין שייכות אליו, ואין לו שום אינטרס בהם, ורק משום שלוחצים עליו הוא מדבר באופן כזה.

(6) שלכן האיסור ללמוד תורה עם גוי הוא רק בנוגע לתורה שבע"פ. משא"כ בנוגע לתורה שבכתב. ראה שדי-חמד כרך ז ע' א' תקטו ואילך.

(7) תהלים פט, טז.

(8) אורח-חיים ששכ"ט ס"ו.

(9) לשון הכתוב - תולדות כז, כב.

"קראתי ואין עונה"

והוא רוצה לעשות שלום, משום שהגיע למסקנא שהוא לא יצליח על-ידי מלחמה, כי הוא פוחד מהנשק של ישראל. והסיבה לפחדו היא לא מצד זה שכך אמרו הפוליטיקאים, אלא מפני שההלכה אומרת "יוצאים עליהם בכלי-זיין" ! כלומר, שלולא ה"כלי-זיין" הוא לא היה פוחד כלל ממלחמה, ולא היה בא כלל בהצעה של שלום.

שמזה מובן שלא מספיק רק "הקול קול יעקב", אלא זקוקים גם ל"יוצאים עליהם בכלי-זיין". אך פשוט וברור, שבראשונה צריך להיות הענין של "הקול קול יעקב" - לימוד התורה וקיום המצוות, ואזי זה פועל על "הידים ידי עשיו". וכל זאת עושים רק משום שהקב"ה פסק בשולחן ערוך אורח-חיים כיצד יהודי צריך להתנהג באורח-חיים שלו בחיי היום-יום, ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר זה נוגע לפיקוח-נפש.

וכאשר נעמדים בתוקף של התורה והמצוות, שהם הממשיכים את הקב"ה למטה - נפעל "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך"¹⁰, החל ממצות עשה כתפילין, ועד לענין של "וברכך ה' אלקיך בכל אשר תעשה"¹¹, שגם שאר הדברים שיהודי עוסק בהם נחשבים כציווי, וכלשון המכילתא¹², ש"ששת ימים תעבוד"¹³ הוא מצוות-עשה.

ובנדון-דין - ישנה מצות עשה להכין "כלי-זיין", מכיון שידועים שהגויים "ממשמים לבוא", כפסק-דין השולחן ערוך הנ"ל.

ורק כשהולכים בידיעה שלמרות שנלחמים עם נשק גשמי - מכל-מקום, אין כאן "כחי ועוצם ידי"¹⁴ חס-ושלום, אלא "בשם אלקינו נדגול", [כפי שהיה בזמן חנוכה, שה'מכבים' חרטו על דגלם "מי כמכה באלים ה'"], ועם זה דווקא הולכים נגד האויבים והמתנקמים] - אזי יהיה הנצחון, עד לנצחון האמיתי והמושלם בביאת משיח צדקנו שאז תבטל לגמרי מציאותם של ה"כלי-זיין" על ידי זה שהם יהפכו לכלי חרישה, וכפי שנאמר "וכתתו חרבותם לאתים"¹⁵, תיכף ומיד ממש.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת וארא, מברכים-החודש שבט - בחדרו - תשל"ח)

(10) תבוא כח, י.

(11) ראה טו, יח.

(12) מכילתא דרשב"י יתרו כ, ט.

(13) יתרו כ, ח.

(14) עקב ת, יז.

(15) ישעי' ב, ד.

השיקול הצבאי הינו השיקול היחיד הקובע בעניני פקו"נו:

ידוע שאצל יהודים, פיקוח-נפש ברוחניות קשור עם פיקוח-נפש בגשמיות, שהרי "מפני חטאינו" - שזהו פיקוח נפש רוחני - "גלינו מארצנו"¹ - פיקוח נפש גשמי. ולולא ה"חטאינו" לא היה מתרחש ה"גלינו מארצנו".

ונמצאים אנו כעת בגלות הקשה והמרה - "גלינו מארצנו", ועם ישראל הוא כ"כבשה אחת בין שבעים זאבים", למרות שהיהודים נמצאים כעת בארץ ישראל, היות ומכל-מקום זה אינו מתקרב למעמד ומצב האמיתי שבו ארץ ישראל צריכה להיות, שזה יהיה רק בביאת משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה.

והיות שכך ממילא ישנו מצב של פיקוח-נפש בגשמיות כפשוטו.

ולכן, כשם שבנוגע לבעיה בריאותית, יש לשאול רופא המומחה בעניני בריאות הגוף, כמו-כן, כאשר מדובר אודות פיקוח-נפש של עם ישראל, צריכים לשאול את המומחים בעניני בטחון - אנשי הצבא.

והשאלה צריכה להיות: האם החזרת שטח מסוים מארץ ישראל תגדיל סכנת פיקוח-נפש של (אפילו) נפש אחת מישראל, רחמנא ליצלן; או שמא הסכנה תגדל באם לא יחזירו. ושאלה זו צריכה להישאל אך ורק מצד פיקוח-נפש (האם יהיה פיקוח נפש או לא) ולא מצד שום חשבונות אחרים, היות וכאשר מדובר אודות פיקוח-נפש - אסור לערב שום שיקולים אחרים, כפסק-דין² האומר שכאשר גויים אומרים "תנו לנו אחד מכם ונהרגנו, ואם לאו נהרוג כולכם" - "יהרגו כולם ואל ימסרו להם נפש אחת מישראל".

וזה מדובר אודות חשבונות אחרים, ועל-אחת-כמה-וכמה שאסור לערב חשבונות של פוליטיקה, ומה יאמרו על כך ה'שבעים זאבים', וכיצד זה ייראה מחר ומחרתיים ולאחר זמן - כיון שבמצב של פיקוח-נפש, כל החשבונות הללו הם היפך ההלכה, היות ועל-פי השולחן ערוך, צריך להיות החשבון אחד ויחיד, והוא: מה עלול יותר לגרום לענין של פיקוח-נפש של נפש אחת מישראל - מסירת השטחים או אי-מסירתם!

(1) נוסח התפילה - מוסף לג' רגלים.

(2) ירושלמי סוף תרומות פ"ח. רמב"ם הל' יסודי-התורה פ"ה ה"ה.

"קראתי ואין עונה"

והנה, יכול רב לחשוב: מדוע עלי לפסוק את הדין לפני שבאו לשאול אותי על כך? אחכה עד שישאלו אותי ואז אשיב! - אל זה ישנו פסק-דין ברור בשולחן ערוך³, שבנוגע לענין של פיקוח-נפש - "הנשאל הרי-זה מגונה" - שאסור להמתין עד שישאלו אותו על כך, אלא צריך לפסוק מלכתחילה שאם יהיה מעמד ומצב כזה וכזה, יהיה הדין כך וכך. ובמילא, אין יכולים הרבנים לטעון שהם ישיבו על השאלה, רק כשישאלו אותם על כך!

ובפרט שכבר שאלו זאת רב כמה וכמה פעמים. ואין צריכים עדות על כך, היות ואני שמעתי על כך ששאלו כמה רבנים את השאלה באופן אישי, ושאלו גם כמה רבנים באופן כללי, ואני הקטן בתוכם.

ישנם אמנם רבנים שכבר השיבו, ואמרו את הפסק-דין בזה. אך ישנם גם כמה וכמה כאלו שמסיבות שונות ומשונות עדיין לא עשו זאת. ולפי האמור לעיל מובן שאין להמתין עד שיבואו וישאלו את השאלה, היות והיא כבר נשאלה ועומדת על סדר היום!

בחירת היהודים לעמוד בתוקף מול אוה"ע - פועלת טוב לישראל!

וכאמור⁴, שהמעמד ומצב של "אני הכבדתי את לבו" - שישנם מכיוון מצרים דרישות רבות - הוא מצד ש"כבד ליבו", וכל זה הוא - "למען שתי אותותי אלה בקרבן"⁵, ולכן לא צריכים להתפעל מכך.

ומשבת פרשת בא, באים ליום הרביעי דפרשת בשלח - יום ההילולא. שמהפסוק שבפרשת בשלח - "ובני ישראל יוצאים ביד רמה"⁶, רואים, שעמידת היהודים בתוקף, לא רק שלא הפריעה, אלא אדרבה, על-ידה היה "ויהי בשלח פרעה את העם"⁷ - שפרעה עצמו עזר ליהודים לצאת ממצרים - לצאת מהמצרים וההגבלות של כל המלכיות, שהרי "כל המלכיות נקראות על-שם מצרים, על-שם שהם מצירות לישראל"⁸.

(3) סשכ"ח ס"ב.

(4) ראה בארוכה בשיחה הקודמת.

(5) בא"א.

(6) בשלח יד, ח.

(7) שם יג, יז.

(8) בראשית-רבה פט"ז.

משיחת יי שבט תשל"ח

וכל זה הוא באופן ש"גם אתה תתן בידינו"⁹, שפרעה נותן מהענינים שברשותו כדי לסייע ליהודים לעמוד "ביד רמה".

וכיון שמשאירים אצל היהודים את הבחירה החופשית - לכן צריכים היהודים להחליט לבד באיזו דרך לבחור. והקב"ה שהוא בעל הבחירה, מבקש מהיהודים שיבחרו בחיים ויתנהגו לפי הוראותיה הברורות של תורתנו הקדושה "תורת חיים".

ועל-ידי-זה שיהודים בוחרים לעמוד בתוקף מול אומות העולם, נהיה "בשלח פרעה את העם" ! שלמרות שכעת ישנו הענין של "הכבדתי את לכו", והוא מדבר דיבורים קשים, עד ל"ויגרש אותם"⁹ - שהוא מצווה לגרש את השליחים - בכל זאת, כיון שעומדים בתוקף, הוא נהפך לטובה, ובאופן ש"לא עיכבם המקום כהרף עין"¹⁰, כיון ש"הגיע הקץ".

(מעובד ע"פ שיחת י' שבט תשל"ח)

(9) בא י, כה.
(10) פרש"י בא יב, מא.

"קראתי ואין עונה"

הגוי – אינו מציאות, וכל תקיפותו היא מצד "ואני הכבדתי!"

לארץ ישראל נדרשת בימים אלו ברכה מיוחדת - "אתהפכא חשוכא לנהורא ומרירו למיתקא"¹. וזאת, מאחר שבימים האחרונים נהיה מצב של "רגשו גויים ולאומים יהגו"² עד אשר ישנם כאלו ש"מצירים לישראל".

והיות וכתוב במפורש אשר "בית יוסף להבה ובית עשיו קש"³ - מוכן שהקושי - אינו קושי אמיתי.

מה-גם שכל ה'תקיפות' של הגויים באה מצד זה ש"אני הכבדתי את לבו"⁴. אך הגוי עצמו - כלל אינו מציאות!

ולאחר הפנמת עובדה זו, נהיה (מה שאמר הקב"ה למשה רבינו) - "בא אל פרעה"⁴. וכידוע, שבקרבו של כל יהודי שוכן ה"משה" שבו - ענין המתבטא רק במישור הנשמה, אלא אף במעשה בפועל!

ו"אני הכבדתי את לבו" המגיע לאחר ה"בא אל פרעה", מטרתו היא: "למען שתי אותותי אלה בקרבו".

ואז נהיה "אתהפכא חשוכא לנהורא ומרירו למיתקא! - התהפכות (החושך) המתבטא בכך שנהיה "בשלח פרעה את העם"⁵, ואף "ונצלתם את מצרים"⁶ עד שיוצאים באופן של "ובני-ישראל יוצאים ביד רמה"⁷.

ובכדי שאכן יוצרו כל הענינים הללו - נדרש היהודי רק ל"פתחו לי כחודה של מחט"⁸. כלומר: שגם היהודי מצידו צריך לגרום למצב של "אתהכפא חשוכא לנהורא ומרירו למתקא". וזאת על-ידי שיהפוך את החושך של היצר הרע! - אשר זורע בלבול באומרו

(1) ראה זח"א ד, א.

(2) תהלים ב, א.

(3) עובדיה א, יח.

(4) ריש פרשת בא.

(5) בשלח יג, יז.

(6) שמות ג, כב.

(7) בשלח יד, ח.

(8) ראה הערת כ"ק אדמו"ר שליט"א ספר-המאמרים תש"ג ע' 198.

משיחת ט"ו בשבט תשל"ח

שמכיון ש"אלה ברכב ואלה בסוסים"⁹ - לכן צריכים לפחד! - אך היהודי כשיודע אשר ה' הוא "אלוקי הצבאות"¹⁰ - אזי בטלה כל המציאות של "אלה ברכב ואלה בסוסים". והיות שצריכים להלביש הכל בדרכי הטבע (כיון שאנו בגלות), לכן - "רכב" וה"סוסים" שצריכים להיות ליהודים, הם כלי נשק גשמיים (וכפי שדובר בארוכה כמה-פעמים, אודות פסק-הדין בשולחן-ערוך¹¹ שאפילו אם הם רק "ממשמשים לבוא" - אזי "יוצאים עליהם בכלי-זיין ומחללין עליהם את השבת") - אשר מפחידים את הגויים, עד שנהיה ה"אתהפכא חשוכא לנהורא ומרירו למיתקא".

עמידה בתוקף אמיתי - הופכת את האויב למסייע!

המורם מכל הנ"ל הוא, שמלבד ביטול החושך של המונעים מבחוץ - יש גם לבטל את החושך של היצר-הרע! - דבר המתבטא בכך שהולכים בתוקף לפי דיני התורה, עד ל"שלימות התורה", שאז גם נהיית שלימות עם ישראל - "גיור כהלכה".

וכשם שדרוש "גיור כהלכה", כך הוא לאידך גיסא - שאין אף יהודי שאינו שייך לכלל ישראל, וכפי שהגמרא¹² פוסקת ש"אף-על-פי שחטא - ישראל הוא". כלומר: לא זו בלבד שהוא נשאר יהודי, אלא עוד יותר - הוא נקרא בשם "ישראל". ששם זה מתבטא הענין של "שרית עם אלקים ועם אנשים (עד ש) - ותוכל"¹³. היינו, שהוא מצליח לעמוד בתוקף נגד שרו של עשו¹⁴.

ועד שנהיה אצלו כפי מה שאירע ליעקב - שהשר ברך את יעקב, והדגיש בברכתו שהוא נקרא "ישראל". אשר סיפור זה מסופר בתורה-שבכתב, ובמילא מובן הוא גם ל"בן חמש למקרא", ו"אין מקרא יוצא מידי פשוטו"¹⁵.

(9) תהלים כ, ח.

(10) הושע יב, ו. ועוד.

(11) או"ח סשכ"ט ס"ו.

(12) סנהדרין מד, א.

(13) וישלח לב, כט.

(14) ב"ר פע"ז, ג. הובא בפירש"י שם, כה.

(15) שבת סג, א. וש"נ.

"קראתי ואין עונה"

שמזה מובן, שכשיהודי עומד בתוקף הראוי לבנו של יעקב, ונוהג באופן של "הקול קול יעקב"¹⁶ - לימוד תורה, קיום המצות ובטחון בה' שיצליח את דרכו אותה עושה על-פי דרך הטבע כפי הוראת השולחן-ערוך.

הרי אז הוא לא מתפעל ממסיתים ומבהילים - אשר הם ה"ירא ורך הלבב"¹⁷! - אינו מתפעל ממסיתים יהודים רחמנא-ליצלן, ועל-אחת-כמה-וכמה שלא מתפעל ממסיתים שאינם משתייכים לעם ישראל.

אלא - "אנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר", ו"בשם אלקינו נדגול"¹⁸ - ואז, די בכך שיהיה "רכב" ו"סוסים" - היות וזה עצמו יטיל אימה ופחד על כל השונאים.

וכשאומות-העולם רואים שבני-ישראל עומדים בתוקף אמיתי המגיע מתוך אמונה פשוטה בה' אלקי הצבאות - או אז בטילה כל מציאותו של האויב. אך הוא לא בטל לגמרי, אלא אדרבה: הוא נהפך למסייע לבני-ישראל.

ויהי-רצון שבעקבות הנהגה זו אכן תהיה בימים האחרונים של הגלות מנוחת הנפש ומנוחת הגוף - כך שיוכלו - בהשקט ובבטחה - להוסיף בלימוד התורה ובקיום המצוות, עד שיורידו למטה את הגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, בקרוב ממש.

(מעובד ע"פ שיחת ט"ו בשבט תשל"ח)

(16) תולדות כז, כב.

(17) שופטים כ, ח.

(18) תהלים כ, ו.

משיחת מוצש"פ משפטים תשל"ח

ליישוב את כל שטחי ארץ ישראל – כמה שיותר מהר!!!

. . . כאשר כלל ישראל מביט סביבו ורואה שיש רעש בעולם, ורצים מקצה העולם ועד קצהו בכדי להפעיל לחץ על היהודים - הרי שלזה ישנה הוראה, אשר הריצה היחידה, היא הריצה לקיים את רצון ה', שיהיה "הליכות עולם" בצורה הקשורה עם "הלכות". ובראש ובראשונה: בכוחו של כל אחד ואחד מישראל להכריז בגלוי בתוקף ובכוח התורה שארץ ישראל שייכת לכל יהודי ויהודי באשר הוא.

אמנם בסופו של דבר כולם יווכחו בעובדה שארץ ישראל שייכת לעם ישראל, אך ליהודים ניתנה ה' בחירה חפשית¹ לעשות זאת מרצונם. כלומר, ליישב את כל ארץ ישראל כמה שיותר מהר.

והנה, כשהולכים בתוקף התורה ומכריזים בגלוי שארץ ישראל שייכת ליהודים (לא מצד "כוחי ועוצם ידי"¹, אלא אך ורק) מפני ש"ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"². מה-גם שישנם את לבושי הטבע בדמות צבא עם נשק - אזי על-ידי זה יפעלו שיהיה שלום בעולם, ועצם האחיזה בכלי-נשק תפיל אימה ופחד על השונאים.

ועל-אחת-כמה-וכמה, כאשר מדובר על ענין הקשור בפיקוח-נפש ממשי של בני-ישראל, שאז ישנו פסק-דין ברור בשולחן-ערוך³ שאסור למסור אפילו שעל אחד מארץ ישראל. יתירה מזו: בעיר הסמוכה לספר, "אפילו אין רוצים לבוא אלא על עסקי תבן וקש", ואף שהם רק "ממשמשים לבוא" - הרי אז נפסק להלכה שיוצאים עליהם בכלי-זיין. ובפרט במצב הנוכחי, שה"נכרים" אומרים במפורש שאם לא יוותרו להם - הם ישתמשו בדרך אחרת, רחמנא-ליצלן!

וכשעושים כל זאת, יחד עם ההכרזה שעושים זאת רק משום שכך הורה הקב"ה בתורתו (שליהודי אסור לוותר על ארץ ישראל) - אזי גם הגוי מרגיש בזה.

. . . יש ליישב את כל ארץ ישראל ביהודים - ומה שרוצים לרמות מישהו שכעת אין את האפשרויות לכך - אמנם נכון שאם היו רוצים ליישב את כל הגבולות מיד בתחילת המשא

(1) לשון הכתוב - עקב ח, יז.

(2) רש"י בראשית א, א.

(3) סשכ"ט ס"ו.

"קראתי ואין עונה"

ומתן, אכן היה יותר טוב, אך גם עתה ישנה האפשרות לכך. וזאת, אם יעשו זאת מיד, קודם שיגיע לחץ חזק יותר מהלחץ שהיה עד עכשיו (אשר גם הלחץ שישנו עתה - גדול יותר מהלחץ שהיה קודם, היות ומיום ליום הלחץ רק גובר).

ולטענה, שהבטיחו שלא יישבו את השטחים - זוהי טענה מושללת כל יסוד, היות ולא ניתן להבטיח על דבר שאינו ברשותו; ארץ ישראל שייכת לקב"ה, והוא נתנה לכל יהודי באשר הוא. ואשר לכן, אין ברשותו של אף אחד לוותר על חלקי ארץ ישראל.

ובפרט, שאותו גוי - לו הבטיחו זאת - כלל לא האמין שהיהודים ישמרו על המילה. היות והוא סבור, שכשם שהוא מפר הבטחות - באותה מידה, סבור הוא, גם היהודים מפירים הבטחות.

נוסף לכל הנ"ל: ראו במוחש בעבר, שכשעמדו בתוקף כלפי נושאים מסויימים ודיברו בצורה שאינה משתמעת לשני פנים - הצליחו! אך כשדיברו בצורה "דיפלומטית" - אומות-העולם יכולים לפרש זאת כרצונם.

242: החלטת או"ם הקוראת לישראל לסגת מכל השטחים ששיחררה בעת מלחמת ששת הימים. - לתוספת פירוט: ראה שיחת "י"ב תמוז תשל"ז.

וכפי שהיה עם ההחלטה '242': היות והיא נכתבה בנוסח המשתמע לשני פנים - נהיתה מכך ככיה לדורות, היות ובכל פעם בה לוחצים על ישראל, והיא מסרבת - מיד טוענים כלפיה: "הרי הסכמתם ל-242"!

אשר לכן: מה שהיה - היה. אך מכאן ולהבא יהי-רצון שיתחילו לנהוג כפי שצריך להיות. שזה יתבטא בכך, שיישבו את כל ארץ ישראל ביהודים. ללא כל התחשבות ב'הבטחות' שהבטיחו, היות ש(מלבד העובדה, כאמור, שהוא כלל לא האמין שיעמדו בהבטחה, הנה) ארץ ישראל ניתנה מאת הקב"ה "נחלת עולם לעם מאלוקי עולם", ולכן, אין לאף אחד הסמכות לוותר ו'להבטיח הבטחות' על ארץ ישראל.

והלוואי שעל-כל-פנים, יישבו עכשיו ומיד את כל ארץ ישראל לגבולותיה, וללא רעש ופרסום, אלא בדממה ובחשאי.

וכשיפעלו כך - יתבטל מיד כל הלחץ, היות והצד השני יראה שישראל עשתה מעשה בפועל, אשר ממעשה שנעשה - כבר לא ניתן להתחרט.

משיחת מוצש"פ משפטים תשל"ח

תמוהה מאוד העובדה שלא מפרסמים את פסק-הדין שנפסק ב"כנסיה הגדולה"!!!

נוסף לכל הנ"ל:

פסק-דין . . "כנסיה הגדולה": התכנסה בפולין בשנת תרצ"ז, וז"ל הפסק: "מועצת גדולי התורה מצהירה שגבולי ארצינו הקדושה תחומים על ידי מנחיל ארצות בתורתו הקדושה והקבועים לדורות עולם. בלתי אפשרי משום כך שהעם היהודי מצידו יוותר באיזה צורה שהיא על הגבולות האלה. כל ויתור שכזה אין לו שום ערך".

ידוע פסק-הדין של רבנים וגדולי ישראל, עד לפסק-דין הברור שנפסק ב"כנסיה הגדולה", שנאמר בפרסום במעמד של כמה וכמה עשירות מישראל - שאסור למסור אפילו שעל אחד מכל ארץ ישראל לגבולותיה.

ופלא גדול מדוע לא מפרסמים ומכריזים

בפרסום הכי גדול פסק-דין זה. שהרי כולם מודים שאלו שהיו שם היו גדולי ישראל. ועד כדי כך שאלו האומרים שהם כעת מנהיגי ישראל, מחזיקים עצמם 'גדולים' בכך שהם הולכים לפי הוראות גדולי ישראל שהיו ב"כנסיה הגדולה".

וזה שישנם כאלו הרוצים להסתיר עובדה זו, ומפרשים ומסלפים פסק זה - הרי זה לא יעזור להם משום שזה ככל "דבר ה' זו הלכה"⁴ שודאי יקויים.

ובפרט שמדובר בפסק-דין שנפסק על ידי מנהיגיהם, רבותיהם, מלמדיהם והראשי-ישיבות שלהם - הרי דבר ברור שזה פסק-דין ברור גם אצלם, ובמילא זה נוגע למעשה בפועל שלהם.

והנה, היות שפסק זה של ה"כנסיה הגדולה", מיוסד על פסק-דין של תורתנו האמיתית והנצחית, ומכיון ש"מאן מלכי - רבנן"⁵ - הרי ודאי שפסק זה תקף גם כלפי אלו שנציגיהם לא היו ב"כנסיה הגדולה".

ותקף אפילו לכאלה יהודים שהיו אז במעמד ומצב הנקרא כעת "חילוניים" - היות ואצל יהודים אין "חילוניות", חול; כיון שבמתן תורה נהיו כל היהודי חלק מה"גוי קדוש" - אמנם יש להם בחירה כיצד להתנהג במעשה דיבור ומחשבה - אבל את מה שהם בעצם, אינם יכולים לשנות. שמהותם היא שהם "גוי קדוש", וקדושה היא ההיפך מ"חילוניות".

(4) שבת קלה, ב.

(5) ראה גיטין סב, א.

"קראתי ואין עונה"

לא להתחשב ביהודים המפחדים מ"קול עלה נדף"!

ויהי רצון שיפסיקו לפחד מ"צל ההרים"⁶, על אחת כמה וכמה שהם אינם "הרים"; הם רק "קול עלה נדף" - עלה תלוש שאינו נמצא על האילן הנותן לו חיות. כלומר: כשגוי רוצה לקחת מיהודי דבר השייך ליהודי, הנה - אם כשלוקח הוא מגוי דבר השייך לו, הרי שאז עבר על אחת משבע מצוות בני נח - הרי כל-שכן וקל-וחומר כשלוקח דבר מיהודי. וכשעושה זאת, הוא מתנתק ממקור חיותו, וממילא הוא כ"עלה נדף" בלבד.

ועל זה מבהיר הפסוק⁷, שיתכן מצב בו יהיה יהודי המפחד מ"קול עלה נדף", רחמנא-ליצלן. והפחד יהיה כל כך גדול עד שהוא ישכנע יהודי נוספים שגם הם יפחדו מ"קול עלה נדף" - ולכן מבהירים: אסור ליהודי לפחד מ"קול עלה נדף"!

אלא יש לנהוג בהתאם לפסק-הדין הברור של השולחן-ערוך המדובר לעיל, שפסק-דין זה הוא היסוד להחלטתם של גדולי ישראל ב"כנסיה הגדולה" - שכל תלמידיהם וההולכים בעקבותיהם [ואפילו אלו שאינם תלמידים שלהם, אלא הם תלמידים של גדולי ישראל אחרים - אבל הרי הפסק-דין שלהם מיוסד על פסק-דין תורתנו הקדושה] צריכים להתנהג לפי פסק דין זה.

ליישב לפחות את המקומות הפנויים מערבים!

וכאמור לעיל: יש ליישב מיד את כל גבולות ארץ ישראל מכל ארבעת הצדדים, ולא להתחשב באף אחד. והרמאים הטוענים שאם יישבו, הרי שאז יצטרכו לפנות ערבים ממקומם - הנה די בכך שלפי-שעה יישבו ביהודים את כל המקומות הפנויים שבהם אין ערבים!

יש ליישב את השטחים, וכלל לא להתחשב במה שאמר בשר-ודם, היות ומאחר והתורה היא זו שמצווה ליישב את כל ארץ ישראל לגבולותיה - ועל כל פנים את המקומות הפנויים - אזי ודאי שזה לא היפך הענין של "אל תתגרה בגוי קטן"⁸.

(6) שופטים ט, לו.

(7) בחוקותי כו, לו.

(8) ראה פסחים ק"ג, א.

משיחת מוצש"פ משפטים תשל"ח

וכמדובר כמה פעמים: בכל רגע שמהים את ההתיישבות היהודית - מזמינים על עצמם לחץ נוסף. ולכן, הדרך היחידה להפסיק את הלחץ היא על ידי-ישוב הגבולות - מעשה בפועל!

זוהי הדרך היחידה לפעול את השלום - רק על-ידי ישוב הגבולות וציות מוחלט לפסק-הדין של גדולי ישראל שנפסק ב"כנסיה הגדולה", ואשר מבוסס על פסק-הדין של תורתנו הקדושה, הקובע שהיות ואין שום ברירה אחרת, שכשישנו מצב של "ממששים לבוא" ואפילו רק "על עסקי תבן וקש" - אזי הפסק דין הברור הוא: "יוצאים עליהם בכלי זיין". ובמילא צריכים להכין יהודים שיחזיקו את הכלי זיין, ולהסביר להם שעושים זאת רק בגלל שכך נפסק בתורתנו הקדושה.

והתקוה היא שתלמידיהם ויוצאי חלציהם של אותם גדולי ישראל שהיו ב"כנסיה הגדולה" יכריזו בגלוי שיש להם פסק-דין ברור כיצד הם צריכים לנהוג, ומכיון שיש לו תלמידים ומושפעים - הרי שיפעל גם עליהם שידעו פסק זה, עד שכל היהודים ידעו זאת.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת משפטים ה'תשל"ח)

"קראתי ואין עונה"

ישוב הארץ בפנימיות ובפשטות, חיזוק ועידוד תושבי הארץ!

כמדובר כמה פעמים שהמעשה הוא העיקר - החל מהשלוחים והשלוחות שיבצעו שליחותם בהצלחה רבה ומופלגה (עם הנתינת-כח של כל המסובים כאן), הן בנוגע ללימוד התורה והן בנוגע לקיום המצוות, הן בנוגע לישוב הארץ בפנימיות והן בנוגע לישוב הארץ בפשטות, הן לחזק ולעודד את לבב כל אחד ואחת הנמצא בארץ הקודש, "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹, עד שכולם ידעו ש"עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו אל"².

ותהיה שלימות הארץ, שכל ארץ ישראל לגבולותיה תהיה "נחלת עולם" ל"עם עולם", יחד עם שלימות העם ושלימות התורה - ששלשה אלו (שלימות הארץ, שלימות העם ושלימות התורה) נלקחים מהשלימות האמיתית, שזוהי השלימות של עצמות ומהות.

ובדרכי נועם ובדרכי שלום יקבלו את כל ארץ ישראל לגבולותיה, והישוב יהיה מיוסד על מוסדות תורה ומוסדות תפלה, שיהיה "הקול קול יעקב"³ בבתי כנסיות ובבתי מדרשות⁴, יחד ובהקדמת - מקוה טהרה.

וכמדובר כמה פעמים, שכאשר יהודי נעמד בתוקף המתאים, אזי לפני אמת מתפעלים, וכל מציאותו של המעלים-ומסתיר בטלה, ויתר על כן: הוא נהיה מסייע לכך שארץ ישראל לגבולותיה תהיה "נחלת עולם" - בהעלם והסתר של העולם⁵ גופא - ל"עם עולם", שזהו כל אחד ואחת מישראל, שכן, "ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ", כולל - "ארץ" כפשוטה, ארץ הקודש, מכיון שהם "נצר מטעי מעשי ידי להתפאר"⁶.

ויראו כיצד יתבטלו כל המבלבלים הטוענים שעדיין לא הגיע הזמן להחזיק גם הלאה בכל חלקי ארץ ישראל שבידנו, ו"אל תתגרה בגוי (גדול ו)קטן"⁷, וכל הטענות שעל ידם

(1) עקב יא, יב.

(2) ישעי' ח, יא.

(3) תולדות כז, כב.

(4) ראה בראשית-רבה פס"ה, כ.

(5) שהעולם הוא מלשון "העלם והסתר" - לקו"ת שלח לז, ד. ובכ"מ.

(6) ישעי' ס, כא.

(7) ראה פסחים קיג, א.

משיחת פורים-קטן תשל"ח

רוצים לבלבל ולמנוע יהודים מלהחזיק בארץ ישראל לגבולותיה כפסק-דין השולחן ערוך⁸. ומתוך שלום ומנוחה ושמחה וטוב לבב.

וכמדובר כמה פעמים שבשעה שישנם כלי נשק כדבעי, נצא ידי חובה בעצם החזקתם בלבד, זה יפעל את ה"תפול עליהם אימתה ופחד"⁹ מכיון שזה "בגדול זרועך", לא "כחי ועצם ידי"¹⁰, כי אם מפני שהולכים בשליחותו של הקב"ה, יהיה "ידמו כאבן".

(משיחת פורים-קטן תשל"ח - מוגה: נדפס בלקו"ש חכ"א ע' 337)

בכלל, סבור הרבי, חיים אנו במצב שמנהיגים יהודיים מדברים יותר מדי. אותו חוסר-אחריות המתגלית, לדעת הרבי, בדיבורים על יהודי רוסיה, נראית גם כאשר מדברים על המצב בארץ-ישראל ובמזרח-התיכון. "קשה לי להבין", אומר הרבי, "את השרים הישראליים", מדוע הם מרבים להצהיר הצהרות? למה הם מציעים דברים שאפילו הגויים אינם מציעים אותם? "הרבי מזכיר כי מיד לאחר "ששת הימים" החל שר-החוץ הישראלי לדבר על רעיון של "נסיגת הכוחות". בווינגטון כלל לא חשבו עוד על רעיון כזה. כיום אני יודע זאת בבירור ובמדויק שממשלת ארצות-הברית לא חשבה שישאל תיסוג, אבל השר הישראלי החל לדבר על הקשר בין "שלום" לבין "נסיגה". כל הרעיון הזה שאי-אפשר להגיע לשלום בלי וויתור על שטחים, מקורו בפי שרים ישראליים.

"קצת יותר אחריות". זוהי קריאתו של הרבי. הוא מביע פליאה על השר משה דיין. "מדוע נדחפת ישראל לחזור לשיחות-יארנג?" - הוא שואל בתמיהה. "אולי אתה כמי שבא משם יכול להסביר לי את הרקע להצהרות הישראליות המשונות הללו", אומר הרבי. הוא מוסיף: "יש איזה רצון לדבר, להצהיר, מתחרים בהשמעת הצהרות, ולא שוקלים כמה נזק יש בכך".

הרבי מביע את הערכתו שמצרים לא תזיז אחורה את עמדות-הטילים שהיא קידמה לעבר תעלת-סואץ לאחר כניסת הפסקת-האש. הוא מסביר: "הם אולי יוציאו את משגרי הטילים, כי את משגרי הטילים הם יכולים להביא שוב למקום בלי כל קושי, אבל אין להעלות על הדעת שהם יפוצצו את עמדות-הביטון שבנו. עוד לא נשמע דבר כזה שמדינה תפוצץ עמדות שהיא בעצמה בנתה וביצרה". וכאן רומז הרבי לדעתו, שכבר בוטאה פעמים אחדות לפני כן, כי לא היה זה מן התבונה שישראל תסכים להפסיק את ההפצצות שלה על עמדות-הטילים.

(מתוך יחידות של שמואל הכהן אבידור - נדפס ב"הרבי - שלושים שנות נשיאות" - ע' 168)

8) סשכ"ט ס"ו.

9) בשלה טו, טז.

10) עקב ח, יז.

"קראתי ואין עונה"

שיחה זו נאמרה בעקבות 'מבצע ליטאני' (אשר נועד למגר את מחבלי לבנון) שהחל שבוע קודם אמירת השיחה - ו' אדר-ב' תשל"ח (15.3.1978). המבצע החל כתגובה לטבח שאירע בכביש החוף בשבת-פרשת פקודי (ב' אדר-ב' תשל"ח - 11.3.1978) אשר בו נרצחו 35 יהודים.

הצלחת 'מבצע ליטאני' (1): היות ולא התחשבו באומות-העולם!

[דיבר אודות הפעולה שהחלה בלבנון]:

מתוך ידיעה שפעולה זו היא ענין של פיקוח-נפש - לכן: לא נערכו ישיבות ולא כונסו וועדות; לא העבירו קריאה ראשונה, ולא שניה ושלישית. אלא המומחים לנושא 'צפון ארץ ישראל' ו'לבנון' - החליטו על ביצוע הפעולה. ועשו זאת תיכף ומיד ללא כל פרסום, ומבלי לשאול לדעותיהם של מאה ועשרים 'חברי-הכנסת', אשר ביניהם נמצאים גם נוצרים ומוסלמים, וגם כאלה שמחליטים על-פי מה שמצווים להם ממוסקבה.

והפעולה הצליחה - עד שהתקיים במחבלים "תפול עליהם אימתה ופחד"¹. ומה שפחדו שפלוגי או אחר יתערב, ראו בפועל שהיה "בשבעה דרכים ינוסו לפניך"².

ולמעשה התברר (וכעת אומרים זאת בגלוי) - שבפעולה זו מנעו מלחמות לעתיד. והלואי שימשיכו בזה ללא שום פרסום, ויחד-עם-זה יעשו מעשה בפועל בזריזות הכי גדולה, ויפעלו את הענין בשלימותו - לא בצורה כזו שיעשו צעד אחד, ולאחר מכן ישגרו שלוחים לכל העולם כולו - לשמוע את תגובתו של זה שיושב בווישינגטון, או מה יאמר זה שבמוסקבה, לונדון ופריז וכיוצא בזה - כדי לדעת האם אפשר להמשיך בצעד הבא, או לא.

הצלחה של הפעולה התבטאה בכך, שעשו זאת בזריזות ולא התחשבו בטענה של 'מה יאמרו הבריות' (אלה שאין בהם שום מעלות אחרות, פרט לעובדה שהם 'בריות' של הקב"ה).

ולמרות שגם 'בריות' היא מעלה גדולה (וענין זה ישנו גם אצל לא-יהודים) עד כדי כך שנאמר "מעשי ידי טובעין בים ואתם אומרים שירה!"³. היינו, שגם כאשר המלאכים

(1) בשלח טו, טז.

(2) תבוא כח, ז.

(3) מגילה י, ב.

רוצים לומר שירה, אינם יכולים לעשות זאת, היות שהקב"ה אינו מניח להם. אך בכל-זאת - למרות שיש להם את מעלת ה'בריות - מכל-מקום, כשמדובר אודות פקוח-נפש של יהודים, לא ניתן להתחשב בדעתו של פלוני-בן-פלוני שאצלו העניין אינו נוגע (ואף לא צריך להיות נוגע לו כפי שצריך להיות אצל יהודי). ובמילא מוכן, ש(היות ולגוי זה לא נוגע, לכן) כאשר מדובר אודות פקוח-נפש של יהודים - הרי שאין להתחשב בדעתו של הגוי.

הצלחת 'מבצע ליטאני' (2): היות ולא התייעצו עם היהודים הפחדנים!

והנה, מלבד זאת שהפעולה הצליחה, מכיון שלא עשו מזה פרסום בקרב אומות-העולם - ישנה סיבה נוספת מדוע הצליחה הפעולה, והיא:

לא התייעצו עם אותם יהודים - אשר פחדם מהגוי השוכן בקרבם מוביל אותם גם לפחד מהגוי, וממשיכים לצעוק בלי הרף: "אל תתגרה בגוי קטן"⁴ וב"גוי גדול". וטענתם בפיהם: היות שזה כתוב בתורה - לכן יש להעניק כבוד לגוי, לכרוע ברוך לפניו כמו עבד, ולמלא אחר כל מה שייצא מפיו.

וכשהם שומעים שיהודי אחר עושה איזה דבר בתוקף - מיד מכנסים אסיפות ומחדירים ספיקות, ומציעים שבינתיים ימשיכו לחכות במקום (= לבנון) מבלי לעשות מאומה - עד שישאלו דעתם של כל העולם, ואם הגוים יסכימו - רק אז יעשו היהודים את מה שמחוייבים לעשות (בלאו-הכי) על-פי השולחן-ערוך.

ולמרות שבגשמיות הם נמצאים בארץ הקודש, וכמה מהם אף נולדו בארץ הקודש, ומעולם לא היו בחוץ לארץ - אף-על-פי-כן, מסיבות שונות ומשונות, נמצאים הם בגלות איומה (כיון שאין גלות חזקה ועמוקה יותר מכזו גלות שהוא נמצא בה מצד החלטתו הוא וכלל אין ברצונו לצאת ממנה), ומתוסבכים כלפי עצמם וכלפי הגויים.

וזו היתה הצלחת הפעולה - שלא סיפרו להם מה הולכים לעשות, ועל-אחת-כמה-וכמה שלא התייעצו אתם; אלא עשו זאת בצורה מיידית, בזריזות וללא יישוב הדעת ולכן נעשה

(4) ראה פסחים ק"ג, א.

"קראתי ואין עונה"

הדבר בהצלחה (הצלחה לפי-ערך - היות ואפילו "נפש אחת מישראל" היא "עולם מלא"⁵ ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר היות והפעולה גבתה יותר מקרבן אחד - יותר מ'נפש אחת').

ואף יש מקום לומר, שאילו היה פחות יישוב הדעת ממה שהיה במציאות - הרי שאז היתה הצלחה גדולה בהרבה ולא היו נופלים קרבנות כלל, ואין כאן המקום להאריך בזה.

ומכאן ההוראה: כשמגיע מצב של פיקוח-נפש (שזוהי המצוה הכי גדולה, היות ופיקוח-נפש דוחה כל התורה כולה⁶) - הרי שצריכים לעשות את כל הפעולות שנועדו למנוע זאת - בזריזות, וכל הזריז הרי זה משובח (כי הרי בכלל נאמר ש"זריזין מקדימין למצוות"⁷, על-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר בענין של פקוח נפש).

ואדרבה: כשאין עושים זאת בזריזות הראויה אלא מתחילים לשאול שאלות - אזי, כיון שזהו ענין של פיקוח-נפש, הרי ישנם לשונות מבהילים בתלמוד בבלי⁸ ובירושלמי⁹ ובשולחן-ערוך¹⁰ - בנוגע ל"שואל" (האיש שבא לשאול אודות פקוח נפש), וגם בנוגע ל"נשאל" (אותו ששואלים בנוגע לפקוח נפש) - שהדין הוא ש"הנשאל - מגונה" - גם אם הוא רב גדול.

ההוראה מהצלחת הפעולה: עמידה בתוקף ללא התפעלות!

ויהי רצון, שכשם שעד עכשיו עמדו בתוקף - ינהגו כך גם להבא - יעמדו בתוקף ללא כל התפעלות מהגוים; ועוד יותר: גם מהיהודים (שאינם מסוגלים לצאת מהגלות שלהם שנפלו בעיני עצמם כלפי הגוי) - לא יתפעלו.

ובהגיעם לשם, לא ישקיעו את עצמם בועדות לסוגיהן ולשאלו לדעתו של אותו קומוניסט - מה אומר הנוצרי והמוסלמי, ומה אומר אותו יהודי שאינו מסוגל בשום אופן לזחול ולצאת מגלותו הפנימית (ואדרבה: בעיניו נראה שעליו להשאר בגלות הפנימית

(5) סנהדרין פ"ד מ"ה.

(6) יומא פב, א.

(7) פסחים ד, א.

(8) יומא פד, ב.

(9) שם פ"ח ה"ה.

(10) אורח-חיים סשכ"ח ס"ב.

שלו, וכך רוצה למשוך אתו יהודים נוספים) - אלא יתנהגו בתוקף לפי הפסק-דין בשולחן-ערוך.

וצורת ההנהגה צריכה להיות באופן של "דתיים שונות מכל עם" (היפך מהשיטה שהיות ו"כל עמי הארץ" מתנהגים כך, גם על היהודים להתנהג באופן זה) היות והיהודים הינם "עם אחד". כלומר, שגם בהיותו "מפוזר ומפורד בין העמים"¹¹ (עד שאפילו היהודים הנמצאים בארץ הקודש, הינם גם-כן "מפוזר ומפורד בין העמים", מכיון שזקוקים הם ליהודים שבתפוצות) - בכל-זאת הם "עם אחד" (היות ש"דתיים שונות מכל עם").

וה"עם אחד" הוא באופן ש"ישנו (עם אחד)"; כלומר, שה"עם אחד" יודע שהוא מציאות. ולא זו בלבד שאסור לו ליפול בעיני עצמו כלפי אומות אחרות, אלא אדרבה, הוא המציאות האמיתית שאינה מתבטלת, היות והוא "עם אחד", ו"קבוע" אינו בטל¹² מאחר שהוא קשור בה' אחד (על-ידי-זה ש"דתיים שונות מכל עם", ומחזיקים עצמם באותו דת של "תורה אחת").

וכאשר מעמידים את עצמם באופן כזה - מתקיים ה"ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם" ו"נפל פחד היהודים עליהם", ולכן "רבים מעמי הארץ מתיידיים"¹³ ש(לא רק שלא מזיקים אלא אף) מסייעים ליהודים להתנהג באופן של "דתיים שונות מכל עם".

נכרים שצרו - יוצאים עליהם בכלי-זיין! בפסק-זה לא שייכת בחירה:

וכמדובר כמה פעמים הפסק-דין בשולחן-ערוך¹⁴ שכאשר מדובר אודות "עיר הסמוכה לספר" (ואין כל הבדל אם זה בארץ ישראל או בחוץ לארץ - אלא אם זו עיר שיהודים חיים בה, והיא "סמוכה לספר") ומתקבלת שמועה שנכרים "ממשמים לבוא" - הרי גם אם טרם הגיעו, אלא רק "ממשמים לבוא", וגם אם אומרים שהם באים "על עסקי תבן וקש" בלבד - אזי הפסק-דין בשולחן-ערוך הוא ש"יוצאין עליהם בכלי זיין, ומחללין עליהם את השבת".

(11) אסתר ג, ח.

(12) ראה לקו"ש ח"ה עמוד 172 הע' 2.

(13) אסתר ח, יז.

(14) אורח-חיים סשכ"ט ס"ו.

"קראתי ואין עונה"

וכאשר מתנהגים באופן כזה - אזי נהיה "תפול עליהם אימתה ופחד"¹⁵, וכלל לא נזקקים למלחמה. ואם חס ושלום כן מגיעים למלחמה - אזי מנצחים בה, היות והולכים בכוחו של הקב"ה (מכיון שנוהגים לפי פסק השולחן-ערוך). וכפי שראו בפועל שבמלחמה שהתרחשה כעת בצפון - שהצליחו, היות והתנהגו כפי שנדרש להיות במצב של פקוח נפש.

ומכיון שזהו פסק-דין בשולחן-ערוך - לכן, לא שייך בזה שום בחירה, גם לא בחירה של צדיקים גמורים - היות וזהו דין ברור בתורה ש"זאת התורה לא תהא מוחלפת"¹⁵ ועל-אחת-כמה-וכמה גם אם היה מדובר אודות צדיקים שאינם גמורים, בודאי שהיו סוברים שיש לעשות כפי שכתוב בשולחן-ערוך; ולא בגלל שזה ה"מצפון" שלהם, אלא מחמת היותו פסק דין בשולחן-ערוך.

(הנני מדגיש במיוחד שלא היו אומרים שיש לעשות כך היות ומצפונם מכתוב להם זאת - מאחר והמצב המבהיל מוכיח ש'מצפונם' מוכיח הפוך: מדובר אודות יהודי שבחיינו הפרטיים הינו אדם דתי, וכאשר שאלוהו: היתכן? הכיצד הנך עושה דבר כזה - כאשר ישנו דין בשולחן ערוך להיפך?! - על כך ענה: היות ובחרו בו, 'הוא פועל לפי המצפון שלו', וכך אומר לו מצפוננו!

וכאשר שאלוהו שוב: הרי הנך יהודי שומר תורה ומצוות. ואם-כן כיצד אתה מסתדר עם מצפון שהוא היפך התורה?! - אזי נשארו בקושיא! - ועד היום הוא ממשיך בצורת התנהגות של "ירך את לבב אחיו כלבבו"¹⁶ - ומוודא שלא יעשו את מה שצריכים לעשות בכדי לשמור על הפיקוח-נפש, ועושה זאת בתור יהודי שומר תורה ומצוות בחיינו הפרטיים! - עד כדי כך שורר החושך הכפול ומכופל בארץ הקודש [שמזה מובן עד כמה גדול החושך בחוץ לארץ!].

אף שכבר דיברתי כמה פעמים אודות פסק-הדין משולחן-ערוך סימן שכ"ט - אבל ישנם כאלה המעוניינים לשנות את מה שאמרתי, אף שהצבעתי על המקור לזה (והצער הכי גדול הוא, שאלה המוסרים את דבריי היו צריכים לכאורה לענות שלא כך אמרתי - אך הם מתבלבלים ושולחים לי מכתב שאמרו זאת לפלוני-בן-פלוני והוא שאל שאלה חסרת תוכן ובסיס) ולכן צריך אני לחזור שוב על הדברים בקיצור על-כל-פנים.

(15) י"ג עיקרים. וראה רמב"ם הל' יסוה"ת רפ"ט ובכ"מ.

(16) ע"פ לשון הכתוב - שופטים כ, ח. וראה בארוכה שיחת מוצאי ש"פ צו ש.ז. טעם השינוי מלשון הכתוב.

משיחת פורים תש"ח

ובפרט לאור ההדגשה שראו במאורעות של הימים הכי אחרונים, שבעת שיהודים מתחשבים רק בפסק השולחן-ערוך ולא מרכיבים שום וועדות, לא שואלים דעות ולא מושכים זאת הרבה זמן, אלא עושים זאת בזריזות ובבת-אחת - אזי זוהי הדרך שלא יהיו קרבנות נוספים.

[ואם כלל לא היה ישוב הדעת - אזי כלל לא היו קרבנות (כאן היה 'קצת' יישוב הדעת, לכן היו 'קצת' קרבנות. אך כאמור, שלא שייך לומר 'קצת קרבנות', היות וגם "נפש אחת מישראל" היא גם-כן "עולם מלא").]

וכמדובר כמה פעמים, שמצד החושך כפול ומכופל של הגלות, מראים מזמן לזמן עד כמה הדבר הכרחי. ראו בפועל, שכשעמדו בתוקף ועשו את הפעולה בזריזות - זה הצליח והצליחו למנוע מלחמה. ואכן, אלמלא הפרסום שעשו, הדבר היה מצליח עוד יותר. ואילו לא היה כלל יישוב הדעת - אזי גם כלל לא היו קרבנות.

אבל כעת אין הזמן להזכיר ענינים בלתי רצויים, אלא מה שיש ללמוד מהם על להבא.

אין להתחשב כלל בהחלטה '242'!!!

וכאמור, שמפעולה זו למדים, שכאשר עושים דבר בזריזות - זוהי הדרך היחידה שעל-ידה יכול להיות שלום, מה-שאינ-כן אם מתנהגים לפי ההנהגה שהיתה עד כה, וכדלהלן:

למרות שבתחילה הכריזו שיהודה ושומרון - 'נחלת אבותינו' - שייכים ליהודים כי הם

בתחילה הכריזו . . . נחלת אבות: לדוגמא: הכרזתו של בגין מ"ט סיון תשכ"ז (27.6.67) "איננו מעלים על דעתנו ועל דל שפתותינו ששעל אחד של ארצינו שניתנה לאבות אבותינו לנצח נצחים ימסר לשלטון נכרי כלשהו". דוגמא נוספת: בכ"ה כסלו תשכ"ט (16.12.68) הגיש בגין הצעה לרה"מ לאפשר ליהודים להתיישב בכל השטחים והערים לרבות חברון, גנין ושכם. דוגמא נוספת: בכ"א תשרי תשל"ו (25.9.75) (הבטיח בגין שאם ייבחר לראשות הממשלה - לא יחזיר שטחים לעולם. וכן, גם לאחר שהקים בגין את ממשלתו החליטה מספר פעמים ליישב יהודים בכל יהודה ושומרון.

"נחלת אבות", וזוהי ארץ ישראל לגבולותיה - בכל-זאת הודיעו ופרסמו שמתכוונים לדון בזה ושזה נתון למשא ומתן. ובינתיים לא מניחים ליהודים להתיישב שם.

הנהגה כזו רק מזמינה לחץ, רחמנא-ליצלן. ובדרך הטבע עלול להיות, חס ושלום, לחץ כזה - שבגללו, לא רק שלא יתקדמו הלאה - אלא יותר מזה: יחזירו את מה שכבר כבשו, כפי שאש"ף (שהם בני בניו של המן הרשע) רוצים!

זאת אומרת: כשמדברים עם שני ושלישי,

"קראתי ואין עונה"

ורוצים לשכנעו בשכל והבנה, וכשעת מעשה עומדים במצב שעשו צעד אחד ולא מתקדמים הלאה - הרי בזה מזמינים לחץ על עצמו, היות שהגוי מבין שסיבת הדבר שלא מתקדמים הלאה, היא כי מפחדים מ"מה יאמרו הגוים" - לכן חושב הוא לעצמו שבאם ילחץ, לא יתקדמו הלאה, ויותר מכך - יחזירו מה שכבר כבשו.

במילים אחרות: זוהי הדרך להזמין על עצמו לחץ! - לחץ שלא יהיה מוגבל רק בכך שהם ידרשו שצה"ל לא יתקדם בתוך לבנון, אלא ידרשו שגם יחזירו את מה שכבר כבשו!

כי הטעם האמיתי שהם לוחצים - אינו בגלל ש'עמי הארץ' קיבלו את החלטת 242,

שכבר דובר קודם (שיחת מוצאי ש"פ משפטים) שמהחלטה זו היתה בכיה לדורות. והסיבה שהחלטה זו התקבלה רק מפני שיד ישראל בחשה בקדירה - הן באשר לעצם חיבור

242: החלטת או"ם (י"ט חשון תשכ"ח)
שקראה לישראל ליסוג מכל השטחים
ששחררה במלחמת ששת-הימים (ליתר
פירוט: ראה שיחת י"ב תמוז תשל"ז).

ההחלטה של '242', והן בכך ש'יהודי-הגלות' הגיעו מארץ הקודש לארצות-הברית לצעוק שהם מקבלים על עצמם את ההחלטה. ואם כל זה לא היה קורה מלכתחילה - היו חוסכים צרות רבות.

ומובן בפשטות שאין מה להתחשב עם החלטה זו - היות ואין זה אלא דבר שנכתב על הנייר, וגם כתב את זה אחד שכלל לא היה בא-כח לוותר (ואפילו אם היה רוצה לוותר - לא היה בסמכותו).

ידוע וברור לכל שהטעם האמיתי של הלחץ קשור עם הנפט:

היות שלעת-עתה הערבים הם ספקי הנפט הגדולים בעולם - לכן הם יכולים לבוא בדרישות, ואחת הדרישות היא ללחוץ על היהודים, ואם לא - לא יספקו את הנפט; לכן לוחצים על היהודים שיוותרו להם!

ובמה מתבטא הויתור? - כבר נתגלה ברבים, שלא מדובר על-כך שלא יתקדמו יותר, אלא אף רוצים שיחזירו את מה שנמצא ברשותינו כבר - כולל ירושלים העתיקה והכותל המערבי!

ויש לומר זאת בגלוי: אותם יהודים שאינם מתביישים לומר שהם נמצאים בגלות פנימית, ותובעים שיוותרו לגוי, עליהם לומר בגלוי שתביעתם היא שיחזירו את ירושלים העתיקה ואת הכותל המערבי - כיון שכך רוצה פלוני-בן-פלוני שיושב במצרים!

שכולם יודעים שאין לו שום דיעה על הערבים הנמצאים במזרח, או בצפונה, של ארץ ישראל. אין זה אלא שרצו להשלות עצמם ואחרים, שבשעה שידברו אתו על שלום - זוהי הדרך שבאמצעותה יהיה שלום גם במזרח וצפונה של ארץ ישראל.

והיות שכל הטעמים על-פי שכל (שאינן למנהיג מצרים שום השפעה עליהם) לא עזרו - הראו בפועל, שאלו הנמצאים במזרח ובצפונה של ארץ ישראל, הרגו את אנשיו, ואמרו שעוד יגיעו גם אליו¹⁷ - שזוהי ההוכחה הגדולה ביותר, שמה שמדברים איתו אודות שלום במזרח וצפונה של ארץ ישראל, אין זה אלא דברים בטלים ומבוטלים.

וזה שרוצים הם לשכנע מישהו שזוהי הדרך לשלום - הרי את עצמם בודאי לא ישכנעו, היות והם יודעים שזה היפך המציאות. וממילא, גם את האחרים הם לא יכולים לשכנע - מאחר שגם האחרים לא שוטים! - ובמיוחד, לאחר שרואים בפועל שהערבים הנמצאים למזרח, לצפונה ולדרומה של ארץ ישראל, ובאי-כוחם, הרגו את חבריו ונציגיהם.

הערבים אומרים במפורש שהם לא באים רק על "עסקי תבן וקש"!

וכאמור לעיל שזה פסק-דין ברור בשולחן-ערוך - (ולא צריך לשאול אודותיו אצל פוליטיקאים) שב"עיר הסמוכה לספר", אפילו כשאומרים שבאים "על עסקי תבן וקש", ואפילו לפני שהם מגיעים אלא רק "ממשמים לבוא" - "יוצאים עליהם בכלי זיין" ו"מחללין עליהם את השבת".

ובפרט שהם אומרים במפורש (וכך הקלו על הנסיון) שהם (לא באים "על עסקי תבן וקש", אלא) לקחת את חברון, שכסם וירושלים העתיקה; רוצים לאפשר את הכניסה - לאלה שאומרים שעיקר ענינם הוא לבצע את גזירת המן רחמנא ליצלן, "מנער ועד זקן, טף ונשים ביום אחד"¹⁸! - דווקא להם מעונינים לתת שטחים מארץ אבותינו "נחלת אבות", כולל את מערת המכפלה, שם טמונים ארבעת הזוגות: אברהם ושרה, יצחק ורבקה, יעקב ולאה, וגם אדם וחוה.

(17) = ואכן, מספר שנים לאחר-מכן - נרצח סאדאת. - המו"ל.

(18) אסתר ג, יג.

"קראתי ואין עונה"

וכמדובר כמה פעמים: זה כלל לא קשור לשלושת השבועות¹⁹. ואף כלל לא קשור לדין שצריכים למסור את הנפש על כיבוש ארץ ישראל. אלא מדובר אודות פסק-דין ברור בשולחן-ערוך, ש"עיר הסמוכה לספר", אפילו כשהיא בחוץ לארץ - הנה, אפילו אם הנכרים רק "ממששים לבוא", ואפילו שהם באים רק "על עסקי תבן וקש" - "יוצאים עליהם בכלי זיין", ו"מחללין עליהם את השבת".

הפתרון לכל הצרות - יישוב כל הגבולות!

וכמדובר כמה פעמים, שהלואי והיו מיישבים את כל הגבול המזרחי, הצפוני והדרומי, בישובים ישראליים כפשוטם! - לא כפי המצב הנוכחי. אשר כעת, היות והגבול פתוח (מאחר שהוא מיושב רק בנקודות קטנטנות) - נמצאים בפחד תמידי, שמא ימצא אחד (נורמלי או לא) שיתאמץ לחדור משם לתוך ישראל (מכיון שבאותה מידה שאפשר לבוא מצד הים, אפשר גם לבוא דרך היבשה, היה-לא-תהיה).

ישנם מספיק יהודים בארץ הקודש שרוצים ליישב את הגבולות, אך למרבה הצער נמצאים גם 'יהודי-הגלות' שהיות והם כה נחותים בעיני עצמם כלפי הגויים וכל עסקם הוא שיהיה "ירך לבב אחיו כלבבו"¹⁶ - לכן אינם מניחים ליישב את הגבולות. ואף רוצים לשכנע את כולם שדווקא אי-התיישבות על הגבולות היא טוביל לשלום - בה-בשעה שפסק התורה הוא בדיוק להיפך - שהדרך היחידה למנוע מלחמה היא דווקא על-ידי-כך שלוקחים כלי נשק, ועומדים (ומתיישרים) על הגבול בצורה קבועה, שרק אז נוצר מצב של "תפול עליהם אימתה ופחד"¹, בדוגמת מה שראינו עכשיו בצפון.

אך לצערינו - לעת-עתה עדיין לא ישבו את הגבולות, תוך אמירה מפורשת שהסיבה היא בגלל שמפחדים מה יאמרו הגוים על זה. ומוכן בפשטות, שבעת שהגוים יודעים שמפחדים מהם, תובעים הם כל מה שאומרים להם לתבוע, ובפרט כשמבטיחים להם נפט במיליארדי דולרים.

ולכן, הלואי והיו מיישבים את כל הגבולות מיד כשהיתה ההזדמנות הראשונה, שאז לא היו זקוקים לוועדות, לקריאה ראשונה, שניה ושלישית, ולישיבה של ה'כנסת' (כדי לשמוע

(19) כתובות קיא, א - שלא ימרדו באומות ושלא יעלו בחומה.

משיחת פורים תשל"ח

מה אומר על-כך הנוצרי, המוסלמי והקומוניסט, ומה דעתם של היהודים הנמצאים בגלות פנימי);

את ההחלטה על יישוב הגבולות היו יכולים לעשות שני אנשים בלבד; היו יכולים להחליט בלבד ולא לספר על-כך לאיש; ליישב את כל הגבולות בלי שאף אחד "יפצה פה ויצפץ", מכיון שזה מותר גם על-פי החוק (ואפילו אלה שצועקים של"הלכה" אין שייכות אליהם - אך על החוק - וודאי שהם סומכים. והחוק קובע, שיכולים לעשות זאת שני אנשים בלבד).

כעת אמנם יותר קשה ליישב את כל הגבולות מכפי שהיה המצב לפני כמה חודשים (כיון שבכל יום שעובר - הגוי מתחזק יותר ויותר, בראותו שמפחדים ממנו ולא מניחים ליהודים להתיישב בחברון, ירושלים העתיקה, בשכם וכיוצא-בזה) - אולם, "אין צועקין על העבר"²⁰. ובנוגע לפועל, יש לעשות זאת כמה שיותר מוקדם, כיון שברור הדבר שהיום ומחר יהיה יותר קל לעשות זאת מאשר יום ראשון, שני ושלישי.

אומות-העולם בלאו-הכי שונאים אותנו!

ועל הטענה הידועה שלא רוצים להרגיז את כל העולם, ו"מה יאמרו הגוים" - אז צריכים לדעת שהגוי הוא בין כך ובין כך כבר 'ברוגז'. והעולם - אף הוא בין כך 'ברוגז'. וזאת היות ש"הלכה היא בידוע שעשיו שונא ליעקב"²¹. ואי-אפשר לתבוע מגוי שיחדל מלהיות גוי - אין שום מצוה לגייר גוי, כי עבור הגוי מספיק שיקיים שבע מצוות בני-נח. והלואי שגם את זה הם יקיימו, היות ואז היה שורר שלום ושלווה, ולא היו לוחצים על יהודים.

שבת ידועה: טבח בכביש החוף - ש"פ
פקודי ב' אדר שני תשל"ח (11.3.1978); 35
יהודים נרצחו בעת שמחבלים השתלטו על
אוטובוס בכביש החוף.

וכמו שראו בפועל, שאחר כל הענינים שהיו (לא עלינו) באותה שבת ידועה - שלחו חסידי אומות-העולם (בגלוי על-כל-פנים, ויכול להיות שהם באמת חסידי אומות-העולם) 'מכתב תנחומין' (וכנראה שהתכוונו לכך באמת) - ויחד-עם-זה מכרו נשק (וכולם הרי יודעים שיעבירו את הנשק) לאלה שלקחו חלק במה שאירע באותה שבת.

(20) ראה ברכות נד, א.

(21) רש"י וישלח לג, ד.

"קראתי ואין עונה"

ומה שטוענים שצריך לדבר אודות שלום, יש לדעת ש"אני שלום וכי אדבר - המה למלחמה"²² - כאשר מדברים אודות שלום, דיבורים פה ושם - הרי יש לדעת ש"המה למלחמה", וכדי שהם יפחדו ממלחמה - אין דרך אחרת אלא לבצע את פסק-דין השולחן-ערוך, שיש לקחת כלי-נשק ולעמוד ולהגן על הגבול;

וכל זאת - לא בעמידה במקום מרוחק, מתוך מצב של בריחה, או עמידה רק על נקודות ספורות שבגבול, תוך קביעה שאת שאר הנקודות לא יכבשו - היות וישנו פיסת-נייר באו"ם ומכיון שישנו אחד היושב בעיר הבירה, או בעיר בירה אחרת, שאינו שבע-רצון מזה - לכן אין צורך להרגיזו (ואם לא רוצים להרגיזו - אזי צריכים למסור לו את הכל, כולל גם ירושלים העתיקה וירושלים החדשה, היה-לא-תהיה)!

והיות ש"תחילת נפילה - ניסה"²³ - לכן, בשעה שבורחים משעל אחד בארץ ישראל ששייך ליהודים (וכאמור, לא מכיון שזה בארץ ישראל, אלא בגלל שזה מקום שיהודים חיים בו, על הגבול, וזה מגיין על כל הארץ כולה בכך) ובכל רגע שמתמהמהים ומחכים ולא מיישבים את כל הגבול כולו - הרי שמזמינים על-עצמם עוד לחץ.

לכן - צריכים ליישב את כל הגבולות בזריזות, בבת-אחת. ורק על-ידי-זה אפשר להיות בטוחים שלא יסתננו ויזחלו דרך הגבולות.

ומה שמפחדים הם שהגוי יתרגז - הרי רוגזו של הגוי בין כך יהיה. ואילו את הלחץ ניתן להוריד - וזאת, כשהגויים יראו שהיהודים עשו זאת בפועל - יבינו שהיהודים מתכוונים לכך באמת. מאחר שעשו מעשה שממנו אין דרך חזרה.

וכך יחוסל כל המשא-ומתן אודות כיבוש שטח זה, ושטח שני ושלישי, ועד לגזירת "מנער ועד זקן, טף ונשים", רחמנא-ליצלן (כפי שמסופר במגילה) - מכיון שיעמדו בתוקף, ויפעלו מיידית במעשה בפועל, ובכל ערי הבירה של אומות-העולם יראו שכך החליטו, ולא רק בדיבור, אלא שאכן עשו כך בפועל.

וכאמור לעיל, שזה כלל לא קשור עם שלושת השבועות, ועם קדושת הארץ - אלא מדובר כאן על ענין של פיקוח-נפש! ולכן צריכים ליישב את (כל ארץ ישראל, כיון שכל

(22) תהלים קכ, ז.

(23) סוטה מד, ב. פרש"י שופטים כ, ט.

משיחת פורים תשל"ח

ארץ ישראל נמצאת על הגבול, ובמיוחד את) השטח שנמצא על הגבול המזרחי. וכמו-כן את השטחים הנמצאים על הגבול הצפוני והדרומי.

וכשיישבו את כל הגבולות, ובהקדם הכי גדול (לא רק "יפה שעה אחת קודם", אלא "יפה רגע אחד קודם") - זוהי הדרך היחידה לחסוך דאגות של פיקוח-נפש, ומניעת מלחמות.

שלשה פעמים כבר טעו; טעות שעלתה באלפי קרבנות!

ובנוסף לכל זה יש להבהיר ענין נוסף, והוא:

שלא יחזרו, רחמנא-ליצלן, על הטעות שנעשתה כבר שלוש פעמים וגבתה מחיר של מאות ואלפי קרבנות:

בכל המלחמות שהתחוללו בשלושים השנים האחרונות - ניצח הצבא, בכוחו של הקב"ה, למעלה מדרך הטבע. אך למרות הנצחונות, הגיעו היהודים הללו, אשר בנפשם פנימה נמצאים בגלות, ושיגרו שלוחים לכל העמים בהצעה שיקחו חזרה את כל מה שהצבא כבש.

כך עשו במלחמה הראשונה, השנייה והשלישית, וכל שליחות והצעה שכזו - הזמינה לחץ נוסף על יהודים, והעניקה עידוד לטרוריסטים שהמשיכו לעשות, רחמנא-ליצלן, מה שעשו עד עכשיו, וביתר תוקף, עד לפעולת הטרור שנעשתה באותה שבת הידועה!

ויהי-רצון שבפעם הרביעית לא יחזרו על אותה טעות - היות וזה נוגע בפיקוח-נפש של כמה וכמה מבני ובנות ישראל, היה-לא-תהיה.

ושיישבו בפועל את כל הגבולות של ארץ ישראל - שיהיו מאוכלסים ביהודים אשר ברשותם כלי-נשק - ואז יעזור הקב"ה שכלל לא יצטרכו יותר להשתמש בנשק, כיון שיתקיים מה שנאמר "תפול עליהם אימתה ופחד" (וזאת מכיון, ש"אנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר"²⁴).

ובעיקר דרושה הזהירות, שבתוקף בו החזיקו עד עתה - ימשיכו להחזיק בו גם הלאה; ולא רק בדיבור, אלא במעשה בפועל! - או-אז יראו הגוים שהיהודים מתכוונים לכך

(24) תהלים כ, ח.

"קראתי ואין עונה"

ברצינות, מאחר שעומדים במעמד ומצב של פקוח-נפש, ומאין ברירה אחרת מוכרחים להחזיק בארץ ישראל לגבולותיה.

ואין לזה שום דרך אחרת - היות ובזה לא יעזרו לא דיבורים, לא ניירות ולא אסיפות! - הדבר היחידי שישכנע אותם שמתכוונים לכך באמת, הוא על-ידי עשיית מעשה בפועל. וכאמור לעיל: אין להעלות זאת לדיון פומבי, היות ואז זה עלול להתעכב שבועות וחודשים, ומי יודע מה תהיה ההחלטה (כיון שאז זה יהיה קשור גם עם דעתה של מוסקבה ושלוחיה היושבים שם, ועם מדינה פלונית ושלוחיה היושבים שם). והעיקר, שבכל רגע שמחכים ולא מיישבים את הגבולות - מזמינים בכך לחץ נוסף, ומעודדים את צוררי ישראל ללחוץ עוד יותר, רחמנא-ליצלן.

את "הירא ורך הלבב" - אין לשכנע, אלא פשוט יש לשלחו לביתו!!!

אך עיקר הבקשה והתפילה הדרושה היא - שלא יתפעלו מאותם יהודים שהינם ה"ירא ורך הלבב" [שזה בא להם מסיבת היותם בגלות, או מצד העבירות שבידם]²⁵. אינני יודע מה הסיבה, וגם אין כל הבדל מהי הסיבה [כיון שבגלל זה שהוא "הירא ורך הלבב", אומרת לו התורה "ילך וישוב לביתו ולא ירך את לבב אחיו כלבבו"¹⁶].

התורה אינה אומרת שצריך להתייגע ולפעול עליו שיחדל להיות "הירא ורך הלבב". אף שלכאורה, אם היו פועלים עליו זאת - היה נוסף עוד חייל לצבא, ואם-כן התורה היתה צריכה לכאורה לפעול עליו שיחדל מלהיות "הירא ורך הלבב"?!

אלא ההסברה בזה בפשטות היא: אם יצוו לפעול עליו שיחדל מלהיות "הירא ורך הלבב" - הרי מי יודע אם יצליחו בכך. ומכיון שזה עלול לקחת זמן עד שישנו אותו - הרי שבינתיים עלול הוא לפעול ענינים שעליהם נאמר²⁶ "מעוות לא יוכל לתקון"; ולכן אומרת התורה: "ילך וישוב לביתו"; הדבר הראשון שיש לעשות הוא - לשלוח אותו הביתה, ולא לנסות לשכנעו!

(25) סוטה מד, א.

(26) קהלת א, טו.

ובאם לא ניתן לשלחו הביתה, היות ובחרו בו (וזו הרי 'דמוקרטיה') - הרי ה'חוק' סלל את הדרך, שכלל אין צורך לשאול אותו האם מותר למסור את השטחים! - על-פי חוק ישנה הרשות שלא לשאול אותו כלל בענינים אלה.

ומה שאחר-כך הוא ירים קול זעקה - הרי בין כה הוא יצעק, כיון שרוצה את ה'כסא' ואת הדיעה, ושאיפתו שכולם יתנהגו כפי הבנתו (לא דמוקרטיה) - ואם-כן, כל עוד לא יהיו לו כל הכסאות, הוא בין כה יצעק.

והעיקר - אפילו אם כוונתו רצויה. היינו, שכיון שהוא "הירא ורך הלבב", נדמה לו שיישוב השטחים הוא מעשה עקום (אף שבאמת מדובר במהלך נכון) - הרי למרות זאת, ישנו פסק-דין מפורש בשולחן-ערוך כיצד להתנהג. מה-גם שישנם הוכחות בפועל מהתנהגות המנהיגים - שבמעשים כאלו, צעדו צעד אחד קדימה ושני צעדים אחורה.

וכאמור לעיל: כבר נכחו לראות שלוש פעמים, בכל שלושת המלחמות, את הצרות-צרות שנגרמו מה'נסיגות' (שהם נימקו את הנסיגות בכל מיני טעמים שונים ומשונים, אך הטעם הוא - שפחדו מהגוים). ולמעשה לא פעלו שום שינוי ביחס הגוים מכל הנסיגות הללו, כי הגוים נשארו גוים, והם עומדים בדרישותיהם עד היום האחרון, וכפי שרואים זאת בפועל.

וכאמור שבדרך הטבע אין כל דרך אחרת איך לבטל את הלחץ, אלא-אם-כן אומות-העולם יהיו משוכנעים שהלחץ לא יעזור. ואיך אכן ישכנעו אותם? - זאת כאשר יראו להם בפועל שמיישבים את כל הגבול המזרחי, הצפוני והמערבי - כפסק-דין השולחן-ערוך.

ברפואה - הרופא קובע ולא מנהל בית הרפואה; בפקו"נ - איש הצבא קובע ולא המדינאי!

וכמדובר כמה פעמים, שלפי פסק-הדין של השולחן-ערוך, צריכים לשאול על כך את אנשי הצבא, ולא מדינאים ופוליטיקאים.

ישנם יהודים המתערבים בזה ואומרים שאין צורך לשאול את אנשי הצבא, אלא את המדינאים - אך זהו היפך הדין המפורש בשולחן-ערוך, כי על-פי ההלכה צריך לשאול בנוגע לענין של פקוח-נפש בבריאות הגוף אצל רופא דווקא, ולא את מנהל 'בית הרופאים'.

היות ואצל המנהל יכולים להיות חשבונות אחרים; הוא יכול לעשות את החשבון שכדאי לוותר על החולה כדי שמחר או בעוד שנה הוא יוכל להציל שנים או שלושה

"קראתי ואין עונה"

יהודים. ועל-פי דין, כאשר מדובר אודות פקוח-נפש, צריכים להציל את החולה מיד, והחשבון (שעם הויתור על החולה האחד, יציל לאחר-זה שני יהודים) הוא היפך השולחן-ערוך, (נוסף לזה שיכול להיות שהחשבון אינו אמיתי, ואינו מבוסס).

וכן בעניננו: כאשר מדובר בענין של פקוח-נפש, צריכים לשאול דעתו של איש צבא בלבד, היות ורק הוא - ולא מדינאים - יודע מה יש לעשות בכדי להבטיח את הענין של פיקוח-נפש.

ישנה טענה נוספת (וזאת שאלו את אחד מהיהודים שלי, אך הוא לא ידע מה לענות עליה):

מצאו איש צבא שאמר שיש להחזיר להם (לא רק שעל, אלא) שטח גדול. ולכן הוא שואל: היתכן? - הרי אני מורה לשאול את אנשי הצבא, ולכן שאל איש צבא, וזה מה שענה!

שאלתיו: האם איש-צבא זה נימק מדוע צריך למסור את השטח? וכששאלוהו: האם אומר זאת מצד פיקוח-נפש, או בשל טעמים אחרים? - תשובתו היתה: שמצד פקוח-נפש, הסכנה אכן תגדל באם יחזירו את השטח. אולם כיון שישנה תקוה שבעוד שלשה שבועות, חודש או שנה, יהיה שלום אמיתי - כדאי בשביל זה לוותר על ענין של סכנה לכמה עשרות יהודים היה-לא-תהיה.

חשבון זה אינו חשבון של איש צבא, אלא שקלא-וטריא של איש חשבונות, ובמקרה של פקוח-נפש, הרי חשבונות אלה הינם היפך השולחן-ערוך. דוגמא לדבר בהלכה:

פקוח-נפש דוחה שבת²⁷. כלומר, גם כאשר יהודי מתפלל לפני התיבה בשבת בתור שליח ציבור לכמה מנינים של יהודים, ואומרים לו שאם יפסיק בתפלתו וייצא לרחוב - אזי ישנו ספק וספק ספיקא שיוכל להציל ילד קטן לחיי שעה (ולא לכמה שנים) - עליו להפסיק באמצע תפלתו, ולצאת מבית-הכנסת מחמת הספק אולי יעלה בידו להציל את אותו ילד השוכב ברחוב.

(27) יומא פ"ג, א. רמב"ם הל' שבת רפ"ב. שו"ע או"ח סי' שכ"ט.

אם השליח ציבור הינו יהודי ירא-שמים - אך אינו יודע את ההלכה - יכול לעשות חשבון לעצמו, שלפי חשבון זה אינו צריך להפסיק באמצע תפלתו, כי הרי הוא שליח ציבור של כמה מניני יהודים הנמצאים בבית-הכנסת, ומתפלל שהקב"ה יברכם בכל הברכות, ואף יש לו סימן שתפלתו מתקבלת, כיון שתפלתו שגורה בפיו²⁸. אם-כן - חושב הוא לעצמו - היתכן שיפסיק בתפילה שהוא מתפלל למען עשרות יהודים - ויצא לרחוב, על ספק, וספק-ספיקא, שמא יציל ילד קטן לחיי שעה?!

אולם, הדין על-פי שולחן-ערוך הוא, שצריך להפסיק באמצע תפלתו (אף שמתפלל אותה בכל לבו ונפשו) ועליו לצאת מחמת הספק וספק ספיקא להציל חיי שעה של ילד יהודי קטן!

וכל החשבונות הללו אינם על-פי השולחן-ערוך: אלו הם חשבונות של הנפש-הבהמית, או אפילו של נפש-האלוקית - אבל לא על-פי שולחן-ערוך. היות ועל-פי שולחן-ערוך, כאשר מגיעים לענין של פקוח-נפש, אין מקום לחשבונות וצריך לצאת ולהציל את אותה נפש יהודית!

מובן מכך, שכאשר איש צבא אומר טעמים פוליטיים - הרי שיש לברר האם הטעמים מבוססים על פיקוח-נפש, או מבוססים אך ורק על חשבונות פוליטיים שאז - הוא היפך השולחן-ערוך.

וכדי שניסיון זה ייעשה בקלות יותר - ישנה כבר הצהרה ברורה מאיש מדינאי (נוסף על הצהרה ברורה של אנשי הצבא) אותה אמר בצורה ברורה ביותר היום אתמול ושלשום, וגם אמר זאת לגוים, ומפרסם את דבריו - שאם יחזירו אפילו שעל אחד מיהודה ושומרון - מעמידים בסכנה רחמנא-ליצלן את כל היהודים היושבים בארץ הקודש!

וכאמור, ההדגשה היא לאו דוקא בגלל שמדובר בארץ הקודש: גם אם המדובר הוא בחוץ לארץ, וגם רק בחלק מן היהודים - הרי זה פסק-דין ברור בשולחן-ערוך שצריך לשאול אצל המומחה לאותו דבר, אשר יביע דעתו מצד מומחיותו - לדבר זה (ולא מחמת טעמים אחרים) ולעשות כפי הוראתו.

(28) ראה ברכות לד, ב.

"קראתי ואין עונה"

שזה כאמור פסק-דין ברור בשולחן-ערוך (ויש לזה גם הוראה מהמאורעות שארעו בעבר - וכפי שכבר הוזכר לעיל שטעות זו של החזרת השטחים נעשתה כבר שלוש פעמים! טעויות שעלו במאות ואלפי קרבנות רחמנא-ליצלן) - שלא יחזרו שוב על טעות זו, היה-לא-תהיה.

ויהי-רצון שלא יתפעלו מיהודים אלה, אנשי ה"ירא ורך הלבב" (מצד סיבות שונות ומשונות - אפילו אם כוונתם רצויה), וינהגו לפי ההוראה הברורה של השולחן-ערוך - ליישב את כל הגבולות ביהודים (וישנם כמה-וכמה שעומדים מוכנים לכך) ולתת להם נשק - שזוהי הדרך היחידה להינצל מפיקוח-נפש.

ויהי-רצון שיעשו זאת מתוך שמחה וטוב לבב, ויקויים בנו - כלשון המגילה - "ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר - כן תהיה לנו", עד שיהיה "ונפל פחד היהודים עליהם"²⁹, ו"נהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם"³⁰, ותהיה שליטה גמורה, עד שאף השונאים יתהפכו למסייעים ויסייעו ליהודים בכל הענינים הזקוקים להם. וזאת, החל מהחזקת כל ארץ ישראל לגבולותיה.

ושכל זה יהיה מתוך שמחה וטוב לבב.

וכאשר יתנהגו בדין זה על-פי השולחן-ערוך הרי "מצוה גוררת מצוה"³¹ ובמילא יקויימו כל דיני השולחן-ערוך, שלימות התורה, וזה יביא את הגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו בקרוב ממש.

(מעובד ע"פ שיחת פורים תשל"ח)

(29) אסתר ח, טז-יז.

(30) שם ט, א.

(31) אבות פ"ד מ"ב.

"ולא ירך" – "ולא ימס"!

בהמשך למה שדובר בהתוועדות פורים נשמעו מספר טענות אודות דברים שנאמרו שם - ורק מפני שלא מצאו במה להתעסק נטפלו לזה, וכדלהלן:

בהתוועדות נאמר "ולא ירך את לבב אחיו כלבבו" - למרות שלשון הפסוק¹ הוא "ולא ימס את לבב אחיו כלבבו". אמנם ממבט ראשון אין זו 'היטפלות' מאחר שלשון הפסוק הוא באמת "ולא ימס" - בכל-אופן ישנם כמה טעמים מדוע זה נאמר דווקא בלשון "ולא ירך":

(א) כשאומרים בעל-פה פסוק מ'תורה שבכתב' - לעיתים רצוי לשנות את לשון הפסוק בכדי שלא תהיה שקלא-וטריא האם זה נכלל בגדר של "דברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרן על-פה"².

(ב) היות וישנו הדין ש"אל תפתח פה לשטן"³ לכן היה מוכרח לומר את הלשון "ולא ירך את לבב אחיו" (ולא "לא ימס"). כיון שהחילוק בין "ירך" ל"ימס" הוא, ש"ימס" פירושו שהלה מתנמס לגמרי, כדבר נוזלי (מאבד את מציאותו). מה-שאינ-כן כשנאמר "ירך" פירושו הוא שרק נהיה קצת חלש - ולכן עדיף להשתמש בלשון "ולא ירך" ולא ב"ולא ימס".

(ג) ועוד ועיקר: מצד תוכן הענין המדובר - לא ניתן לומר בענינו "ולא ימס", וכדלהלן: סיבת אי-הליכתו למלחמה של ה"ירא ורך הלבב" - היא מפני ש"אין בלבו כוח לעמוד בקשרי המלחמה"⁴, ואם ילך למלחמה, הוא יגרום לאחיו הנמצאים סביבו שגם הם לא יוכלו לעמוד בקשרי המלחמה, כלומר, שהוא יגרום למצב של "ימס את לבב אחיו כלבבו" - ולכן מלכתחילה אינו יכול לצאת למלחמה.

אולם, כל זה מדובר בזמן המלחמה עצמה - אבל קודם שיוצאים למלחמה, הנה באותה מדה שבנוגע אליו אומרים "ירא ורך הלבב" ולא "ירא ונמס הלבב" (היות ולפני המלחמה

(1) שופטים כ, ח.

(2) גיטין ס, ב.

(3) ראה ברכות יט, א.

(4) רמב"ם הלכות מלכים פ"ז ה"א.

"קראתי ואין עונה"

ליבו עדיין לא נמס אלא רק רך, ורק כשמגיעים למלחמה בפועל לבו נהיה נמס) באותה מידה הוא גם בנוגע ל"לבב אחיו" - שרק במלחמה עצמה שייך לומר "ולא ימס", אולם כל עוד לא הגיעו לקשרי המלחמה אי-אפשר לומר יותר מאשר "ולא ירך".
וכן בעניננו: כל עוד נמצאים לפני קשרי המלחמה - הרי שלא שייך לומר "ולא ימס", אלא רק "ולא ירך".

ישנם כאלו שרוצים להחזיר שטחים היות והם "הירא ורך הלבב"!

בהתוועדות דובר על דבר נוסף אליו נטפלו:

דובר על-כך שישנם כאלו הרוצים להחזיר שטחים מארץ ישראל לגבולותיה מפני שאינם יכולים להתנתק מהכסא.

אמנם חלילה מלחשוד בכל אלו שרוצים להחזיר שטחים שזה בגלל תאוה לכסא - אבל בכל אופן, חלק חשוב מאלו שאומרים שצריך להחזיר שטחים מארץ ישראל - אומרים זאת היות שהם "ירא ורך הלבב"; הם נמצאים בגלות כה שפלה ל'גוי שקייט' עד שאינם יכולים לפעול בעצמם, ולעמוד בתוקף מול הגוי כשיש חשש שמא יתרגז הגוי.

וכפי שדובר בהתוועדות הקודמת שאסור להניח לו לרגע להיות בין אלו שצריכים לחוות דעה ובין אלו שעושים רעש, היות ואין זמן להתעסק איתם ולפעול עליהם שיפסיקו להיות "ירא ורך הלבב", כיון שבינתיים הם מחלישים את היהודים שאמורים לעמוד (ועומדים) בתוקף.

אמנם אסור להתיימש מהם חס-ושלום - ויש לקוות שבסופו-של-דבר הם ישמעו את פסק התורה שהיהודים הם לא כמו כל עמי הארץ, אלא "עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב"⁵ ורק כאשר עומדים באופן של "לבדד ישכון" - זה מביא למצב של "וישכון ישראל בטח בדד עין יעקב"⁶ שיהיה שלום אמיתי ושלום של קיימא.

(5) בלק כג, ט
(6) ברכה לג, כח.

משיחת מוצש"פ צו תשל"ח

אבל בנוסף לזה שאסור להתיימש מהם - הרי שראשית כל יש לפעול בהם שיפסיקו לעשות רעש, ולהחליש את היהודים שעומדים בתוקף, שזהו הרי פסק-דין ברור⁷ שצריך לעמוד בתוקף הכי גדול (וכפי שדובר מספר-פעמים בארוכה שזהו דין מפורש בשולחן-ערוך שכשמדובר אודות "עיר הסמוכה לספר" - הנה אפילו כשהם "ממששים לבוא", ולמרות שברור לנו שבאים לא יותר מאשר "על עסקי תבן וקש" - פוסק השולחן-ערוך "שיוצאים עליהם בכלי זיין ומחללין עליהם את השבת". ועצם נטילת הכלי-נשק מפחידה את מי שרוצה להגיע, ובמילא לא יצטרכו להשתמש בנשק בכלל).

כשיהודי יוצא למלחמה כי כך פסק השולחן-ערוך - ה' מצליחו!

פסק-דין זה, שיש לעמוד בתוקף הכי גדול אינו בגלל שזה "כוחי ועוצם ידי", אלא כפי שהרמב"ם⁴ כותב ש"תהיה כוונתו לקדש שם ה' בלבד" - וממשיך - שאז מובטח לו "שלא ימצא נזק ולא תגיעהו רעה ויבנה לו בית נכון בישראל, ויזכה לו ולבניו עד העולם, ויזכה לחיי העולם הבא, שנאמר⁸ 'כי עשה יעשה ה' לאדוני בית נאמן כי מלחמות ה' אדוני נלחם ורעה לא תמצא בך'".

פסוק זה נאמר הרי בנוגע לדוד המלך, ולכאורה כיצד משווה הרמב"ם לוחם פשוט לדוד המלך - שכשהולך למלחמה באופן שתהיה כוונתו לקדש שם ה' בלבד, אזי "יבנה לו בית נכון בישראל" - כפי שהיה אצל דוד המלך!?

אלא, הרמב"ם ידע את גדולתו של דוד המלך, וידע שלא בערך, הרבה יותר ממה שאנו יכולים לשער בהשגתינו והבנתינו. ולמרות זאת הוא פוסק פסק-דין ברור, שכשיהודי הולך למלחמה מפני שכך צריך לעשות על-פי שולחן-ערוך (שעל-פי השולחן-ערוך בכל מקום שישנו ישוב של בני-ישראל וזוהי "עיר הסמוכה לספר", ויודעים שנכרים "ממששים לבוא", אפילו שהם באים בגלל "עסקי תבן וקש" - "יוצאים עליהם בכלי זיין" עד שזו מלחמת מצוה הדוחה את השבת) - אזי ישנה הבטחה שזו הדרך שעל ידה כל היוצאים למלחמה ישארו שלמים, כפסק הרמב"ם "שלא ימצא נזק ולא תגיעהו רעה", ועוד יותר

(7) אורח-חיים סשכ"ט ס"ו.

(8) שמואל-א כה, כח.

"קראתי ואין עונה"

"ויבנה לו בית נכון בישראל ויזכה לו ולבניו עד עולם". וכשכוונתו היא "לקדש את ה' בלבד" - אזי עושה הקב"ה את כל התלוי בו שיצליחו בזה.

אך יחד עם זאת ש"ו אנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר" וב"שם אלקינו נדגול"⁹, רוצה הקב"ה שיעשו משהו על-פי דרכי הטבע - "יוצאים עליהם בכלי זיין", ואז עוזר הקב"ה שלא יצטרכו להשתמש בפועל בכלי זיין.

לעולם אסור לסמוך על 'נייר' - אלא יש לעשות מעשה בפועל: יישוב הגבולות!

וכאמור לעיל יש ליישב מיד את כל גבולות ארץ ישראל, וכל עוד שלא יישבו את כל הגבול המזרחי, הצפוני והדרומי, וישאירו נקודות פנויות - אזי "פירצה קוראת לגנב"¹⁰.

. . . והיות וזהו ענין של פיקוח-נפש, שאז הדין הוא שאפילו כשהמדובר הוא אודות יום-כיפור שחל בשבת, ונשאר רק רגע אחד לסיום היום הקדוש - הנה ניתן לחשוב, לשם-מה לחלל את החג עבור ספק-ספיקא של פיקוח-נפש של קטן שבקטנים - נמתין עוד רגע עד שיגמר החג! - על-זה פוסקת התורה - "תורת חיים" - הוראה בחיים, בשולחן-ערוך חלק אורח-חיים, שענין של פיקוח נפש אפילו כשזה ספק וספק-ספיקא של פיקוח נפש - אסור להניחו אפילו לרגע אחד!

כבר ראו מה נגרם מהשיטה של לחכות ולמשוך, ולשגר שלוחים לאומות העולם ולפעול עליהם שיהיה להם רחמנות לעצור את אלה שהגיעו (לא על עסקי תבן וקש אלא) בפירוש על עסקי נפשות - רואים שכל השליחויות הביאו לתוצאות הפוכות רחמנא-ליצלן,

שבת הידועה: טבח בכביש החוף - ש"פ פקודי ב' אדר שני תשל"ח (11.3.1978); 35 יהודים נרצחו בעת שמחבלים השתלטו על אוטובוס בכביש החוף. בתגובה לטבח פתח צה"ל ב"מבצע ליטאני" כנגד מחבלי לבנון.

ולא צריכים לראיה גדולה מזה, שלאחרי מה שקרה בשבת הידועה - הולכים עם כל הלחץ ואומרים שחייבים למכור מטוסים וכלי נשק למדינה שממנה מקבל ארגון אש"ף כסף וכלי נשק בכדי לעשות את

כל פעולותיהם. וכפי שפורסם ברבים שזה דבר ברור שהכלי נשק שהם מקבלים זה לא עבורם, אלא עבור המחבלים - עד עכשיו ידעו מענין זה רק אלה שעושים רעש שצריך

(9) תהלים כ, ו, ח.

(10) סוכה כו, א, רש"י תצא כב, כג.

משיחת מוצש"פ צו תשל"ח

למכור להם כלי נשק, אבל עכשיו זה כבר התפרסם ונדפס בעיתונים, לפרטי-פרטים - מספרים וראיות שאף אחד לא יכול להכחישם.

וכאמור, למרות מה שאירע בשבת הידועה - ממשיכים עם הלחץ שחייבים למכור להם נשק.

מזה מובן עד כמה אפשר לסמוך על הבטחות, ולחשוב שכשיחתמו על נייר - זה מביא לשלום אמיתי ויוכלו לישון בשקט. אמנם מובן בפשטות, שההשתדלות לפעול שהם יחתמו על נייר - זה מוסיף על העשיה בדרכי הטבע. אבל חס-ושלום מלסמוך על הנייר ולחשוב שאפילו אם הגבול יישאר פרוץ - עדיין יכול להיות "ושכתם ואין מחיר" ¹¹. היות וזה לא הנייר הראשון שנחתם;

נשיא מצרים יודע שבאיזשהו מקום מונח הנייר שנחתם על-ידי קודמו, בו הוא הבטיח הבטחות מסויימות. ולמרות זאת, 24 שעות לאחר שהוא חתם - הוא כבר הפר את כל התנאים עליהם חתם ושיגר אנשי צבא וכדומה - כך הוא נהג לאחר כל מלחמה ומלחמה - ללא כל שינויים. וכשעשו רעש הרי הבטחתם וכו' - ענו, שבאמת הבטחנו ואנחנו משתדלים, אך מה אנו יכולים לעשות שהוא לא שומע ועוד תירוצים כיוצא-בזה.

וכאמור השתדלות לקבל נייר כתוב וחתום - הוא אכן ענין של התחזקות בדרכי הטבע, אבל חס-ושלום מלסמוך על זה ולהשאיר את הגבול פרוץ.

וויתור - אפילו על שעל אחד - מהווה סכנת פיקוח-נפש מיידית!

וכמדובר כמה-פעמים: יכולים ליישב את הגבול "בשעתא חדא וברגעא חדא" על-ידי ששני האנשים (שבהם זה תלוי) לא יניחו לעצמם להתפעל מאלה שנפלו לפני הגוים - שכל זה שמפחדים מהגוי, זה בגלל החינוך שקיבלו, או מצד סיבות אחרות, ולכן לא יכולים לעמוד בתוקף שיהודי צריך לעמוד בו - תוקף הנובע מכך ש"ה' אלקיו עמו" ¹² (ומפני ש"ה'

(11) בחוקתי כו, ו.

(12) בלק כג, כא.

"קראתי ואין עונה"

עמו" - הולכים ללא כל חשבונות). ובפרט שזהו רצונו של הקב"ה כפי שגילה זאת בהלכות שבתורה - שיהודי צריך לעמוד בתוקף הכי גדול כנ"ל בארוכה.

וכמדובר כמה-פעמים שמצד החושך הגלותי מראים את כל הענינים בבירור: רואים שאפילו אלה שיש להם פחד להזכיר שכך כתוב בשולחן-ערוך - הכריזו בבירור שאם יתנו אפילו שעל אחד, הרי מעמידים בכך בסכנה של פיקוח-נפש, רחמנא-ליצלן, את מליוני היהודים הגרים בארץ הקודש.

[אין כל נפקא-מינא כיצד הוא היחס ל"ג' שבועות"¹³. זהו דין אחר לגמרי - דין הקשור עם פיקוח נפש ממשי!]

וכאמור לעיל: חייבים ליישב מיד את כל הגבולות! ואי-אפשר לדחות זאת למחרתיים ואפילו לא למחר אלא לעשות זאת תיכף ומיד!!! היות שכל זמן שיש פרצה לא יכולים לדעת מה יכול לקרות רחמנא-ליצלן רגע אחד לאחרי זה.

וכהמבואר בספרי מוסר שאימתי מסירות נפש ותוקף הרצון יכולים לעזור - רק כשאדם עומד על הגג - הרי מחליט בתוקף שלא יתחשב עם השכל, אלא יקפוץ מיד מהגג (אם זה דבר הקשור למסירות-נפש, כמובן). אבל כשעומד למטה, ומחליט שקופץ לגג - שום מסירות נפש לא תעזור לו, היות וזה דבר שלא ביכולתו.

וכן בנוגע לעניננו: אמנם ישנו לחץ מאוד גדול, אך זהו לחץ שניתן לעמוד בו. וזה שהלחץ לא גודל, זה מפני שאומות העולם יודעים, שכעת היהודים במצבם - יכולים ליישב מיד את כל הגבולות. אך ברגע שתגיע לאומות-העולם הידיעה שמכנסים אסיפות וועידות אודות יישוב השטחים (זאת אומרת, שיעבור זמן מסויים עד שיישבו את השטחים), הרי מיד יגבירו את הלחץ, ואזי זה יהיה מצב של "תחילתו בפשיעה וסופו באונס"¹⁴ - ולישראל לא תהיה ברירה אלא לציית. כלומר, כעת המצב הוא ב"תחילתו" (אמנם זה עדיין לא קל כמו שהיה לפני כמה שבועות - אך ביחס לימים הבאים זהו מצב של "תחילה") ולכן זוהי 'פשיעה' - היות שמכריזים שנכון לעכשיו לא מיישבים את הגבולות, ואף לא יסתמו את

(13) כתובות קיא, א - שלא יעלו בחומה ושלא ימרדו באומות.

(14) ראה בבא-קמא. ובכ"מ.

משיחת מוצש"פ צו תשל"ח

הפרצות. ומ"פשיעה" זו משתלשל המצב של "סופו" - שאז אף אם יהיה מצב של אונס יהיו מוכרחים למסור את השטחים.

ובכך שהם כעת מתחילים ב"פשיעה" הרי שלוקחים על עצמם את מלא האחריות.

אין צריך לומר זאת היות ודי בכך שיתבוננו במאורעות העבר ויווכחו לדעת שטעות כזו נעשתה כבר שלושה פעמים ברציפות - כבשו שטחים באופן שלמעלה מדרך הטבע, ומיד ציוו לעצור ולא להתקדם הלאה. ולא די בכך, אלא אף ציוו שיחזרו אחורה - וניסו לשכנע את עצמם והסובכים אותם שזה יביא שלום.

אך לאחר 24 שעות בלבד, כבר ראו שהצד השני לא מקיים את התנאים, עד שזה גרם לאחר-מכן למלחמה רחמנא-ליצלן! - זה לא דבר שאירע רק פעם אחת (שאו אפשר לתרץ, שהיתה לכך איזו שהיא סיבה שונה ומשונה), אלא שלושה פעמים ברציפות. ולא קרה אפילו פעם אחת שעל-ידי נסיגה התחזקו הסיכויים לשלום, בכל שלושת הפעמים אירע בדיוק להיפך. ויתירה מזו: הצד שכנגד אומר בפירוש שלא נוגע להם מה יגידו בעיר בירה זו או אחרת - אלא הם יעשו לפי מה שכתוב בתוכנית שלהם, היה-לא-תהיה!

כל האמור לעיל הוא שקלא-וטריא על-פי שכל - אבל לנו אין אלא את הפסק-הדין הברור של התורה, שכשמדובר אודות ענין של פיקוח-נפש, צריכים לעמוד בתוקף הכי גדול, ואסור לוותר. ובפרט שעכשיו כבר ישנו את האישור של כל אנשי הצבא, ושל כל המדינאים ביחד עם העומד בראשם שהדבר ברור (כפי שכבר הודיעו ופרסמו לכל אומות-העולם) שאפילו אם יתנו רק מספר שטחים מהשטחים שכבשו, מעמידים בסכנה רחמנא-ליצלן, את כל היהודים הנמצאים שם. ואם כך הוא על מספר שטחים מוגבלים - על-אחת-כמה-וכמה אם לא יישבו את כל הפרצות שישנם בגבולות - שאפילו פרצה קטנה של מחט נותנת אפשרות להסתנן.

וכאמור, עכשיו לפי-ערך, עדיין מצב של "בתחילתו". כלומר, שהיום בלילה, מחר בבוקר או מחר בצהריים - "בשעתא חדא וברגעא חדא" - אפשר לסתום את כל הפרצות שבגבול ולהושיב שם את בני-ישראל באופן של 'התיישבות'! - ובשעה שאומות-העולם יראו שזה מעשה שכבר נעשה, והיהודים מתכוונים באמת לעובדה שזה שייך להם, ואין להם ברירה, ועל-פי הטבע מוכרחים ליישב שם - היות שזה נוגע לפיקוח-נפש של מליונים מבני-ישראל - אזי יבינו אומות-העולם שהיות ובכל מקרה ישראל כבר לא תמלא את

"קראתי ואין עונה"

דרישותיהם (מכיון שכבר נעשה מעשה), לכן לא רק שיפסיקו ללחוץ, אלא אדרבה, יסייעו ליהודים. ובנוגע לפועל זהו הבדל קל, מאחר ובכל מקרה מגיע מהם סיוע בנשק ובממון.

ויהי-רצון שעל-ידי שיעשו את כל הענינים בדרך הטבע (כפי שהרמב"ם אומר⁴ שתהיה כוונתו לקדש שם ה' בלבד היות ויודעים ש"ה' אלקיך מתהלך בקרב מחניך"¹⁵) זה יביא ממילא את הענין של "והיה מחניך קדוש" ויהיה "להצילך" עד ל"ולתת אויביך לפניך", ועוד בימים האחרונים של הגלות יתקיים "ושכבתם ואין מחריד" יחד עם "ואולך אתכם קוממיות" בקומה זקופה¹⁶.

. . . ובקרוב ממש נזכה לביאת משיח צדקינו, דוד מלכא משיחא, יבוא ויגאלינו ויוליכנו קוממיות לארצינו, בעגלא דידן.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת צו תשל"ח)

(15) תצא כג, טו.

(16) בחוקתי כו, יג. ובפרש"י.

משיחת מוצש"פ שמיני תשל"ח

מתעסקים בפירוש '242' – תמורת ההתעסקות בפיקוח נפש!!

דובר כמה פעמים שישנו בארץ הקודש מצב משונה, שאינו מובן כלל:

ידוע וברור לכל שהחזרת שטחים מהגדה המערבית היא סכנת נפשות. ולא זקוקים למומחה גדול שיאמר זאת, כי כשמסתכלים על שטחים אלו ורואים את המרחק שלהם מהים, ורואים גם מי עומד בגדה המזרחית, ומי נמצא שם על האניות - רואים שזהו ענין של סכנת נפשות ממש, רחמנא ליצלן.

ולמרות כל זאת הפסיקו לדבר על פיקוח-נפש; הפסיקו לדבר על הדין הברור¹ שבמעמד

242: החלטת או"ם הקוראת לישראל ליסוג מהשטחים ששיחררה בששת הימים.
עוסקים בפירושו: האם נסיגה היא מ'שטחים' או מ'השטחים'; האם נסיגה לפני משא-ומתן או רק לאחריו.

ומצב כזה "יוצאים עליהם בכלי-זיין שמא ילכדו העיר ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש בפניהם" חס-ושלום - ותמורת-זה מתווכחים על מסמך - '242' - שנחתם באסיפה של האו"ם ועוסקים בפירושו, האם הוא כך, או כך.

אין כל נפקא-מינא מה הוא פירושו של מסמך זה! מדובר כאן הרי על סכנת-נפשות ופיקוח-נפש ממשי של כמה פעמים שישים ריבוא מישראל!

וכמדובר כמה פעמים, שלכתחילה לא היה ברשותו לחתום על המסמך, והוא עשה זאת מכיון שהוא "הירא ורך הלבב", ולכן בטבע הוא פוחד מ"קול עלה נדף"². ובפרט שכשהוא חושב שהוא מנהיג בישראל וכולם מוכרחים לציית לו, הוא הולך ועושה כל התלוי בו כדי שיהיה "ימס את לבב אחיו כלבבו"³.

ולגופה של הטענה שאם יחזירו שטחים מהגדה המערבית, יהיה שלום: כולם הרי יודעים שסאדאת נשיא מצרים אומר בעצמו שהוא לא ה'בעל-הבית' על אלו הנמצאים בגדה המזרחית; הוא רק מקווה שאם ישאר לשבת על הכסא, וימצא-חן בעיני אלו הנמצאים שם, וגם אש"ף יסכים לדבר על שלום, אזי יתאפשר לדבר על תנאי השלום. כלומר, שהשלום לא תלוי בו כלל!

(1) שו"ע סשכ"ט ס"ו.

(2) לשון הכתוב - בחוקתי כו, לו.

(3) לשון הכתוב - שופטים כ, ח.

"קראתי ואין עונה"

את פרטים אלו לא מזכירים, ורק מתווכחים האם כדאי לעשות דבר מסויים שבביל
ה'שלום' או לא.

אבל מפחדים להדגיש, שהולכים לדבר עם אחד שאומר בעצמו [וכולם יודעים זאת]
שאין הדבר תלוי בו כלל וכלל, אלא רק באותם גורמים הנלחמים ביניהם, שה'צד-השוה'
ביניהם הוא, שכולם הולכים נגד היהודים ובכל מקום שהם, ובפרט באלו הנמצאים בארץ
הקודש!

והמצב הוא עד-כדי-כך, שבשביל שלום זה, מוכנים ליפול, לכרוע ולמצוא-חן בעינינו,
עד שמוכנים לפעול עליו שיסכים לקחת את כל מה שימסרו לו בסיני, כולל יהודה ושומרון
- שזוהי פעולה שתלוי בה פיקוח-נפש של מליוני יהודים!

ידועה האימרה ש'שאלת חכם חצי תשובה'. ואף על פי שלכאורה הרי החכם שואל
שאלה בלבד, ואם-כן כיצד יש כאן 'חצי תשובה'? בכל זאת ההסבר הוא, שתלוי כיצד
שואלים את השאלה...

ובעניננו: אם יאמרו את הדברים לאשורם - שמסירת שטחים גורמת לפיקוח-נפש - הרי
שאין כבר מה להתווכח; ומכיון שכן, הפסיקו לדבר אודות כך שזה גורם לפיקוח-נפש,
והתחילו להתווכח מהו פירוש המסמך הנקרא "242".

ולאחרי כל זה, הגישו זאת להצבעה בכנסת. שבין המצביעים ישנם גם נוצרים
ומוסלמים העוסקים בלהט בכך שיש להכיר באש"ף - והם, בהצבעתם, יחליטו כיצד
צריכים לנהוג!

פעם עדיין התווכחו האם זה קשור לפיקוח-נפש או לא, אך היום רואים בגלוי שזה
קשור: כאשר היו נציגי ישראל בביקור בארה"ב בקיץ שעבר, הניחו מפה על שולחנו של
הנשיא בוושנינגטון, והראו לו את המרחק בין השטחים לים, וכיצד יכולים הערבים לחצות
בקלות את כל השטחים, חס-ושלום - והוא הסכים על-כך. וכבר גילו זאת על ידי כך
שהדפיסו בכל העיתונים שזהו ענין של פיקוח-נפש.

גם אדם הכי פשוט מבין, שכאשר אשתו ובני-ביתו נמצאים במצב של פיקוח-נפש -
הוא דוחה את כל הענינים בהם הוא מתעסק, ומפנה את כל מרצו לענין העיקרי - בטחון בני
ביתו.

משיחת מוצש"פ שמיני תשל"ח

יישוב מיידי של כל השטחים ימנע הסתננות מחבלים לארץ ישראל!

וכיון שכך מובן שמכיון שמסירת שטחים זהו פיקוח-נפש - אין מה לדבר על שום דבר צדדי, וצריכים לדבר ולהתעסק בענין העיקרי. וכשמתעסקים בפיקוח-נפש - העיקר הוא לא הדיבור על כך, אלא צריכים להיות מעשים בפועל - "דברתי ועשיתי", המתבטאים ביישוב מיידי של כל הגבולות, שרק על-ידי-כך יוכלו להבטיח שלא תהיה הסתננות של מחבלים לתוכם.

ועד כדי כך גדלה בהלתם, שהיות ולא היה להם מה לענות על השאלה - מדוע אינם מיישבים את כל שטחי ארץ ישראל, לכן טענו הם שהסיבה לכך היא מאחר שיש בתוכניתם לבנות שם ערים וכדומה. ומכיון שלצורך הבניה דרוש זמן רב, לכן ממילא לא יעשו זאת במשך הזמן...

לא מדובר הרי על בניית ערים וכפרים בגבולות, ואפילו לא על בנין סתם. מדובר כאן על הגנת כל העם הנמצא בארץ הקודש (ועל-ידי-זה יהיו מוגנים כל בני ישראל) - שעבורם לא תועיל בניית ערים, אלא צריכים להעמיד שם שומר כלי-נשק. ולא לומר לו שהסיבה ששולחים אותו היא מכיון שאין ברירה כי ישנו רב מסויים שלוחץ, אלא לעודד את רוחו שאדרבה: דבר פשוט הוא שיש להגן על כל היהודים - "בנערינו ובזקנינו בבנינו ובבנותינו"⁴, ובמילא יש להשתמש בכל אמצעי ההגנה.

דבר מבהיל נוסף: הפסיקו לדבר על מה שאירע בשבת הידועה! - כשאירע המאורע הבטיחו שלעולם לא ישכחו את-זה, ושלא ידברו אתם, וכעבור כמה ימים הפסיקו בכוונה לדבר על-זה, בטענה שלא צריכים לגרות את אויבי ישראל.

וכאמור, כל זה הוא רק בדיבור, אך כאן צריכים לעשות מעשה: כאשר ישנה פרצה בגבול, חה קשור עם פיקוח-נפש - צריכים ראשית כל, להעמיד שומר ולתת לו כלי-נשק על-מנת להגן על עם-ישראל!

בשבת הידועה: טבח בכביש החוף; ש"פ פקודי ב' אדר שני תשל"ח (11.3.1978) 35 יהודים נרצחו, בעת השתלטות מחבלים על אוטובוס נוסעים. בתגובה לרצח פתח צה"ל ב"מבצע ליטאני" כנגד מחבלי לבנון.

(4) לשון הכתוב - בא י, ט.

"קראתי ואין עונה"

ובמילא, יש לסגור לכל-לראש את הגבול. ועל צעד זה אין צורך בהצבעה, אלא - כמדובר לעיל בארוכה - שני אנשים יכולים להחליט על כך, ואף ישנם כאלו שמוכנים עם כלי-נשק ביד כדי ליישב (בכוונה להגן) את כל הגבול המזרחי של ארץ ישראל. אך לפועל - עובר שבוע אחר שבוע, ואין כל התקדמות בענין, ואותם שני אנשים הם הנושאים באחריות לכך!

כאשר באים להשמיד מחבלים - אי אפשר להיכנע ללחץ!

והמצב בארץ הקודש מבהיל כל-כך - שגם כאשר כבשו את השטח של לבנון, החליטו שיכבשו את נהר ה'ליטאני', שבשטחו נמצאת גם העיר 'צור', שכולם יודעים שהיא עיר מקלט לאנשי אש"ף, ונמצאים שם מחבלים חמושים (ולדעת גורמים מסוימים, אותם מחבלים שהגיעו בשבת הידועה באו משם).

ולמרות שכבשו את כל השטח ההוא - השאירו את העיר צור בשלימותה!

ניתן למצוא אמנם מקור בתורה לכך שנתנו למחבלים אפשרות לברוח - מהדין ש"כשצדיק על עיר לתפשה, אין מקיפין אותה מארבע רוחותיה אלא משלש רוחותיה, ומניחין מקום לבורח, ולכל מי שירצה להמלט על נפשו"⁵, שאחד הטעמים על-כך הוא: שאם יצורו על כל הצדדים, ילחם אז האויב הנצור בחירוף-נפש מתוך לית-ברירה, ובמילא יגבה הדבר קרבנות רבים יותר. והיות והתורה רוצה למנוע קרבנות אדם מיותרים בכלל, ועל-אחת-כמה-וכמה מצבא ישראל, לכן מניחים לו לברוח; אבל במקרה שלנו, כבר לא צרו על השטח אלא כבשו את כולו, ולמרות זאת - השאירו את העיר צור בשלימותה!

על פי התכנית היו צריכים הרי לכבוש את העיר, אלא אמרו, שלא עשו זאת מכיון שהיו שם הרבה אזרחים. אך סיבה זו לא נכונה, כי אם היו מודיעים לאזרחים שמתכוונים לכבוש את העיר, היו הם נסים על נפשם כשם שנסו משאר הערים והכפרים שנכבשו!

אלא הסיבה שלא כבשו את צור, היא - מכיון שהיה לחץ!

אם נכנסים ללבנון במטרה ברורה - השמדת המחבלים, כיצד יכולים להכנע ללחץ? ואם נכנעים ללחצים - לא היו צריכים ללכת לשם מלכתחילה!

(5) רמב"ם הל' מלכים פ"ו ה"ז.

משיחת מוצש"פ שמיני תשל"ח

וכמדובר כמה פעמים, שכל הצרות מתחילות מכך שלא עושים שום דבר בשלימותו, אלא עושים חצי דבר - הולכים צעד אחד לפנים ומיד לאחר מכן שני צעדים לאחור, או שנעמדים על המקום. ולצערינו כאן היה ההיפך: קודם נסוגים, ואחרי-זה חושבים האם אפשר ללכת קדימה!

ומזה רואים עד כמה מזיקה ההתחשבות בלחץ מדומה: הערבים לא העלו בדעתם שבתוך השטח הכבוש ישאירו היהודים עיר בצורה, כאשר כולם יודעים מי נמצא שם [יתכן שהמחבלים כבר ברחו משם, אך מסתבר שהם לא ברחו, כיון שראו שלא 'מתעסקים' אתם] - ולפועל, עומדים מסביב לעיר צור ולא עושים כלום!

וכאמור לעיל, מבזבים זמן וכשרונות בויכוחים על מסמך, למרות שיודעים שנסיגה מהשטחים היא ענין של פיקוח-נפש ממשי.

ומה שטוענים: הרי תמורת מסירת שטחים נקבל שלום! אזי כאמור, אף-אחד לא יכול להציע שום שלום אמיתי תמורת השטחים שימסרו, היות וזה לא ברשות וושינגטון, לא ברשות מצרים, ואפילו לא ברשות ערפאת ימח-שמו, מכיון שלו אישית ישנם צרות-צורות מאלו שנמצאים מימינו ומשמאלו. המקסימום שיכולים להציע הוא - חתימה על נייר! ובפרט שלעתים הם אומרים שיכבדו את ההסכם ולעתים אומרים הפוך!

ובמקום לדבר על מה שאמרו לנשיא ארה"ב - שאף על פי שנדפס בכל העיתונים שזהו פיקוח-נפש ממשי, והסבירו לו זאת בצורה הכי פשוטה - הורידו את הדבר מסדר-היום, ומתווכחים בפירוש מסמך שנחתם באו"ם. ולא זו בלבד שהיום לא שומרים על הגבול המזרחי, אלא מבטיחים שגם מחר לא ישמרו.

הליכה בשליחות הקב"ה תגרום ל"תפול עליהם אימתה ופחד"!

ויהי רצון שיהיה "עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו אל"⁶, וילכו באופן של "בשם אלוקינו נדגול" ו"אנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר"⁷, ועל-ידי-זה יקיימו את ציוויו של

(6) ישעי' ח, י.

(7) תהלים כ, ו, ח.

"קראתי ואין עונה"

הקב"ה המובא בשו"ע כפסק-דין ברור, ש"יוצאים עליהם בכלי-זיין ומחללין עליהם את השבת" אפילו כשרק "ממשמשים לבוא", ואפילו שזה רק "על עסקי תבן וקש".

וכשיודעים שלא "כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה"⁸, אלא הולכים בשליחותו של הקב"ה שהוא "אלקי הצבאות"⁹, שבפרט זה הוא אמר שיש לפעול גם בדרך הטבע - "יוצאים עליהם בכלי-זיין" - אזי ישנה ההבטחה הברורה ש"ואולך אתכם קוממיות"¹⁰ עוד לפני-זה, ועל-אחת-כמה-וכמה בשעת מעשה, ויתקיים הפסוק "תפול עליהם אימתה ופחד" היות ומדובר ב"בגדול זרועך"¹¹.

עד שיהיה "והיתה לה' המלוכה"¹² ו"אז אהפוך אל עמים שפה ברורה... לעבדו שכם אחד"¹³, כולל גם - מה שיכול להיות גם בזמן הגלות - שהם יסייעו ליהודים, והלוחץ עצמו נהיה מסייע [כפי שראו כבר בגלוי, שכאשר עמדו בתוקף המתאים - כיון שידעו שבין-כה אי-אפשר להכנע לכל מה שהוא רוצה, כי הוא הרי רוצה הכל - הצליחו. והיות וסוף-כל סוף, תמיד ישרור מצב בו יהיו מוכרחים לעמוד נגד הלוחץ - עדיף שיעמדו נגדו במעמד ומצב שהם בתוקף והלוחץ עדיין מבחוזן. וכאמור לעיל, שלא שייך בזה שקלא-וטריא, כיון שהכל מודים שמדובר כאן על פיקוח-נפש, ושאינן אפילו אדם אחד ויחיד שבידו להבטיח שלום, על-אחת-כמה-וכמה שלום לאורך ימים, שבועות, חודשים ושנים].

ויהי רצון, שיראו בפועל כיצד היהודים עומדים בתוקף, בכך שיעמידו שומרים בכל מקום דרוש מבלי לבקש הסכמה מאף-אחד, ומבלי להעביר זאת בשלש קריאות וועדות וכדומה. ואז, ברור ש"תפול עליהם אימתה ופחד" - בין אם הם ידעו מדוע הם מפחדים, ובין אם רק מצד שמזלם העליון רואה זאת - אך מכל-מקום, הם יפחדו, ויעשו חשבון שזה לא מביא להם כל תועלת [וכפי שרואים כעת, שהדבר היחיד שמחזיק אותם הוא, כי הם יודעים שאם ילחצו חזק, לא יביא להם הדבר תועלת, ובמילא לוחצים הם קמעא קמעא];

(8) עקב ח, יז.

(9) שמואל-ב ה, י.

(10) בחוקתי כו, יג.

(11) בשלח טו, טז.

(12) עובדיה א, כא.

(13) צפניה ג, ט.

משיחת מוצש"פ שמיני תשל"ח

. . . וזו תהיה הכנה קרובה לגאולה האמיתית והשלמה על-ידי משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו
ויוליכנו קוממיות לארצנו, ובקרוב ממש.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת שמיני מברכים-החודש ניסן, תשל"ח)

"קראתי ואין עונה"

בעניני פיקוח נפש לא זקוקים למידע ברור:

דובר כמה פעמים¹ על כך שכל גדולי ישראל בדורות הקודמים (שמהם יצאו גדולי ישראל שבדורנו או אלו שחושבים שהם "גדולים") פסקו פסק-דין ברור בנוגע ל'שלימות הארץ'² היות ובנדון-דין ישנו פסק-דין ברור בשולחן ערוך³ שכאשר יודעים שעכו"ם "ממשמים לבוא" ו"אפילו על עסקי תבן וקש" - צריכים לקחת כלי-נשק ולהגן על הגבולות, כיון ש"שמא יכבשו העיר".

ומעשה זה לא קשור לדין של "אל תתגרה בגוי קטן"⁴ (ועל-אחת-כמה-וכמה בגוי גדול), שהרי גם התורה ידעה מדין זה, ושצריך להיות "ודרשו את שלום העיר"⁵ וש"דינא דמלכותא דינא"⁶ - ולמרות זאת היא פסקה, שכשיש מידע שעכו"ם "ממשמים לבוא" אזי "יוצאים עליהם בכלי-זיין".

כי כשמדובר בנוגע לפיקוח-נפש לא זקוקים דוקא למידע ברור, אלא מספקת גם ידיעה שהיא בגדר ספק, כיון שספק פיקוח-נפש לחומרא. ולא רק ספק אחד, אלא אפילו אם יש ספק-ספיקא ואפילו מאות ספק-ספיקות - הרי זה פיקוח נפש.

ועל-אחת-כמה-וכמה שכעת לא מדובר בגדר ספק בלבד, אלא בידיעה ברורה שעכו"ם "ממשמים לבוא". ובפרט שראו בפועל יותר משלש פעמים 'עם מי יש לנו עסק' ויתירה מזו: כשהתנהגו היפך פסק הדין הברור של התורה, ראו את התוצאות המרות שבאו מכך, וכמה קרבנות - רחמנא-ליצלן - זה גבה, והרי אפילו "נפש אחת מישראל" היא "עולם מלא"⁷ - על-אחת-כמה-וכמה כשמדובר על כמה וכמה נפשות מישראל.

וכל אותם רבנים ש'משחקים' עם דין זה, ומפני טעמים שונים ומשונים פוסקים בצורה אחרת - שידעו על-כל-פנים מכאן ולהבא, שזוהי לא סתם שאלה באורח-חיים,

(1) שיחת מוצאי ש"פ משפטים ש.ז.

(2) = פסק-הדין של הכנסיה הגדולה בשנת תרצ"ז. המו"ל.

(3) ששכ"ט ס"ו.

(4) ראה פסחים קיג, א.

(5) ירמיהו כט, ז.

(6) גיטין י, ב.

(7) סנהדרין פ"ד מ"ה.

משיחת מוצש"פ אחרי תשל"ח

יורה-דעה, אבן-העזר או חושן משפט, אלא זו שאלה הקשורה בפיקוח-נפש ממשי למטה מעשרה טפחים - היה-לא-תהיה!

על-כל-פנים, גם דעתי, וגם בודאי דעתם של כל הנמצאים כאן היא, שישנו פסק-דין ברור בשולחן ערוך: שבכל מקום שנמצאים יהודים, הן בארץ הקודש והן בחוץ-לארץ - כאשר שומעים שעכו"ם "ממשמים לבוא", אפילו כשהם באים רק "על עסקי תבן וקש", ואפילו כשזה רק ספק וספק-ספיקא - הדין הוא ש"יוצאים עליהם בכלי-זיין... שמא ילכדו העיר ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם", עם כל האחריות הכרוכה בזה.

וכמדובר כמה פעמים, שהתורה "תורת חיים" - הוראה בחיים, מציבה כהקדמה לשו"ע את ההוראה "אל יבוש מפני... המלעיגים". שזהו הקדמה לכל השו"ע: להלכות תלמוד-תורה, הלכות תפילה, הלכות שבת, ההלכות הקשורות ב"דינא דמלכותא דינא", וגם לדין האמור - שבכל מקום שיהודים נמצאים בו, הן בארץ והן מחוצה לה והיא "עיר הסמוכה לספר" [שכעת כל ישוב של בני ישראל הוא עיר הסמוכה לספר] - כשמתקבל מידע (אפילו ספק) שעכו"ם "ממשמים לבוא", ואפילו כשהם באים רק "על עסקי תבן וקש" - "יוצאים עליהם בכלי-זיין". וממילא, צריכים לבצע פסק-דין זה ללא שום בושה מהמלעיגים!

ובודאי, שכשכל יהודי וכל בני ישראל יתנהגו על-פי השולחן-ערוך, באופן של "קדושים תהיו"⁸, ולא רק מצד קדושתם של הנבראים, אלא מצד זה ש"כי קדוש אני" - שקשורים לקדושתו של הקב"ה - אזי ימשכו כל הברכות הקשורות לכך.

ובכדי שכל-זה יהיה בשמחה ובטוב לבב, ינגנו עתה את הניגון "עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו אל"⁹; שהרי כבר מזמן יודעים ואף דובר על כך בארוכה שהעצה והדברים של אומות-העולם - "רגשו גויים ולאומים יהגו", הוא לא יותר מאשר "ריק"¹⁰. אך אף-על-פי-כן צריכים להבטיח שיהיה "עוצו עצה" ו"דברו דבר" כלפי אלו ההולכים נגד פסק דין ברור בתורה, והקב"ה יִרְאֶה בודאי איך ש"לא יקום (היות ו-) כי עמנו א-ל", ובחסד וברחמים ובשמחה ובטוב לבב, ובטוב הנראה והנגלה.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת אחרי תשל"ח)

(8) קדושים יט, ב.

(9) לשון הכתוב - ישעיהו ח, י.

(10) תהלים ב, א.

"קראתי ואין עונה"

ליישב את כל השטחים בבת-אחת; ניתן לעשות זאת

דובר כמה פעמים, שלא לעשות שום תכניות ארוכות טווח בדוגמת בנית מספר ערים לאורך גבולה המזרחי של ארץ הקודש, משום שלכך דרושים כמה וכמה שנים, ובינתיים נמצאים בני-ישראל בסכנה, רחמנא ליצלן, אלא שצריכים היו ליישב מיד את הגבול.

וכפי שדובר, שאפשר ליישב את הגבולות תוך זמן קצר מאוד, "בשעתא חדא וברגעא חדא". היות וישנם מספיק אנשים המוכנים ליישב את הגבולות, יש מספיק נשק ואין התנגדות מאף-אחד, חוץ ממספר יהודים מבולבלים "מהרסייך ומחריבייך ממך יצאו"¹, שמאחר ונמצאים הם בגלות פנימית כה עמוקה, אינם יכולים לעמוד בקומה זקופה מבלי להתפעל מה "עלה נידף"² - וקל-וחומר כשהוא נידף על-ידי גוי.

הם מרמים את עצמם בטענות של שטות, שאחת מהן היא: שאם יעמדו הם בקומה זקופה - אזי ירגיזו הם את ה'גוי הגדול', מה-שאינ-כן, אם יעמדו הם בפני הגוי באופן של "שה פזורה" - כאסקופה הנדרסת לפני הגויים, רחמנא ליצלן, ויראו לו שלא מתקדמים ועושים את הענין החיוני למען בטחון ארץ הקודש, הרי שהגוי לא יהיה 'ברוגז', ואז יצליחו לפעול אצלו את כל מה שרוצים לפעול.

וכך, בכדי לא להרגיז את הגוי, דוחים הם את יישוב הגבול בדיבורים אודות תוכניות לבניית ערים גדולות, הדורשות כמה חודשים ושנים, ובינתיים נשאר חלק מהגבול פתוח.

למרות הכרזת הרמטכ"ל שיש ליישב את השטחים - עדיין מתווכחים על כך!

ענין זה נוגע לבטחונם של שלושה וחצי מליון יהודים הנמצאים בארץ הקודש, וכפי שהכריז הרמטכ"ל³ בשם הצבא, שאפילו שטח אחד שיוחזר יפגע באפשרות להגן על הארץ כולה.

(1) ישעי' מט, יז.

(2) לשון הכתוב - בחוקתי כו, לו.

(3) = רב-אלוף רפאל איתן, המו"ל.

משיחת מוצש"פ אמור תשל"ח

ואפילו אלו שהתנגדו להכרזה זו, התנגדותם לא היתה משום שאין זה נכון: שהרי כולם מודים בעובדה שהרמטכ"ל הוא המומחה בענינים אלו, ואמר את האמת לאמיתה, הויכוח היה האם היתה לו רשות לומר את מה שאמר, או שמא היה עליו לשתוק.

מדובר על הגנתם של שלשה וחצי מליון יהודים, ולמרות זאת מתווכחים יהודים האם לפי הפרוטוקול היה לו רשות לומר את מה שאמר, או שהיה עליו לשתוק ולשאת על-עצמו את האחריות של הגנת הגבולות! לא היתה כזאת מעולם לא רק בעם ישראל אלא אפילו אצל הגויים!

וכאמור, כולם מודים שהוא המומחה, ואף-על-פי-כן מתווכחים ללא הרף: אחד אומר שזה ענין פוליטי, והשני אומר שזה ענין בטחוני; זה אומר ש'שר' היה צריך לומר זאת, והאחר טוען שדווקא 'גנרל' או 'רמטכ"ל' היו צריכים לומר זאת.

וכאן הוא הרי כבר אמר את הדברים בגלוי וזה לאחרי מעשה, ובכל זאת מתווכחים על-כך כבר כמה חודשים, אף שיודעים שבין כל מומחי הבטחון אין אחד שאומר שמצד בטחון מותר למסור שעל משטח כל שהוא.

וגם אלו שטענו תמיד שיש ליישב את הגבולות, אומרים כעת שלא ליישב אותן, כדי לא להרגיז את הגוי, ועל-ידי-כך, סבורים הם, שיוכלו לפעול אצלו משהו. ואפילו לילד קטן 'בן חמש' מובן, שכשמראים לגוי שמתפעלים ופוחדים ממנו, הרי אז יש לו הזדמנות לדרוש יותר.

אמרו שכל יהודה ושומרון שייכים ליהודים, אך יחד עם זה אמרו שלא יישבו את הגבולות, אלא ינהלו משא-ומתן וישקלו מה אומרת ועדה זו או אחרת, המדינאים חשבו שעל-ידי-זה הם ישאו-חן בעיני הגוי, ובתמורת זה הוא יתן משהו, או לכל-הפחות לא יעשה דברים רעים, אך בפועל ראו שלא רק שלא פחת הלחץ מצידם, אלא אף נגרם לחץ נוסף, עד כדי-כך, שבארה"ב אמרו שישראל תקבל נשק תמורת נתינת נשק לערבים רח"ל! זוהי הרי פעם ראשונה שמקשרים זאת יחד.

מחד, אמרו הם שיהודה ושומרון שייכים ליהודים; ומאידך, בנוגע למעשה - פחדו הם ליישב את השטחים, ונשאר בדיוק באותו מצב בו עמדו לפני כמה חודשים, ועד שמכריזים בגלוי שגם בעתיד לא יזוזו ממקומם!

"קראתי ואין עונה"

ולאחר שדחקו אותם לקיר ושאלו אותם מדוע הם לא מיישבים אם שטחים אלו אכן שייכים לנו - הם אמרו שבאמת רוצים הם שתהיה שם התיישבות, אלא שהם הכינו תוכנית כיצד לבנות שם ערים גדולות, ולשם כך הרי זקוקים לעשרות-אלפי אנשים, ולכן צריכים לחכות עד שיהיה מספר כזה של אנשים.

ובגלל פחד והססנות זו הלחץ רק גדל, וכמו שאמרו המומחים לענייני בטחון לפני חודשים ושנים: שכל סימן של פחד או היסוס - מגדיל בפועל את הלחץ.

עמידה אמיתית בתוקף פירושה: יישוב כל הגבולות!!

ולכן יש ליישב את כל הגבולות בפועל שעל-ידי-זה יראו אומות-העולם שהיהודים מתכוונים באמת לזה שכל ארץ ישראל לגבולותיה הוא ענין של בטחון ממשי עבור שלש וחצי מליון יהודים.

אמנם "לא ינום ולא יישן שומר ישראל"⁴ - אבל מכל-מקום הקב"ה רוצה שיעשו גם פעולות בדרך הטבע, ולפחות באצבע קטנה. וכפי שאמר הקב"ה בתורתנו הקדושה - 'תורת אמת': שכאשר שומעים שעכו"ם רוצים לבוא "על עסקי תבן וקש" - הנה כאשר מדובר על מקום שעל-ידי נתינתו ש"תהא הארץ נוחה ליכבש בפניהם" - אזי "יוצאים עליהם בכלי-זיין ומחללין עליהם את השבת".

וכשיישבו את כל השטחים, שזוהי עמידה בתוקף מול אומות-העולם - ישנה ההבטחה שהלחץ יתבטל וכפי שראו כבר באותם ענינים שעליהם עמדו בתוקף.

שאלה זו של מסירת השטחים - אינה קשורה באיסור והיתר או טומאה וטהרה - זוהי שאלה של פיקוח-נפש ממש, וזוהי גם דעתם של כל המומחים לענייני צבא ובטחון ללא יוצא מן הכלל. ואפילו הגנרל שאמר אחרת, הרי הוסיף מיד שמסירת שטח אכן תגדיל את הסכנה של פיקוח-נפש - אלא שישנם כמה חשבונות (של נשיאת חן בעיני הגויים וכדומה) שעבורם צריכים להעמיד בסכנה כמה נפשות מישראל (וכפי שהיה, רחמנא ליצלן, בחודשים שעברו) - אך גם הוא מודה שמסירת שטחים מעמידה בסכנה את בני ישראל.

(4) תהלים קכא, ד.

משיחת מוצש"פ אמור תשל"ח

בדרך זו של מסירת שטחים ניסו ללכת כבר כמה פעמים. אחרי כל מלחמה שהיתה בעבר, ניסו ללכת בדרך זו - ובכל פעם זה הסתיים בקרבנות מעם מישראל.

בצעד זה שעשו - בין-כה לא יצאו ידי-חובה כלפי הפחדנים, כיון שכבשו חלק גדול מהשטחים, וזה עצמו היפך דעתם של אותם פחדנים. ואם-כן, בזה שמסרו שטחים לא יצאו ידי-חובתם כלפיהם, ולמרות זאת, עשו ענין שמביא פורענות בגשמיות וברוחניות - וכפי שרואים בגלוי.

וכאמור לעיל: נמצאים בכזה חושך כפול ומכופל, שאפילו כשרואים באופן ברור שנהגו בטפשות בכל המלחמות האחרונות, אף-על-פי-כן חוזרים לאחור-מכן פעם נוספת על אותה הנהגה מוטעית.

כתוצאה מכך התנו (בארצות-הברית) נתינת נשק ליהודים בנתינת נשק לצוררי ישראל. ומיד לאחר-מכן יצאה ישראל בפירסום שזה לא מפריע לידידות, וזה לא מפריע לאספקת הנשק, כי בעבר נתנו כך וכך וגם בעתיד יתנו - אך בנוגע לפועל לא נעשה דבר!

ההבטחה היחידה, שהם משכנעים את עצמם שהיא הישג גדול, היא: שהבטיחו שבמשך ארבע עד חמש שנים יתנו לנו האמריקאים עוד 25 מוטוסים - בה בשעה שעבור המחבלים לא ימתינו 5 או 4 שנים אלא ישלחו מיד את הנשק - בזמן שאף-אחד לא יודע מי יהיו השולטים בעוד 4-5 שנים! והעיקר שכל זה מדברים עם הצד שלנו, אבל כלל לא יודעים מה מדברים עם המחבלים צוררי ישראל ומה הציעו להם [יש להוסיף: שבנוגע למחבלים, יודעים אנו מה הם עושים - וכתוצאה מזה שהם לא מתחשבים עם וושינגטון, ולא עם צרפת ולא עם כל אלו שנמצאים עמם, אלא עושים הם מה שברצונם].

ומה שטוענים שבמלחמות הקודמות היו תנאים שונים - אין זה נכון: היה אותו מצב. היו אותם יהודים וכן את אותם הגויים.

אם התרחש שינוי כל שהוא - הוא בזה שהתקרבו יותר לגאולה. אך בינתיים, כל זמן שנמצאים ב(ימים האחרונים של ה)גלות - ישנו פסק-דין ברור בשולחן-ערוך שבענינים אלו צריכים לנהוג לפי הוראת מומחה לעניני בטחון, שהוא כבר אמר ופרסם את דעתו, כי ראו שלא יכולים להסתיר עוד את האמת, שהרי כבר חודשים ושנים רצופות נמצאים במצב של פחדנות וגלות פנימית כה עמוקה עד שבכל דבר שעושים ולו ב'אצבע קטנה' מיד חושבים מה יאמר על כך הגוי, נס שהגויים לא ניצלו פחדנות זו לדברים גרועים יותר.

"קראתי ואין עונה"

גנרל אמריקאי מבין את מה שהפוליטיקאים שלנו לא מבינים...

כעת מותר לפרסם סיפור המוכיח להיכן מגיעה ה'פחדנות' מהגוי:

גנרל מארץ ישראל הגיע לארצות-הברית לצורך השתלמות. במהלך הימים נפגש עם גנרל מצבא ארה"ב - מומחה בתוכניות צבא. שאל האמריקאי את הישראלי: איך יתכן שלא כבשתם את צור? השיב לו הישראלי, כיון שפחדנו מהלחץ!

אמר לו הגנרל האמריקאי: זה שהעדיפו להאזין לדעת ה'פוליטיקאים', ולא לדעת אנשי-הצבא [מארץ ישראל, ארצות הברית ומדינות נוספות] שקבעו שיש לכבוש את צור, ואז היו מסיימים את המלחמה בנצחון גמור ובזמן קצר מאוד - זה בדיוק מה שקרה לארה"ב במלחמת וויטנאם, שגם אז אם היו נותנים לאנשי-הצבא לפעול כפי הבנתם - היו מנצחים, אך מאחר והפוליטיקאים לקחו את ההחלטה בעצמם - לכן נחלה שם ארה"ב מפלה. אך גדול החילוק בין השניים:

ארה"ב יכלה להרשות לעצמם מפלה בוויטנאם, כיון שהיא מספיק גדולה וחזקה, ומדינה זו אינה בתוך גבולותיה אלא רחוקה מאוד מארצות-הברית, ולכן זה לא כל-כך נוגע לה, כי אם תנצח - מה טוב, ואם לא - הרי שהניסיון נכשל:

אבל בארץ הקודש המצב שונה לחלוטין. וישראל אינה יכולה להרשות לעצמה שום כשלון רחמנא-ליצלן! [ובלשון הגמרא⁵: ש"ארץ ישראל היא 'ארץ צבי'⁶, מה צבי זה אין עורו מחזיק את בשרו, אף ארץ ישראל בזמן שיושבין עליה, רווחא. בזמן שאין יושבין, גמדא" - בכדי שארץ ישראל תהיה במצב של "רווחא", רחבות, על היהודים שם לעמוד ברחבות ובתוקף, מבלי להרשות לעצמם שום ענין של מפלה, רחמנא ליצלן].

ועל-אחת-כמה-וכמה כשרואים בבירור שלאחרי שלושת המלחמות והנצחונות שהיו, מכיון שלאחר כל נצחון ויתרו ותיכף נסוגו - זה מה שגרם למלחמה שהיתה אחר-כך! ואף כעת: שבינתיים זה מתבטא בענין הנשק ועוד ידם נטויה רחמנא ליצלן!

ויהי רצון, שמכיון ונמצאים במוצאי-שבת, וביום בו אין אומרים תחנון (ליל פסח-שני) אזי כל הענינים יהיו בחדס וברחמים, ובקרוב ממש - שיקחו "כלי-זיין" ויישבו את כל

(5) גיטין נו, א.
(6) ירמיהו ג, יט.

משיחת מוצש"פ אמור תשל"ח

הגבולות, ובפרט את הגבול המזרחי, באופן של "בדרכי נועם", אבל שזה יהיה בבת-אחת - "בשעתא חדא וברגעא חדא".

זו הדרך היחידה שעל-ידיה מראים שמתכוונים באמת למה שרוצים, ובמילא זוהי הדרך היחידה שעל-ידיה יצליחו - כיון שאין זה דיבור אלא מעשה בפועל, ולמול 'מעשה' גם ארצות-הברית לא תוכל להתנגד.

וכן תהיה לנו, שבקרוב ממש ו"בשעתא חדא וברגעא חדא" "יערה עליהם רוח ממרום"⁷ - ולא ישלו את העולם כולו בדמיונות על תוכניות שיהיו בעוד שלש שנים, שנתיים, או שנה ואפילו בעוד חודש - אלא תיכף ומיד יישבו את הגבול המזרחי ב'יהודים חיים', ויקשרו אותם עם "תורת חיים" שניתנה מ"ה' אלקים חיים" בארץ הלזו הגשמית, בארץ הקודש, וממנה תמשך ותשפיע ה'השגחה-פרטית' על כל היהודים שבכל הארצות, ו"לא ינום ולא יישן שומר ישראל".

ועל-ידי פעולה זו יתבטל הלחץ, ואדרבה: "גם אויביו ישלים עמו"⁸ - ייהפכו הם למסייעים בעניינים שבהם היהודים צריכים סיוע.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת אמור, אור לי"ד אייר פסח שני, תשל"ח)

(7) לשון הכתוב - ישע' לב, טו.

(8) משלי טז, ז.

"קראתי ואין עונה"

כשרוצים לפעול על הגוי יש לומר לו את דברי הרש"י!

בתחילת פירושו על התורה¹, מביא רש"י את המדרש הבא: "אמר ר' יצחק לא היה צריך להתחיל את התורה אלא מהחודש הזה לכם² שהיא מצוה ראשונה שנצטוו בה ישראל. ולמה פתח בבראשית? - משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים³. שאם יאמרו אומות העולם לישראל: לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גוים, הם אומרים להם: כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו. ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

כלומר, שיגיע זמן שבו טוענים אומות העולם שארץ ישראל שייכת להם, ובאופן של מן הקל אל הכבד: בתחילה הם טוענים שרק חלק פלוני ופלוני שייך להם, ולבסוף אומרים שכל הארץ שייכת אליהם.

טענתנו - אומרים הם - אינה נגד חוקי הצדק והיושר, חס-ושלום, ואין אנו רוצים לקחת משהו או לעשות עוולה. אדרבה: הם מכנים את עצמם 'רודפי שלום', ששלום מסמל הרי שלא עושים שום עוולה לאדם שני ולא גוזלים. ובמילא, טוענים הם כלפי היהודים "לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גויים"!⁴ [ש'השבעה גויים' כוללים את השבעים אומות].

ועל זה אומר רש"י לתינוק - "בן חמש למקרא", שאם יטענו הגויים טענה כזו, צריכים לענות להם: "כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו, ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו". זוהי תשובתה של התורה - "תורת אמת".

והיות וטענה זו שכיחה לא רק אצל גויים, אלא גם אצל יהודים, הטוענים שמכיון שצריכים לנהוג על-פי צדק ואסור לעשות שום עוולה - לא ייתכן שלא למסור "אף שעל"; לכן צריכים אותם יהודים לדעת, שבכך הם הולכים נגד "תורת אמת", הנקראת גם "תורת חיים" על שם זה שהיא מביאה הוראה בחיים - כיצד צריכים להתנהג בחיי היום-יום, ועל-אחת-כמה-וכמה בענין שנוגע לרבים.

(1) בראשית א, א.

(2) בא יב, ב.

(3) תהלים קיא, ו.

משיחת ל"ג בעומר תשל"ח

וכשהולכים נגד התורה, הרי שאז מתרחשים ענינים בלתי-רצויים. ואם אותם יהודים לא רוצים בהם - הרי שצריכים הם להפסיק ללכת נגד רצון ה' שכרא "את השמים ואת הארץ"¹. ועל הגוי מצליחים לפעול, רק כשאומרים לו את האמת, שאז הוא מתבטל בפני היהודי. מה שאין כן כשמתחילים לענות לו דברים אחרים.

ולכן צריכים לענות לגויים את המענה שרש"י כבר אמר לפני כמה מאות שנים, בשם רבי יצחק. והוא אמר את דבריו על מנת שיפרסמו זאת גם בזמנו, שהיו גזירות גדולות מאוד, רחמנא ליצלן, נגד עם ישראל. ולמרות שרש"י ידע היטב מהו אינו-יהודי - הראה הוא כיצד אפשר ליישב את דעתו בטענה על-פי תורה.

בזמנו של רש"י התקיימו הרי מסעות הצלב שבמהלכם נעשו ליהודים כל המעשים שנעשו בדורנו זה בגרמניה, היה-לא-תהיה - ובכל זאת אומר רש"י (לילד קטן "בן חמש למקרא"): שכאשר יאמר לך גוי "לסטים אתם" - כבשתם שטח אדמה מה "קוזק הנגזל" - תענה לו (לא סתם ענינים, אלא) את המענה שנכתב בתורה ש"כח מעשיו הגיד לעמו לתת נחלת גויים"!

ומענה זה מביא רש"י ל"בן חמש למקרא", ואומר לו שזה שייך אליו לא רק כאשר הוא נמצא ב'חדר', או בביתו, או ברחוב היהודים, אלא עליו לדעת מענה זה כדי לענות לכל אומות-העולם שישאלו אותו אודות זה.

ומכיון ש"תורת אמת" אומרת לענות מענה זה - ברור הדבר שסוף-כל-סוף הוא יתקבל.

את כל התשובות ניסו - חוץ מהתשובה המופיעה ברש"י!

וכפי שדובר כמה פעמים: כבר ענו לגויים את כל התשובות השונות והמשונות שרק יכולים להיות, חוץ מתשובה אחת ויחידה הכתובה בתורה! שאותה יודע אפילו מי שלא למד בישיבה או ב'כולל', אלא די בזה שהלך ל'חדר', ותיכף ומיד למדו איתו את פירוש רש"י הנ"ל שבו כתובה התשובה שעליו לענות לטענת הגוי.

תשובה זו הרי נדפסה לפני מאות שנים, וכבר כמה וכמה דורות קודם הדפסתה, היתה היא בכתב, ולמרות זאת - זוהי התשובה היחידה שמתביישים לענות!!!

"קראתי ואין עונה"

חושך הגלות כפול ומכופל כל כך, עד שבאים אנשים מכולבלים וטוענים שהדיבורים על מסירת שטחים לגויים הם דרך הצדק והיושר, וזוהי הדרך שתביא לשלום - בה-בשעה שהקב"ה אומר שעל-ידי מסירת שטחים עושים הרי את הגוי לגזלן, כי כאשר היהודים מחזיקים בארץ ישראל - מקיים הגוי את רצון הבורא ש"נטלה מהם ונתנה לנו", אך כשמתעקשים לתת לגוי להחזיק בדבר שאינו שלו, הרי עושים אותו לגזלן...

ואין לזה שום קשר עם אותם "ג' שבועות"⁴ שאחת מהן היא "שלא יעלו ישראל בחומה", היות ורש"י גם ידע מהם, ולמרות זאת, אמר לילד "בן חמש למקרא" שכאשר הגוי ישאל אותו שאלה זו - יענה לו כך וכך.

ורש"י אינו אומר שאת שאלה זו ישאל ילד גוי, אלא ישאלו זאת אומות-העולם:

יושבים 140 גויים (באו"ם) - "רגשו גויים ולאומים יהגו"⁵ - וטענתם בחיצוניות היא: שלא יכולים לסבול ענין שאינו על-פי צדק ויושר! - אותם אנשים הם הנכדים של אלה שהלכו במסעות הצלב (וכפי שהיה גם בדורינו רחמנא ליצלן היל'-לא-תהיה - "לא תקום פעמיים צרה"⁶) והם הולכים בדרכי אבותם, לא רק במחשבה או בדיבור, אלא גם במעשה בפועל ממש;

ולמרות זאת, ישנם מספר יהודים שיש להם 'רגשי נחיתות' כלפי הגוי, ולא יכולים לפעול בעצמם להדפיס את התשובה האמיתית - אחת ולתמיד - ולשלוח אותה בנפרד לכל אחד מה-140 גויים, ולומר לו שמוסרים לו דבר ברור שנדפס בדפוס פלוני ובמקום פלוני, שעליו חונכנו, מכיון שבזה מתחילים ללמוד עם ילד. ולא על הלכה זו נאמר הכלל⁷ ש"אין מוסרין דברי-תורה לעכו"ם".

גם כשהיה שוטר גוי, לא התבייש היהודי בדברי רש"י כעתה!

ולאחר כל זה, באים יהודים ואומרים שזה סימן של "אתחלתא דגאולה"⁸... מעולם לא

היתה כזאת גלות:

(4) ראה כתובות קיא, א.

(5) לשון הכתוב - תהלים ב, א.

(6) לשון הכתוב - נחום א, ט.

(7) חגיגה יג, א.

(8) ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

משיחת ל"ג בעומר תשל"ח

יהודי שהיה חי בישוב קטן במקום כלשהו ברוסיה, בפולין או בגליציה, ולא היה לו, רחמנא ליצלן, מספיק כסף להוצאות הבית, ובכל יום לא ידע איזו גזירה יגזור ראש העיר הגוי בנוגע למיסים - היה עונה לגוי בגאווה את מה שרש"י אומר, ולא היה בכך משום חידוש אצלו, כי מי הוא שיתווכח עם רש"י?!

וכל זה היה בתקופה כזו, שכאשר הוא רצה לצאת לרחוב היה בפחד מתמיד: האם יתקל בשוטר שיהיה בפנים שוחקות ויתן לו לעבור את הרחוב ללא פגע; או שלשוטר לא יהיה מצב-רוח ואז יתנפל עליו ויכה אותו. ולמרות זאת, היהודי לא התבייש לענות מענה ברור ופשוט זה.

והיום, הגם שהקב"ה העמיד מעמד ומצב כזה שהשוטר הוא יהודי - אף-על-פי-כן, כאשר רואה גוי - הוא מתבטל בפניו, וכלל אינו מבין כיצד יתכן להגיד לגוי את דברי רש"י - שאם גוי לוקח חלק מארץ ישראל הוא נקרא גזלן! יהודי זה סבור, שכשמדובר על גוי, על אחד מאש"ף, או על ערפאת - צריכים לומר לו שהוא צדיק וישר ותביעותיו מוצדקות, העיקר שיאמר שהוא מוכן לשלום. ולמרות שהגוי אומר בפירוש ההיפך מזה - בכל זאת, ממשיכים לרדוף אחריו ורוצים למצוא-חן בעיניו, ואף מזהירים יהודי שני: "אל תתגרה בגוי קטן"⁹! ...

המענה שצריכים לענות לגוי, נדפס הרי גם בחומשים כאלה שבהם אין מפרשים אחרים חוץ מרש"י, מכיון שהם מיועדים לכאלו שלא שייכים ללימוד מפרשים אחרים - ולמרות זאת, החושך גדול כל כך, עד שצריכים להסביר ליהודים שהם אינם גזלנים כי "ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"!

וגם אותם אלו המסכימים לכך ששטחי ארץ ישראל בידי הגויים הם גזילה - אומרים שכאשר נשיא מצרים יחתום על הנייר בשמו ובשם אומות ערביות נוספות - רק אז לא יהיו ענינים בלתי רצויים מצידם - כי הרי חתמו בשמם על התחייבות לשלום...

- כולם הרי מודים שאין למצרים שום בעלות על סוריה וירדן, וכל-שכן שמץ של דיעה ובעלות על סעודיה, כיון ש"אין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו"¹⁰, והרי ידוע שמצרים

(9) ראה פסחים ק"ג, א.

(10) בבא-מציעא ג, א.

"קראתי ואין עונה"

מתקיימת מהכסף שסעודיה שולחת לה - ולמרות זאת, משלים את עצמם אותם יהודים, ומוכנים לסמוך על חתימה שתחתום מצרים ועל דעה שיחוו בשם סעודיה.

ההסכמה לתת למצרים הכל - פוגעת מיידית בבטחון!

מוכנים לתת למצרים כל מה שירצו, העיקר לקבל מסאדאת חיוך רחב. ובפרט שיתכן, שבנוסף לכך הוא גם יאמר מילה טובה, ואף יתכן שיצליחו לשכנע אותו לחתום על נייר בו הוא מבטיח שכאשר תגיע השעה - 'עת רצון' - הוא ידבר עם סעודיה, ירדן, סוריה וכל האומות הערביות... - ולמרות שהם בספק אם הוא ידבר בכלל עם אומות אלו, וגם אם ידבר - יודעים הם שיהיו אלו רק דיבורים בעלמא, כיון שהוא לא יכול לפעול על אומות ערביות אלו כלום!

דבר כזה פוגע מיידית (ולא רק בעוד כמה שנים) בבטחון וגורם סכנת נפשות לכמה וכמה מבני ישראל. ויהודי שמתנהג באופן כזה, אומר שהוא המנהיג של עם ישראל, והוא זה שיביא את השלום!

- לא יתכן שלום של קיימא כאשר השלום בנוי על גזל. וברור הדבר שלא יתכן כאשר הוא בנוי על בנין שמעמיד בסכנה אפילו יהודי אחד, וכל-שכן כמה וכמה מבני ישראל. ובמיוחד בעניננו - כאשר אין עם מי לדבר בצד השני: עם סעודיה כלל לא מדברים. ועירק, אירן ושאר המדינות הנמצאות בצד המזרחי של ארץ ישראל - אומרים שאינם רוצים כלל לדבר איתנו. היחידים שכן מדברים עם ישראל - הם מצרים. אך כאמור אין לזה כל ממשות.

ולמצב כה נורא, בו פוחדים ורועדים מהגוי - קוראים 'עצמאות', בה-בשעה שזוהי גלות גדולה אף יותר מזו שבה היה נמצא יהודי עני, רחמנא ליצלן, בישוב קטן ברוסיה או בפולין, שהרי אותו יהודי פחד מהגוי - ועל-אחת-כמה-וכמה מגוי שהיו לו דרגות - מצד סיבה מוצדקת, כי אילו היה עולה ברצונו של הגוי לתת לו מכה, לא היה מי שיעצור בעדו.

ואילו בזמנינו, מזמינים את הגוי שיבוא ליהודים ויהיה בעל הבית עליהם, ושם 'יתוכחו' איתו ויאמרו לו: אמנם "אחינו אתה", אתה איש צדק ויושר וטענתך מוצדקת, אבל אין ברירה, אתה הרי מוכרח להבטיח משהו - אז לכל-הפחות תן חיוך. ויתירה מזו: תאמר בבירור שאתה מרוצה. ויתירה גם מזו: תיתן נשק למדינות שמסביב וליהודים תיתן לכל-הפחות שלישי מזה!

משיחת ל"ג בעומר תשל"ח

- שידוע לכל, שעל כל כלי-נשק שנתנו ליהודים - נתנו פי-כמה לערבים, רק שלא מספרים על כך; עד שכאשר אחד מאנשי-הצבא פלט מלה בנושא זה (ולא יכולים להכחישה מכיון שזו האמת) - עושים מזה רעש: כיצד הוא אמר דבר שלא היתה לו רשות לומר!

מדובר על ענין של פיקוח-נפש, ובכל זאת מתווכחים - האם מותר לגלות זאת, או שצריכים להמשיך לרמות את העם שישנו, ויהיה שלום בר קיימא על-ידי שימסרו עוד שטח מארץ ישראל, עוד רובד מתורת ישראל, ועוד כמות מבני ישראל!

גם בגלות - צריך היהודי לעמוד במצב של חירות!

כשיהודי נמצא בגלות נפשית פנימית, מתבטא הדבר גם בכך שהוא חושב בדרך עקומה, ולא כפי שיהודי צריך לחשוב. שזוהי מחשבה גלותית - שהגלות מטה כשוחד את שכלו, ואת החכמה בינה ודעת שלו, כך שיחשוב באופן מסויים. לאחרי השכל, יורדים הדברים ומגיעים לרגש שבלב - שהיות והוא כל-כך הפחיד אחרים - הוא עצמו החל לפחד, ועד שזה מתבטא במחשבה דיבור ומעשה שלו.

והרי גם כשיהודי נמצא בגלות, עליו לעמוד במצב של חירות אמיתית, היות והיא יכולה לפגוע רק בגוף, אך בדברים הקשורים עם הנשמה ועם היהדות, אף אחד אינו 'בעל-הבית' על היהודים. וכידוע פתגם אדמו"ר הרש"ב נ"ע שנמסר על-ידי כ"ק מורי-וחמי אדמו"ר נשיא דורינו¹¹, ש"רק גופותינו ניתנו בגלות ובשעבוד מלכויות, אבל נשמותינו לא נמסרו לגלות ולשעבוד מלכויות!"

ופתגם זה נאמר על-ידי כ"ק אדמו"ר הרש"ב כאשר שלטונו של ה'צאר' היה בשיא התוקף, ואחרי-כן חזר על פתגם זה, בנו - כ"ק מורי-וחמי אדמו"ר, כאשר היה במאסר תחת שלטון הקומוניסטים - לא לאחר שיצא לחירות, אלא - כשיצא מסכנת עונש מוות ועמד להשלח לגלות למשך שלש שנים.

אך כשהקב"ה עזר בחסדו הגדול לכל היהודים - הן לאלו הנמצאים במדינה זו, הן לאלו הנמצאים במדינות אחרות והן לאותם אלו הנמצאים בארץ הקודש - אף-על-פי-כן, הם

(11) ראה לקו"ד ח"ד תרצב, א.

"קראתי ואין עונה"

נכנסו בגלות כה עמוקה, עד שכאשר שומעים שהגוי אינו מרוצה - מוכנים ללכת נגד התורה, ואף להחזיר חלקים מארץ ישראל.

עיקר הבעיה היא בכך שישנם כאלו מאיתנו האומרים שהארץ אינה שלנו והיא כגזולה בדיננו. והיות והגוי שומע זאת, והוא הרי יודע שאין גזלן שחושב שימחלו לו על גזילתו - לכן עומד הוא תמיד הכן, על מנת להחזיר את הגזילה!

ואין לאף אחד את התוקף לומר את הטענה האמיתית ש"ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו", שהיא כתובה בבירור בתורה, ועומדת בתקפה גם כשישנו מצב ברור של פיקוח-נפש.

והעולה על כולנה - שכמה פחדנים מבין היהודים התאגדו יחד, ואמרו שטענת אומות-העולם - "ליסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גויים" - מבוססת על היהדות, וכך יהודים צריכים לדבר!

ואומרים זאת למרות שיודעים הם שדרך זו גורמת למלחמה בעתיד הקרוב, רחמנא ליצלן היה-לא-תהיה! הם "שמים חושך לאור ומר למתוק"¹² ואומרים שדרך זו מביאה שלום! וכששואלים אותם: עם מי אתם עושים שלום - הרי הערכים כלל לא רוצים לדבר אתכם? עונים הם: בינתיים נמסור הכל, וכשהגויים יראו שהיהודים מתנהגים בדרך הצדק והיושר ומוסרים הכל מבלי לקבל כלום - זה יגרום להם שלא יהיו 'ברוגז' ולא ירגישו כאורחים ויסכימו להתחיל לדבר על השלום!

ולשם כך הם מעמידים בסכנה שלש וחצי מליון בני אדם, ששלש מליון מתוכם הם יהודים!

(מעובד ע"פ שיחת ל"ג בעומר תשל"ח)

(12) לשון הכתוב - ישע' ה, כ.

משיחת מוצש"פ בחוקותי תשל"ח

מאי כיבוש צור השתלשל הפיגוע בירושלים!

כשפוחדים לעשות את מה שצריכים לעשות באמת - לא רק שלא נושאים חן בעיני הגויים, אלא אדרבה: זה מזמין לחץ נוסף, שהם יתבעו יותר ויותר!
וכפי שראו זאת בנוגע לעיר צור:

אנשי הצבא אמרו תמיד בבירור שיש לכבוש את העיר צור, ולמרות זאת, המדינאים הפוחדים מ"מה יאמרו הגויים" לא הסכימו לכך! ומשום כך ישנם כעת צרות-צורות מהעיר וסביבותיה - עד שלא היתה ברירה, ומתוך סכנה ומיצר היו מוכרחים להרוג שם - כפי שהיה בימים האחרונים.

ומכך רואים, שהעובדה שלא כבשו את צור, לא זו בלבד שלא הועילה, אלא אדרבה: נגרם כתוצאה ממנה לחץ נוסף. ורק אם היו עושים כדעת אנשי-הצבא - היו חוסכים את כל הבעיות שישנם שם, והיו יכולים לפעול שם ללא כל סכנה.

וחוץ מזה שפוחדים לעשות את המוטל עליהם בתוקף, שולחים גם שלוחים שיאמרו,

מאורע . . . בירושלים: פיגוע באוטובוס
קו 12 בירושלים, בו נרצחו 6 יהודים.
הפיגוע אירע בכ"ו אייר תשל"ח (2.6.1978),
יום קודם אמירת השיחה.

שימשיכו בהנהגה זו. ובפועל - רואים את התוצאות שהשתלשלו מכך, שלא רק שלא נהיה שקט, אלא זה גרם למאורע שאירע בירושלים.

שכל זה הוא תוצאה ישירה מכך שפחדו ולא

נגעו בעיר צור ובמחבלים שהיו בה, ותמורת זאת תלו תקוות בגוי, שמא הוא יהיה מחסידי אומות-העולם.

מדובר הרי בפיקוח-נפש ממשי של יהודים, ולכן היו מוכרחים לעשות כדעת אנשי הצבא, ולכבוש את צור כמו שכבשו את סביבותיה. ואדרבה: דווקא אותה היו צריכים לכבוש, כיון שבה נמצא המטה הראשי של המחבלים! אלא שאותם מדינאים לא אפשרו זאת, ומתוך כוונה טובה: הם חשבו שכאשר יבואו למחבלים ויאמרו להם שלא מתקיפים אותם - הם לא יתקיפו יותר! אך בפועל, ראו שהתוצאות היו בדיוק הפוכות!

"קראתי ואין עונה"

כל המדובר לעיל, הוא גם בנוגע ליישוב הגבולות. ואין הכוונה לבניית ערים בגבולות, אלא - הצבת אנשי בטחון במקומות אלו, ובפרט בגבול המזרחי של ארץ ישראל. וכל רגע שמשמים זאת - מעמידים כמה וכמה מבני ישראל בסכנת פיקוח-נפש, היה-לא-תהיה!

ולמרות שמיום ליום רואים את גודל הנחיצות שבדבר - בכל זאת, אותם אלה שברשותם לעשות זאת, פוחדים מ"קול עלה נידף"¹ - שנידף על-ידי גוי - ולא נוקפים אצבע ליישוב הגבולות. והתרפסות זו גרמה לכך שארה"ב הבטיחה לתת נשק למדינות שהן התומכות הראשיות של המחבלים.

וכאשר רואים בארה"ב שלחצם הועיל, וכישראל אכן עצרו את יישוב הגבולות, אזי הם מרשים לעצמם ללחוץ בענינים נוספים, עד שהחליטו החלטה בה נאמר על היהודים שהם האשמים בכל מה שקורה בלבנון.

הדרך היחידה למנוע את הלחץ ולהבטיח את הביטחון היא: יישוב השטחים בפועל - שאז הלחץ לא ישנה מאומה כיון ש"אין אחר מעשה כלום"². אך כאשר בעקבות הלחץ לא עושים זאת - הסכנה רק גוברת יותר ויותר.

ואילו היו מיישבים את גבולות ארץ ישראל, ובפרט את הגבול המזרחי - הרי שאז לא היה מתרחש מה שקרה בירושלים, מאחר שלמחבלים לא היתה אפשרות לחדור לישראל.

היהודים הפחדנים - מנעו הפצצת הרכבות בשואה!

אין זו הפעם הראשונה בה נגרמים צרות בעטיים של יהודים הפוחדים 'להתגרות' בגוי: בזמן השואה האיומה, יכלה ארצות הברית להפציץ את מסילות הברזל ובכך להפסיק (ועל-כל-פנים - להמעט) את נסיעת הרכבות למחנות המוות. היו אז יהודים שידעו מכך, ולחצו על נשיא ארה"ב דאז, רוזוולט, שיצווה לעשות כן. אך יהודים מסויימים באו והשתיקו את הענין בטענה שאסור ללחוץ על נשיא ארה"ב מצד הדין של "אל תתגרה בגוי קטן"³! וביניהם היו גם רבנים שקיבלו דיווח מסולף על המצב, ולכן טענו שעל-פי דין אסור להסתכסך עם וושינגטון!

(1) לשון הכתוב - פרשתינו כו, לו.

(2) בבא-מציעא יז, א.

(3) ראה פסחים קיג, א.

משיחת מוצש"פ בחוקותי תשל"ח

'לחצים' אלו, מנעו את הצלתם של המוני יהודים, שהיו יכולים להינצל מהשמדה נוראית אילו היתה ארה"ב מפציצה את מסילות הרכבת.

לאותם רבנים דאז ישנם תלמידים שכיום יש להם השפעה על ההנהגה בארה"ב ובארץ ישראל, והם אינם מתביישים, ומנצלים את השפעתם באותו אופן שנצלו אותו אז. וכשבאים אליהם בטענה "ראו מה פעלתם בעבר בדרך זו, והרי כל התעניות שתתענו לא יספיקו כדי לכפר על מותם של מאות-אלפי יהודים שנרצחו בעקבות השפעתכם שלא לומר אף מילה נגד וושינגטון, ועל כן לפחות היום הכבדו ושבו במקומכם!" - לא רק שאין שומעים כלל לטענה זו, אלא אדרבה: הם ממשיכים בדרך של "מהרסייך ומחריבייך ממך יצאו"⁴!

הפחדן - ישוב הביתה, אין כעת זמן לחנכו!!!

מאחר ונמצאים אנו בזמן של כוננות למלחמה, אין זה הזמן להשפיע ולחנך את הפחדנים שיפסיקו להיות "ירא ורך לבב"⁵, ואף לא בטוח שנצליח בכך, כי גם כשיאמרו לו את התוצאות שנגרמו ממעשיו בעבר - אין זה יעזור - ולכן מה שכן מצפים מהם עכשיו הוא, ש"ילכו וישובו לביתם" - שיתפטרו מתפקידם.

וכפי שדובר כמה פעמים, שישנו פסק-דין ברור בשולחן ערוך⁶ כיצד צריכים לנהוג. ולצערנו, המצב כעת הוא שישנם כל התנאים הנמנים בשולחן-ערוך, שעליהם הדין הוא: "יוצאים עליהם בכלי-זיין", על מנת להגן על המקומות שמשם יתכן ש"תהא הארץ נוחה ליכבש בפניהם" - מכיון שזה כרוך בפיקוח-נפש, ויש לנהוג כך גם כשיש רק ספק וספק-ספיקא, ועל-אחת-כמה-וכמה בנדון דידן, שזהו פיקוח-נפש וודאי.

ולמרות שמדובר על פיקוח-נפש - ישנם יהודים או על-כל-פנים יהודי אחד, שפוחד מהגויים באופן של "הירא ורך הלבב", מאחר והוא התרגל לקבל מהם כבוד, ומשלה את-עצמו שתכלית שלימותו בעולם, היא שהגוי יאמר לו שהוא בן-אדם טוב. וממילא, בשביל זה מוכן הוא לסכן את עם ישראל.

(4) לשון הכתוב - ישעי' מט, יז.

(5) שופטים כ, ח.

(6) אורח-חיים סשכ"ט ס"ו.

"קראתי ואין עונה"

אין כעת זמן 'לחנכו', היות ובכל רגע שלא מיישבים את הגבולות, מעמידים את היהודים בסכנת פיקוח-נפש, רחמנא-ליצלן! וכבר דובר על-כך שניתן ליישבם תוך זמן קצר ביותר - "בשעתא חדא וברגעא חדא", מאחר וכל הענינים הדרושים לכך - אנשי הצבא, המתיישבים שמוכנים להתיישב בכל הנקודות וכלי הנשק - מוכנים. והיות שלמרות כל זאת, הוא לא עושה זאת כיון שהוא פוחד - לכן הברירה היחידה היא, ש"ילך וישוב לביתו".

כל מי שנוגע לו פיקוח-נפש של אפילו נפש אחת מישראל - עליו לעשות כל התלוי בו, שיישבו את הגבולות תיכף ומיד - כיון שכשלא עושים זאת בפועל, הרי זה מתפרש בקרב אומות העולם - כפחד של ישראל.

ועל ידי שמיישבים את הגבולות, מרויחים הן את מניעת הלחץ על מסירת חברון, מערת המכפלה, ירושלים העתיקה עם כל השטחים - כי בזה מראים לעולם שישראל לא נכנעת ללחצים, ועוד, והוא היתרון העיקרי - שבכך מונעים פיקוח-נפש של כמה וכמה יהודים! ורואים במוחש את התוצאות מכך שמעכבים את יישוב כל הגבולות, כמדובר לעיל.

וכל זמן שלא מיישבים את הגבולות - אלו שיכולים לפעול בענין זה, נושאים על עצמם את האחריות לכך.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת בחוקותי תשל"ח)

מאורעות הימים האחרונים מוכיחים שהאויבים לא באים רק על "עסקי תבן וקש"!

ידוע¹ שמכל ענין שמתרחש יש להפיק הוראה בעבודת ה', ובפרט שזהו ענין הקשור למאורעות שאירעו בימים האחרונים בנוגע לארץ הקודש [ולמרות שהיו צריכים להיות מונחים בלימוד התורה וקיום המצוות ולסמוך על כך שאת שאר הענינים (שלא יכולים לפעול) הקב"ה יבצע בתכלית השלימות - אבל בפועל רואים (למרות שלא כך צריך להיות) שזה מפריע למנוחת הנפש, ומנוחת הגוף וכו']:

דובר כמה פעמים, היות ונמצאים בחושך כפול ומכופל של הגלות - לכן צריכים לפעול בדרכי הטבע, ולכן פסק הקב"ה בשולחן-ערוך², שבשעה שמגיעה שמועה שנכרים ממשמשים לבוא, למרות שבאים רק על עסקי תבן וקש ואף שכך הוא באמת - למרות זאת, יוצאים עליהם בכלי-זיין, "שמה תהא הארץ נוחה להיכבש לפניהם".

בכדי להקל על הנסיון התרחשו כמה ענינים, שמהם רואים במוחש שהאויבים לא באים על "עסקי תבן וקש" - כל אלה שמדברים אודות שלום - "פיהם דיבר שוא וימינם ימין שקר"³! - מדברים אודות שלום אבל ("חץ שחוט לשונם, מרמה בפיו, שלום את רעהו ידבר) ובקרבו ישים ארבו"⁴. כלומר, שאנשים אלה - מרמה בפיהם, היות וכלפי חוץ דיברו בשלום איש עם אחיו, אך בלבם פנימה טמנו לו מארב.

והנה, היו כאלה שרצו לבלבל את עצמם ואחרים, וטענו שאפשר לסמוך על-זה שהיות והוא מדבר על שלום - הוא באמת רוצה שיהיה שלום, שלום אמיתי.

ובכדי להקל על הנסיון ולרמז את כוונתו ברמז גלוי, אמר בעצמו שאם לא יקבלו את מה שהוא אומר תהיה מלחמה רחמנא-ליצלן.

על דרך זה ישנו הענין שדובר שבנוגע לצד המזרחי אין בכלל על מה לחשוב בגלל מה שדובר בחשאי עם מלך ירדן ועם נשיא סוריה, שמשם לא יהיה כלום - אך ראו בפועל שבמשך כמה וכמה חודשים, אמנם היה נראה כאילו הגבול רגוע (למרות שישנם כמה

(1) 'היום-יום' - ט' אייר.
(2) אורח-חיים ששכ"ט ס"ו.
(3) תהלים קמ"ד, ח.
(4) ירמיהו ט, ז.

"קראתי ואין עונה"

ענינים שהעלימו ולא רצו לספר בכדי שלא לעשות רושם לא טוב) - אך כבר התגלה שמשם שלחו מחבלים.

שלא כדעת הטועים, שנמצאים 3-4 גויים שעשו זאת על עצמם - כולם מודים שהם הגיעו ממדינה מסויימת ועברו את מדינת הירדן - הם עברו שם את כל השטח ולאחר-מכן חזרו חזרה דרך אותו מקום. וזה דבר ברור (עד שהתחילו להודות בזה) שזה היה בידיעת וברשותו (במילא מוכן ש) גם בהסכמה של ממשלות ירדן סוריה.

שההסבר היחיד להתרחשותו של מאורע בלתי רגיל זה (שנעשה לאחר כמה וכמה חודשים 'רגועים'), הוא בכדי לעורר את עם ישראל. זוהי הסיבה שמאורע זה הסתכם בפחד בלבד - ויהי רצון שיצאו בכך ידי-חובה (וכפי שרש"י מפרש⁵, שהיות והקב"ה חנון ורחום, אז קודם הוא נוגע לא יותר מאשר בממונם של ישראל, ומקווים שיתעוררו ויצעקו "למה עשה הוי' ככה" או בלשון הרמב"ם בהלכות תענית⁶ - "נקרה נקרית". היינו, שלא יאמרו שזה מקרה בלבד ולכן אין צריך ללמוד מכך כלום - אלא אדרבה: יש להפיק מכך הוראה ולימוד, בכך יצאו ידי חובה במאורע זה.

אי-כיבוש צור - צרות צרורות!

וכמדובר כמה-פעמים אודות הצרות שנבעו מכך שעזבו את העיר צור בשלימותה - ועל-זה לא היה שום לחץ (לא מושינגטון, לא מלונדון ולא מירדן וכיוצא-באלו). אלא רק פחדו מה"קול עלה נידף"⁷ בעצמו של היהודים, שהם "רך הלבב" ולכן עזבו את העיר צור בשלימותה - ולכן יש מזה צרות צרורות!

התגלה שהיו שם כלי נשק רבים, ומשם שלחו את המחבלים שהגיעו מחוץ לים! - עד היום מכניסים נשק מצור דרך חוף הים - וכל זאת, מפני שצור נשארה בשלימותה, והמחבלים שהיו שם גם נשארו גם בשלימותם! - אך לא רוצים לראות באמת הכי בולטת!

(5) בהר כו, א.

(6) פ"א ה"ג.

(7) לשון הכתוב - בחוקתי כו, לו.

משיחת מוצש"פ נשא תשל"ח

וכמדובר כמה-פעמים, שהצרה הגדולה היא מאותם "מהרסייך ומחריבייך ממך יצאו"⁸ - הפחדנים היהודים! שב'זכותם' לא התעסקו עם צור ומאז ישנם צרות צרורות, עד לצרות שקשורות לפיקוח-נפש ממש היה-לא-תהיה.

"שלום עכשיו"?! - הרי אין מי לעשות שלום?!

כעת נוסף עוד ענין:

הוקמה התנועה הידועה המכונה בשם "שלום עכשיו". אנשי תנועה זו טוענים שהדרך היחידה לשלום היא רק אם ניתן לערבים את כל מה שהם דורשים, ורק באופן כזה יהיה שלום!

אך דברים אלו כלל אינם מובנים: הרי אין עם מי לעשות שלום, כי הם לא רוצים בשלום! - הערבים אומרים במפורש שהם רוצים את ירושלים העתיקה, שכם, חברון וכיוצא-באלו! ולמרות זאת באים יהודים המתעקשים ואומרים 'שלום עכשיו' - שהדרך היחידה על-ידה יגיעו לשלום היא על-ידי שנותנים להם את כל מה שהם דורשים.

הוא אמנם מפחד לומר שצריכים לתת גם את ירושלים העתיקה מאחר שאז יורידו ממנו את התואר מנהיג! - אך באופן כללי הוא מסתובב ואומר שצריך לתת להם את מה שהם רוצים העיקר שיהיה שלום - בה-בשעה שאף אחד לא אמר שיהיה שלום! - אף אחד מהצד שכנגד לא מבטיח שיהיה שלום, ואף אחד גם לא יכול להבטיח זאת.

ובכדי שלא נטעה לאן הגיעו עם ה'שלום עכשיו', קרה דבר בלתי רגיל: סאדאת עצמו נתן להם ברכת 'יישר כוח', ואמר שזו באמת הכוונה, וכעת מחפשים נוסח איך אפשר להכות אותו ולומר לו שעשה טעות - אך האמת היא, שלא היתה שום טעות, הם באמת דורשים את זה.

ועד כדי כך שבחרו יהודי שבחיי הפרטיים הוא יהודי דתי, ושלחו אותו לארצות-הברית (ומשלמים לו את הוצאותיו מכספי ציבור) ועליו לומר ולהדפיס בעיתונים שהיהודים לא צודקים, והעומדים בראשם גם-כן לא צודקים ואנשי הצבא לא צודקים -

(8) ישעיהו מט, יז.

"קראתי ואין עונה"

אלא צריכים לתת כסף לאש"ף ולערכים! - לתת להם כל מה שהם רוצים ודוקא אז יהיה שלום!

ולא זו בלבד, אלא אף אומר שזה הצדק והיושר שהתורה דורשת מכל יהודי - הוא צועק שזה הענין של התורה, וכשאומרים לו: היתכן - זה הרי ענין של פיקוח-נפש?! - הוא אומר שאסור לשנות מצדק ויושר.

אפילו כשאומרים כאלה דברים בארץ הקודש עצמה זה ענין של "לא ירך את לבב אחיו כלבבו"⁹ ועל-אחת-כמה-וכמה כשנוסעים לחוץ-לארץ, ובפרט למקום שלאחרונה רואים שאין יד ישראל הולכת וגוברת שם, אלא להיפך. ולמרות זאת, נוסע הוא לשם עם תואר גדול וכולם משבחים ומהללים אותו שהוא יהודי דתי, (ובחייו הפרטיים הוא באמת יהודי דתי) - והוא טוען כך וכך.

כנראה שבקרוב הוא גם יקבל 'יישר כוח' מסאדאת ומבאי כוחו, היות והוא עושה מה שהם רוצים. והיות שמסתמא הוא מתכוין שיהיה "אך טוב לישראל"¹⁰ - לכן אין לחשוד שעושה זאת במזיד רחמנא-ליצלן אלא בשוגג!

אך כאן לא נדרשת חכמתו - כאן צריך לפתוח שולחן-ערוך הלכות שבת סימן שכ"ט, הפוסק שאפילו כשרק שומעים שהם ממשמשים לבוא, ולמרות שבאים רק על עסקי קש ותבן - בכל זאת יוצאים עליהם בכלי-זיין, בכדי שלא ילכדו העיר ומשם תהא הארץ נוחה להיכבש לפנייהם.

והנה (כמדובר כמה-פעמים) עכשיו - כל ארץ ישראל, היא במעמד ומצב של עיר הסמוכה לספר, ובפרט הגבול המזרחי בעצמו.

יישוב השטחים צריך להעשות - לא מצד קדושת הארץ, אלא אך ורק מצד פיקוח-נפש!

ולזה נוסף עוד ענין מבהיל: בתחילה הכריזו שהרפורמים הם אלה שמחריבים את עם ישראל ואת תורת ישראל (עם כל הענינים שהרמב"ם¹¹ מפרט). ואילו אחר-כך אמרו

(9) שופטים כ, ח. וראה שיחת מוצש"פ צו ש. ז. אודות סיבת שינוי לשון הפסוק.

(10) לשון הכתוב - תהלים עג, א.

(11) הלכות ממרים רפ"ג.

משיחת מוצש"פ נשא תשל"ח

שיישוב הגבול המזרחי (שיישובו נועד להגן על חיי שלשה מליון יהודים הנמצאים בארץ הקודש) - גרוע יותר מהרפורמים! - עד כדי כך החושך כפול ומכופל!

ישנם כמה פעולות שהיו שנויות מחלוקת - האם לעשותם או לא; ובכדי לעשותם נזקקו להצבעה ולחקיקת חוק. - ולמרות זאת, היות וחשבו שזה טוב עבור הכלכלה וכיוצא-בזה, היו מוכנים להיכנס למחלוקת - העיקר כדי לבצע את העניין.

ואילו כאן המדובר הוא אודות ישוב הגבול המזרחי - שלזה לא נזקקים לשום הצבעה; על-פי החוק יכול לבוא אדם יחיד (ובפרט שכאן זה יותר מאדם אחד) על דעת עצמו וליישב את השטח.

נוסף לכך: יישוב הגבול המזרחי (אינו נוגע רק לכלכלה וכדומה, אלא) נוגע לפיקוח-נפש של כל היהודים הנמצאים בארץ ישראל. ועוד זאת: (היות ולא מספיק להקים בשטח של מאות קילומטרים רק מספר יישובים, הנה) ישנם אנשים המוכנים להיעמד על כל הגבול; ישנו כסף די והותר להחזקתם שם. שעל-ידי-זה הגבול יהיה שמור - אף מחבל לא יוכל להסתנן לתוך הגבול; והעיקר: על-ידי יישוב הגבול - סוף-כל-סוף - יראו שהיהודים מוכנים להגן על יהודים אחרים, לא רק בדיבור, ולא רק על-ידי שליחת שלוחים, ולא רק במקרה שכל השבעים אומות יסכימו על זה - אלא (יסכימו להגן על אחיהם היהודים) אפילו כשזה לא בהסכמתם של אומות-העולם. וזאת, היות שהיהודים החליטו שזה עניין הנוגע להגנת בני ישראל.

ולמרות כל זאת - הודיעו מיד שכלל לא מתכוונים להגן על הגבול, ואלה שרוצים ללכת ולהתיישב שם - לא יקבלו כל עזרה והגנה. ולא זו בלבד, אלה שכבר התיישבו - גירשום משם.

וכאמור לעיל: כאן לא מועילים תירוצים שההתיישבות היא נגד החוק - מאחר שעל פי החוק די בכך ששני אנשים (=ראש הממשלה והשר הממונה על ההתנחלויות. - המו"ל) יחליטו להתיישב ולעשות זאת בפועל ו"אין אחר מעשה כלום"¹².

מיום ליום נהיה המצב רק קשה יותר ויותר.

(12) ראה בבא-מציעא יז, סע"א.

"קראתי ואין עונה"

מה עושים? - מקימים את תנועת "שלום עכשיו" שסאדאת נותן עליה 'יישר כוח'. וזאת, (כאמור) היות והוא מקווה לקבל את כל מה שהוא דורש. זוהי הסיבה שהוא מעניק את ברכתו גם לשליח שנשלח לארצות-הברית.

והפלא הגדול הוא כאמור: כל אותם ענינים שהביאו תועלת כספית בלבד (וגם בהם גופא - הוצרכו לוותר בחלק מהמקרים) - היו מוכנים להיכנס עבורם למחלוקת. אך בשעה שמדובר אודות פסק-דין ברור בשולחן-ערוך (שזה גם הפסק הברור של כל המומחים (הגדולים) לעניני צבא) - שחייבים להגן על הגבולות ואם לא יגנו כדבעי ושעל אחד ישאר פתוח, הרי שבכך פותחים לפנייהם את כל הארץ - הנה דוקא בענין זה מתעסקים עם כל הכחות, ואף הזמינו על עצמם לחץ מהפחדנים שילחצו ויבלבלו (עוד יותר) ולא יניחו להגן על העם היושב בארץ הקודש.

ליישוב השטחים אין כל קשר לקדושת הארץ - אלא זה ענין הקשור אך ורק ליוקר ולקדושה של "נפש אחת מישראל" (בכל מקום ובכל זמן שהיהודי ימצא) שהיא "עולם מלא"¹³.

ובפרט לפי מה שכל המומחים אומרים פה אחד, שאי-יישוב השטחים נוגע, לא רק ל"נפש אחת מישראל" אלא לכל העם היושב בארץ הקודש (ואין כאן המקום לחזור עוד-פעם על דבר המצער).

ויהי רצון שיסתפקו ברמז שהראו לנו אודות הגבול המזרחי (נוסף לזה שעכשיו כולם מודים בטעות שנעשתה בנוגע לצור ומזה למדו לכל הפחות בנוגע לגבול המזרחי). ומזה יבינו לאמיתו את המסר ש"פירצה קוראת לגנב"¹⁴ ובפרט לגזלן, ועל-אחת-כמה-וכמה כשמדובר אודות רבים - ולכן, יש ליישב את הגבול (לא בגפנים, תאנים וזיתים, אלא) באופן שיספק הגנה.

ואפילו לדעת אלו הצועקים שעל הלכה אי-אפשר לסמוך (חס-ושלום), אלא חייבים חוק שגם יהודים המכונים 'חילוניים' יסכימו לו - הנה על-פי חוק אין שום בעיה ליישב את

(13) סנהדרין פ"ד מ"ה.

(14) פירש"י תצא כב, כג. ועוד.

משיחת מוצש"פ נשא תשל"ח

השטחים. ולטענה, שהמצרים לא מסכימים לפעולת ההתיישבות - אזי, אם יתחשבו בכל אלו שלא מסכימים - הרי שאז יצטרכו להתחשב גם בשאר דרישותיהם, היה-לא-תהיה.

כל המדובר הוא אפילו אודות חוץ-לארץ, ועל-אחת-כמה-וכמה כשמדובר אודות ארץ הקודש, שנוסף על הקדושה שבכל יהודי בפני עצמו נוספת הקדושה של היהודים בארץ הקודש שנעשים "אוכלסא" - שזה קשור עם ארץ הקודש דווקא כפי שהגמרא אומרת¹⁵ "אין אוכלסא בבבל". רק בארץ ישראל ישנו הענין של אוכלסא.

ויהי-רצון שכשמתחיל השבוע של "בהעלותך את הנרות" עד לאופן ש"תהא שלהבת עולה מאליה"¹⁶ - שזה ייעשה על-ידי אהרן הכהן שהוא "איש החסד"¹⁷ ופועל שימשיכו מלמעלה את כל הברכות שקראנו בפרשת השבוע¹⁸ "יברכך ה' וישמרך, יאר ה' פניו אליך ויחונך, ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום", שזו הדרך לענין של שלום שמתחיל מהקב"ה - לציית לפסק-דין של הקב"ה כפי שנדפס בשולחן-ערוך החל מהפסק-דין האמור לעיל ("נכרים שצרו וכו'").

. . . ובקרוב ממש נזכה ל"אני מראה לכם נרות של ציון"¹⁹ - ונזכה לבנין בית-המקדש השלישי, בקרוב ממש.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת נשא תשל"ח)

(15) ברכות נח, א.

(16) שבת כא, א פירש"י על-הפסוק.

(17) תורה אור תצוה פב, א.

(18) פרשתינו ו, כד-כו.

(19) ראה ילקוט שמעוני בהעלותך רמז תשיט.

"קראתי ואין עונה"

ליישב את כל הגבולות – לא להשאיר שום פרצות!!!

כשם שבסיפור של גאולת י"ב-י"ג תמוז - המעצמה הכי חזקה (דאז) העמידה את עצמה נגד קיום תורה ומצוות - ולא הצליחה. כך יש לדעת שבשעה שמגיעה מדינה, ומפריעה ולא מאפשרת לעשות בארץ ישראל את הצריך לעשות - הרי זה לא יצלח בידה.

וגם אם ישנם יהודים שמנסים לעשות זאת - "דור תהפוכות המה", ש'נהפכים' מהאמונה שישנה בה' אלוקי ישראל (תורה ומצוות), ותמורת זה - להבדיל - מאמינים בגוי ובחומריותו, על-ידי שאומרים "עז העם היושב בארץ"¹ - קשה ליהודי להפוך את גשמיות העולם לקדושה - ולא מסתפקים בזה: אלא אף "ירך את לבב אחיו כלבבו"² הוא משפיע על היהודים שבסביבתו שגם הם יפחדו מחומריות העולם, ושיפסיקו לעשות את ציווי ה' - הפצת תורה ויהדות בכל מקום שרק אפשר להגיע.

הרי יש לדעת, שאין להתחשב עם שום מניעות ועיכובים. ואותם מעכבים הנ"ל, הם בדוגמת אלה שערכו את היהודים במדבר שלא יכנסו לארץ ישראל.

על כל אחד מהיהודים הדרים בארץ הקודש, מוטלת השליחות המיוחדת לעשות מכל הענינים של ארץ ישראל ("זה פריה") שיהיו באופן של "פרי הארץ לגאון ולתפארת"³ זאת-אומרת, שיכירו שזוהי "ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורימון ארץ זית שמן ודבש"⁴ שאלה הם השבעה מינים שבהם נשתבחה ארץ ישראל, שזה קשור עם זה שארץ ישראל היא הארץ הידועה, "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה" וכל הענינים שגובלים שם קשורים עם "למטר השמים תשתה מים"⁵. כלומר, שאפילו הענין של מטר כפשוטו קשור גם עם השמים. היינו, שהכל קדוש והכל שמיימי אף מה שיורד לארץ הלזו התחתונה.

ועל-ידי-זה כובשים את "ארץ זבת חלב ודבש", "ארץ טובה ורחבה" וגבולותיה, לפי איך שתורת אמת ותורת חיים הראתה, וזה יהיה באופן ש"וחרב לא תעבור בארצכם" (לא

(1) פרשתינו יג, כח.

(2) שופטים כ, ח. וראה שיחת מוצש"פ צו ש. ז. - טעם השינוי מלשון הכתוב.

(3) ישעי' ד, ב.

(4) עקב ח, ח.

(5) שם יא, יא-יב.

משיחת מוצש"פ שלח תשל"ח

רק חרב של שונא אלא) אפילו "חרב של שלום"⁶, חרב שרוצה לשמור על השלום - גם לא תעבור בארצכם. ובאופן שלא יפריע למנוחת הנפש, ולמנוחת הגוף, מאחר שיהיה "ושכבתם ואין מחריד" שבא כתוצאה מ"ונתתי שלום בארץ" שלום אמיתי, המשתלשל מכך ש"בחוקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם"⁷.

ובמילא הולך הוא עם כל העוז כפי שראוי לשלוחו של הקב"ה (היות ויש לו שליחות מהקב"ה עצמו, שהוא הבעל הבית על כל העולם כולו). ובשעה שהולך הוא בשליחותו של הקב"ה ואומר זאת בכל תוקף, באופן של דברים היוצאים מן הלב - אזי הוא מצליח, מאחר שלפני האמת מתבטלים.

ואז נהיה כפי שהקב"ה רוצה, היות ו"לב מלכים ושרים ביד ה"⁸ ואזי ישנה את כל ארץ ישראל לגבולותיה במנוחת הנפש ומנוחת הגוף, באופן של "ונתתי שלום בארץ", היות והם רואים ויודעים שאנחנו בעלי בתים של ארץ ישראל, ובמילא בעלי בתים על כל חלקיה.

וכיון שכך, יכול היהודי ובניו וכל אשר לו להתיישב שם וכלל לא להגיע למלחמה והתגרות בגוים! - מה שדרוש הוא רק התוקף לעשות זאת במעשה בפועל.

וכל זה נעשה על-ידי שעומדים באופן של "קוממיות - בקומה זקופה"⁹. מחזיקים בקב"ה שהוא "קוממיות" על-ידי שאוחזים בתורה ומצוותיה שהם נצחיים. ובלשון הרמב"ם¹⁰ "זאת התורה לא תהא מוחלפת".

ועד שלא תשאר שום נקודה פנויה בכל ארץ ישראל לגבולותיה. ובפרט שעכשיו זה קשור עם פיקוח-נפש ממשי, ולכן חייבים ליישב את כל הגבולות, ובאופן שלא יישארו שום פירצות, ושכל זה יהיה מבוצר, החל מביסוס והפצת לימוד פנימיות התורה (יחד עם נגלה דתורה).

(6) בחוקותי כו, ו. וראה תענית כב, ב.

(7) שם, ג ואילך.

(8) על-פי משלי כא, א.

(9) בחוקותי שם, יג. וברש"י שם.

(10) י"ג עיקרים. הל' יסודי התורה פ"ט ה"א.

"קראתי ואין עונה"

וכל זה נותן את הכח לעבור את הימים האחרונים בגלות, בשמחה וטוב לבב, ובהרחבה, בכל ארץ ישראל, על-ידי שלימות הארץ. ובכל חוץ לארץ על-ידי שלימות העם, שתלוי בשלימות התורה ומצוותיה בכל פרטיהם.

וזה מקרב ומזרז שתהיה ההכנה הקרובה לענין של אחישנה - ונזכה לייעוד שעתידיה ירושלים שתתפשט בכל ארץ ישראל ועתידיה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות ונזכה ללכת לקבל את פני משיח צדקנו, שהוא יסיים את הגלות, "ויקבץ נדחי ישראל" שעל ידיו יתחיל קיבוץ גלויות האמיתי, וקודם לזה "ויבנה בית-המקדש במקומו"¹¹ בקרוב ממש בביאת משיח צדקנו יבוא ויוליכנו קוממיות לארצנו, בגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת שלח תשל"ח)

(11) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ד.

משיחת מוצש"פ בלק תשל"ח

הפחד מהגויים לאחר מלחמת ששת-הימים – הוא זה שעיכב את הגאולה!

בפרשתנו - פרשת בלק - מסופר שבני ישראל עמדו כבר על שפת הירדן, וכל מה שנשאר להם, הוא רק לעבור את הירדן ולהיכנס לארץ ישראל. וכמו-כן גם עתה, נמצאים אנו ברגעים האחרונים של הגלות - ממש לפני ה'אתחלתא דגאולה'¹.

והיות ונמצאים אנו ברגעים האחרונים של הגלות - אזי אין להתפעל מפיתויים ומטענות שונות ומשונות של הגויים, וגם של היהודים בענין שלימות הארץ - ומסיבה שונה ומשונה עדיין לא קלטו את האמת שכל ארץ ישראל לגבולותיה שייכת לכל היהודים, ואפילו על-פי חוקי אומות-העולם אף אחד אינו בעל-הבית, ולאף אחד אין רשות ויכולת למסור חלקים מארץ ישראל.

ואם לאותו יהודי נדמה שכאשר יעלים הוא את האמת (אודות שייכותה של ארץ ישראל ליהודים) אזי הוא ירמה מישהו - עליו לדעת שחוץ ממנו עצמו אין הוא מרמה בכך את אף אחד, כיון שמאז נבואת בלעם יודעים כבר אומות-העולם שבאחרית הימים תהיה ארץ ישראל שייכת ליהודים, והם רואים ללא כל ספק שכעת נמצאים אנו כבר בתקופת 'אחרית הימים' - המתבטאת בנסים הגלויים שהקב"ה עושה בארצנו הקדושה.

אילו זכינו - היתה מסתיימת הגלות ומתחילה האתחלתא דגאולה כבר אחרי הנצחון במלחמת ששת-הימים, ויחד עם זה גם הגאולה האמיתית והשלימה; אולם מאחר ולא זכינו - באו אנשים מוגי לב, פחדנים, שיש להם רגש-נחיתות בפני הגויים, ושלחו מיד משלחת לווינגטון להודיע שהם מוכנים למסור בחזרה את השטחים שכבשו, כיון שהם לא רוצים להסתכסך עם ה'גוי', ורוצים לשאת-חן בעיניו - וזה עיכב את הגאולה! וכינתיים נמשך החושך כפול-ומכופל של הגלות בגלל אותם מוגי-לב שלא היה בהם התוקף להחזיק במתנה הגלויה שהקב"ה נתן להם, אלא רק את התוקף לפעול על עם ישראל ש"ירך את לבב אחיו כלבבו"².

(1) וראה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

(2) ע"פ שופטים כ, ח. וראה שיחת מוצש"פ צו ש.ז. - טעם השינוי מלשון הכתוב.

"קראתי ואין עונה"

הקב"ה נותן ליהודי את כל הכחות שישנם, אלא שהוא נותן לו גם בחירה כיצד לנצלם, וגם שיהיה אצלו "אל יבוש מפני המלעיגים"³ - שזה מדובר אפילו בין יהודים, ועל-אחת-כמה-וכמה ש"אל יבוש" מהמלעיגים הגויים - שהם "רגשו גויים ולאומים יהגו" כיון שכל זה הוא "ריק"⁴ - ובמקום לנצל את התוקף שהקב"ה נתן משתמשים בזה על-מנת להחליש יהודים אחרים!

הפחד מהגויים - הוא זה שהאריך את הגלות הקשה והמרה ואת החושך הכפול והמכופל בכמה וכמה שנים!

גופו הגשמי של היהודי יכול להתבטל ברוב הגוי; אך נפשו - לא!

התקווה היא שיצאו ידי-חובה ויסתפקו בטעות המרה שעשו למרות שגם עכשיו, ישנם יהודים שנאחזים בכחות האחרונים של קץ הגלות, ומתביישים להראות שהם יהודים ולהראות את התוקף וה'גאון יעקב'. ודבר זה אי-אפשר להסתיר, כיון שאין לנו בחירה על-כך, שהרי הקב"ה עצמו בחר בכל יהודי ובכל היהודים - וגם באותם יהודים.

בושה זו ביהדותם מתבטאת גם בכך שהם מוכנים לרשום גוי כיהודי, למרות שזה היפך ההלכה, העיקר לשאת חן בעיני הגוי, ושכולם ידעו שהוא אינו אוהב ישראל.

וכיון שכבר ניסו ללכת בשיטת הכניעה כמה וכמה פעמים וכל פעם נכשלו בזה, הנה כדאי שינסו ללכת פעם אחת ויחידה על-פי דרך התורה "תורת חיים" - הנקראת כך היות והיא הוראה בחיים - ו"תורת אמת" - שהיא מגלה את האמת.

אך כיון שנתנו ליהודים בחירה, לכן, אם רוצים הם באפשרותם לבחור בדרך הנכונה, אך מאידך יכולים הם לבחור בדרך הכניעה - ובכך, להשאר בגלות בה הם משאירים גם, יהודים נוספים וגם את השכינה בגלות הפנימית, ועל-ידי זה גם בגלות תחת אומות העולם רחמנא ליצלן.

(3) ראה שולחן-ערוך אורח-חיים ס"א ס"א.

(4) תהלים ב, א.

משיחת מוצש"פ בלק תשל"ח

והנה, כשמדובר אודות מסירת חלקים מארץ הקודש - שזה יכול לגרום לפיקוח-נפש של יהודים. מה שייך שהוא ידון עם יהודי או לא יהודי, על עניין זה של פיקוח-נפש, בה-בשעה שהתורה אומרת שכל התורה בטילה כדי להציל יהודי אחד!

על טענה זו עונה היהודי שהוא נוהג כך מכיון שהוא מתבייש מהגוי, אך מה זאת אומרת "להתבייש מהגוי"? הרי אתה יודע שהינך שייך לעם הנבחר מכל העמים - "אתה בחרתנו מכל העמים"⁵.

אם כבר הינך מתבייש - עליך להתבייש מרגש הנחיתות שיש לך בפני הגוי בה-בשעה שהקב"ה נתן לך כהורים את אברהם יצחק ויעקב, ואת שרה רבקה רחל ולאה; ובשעה שהורי הגויים אכלו בשר-אדם, היהודים קיבלו את עשרת-הדברות ואת כל התורה, וכבר היתה להם דרך סלולה עם כל הפרטים, עד שאפילו הגויים לומדים מדרך זו - כמו-שכתוב "הלכו גויים לאורך"⁶!

אך במקום זאת הולך הוא לאותו "קניבל", שממנו יצא הנכד והנין, ומכריז ש'תרבותם' היא החשובה ותורתנו אינה אלא עניין פרטי.

זהו דבר נורא להנהיג קיבוץ שלם של יהודים בשיטה זו, שכאשר חיים בעולם שיש בו גויים שיש להם 'תרבות' אחרת צריך לנהוג כמותם, היות והרי "אתם המעט מכל העמים"⁷.

טענה זו (שהיות ו"אתם המעט מכל העמים" ממילא על היהודים להתבטל ברוב ה'גוי') שייכת רק כאשר יכולה להיות מציאות שיהודי יתערב בין הגויים.

כפי שידוע הדין שביטול ברוב שייך רק כששני דברים מתערבים יחד ונעשים למציאות אחת. אך כאשר המיעוט הוא מציאות בפני-עצמו, הוא אינו מתערב עם הרוב - ולא שייך בזה כלל העניין של ביטול ברוב, כיון שזוהי לא אותה מציאות.

הסיבה לכך היא: שכשמדובר על כמות, אזי כאשר כמות קטנה מתערבת בכמות גדולה יותר בטילה היא ברוב; אך כאשר מדובר אודות יהודים, לא שייך לומר שיהודי יתבטל (ברוב) כלפי הגוי, כיון שמדובר על הבדל איכותי ולא על הבדל כמותי.

(5) ראה רמב"ם הל' חגיגה פ"ג ה"ד.

(6) ישע' ס, ג.

(7) לשון הכתוב - ואתחנן ז, ז.

"קראתי ואין עונה"

גופו הגשמי של היהודי אכן יכול להתבטל ולהתערב ברוב הגוי; אך הנפש האלקית - גם אם ירצה בכך - אינה יכולה להתבטל בפני הגוי מאחר ש"גם בשעת החטא היתה באמנה איתו"⁸ - הנפש האלוקית לעולם אינה מתערבת בגויים, כיון שתמיד היא "באמנה איתו" עם הקב"ה; ולכן, כשם שהקב"ה אינו יכול להתבטל, חס-ושלום, כך גם הנפש האלוקית של יהודי אינה יכול להתבטל.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת בלק, שבעה-עשר בתמוז (נדחה) תשל"ח)

⁸ ראה תניא פכ"ד.

משיחת מוצש"פ פנחס תשל"ח

ויתור לגוי מוביל לרדיפה נוספת, לחץ נוסף ומכה נוספת:

ידוע אשר מסירת חלקים מארץ ישראל היא פיקוח-נפש וודאי. לאחרונה, אף רואים זאת בצורה ברורה:

נשיא מצרים הצהיר בגלוי שעל כל חייל שישראל תעמיד בסיני (שעל-זה ארצות-הברית הסכימה), הוא יעמיד שניים.

ואם את זה הוא אומר בגלוי - הרי שאין לשער עד כמה גרועים העניינים שהוא מתכנן בסתר.

סיני (אשר בה יועמדו חיילים מצריים) כלל אינה רחוקה מירושלים העתיקה ומערים אחרות בארץ ישראל (אמנם ברוחניות - המרחק הוא עצום ביותר, אך כאן מדברים אפילו כלפי אלה שכל החשבונות שהם עושים - הם חשבונות גשמיים, שאז, סיני וירושלים העתיקה אינם רחוקות כל-כך אחת מהשניה) והעמדת הצבא שם עלולה לסכן ולהביא למצבים של היפך קיום העם והיפך הבטחון רחמנא-ליצלן!

ואמנם יש להאריך בפרטי מקרה מבהיל זה - אולם אין זה הזמן לזה. מה-גם, ש'חבל על הזמן' מלדבר אודות זה.

כעת מוכח גם שאנו נמצאים בחושך כה גדול, וכלל לא שייך לומר שאנו ב'אתחלתא דגאולה'¹, כדלהלן:

החלטה חיובית: כנראה המדובר הוא אודות החלטת הממשלה מי"ג סיון - 8.6.1978 שלא להסכים לכך שאחרי 5 שנות אוטונומיה יפתחו במשא-ומתן על פרטי המשך האוטונומיה. חודש לאחר מכן בי"ב תמוז (17.7) [מספר ימים קודם אמירת שיחה זו] - בעת ששוהה ב'ועידת לידס' באנגליה - מבטל משה דיין החלטה זו, ועם שובו לארץ מתכנסת הממשלה ומבטלת את החלטה הקודמת.

כשלפני זמן מסויים קיבלה הממשלה החלטה חיובית - הנה תמורת הציפייה לראות בזה יד ה' ותחילת ההתממשות של ה"אמת מארץ תצמח"² - הנה בפועל אותם אלה שלוחמים רחמנא-ליצלן בקב"ה ובתורתו - נעמדו ואמרו שלא יניחו בשום אופן לבצע החלטה זו; בכך הם נעמדים כנגד כל הענין של 'שלימות

(1) וראה בארוכה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

(2) תהלים פה, יב.

"קראתי ואין עונה"

הארץ'; כנגד בטחון היהודים הנמצאים בארץ הקודש, "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלוקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"³ (שבטחון הארץ תלוי בהקב"ה - "לא ינום ולא יישן שומר ישראל"⁴ - אשר הוא מגן על כל-אחד-ואחד מהדרים עליה).

וכפי שמסופר לגבי אחז שכשישעיהו הנביא הציע לו לעשות נס (בנוגע לכמה ענינים, כולל גם נגד סנחריב) - אחז אמר שהוא אינו רוצה את הנס בכדי שלא יצא מכך קידוש שם שמים⁵.

וכך גם הם נוהגים: מוכנים הם להעמיד בסכנה את בטחונם של שלוש מליון יהודים (וגם את בטחונם של הלא-יהודים) החיים בארץ ישראל; מוכנים הם לעשות ענין שקרי, היפך השלום, היפך האמת, היפך התקווה - וכל זאת, בכדי להביא לידי ביטוי את הנצחנות העצמית.

וכל זאת הם עושים ב"אֵי זִיְדְעָנֶע זְשׁוּפִיֶצֶע" (=מעיל משי)⁶; אומרים הם שזה יביא שלום, בטחון ויגרום לעוד אנשים ליהפך ליהודים - שזה בדיוק ההיפך מכך.

אין צורך להאמין בכך - אך בכל תקופה בחיי עם ישראל ראו, שכשהלכו עם השיטה של וויתורים על עניני יהדות בכדי לרצות את הגוי - קיבלו רדיפה נוספת, לחץ נוסף, ובסופו של דבר - מכה נוספת.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת פנחס תשל"ח)

(3) עקב יא, יב

(4) תהלים קכא, ד.

(5) ישע' ז, יא-יב ובפירש"י.

(6) = כלומר, 'תחפושת של דת' - היינו: שמנסים להראות שהמעשה שעושים - כשר הוא.

משיחת מוצש"פ פנחס תשל"ח

דווקא יישוב הגבול מבטא עמידה בתוקף – היות ו"אין אחר מעשה כלום"!

כעת כבר צועקים ככרוכיא שחבל שלא יישבו את השטחים קצת זמן לפני-כן, שאז לא היו את כל הצרות-צוררות שישנן עכשיו, לא היו צריכים לתרץ את עצמם ולהתחרט ולהזמין על עצמם לחץ וכו'.

אבל היות ו"היפלא מה' דבר"¹ (בתמיהה) - לכן "יערה" (על היהודים שיכולים לפעול בזה) רוח ממרום"² "בשעתא חדא וברגעא חדא", וכל אחד מהם יעשה את מה שצריך לעשות כדי לקיים את הפסק-דין הברור בשולחן ערוך אורח-חיים הלכות שבת³ (שאודותיו דובר כבר כמה פעמים) - ליישב את כל הגבולות כדי שלא יכנסו אויבים, חס-ושלום, אפילו לא "על עסקי תבן וקש", ושזה יהיה בעגלא דידן ובדרכי נועם ודרכי שלום ובשמחה וטוב לבב, וזה לא יזיק לאף אחד היות ו"ה' ילחם לכם ואתם תחרישון"⁴ - למטה מעשרה טפחים ובעגלא דידן.

ואין לערב בזה עניני פוליטיקה - הן אלו שלא יכולים לפעול כלום בזה, ואפילו אלו שיכולים לפעול - אלא יעשו במעשה בפועל ש"המעשה הוא העיקר"⁵. ובשעה שיתמסרו לעניין ויעשו את המעשה בפועל - אזי "אין אחר מעשה כלום"⁶ וכך זה ישאר בפועל.

ובפרט שהתיישבות זו מיוסדת על דיבורו של הקב"ה (ש"דיבורו של הקב"ה חשוב מעשה") בברית בין הבתרים⁷ ש"לזרעך נתתי את הארץ הזאת", שכל ארץ ישראל לגבולותיה היא נחלת כל יהודי וכל היהודים, כמדובר כמה פעמים.

(מעובד ע"פ שיחת אור ליום ו' ערב-שבת-קודש - ט"ו באב - פרשת ואתחנן תשל"ח)

-
- (1) וירא יח, יד.
 - (2) ישעי' לב, טו.
 - (3) סשכ"ט ס"ו.
 - (4) בשלח יד, יד.
 - (5) ראה אבות פ"א מי"ז.
 - (6) ראה בבא-מציעא יז, א.
 - (7) לך-לך טו.

"קראתי ואין עונה"

רב הפוסק להחזיר שטחים כדי שהגוי לא יתרגז – עליו להיות הראשון שיעזוב את הארץ!
כשפוסקים פסק-דין בנוגע למסירת שטחים מארץ ישראל, הנה מלבד זאת שארץ ישראל שייכת לעם ישראל מצד ההלכה, הנה ישנו ענין נוסף, שאין לו כל קשר לבעלות על ארץ ישראל אלא זהו ענין הקשור עם פיקוח-נפש כפשוטו. ולכן, צריכה להיות רצינות והתבוננות מיוחדת, כשפוסקים דין בשאלה זו, שהרי אין זו שאלה הלכתית גרידא, אלא פיקוח-נפש!

ולדעתי, פסק-הדין בנושא זה הוא הלכה ברורה בשולחן ערוך¹: שכשיש "עיר הסמוכה לספר" וגויים רוצים להכנס אפילו "על עסקי תבן וקש", "יוצאים עליהם בכלי-זיין" ואפילו בשבת. היות וזהו ענין של פיקוח-נפש, שדוחה את כל התורה כולה.

[יש להוסיף: שדין זה הוא כאשר מדובר אפילו על "עסקי תבן וקש"; ובעניננו: הטובים שבהם אולי חושבים על "תבן וקש", אבל השאר חושבים על ענינים אחרים לגמרי. ואפילו כמה מהטובים שבהם אמרו בפירוש מה הם רוצים באמת, וכדלהלן]:

וכשיבצעו פסק-דין זה, מפני הציווי ובכוחו של הקב"ה - 'אלקי הצבאות', אזי "תפול אימה ופחד" על אומות העולם, ולא יצטרכו היהודים לעמוד עם הנשק יותר מזמן קצר, ועד שכלל לא יצטרכו בו.

כדי שהענין יובהר לנו בצורה הברורה ביותר, הראה לנו הקב"ה, שיאמרו אויבי ישראל בגלוי מהי תביעתם, והיא, שהיהודים שהגיעו לארץ ישראל לאחר שנת תש"ח יארזו את חבילותיהם ויעזבו אותה, ואם לא יעשו זאת - הרי שהם יתרגזו, ועלולים הם לפתוח במלחמה.

זאת אומרת: שאלו שאינם רוצים לקשר את המעמד ומצב העכשווי עם פסק הדין הברור של השולחן ערוך וטוענים שלמען פיקוח-נפש צריכים לוותר ל'גוי' בכדי לא להרגיז אותו - בזה נותנים הם הוראה, שכל היהודים שהגיעו לארץ ישראל לאחר שנת תש"ח יארזו את חבילותיהם, יעזבו אותה ויחפשו אי-שם עיר מקלט, רחמנא ליצלן!

(1) סשכ"ט ס"ו.

משיחת כ' מנחם-אב תשל"ח

ומכיון שהתורה היא 'תורת אמת' ואי-אפשר לעשות בה 'פשרות', כאשר פוסקים דין - צריכים לפסוק באופן נחרץ: שבכדי להרחיב את גבול ישראל, ברור שאסור לעשות מעשה שממנו יכול להיגרם פיקוח-נפש, אך בעניננו המצב שונה בתכלית, היות שכשמוותרים להם פותחים לפניהם את כל הארץ לפניהם, רחמנא ליצלן, היות וכל ארץ ישראל היא במעמד ומצב של "עיר הסמוכה לספר" - עיר גבול.

אלו מהאויבים שאמרו בפירוש שהיהודים שהגיעו לארץ ישראל לאחר שנת תש"ח, צריכים לעזוב את הארץ הם מהממוצעים שבהם; כיון שהגרועים שבהם טוענים שארץ ישראל אינה שייכת אפילו ליהודים שהיו בארץ לפני תש"ח, ולכן גם עליהם לעזוב את הארץ. ולאותם ה'גרועים' ישנה היכולת ללחוץ על ארצות-הברית, כיון שהם מהמדינות שבבעלותם חלק נכבד מהנפט העולמי.

ומזה מובן, שאם דעתו של רב זה היא, שאסור להרגיז את הגוי מצד פיקוח-נפש, ובמילא צריך לוותר להם על שטחים כדי למנוע סכנה ליהודים - עליו להיות הראשון לקחת את חבילותיו ולעזוב את ארץ ישראל, כיון שה'גוי' אמר במפורש שזה עלול להביא למלחמה. ובפרט, שהיהודים הנמצאים בסביבת הרב מסתכלים כיצד הוא נוהג, וכל עוד הוא לא עזב, גם הם לא יעזבו, וזה יכול להביא למלחמה רחמנא-ליצלן!

הקב"ה העמיד את המעמד ומצב באופן ברור ביותר:

כאשר מדובר אודות "עיר הסמוכה לספר", והאויבים אומרים שהם באים רק "על עסקי תבן וקש", הבהירה התורה לפני מאות שנים, שהיכן שהשאלה רק תהיה - בארץ ישראל או בחוץ-לארץ, בכל-מקום שישנו ישוב של בני ישראל עד לפינה נידחת בעולם - "יוצאים עליהם בכלי-זיין ומחללין עליהם את השבת". ועל-אחת-כמה-וכמה בעניננו, שהאויבים מבהירים במפורש שהם לא באים "על עסקי תבן וקש", אלא על ענינים חמורים פי כמה וכמה; ודוקא באופן כזה מגינים על כל המדינה עם כל היהודים הנמצאים בה, עד שזהו ענין של פיקוח-נפש שדוחה את כל התורה כולה.

ובפרט שבמצב זה, לא צריכים לדחות שום דין מהתורה, עבור פיקוח-נפש, כיון שזהו דין מפורש, פשוט וברור ללא שום רמזים ודרושים, בשולחן ערוך הלכות שבת סימן שכ"ט, שכך צריכים לנהוג.

(מעובד ע"פ שיחת כ"ף מנחם-אב תשל"ח)

פלישת סוריה ללבנון – הוכחה שאין לסמוך על ערביות!

ישנה מדינה מצפון לארץ ישראל (=לבנון), שאינה קשורה עם יהודים וכמעט שאין שם יהודים, ובמילא לא שייך שם הענין של "עשו שונא ליעקב"¹, וגם אין שום טענה שמדינה זו לקחה משהו מהכובש, ולמרות זאת - נכנס לתוכה צבא ממדינה סמוכה (=סוריה) ורוצח שם מיום ליום אנשים חפים מפשע, (ולא אנשים שלחמו אתם או שכבשו מהם משהו בעבר) רחמנא ליצלן!

התירוץ שמצאה מדינה זו למסע הטבח הוא, שמאחר וצריך להביא שלום צדק ויושר בעולם - מביאים הם לשם אנשי צבא עם כלי נשק, והורגים מידי יום ביומו אנשים, נשים וטף חפים מפשע! ולא בלילה, ובהחבא, אלא בגלוי לעיני השמש, וכל אומות העולם עומדים מסביב, ולמרות שמרעישים ומתחננים בפניהם שיצילו את המצב, אין הם מתייחסים לכך, ואין הם עושים מאומה. וכך נמשך מצב זה שבועות וחדשים, ובמיוחד בימים האחרונים.

ישנם מספר מדינות, שנתנו את ערבותם לכך שהערבים יקיימו ולא יפירו את ההבטחות שהבטיחו במסגרת 'הסכם השלום'. והנה, אותם מדינות, יודעים היטב מה שקורה כעת בלבנון, ולמרות שמפצירים בהם שיעשו משהו - הם אינם טובלים אפילו אצבע אחת במים קרים - וזה כלל לא אכפת להם.

ומזה רואים עד כמה אי אפשר לסמוך על הבטחות. שהרי גם בנוגע למדינה זו הם הבטיחו הבטחות ולא קיימו אותם. ועל-אחת-כמה-וכמה שבנוגע לארץ ישראל שלא יקיימו את ההבטחות. מאחר שבנוגע למתרחש עתה בלבנון ובסוריה - ניתן לטעון, שיש להתערב כיוון שפלישתה של סוריה אינה מוצדקת מאחר וסוריה לא יכולה לטעון היינו במקום זה קודם ועתה רוצים אנו לחזור, שהרי לא היו שם קודם. אך כאן, מדובר בחברון, שכם וירושלים העתיקה שבהם נמצאים כבר עשרות אלפי ערבים, וברגע שיתנו להם ממשלה עצמאית, הרי אז יטענו הם: "לנו הארץ", ואין אנו מחוייבים להבטחותינו, ובמקרה זה גם המדינות שהבטיחו שיתערבו לא יוכלו, כיון שטענות הערבים לכאורה

(1) ראה רש"י וישלח לג, ד.

משיחת מוצש"פ ראה תשל"ח

צודקות. ואם בלבנון - טענת הפולשים שם אינם מוצדקת, ועם-כל-זה לא התערבו המדינות, הרי שבנוגע לארץ ישראל, בה טענת הערבים מוצדקת [כביכול, היה-לא-תהיה] - כל-שכן שהם לא יתערבו.

בזה שהערבים יכולים לטעון "לנו הארץ" - אשמים ממשלות ישראל שבמשך עשרת השנים האחרונות מאז שחרור השטחים - לא התירו ליהודים ליישב שטחים אלו. והערבים שרואים זאת טוענים: הרי אתם בעצמכם לא התרתם ליהודים להתיישב במקומות אלו, ואם-כן, ברור שירושלים העתיקה, חברון, שכם ושאר השטחים שייכים לנו, אחרת הייתם מתירים ליהודים להתיישב שם.

במשך כל עשר השנים שעברו מאז המלחמה, הרעשתי על כך בחשאי, ולא רק שזה לא הועיל שלא יישבו שם מאות אנשים במשך עשר שנים אלו - אלא אפילו אנשים ספורים לא יישבו שם - בטענה שזה יכול היה לגרות ולהרגיז את הגויים. אך בפועל לא הרויחו כלום בכך, והיות ובין-כך התגרו בגויים, נוצר לחץ מבהיל, והלחץ גודל (לא רק משבוע לשבוע, אלא אף) מיום ליום. ובכל יום מתחדשים סברות חדשות, שונות ומשונות, שבכדי שיהיה שלום ובטחון - צריכים להחליש את ההשגחה של היהודים על הערבים!

לא מדובר כאן אודות מדבר סיני או מקום המרוחק 50 קילומטר מהישוב, שאז ניתן היה לחשב האם יכולים הם לירות משם אל הישוב או לא; מדובר כאן אודות ירושלים העתיקה, חברון שכם ורמאללה, ערים הנמצאות בארבעה אמות של ירושלים החדשה שהיא ליד ירושלים העתיקה באופן של "סמוכה ונראית"². ולמרות זאת, בא יהודי ורוצה לשכנע מישהו שאם יורידו את ההשגחה מהערבים הנמצאים שם יהיה יותר בטחון ויותר שלום, אף שבכך יתאפשר להם לצבור נשק.

ואם לפני כמה שנים, כשהיתה השגחה חמורה על הערבים המתגוררים בירושלים

הכומר הידוע: הארכיבישוף הילאריון קאפוצ'י. נלכד כשהוא מבריח במכוניתו (שנהנתה מחסינות כנסייתית) אמצעי לחימה רבים עבור ארגוני החבלה. - כ' אב תשל"ד (8.8.1974).

העתיקה, בכל זאת, מצאו שם נשק וארגונים [כידוע ממה שכבר נתפרסם מפני שלא יכלו להעלים יותר (עד שהיה האירוע עם הכומר הידוע) וכאשר נתעניין ויוודע לנו כמה תפסו שלא נתפרסם, אזי

(2) ראה מגילה ב, ב.

"קראתי ואין עונה"

תסמנה שערות הראש!], על-אחת-כמה-וכמה שכאשר יורידו מהם את ההשגחה החמורה ויתנו להם בעלות - הרי בודאי שלא יוכלו להשגיח על המחבלים, ולא על כמות כלי הנשק שהם יצברו.

אי-ישוב יהודים בחברון, שכם, ירושלים העתיקה - סכנה חמורה!

ומה שיקרה לאחר שייחתם ההסכם הוא: שהמחבלים ידרשו את השטחים ששחררו, בטענה, שהיהודים בעצמם חתמו ובכך גם הודו ששטח זה אינו שייך להם. והדבר היחיד שישאר הוא נייר בו מבטיח סאדאת שלא יתן שיאימו וילחצו על היהודים, אף שהמחבלים אמרו שהם יסירו את ראשו של סאדאת בעקבות הבטחותיו אלו. כך שגם נישאר נקיים משטחים, ואף מהבטחות.

ולמרות שזה מה שעלול להתרחש, היה-לא-תהיה, באים יהודים ואומרים שיש להוריד את ההשגחה החזקה מהערבים, ולסמוך על הבטחות שנחתמו על פיסת-נייר על-ידי אדם שאינו בר-סמכא, כלל כאמור לעיל.

הנהגה זו לא ניתנת כלל להבנה בהגיון שכלי. שהרי, גם כשהייתה השגחה תפסו נשק בשטחים המשוחררים. ולמרות זאת, מתעלמים מכל זה, ורק מה שהיו מוכרחים לפרסם מחוסר ברירה - פרסמו, אך ישנם פרטים רבים באין-ערוך מזה שלא פורסמו.

אותם אלו שאמורים להכריע כיצד בפועל יהיה, יודעים מעובדות אלו. לפני שהם מורידים את ההשגחה על הערבים שם, ראוי שיבדקו ויבררו שוב מה היה שם במשך עשר השנים האחרונות - שאז היתה השגחה.

וכבר לפני עשר שנים טענו שאם לא יישבו ביהודים את כל השטחים המשוחררים - יביאו בכך צרה על עצמם, רחמנא ליצלן, היות ואי-ישוב יהודים שם, יש לו פירוש אחד ויחיד: ששטחים אלו לא שייכים ליהודים!

אין מדובר אודות יישובם של שטחי יהודה ושומרון שגם אותם יש ליישב (או כפי שהם מכנים זאת - 'הצד המערבי', 'הקו הירוק', 'הקו האדום', וכל התוארים שבהם רוצים הם לחלק את ארץ ישראל) - מדובר אודות שטחים הסמוכים למקומות בהם גרים שלשה מליון יהודים, כן ירבו, כמו ירושלים העתיקה, חברון, שכם, ומאללה וכל שאר המקומות

משיחת מוצש"פ ראה תשל"ח

הנמצאים בסמיכות מקום ליישוב בני ישראל בארצינו הקדושה. ואי-יישוב שטחים אלו מהווה סכנה כפשוטה מלבד העובדה שבכך מראים ששטחים אלו לא שייכים ליהודים! ולמרות זאת, ישנם כמה יהודים, שבמשך עשר שנים רצופות לא מאפשרים ליהודים להתיישב שם, כיון שהם לא רוצים להתגרות בגוי, וכפי שנאמר "אל תתגרה בגוי קטן"³. מעולם לא היתה הזדמנות כה טובה ליישוב שם יהודים כפי שהיה לפני מספר שנים. ואף מיום ליום זה נהיה יותר ויותר קשה ליישוב שם יהודים.

וכשמגיעים לאחר-מכן לפגישה, ולמשא-ומתן, מציגים עובדה זו שעצרו ולא הרשו ליהודים להתיישב בשטחים אלו. ולא אודות מקומות בהם חיים ערבים, אלא אודות יישוב יהודים בחמשה מקומות שוממים שאף אחד לא חי שם, ואף-על-פי-כן לא הסכימו ליישבם שם [בטענה שזה יזיק ל"משא ומתן"], ועל-ידי זה מאשרים שאפילו בשטחים בהם לא חי אף אחד - אסור ליהודים לגור שם אלא אם-כן יש להם אישור מה 'ערבי'!

כיצד רוצים למסור את האחריות בשטחים - למחבל?!

נוסף לעניין הנזכר-לעיל, ישנה בעיה נוספת וחמורה במסירת השטחים, עליה דובר כמה-וכמה פעמים במשך השנה:

והיא שהחזקת השטחים בידינו היא הערובה לבטחונם הגשמי, בדרך הטבע, של שלשה מליון יהודים, הדרים בארץ הקודש כן ירבו! - מליוני ערבים נמצאים בירושלים העתיקה, בחברון, ברמאללה, בשכם ובשאר השטחים המשוחררים. והאמת שהדבר היחיד ששמר על בני-ישראל עד עכשיו, הוא "שומר ישראל" ש"לא ינום ולא יישן"⁴ - שעושה נסים גלויים למטה מעשרה טפחים. וסומכים שגם הלאה - יהיו נסים גלויים. היות ועל-פי דרך הטבע לא ניתן לומר שאותם אנשים ספורים שאחראים על שמירת הערבים, יצליחו למצוא נשק ומחבלים.

ולמרות כל זאת, ישנם כאלו שהיו פעם בצבא (היום הם בפוליטיקה) ואומרים שיש להוציא את אנשי הבטחון מכל השטחים הללו - ולמסור לערבים את המשטר והמנהל

(3) ראה פסחים ק"ג, א.

(4) לשון הכתוב - תהלים קכ"א, ד.

"קראתי ואין עונה"

האזרחי. כלומר, למסור את זאת לאחד שהוא בעצמו מחבל או שאביו או בנו הם מחבלים (כפי שהיו בפועל מחבלים שהם קרובי-משפחה של כמה ראשי ערים שם).

וכפי שדובר כמה פעמים, מי שכעת אינו בצבא, אף שפעם שירת הוא שם - פסול על-פי דין לחוות-דעה בענין התפיסה הביטחונית, כי מאחר והוא יצא מהצבא ואינו יודע מה המצב שם בחדשים האחרונים, או על-כל-פנים בשבועות האחרונים ובימים האחרונים. הרי שאינו יכול לחוות דיעה בענין זה. - ובפרט שגילו, שקרוב לוודאי שהבטיחו להם הבטחות מסויימות כדי שימעלו בשליחותם. ואין כאן המקום להאריך בזה.

וגם אם אין לחשש זה כל יסוד, כי יהודי בחזקת כשרות הוא⁵, מכל מקום, על פי דין מוכרחים לדעת מהי דעתו של איש צבא; האומר את דעתו לא כפוליטיקאי אלא כ'איש צבא', לפי ידיעתו במצב הצבא כפי שהוא כעת, והשערתו כיצד יהיה המצב מחר.

שמזה מובן, שמי שהיה בצבא לפני כמה שבועות וכעת אינו בצבא - אינו יכול לחוות דעה בקשר למצב כפי שהוא כעת, כי (היות וכעת הוא אינו בצבא - ממילא), אינו יודע כיצד יש לנהוג.

מענין לענין באותו ענין: ישנם המייעצים שבפגישה ידברו ברכות עם הצד השני. אמנם נכון שצריכים לדבר באופן של מענה רך היות ו"מענה רך ישיב חימה"⁶ - אך זה רק בנוגע לצורת הדיבור אבל את תוכן הדיבור אסור לשנות, ותוכן הדיבור חייב להיות תקיף!

ברצונך לחלוק כבוד לצד השני - לבריאות; רוצה הינך לדבר בלשון רכה - לבריאות; אבל אל תוותר על הבטחון על-פי יסוד זה שאחר-כך יצטרכו לסמוך על כל הערבים הנמצאים בירושלים העתיקה, שהרי כשימסרו לידיהם את ההנהלה האזרחית, הרי שההשגחה עליהם תחלש, ואין לשער את התוצאה הקשה שתבוא מכך, היה-לא-תהיה!

בשולחן ערוך ישנו פסק-דין ברור⁷, שכאשר נכרים באים ואפילו על עסקי 'תבן וקש', יוצאין עליהם בכלי-זיין ומחללין עליהן את השבת. ועל-אחת-כמה-וכמה שיש לנהוג כך במצב בו עומדים אנו כעת, שהוא חמור לאין-ערוך מהמקרה עליו נסוב דין השולחן-ערוך, כיון שהאויבים אומרים בפירוש שהם לא באים "על עסקי תבן וקש" - אלא הם טוענים

(5) ראה רמב"ם הל' קידוש החודש פ"ב ה"ב.

(6) לשון הכתוב - משלי טו, א.

(7) אורח-חיים סשכ"ט ס"ו.

משיחת מוצש"פ ראה תשל"ח

שהשטח שייך להם, ואי-אפשר להתערב בחייהם הפנימיים, ואי-לזאת, הם דורשים הנהלה אזרחית עצמאית (אוטונומיה)!

כפי שבניתוח – יש להוציא את המקום הנגוע בבת-אחת – כך יש לנהוג כלפי המחבלים:

שוחחתי פעם עם רופא בנוגע לעשיית ניתוח. ובהמשך, גלשו הדיבורים גם אודות המצב בארץ ישראל.

וכיון שדובר אודות ניתוח, אמרתי לו: כשאתה מנתח יהודי, רצונך לחזק את בריאותו. מכיון שהניתוח הוא דבר רציני, והוא 'עולה' בהרבה בריאות ודם, רחמנא-ליצלך – אזי ולכאורה, בתור איש רחמן ובעל שכל – היית צריך לחלק את הניתוח לעשר פעמים:

קודם תנתח חלק אחד – שאז ייצא קצת דם, ולאחר-מכן תמתין עד שחלק זה יתרפא, ואחר-כך תנתח את החלק השני וכן הלאה עד שתגיע לשלב העשירי, אז תגלה את הבעיה, ולאחר מכן תעשה את הניתוח ותוציא את הענינים הבלתי-רצויים.

ענה לי הרופא: שלא תהיה לכם קפיידא – אך אינכם מתמחים בעניני רפואה.

על שְׁאַלְתִּי מדוע? – הוא ענה: מטרת הניתוח הרי היא להוציא את הדבר הבלתי-רצוי, ואם יעשו חתך קטן וימתינו עד שזה יתרפא, ולאחר כשבוע יעשו חתך שני וכן הלאה עד החתך העשירי, הרי בינתיים ישאר בגוף הדבר הבלתי-רצוי, ישפך קצת דם ולא תהיה מכך כל תועלת, היות ועיקר העניין חסר. ולכן, העצה הפשוטה היא (היות ואין ברירה וחייבים להוציא את הדבר הבלתי-רצוי, לכן צריך) לעשות זאת בבת-אחת, למרות שלפי שעה תחלש הבריאות היות ויותר דם ישפך – אף-על-פי-כן, היות וזה יהיה בבת-אחת, הסך הכולל יהיה הרבה פחות מהדם שיישפך כשיעשו זאת בעשר פעמים. והעיקר – שעל-ידי-זה החולה יבריא, כי יטפלו בעניין הבלתי-רצוי.

אמרתי לו שאני שמח לשמוע את דעתו – ואולי יש לנהוג בנוגע למצב בארץ ישראל בדיוק כך:

בנוגע למצב בארץ ישראל, ישנן שתי אפשרויות: האפשרות הראשונה היא – שיאמרו לצד השני שלא רוצים למסור לידינו את ארץ ישראל, ומכיון שהוא יהיה 'ברוגז' מכך, לא יפעלו נגד המחבלים, כדי לא להרגיז עוד יותר את הצד השני, אלא ימתינו ויראו אולי לאחר כשבוע יהיה לו מצב-רוח טוב יותר, ואז יאמרו לו שוב שאולי הוא יותר על משהו – אך

"קראתי ואין עונה"

לפועל לא יעשו כלום, ובמילא, המחבלים עם הנשק ישארו בירושלים העתיקה, בחברון, בשכם, ברמאללה ובכל מקום, רחמנא ליצלן!

לעומת-זאת, ישנה אפשרות שניה - שבבת-אחת - "בשעתא חדא וברגעא חדא", יוציאו משם את כל המחבלים, בריאים ושלמים, וישלחו אותם משם! שהרי לא כל רבבות הערבים הנמצאים שם הם מחבלים - שאינם אלא אנשים ספורים. שאר התושבים שם, אינם מתעסקים בטרור, ורק רוצים שיתנו להם לחיות בשקט.

וכפי המתרחש עתה בלבנון - שאלו העושים את המהומות אינם אלא אנשים ספורים, והם הורגים עשרות-אלפי אנשים, רחמנא ליצלן. וכמו-כן בנוגע למחבלים הנמצאים בארץ ישראל: ישנם אנשים ספורים בירושלים העתיקה, ואנשים ספורים בחברון, בשכם, ובלוד שהם עושים את כל המהומות. יודעים מי הם, יכולים לטפל בהם, אלא שמפחדים להתעסק אתם - בטענה ש"אל תתגרה בגוי קטן"³ ומכל-שכן ב"גוי גדול", במילא אסור לעשות להם כלום, אסור לתת ליהודים להתיישב שם, ואפילו לאנשי הבטחון - לא נותנים להתיישב שם, עקב הפחד מה'גוי'!

בעשר השנים הללו התיישבו בירושלים העתיקה בסך-הכל מאה אנשים! מאה אנשים בעשר שנים!!! אשר בזמן זה התווספו הערבים (על-ידי ילודה, וכפי שהם קוראים לזה 'ריבוי טבעי') פי כמה וכמה.

ויהי רצון, שיהיה העניין של "שופטים ושוטרים תתן לך"⁸ - "שופטים ושוטרים" הפוסקים לפי דיני התורה. כולל גם הדין הברור בהלכות שבת שאם מותרים למחבלים גורמים לכך ש"תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם". ואין כל נפקא-מינה אם מדובר על ארץ ישראל, או על בארא-פארק, קיו-גארדענס, וויליאמסבורג, קראון-הייטס או בני-ברק - בכל מקום זהו אותו דין! וכך גם צריכים לפסוק בנוגע לרמאללה, בנוגע לרמת הגולן והחרמון כהוראת אנשי הצבא (שמשרתים כעת בצבא) שאמרו באופן ברור, שאם יסוגו מהשטחים ולא יעשו את מה שצריך לעשות מבחינה בטחונית - הרי שמעמידים בסכנת פיקוח-נפש, היה-לא-תהיה, את כל היהודים הנמצאים בארץ ישראל.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת ראה, א' דראש-חודש אלול תשל"ח)

(8) לשון הכתוב - שופטים טז, יח.

משיחת ח"י אלול תשל"ח

שיחה זו והבאות לאחריה נאמרו בעקבות חתימת הסכם הכניעה האומלל ב'קעמפ-דייוויד' (ט"ו אלול תשל"ח - 17.9.78).

מסירת שטחים: "לא תחנם", ובנוסף לכך - פיקוח-נפש וודאי!

כל יהודי ויהודי מעם-ישראל הוא ה'בעל-בית' על כל שעל, כל טפח וכל 'משהו' מארץ ישראל. וממילא אין אף אחד שיכול להתנהג כבעל הבית בלעדי על ארץ ישראל - "נחלת עולם לעם עולם".

ובכדי שיהיה "ונתתי שלום בארץ"¹ - שלום אמיתי - צריכה ארץ ישראל להתנהל כפי רצון הקב"ה שהוא "בעל-הבית" על כל העולם כולו, ועל-אחת-כמה-וכמה על ארץ ישראל שהאלקות שבה היא בגלוי, כמאמר הכתוב² "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה".

והנה, אחת מהוראות התורה היא - "לא תחנם"³.

נוסף לזה: ישנו פסק-דין ברור בשולחן ערוך⁴, שבכל מקום שיהודים חיים שם, בין בארץ ישראל בין בחוץ-לארץ - כאשר עובדי-כוכבים "ממשמשים ובאים", אפילו כשזה רק "על עסקי תבן וקש" - אסור לפתוח את המקום לפניהם, אפילו כשמדובר על שטח בחוץ-לארץ. ואפילו כשהם באים על עסקי תבן וקש "יוצאים עליהם בכלי-זיין ומחללין עליהם את השבת", כיון שזהו עניין של פיקוח-נפש.

ועל-אחת-כמה-וכמה שבמצב הנוכחי אין זה רק חשש של פיקוח נפש, אלא פיקוח-נפש וודאי כפי שאומרים באופן ברור אנשי הצבא האומרים דעתם - לא מצד חשבונות מפלגתיים או חשבונות פוליטיים, אלא השיקול היחיד שמנחה אותם הוא פיקוח-נפש - שמסירת שטח ולו שעל אחד מארץ ישראל, היא פיקוח-נפש כפשוטו.

(1) בחוקותי כו, ו.

(2) עקב יא, יב.

(3) ואתחנן ז, ב. ובפירש"י: עבודה-זרה ב, א. רמב"ם הל' עכו"ם פ"ה ג"ה-ד. טור-שולחן-ערוך יורה-דעה ס' קנא ס"ח ואילך.

(4) אורח-חיים סשכ"ט ס"ו.

"קראתי ואין עונה"

דעתו של המומחה לענייני צבא, מקבלת את התוקף של דין התורה שמוכרחים לעמוד באופן חזק ובקומה זקופה, יחד עם נשק, היות וזוהי הדרך היחידה למנוע את העניין של פיקוח-נפש, חס-ושלום.

וזוהי גם הדרך והיחידה שעל ידה יהיה "ונתתי שלום בארץ" - לא שלום רגעי ומדומיין, אלא שלום כדבעי, שלום אמיתי ובר-קיימא - שזה יכול להיות דוקא כשמתנהגים על פי הוראות התורה ש"ניתנה לעשות שלום בעולם"⁵. וכפי שנאמר⁶ "ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום". ורק כשנוהגים על-פי התורה ש"היא נצחית"⁷ - אפשר להבטיח את העניין של הפיקוח-נפש.

וכשנוהגים בדרך זו די בכך שיאחזו את הנשק לשעה קלה, כיון שעל-ידי ההנהגה בדרך זו, הרי נפעל העניין של "תפול עליהם אימתה ופחד בגדול זרועך ידמו כאבן"⁸, וממילא יהיה "ונתתי שלום בארץ" עד ש"והלכו גויים לאורך"⁹. ומלכתחילה לא תהיה אפילו מחשבה על עניינים אחרים, מכיון שאז לא יהיו את ה"מהרסיך ומחריבייך ממך יצאו"¹⁰.

נחתם הסכם: אסיפה שהתקיימה בין הימים ג-ט"ו אלול (17.9.1978) מספר ימים קודם אמירת שיחה זו. - ישראל הסכימה שם ל: 1. הגדרה של 'עם פלשתינאי' בעל 'תביעות צודקות וזכויות לגיטימיות' בשטח יהודה ושומרון. 2. אין איזכור לזכויות עם ישראל ביהודה ושומרון. 3. המשא-ומתן על הריבונות הסופית יפתח אחרי 3 שנות אוטונומיה במקום 5 שנים. 4. המשא-ומתן יתנהל עם ירדן והפלשתינאים - גם פלשתינאים פליטים שיחזרו מארצות ערב ויאושר במשאל עם בשטחים. 5. המשא ומתן יתנהל גם על מיקומם של הגבולות, היינו - אישור ישראלי לאפשרות של נסיגה מיהודה ושומרון לאחר 5 שנות האוטונומיה. 6. אין איזכור להתנחלויות יהודיות ביהודה ושומרון. 7. ויתורים מרחיקי לכת בנושאי הבטחון ביהודה ושומרון בתקופת האוטונומיה. 8. פירוק כל הישובים בסני. 9. אישור החזרת בארות הנפט ושדות התעופה.

ההסכם שנחתם - ישראל נתנה הכל תמורת לא-כלום!!!

לפני מספר ימים היתה אסיפה ב"קצמפ-דיוויד", בה נחתם הסכם בין ישראל למצרים:

למרות שבהסכם זה מרובה הסתום על הגלוי, וכבר למחרת החתימה נתגלו חילוקי דעות על ההסכם, לא רק בקרב שלושת החותמים עצמם כי גם בקרב

(5) רמב"ם הל' חנוכה פ"ה הי"ד.
(6) תהלים כט, יא.
(7) ראה תניא רפי"ז.
(8) בשלח טו, טז.
(9) ישעי' ס, ג.
(10) שם מט, יז.

משיחת ח"י אלול תשל"ח

חברי המשלחת, הרי הדברים החתומים מהווים מסמך מבהיל, מחריד ומצער שתוכנו הממשי הוא - ויתור על הכל תמורת לא כלום.

הדבר היחידי שבישראל משלים את עצמם שקיבלו היא - הבטחה בעל-פה מאחד,

יחזיק על הכסא: נבואה ברורה שהתקיימה
שלוש שנים לאחר-מכן ברצח הנשיא סאדאת.

וגם שספק כמה זמן הוא יחזיק על הכסא. וגם בשעה שהוא יושב על כסאו לא ברור האם הוא

ינהג כרצונו או כרצון ה"דוד העשיר" - נותן הכסף - שיושב אי-שם בחצי-האי-ערב (=ערב הסעודית).

גם בנוגע להבטחה על קיום יחסים דיפלומטיים בין ישראל למצרים אין להסתמך כלל, מאחר ויודעים איזו ממשות ואיזה ערך יש ל"יחס דיפלומטי". שברצונו, הוא מצווה לדיפלומטים שלו לחזור, וברצונו - שולח אותם הלאה.

הדבר המצער ביותר הוא, שישראל נתנה שטחים בפועל - שמצעד כזה אי-אפשר לשוב, ולא ניתן להתחרט ולקחת מחר את השטח בחזרה. ואילו מצרים רק הבטיחה שיהיה שלום, דבר שאפשר לעשותו היום ואילו מחר - לבטלו לגמרי.

כלומר, שברגע שהוא יקבל לידי את השטחים - הוא יכול להתחרט! היוצא מכל זה: שישראל לא קיבלה מאומה תמורת וויתוריה על השטחים!!

[ובנוגע לערבות שנותנת ממשלה זו וממשלה אחרת (ארה"ב) - הם נתנו ערבות גם בעבר וראו כיצד זה נגמר!^[11]

נוסף לזה: חתימה על מסמך המאשר מסירת שטחים, ואפילו באופן תיאורטי בלבד, לידי שליטה ערבית, מהווה הצהרת וויתור על שטחי ארץ הקודש שניתנו במתנה מהקב"ה - "נחלת עולם לעם עולם".

מבהילה העובדה שחתמו על 'אוטונומיה' לערבים ביהודה, שומרון וחברון?

פרט נוסף שנחתם בהסכם זה, אומר כי הערבים יקבלו אוטונומיה. ובמילים אחרות: ההנהלה האזרחית ביהודה ושומרון תהיה בשליטת הערבים. כלומר, שהערבים יוכלו לבחור לעצמם מנהיגים משלהם ולהתנהג כרצונם.

(11) ראה בארוכה שיחת י"ט כסלו תשל"ט אודות ה'ערבויות' שנותנת ארצות-הברית. המו"ל.

"קראתי ואין עונה"

וראו בפועל, שלפני שהם קיבלו הנהלה אזרחית, ואפילו בערים בהם היה ממשל צבאי והבחירות היו תחת השגחת הממשל, הם בחרו בבחירות בכאלו שאין להאריך מי הם (שאמנם היו צריכים לקרוא להם בשמות מסויימים, אלא שישנו הדין של "אל תפתח פה לשטן"¹², ויהי רצון שיעשו תשובה ויהיו חסידי אומות-העולם).

ועל-אחת-כמה וכמה שכאשר ימסרו לידם את ההנהלה האזרחית, או אז הם יחליטו שהמטרה צריכה להיות שלהם, השמירה גם ברשותם והנשק אצליהם. אם כן יוצא שבהסכמה לאוטונומיה אנו פשוט 'קושרים לעצמנו את הידיים'!

ולמרות שמבטיחים שזה לא יהיה עכשיו אלא רק בעוד שנתיים, שלש או חמש שנים - הרי כשמסכימים בעיקרון ('פרינציפ') לתת דבר מסויים מצד הצדק והיושר, הרי שאין כל סיבה להתעקש שזה יהיה רק בעוד שנתיים. כיון שהערבים יכולים לטעון טענה פשוטה: אם זה מצד צדק ויושר, מדוע שתעשו זאת רק בעוד שנתיים, הרי יכולים אתם לעשות זאת גם מחרתיים.

וודאי שבהסכם זה ישנם פרטים שלא פורסמו, אך על הפרטים שפורסמו - צריכה להיות הצבעה, ולאחר מכן לא יתאפשר להתחרט ומהם.

וזה מתבטא בכך, שחתמו על מסירת כל שטחי יהודה ושומרון לשליטה מלאה של הערבים, ורק במקומות מיוחדים (באופן יוצא מן הכלל) יחזיקו אנשי צבא, ואפילו במקומות אלו הממשל האזרחי יהיה בידי הערבים.

שזה כולל את העיר חברון, בה חיים רבבות ערבים אך לא מניחים אפילו ליהודי אחד ויחיד להתיישב בה, וזה נמנע מהם בכח הזרוע! בירושלים העתיקה התירו לכל-הפחות למאה יהודים להתיישב וגם זה בדוחק.

די בפעולות אלו להראות שחברון שייכת, כביכול לערבים, ועל-אחת-כמה-וכמה שכתבו וחתמו, כך שהענין קיבל משנה תוקף. כך נוהגים בשכם וברמאללה, ובכל השטחים המשוחררים. וכך אף רוצים להתמקח על ירושלים העתיקה ו"אל תפתח פה לשטן".

אמנם בחסדי ה' זה יעבור כפי שצריך להיות וענינים אלו לא יצאו לפועל, אך עצם זה שכתבו וחתמו על כך הוא דבר מצער ומבהיל מאוד.

(12) ראה ברכות יט, א.

משיחת ח"י אלול תשל"ח

והדבר החמור ביותר הוא: שכבר עברו שלשה ימים מאז הסכם זה, בהם קוראים ומפרשים בזה פירושים, ורואים בבירור עד כמה נורא ההסכם, ולמרות זאת עדיין ישנם יהודים ש(לא רק שאינם מודים בחומרת הענין אלא) אומרים שזהו הישג! ובמה מתבטא ההישג - שיש שלום!

- איפה יש לך שלום?! הרי מזמן חתימת ההסכם עד למסירת שטחים אלו בפועל (כיון שתהיה תקופה של משא-ומתן), אף-אחד אינו יודע מה יהיה עם אחד או שניים מאלה שחתמו, ואפילו הם עצמם אומרים שאינם יודעים מה יהיה איתם, ועוד שהרי הם תלויים בדעת נותן הכסף! הרי הכל יכול להשתנות עד אז. וישאר רק ההפסד הגדול, שהשטחים יעברו לבעלות אחרת עם כל ההשלכות החמורות הנובעות מכך.

התקוה: שיתרחש נס כלאחר 'ששת-הימים' שאז הערבים לא הסכימו לקחת השטחים!

חוזרים שוב על אותה טעות שעשו לאחר מלחמת ששת הימים, ולאחר מלחמת יום-כיפור, וכן על הטעות שעשו כאשר היו סמוך ל"תעלת סואץ" בפעם הראשונה:
בחסדי הקב"ה היה נצחון מלא ליהודים והמון שטחים שוחררו. ולמרות זאת, באו יהודים שה' נתן להם במתנה בחירה חופשית והחזירו שטחים אלו בחזרה, וכעת חוזרים שוב על אותה טעות!

ויהי רצון שמאחר ו"לא ינום ולא יישן שומר ישראל"¹³ - הרי ודאי יקרה נס כמו בפעמים הקודמות (אף-על-פי שכעת זקוקים לנס גדול יותר מהנס שאירע אז, היות והטעות והנסיגה כיום גדולים לאין שיעור ממה שהיה אז), שלמרות שרצו אחריהם והפצירו בהם שיקחו את השטחים - בכל זאת הם סירבו לקחת! (בנימוק שאינם רוצים לקחת את השטחים - כיון שהם רוצים את הכל; אך הטעם האמיתי הוא משום ש"לב מלכים ושרים ביד ה'¹⁴)

ויהי רצון, שגם בימינו יתרחש אותו נס שהערבים לא יסכימו לקחת את השטחים, וכל ארץ ישראל לגבולותיה תהיה של היהודים, "נחלת עולם לעם עולם". (אולי ניתן ללמד

(13) תהלים קכא, ד.
(14) ע"פ משלי כא, א.

"קראתי ואין עונה"

זכות על היהודים, שהסיבה שהסכימו למסור שטחים היא, היות והם סמכו על הנס, שהערבים לא יסכימו לקחת את השטחים. אמנם זהו לימוד זכות קלוש מאוד, אך מכל-מקום, על יהודים צריכים לחפש אפילו לימוד זכות כזה)

וינהגו כפי שהקב"ה הורה בתורתו בכלל, ובפרט בפסק-דין בשולחן ערוך הלכות שבת שאסור לתת טפח ממקום שנמצא 'על הספר', אפילו כשהם אומרים שהם באים רק "על עסקי קש ותבן", כפי שהוא אומר שם הטעם "שמא ילכדו העיר ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם".

(מעובד ע"פ שיחת ח"י אלול תשל"ח)

צורת ניסוח השאלה - כשהולכים לקיים "משאל עם" על מסירת השטחים!

אני חושש מאלו שרוצים לפתור את הוויכוח על הנסיגה דרך קיום "משאל עם", משום שהסכנה טמונה בעצם ניסוח הדברים. אם יבואו ושאלו את העם "האם אתם מוכנים לוותר על שטחים תמורת שלום?" - תהיה זו הטעיה מכוונת, כי בשאלה החכמה הזאת מכניסים כבר חצי תשובה, כאילו שהויתור יביא לשלום.

אם הולכים ל"משאל עם" זה רק בתנאי שינסחו את השאלה בערך כך:

האם כדאי להעמיד בסכנת נפשות כל בית ובית בארץ ישראל, ולהסתכן במלחמה, כשישראל תשאר בלי נפט, בלי גבולות בני הגנה, כשהאויב קרוב למוקדי האוכלוסייה שלנו, תמורת חתימה של סאדאת על הנייר, בשעה שברור הוא שעד היום המצרים כבר הפרו ארבע פעמים את חתימתם, וברור הוא שסאדאת לא יחיה הרבה זמן ולא ישלוט לעולם במצרים, וברור הוא שאין לו שום דעה על הערבים ביהודה ושומרון, וברור שערביי יהודה ושומרון מכריזים בגלוי שכוונתם להשמיד ולהרוג את כל העם היושב בציון, וברור הוא שגם אם קבוצה מסויימת תסכים לשלום, קבוצות אחרות לא יסכימו - והשאלה היא האם במצב זה כדאי להסתכן ולהחזיר את השטחים תמורת פיסת נייר שלא מחייבת איש?

(מיחידות מר שמואל כץ)

את החלטת הקב"ה – לא ניתן לשנות!

[דיבר אודות ירושלים, ואמר: ואז גם יראו שירושלים הינה עיר ש"חוכרה לה יחדיו"¹. היא מאחדת את כל היהודים² עד לאופן שנהיה שלימות העם - כל העם היהודי בשלימותו]:

וזה מביא גם לענין של שלימות הארץ - שכל ארץ ישראל לגבולותיה היא "נחלת עולם" (נחלה נצחית) השייכת ל"עם עולם" (לעם הנצחי) שהם היהודים - היות וזה ניתן להם מ"אלוקי עולם" - מהקב"ה - שהוא בעל-הבית והמנהיג היחידי והנצחי של כל העולם.

וזאת, אף אחד אינו יכול לשנות - ואם ישנו חס-ושלום אחד הסבור אחרת, צריך לומר לו: "עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום כי עמנו אל"³ - כל העצות הלא טובות מתבטלות, ובאופן של "תופר" (הפרה מעיקרא) שמלכתחילה אין להן קיום, היות ו"עמנו אל"! - יש לנו את הבטחת הקב"ה (באמצעות התורה הנצחית שניתנה מ"אלוקי עולם") שזוהי "נחלת עולם" השייכת ל"עם עולם"!

והיות שהקב"ה הוא בעל-הבית על כל העולם "בשמים ממעל ועל הארץ מתחת"⁴ - הן בשמים והן על האדמה - אזי וודאי שגם בארץ (באדמה) ינהגו כפי שהקב"ה רוצה.

ורצון הקב"ה הוא: "ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"⁵ שעלה ברצונו של הקב"ה למסור את כל ארץ ישראל לגבולותיה ליהודים. וממילא, כל יהודי - היכן שרק נמצא, הוא בעל-הבית מלא על כל ארץ ישראל, היות והקב"ה עצמו עשהו לבעל-הבית, ובמילא אף אחד אינו יכול לשנות זאת.

וכשיודעים שמהחלטת הקב"ה - לא ניתן לשנות מאומה! - אזי מובן, שפיקח לא יתחיל לעשות דבר ביודעו שהוא אינו יכול לעשות זאת (ובנוגע ליהודים - כולם פיקחים, כפי

(1) לשון הכתוב - תהלים קכב, ג.

(2) ראה ירושלמי חגיגה פ"ג ה"ו.

(3) ישעי' ח, י.

(4) לשון הכתוב - ואתחנן ד, לט.

(5) רש"י בראשית א, א.

"קראתי ואין עונה"

שמעיד הקב"ה עצמו - "עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה"⁶ - וממילא, הם מתנהגים כפי שהקב"ה רוצה). ואודות הטפשים (אומות-העולם) - אומרת הגמרא⁷: "בשופטני לא עסקינן" - אין מה לוותר ולהתעסק איתם! - חבל על הזמן!

וממילא, זוכים היהודים לברכת הקב"ה: "נצבים היום כלכם לפני ה' אלוקיכם"⁸. היינו, שיעמדו בתוקף שמלך עומד בו, שכאשר מלך עומד, הרי היחיד ממנו הוא ירא - זה הקב"ה - "אין על גביו אלא ה' אלוקיו"⁹.

או אז, יכול היהודי לבצע את כל מה שציוה עליו הקב"ה לעשות!

(מעובד ע"פ שיחת כ"ז אלול תשל"ח)

ישראל - היא זו שיצרה את ה"בעיה הדמוגרפית"!

אנחנו יצרנו במו ידינו את הבעיה הדמוגרפית, כאשר לא שלחנו את הערבים שנלחמו בנו בעיצומה של מלחמת ששת-הימים, וכשלא עשינו את זה והשארנו את הערבים במקומותיהם, ושלא יבואו כעת, וינופפו במחדל הזה של "הבעיה הדמוגרפית", כדי להסביר מדוע צריך לסגת מהשטחים, ולא לספחם לישראל.

נכון, אני מודע לכך שמתגוררים במדינה, יכולים להוות בעיה גדולה - אבל מהי האלטרנטיבה הטובה ביותר? האם יותר טוב שבשטח הזה תהי' מדינה פלשטינאית עצמאית או מדינה ירדנית שבה מליון וחצי ערבים בטווח-ירי ומלחמה עם כל הערים והכפרים בארץ? האם לא יותר טוב שאותם מליון ערבים יהיו נתונים לפיקוח המדינה בתוך גבולותיה עם כל הבעיות שהם מעוררים?

חבל שאותם נציגים ישראלים במשא-ומתן מפחדים בכלל להזכיר כי זכותינו על הארץ, נובעת מההבטחה האלוקית. אנחנו הרי רואים הרבה צעירים ערבים, להבדיל, שלא מתביישים ב"אמונה" שלהם, וכשהם טוענים על זכותם על הארץ הם מביאים נימוקים דתיים, והם שבים ומתבטאים על-כך שהם לא יוותרו על "האדמות הקדושות" רק אצלנו מתביישים, כבר ניסו את כל הנוסחאות וראו את התוצאות, ובכל זאת מפחדים לנסות את הדרך הכי יעילה.

(מיחידות מר שמואל כץ)

(6) ואתחנן ד, ו.

(7) ראה בבא-מציעא, מז, א. ועוד.

(8) לשון הכתוב - נצבים כט, ט.

(9) הוריות ג, א במשנה.

משיחת מוצש"פ האזינו תשל"ט

מומחי הבטחון קבעו שאסור למסור שטחים!

בשולחן ערוך¹ מובא שכשישנו מצב בו ישנו אפילו ספק פיקוח-נפש, על אחד מישראל, וכל-שכן על אלפים ורבבות מישראל, ועל-אחת-כמה-וכמה שזהו פיקוח-נפש וודאי - הדין ברור הוא, שאפילו אם באו "על עסקי קש ותבן" - אסור למסור שום שטח ושעל, וכל-שכן, כשבאים הם על ענינים גרועים יותר מעסקי "קש ותבן".

ישנם כאלו שמצדיקים מסירת שטחים, על-ידי שמעקמים את הפירוש האמיתי, באומרם, שלמען פיקוח-נפש יש למסור שטחים, וכן, ישנם כאלה שמצדיקים מסירת שטחים מצד ה"ג' שבועות"². כשהם מתירים מסירת שטחים, מפני פירושים אלו ואחרים, אין הכוונה שהם משחקים עם פירוש הרמב"ם - אלא זוהי שאלה של 'פיקוח-נפש' של בני-ישראל היה-לא-תהיה!

את דעתם על החזרת שטחים הם מבססים על פסק-דין של רב פלוני, שפסק שיש להחזיר שטחים מאחר והמומחים לענינים אלו אומרים שבשביל פיקוח-נפש צריכים להחזיר שטחים. אני לא ראיתי פסק-דין זה, ומבהיל להאמין שיש בכלל פסק-דין כזה, אך כיון שחיים בזמן בו צריכים לשלול בפירוש כל דבר, אחרת יהיו כאלה שיבינו הפוך - לכן, למרות שקשה להאמין לכך, הרי צריכים לשלול גם סברא זו: אחרי שהגיעו המשלחות ל"קעמפ-דיוויד" שאלו שוב אצל מומחי צבא גבוהים (המשרתים כעת בצבא) - וכולם ללא יוצא מן הכלל אמרו פה אחד שאם יחזירו, ולו אחד מהשטחים רחמנא-ליצלן, הרי שזה יגרום פיקוח-נפש ליהודים הנמצאים בארץ ישראל! יודעים מי אמר את זה, ומתי, זה היה לאחר שהמשלחת מישראל נסעה לווינגטון, ולאחר שהם כבר ידעו היטב איזה שטחים הערבים יקבלו, ואף ידעו על תוכנית ה"אוטונומיה" לכל פרטיה - היתה תשובת המומחים שזהו עניין של פיקוח-נפש ליהודים הנמצאים בארץ ישראל.

אמנם אותו מומחה לא יכל לומר זאת בגלוי, מכיון שמתוקף תפקידו אסרו עליו לומר זאת - והוא מחויב במשמעת.

(1) אורח-חיים ששכ"ט ס"ו.

(2) ראה כתובות קיא, א - שלא יעלו בחומה ושלא ימרדו באומות.

"קראתי ואין עונה"

אך כששאלו אותו בצורה פרטית, באופן בו הוא היה בטוח שלא יספרו שהוא אמר זאת הוא ענה, שמסירת שטחים מהוה פיקוח-נפש ממשי. וכפי שאחד מאנשי הצבא - שיש לו שייכות ללימוד - התבטא, שמצד החשבון הצבאי והחשבון של פיקוח-נפש יצאו עם החתימה 'בשן ועין', והוא אף הביא כמה ראיות והוכחות על כך. וכמו-כן אמר איש צבא נוסף, שמצד הענין של פיקוח-נפש זוהי סכנה גלויה וברורה ללא כל ספק.

ואם בכל-זאת, ישנו רב שמשלה את עצמו שמצד פיקוח-נפש מוכרחים למסור שטחים מסויימים, אזי מאחר ויתכן שהטעו אותו ובפרט שמדובר על עניין של פיקוח-נפש, יש לו את הברירה לקרוא לחדרו מומחה לענייני בטחון ולשאול את דעתו בזה - וממנו הוא ישמע את מה שכבר שמעו מכמה וכמה מומחי בטחון, שמסירת שטחים גורמת לפיקוח-נפש של כל היהודים המתגוררים בארץ ישראל.

התוצאות המרות שנבעו מעירוב 'חשבונות מדיניים' בנושאי פיקוח נפש:

ישנם אנשי צבא האומרים שבנוגע למסירת השטחים - יש שני שיקולים:

השיקול (=חשבון) הצבאי - שהחזרת שטחים גורמת לסכנת פיקוח-נפש; והשיקול המדיני - שלמרות שישנו ענין של פיקוח-נפש, בכל זאת יש למסור שטחים.

- יש לדעת שעירובים של חשבונות מדיניים כאשר מדובר אודות חשבון של פיקוח-נפש - זהו היפך דעת השולחן-ערוך!

כשמדובר אודות פיקוח-נפש אסור לחשוב על שום חשבון מדיני! ולא יתכן שרב יפסוק נגד השולחן ערוך, ויאמר שיש להתחשב בחשבון המדיני כשזה סותר את החשבון של פיקוח-נפש.

הוכחה ברורה לכך שאסור בשום אופן לערב חשבון מדיני כאשר מדובר על פיקוח-נפש ניתן להביא ממה שהתרחש במלחמת יום-הכיפורים (ומאחר שעכשיו גילו את כל פרטי המעשה שהיה אז, אף אחד אינו יכול להתווכח על זה):

כמה שעות לפני שהחלה המלחמה, הגיעה לישראל ידיעה ברורה שמצרים וסוריה גייסו את צבאם ועומדים הם הכן לתקוף רחמנא ליצלן, את ארץ ישראל.

משיחת מוצש"פ האזינו תשל"ט

בתחילה עוד התווכחו אם ידיעה זו נכונה, אך כשהתברר כי ידיעה זו נכונה וברורה, כינסו ישיבת ממשלה, ובישיבה זו היתה הערכה ברורה מאנשי הצבא - שאם יעשו מיד גיוס מלא של אנשי המילואים, יוכלו לעצור את המיתקפה ובמילא יהיו פחות קרבנות. והוסיפו: שאף יתכן שכשהערבים ישמעו על גיוס מלא יפול עליהם פחד והם יעצרו את ההתקפה, ועל-כל-פנים יהיו פחות קרבנות מכפי שיכול להיות אם הם יתקיפו כשלא יהיה גיוס מלא.

זו היתה דעתם של אנשי הצבא - חשבון צבאי.

לפוליטיקאים, היתה דעה אחרת:

אמנם מצד החשבון הצבאי ומצד פיקוח-נפש מוכרחים מיד לעשות גיוס מלא - אבל אז ישראל, תצטייר כתוקפנית, כמו-כן יש חשש שארצות-הברית תתרגז מזה, ותפסיק את סיוע הנשק והכסף; ולכן אין לעשות גיוס מלא, אלא רק יודיעו לארצות-הברית שיש ידיעה שהערבים מתכוננים לתקוף את ישראל, וישארו רק החיילים שנמצאים כעת בצבא, שבמצב כזה כולם מודים שיהיו יותר קרבנות, רחמנא ליצלן, אבל אז לכל-הפחות ארצות-הברית תשאר ידידה טובה ותעזור בנשק.

ההחלטה שהתקבלה היתה - שלמרות שמצד החשבון הצבאי ופיקוח-נפש מוכרחים לעשות גיוס מלא ולהגן על הגבולות, מכיון שעל-ידי-זה יחסכו קרבנות, בכל זאת, מוכרחים להתחשב עם החשבון המדיני - כיצד ישפיע הדבר על הידידות עם ארצות-הברית וכדומה.

כתוצאה מהחלטה אומללה זו ורצון למצוא חן בעיני העולם, לא גייסו את כוחות המילואים, וכשפרצה המלחמה, התמודדו החיילים לבדם, וכבר בשעות הראשונות של המלחמה - נהרגו אלפי חיילים, ואלפים נשארו נכים עד עצם היום הזה, וכל זה השתלשל מכך שעירבו את החשבון המדיני שלא במקומו.

נהרגו אלפי: תוצאות המלחמה: 2521
הרוגים וכ-7000 פצועים!

נהרגו אלפי חיילים, ואלפים נשארו נכים עד עצם היום הזה, וכל זה השתלשל מכך שעירבו את החשבון המדיני שלא במקומו.

לאחר מכן התברר, שזה לא היה גורם להרעת יחסי הידידות בין ארצות-הברית לישראל. ובנשק ששלחו האמריקאים ברכבת האווירית - כלל לא השתמשו, והוא אף נשאר במחסנים לאחר המלחמה. וזה למרות שלא עשו גיוס מלא, שמניעת הגיוס המלא גרמה נזק לכלי-הנשק של היהודים, ואף-על-פי-כן היה מספיק נשק, וכלל לא נצרכו לנשק ששלחה ארצות-

"קראתי ואין עונה"

הברית; ועל-אחת-כמה-וכמה אם היו עושים גיוס מלא והיו מתכוננים למתקפה אפילו כמה שעות קודם לכן וודאי שאז לא היו נזקקים לנשק זה.

"זוהי אינה שאלה של 'קורקבן' או 'ריאה' – זוהי שאלה של פיקוח נפש!"

ולמרות שיודעים עובדות ברורות אלו – הולכים ומטעים 'רב' ואומרים לו שצריכים להחזיר שטחים בשביל פיקוח-נפש!

איני יודע מי הטעה אותו, אך בידו של 'הרב' לברר ולחקור האם מי שמסר לו זאת אמנם קיבל את חוות-הדעת הנכונה מהמומחים של הצבא:

מאחר ואנו לא חיים במדבר, יש בכל יום ויום את האפשרות לקרוא למומחה צבאי ולומר לו שרוצים לשמוע ממנו חוות-דעת מקצועית כמומחה בענינים אלו – מהו האופן שעל-ידו יהיה פחות פיקוח-נפש – כשימסרו שטחים או דווקא כשלא ימסרו?

וכאמור לעיל: כל המומחים בעניני צבא אוחזים בדעה אחידה, שהחזרת שטחים כרוכה בפיקוח-נפש של יהודים הנמצאים בארץ ישראל, וכפי שכמה מהם התבטאו שכבר יצאו "בשן ועין" בחתימה עצמה, ואין לשער מה שיכול לצאת מזה בעתיד, רחמנא ליצלן.

ענין זה של אי-מסירת השטחים, אין לו שמץ של שייכות לדין "אל תתגרה בגוי קטן"³, ולהתגרות באומות. זהו עניין הקשור אך ורק לפסק-דין ברור בשולחן-ערוך: כשיהודים חיים ב"עיר הסמוכה לספר" ועובדי-כוכבים באים ואומרים שהם באים רק "על עסקי תבן וקש" – הרי ישנו פסק-דין ברור שאין לערב שיקולים כגון, האם הגוי יהיה "ברוגז", או שמא זוהי התגרות, השיקול היחיד שצריך להיות הוא, האם בכך פותחים את שטחי ארץ ישראל לפניהם, וכיון שעל-ידי-זה נפתח בפניהם השטח – הדין הוא, ש"יוצאים עליהם בכלי-זיין" ואפילו בשבת. וכשם שבמקרה בו יש מחלה, צריך הרב לשאול לדעתו של הרופא, בדיוק באותה מידה צריך הוא לשאול לדעתם של מומחי הצבא בנוגע להחזרת שטחים.

ואין לשאול בענין זה (האם מדינה מסויימת תהיה "ברוגז" מכך או לא) אצל העיתונאים, זוהי לא שאלה שיכולים לשחק בה – שזה יאמר שזהו קורקבן והשני יאמר

(3) ראה פסחים ק"ג, א.

משיחת מוצש"פ האזינו תשל"ט

שזוהי ריאה - אלא זוהי שאלה של פיקוח-נפש כפשוטו!!! ולכן צריכים לשאול רק את המומחים לכך. וכאמור, כבר שאלו את מומחי הצבא בנוגע לענין זה, ויודעים את שיטתם הברורה בנושא זה.

וכשמתעקשים לומר שמסירת שטחים היא שאלה של "אל תתגרה בגוי קטן", צריכים לדעת שבכך זורקים את העניין של פיקוח-נפש לצד.

וקשה להאמין שישנם יהודים שיעשו דבר כזה. הסיבה היחידה שהם אומרים כך היא כיון שהטעו אותם ולא סיפרו להם את האמת, והצרה היא שהם לא רוצים לקרוא למומחה צבאי ולשאול אותו.

הסיבה שוויתרו על השטחים היא כיון שלא עמדו בתוקף המתאים. וראיה לכך: שבנוגע לענינים מסויימים עליהם עמדו בתוקף, הצליחו.

- והיו ידיעות על כך בפועל שהעמידה בתוקף הועילה. טענו שאיני יודע את העובדות - לא רק שידעתי את העובדות אלא אף סיפרו לי מאחורי הפרגוד את מה שהתרחש, וכלל אין צריכים להגיע למידע סודי מאחר שזה דבר גלוי, וכדלהלן:

כאשר נשיא מצרים הגיע לירושלים - נגד רצונם של שאר המדינות הערביות, היה ברור לכולם שסיבת הגעתו היא, לעשות שלום בין מצרים לארץ ישראל. אם שאר המדינות הערביות יסכימו, מוטב. ואם לא, הוא יעשה שלום פרטי בין מצרים לארץ ישראל.

בתחילה, הוא לא אמר זאת - כיוון שהוא היה מעונין לקבל כסף מאותם מדינות, אך לא צריך להיות מומחה גדול בשביל להבין שכשהוא עושה זאת בגלוי - ביודעו שכולם מתנגדים לזה, כוונתו לעשות בנפרד שלום בין מצרים לישראל, אלא סיבת ההכרזה בגלוי היא, כדי שהוא יצטייר כאדם הגון, בכך שהוא מבקש מהם, ואם הם לא יתנו לו - הוא לא אשם, וזה כלל לא יזיק לו.

לאחר מכן כשהענינים התקדמו, ומשלחות ישראל ומצרים הגיעו ל'קעמפ-דייוויד' - הבין אפילו תינוק בן יומו, שגם אם יפרדו המשלחות ללא תוצאות ממשיות - זה לא יזיק כלל לנציג מצרים, כיון שהוא עשה את כל התלוי בו: הוא התייצב בשם מצרים ובשם כל מדינות ערב, בירושלים, ולאחר-מכן בווינגטון והציע שלום, הוא עשה כל שביכולתו, אלא שהוא לא הצליח לפעול שיהיה שלום.

"קראתי ואין עונה"

כמו-כן, כשלוך השיחות אודות נתינת שטחי יהודה ושומרון לפלשתינאים לא היה מזיק כלל לבא-כח של ארץ ישראל, כיון שאין לו מה לדבר עם מצרים אודות הנעשה בירדן. מה- גם שירדן והפלשתינאים אומרים בעצמם שמצרים אינה הבא-כח שלהם, כך שנציג של ארץ ישראל אינו רוצה לדבר עם מצרים על-זה.

אמנם ארצות-הברית היתה מוכרחת לפעול שהמשלחות לא יפרדו קודם שחותמים על הניירות, כיון שנשיא ארצות-הברית העמיד את כל סמכותו על כף המאזניים והזמינם לעיר בירתו [ושינגטון], הוא היה מוכרח להראות שארצות-הברית היא זו שמושלת ושולטת, כי אם לא - זה יכול להזיק לו בבחירות, לכן הוא היה מוכרח לפעול שיחתמו על איזה נייר שרק יהיה - העיקר שיהיה חתום על-ידי שני הצדדים;

אך מכל-מקום, "הלהט" שהיה לבא-כח של מצרים - הוא רק במה שנוגע למצרים. הוא אמנם תבע גם עבור הפלשתינאים וירדן ושאר המדינות, אבל לו עצמו נגע רק מה שנעשה בארצו, ואילו מה שנעשה ביהודה ושומרון - כלל לא נגע לו.

"אני אומר במלוא האחריות - אסור למסור את הגדה המערבית ויו"ש; זהו פיקוח נפש!"

ואי-לכך, היה על הבא-כח של ארץ ישראל לטעון, שלא יכולים למסור את יהודה ושומרון (מאחר וכאמור, זה כלל לא נוגע למצרים), הן מצד הלאו של "לא תחנם"⁴, והן ובעיקר - כיון ששטחי יהודה ושומרון הם שטחי הגבול, המשמשים להגנתה של ארץ ישראל.

ואילו היו טוענים טענה זו בתוקף, ודאי שהיו מצליחים בכך. והראיה הברורה לכך היא מענין ירושלים:

נשיא מצרים, תבע את ירושלים בדיוק באותו התוקף בו הוא תבע דברים אחרים. אך כאשר אמרו לו באופן ברור: "זאת לא", הוא הסכים לכך.

וכשם שעמדו בתוקף בנוגע לירושלים, כמו-כן היו יכולים לעמוד בתוקף גם בנוגע ל"גדה המערבית". וכיון שלא עמדו על-כך בתוקף, לא הצליחו להחזיק בזה. והמצב אכן

(4) ואתחנן ז, ב. ובפירש"י. עבודה-זרה ב, א. רמב"ם הל' עכו"ם פ"ה ג"ה-ד. טור-שולחן-ערוך יורה-דעה ס' קנא ס"ח ואילך.

משיחת מוצש"פ האזינו תשל"ט

היה כן וכפי שמובן לכל מי שמבין בענינים מדיניים - נוסף לידיעות שהגיעו "מאחורי הפרגוד".

לאחר מעשה, ישנם כאלה הסבורים, שמאחר וחתמו הרי זה כאילו שנמסרו השטחים - ואת הנעשה אין להשיב.

אך יש לדעת שהדבר עדיין לא נעשה, ועדיין לא התחיל, קודם יש לדבר על כל הפרטים ופרטי-פרטים, עד-כדי-כך שיכולים להתחרט ולבטל זאת ואין זה עניין לדבר על כך בפרסום.

ואני אומר במלוא האחריות:

כל הגדה המערבית, וכל יהודה ושומרון - אסור לתתם על פי שולחן-ערוך כי הוא עניין של פיקוח-נפש!!

באם ארצות-הברית תראה שיש לה עסק עם אנשים שעומדים בתוקף על עמדתם - עמדת ההלכה, עמדתה של התורה - "תורת אמת", "תורת חיים" - האומרת, שכיון שזה קשור עם פיקוח-נפש לכן אסור לפתוח את הגבול אפילו כדי אצבע קטנה כי כך תיפתח לפניהם הארץ כולה. וכפי שראו בזמנים אחרים, שכאשר טענו בתוקף - הטענה נתקבלה.

בזמנים אחרים: ביקורו של בגין בארה"ב. אז, הציג קרטל את תוכנית האוטונומיה. קרטל דרש שיהיו ויתורים גם בירושלים (ו) טבת תשל"ח - 16.12.1977.

וכיון שזו דעתם של כל אנשי הצבא, יכולים לאספם שוב ולשאלם כיצד הוא המצב מצד החשבון הצבאי בלבד, ולאחר מכן אפשר לומר את הנימוק שמכיון שכל אנשי הצבא אמרו פה אחד שמסירת השטחים תגרום לפיקוח-נפש של כל היהודים הנמצאים בארץ הקודש - היה-לא-תהיה, לכן אי-אפשר לוותר על שטחי יהודה ושומרון.

וטענה זו תתקבל גם עתה:

כיון, שמצד אחד, מצרים אינה "להוטה" ולא נוגע לה מה יהיה ב"גדה המערבית", ולאידך גיסא, ארצות-הברית לא תיתן שיעזבו את "קעמפ-דייוויד" ללא חתימה, ולכל-הפחות, על פריצת דרך לשלום בין מצרים לארץ ישראל ואז, כשארצות-הברית תראה, שאין שום דרך לפעול שיחזירו את יהודה ושומרון, היא תפעל שלכל הפחות יחתמו ישראל

"קראתי ואין עונה"

ומצרים על נוסח של שלום, שימנע מלחמה (וכידוע, שלא תיתכן מלחמה ללא השתתפותה של מצרים).

ובכדי שאכן יקרה דבר זה, צריכים באותם שעות מעטות שנמצאים שם, לעמוד בתוקף ולומר בבירור את חוות דעתם של אנשי הצבא, אמנם לא חייבים לומר שכך כתוב בשולחן ערוך, אך יכולים לומר שזוהי חוות-דעתם של כל אנשי הצבא, פה אחד!

אני מוכרח למחות היות וישנו הדין "לא תעמוד על דם רעך"!

למרות שבאמת אין זה עניין שלי, היות וישנם רבנים מארץ ישראל שזהו תפקידם לעשות את כל הרעש, אבל כיון שישנו הדין⁵ של "לא תעמוד על דם רעך", לכן אני מנצל את ההזדמנות לדבר באופן שיוכלו לשמוע זאת בכל קצווי תבל.

אני אומר זאת בכל החרפות, כיון שעומדים בארבעת הימים שבין יום-הכיפורים לסוכות שאז היהודים 'עסוקין במצוות' ומצד "לא תעמוד על דם רעך" - כל אחד שיוודע על המצב אסור לו לשתוק ועליו לומר בגלוי את המצב כמות שהוא!

שהמצב הוא כאמור לעיל - אני חוזר על כך בפעם השלישית מצד חומרת העניין - שכל אנשי הצבא אומרים פה אחד, שעל-פי חשבון צבאי אין כל ספק שאם יחזירו משהו ב"גדה המערבית" הגבול המזרחי של ארץ ישראל פותחים את כל הארץ לפניהם, ובכך גורמים לפיקוח-נפש לכל היהודים הנמצאים בארץ ישראל.

וגם מצד החשבון המדיני - כשיעמדו על-כך בתוקף יצליחו בדיוק כשם שהצליחו כאשר עמדו בתוקף בנוגע לירושלים.

אמנם בגלל אותה טעות שעושים בנוגע לגדה המערבית ולא עומדים בתוקף, אין להם את הזכות לעמוד בתוקף בנוגע לירושלים - אך בכל זאת, הקב"ה עזר שעל ירושלים עמדו בתוקף, כדי להראות שכאשר הצד השני רואה שאכן מתכוונים לכך באמת - הם מוותרים!

וכאמור, מצרים תחתום חוזה שלום עם ישראל גם אם ישראל לא תסכים לתת את הגדה המערבית. היא אמנם דורשת הכל, אך היא תקח מה שיתנו לה, וכיון שארצות-הברית לא תתן לנציגי המדינות רשות לחזור, קודם שיחתמו על נייר, אזי הם 'יצאו ידי-חובה',

(5) קדושים יט, טז.

משיחת מוצש"פ האזינו תשל"ט

בחתמה על נייר של שלום בין מצרים וארץ ישראל - ורק אם ישראל תיתן טעם פשוט מדוע אין יכולים לחתום על מסירת הגדה המערבית - שהטעם הפשוט והאמיתי הוא, שכאשר ארצות-הברית תשאל את המומחים שלה בעניני בטחון, הם יאמרו שאם ימסרו את הגדה המערבית לערבים, הרי שבכך, פותחים את כל הארץ לפניהם - וכך יוותרו האמריקאים על סעיף זה.

ההסכמה לאוטונומיה - שמיטת הקרקע מתחת לרגליים!

אמנם יש שטוענים, שאין זו מסירת שטחים אלא אוטונומיה בלבד אך כמדובר כמה פעמים, אין הפירוש בזה שנותנים אוטונומיה ליהודים, אלא נותנים אוטונומיה לאלו הנמצאים בשכם, בחברון, ברמאללה וכיוצא-בזה (שכבר עתה יש להם אוטונומיה בזעיר-אנפין), ויודעים את מי הם בוחרים בתור נציגיהם - וכאשר נותנים להם אוטונומיה ואפילו רק אזרחית, הרי שאז הבעלות של ישראל במקום זה מפסיקה, ורק כשממשיכים לשמור שם על הבטחון, ישראל שולטת במקום.

ולאחר שהם יקבלו את האוטונומיה הם יבואו ויטענו שאין ברצונם לחכות חמש שנים⁶ ומספיקים חמשה ימים, וידרשו שיוציאו את הצבא מכיון שיש להם משטרה שלהם, ולהחזיק משטרה משלהם יתירו להם באוטונומיה, ואפילו יתנו להם נשק.

על-ידי הסכמה זו לאוטונומיה, שומטים מלכתחילה את היסוד מתחת לרגליים, שאחר-כך לא יוכלו לעמוד שם. בהזדמנות הראשונה שהערבים ירגישו מה יש בכחם, כבר לא תהיה כל אפשרות להתדיין אתם!

וראו באופן ברור: שלאחר שחתמו ב"קעמפ-דייוויד" שמוותרים על כל מה שברשותנו

מזל טוב: 50 אלף איש חגגו בכיכר מלכי ישראל את ה'שלום' יום לאחר חתימתו - ט"ז אלול תשל"ח - 10.9.1978

ומביאים להם אוטונומיה, וכולם איחלו על כך 'מזל טוב', שלוקחים חלקים מארץ ישראל, ורק המתינו כמה שבועות, ומיד הציבו תביעה שזה עדיין לא

מספיק וצריכים למסור שטחים נוספים, ולא יכולים לחכות חמש שנים וכו', וכל הפרטים שחלקם נדפסו כבר בעיתונים וחלקם יודפסו מחר ומחרתיים.

(6) = ההסכם קבע שלאחר חמש שנים מהחלת האוטונומיה, יתחיל הסדר קבע - המו"ל.

"קראתי ואין עונה"

אם היו עומדים מלכתחילה בתוקף, לא היו מגיעים לכך כלל, אבל כעת ברור מה יהיה, רחמנא-ליצלן היה-לא-תהיה, באם יחתמו על הנוסח שרוצים להציע עכשיו. אין שום ספק וספק-ספיקא שזה יגדיל את הסכנה של פיקוח-נפש שלא בערך ממה שהיה עד עכשיו, ועל יסוד העובדות שהיו עד עתה זמן קצר לאחר החתימה הם יתבעו תביעה אחרי תביעה, עד לתביעה של הקיצונים שבהם שאינני רוצה להעלותה כלל על דל-שפתי.

הנקודה בכל הנזכר-לעיל היא:

ראשית: אלו שהטעו אותם עד עתה, ואמרו להם שהמומחה הצבאי אומר שמצד פיקוח-נפש צריכים להחזיר שטחים - שידעו שזו טעות חמורה ביותר, ונגד פסק הדין בנוגע לפיקוח-נפש.

הם אמנם לא אשמים בזה שהטעו אותם, אך בידם לברר את זה וכל מומחה צבאי שהוא יזמין אליו (כמובן בהבטחה שהוא לא יגלה את שמו, כדי שלא יהיו לו צרות על אמירת האמת) ישמע את אותה חוות-דעת ששלוחי שמעו מכולם בלי יוצא מן הכלל: שמהחתימה בלבד יצאו ב'שן ועין', ושהסכנה בנוגע לפיקוח-נפש היא שלא בערך מכפי שהיה עד עתה, רחמנא-ליצלן.

שנית: אלו האומרים שהם שאלו את הפוסק והוא אמר שהם צריכים לאחל 'מזל טוב' על מסירת שטחים, אזי חובתם האנושית מצד הגינות פשוטה (ואף לא מצד שולחן-ערוך) לפרסם (ובמיוחד באותו מקום אליו הגיעה הידיעה שלהם) שהפוסק אמר להם לשתוק, ולמרות זאת הם איחלו 'מזל טוב' זה לזה.

שלישית: שלא יחשבו שזה נשאר סוד, ולכן יכולים הם להמשיך להעלים את זה הדבר נדפס כבר בעיתונים מאחר שטבע של עיתונאי הוא, שכשהוא שומע דבר חדש הוא מפרסם זאת מיד ואי-אפשר להסתיר דבר כאשר נוכחים בשעת מעשה עשר, עשרים או שלושים איש; וכידוע מאמר הגמרא⁷: "מילתא דמתאמרא באפי תלתא", שדבר הנאמר בפני שלשה אנשים, מוכרח להתפרסם, וכשם שהיה במלחמת יום-הכיפורים, שהדרגים הבכירים חשבו שאף אחד לא יודע מהמחדל המבהיל שעשו⁸ - אך סוף-כל-סוף זה התגלה. ובעקבות כך

(7) בכא-בתרא לט, א

(8) = אי-גיוס מילואים, למרות שהם ידעו בבירור שהולכת לפרוץ מלחמה - כיון שלא רצו להצטייר כ"תוקפנים". - המו"ל

משיחת מוצש"פ האזינו תשל"ט

היו הרבה קרבנות רחמנא ליצלן. וזאת, בגלל שלא התחשבו עם החשבון הצבאי אלא עם החשבון המדיני.

ולסיכום הדברים: כיון שמצרים אינה "מתלהבת" מכך שסוריה ירדן או לבנון יגדלו. ורצונה הוא מנוחה בלבד, העיקר שהיא תקבל מארצות-הברית סיוע, ולכן היא מסכימה לכל מה שארצות-הברית תדרוש.

וכיון שארצות-הברית רוצה הסכם שלום בכל מקרה, ומצרים תסכים לעשות כל מה שארצות-הברית תדרוש, יוכלו הישראלים לחתום על הסכם גם בלי מסירת שטחי יהודה ושומרון. כיון שויתור על שטחים אלו, הוא פיקוח נפש כפשוטו, של היהודים הנמצאים בארץ ישראל.

ואם יתנו לערבים משטר אזרחי במקומות אלו בכך נותנים לידיהם את הנשק שבו יגרשו הם, רחמנא ליצלן, מחר או מחרתיים את כל היהודים ואנשי הצבא הנמצאים שם!

השאלה היא מתי זה יקרה יום לפני או יום אחרי. אך הנקודה העיקרית היא שבכך מוסרים להם את המפתח לזה, ולוקחים מאיתנו את האפשרות להתדיין על זה, כיון שבשעה שנותנים להם שליטה אזרחית, מכירים בזה שהם הבעלים על השטח, והם יכולים להחליט את מי רוצים הם כשכן ואת מי לא, היכן צריכים צבא והיכן לא. ואין כאן המקום להאריך בזה.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת האזינו, י"ג תשרי תשל"ט)

"קראתי ואין עונה"

הקפה שני קשורה לירושלים; שלישית - לחברון; רביעית - לאנשי הצבא; חמישית - לרבנים!

קודם הקפה שניה:

ידוע הכלל¹ ש"דברי תורה אין צריכין חיזוק". ומכך מובן בפשטות שכאשר רש"י כותב בתחילת פירושו על התורה² - "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים³... כל הארץ של הקדוש-ברוך-הוא, ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו" אין זה צריך חיזוק. ובפרט שזה מובא מיד בתחילת פירושו על התורה, ובכמה מקומות בתורה.

אך אף-על-פי-כן, על מנת שזה יהיה באופן של "וחרב לא תעבור בארצכם, אפילו חרב של שלום"⁴, הנה, על-פי תורת הבעש"ט⁵ שבמקום שמחשבתו של אדם נמצאת, שם הוא נמצא - אזי כשחושבים ומתבוננים שנמצאים בירושלים עיר-הקודש, עיר "אשר חנה בה דוד"⁶ - הרי שנמצאים שם בפועל.

ממילא נמצאים אנו כעת ועושים 'הקפות' בירושלים עיר-הקודש, כפי שהיא מחוברת עם ירושלים של מעלה, ובירושלים גופא, בהר הבית מקום מקדשנו, "מקדש מלך עיר מלוכה"⁷.

וזה יגרום לכך, שהכרזתו והודעתו של רש"י "ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו" - נעשית גלויה לעין כל: שעוד בהיותנו ברגעים האחרונים בגלות, יראו כולם בעיני בשר, ובאופן גלוי לעין כל, איך שכל ארץ ישראל לגבולותיה - שייכת ליהודים - שלימות ארץ ישראל ועם-ישראל על-ידי שלימות התורה.

קודם הקפה שלישית:

לאחרי ירושלים (שעליה דובר בהקפה הקודמת) באה כל ארץ ישראל, מכיון ש"עתידה ירושלים שתתפשט בכל ארץ-ישראל"⁸, עליה נאמר⁹ "ארץ אשר... עיני ה' אלוקיך בה

(1) תענית יז, ב.

(2) בראשית א, א.

(3) תהלים קיא, ו.

(4) בחוקותי כו, ו. וראה תענית כב, ב.

(5) כתר שם-טוב הוספות אות לח. וש"נ.

(6) ישעי' כט, א.

(7) עמוס ז, יג.

משיחת ליל שמיני-עצרת תשל"ט

מרשית השנה ועד אחרית שנה". והחל מחברון בה נמצאת מערת המכפלה שקנה אברהם אבינו ב"ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר"¹⁰ ובאופן של "אחוזת עולם"¹¹ - שלא שייך בזה שום שינוי ח"ו!

ולכן, הקפה זו - ההקפה השלישית, (שהמידה השלישית - תפארת - כוללת את כל הענינים)¹² שייכת לחברון ואברהם אבינו, שאתו הקב"ה כרת ברית על כל ארץ ישראל, כולל גם קיני קניזי וקדמוני, (שזה בדוגמת המידה השלישית - תפארת - הכוללת את כל הענינים) שעוד בהיותנו בגלות, יודו כולם שהיהודים הם ה"בעלי-בתים" על כל ארץ-ישראל.

קודם הקפה רביעית:

מאחר שנמצאים אנו עדיין בגלות, עוד קודם ה'אתחלתא דגאולה'¹³, לכן בכדי שיהיה "וחרב לא יעבור בארצכם - אפילו חרב של שלום, ושכבתם ואין מחריד" - זקוקים הרי לעשות זאת מתוך דרכי הטבע, ולכן צריכים צבא שיטיל אימה על אלו שעדיין לא רוצים להסכים שארץ ישראל כולה שייכת ליהודים, ולקיים בהם את הפסוק¹⁴ "תפול עליהם אימתה ופחד בגדול זרועך ידמו כאבן".

אך האימה ופחד נעשים על-ידי שיודעים שזה לא מצד "כחי ועוצם ידי"¹⁵, אלא כיון ש"ואנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר"; אמנם צריכים להגיע ל"רכב וסוס" היות וגם אצליהם יש "אלה ברכב ואלה בסוסים" - אך מכל-מקום יודעים שהעיקר הוא ישועת ה' - "ה' הושיעה המלך יעננו ביום קראנו"¹⁶. שהקב"ה עוזר ועונה מיד כשקוראים לו, אך בתורתו הוא ציוה שיעשו גם משהו בדרכי הטבע.

(8) ילקוט-שמעוני ישעי' רמז תקג.

(9) עקב יא, יב.

(10) חיי-שרה כג, טז.

(11) לך-לך יד, ח.

(12) אגה"ק סי"ב. ליקוטי-תורה תזריע כג, ג. ועוד.

(13) ראה בארוכה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

(14) בשלח טו, טז.

(15) עקב ח, יז.

(16) תהלים כ, ח, י.

"קראתי ואין עונה"

וכשיש ידיעה זו אין צריכים להגיע לשום ענינים אחרים, מכיון שעצם מציאות הצבא - ובפרט כשהם מראים לחוץ את התפילין והציציות שלהם - כבר מטיל אימה ופחד, ופועל ש"וחרב לא תעבור בארצכם - אפילו חרב של שלום".

ולכן, בהקפה רביעית זו, השייכת למידת הנצח, ילכו כל אלה שהיו פעם בצבא, ועל-אחת-כמה-וכמה אלו שכעת בצבא, ואפילו רק במילואים וכיוצא-בזה. וילכו בתוקף הנצחון של "נעימות בימינך נצח"¹⁷ - שלא למסור אפילו טפח אחד ואפילו לא אצבע מכל ארץ ישראל לגבולותיה, וזה יפעל שיצליחו בדרכי נועם ובדרכי שלום. ועל אלו שלעת-עתה אינם מסכימים לכך - "תפול עליהם אימתה ופחד בגדול זרועך ידמו כאבן".

וזה יהווה גם הכנה לביאת משיח צדקנו, שאז מלוכת ה"מלך עולמים" תהיה בגילוי.

קודם הקפה חמישית:

בכדי שכל הענינים הנזכרים-לעיל יהיו בדרך מלמעלה למטה, וכפי שחזקיה (שהיה ראוי להיות משיח¹⁸) אמר - "אני ישן על מיטתי ואתה עושה"¹⁹ - אזי, מכיון שה' בעלי-בתים' האמיתיים על ארץ-ישראל ועל כל העולם הם הרבנים - "מאן מלכי רבנן"²⁰, שעל-ידי פסק דינם על-פי תורה מראה להם הקב"ה "מלך עולמים", כיצד להתנהג, ומכיון שכל העולם נכרא הרי על-ידי התורה.

אזי פשוט הדבר שכתורה ישנו פסק-דין ברור בנוגע לכל עניין שבעולם, ועל-אחת-כמה-וכמה בנוגע לארץ ישראל. וכפי שאכן פסקו הרבנים, שאסור למסור שום שטח מארץ ישראל - הארץ שאותה הקב"ה "נתנה לנו" באופן של "נחלת עולם" - אפילו לא שעל אחד, לא טפח אחד, לא אצבע, ואפילו לא 'משהו'.

ולכן, בהקפה חמישית זו, השייכת למידת ההוד של "תנה הודך על השמים"²¹ - שפסוק זה קאי על התורה (שניתנה, לא על השמים אלא בארץ, כפי הפסק-דין של "מאן מלכי רבנן" כאן למטה) - ילכו הרבנים, הראשי-ישיבות, וגם מלמדי-תינוקות של בית רבן. וילכו

(17) לשון הכתוב - תהלים טז, יא.

(18) סנהדרין צא, א.

(19) איכה-רבה פ"ד, טו.

(20) גיטין סב, א.

(21) לשון הכתוב - תהלים ח, ב.

משיחת ליל שמיני-עצרת תשל"ט

עם הפסק-דין הנזכר-לעיל, יחד עם הפסק-דין ש"כלו כל הקיצין"²² ושאנו נמצאים כבר "בעתה - אחישנה"²³, ונמצאים כבר ברגעים האחרונים שלפני הגאולה. שגם ענין הגאולה (מלבד ענין התורה) - שייך להוד - הקפה חמישית - כי מכיון שהחורבן הוא בהוד²⁴ גם הגאולה היא בהוד.

ועל-ידי שהולכים עם פסק-דין של תורה - לא נצרכים לשום יגיעה והשתדלות, אלא הדברים נעשים באופן של "אני ישן על מיטתי ואתה עושה", ועל-אחת-כמה-וכמה שאין בזה שום ויכוחים, היות ופסק-דין של תורה הוא "דבר ה'" - וכמאמר-רבותינו²⁵ "דבר ה' זו הלכה" - וממילא, הרי "דבר אלקינו יקום לעולם"²⁶, ובאופן של "מלכתחילה אריבער" ומלכתחילה בהרחבה ומנוחה, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(מעובד ע"פ שיחת ליל שמיני-עצרת בעת ההקפות תשל"ט)

(22) סנהדרין צז, ב.

(23) לשון הכתוב - ישעי' ס, כב.

(24) ראה אור-התורה נ"ך כרך ב' ע' א' סז; א' ע'.

(25) שבת קלח, ב.

(26) ישעי' מ, ח.

"קראתי ואין עונה"

השיחות דלהלן נאמרו בעקבות האיסור שהטילה הממשלה על היהודים, לשפץ את בית-הכנסת 'אברהם-אבינו' בחברון. היה זה לאחר שהפרופ' בן-ציון טבגר יחד עם אנשי הישוב היהודי בחברון חשפו את בית הכנסת כשהוא קבור תחת דיר עיזים. במהלך הנסיונות של הפרופסור וחבריו לגלות את בית-הכנסת - פונו מהמקום פעם אחר פעם בהוראת הממשלה.

יהודים טוענים לאחיהם: "לסטים אתם!"

דובר כמה פעמים על-כך שכל ארץ ישראל ניתנה ליהודים באופן של "נחלת עולם", ולכן לא יכולים למסור שום שטח מארץ ישראל. ונשאלת השאלה: זהו הרי ענין כל-כך פשוט, ומדוע נצרכים להבהיר זאת כל-כך הרבה פעמים?!

והסיבה לכך היא: שחושך הגלות גדול כל-כך, עד שישנם יהודים הטוענים: "ליסטים אתם"¹, וממילא צריך להתנהג בצדק ויושר, ולהחזיר את שטחי ארץ ישראל...

והם מגלים פנים בתורה שלא כהלכה², רחמנא-ליצלן, ועד כדי כך שאומרים שעל-פי תורה צריכים לגזול קרקע ששייכת ליהודים וליתנה לגויים, מפני פיקוח-נפש - בה בשעה שברור בדיוק להיפך! כפי שראו, שלאחר חתימת החוזה האומלל ב'קעמפ-דייוויד' אמרו אנשי הבטחון שיצאו מהחתימה ב'שן ועין', ואם אכן יחזירו את יהודה ושומרון, תהיה זו סכנה גדולה לכל יהודי ארץ-הקודש.

[אפשר לומר זאת מכיון שעומדים כעת בשמחת תורה. וידועה הרי ההודעה מכבוד-

קדושת מורי-וחמי³ שביום כזה אין מה לפחד מהעניין של "אל תפתח פה לשטן"⁴].

וכפי שדובר כמה-פעמים אודות ההלכה שנפסקה באופן ברור בשולחן-ערוך סימן שכ"ט ס"ו - שאפילו כשהגויים טוענים במפורש שהם באים רק "על עסקי תבן וקש", אסור לפתוח בפניהם את הגבול, מכיון שעי"ז פותחים בפניהם את כל הארץ.

(1) ראה רש"י בראשית א, א.

(2) ראה אבות פ"ג מ"א. סנהדרין צט, א.

(3) ראה תורת-שלום ע' צו ואילך.

(4) ברכות יט, א.

משיחת יום שמחת-תורה תשל"ט

וחושך הגלות גדול כל-כך, שלמרות שיודעים את טענתם הברורה של אנשי הבטחון, שבאם יחזירו שטחים מיהודה ושומרון - יגרם פיקוח-נפש [בנוגע לסיני יש חקירה ודרישה בפני עצמה. אך בנוגע ליהודה ושומרון, ברור הדבר שזוהי סכנה של פיקוח-נפש] בכל-זאת רוצים להחזירם. אלא שמלבישים זאת בלבושים שונים, כגון: 'אוטונומיה', 'משטר אזרחי' וכדומה - מושגים ללא שום תוכן מציאותי.

וכדי שלא יטעו ויחשבו שהגויים אכן יסתפקו בכך - רואים שדעתם של אלו אשר הערבים בחרום כנציגייהם היא, שלא מספיק מה שסיכמו אלא צריכים למסור את כל השטחים!

מורים לאנשי הצבא, בעלי המס"נ, לפנות יהודים מבית כנסת אברהם-אבינו בחברון!

ומרוב החושך הגדול, קרה דבר מבהיל, כדלהלן:

כולם מודים הרי שכשם שהערבים יכולים לקנות קרקע בחברון, כך גם היהודים. על-אחת-כמה-וכמה כשמדובר על מקום שהערבים עצמם מודים שזה שייך ליהודים, כמו בית-הכנסת 'אברהם אבינו' [אין כל הבדל אם זה אכן של אברהם אבינו או לא, היות והם עצמם אומרים שזה כך] ולכאורה, אם ערבי יכול לשפץ את ביתו, יכולים גם היהודים לשפץ את בית-הכנסת שלהם.

אך לפועל, מתנהגים באופן של מאמר חז"ל⁵ "עבירה גוררת עבירה": לא זו בלבד שרוצים לתת משטר אזרחי לערבים בשטחי יהודה ושומרון, למרות שזוהי סכנה לדברי כל המומחים - אלא אף לא נותנים ליהודים לשפץ את בית-הכנסת של אברהם אבינו!

הם לא מתירים זאת, כיון שהם מפחדים מהגויים, והם לא מתביישים כלל לומר זאת. וכמו כן, אין הם רוצים להתערב בעניניהם הפנימיים של הערבים, והערבי רק נהנה מזה, שבאים אליו וטופחים על שכמו ואומרים לו - אחינו אתה, תבחר בעצמך מושל ושולט, ואף אחד לא יתערב בעניניך!

מה הקשר בין בית-הכנסת אברהם אבינו, לעניניהם הפנימיים של הערבים?! - אין פוצה פה ומצפצף על גודל הירידה!

(5) אבות פ"ד מ"ב.

"קראתי ואין עונה"

ולא מסתפקים בזה, אלא לוקחים אנשי-צבא המוסרים את נפשם להגן על ארצנו הקדושה ועל עמנו הקדוש, ומנצלים את מסירות נפשם בשביל להוציא יהודים מבית-הכנסת של אברהם אבינו שנמצא בחברון.

ואף-על-פי-כן - כולם שותקים! מאותו אחד שכבר כן עומד בתוקף, מדבר בכלל על ענינים אחרים, מנושא זה כלל לא אכפת לו.

[לפני מספר חודשים⁶, ביקרו המשלחות בארצות הברית ודנו אודות יהודה ושומרון. ובמהלך הדיון העלתה וושינגטון הצעה מבהילה ביותר, והיא שיתנו לערבים שלטון אזרחי מלא על שטחי יהודה ושומרון!]

כששמעתי זאת - הזדעזעתי! היתכן שנשיא ארה"ב יאמר כדבר הזה? אמנם הוא נשיאה של 'מלכות של חסד', וצריך שיהיה את הענין של "ודרשו את שלום העיר"⁷, ובפרט שלאחרונה יצא בקריאה על חינוך אך מכל-מקום, אם יהודי יכול לטעות, וודאי אחד שאינו יהודי. [קריאה על חינוך: בי"א ניסן תשל"ח יום הנשיא קרטר 'חוק חינוך' לכבוד הרבי.]

ולאחר מכן ממשיכים באופן של "מצוה גוררת מצוה", והולכים "מחיל אל חיל"⁸ - בלשון סגי נהור; שנוסף לעובדה שמפנים מתיישבים שהתיישבו בשטחים שוממים מאדם - גם לא נותנים ליהודים לשפץ את בית-הכנסת של אברהם אבינו, ומפנים את אלו שניסו לעשות זאת.

ניתן עדיין להסביר את זה, שכשיהודי מגיע למערת המכפלה לא בזמנים שנקבעו - לא נותנים לו להכנס, (למרות שגם זה לא מובן): היות ומכיון שקבעו זמני כניסה מסויימים - צריכה להיות משמעת. אבל כאן עושים דבר מבהיל ביותר: לא נותנים ליהודים לשפץ את 'בית-הכנסת אברהם אבינו'! ועושים זאת על-ידי יהודים בעלי מסירות-נפש המעמידים את נפשם בסכנה, על-מנת להגן על שלימות העם ושלימות הארץ.

כבוד-קדושת מורי-וחמי מבאר על מאמר הגמרא⁹ שעשירות והפכה הוא "גלגל החוזר בעולם" - שכשמגיעים לנקודה התחתונה ביותר שאין למטה ממנה, אין ברירה אלא לעלות.

(6) = ו' טבת תשל"ח - 16 בדצמבר. וראה שיחת ח"י אלול תשל"ח. המו"ל.

(7) לשון הכתוב - ירמיהו כט, ז.

(8) לשון הכתוב - תהלים פד, ח.

(9) שבת קנא, ב. ועוד.

משיחת יום שמחת-תורה תשל"ט

הגענו לירידה התחתונה ביותר: רב "מגלה פנים בתורה שלא כהלכה!"

וכן בעניננו: הגענו לירידה מבהילה ביותר - הן מצד אלו שעושים בפועל את הענינים הבלתי-רצויים, ויותר מזה - מצד אלו ששותקים. והירידה כה גדולה, עד שמגיעים למצב של "גילוי פנים בתורה שלא כהלכה", ואומרים שטעל-פי דין צריכים להחזיר שטחים, כיון שאם לא יעשו זאת - עלול הגוי להתרגז, וממילא זה גורם לפיקוח נפש. וכשהם פוסקים זאת, מתכוונים הם כנראה גם לירושלים העתיקה, היות ובנוסף לכל השטחים, אומרים הגויים במפורש שהם רוצים גם את ירושלים העתיקה, ואם לא יתנו להם - הם יתרגזו.

אנשי הצבא אמרו בבירור שהחזרת שטחים מיהודה ושומרון קשורה בפיקוח-נפש ממש, מלבד זאת שישנם שם ישובים יהודיים. ולמרות זאת - לא רק שמוכנים לתת להם 'אוטונומיה', אלא אף מכריחים את חיילי צה"ל לפנות יהודים שרצו לשפץ את בית-הכנסת של אברהם אבינו. זוהי, כאמור ירידה שאין למטה הימנה, וגם אם יבוא ממציא המצאות ויאמר ששייכת ירידה גדולה אף מזו - הרי כדאי שלא לחפש אחריה היות ומספיקים לנו כל הנפילות והירידות שהיו עד עכשיו; נכון אמנם שלא הייתי נוכח שם בשעת מעשה, ואילו כל מה שדובר כאן הוא על-פי ידיעות שהתקבלו מאחרים - אך כשישנם עדים כשרים ונאמנים, קרוב לודאי שגם עדותם כשירה ונאמנה. ובפרט שהתרחשו בארץ ישראל כמה מקרים כעין זה - שהשתמשו עם אנשי צבא בעלי מסירות-נפש להוציא יהודים מנחלתם בארץ הקודש. שזה מחזק את הידיעה אודות הסיפור המבהיל הנזכר-לעיל - שהוא סיפור אמיתי לכל פרטיו.

ויהי רצון, שאמנם 'מה שהיה - היה', ומכאן ולהבא ינהגו כפי האמת - שהקב"ה הראה לנו, שהוא הבעל הבית היחיד על העולם, והוא הודיע ש"ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו", ושנצא ידי חובה בירידה שהיתה עד עכשיו, ושעוד בימים האחרונים של הגלות תתחיל העליה, על-ידי שלא יתביישו לומר את האמת הכתובה בתורה. אשר אפילו הגויים יודעים שכל ארץ ישראל לגבולותיה שייכת ליהודים - "נחלת עולם לעם עולם" - עד שמגיעים לעליה שאין למעלה ממנה, בקיום היעוד¹¹ "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו והיתה לה' המלוכה", בביאת משיח צדקנו תיכף ומיד ממש.

(11) צפניה ג, ט

"קראתי ואין עונה"

(מעובד ע"פ שיחת יום שמחת תורה ה'תשל"ט)

משיחת מוצש"פ בראשית תשל"ט

הסיבה שה' הביא את הארץ בתחילה לגויים – שתהיה שמורה עד שכל בני"י יכנסו אליה:

בתחילת פרשתנו¹ מביא רש"י: "אמר ר' יצחק: לא היה צריך להתחיל את התורה אלא מהחודש הזה לכם² שהיא מצוה ראשונה שנצטוו בה ישראל, ומה טעם פתח בבראשית? משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים³. שאם יאמרו אומות העולם לישראל: לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גוים. הם אומרים להם: כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה, ונתנה לאשר ישר בעיניו, ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".
ולכאורה, מתעוררת כאן שאלה עצומה אצל ה"בן חמש למקרא" (ואף אצל אדם בוגר) שלומד זאת, וכדלהלן:

למרות שהתורה נכתבה בתכלית הדיוק - הנה כאן, שינו את כל הסדר של התורה, וזאת, בשביל שתהיה ליהודים תשובה לטענת הגויים. ואינו מובן: לשם-מה היה לשנות סדר זה?! - פשוט יותר היה אילו הקב"ה היה נותן מלכתחילה את ארץ ישראל לעם ישראל, ואז כלל לא היה מקום לטענת הגויים, וממילא - כלל לא היו צריכים לשנות את הסדר בתורה!

אמת אמנם שעל הקב"ה אי-אפשר לשאול שאלות ולהקשות קושיות. אולם, כשם שבתורה ישנם ענינים המוסברים על-פי שכל (והראיה: שאת התשובה על הטענה "ליסטים אתם" הסבירו לו בשכל - ש"ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו") - אזי גם זאת ניתן להסביר בשכל ואין צורך לומר "גזירה היא מלפני".

וכמו-כן כאן: כשרואים שעבור ענין מסוים הפכו את כל סדר התורה, הרי שזה לא מובן - מדוע מלכתחילה לא נתן הקב"ה את ארץ ישראל לבני-ישראל (ואז לא היו נצרכים להפוך את הסדר בתורה)?!

והביאור:

(1) בראשית א, א.

(2) בא יב, ב.

(3) תהלים קיא, ו.

"קראתי ואין עונה"

בתורה נאמר⁴: "לא אגרשנו מפניך בשנה אחת פן תהיה הארץ שממה ורבה עליך חית השדה" אלא "מעט מעט אגרשנו".

מובן בפשטות, שאילו הקב"ה היה נותן לאברהם אבינו את ארץ ישראל בהיותו "אח" היה אברהם⁵ - אזי היה רק יהודי אחד בכל ארץ ישראל. ואז, ארץ ישראל היתה עומדת "שממה". וממילא היה נוצר מצב של "רבה עליך חית השדה".

ואף אם הקב"ה היה נותן זאת ליעקב - שאז מנו היהודים "שבעים-נפש", הרי גם אז לא היה מספיק, היות ואפילו כשהיהודים נכנסו לארץ ישראל, שאז הם מנו שישים ריבוא (מלבד הנשים והטף) - עדיין היה חייב להיות "מעט מעט אגרשנו", כיון שכמות האנשים שנכנסה לארץ ישראל (אף שהיתה גדולה) לא הספיקה להבטיח את מניעת הענין של "תרבה עליך חית השדה".

והיות שהקב"ה לא רצה שארץ ישראל תהיה באופן של "שממה" (שהחסרון שבזה מובן בפשטות: ברגע שהארץ עומדת "שממה" - מיד הופכת היא למשכנם של נחשים, שרפים ועקרבים - מצב אותו הקב"ה לא רוצה לאפשר, ובפרט שהמדובר הוא על תקופה של אלפי שנים - עד שבני-ישראל נכנסו לארץ) - לכן היה חייב לתת את הארץ למישהו עד שבני-ישראל יכנסו לשם. ולכן, בתחילה נתנה לאומות-העולם "ברצונו נתנה להם" ולאחר מכן - "נטלה מהם ונתנה לנו".

סיבה נוספת: בכדי שיהיו לבני ישראל בתים ורכוש מן המוכן:

סיבה נוספת (ומענגת יותר) מדוע נתן הקב"ה בתחילה את הארץ לאומות-העולם ורק אחר-כך לבני ישראל, כדלהלן:

בספר דברים⁶ מובא, שהקב"ה אמר שכשיכנסו לארץ ישראל ימצאו "ערים גדולות וטובות אשר לא בנית ובתים מלאים כל טוב אשר לא מלאת ובורות חצובים אשר לא חצבת, כרמים וזיתים אשר לא נטעת".

(4) משפטים כג, כט-ל.

(5) יחזקאל לג, כד.

(6) ואתחנן ו, יא.

משיחת מוצש"פ בראשית תשל"ט

כלומר, כשיכנסו לארץ ישראל, אזי לא רק שהיא תהיה "ארץ טובה ורחבה" בפורטנציאל, אלא תיכף ומיד כשיכנסו לארץ - כבר יהיו בה "בתים מלאים כל טוב", "בורות חצובים" ועוד ענינים טובים - שהשאירו אחריהם אומות-העולם!

והיות שהקב"ה רצה שכשעם ישראל יכנס לארץ ישראל יהיה להם כל טוב - "הכל מוכן לסעודה"! - בתים מוכנים ומלאים כל-טוב - לכן היה צריך לתת זאת בתחילה לשבעה האומות, בכדי שאחר-כך יהיו לבני ישראל את כל הדברים הטובים, מבלי שיצטרכו לטרוח על-כך!

זהו לא 'גזל' - זהו שכר דירה שהגויים צריכים לשלם לקב"ה!

אך לכאורה עדיין ניתן לשאול: אמנם את ה"לסטים אתם" - אין הגויים יכולים לטעון, היות ש"ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו" - אך ה"בתים מלאים כל טוב" וה"בורות חצובים" - ניתנו לגויים, ואם-כן, כיצד לקחו זאת היהודים מהגויים?!

התשובה לזה: כל אחד מבין בצורה הגיונית - שישנו בעולם ענין הנקרא "שכר דירה"! - כשהאחד דר בדירה שהוא אינו בעל-הבית עליה, צריך הוא לשלם עבור זה שכר דירה.

והיות שהקב"ה ברא את העולם ואת ארץ ישראל, ונתנה לאומות העולם - "ברצונו נתנה להם", בכדי שאחר-כך יהיה "נטלה מהם ונתנה לנו" - מובן, שכשמחשבים כמה שכר דירה צריכים לשלם שבעת האומות עבור מאות השנים בהם שהו בדירתו של הקב"ה - יוצא בחישוב פשוט ש"הבתים מלאים כל טוב" וה"בורות חצובים" - הינם חלק קטן בלבד מהשכר דירה ששבעה האומות צריכים לשלם עבור שנות שהותם בדירתו של הקב"ה. ואדרבה: לא שווה להם, להתחיל לטעון על-כך שישראל לקחו מהם את דירותיהם המוכנות - היות ואז הם יצטרכו לשלם עוד...

ובדוגמת מה שהגמרא⁷ מספרת, שכשבני מצרים הגיעו וטענו שהיהודים לקחו מהם כלי כסף וזהב בעת שיצאו ממצרים - ענה להם גביהה בן פסיסא - שבני ישראל עבדו במצרים במשך ארבע-מאות שלושים שנה! ובחשבון פשוט - כלי הכסף וכלי הזהב כלל לא מספיקים... בכדי לשלם את שכר עבודתם של בני-ישראל במצרים במשך כה הרבה שנים -

(7) סנהדרין צא, א.

"קראתי ואין עונה"

עליהם לשלם עוד כסף רב! - וממשיכה הגמרא לספר, שכשהם שמעו זאת - עזבו את כספם וזהבם, וברחו!

והלוואי שגם עכשיו יהיה לבני-ישראל את התוקף לענות לאומות-העולם, את פסק התורה שבכתב (שבה - גם הם מאמינים). ואז, לא רק שלא יהיה לחץ, אלא אדרבה: הם יברחו מהשטחים, כפי שעשו אבות אבותיהם!
אולם, עד עכשיו לא עשו זאת מסיבה שונה ומשונה.

ליהודים לא מאפשרים לגור ביו"ש ובחברון, ואילו אש"ף קונה שם נכסים ללא הגבלה!

דובר בהתוועדויות הקודמות בארוכה - שבכדי להקל על הנסיון - הראה לנו הקב"ה בעיני בשר לאן הובילה ההנהגה הפחדנית, וכדלהלן:

אילו היו עומדים בתוקף כבר בתחילה, שלא למסור אף שטח מארץ ישראל - הרי שאז כלל לא היו צריכים להגיע לתירוצים - למה לא ניתן לתת את ירושלים. אולם, היות ומתחילה רימו - ולמרות שהגוי יודע ש"ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו" - בכל זאת, נתנו לו חלקים מארץ ישראל, לכן עכשיו - כשהגוי דורש גם את ירושלים - אין מה לענות לו!

היות והגוי שואל - בצדק - אם נתתם לנו שטחים עד-עתה, מדוע את ירושלים אינכם רוצים למסור לנו?! - ואם אינכם מוכנים למסור את ירושלים היות ש"כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים" - הרי שהייתם צריכים לומר זאת כבר מהתחלה ואף על שאר השטחים! והעיקר - הייתם צריכים להקים התנחלויות ביהודה ושומרון, היות ויהודה ושומרון, הם חלק בלתי נפרד מה"ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"! ואם-כן, מדוע עכשיו - אתם באים עם טענה זו?!

ואכן, זוהי טענה חזקה ביותר:

אם ירושלים היא של היהודים - אם-כן מדוע במשך למעלה מעשר שנים לא הניחו ליהודים להתיישב בה?! - לערבים הניחו לקנות בתים ונחלות, אולם כאשר יהודי רוצה לקנות - לא אפשרו לו. ובמשך כל עשר השנים שחלפו, הצליחו רק מתי-מעט להתיישב בירושלים העתיקה, ואף זה בקשיים מרובים!

משיחת מוצש"פ בראשית תשל"ט

בירושלים - עדיין יושבים כמה מאות יהודים, אולם בחברון - עיר האבות - לא הניחו אפילו ליהודי אחד ויחיד להתיישב בה!!!

וכשהיהודים התעקשו ועמדו על רצונם לגור בעיר האבות - גזרו היהודים גזירה ('חוק') שמותר להתיישב אך רק מחוץ לגבולות חברון! - ובכדי להמתיק את הגלולה המרה, קראו לזה שם - "קרית ארבע" (עם תנאי שאסור שזה יהיה "קרית ארבע" - היא חברון⁸).

ועד כדי כך: כשהיהודים רצו לשפץ את בית-הכנסת של אברהם אבינו הנמצא בחברון - לא הניחו להם לעשות זאת! - ולא זו בלבד, אלא אף הכריחו אנשי צבא (העומדים במסירות-נפש על הגנת הגבולות) - שיפנו משם את היהודים!

[אפילו הערבים מודים בעובדה שבית-כנסת זה שייך ליהודים. ואף בתורה (אשר ב"ביבל" מאמינים גם הגויים) נכתב⁹ שאברהם אבינו (שבהשגחה-פרטית בית-כנסת זה קרוי על שמו) קנה את מערת המכפלה וסביבותיה!]

אשר כל זה בא כתוצאה ישירה מכך, שלא מניחים ליהודים לקנות אדמות ביהודה ושומרון ובפרט בחברון! - כשלעומת-זאת (כעת מוכרחים לגלות עובדה זו) - אש"ף קונה קרקעות ונכסים ביהודה ושומרון, בחברון ובשכם - והכל נרשם על שמם!

כל העובדות הללו, גוררות מצב בו היהודים יצטרכו לחפש יותר ויותר תירוצים - לטענה הנזכרת לעיל.

וכאמור: טענה זו הינה אף בנוגע לירושלים - אם היא שלכם, אם-כן מדוע בכל עשר השנים האחרונות לא היעזתם להעביר לשם אפילו משרד ממשלתי אחד?!

וכעת (בעקבות הטענה הנ"ל) - עומדת בפני ישראל ברירה אחת מהשתיים: או למסור את ירושלים העתיקה רחמנא-ליצלן, או להעביר לשם לפחות משרד ממשלתי אחד (פעולה שתוכיח את בעלותה על המקום, וממילא, בכך יובן סירובה העיקש שלא למסור את ירושלים).

(8) חיי-שרה כג. ב.

(9) שם, טז.

"קראתי ואין עונה"

אם לא מיישבים יהודים בירושלים העתיקה – לא ניתן לטעון לבעלות על כפ"ח, ב"ב ות"א!
בתקופה שלאחר הנצחונות הגדולים – הצעתי והפצתי: נצלו את ההזדמנות שנוצרה
מכך שהעולם כולו עומד נפעם ונרעש מהנצחון הניסי – ותיישבו את כל השטחים
המשוחררים, ובפרט את הגבולות! – אף אחד לא יפתח את פיו אם תעשו זאת!
אך תמורת יישוב השטחים – שלחו שלוחים ואמרו שכלל לא מתכוננים ליישב את
השטחים – אלא ימתינו ל'עת-רצון' בה הערבים יהיו מוכנים לקחת זאת בחזרה!
כעת רואים, עד כמה נחוץ היה ליישב שטחים אלו. ולכן יש לעשות זאת עכשיו – זה
אמנם קשה יותר מלפני שנה, אך זה קל יותר ממחר ומחרתיים. היות ובכל יום שעובר זה
נעשה קשה יותר ויותר.

בתורתו מורה הקב"ה לבני-ישראל שאם צרו נכרים על ערי הספר, וכל מטרם היא
"עסקי תבן וקש" בלבד – אזי הדין הוא ש"יוצאין עליהם בכלי זיין ומחללין עליהם את
השבת". כלומר, אין הפירוש רק שמותר לעשות זאת, אלא אדרבה: מוכרחים לעשות זאת;
חייבים לעמוד עם כלי-נשק ולא להניח למצב בו "תפתח הארץ לפניהם".
אפילו אלו שרוצים למסור להם את שטחי הגבול – מודים שבעקבות כך תפתח הארץ
לפניהם, רק טוענים הם, שעבור השלום זה כדאי...

אך עיקר הבעיה היא, שכאן כלל לא מדובר בשלום – זהו שלום הכתוב על הנייר בלבד,
ובנוי על 'תנאים' שבכל יום עלולים להשתנות – ומי יודע אם יעמדו בלחץ!
וכאמור: כל אחד מבין, שאם לא מיישבים את ירושלים העתיקה – הרי שאז לא ניתן
לטעון לבעלות בתל-אביב, כפר-חב"ד ובני-ברק. וכשבדיבור אומרים שרוצים את ירושלים
העתיקה (בכך שמסרבים למסור אותה), אך למעשה לא מניחים ליהודים להתיישב בה –
הרי שאז רואים כל אומות-העולם ש"אתי מעשה ומבטל דיבור"!

איסור מסירת שטחים מצד פיקוח נפש – כלל לא קשור ללאו של "לא תחנם!"
והמצב כה מבהיל, עד שיהודים מעיזים לקשר זאת עם התורה, וכדלהלן (ואמנם דובר
על-זה כבר כמה-פעמים, ולכאורה יצאנו ידי-חובת הדברים, אך מכל-מקום – נחזור על כך
שוב):

משיחת מוצש"פ בראשית תשל"ט

איסור מסירת שטחים מתבסס על שני דינים:

הדין האחד, הוא הלאו של "לא תחנם"¹⁰. איסור זה חל על ירושלים העתיקה, על חברון, על יהודה ושומרון ועל כל שטחי ארץ ישראל - בשווה; לאו אחיד, ואין כל חילוק אם המדובר הוא על ירושלים או על שטח אי-שם ביהודה ושומרון.

הדין השני, הוא הדין של פיקוח-נפש¹¹. כלומר, שאסור למסור אף שטח מארץ ישראל היות ו"שמא תפתח הארץ לפניהם" - לאיסור זה אין שום קשר ושייכות לאיסור של "לא תחנם", היות וסיבת איסור זה - היא אך ורק מצד פיקוח-נפש הדוחה את כל התורה כולה!

מובן, שכשישנו שטח שעליו חלים שני הדינים הללו - הנה, היות ש"קם ליה בדרכה מיניה"¹², לכן מובן שיש לאסור מסירת שטח זה ולדבר רק על הדין של פיקוח-נפש (ולא לאסור זאת מצד ה"לא תחנם").

כשהשטח נמצא בארץ ישראל, לא צריכים לחכמה מיוחדת בכדי להבין שישנו הלאו של "לא תחנם", אולם מהיכן יודעים שישנו גם איסור מצד פיקוח-נפש? - זה אינו יכול לדעת רב, מלמד, בחור ישיבה, פוליטיקאי, שר או ראש ממשלה - זאת יכולים לדעת רק מומחי הצבא!

ואכן, שאלו את אנשי הצבא - וכולם ענו פה-אחד שמסירת השטחים תוביל לפיקוח-נפש (לא של יהודי בודד, אלא) של כל ארץ ישראל.

ולאחרי כל זה, בא יהודי ואומר שאמנם על שטחים אלו חל הדין של "לא תחנם" - אולם באם לא ימסרו אותם - יהיה פיקוח-נפש, והיות שפיקוח-נפש דוחה את כל התורה כולה (גם את הדין של "לא תחנם") - ממילא - מצד פיקוח-נפש - יש למסרם!

אותם יהודים שהציגו בפניו את השאלה (שבעקבותיה פסק את מה שפסק) הציגו בפניו רק חצי מהשאלה: האם פיקוח-נפש דוחה את הדין של "לא תחנם" - ועל-זה ענה שאכן פיקוח-נפש דוחה זאת! - אכן אילו היה מצב שכזה - הרי שפסק-דינו היה מתאים!

(10) ואתחנן ז, ב. ובפרש"י. עבודה-זרה כ, א. רמב"ם הל' עכו"ם פ"י ה"ג-ד, טור-שולחן-ערוך יורה-דעה סי' קנ"א ס"ח ואילך.

(11) שולחן-ערוך אורח-חיים סשכ"ט ס"ו.

(12) בבא-קמא נג, ב.

"קראתי ואין עונה"

אך הם לא הציגו בפניו את החצי השני - מה שאומרים כל מומחי הצבא - שמסירת שטחים אלו, היא זו שתביא לפיקוח נפש של אלפי יהודים!

ויהודים אלו - יחד עמו - נושאים באחריות לכך! - בטוחני, שכאשר הוא ידע זאת (קביעתם של אנשי הצבא) - אין ספק שהוא יצא בפסק-דין ברור (לפי הפסק הברור בשולחן-ערוך הלכות שבת סימן שכ"ט), שאסור למסור אף טפח ואף שעל מארץ ישראל - היות שהתורה פוסקת שאם המומחים לדבר (ובעניננו: מומחי הצבא), קובעים שזה פיקוח-נפש - אזי זה נהיה פסק בתורה, שזה פיקוח-נפש אשר (ממילא) דוחה את כל התורה כולה. ועל-אחת-כמה-וכמה שפיקוח-נפש דוחה גם את כל החשבונות הפוליטיים האומרים, שלמרות שאנשי הצבא קובעים שאסור למסור שטחים - אך בשביל למצוא-חן בעיני הגוי - מותר לוותר על נושאים של פיקוח-נפש!

העדפת דעת המדינאים על פני דעת אנשי הצבא - טעות טראגית שעלתה ביוקר!!!

אין זו הפעם הראשונה בה מעדיפים את חוות-דעתם של הפוליטיקאים על-פני דעתם של מומחי הצבא:

זמן קצר קודם מלחמת יום-כיפור, הגיעו ידיעות שהערבים עומדים לתקוף. כל מומחי הצבא אמרו אז שאם ישראל לא תפתח ראשונה במתקפה - זה יעלה במספר רב של קרבנות. ולמרות זאת, היות וישראל לא רצתה להצטייר כתוקפנית (ו"אל תתגרה בגוי קטן" ⁽¹³⁾ - לכן, קבעו הפוליטיקאים שישראל לא תפתח ראשונה במתקפה, ואף כלל לא גייסו כוחות. ובעקבות זאת, נפלו מאות קרבנות מיותרים!

אך במקום ללמוד מכך את הלקח, עדיין ישנם כאלה המדברים ללא הרף על "אל תתגרה בגוי קטן" - ועדיין מקשרים את איסור מסירת השטחים רק לדין של "לא תחנם", ומעלימים את מה שקבעו מומחי הצבא - שאם ימסרו אפילו שעל אחד מיהודה ושומרון - ארץ ישראל לגבולותיה - זה יביא לפיקוח-נפש של אלפי יהודים, היה-לא-תהיה! ולזה נוסף עוד פרט:

(13) ראה פסחים קיג, א.

משיחת מוצש"פ בראשית תשל"ט

אפילו לטענתם - שמסירת שטחים אלו תקרב את השלום, הנה רואים בבירור, שמאז החלו למסור שטחים - השלום רק התרחק יותר ויותר. וזאת, כיון ש"מי שיש לו מנה רוצה מאתים"¹⁴. ברגע שהערבים ראו שלא מניחים ליהודים להתיישב ביהודה ושומרון, חברון וירושלים העתיקה - מיד הכפילו ושילשו את תביעותיהם, ובגלוי!

ואילו היו מיישבים את השטחים - הרי שאז לא היו מגיעים לתביעות מופרזות אלו מכיוון הערבים. אך תמורת זאת - בצורה עקבית - לא איפשרו ליהודים להתיישב שם. ולכן, אף שהיום זה קשה הרבה יותר מלפני שנה (היות שאם היו מיישבים לפני שנה - כולם היו שותקים, אך כעת אומות-העולם יבואו בטענה: הרי כבר הסכמתם למסור את השטחים, ואם-כן, כיצד אתם מיישבים אותם?!) - מכל-מקום, זה עדיין קל יותר מאשר אם יעשו זאת מחר ומחרתיים, היות ובכל יום שעובר המצב רק מחמיר והלחץ רק גובר.

ורק יישוב השטחים, יתן את הכוח שלא למסור שטחים אלו. וכאמור: כל מומחי הצבא (לא רק מומחה אחד או שניים) קבעו שמסירת שטחים אלו תהווה סכנת פיקוח-נפש לבני-ישראל! ואין לזה כל קשר ל"לא תחנם" ל"אל תתגרה" או ל"שלושת השבועות"¹⁵.

ככל שנשמעו יותר קריאות 'מזל טוב' על ההסכם - כך גברה תאוות הערבים!

בכדי להקל על הנסיון, נעשה כעת ענין נוסף:

כמדובר כמה פעמים, ישנם את יהודי ה"מה יפית", שכל הזמן מנסים למצוא-חן בעיני השרים ובעיני הממשלה; והנה, כשהגיעה אליהם הידיעה על חתימת ההסכם (שאפילו כאשר זה נוגד ללאו של "לא תחנם" בלבד, זה דבר מצער, ובפרט בעניננו שזה גורם לצרות נוספות עד שאפילו אלה שהסכימו להסכם זה, אמרו שהם עושים זאת בלב שבור) - פתחו בחגיגות שמחה ובצעקות "מזל טוב"!

ולא זו בלבד, אלא כינסו אסיפה של יהודים שומרי תורה ומצוות - לא בשביל לדבר אודות נישואי תערובות, או חינוך כשר או כשרות - אלא כל מטרת האסיפה היתה להודות ולתת "מזל טוב" למוסרי השטחים!

(14) ראה קה"ר פ"א, יג, פ"ג, י.

(15) כתובות קיא, א.

"קראתי ואין עונה"

אמנם צריך להיות "ודרשו את שלום העיר"¹⁶ ובפרט שהוא עושה כמה-וכמה טובות ואשר לכן צריכים אמנם להתפלל בשלומו - אולם זה לא אומר שכשהוא עושה דבר היפך השולחן-ערוך - צריכים לתת "מזל טוב" ! מה-גם שבכלל לא ניתן לצעוק "מזל טוב" על-כך, היות ועוד לא היתה כזו רעה לישראל !

ככל שנשמעו יותר צעקות "מזל טוב" - כך גברה תאוותם של הערבים לשטחים נוספים, וכדלהלן:

כשהערבים רואים שהיהודים בארץ מאחלים זה לזה "מזל טוב" על ההסכם שנחתם - הם מסיקים שהם עשו ליהודים טובה גדולה, בכך ש"הואילו" לחתום עמם על שלום, והראיה - שהיהודים שמחים מזה !

כשרואים זאת הערבים - הם מבינים שהם נהגו בטפשות הכי גדולה כשהסתפקו רק בתביעותיהם הנוכחיות. אם היהודים שמחים - היינו צריכים לבקש מהם פי כמה-וכמה שטחים - חושבים הערבים לעצמם !

ואכן, בעקבות העובדה שהערבים ראו שדבנים, בעלי-בתים ועמך ישראל - שולחים מברקי "מזל-טוב" וטופחים על השכם, בעקבות הסכם זה - הרי הם הגבירו את הלחץ !

ובפועל: כל מכתב "מזל-טוב" נוסף על חתימת ההסכם שנשלח לראשי השלטון בישראל - מגביר יותר ויותר את תאוותם של הערבים, מה שגורר עוד ועוד לחץ מכיוון מצרים ואף מכיוון ארצות-הברית, באמרם: אתם בעצמכם שמחים על-כך שהחזרתם את השטחים, ואם-כן - תנו עוד !

הסיבה להמשך המחאה: "הוכח תוכח - אפילו מאה פעמים!"

אחת מן השאלות ששאלו אותי, היתה: היות ואני תובע את תיקון העניין כבר זמן רב, ובכל-זאת ממשיכים בכיוון של כניעה ומסירת שטחים, אם-כן - 'חבל על הזמן' - שהרי בין-כה לא ניתן לפעול בזה? !

ישנן בזה שתי תשובות:

(16) לשון הכתוב - ירמיה כט, ז.

משיחת מוצש"פ בראשית תשל"ט

(א) אילו כלל לא היו צועקים (ומהם: כאלה הצועקים בחשאי וכאלה הצועקים בפומבי. כאלה הצועקים באידיש וכאלה הצועקים בלשון אחרת) - המצב היה גרוע הרבה יותר!!!

(ב) בתורה נאמר¹⁷: "הוכח תוכיח את עמיתך" ומפרשת על-זה הגמרא "אפילו מאה פעמים". ומהפוסקים משמע שזוהי לא גוזמא - אלא "מאה פעמים" כפשוטו. כלומר, אפילו אם הוא קיים את הציווי "הוכח תוכיח" אפילו תשעים ותשע פעמים - מצוה עליו התורה לעשות זאת גם בפעם המאה, ובאותה התלהבות בה עשה זאת בפעם הראשונה - היות וזה אותו ציווי!

ולכאורה אינו מובן: הרי הוא כבר הוכיח את השני תשעים ותשע פעמים, ואם-כן, מה תועיל הפעם המאה?! - ההסבר לזה יובן על-פי דברי הרמב"ם¹⁸ המובאים בתור פסק-דין, שכאשר העולם אינו במצב של "מחצה על מחצה" - אזי מעשה אחד אינו יכול להכריע את כל העולם, אולם כאשר העולם שקול, "מחצה על מחצה" - אזי על-ידי צעקה אחת ויחידה, הוא "מכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

ויהי-רצון שלא נלך בדרך בה הלכו עד עתה - אשר הביאה למצב הנוכחי הגרוע - שלא בערך מהמצב שהיה לפני שנה.

היות ואז יכלו ליישב בניחותא ובצורה חלקה את כל יהודה-ושומרון, חברון וירושלים העתיקה, בשונה מעכשיו שכשרוצים ליישב אפילו דירה אחת - מיד טוענים אומות-העולם: עשר שנים רצוף לא הנחתם לעשות זאת. ועכשיו, כשרוצים לחתום הסכם-שלום - קופצים אתם ועושים זאת?!!

אך על-כל-פנים, יהי רצון שלפחות מכאן ולהבא - יישבו את השטחים. ויעשו זאת תיכף ומיד היות ובכל יום זה נעשה קשה יותר ויותר. ומאחר שבסופו של דבר לא יהיה מנוס מיישוב השטחים, אם-כן עדיף שיעשו זאת עתה - כשזה עדיין קל (לפי-ערך, היות והמצב הנוכחי קשה מהמצב ששרר לפני כשנה).

ויהי רצון שדברי רש"י (המצוטטים לעיל משם ר' יצחק) ירדו לידי פועל למטה מעשרה טפחים, ובטוב הנראה והנגלה, ובאופן של שלום אמיתי - לא שלום על הנייר! - ויתקיים

(17) קדושים יט, יז. וראה בבא-מציעא לא, א

(18) הלכות תשובה פ"ג ה"ד.

"קראתי ואין עונה"

"וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך"¹⁹ מכיון ש"בשם אלקינו נדגול"
ו"בשם אלקינו נזכיר"²⁰. שאז יתקיים "תפול עליהם אימתה ופחד" כיון ש"בגדול זרועך"
(של הקב"ה) "ידמו כאבן"²¹.

ואמנם מכיון שנמצאים בגלות - נזקקים גם ל"רכב" ו"סוסים" (וכפסק השולחן-ערוך
הלכות שבת סי' שכ"ט ש"יוצאים עליהם בכלי זיין") - לבושי הטבע - מכל-מקום יש לדעת
שזה לא יותר מלבוש!

ובימי הגלות האחרונים יהיה שלום אמיתי בכל מקום בו נמצאים יהודים, וינצלו את ימי
הגלות האחרונים להוספה בלימוד התורה וקיום מצוותיה מתוך מנוחה ושמחה וטוב לבב.
ובקרוב ממש תסתיים הגלות, ותהיה אתחלתא דגאולה והגאולה כולה, בשעתא חדא
וברגעא חדא, על-ידי משיח צדקנו.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת בראשית, מברכים החודש מר-חשון, תשל"ט)

(19) תבוא, כח, י.

(20) תהלים כ, ו.ח.

(21) בשלח טו, טז.

משיחת מוצש"פ חיי-שרה תשל"ט

דווקא בג' המקומות עליהם לא יכול הגוי לטעון "גזולין הם" – לא מניחים ליהודים להתיישב! בהמשך למה שדובר אודות מיתת שרה, ו"ויבוא אברהם לספור לשרה ולבכותה"¹, שמזה יצא ענין קניית מערת-המכפלה [והיות וכל עניני החסידות, נגלה ודרוש שדוברו הינם ענין של טפל רחמנא-ליצלן. והעיקר הוא - לשמוע איזו מילה אודות 'קעמפ דיוויד'! - ולשם-כך הם הם יושבים וממתנינים בקוצר-רוח בשביל לשמוע איזו מילה על-כך (ורחמנות גדולה עליהם)] - ישנו דבר-פלא המובא במדרש בפרשת "וישלח", שמתחיל בענין קניית מערת-המכפלה:

מבואר במדרש על-הפסוק² "ויקן את חלקת השדה . . . במאה קשיטה": זה אחד משלושה מקומות שאין אומות-העולם יכולין להונות את ישראל ולומר גזולים הם בידכם, ואלו הן: מערת-המכפלה, בית המקדש, וקבורתו של יוסף. מערת-המכפלה, דכתיב "וישמע אברהם אל עפרון וישקול אברהם לעפרון גו"³. בית המקדש, דכתיב "ויתן דוד לארנן במקום גו"⁴, וקבורתו של יוסף, "ויקן את חלקת השדה".

כלומר: למרות שאומות-העולם טוענים "לסטים אתם" (כפי שרש"י מביא בתחילת פירושו על-התורה) - מכל-מקום, ישנם שלושה מקומות שהתורה מעידה עליהם ששם אינם יכולים לטעון זאת, היות ומקומות אלו שייכים לעם ישראל. והמקום הראשון (בזמן) הוא מערת-המכפלה (שעליה מסופר בפרשתינו).

וכאן רואים, עד כמה גדול החושך הכפול והמכופל של הגלות:

כאשר לא מניחים ליהודים להתיישב בארץ הקודש - הנה המקומות עליהם קיימת ההתנגדות החזקה ביותר - הם דווקא בשלושה מקומות אלו!!!

ממש פלא! - כאשר רוצים להתיישב בתל-אביב - אינם מתערבים בזה; כשרוצים להתיישב במקום-אחר, או שלא מתערבים, או שישנה התנגדות קלה בלבד. אולם, כאשר הדבר מגיע למערת-המכפלה - זעזעו את העולם בכדי שלא להניח ליהודים להתיישב

(1) פרשתינו כג, ב.

(2) וישלח לג, יט. וראה בראשית-רבה פע"ט, ז.

(3) פרשתינו כג, טז.

(4) דברי-הימים-א כא, כה.

"קראתי ואין עונה"

בחרון. ולא רק במערת-המכפלה - אלא גם בסביבתה, שזהו חלק מחברון - לא מניחים לאף יהודי להתיישב שם!

וכפי שכבר דובר בארוכה⁵ אודות מעשה התעתועים שהיה עם בית-הכנסת אברהם אבינו:

לקחו אנשים המוסרים את נפשם על הגנת ארץ הקודש; השתמשו בהם והכריחו אותם להוציא מבית-הכנסת של אברהם אבינו יהודים אחרים. וכל זאת, רק בגלל שבית-כנסת זה נמצא בחברון!

וכשיהודי מגיע למערת-המכפלה - בזמן שה "מופתי" לא מסכים - לא מאפשרים לו להיכנס, ואם הוא כבר הצליח 'להתגנב' פנימה - מוציאים אותו משם בכח!!!
וכך גם בשכם: כאשר מגיעים לשכם ורוצים לקנות שם בית או נחלה - גם אז לא מאפשרים זאת. בטענה, שנמצאים שם ערבים.

שלא לדבר אודות המקום השלישי, מקום מקדשנו - שכאשר מגיעים לשם יהודים - מציבים חיילים, שימנעו מיהודים להגיע למקום מקדשנו!

וכפי שכבר דובר: ההתנגדות בנוגע לשלשה מקומות אלה, היא הכי גדולה, הכי חזקה, ובצורה המושפלת ביותר; ואשר על מקומות אלה כתוב במדרש, שאפילו אומות-העולם אינם יכולים לומר "גזולים הן". והנה, באים יהודים ונותנים לגויים לשלוט שם. וכאשר רואים הגויים שהיהודים נותנים להם לשלוט - הם בודאי מסכימים; וכי למה לא?!

חוטאים בחטא שגם על דעת היצר הרע - לא עלה:

חס-ושלום לחשוד ביהודי - ולומר שרצונו הוא לתת שליטה לגוי על ירושלים העתיקה ומקום מקדשנו, על מערת-המכפלה (שם נמצאים הקדושים אברהם יצחק ויעקב, שרה רבקה ולאה, אדם וחווה), ועל שכם.

ואמנם, כיצד יתכן שיהודים יעשו זאת?!

(5) שיחת יום שמחת-תורה ש.ז.; שיחת מוצש"ק פר' בראשית ש.ז.

משיחת מוצש"פ חיי-שרה תשל"ט

אלא - בשעה שאדם נמצא בפחד, ומרגיש עצמו נחות בפני הגוים, כיון ש"אתם המעט מכל העמים"⁶, והוא זקוק לחסדי הגוי בכדי לקבל עוד כמה דולרים או נשק וכיוצא-בזה - הרי אז, הוא מתבטל בעיני עצמו, עד כדי כך, שאפילו דברים שהגוי אינו רוצה לקחת כלל (כלומר: כיון שפסקה התורה שהגוי אינו יכול לומר על שלושת המקומות הללו - "גזולין הן" - מכך משמע, שבאמת הוא לא רוצה אותם) - הרי גם אז מגרים את היצר-הרע, ורוצים למסור זאת לגוי!

וכפי שכבר דובר פעם בארוכה על מה שאומרים בתפילת "על חטא" - "על חטא שחטאנו לפניך ביצר-הרע" - שלכאורה אינו מובן: כיצד יכול להיות חטא ללא יצר-הרע?! הרי כל החטאים הם דרך היצר-הרע, ואיך יכול להיות שאחרי שמפרטים כמה-וכמה חטאים, מונים חטא מיוחד: "על חטא שחטאנו לפניך ביצר-הרע"?!⁷

עונים על-זה מפרשי הסידור⁷, שישנו חטא כזה שאפילו על דעתו של היצר-הרע - אינו עולה; אלא היהודי עצמו מגרה את היצר-הרע, רחמנא-ליצלן, ומפתה אותו לעשות חטא.

וכן בעניננו: התורה - "תורת אמת" - מעידה שאומות-העולם מאמינים ב"ביבל" (=תנ"ך). ובמילא גם הם מאמינים לסיפור שאברהם אבינו שילם עבור מערת-המכפלה "ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר". וממילא הם יודעים שזה שייך ליהודים. וכמו-כן בנוגע למקום-המקדש ולשכם.

אולם, כשמתחילים ליפול בעיני עצמם לפני הגוי - אזי מגרים את היצר-הרע שישכנע את היהודי לבצע דבר שאפילו הגוי אינו חושב על כך! וכל זה, נובע ממה שהוא נופל בעיני עצמו מפני הגוי' שקייט שבקרבו; מפני ה"אל זר אשר בקרבך"⁸.

מערת המכפלה והר הבית: לגוי - כניסה חפשית; ליהודי - אי-כניסה והגבלה מבזה!

... ולאחר מכן, כשהוא מקבל מינוי בישראל - הוא לוקח יחד עימו את רגש הנחיתות שלו כלפי הגוי' שקייט.

(6) ואתחנן ז, ז.

(7) דה"ח סדר הוידוי במנחה בעיוהכ"פ סק"ד. של"ה שער האותיות אות י"ד.

(8) ראה שבת קה, ב.

"קראתי ואין עונה"

ולאחר מכן, כאשר עליו לקבל החלטה - הוא מאבד את עשתונותיו, לאחר שאומרים לו שהגוי עלול להתרגז.

וכשאומרים לו את דברי המדרש שהגוי לא יתרגז מזה. אומר הוא: כך אומר מי שלומד מדרש. אך צריך לשמוע גם את חוות-דעתו של זה הקרוי 'בן אדם', שאינו לומד מדרש. ובפרט שבעיניו לא המדרש הוא הפוסק, חס-ושלום, אלא ענינים של לימודי חול!

וזאת מזכירים לו מיד בתחילת השבוע: כאשר צריך להיות ה"ויעקב הלך לדרכו"⁹ ועומד להיכנס בעובדין דחול, מזכירים לו מיד בברכה הראשונה הקשורה עם ההבדלה שבין שבת לששת ימי המעשה - שצריך להיות (מלבד "המבדיל בין קודש לחול" גם) המבדיל "בין ישראל לעמים".

אבל בשעה שההבדלה והמחיצה בין שני הדברים אינה קיימת - פועל עליו הדבר, שה'חול' משמש בתור ראש ועיקר. ועד כדי כך - שמגרה את היצר-הרע שיפתהו לעשות דבר שאפילו במוחו של הגוי לא עולה כזאת: אצל הגוי לא מסתדר שהיהודי ימסור את ירושלים; לא עולה בדעתו שיהודים לא יתייחסו למערת-המכפלה כפי שהיתה בראשונה - של אברהם אבינו; לא מסתדר אצלו כלל שיהודים לא יקחו את בית-הכנסת של אברהם אבינו (שגם אצל הערבים נקרא כך, אלא בשפה הערבית).

באים יהודים ולא מניחים ליהודים אחרים להיות בבית-הכנסת של אברהם אבינו; אחר-כך מבטיחים שיתקנו זאת, אך לא מקיימים את ההבטחה: עד כדי כך, שגירשו משם את היהודים והוציאו אותם בכח!

על-אחת-כמה-וכמה שכך נוהגים בנוגע למערת-המכפלה, ולמקום המקדש.

(לא מדובר חס-ושלום, שמותר ללכת במקום המקדש. אבל ישנם חלקים שמותר ללכת לשם, דוגמת הכותל המערבי. וכן ישנם חלקים נוספים - אך מצד הספק לא ניתן לברר זאת).

אולם כאשר מדובר אודות גויים - מאפשרים להם ללכת לשם מתי ואיך שהם רוצים. וכלל לא מגבילים אותם היות ופוחדים לנגוע בהם.

(9) לשון הכתוב - ויצא לב, ב. וראה לקו"ת בלק ע"ב, ב. ואילך.

משיחת מוצש"פ חיי-שרה תשל"ט

ולא זו בלבד, אלא מעמידים אנשי צבא שישמרו שלא יבזו את מה שנקרא אצלם 'מקום קדוש' מצד הקדושה שאצלם, וכן לא לעכב כאשר הגוי רוצה להכנס לשם.

ואפילו לאחר כל ההצטדקויות והסברות שכיום אין יד ישראל תקיפה, וזקוקים ל"חסד לאומים חטאת"¹⁰ ואשר לכן אסור להתגרות בהם - רואים שאפילו את הדברים אותם נתן הקב"ה בצורה ניסית - רוצים למסור.

וכמדובר כבר כמה-פעמים בארוכה, מה שנתפרסם כבר, שהמנהיגים דאז - כלל לא רצו להניח ליהודים לכבוש את ירושלים העתיקה. וזאת, כיון שלא רצו להתגרות ביושבים בוותיקן.

אלא שנוצר מצב בו לא יכלו לשאול את ה'מנהיגים', ולכן החליט קצין מסויים לעשות זאת על דעת עצמו. וכאשר הוא הודיע על כך - כבר לא יכלו להתחרט.

ומיד לאחר כיבוש ירושלים, שיגרו שלוחים לווינגטון (ביניהם היה יהודי שומר תורה-ומצוות) להסביר, שכבשו את ירושלים (ואת שאר השטחים) רק מפני שלא היתה ברירה אחרת, וכעת רוצים להחזיר את מה שכבשו!

והנס היה - שהגויים לא רצו לקחת זאת!!!

ובדוגמת מה שקורה כעת בנוגע לירושלים העתיקה, חברון, ושכם, שלאחרי כל ההבטחות, עדיין לא יודעים על מה עומדים היהודים להסכים, ועל מה כבר הסכימו!

בסוף עלו על הרעיון שלא לספר על כך לאיש ולשמור על הדבר בסוד. אולם, כיון שמעורבים בזה גם לא-יהודים, הם גילו זאת. וכאשר שואלים אותו מדוע עשית מזה סוד? הוא עונה שהוא נשאר חייב תשובה לשאלה זו.

סילוף מגוכח של המציאות: פיקוח נפש דוחה את "לא תחנם" ולכן יש למסור שטחים...

לאחר מכן נוסף עוד ענין:

כאשר המדובר הוא אודות החזרת השטחים, מסבירים שאם ישאלו: היתכן, הרי זה היפך ההלכה? - יענו ששאלו רב, והוא פסק שמותר וחייבים לעשות זאת!

(10) משלי יד, לד. ב"ב י ב.

"קראתי ואין עונה"

הלכו, אפוא, לרב ושאלוהו מה אמר לאותו שואל? עונה הרב, שמישהו שאל אצלו שאלה אחרת, ועליה ענה שזה מותר; ובא השני ומצמיד את פסק-דינו של הרב על הענין של מסירת שטחים!

ומה שאלו את הרב? - האם הלאו של "לא תחנם"¹¹ עומד בפני פיקוח-נפש, או שמא פיקוח-נפש דוחה אותו? ענה הרב - שפיקוח-נפש דוחה כל לאו שבתורה, גם את הלאו של "לא תחנם" - תשובה שכל אחד היה עונה לו כך.

אותו אחד ששאל שאלה זו קורא עיתונים (הלוואי שהיה לומד כל-כך הרבה תורה כפי שהוא קורא עיתונים) ויודע מה שכתוב בכל העיתונים, שכל המומחים לעניני בטחון וצבא (ללא יוצא מן הכלל) אומרים, שבאם יחזירו את השטחים זה יביא סכנה מיידית לבני-ישראל ומצד פיקוח-נפש אסור למסור את השטחים - אך בכל-זאת הוא העלים עובדה זו מהרב!

הרב אינו קורא עיתונים, ומעולם לא נפגש עם קצין, ובודאי יש לו פחד ממנו, כי הרי מוצאו מליטא, שם פחדו מקצין, וכל-שכן מגנרל.

הולך הוא, אפוא, אל הרב בכל הדרת הכבוד, ואומר לו: הקשיבו נא! ישנם כאלה הצועקים שאסור להחזיר שטחים משום הלאו של "לא תחנם", שזוהי מצוות לא-תעשה מן התורה. אבל, שואל הוא: מה הדין כאשר זה קשור עם פיקוח-נפש? ענה לו הרב בפשטות: שפיקוח-נפש דוחה את "לא תחנם".

יותר מזה הוא כבר לא היה צריך; הוא הלך ופירסם בכל העולם כולו, שהרב פסק שמותר להחזיר שטחים!

וכמדובר כמה-פעמים: כעת - השאלה של מסירת-שטחים כלל אינה קשורה עם האיסור של "לא תחנם", אלא כפי שכל המומחים לעניני צבא אומרים, שזהו ענין של סכנת פיקוח-נפש ממש עבור מאות ואלפים מישראל!

אם פקו"נ מכריח מסירת שטחים - יש למסור אף את ירושלים, בני ברק וכפר חב"ד!

לאחר מכן עשה מעשה מבהיל נוסף:

(11) ואתחנן ז, ב. ובפרש"י. עבודה-זרה כ, א. רמב"ם הל' עכו"ם פ"ה ג'ד. טור-שולחן-ערוך יו"ד סי' קנ"א ס"ח ואל"ף.

משיחת מוצש"פ חיי-שרה תשל"ט

בפסק-דינו של הרב אין שום חילוק אם מדובר אודות יהודה ושומרון או הכותל המערבי; ירושלים החדשה או ירושלים העתיקה.

ואם אתה כבר מפרסם את הפסק-דין - אמור זאת בשלימות! - אמור, שהרב פסק, שאם זה ענין של פיקוח-נפש, הרי יש להחזיר גם את ירושלים החדשה, ירושלים העתיקה, בני-ברק וכפר-חב"ד - בכדי שלא להתגרות עם הגוי!

אולם מאחר שהוא יודע שאם יגלה זאת, מיד יורידוהו מכל תפקידיו וכיסאותיו - התחכם ועשה כך (ביודעו שסוף-כל-סוף יתגלה קלונו ברבים).

הוא שאל שאלה לרב, מבלי לספר לו את העובדה האמיתית שמסירת שטח זה קשורה עם פיקוח-נפש - והוא הביאו לכלל טעות בשאלו את השאלה כאילו זה קשור ל"לא תחנם".

ולאחר מכן פירסם את הפסק-דין של הרב, כאילו הכוונה היא למצב בו כל המומחים באותו ענין (בלי יוצא מן הכלל) אומרים, שאם לא ימסרו שטחים מביאים סכנה.

ולאידך: היות ועליו למצוא חן בעיני פקידי הממשלה, הרי אם יגיד שמחמת פסקו של אותו רב - אזי דעתו הוא שצריך להחזיר גם את ירושלים העתיקה וירושלים החדשה ועוד שטחים - הרי יגרשוהו מיד, ויותר לא תהיה לו דריסת-רגל שם.

ולכן מה עשה?! - הוא לא סיפר להם שלפי הפסק-דין של אותו רב אין שום הבדל על איזה שטח מדובר (אפילו אודות ירושלים העתיקה) - אלא נתן להם להבין שהוא מדבר רק אודות שטחי יהודה ושומרון - ואילו באשר לירושלים העתיקה - אף הוא בדעה שאסור להחזיר.

מה פירוש אתה בדעה?! - הרי במענה לשאלה שלך, הרב פסק שמותר (ולא רק מותר אלא מוכרחים) להחזיר את ירושלים העתיקה בכדי לשמור על נפש אחת מישראל!

שאלו אותי: היות והענין הינו כל-כך ברור ופשוט. אם-כן איך יכול להיות שבא יהודי שבכל שאר הענינים הוא איש חכם ונבון, ונוסף לזה גם מומחה לעניני פוליטיקה, ואומר דבר שלא רק שזה מילתא דעבידא לאיגלויי שזה לא אמת - אלא שזה נתגלה כבר יום לפני כן!

"קראתי ואין עונה"

[מאחר שכבר כל הדיעות פורסמו בעיתונות - הן דעותיהם של אנשי הבטחון והצבא, והן בענין של "לא תחנם", יחד עם הענין של פיקוח-נפש, שאין כל חילוק בין ירושלים העתיקה, ירושלים החדשה ויהודה ושומרון; וכי על שניהם חל הדין של "לא תחנם" בשווה, ועל שניהם חל הדין שפיקוח-נפש דוחה כל התורה כולה בשווה! - אשר על-כן, הרי ממה-נפשך: אם זה לא יותר מ"לא תחנם" - אזי אסור להעמיד בסכנה אפילו את חייו של יהודי אחד ואם-כן, יש למסור גם את ירושלים; ואם זה להיפך, שהחזרת השטחים מביאה את הסכנה - הרי שאז אסור למסור אף שעל בכל המקומות הסמוכים לספר, וגם לא את יהודה ושומרון. שזה הרי פסק-דין ברור בשולחן-ערוך¹² ובזה אי-אפשר להתווכח].

ולמרות זאת הוא הולך ונוסע ואינו מפסיק לומר - שהרב פסק שצריך להחזיר את השטחים.

שלכאורה, כיון שזה היפך טבע האדם לומר שקר כאשר מדובר ב"מילתא דעבידא לאיגלווי" - אם-כן כיצד יתכן שיאמר דבר כזה? הרי מוכרח להיות לזה יסוד כל-שהוא!
ועל-זה עניתי בפשטות:

ישנו כלל ידוע בין פוליטיקאים, שכאשר פוליטיקאי אומר שקר קטן, ישנו ספק אם זה יתקבל או לא; אך כאשר אומר שקר גדול וחוזר עליו כמה-וכמה פעמים - הרי אז בא השומע ואומר: כיון שזה דבר מבהיל, שאין לו שום מקום בשכל, ולמרות זאת, אומר את זה אדם פקח - כמה פעמים, הרי זוהי הוכחה שהדבר אכן נכון.

ולאחר מכן, כאשר חוזרים שוב על השקר הגדול, הרי בגלל הענין המבהיל שבזה - הוא מתקבל!

אינני רוצה להזכיר את שם הגוי, ימח-שמו וזכרו, שאמר ברבים ובפרסום הכי גדול, שיש לומר שקר גדול ולחזור עליו, ובסופו של דבר זה יתקבל.

וישנם יהודים ההולכים בפרט זה (רחמנא-ליצלן) בדרכו - אף שהם בעצמם, או קרוביהם, סבלו ממנו. ואומרים דבר המבהיל בכדי שזה יתקבל. בה-בשעה, שאפילו "בר-ביה-רב דחד יומא" יודע, שהלאו של "לא תחנם" חל על כל שטחי ארץ ישראל בשוה

(12) אורה-חיים סשכ"ט ס"ו.

משיחת מוצש"פ חיי-שרה תשל"ט

(ישנם איסורים נוספים בנוגע לירושלים, שאסור להליך שם מת, אך באשר ללאו של "לא תחנם" - כל שטחי ארץ ישראל בשוה).

וכן הוא בנוגע לענין של פיקוח-נפש: אם זו "עיר הסמוכה לספר" וישנו החשש שאם יחזירו את השטח, יפתחו את כל הארץ לפניהם - אזי ישנו האיסור של החזרת השטח, בגין פיקוח-נפש, על כל שעל בשוה (הן בירושלים והן ביהודה ושומרון)!

לפרסם ברבים מהו פסק הדין האמיתי!

אך צריך לדאוג, שאלה ההולכים לפי שולחן-ערוך גם בגלוי, לא רק בחייהם הפרטיים אלא גם בחייהם הכלליים, ולדידם, השולחן-ערוך הוא הפוסק היחידי (שבאותו שולחן-ערוך כתוב שאם שואלים רב שאלה - אסור להטעותו ולומר לו שהשאלה היא בענין זה, ולקבל היתר, ואחר-כך להשתמש בפסק זה לענין הפכי - ענין שאינו באותו גדר לגמרי) - שלא יתעייפו מלהרעיש ולגלות את השקר ברבים, ולהודיע מהו פסק-הדין האמיתי !!!

ואז ייפטרו סוף-כל-סוף מכללות ענין הגלות - החל משחרורו של היהודי הזה מגלותו הפרטית, הכבוש תחת היצר-הרע שלו, עד כדי כך שהוא מסית ומדיח רבנים, בכך שהוא מציג להם את המצב להיפך מכפי שהוא במציאות.

ולאחר מכן, שיתחיל לצאת לחירות - וזה יפעל גם על אותם אלה ההולכים בעקבותיו (מבלי לדעת את הטעות ובלבול המוחות שהוא מכניס ואומרים שהיות והוא יהודי שומר תורה-ומצוות בחייו הפרטיים, אפשר לסמוך עליו, כיון שאינו חייב להרהר אחרי רבו [בעניני פוליטיקה הוא רבו ומלמדו]), שעל-ידי-כך זה גם ישפיע להקטין את החושך כפול ומכופל אצל יהודי שני ושלישי, ולעוד כמה יהודים.

עד שיגיע גם "לאור גוים"¹³, שהלא-יהודים יחושו שבנוגע לאותם שלושה מקומות אינם יכולים לומר "גזולים הם בידכם", כמדובר לעיל בארוכה - עד שיוקלט אצלם שכל ארץ ישראל לגבולותיה היא "נחלת עולם לעם עולם".

ואז ייפטרו מכל הלחצים בימים האחרונים של הגלות.

(13) ישעי' מט, ו.

"קראתי ואין עונה"

ועל-ידי שיעמדו באופן של "קוממיות"¹⁴ בעודם בגלות - בדוגמת מה שהיה: "לכל בני-ישראל היה אור במושבותם"¹⁵, עוד בהיותם במצרים - אזי בקרוב ממש ילכו לקבל פני משיח צדקנו, בשמחה ובריקוד, עוד ברגעים האחרונים של הגלות, בעגלא דידן, במהרה בימינו ממש.

* * *

אילו היו עומדים בתוקף בנושא האוטונומיה, כפי שנהגו כלפי ירושלים העתיקה - היו מצליחים! הבטיחו שידובר משהו אודות ההסכמים של "מחנה דוד" ('קעמפ-דיוויד'): כבר התגלה כעת, שעל אותם דברים שעומדים עליהם בתוקף, והצד שכנגד (צד השני על-כל-פנים - אף אם אינו צד "שכנגד") רואה שבין כך זה לא יצא לפועל - הרי שאז הם מפסיקים מלדבר על-זה. ואף מבקשים - שיכתבו שדנו בשאלה זו וכל-אחד נשאר תקיף בדעתו.

כלומר, שכעת נתגלו שני דברים:

1. כמשלימים עם לחץ - מביא הדבר ללחץ נוסף; בדיוק כשם ש"מצוה גוררת מצוה"¹⁶ - כך הדבר גם להיפך; כשמוותרים ומוכנים שתהיה "אוטונומיה" ביהודה-ושומרון, אזי, "תחילת נפילה-ניסה"¹⁷. וכפי שאירע בפועל שמיד לאחר שוויתרו בנושא ה"אוטונומיה" - החלו להגיע הדרישות על ירושלים.

2. כשאמרו בתקיפות: "זאת לא" וכשיעמדו בתוקף ולא יוותרו (ואף לא נוסעים לוושניגטון במטרה ללחוץ על הערבים ש"יאילו" לקחת זאת) - אזי יעצרו ויפסיקו ללחוץ. וכל זאת - כשהתוקף מבוסס על פסק התורה "תורת חיים ותורת אמת" - או אז, כלשונו של כבוד-קדושת מורי-וחמי אדמו"ר נשיא דורנו: שכלפי האמת כולם מתפעלים, ואז תתבטל דרישתם.

(14) בחוקתי כו, יג.

(15) בא, י, כג.

(16) אבות פ"ד מ"ב.

(17) סוטה מד, ב. ספרי ופירש"י עה"פ שופטים כ, ט.

משיחת מוצש"פ חיי-שרה תשל"ט

וכמדובר כמה-פעמים: אין הפירוש שלא רוצים בשלום; כולם מודים שזקוקים לשלום, שצריך להיות "ונתתי שלום בארץ"¹⁸, ואף אחד אינו מתווכח על העובדה שפיקוח-נפש דוחה כל התורה כולה - כולל גם את הלאו של "לא תחנם"; אולם המצב האמיתי כעת שברור הדבר, שאם יוותרו על משהו ביהודה-ושומרון (אשר כולה שוכנת על הגבול) - זוהי סכנה ממשית של פיקוח-נפש.

כאשר דיברו על-כך בדצמבר¹⁹, הראו ל"אדון הגדול" של ארצות-הברית מפה. והסבירו לו שנקודת תורפה כלשהי בגבול - תאפשר מצב בו תוך חצי שעה יוכלו (המחבלים) 'לחתוך' לכל רוחבה של ארץ ישראל עד לים התיכון;

ולכן חייבים להחזיק שם צבא, ומקומות-בצורים; מוכרחים להציב שם יישובים יהודיים, בכדי שכולם יראו שזה שייך ליהודים - ולכן אי-אפשר לוותר מאומה ביהודה-ושומרון.

אילו היה להם את אותו תוקף גם בהיותם ב'קעמפ-דיוויד' - היו אז התוצאות טובות הרבה יותר; הם היו מצליחים, בדיוק כפי שהצליחו בנוגע לירושלים העתיקה.

אולם, היות והם היו שפלים בעיני עצמם; ובעיקר - היו יועצים שלא הסבירו ולא תיארו את המצב לאמיתתו, ואמרו שאפשר להחליט על "אוטונומיה" - לכן, הסכימו לכך.

וכל זאת - תוך ידיעה ברורה שכל הפירושים שהם יתנו מהי ה"אוטונומיה" - כלל לא נחשבים. וזאת, כיון שישנו צד שני. כלומר: כאשר ישראל תחזיר את השטחים, היה-לא-תהיה - השני יעמיד משטרה, וכיון שלמשטרה מוכרחים לתת נשק, לכן לא תהיה ברירה אלא לאפשר לשוטרי האוטונומיה להחזיק נשק. ולאחר שהנשק כבר יהיה בידם - הם יהיו מופקרים ויעשו ככל העולה על רוחם.

אך אילו היו עומדים מלכתחילה בתוקף שיהודה ושומרון שייכים ליהודים בתור "נחלת עולם לעם עולם", ואסור להחזיר אף שעל, ולא רק בגלל ה"לא תחנם", אלא עוד יותר: היות ומסירת שטחים היא פיקוח-נפש (הדוחה את כל התורה כולה) - אזי, לא רק שזה לא היה גורע מהסיכויים לשלום, אלא אדרבה: זה היה יותר קרוב לשלום בר קיימא.

(18) בחוקתי ש.ו.

(19) = בעת ביקור בגין אצל הנשיא קרט. ראה שיחת י"ג תשרי ושיחת יום שמחת-תורה ש.ז. המו"ל.

"קראתי ואין עונה"

ואלה המתווכחים וטוענים שבשביל השגת שלום צריכים לעשות הכל - הרי זה בדיוק להיפך: היות וככל שעומדים יותר בתוקף, כך מתקרבים יותר לשלום.

ואכן, כשהסכימו לוותר על (חצי, שבעצם זה הרבה יותר מחצי, אך למעשה אפילו כשהסכימו לוותר על) שעל מיהודה ושומרון עם הנוסח של "אוטונומיה" - הביא הדבר באופן מייד ללחץ נוסף, עד ללחץ על ירושלים העתיקה, ולחץ נוסף בעניינים שלעת עתה עדיין לא מגלים;

עד ללחץ נוסף בנוגע לדבר איום ונורא (שהפסיקו לדבר אודותיו - מבלי שאדע מה הסיבה - אם בגלל שהעניין התבטל, או בגלל שהעניין כל-כך איום ונורא שמפחדים לדבר אודותיו): אמרו, שאם יהיה שלום - יקימו כביש החוצה את כל ארץ ישראל, ויחבר בין ירדן לים התיכון. ובדרך זו יוכלו להשתמש הירדנים, המצרים ושאר הערבים. דרך זו, למעשה, תחלק את ארץ-ישראל לשני חלקים.

אין צורך לשער לאן יוביל דבר שכזה - מאחר שרואים לאן הוביל "פרוודור" דומה בין פולין לגרמניה.

לא זקוקים למומחים גדולים בכדי לדעת מה עלול להיות מרשות-הרבים זו. כיון שהתנאי של דרך זו ("היי-וויי" כפי שזה נקרא בארצות-הברית), הוא שבדרך זו יוכלו הערבים לנסוע באופן חופשי ללא כל השגחה וללא שום הגבלות.

ומי אלו שיוכלו ללכת שם חופשי? - תושבי ירדן (אשר כעת נערכו שם בחירות וידוע לכל, מי אלו שזכו שם להצלחה) סוריה וצור.

אמנם הפסיקו לדבר על-כך והלואי שהסיבה לכך היא כיון שנתבטל הדבר. אך בפועל היה הסכם על-כך; לא רק שהסכימו להיענות לבקשתם, אלא שכבר הסכימו לכך! ואף ישנם האומרים, שההצעה בכלל הגיעה מצדם של היהודים! זהו דבר שלא היה לעולמים!

"פיקוח נפש דוחה גם את קבלתם של כמה לירות עבור הישיבות!"

וכאמור לעיל: אומות-העולם עצמם אומרים שהמקומות אינם "גזולים". ולמרות זאת באים יהודים, מגרים את היצר-הרע ואומרים לאומות-העולם: קחו את השטח!

משיחת מוצש"פ חיי-שרה תשל"ט

ולכן, רק כשיעמדו בתוקף (ובכל מקרה, בסופו של דבר יהיו מוכרחים לעמוד בתוקף) כפי שעמדו בתוקף על ירושלים העתיקה - יבינו המצרים שלא יצליחו לקבל את מבוקשם.

ואילו היו עומדים בתוקף על כל הענינים לפני כמה חודשים - היה המצב הרבה יותר קל; היות ואז המצרים וארצות-הברית לא היו יכולים להתלונן: כיצד היום אתה אומר כך, בשעה שאתמול דיברת והבטחת אחרת?

אולם, היות ואף פעם אין מצב אבוד (וכפתגם הידוע: "ס'איז קיינמאל נישטאָ קיין פאַרפּאַלן"²⁰) - הרי מובן שאם יעמדו בתוקף לפחות כעת (תוקף המבוסס על פסק-דין ברור בשולחן-ערוך) אזי יראו שאין מקום לויכוחים, היות ו"זאת התורה לא תהא מוחלפת"²¹.

וכפי שנוכחו לדעת: כשנהגו בשיטה של נסיגה - לוותר קצת, ועוד קצת, ורק לאחר מכן לעמוד בתוקף (היות שכבר אין ברירה) - אזי, לא רק שעל-ידי-כך לא היה להם שום נשיאת חן, אלא אדרבה: רק מתחו את היחסים והביאו לסכסוכים (אינני רוצה להתבטא במילים יותר חריפות) בין יהודים לאומות-העולם. ומתי אפשר להצליח? דווקא כאשר יעמדו בתוקף!

ואז אפשר להצליח בכל - כולל גם הענין של שלום בר קיימא, יחד עם שלימות הארץ, ארץ ישראל לגבולותיה, כיון שזה יהי' בנוי על שלימות התורה, יחד עם שלימות העם - גיור כהלכה.

. . . וכאמור לעיל: למרות שלכאורה נזקקים ל"חסד לאומים" (אף שיודעים ש"חסד לאומים - חטאת") - ולכן יש להם מקום שלא לעמוד בתוקף - הנה ראו עכשיו בפועל, שדווקא כשעמדו בתוקף, היה מוכרח השני להיכנע.

אמנם טעמים אחרים מניעים אותו להיכנע לתוקף, כמו: כבוד עצמו הוא דורש, להתגדל ולהתייחר, ו"חסד לאומים חטאת" - אך בינתיים עושה הוא דבר טוב; והאמת היא, שהוא עושה זאת כיון ש"לב מלכים ושרים ביד ה"²², אך צריך שהיהודי יעמוד בתוקף ויאמר

(20) 'היום יום' - י"ד אייר.

(21) י"ג עיקרים לרמב"ם. וראה הל' יסודי-התורה פ"ט ה"א.

(22) ע"פ משלי כא, א.

"קראתי ואין עונה"

שארץ ישראל שייכת לו, מכיון ש" כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים" ²³ "ברצונו נתנה להם, וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו" ²⁴ - הארץ בשלימותה.

וכאמור: היות והמצב הנוכחי מהווה פיקוח-נפש - לכן, פיקוח-נפש דוחה הכל - גם את קבלתם של כמה לירות עבור הישיבות!

והיות ש"אין צועקין על העבר" - לכן התקוה היא שעל-כל-פנים לעתיד יעמדו בתוקף; תוקף המבוסס על פסק התורה הקובע ש(מכיון שכל ארץ ישראל נמצאת על הספר, לכן) אסור למסור אף שעל מארץ ישראל.

וכשיעמדו בתוקף (לא של "כחי ועוצם ידי" ²⁵, אלא תוקף) של התורה - אזי בטוח שבסופו של דבר, מצב זה ינצח. ואז גם יושג שלום בין היהודים, לא כפי שהמצב הוא כעת...

שלום בר-קיימא ואי-לוחמה - רק על-ידי עמידה בתוקף!

. . העמידה על גיור כהלכה דווקא, וכן התוקף שלא לוותר על אף שעל מארץ ישראל - היא זו שתביא לשלום בתוך היהודים וממילא לביסוס השלום האמיתי (על-פי התורה) בין היהודים לאינם-יהודים.

והדרך לפעול שיהיה שלימות העם ושלימות הארץ - הוא כשתהיה שלימות התורה - קיום התורה והמצוות; זוהי גם הדרך היחידה שדרכה יהיה שלום (היות ו"שלימות" הוא מלשון "שלום") - עד כמה שיכול להיות ענין השלום קודם ביאת משיח צדקנו כי השלום האמיתי יהיה רק בביאת משיח צדקנו.

וההקדמה לזה תהיה על-ידי עמידה בתוקף בימים האחרונים של הגלות; עמידה בתוקף על-כך שירושלים העתיקה (בדיוק כמו ירושלים החדשה) שייכת לעם ישראל. וכך גם יהודה ושומרון. ובפרט עתה שהשטחים הם "עיר הסמוכה לספר", שאז אסור לוותר אפילו על אצבע קטנה מכל השטחים.

(23) תהלים קיא, ו.

(24) רש"י בראשית א, א.

(25) לשון הכתוב - עקב ת, יז.

משיחת מוצש"פ חיי-שרה תשל"ט

ועמידה בתוקף זו - תבסס את המצב של אי-לוחמה; ויותר מכך: תביא למצב של שלום בר קיימא.

ובנוסף לעמידה בתוקף - נדרש מהם גם שיפסיקו לחלוטין את הוצאת הנשק מיהודה ושומרון (שבינתיים זה סוד) ומסיני - שלמעשה זה של הוצאת הנשק, אין כעת שום הצדקה, היות ועדיין לא חתמו על אף חוזה עם תנאים; אלא שרוצים להראות שמוכנים לוותר ולהחזיר, ולכן עוד בטרם חתמו על נייר (שאפילו אחרי שיחתמו, גם אז הנייר יהיה חסר תוקף וערך לחלוטין) - כבר מתחילים להוציא את הנשק!

וכללות העמידה בתוקף, קשורה בהוספה לחומה האמיתית והתוקף האמיתי של כל יהודי באשר הוא, ש"חומה זו תורה"²⁶; ובפשטות - לימוד תורה בהתמדה ושקידה. ומכיון ש"גדול לימוד שמביא לידי מעשה"²⁷ תתהווה מזה חומת המצוות, שכל מצוה היא "פרקליט"²⁸; חומה המגוננת על יהודים וכל עניניהם מהחושך כפול ומכופל של העקבתא דמשיחא.

ומתוך שמחה וטוב לבב והרחבה אמיתית - יצאו בקרוב ממש לקבלת פני משיח צדקנו עד שכפי שכתוב²⁹ שחנוכת בית-המקדש השלישי תהיה בחודש כסלו; ו"כל המקדים (מה שיותר מוקדם בחודש כסלו) - הרי זה משובח".

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת חיי-שרה תשל"ט)

(26) פסחים פז, א.

(27) ראה קידושין מ, ב.

(28) ראה אבות פ"ד מי"א.

(29) ראה ילקוט-שמעוני מלכים רמז קפד.

"קראתי ואין עונה"

דוקא בג' המקומות שכם, חברון והר הבית – אין מניחים ליהודים להתיישב!

בהלכה יש דין לגבי קרקע, ש"אין הונאה בקרקעות" היות ואפילו חתיכה קטנה ביותר של קרקע יכולה להיות 'הון עצום'.

וכן הוא הדין כלפי חתיכת קרקע מארץ ישראל:

ידוע שבעת שיעקב אבינו שכב על הקרקע של ארץ ישראל, "קיפל הקב"ה כל הארץ תחתיו"¹. כלומר, שהקב"ה נתן את כל ארץ ישראל לרשותו של יעקב אבינו.

והיות שבני-ישראל הם זרעו של יעקב (ו"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים"²) בנוסף להבטחה ליעקב "הארץ אשר אתה שוכב עליה לך אתננה ולרעך" – לכן שייכת ארץ ישראל לכל יהודי.

וההוראה מפרשת השבוע היא: שאין די בהצהרות, אלא יהודי צריך לעשות בנוגע לארץ ישראל מעשה בפועל – "שוכב עליה"! – אין די בכך שהוא מראה שהוא יכול להסתכל ולהסתובב בארץ ישראל – אלא אפילו כאשר הוא צריך לשכב לישון, להירגע ולנוח – שוכב על כל ארץ ישראל.

עליו לדעת, שאינו יוצא ידי חובתו בכך שהולך ושוכב במקום (בארץ ישראל) שאין עליו עוררין – אלא, בשעה שיהודי רוצה לנוח, שידע שהוא יכול להיות "שוכב עליה" – על כל הארץ כולה, היות ו"קיפל כל הארץ תחתיו".

דובר בהתוועדות הקודמת אודות מה שהמדרש אומר בפרשת וישלח³ (שהקשר של פרשה זו אלינו, שכעת – יו"ד כסלו – מתחילים את אותה פרשה): "שלושה מקומות שאין אומות-העולם יכולים להונות את ישראל לומר גזולין הן בידכם, ואלו הן: מערת המכפלה, ובית המקדש, וקבורתו של יוסף (שכם)".

ודוקא באותם שלשה מקומות – התעקשו יהודים פראיים שלא להניח ליהודים להיות שם. ואת אותם יהודים שכן באים לשם – מוציאים משם בעל-כרחם!!!

(1) ראה רש"י ויצא כג, יג.

(2) ראה תענית ה, ב.

(3) בראשית-רבה פע"ט, ז.

משיחת מוצש"פ ויצא תשל"ט

ושם אירעו ממש לאחרונה כמה צרות-צרות לא-עלינו - והלוואי שיצאו ידי חובה בזה
ו"לא תקום פעמיים צרה"⁴. ואין כאן המקום להאריך בזה.

ההוראה מפרשת השבוע: לעמוד בתוקף על זכותינו בארץ ישראל!

. . . היות וצריכים לחיות עם הזמן - פרשת השבוע - לכן יש ללמוד הוראה מפרשת
השבוע והיא: שהיהודים צריכים לעמוד בתוקף (במיוחד לאחר כל הגזירות הקשות
רחמנא-ליצלן שאירעו בגלות המרה) על זכותם לנוח בארץ ישראל.

ולמרות שנמצאים עדיין בגלות - אולם ידוע מה שכותב אדמו"ר האמצעי שבעקבתא
דמשיחא - לאחרי שהיו כל הגזירות של הגלות, כבר לא תהיינה יותר גזירות - אלא הכל
יהיה באופן של מנוחה. ולכן היהודי צריך לדרוש שיהיה "ושכתם ואין מחריד", בכדי
שיהיה ו"נתתי שלום בארץ"⁵.

והנה אף שהיהודי רודף אחר הגויים ואומר שצריכים לעשות שלום - בכל-זאת יש
הענין של "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך"⁶. כלומר (שישנו דבר פלא), שאותו
גוי שקודם לכן לחץ שימסרו ויכנעו בהכל - כעת מתחנן ואומר: חתמו, שיהיה כבר שלום,
וכמה שיותר מהר!

ולזאת ("והיו מלכים אומניך") מגיעים רק על-ידי שמתנהגים כפי שנכדי יעקב אבינו
צריכים להתנהג. ועל-ידי-כך יתקיים ה"שוכב עליה": אין מה לרוץ, לרדוף ולהיכנע, היות
שאין מה לפחד; ישנה הבטחה מהקב"ה - כלפי כל ארץ ישראל - ש"נוחה ליכבש לבניו".

ורק על-ידי ש"שוכב עליה" דוקא - אז יהיה ה"נוחה ליכבש לבניו". רק על-ידי קיפול
כל ארץ ישראל תחתיו, אזי "תהא נוחה ליכבש לבניו", היינו, שיהיה שלום גם אצל זרעו
של יעקב אבינו!

ולאחרי-כל-זה אינה מובנת הטענה שיש למסור שטחים מפני שרוצים להבטיח שלום
"עבור בנינו ונכדינו": האם על-ידי שמוסרים עוד שטחים רחמנא-ליצלן, זוהי הדרך
ש"תהיה נוחה ליכבש לבניו"?!

(4) לשון הכתוב - נחום א, ט

(5) בחוקותי כו, ו

(6) ישעי' מט, כג.

"קראתי ואין עונה"

הרי כבר ראו מה יצא מהכניעה והוויתור לפני שלושים ואחת שנים⁷ והמלחמות שלאחריו! - שאז נתן הקב"ה במתנה את שטחי ארץ ישראל ליהודים. ולמרות זאת - היו יהודים 'פראיים' ש(מצד טעמים שונים ומשונים) תיכף בקשו ורדפו והתחננו לערבים שיקחו את השטחים בחזרה! ובעקבות כך הופעל על ישראל לחץ שגבר מיום ליום שיוותרו על עוד ועוד!

אך בפועל, עשה הקב"ה נס והגויים לא הסכימו לקחת זאת (כמדובר כמה-פעמים) ובנוסף לכך - "יערה עליו רוח ממרום"⁸ - היהודים החליטו שמכאן ואילך לא יוותרו, אך מה שכבר הוסכם - לא יתבטל!

אך יש לדעת שגם מה שכבר כן הסכימו עליו (גם כאשר עשו על-כך 'הצבעה') - גם הוא בטל!!! היות שמלכתחילה לא היתה להם רשות לוותר, היות וארץ ישראל היא לא רכושם הפרטי! - ארץ ישראל שייכת לכל יהודי ויהודי, וכל יהודי הוא בעל-הבית עליה (בכך שיש לו בה ד' אמות).

ודי בכך שאפילו יהודי אחד יביע את התנגדותו למסירת ארץ ישראל! - היות ואז יורד ה"דבר אלוקינו יקום לעולם"⁹ ש"נוחה ליכבש לבניו" - בגלוי למטה.

ולמרות שהוא רק אחד - הנה כפי שהדין אצל כל אומות-העולם שכאשר מגיע אפילו 'יורש' אחד ויחיד שאינו מסכים עם הפעולות שמבצעים בנחלתו - הרי שמבטלים את כל מה שסיכמו ובוחנים את כל הענינים מחדש. כך הוא בעניננו, ובפרט אשר כאן ה'יורש' איננו בא בטענת עצמו אלא בא עם תורה-שבכתב, תורה-שבעל-פה, ועד לפסק-דין ברור בשולחן-ערוך.

העיקר: מעשה בפועל - יישוב ארץ ישראל!

ויהי-רצון, כמדובר כמה-פעמים, שלא יצטרכו כבר לדבר אודות ענינים שמבטלים סברות שונות ומשונות.

(7) = נסיגה משטחי סיני בעת מלחמת השחרור. המו"ל.

(8) ישעי' לב, טו.

(9) שם מ, ח.

משיחת מוצש"פ ויצא תשל"ט

והנה, הגויים עצמם אינם מבינים מדוע היהודים כה מתחננים ורודפים אחריהם! - הקב"ה עזר ופעל שהגויים לא ירצו לקחת, ומזה התקדמו לשלב נוסף בו 'תפסו' אשר אין מה לעמוד כעני בפתח - אלא הם יעמדו במקומם, ובאם ירצה הגוי לומר משהו - שיבוא אליהם ויאמר; ואם אינו רוצה לבוא - שלא יבוא, היות ובכל מקרה אין מתכוננים לוותר עוד!

ויהי רצון שהיות ו"מצוה גוררת מצוה"¹⁰ - אזי מכך שעומדים בתוקף ולא רוצים לוותר עוד, זה יגרום גם את העיקר, שיוודו שזה שהם רק רצו לוותר - מלכתחילה זו היתה טעות! וכאשר הם תופסים את הטעות שעשו, הרי שאינם אמורים להתבייש, אלא עליהם לומר "דבר שאמרתי לפניכם טעות היא בידי". ובפרט שגם גדולי ישראל, כשטעו - לא התביישו לומר זאת!¹¹

והעיקר: כאן לא נוגעים הדיבורים - אלא מעשה בפועל ("המעשה הוא העיקר"¹²) - שיעמדו בתוקף על כל ארץ ישראל - "שוכב עליה", "קיפל כל ארץ ישראל תחתיו" - וליישב יהודים בכל שעל מארץ ישראל, ולא רק אנשי צבא, אלא אפילו יהודי שנח - הוא נח על כל ארץ ישראל.

ועל-ידי שיעמדו בתוקף ויאמרו שלא ירדפו ולא יוותרו (ולא בגלל "כוחי ועוצם ידי"¹³ אלא כיון שהקב"ה הבטיח¹⁴ ש"הארץ אשר אתה רואה לך אתננה ולזרעך") תתקיים הבטחת הקב"ה "ונברכו בכך כל משפחות האדמה"¹⁵ - שבסופו-של-דבר גם הלוחצים יסכימו לכך.

וכשיעמדו בתוקף - אזי לא יצטרכו להגיע לניסים (שגויים ידחו את הוויתורים). וכל-זה באופן של "נוחה", ללא שום פחד מהגויים. ועוד בימי הגלות האחרונים יתקיים ה"שוכב עליה", באופן של "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד", "ואולך אתכם קוממיות".

וכשם שאצל יעקב אבינו, בהלכו לחרן - שאז כבר היה בגלות, הנה כשהגיע הזמן להתפלל מעריב - רץ לבית-המדרש ("ויפגע במקום"), וקיבל שם את ההבטחה האלוקית

(10) ראה אבות פ"ד מ"ב.

(11) ראה עירובין קד, א. ו"ש"נ.

(12) ראה אבות פ"א מ"ז.

(13) לשון הכתוב - עקב ת, יז.

(14) לך-לך יג, טו.

(15) פרשתנו כח, יד.

"קראתי ואין עונה"

"הארץ אשר אתה שוכב עליה לך אתננה ולזרעך" ובאופן של "ופרצת" ו"ונברכו בך כל משפחות האדמה".

כך יהיה גם אצל היהודים, שעוד בגלות יראו שארץ ישראל אכן "נוחה ליכבש" (לבניו), היות שאת זה הקב"ה נתן והבטיח ליעקב שה"ארץ אשר אתה שוכב עליה לך אתננה ולזרעך", ובאופן של "ופרצת" ו"ונברכו בך כל משפחות האדמה".

והיות שגם היהודים הנמצאים בארץ הקודש - הם בגלות (שלכן ישנן כמה מצוות שאין מקיימים אותן היום, ובפרט מצות בנין בית-המקדש ובעיקר) כיון שעוד ישנו את ה"יצרו אנסו"¹⁶. ולכן גם הם צריכים בימי הגלות האחרונים שיהיה "ושמרתך בכל אשר תלך"¹⁷.

ועל-ידי העמידה בתוקף בימי הגלות האחרונים אזי יהיה "והשיבותיך אל האדמה הזאת": אצל יהודי ארץ ישראל תהיה השיבה לכל ברכותיה של ארץ ישראל, "אל ארץ זבת חלב ודבש"¹⁸; ואצל יהודי חוץ לארץ, תהיה גם (בנוסף לזה) השיבה לארץ ישראל בפשטות!

שהקב"ה לוקח ומלקט את כל היהודים "בידיו ממש", "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"¹⁹! ואף יהודי לא ישאר בגלות, ויגיעו ל"ארץ טובה ורחבה", ושם יתבצע הייעוד "עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות"²⁰, עד לאופן של "ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה" - בעגלא דידן, במהרה בימינו ממש.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת ויצא תשל"ט)

(16) ראה רמב"ם הל' גירושין פ"ב ה"כ.

(17) פרשתינו שם, טו.

(18) שמות ג, ח.

(19) ישעי' כז, יג.

(20) ראה ילקוט-שמעוני ישעי' רמז תקג.

"נכרים שצרו" – אפילו כשזה רק על "תבן וקש" – יוצאים עליהם בכלי זיין אפילו בשבת!
הפסוק "ונתתי שלום בארץ"¹, נאמר, כפי המבואר במפרשי התנ"ך, בנוגע לארץ
הקודש, כיון שסתם 'ארץ' היא ארץ הקודש.

ובכדי שיתקיים יעוד זה, נצרכת קודם ה'אתערותא דלתתא' – עבודת האדם למטה.
שעל-ידי שמקיימים את "אם בחוקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם"², אזי
נפעל "ונתתי שלום בארץ". והיות ו"אין מקרא יוצא מידי פשוטו"³, לכן נהיה 'שלום'
כפשוטו, עד ל"ושכבתם ואין מחריד". כלומר: הדרך היחידה שבאמצעותה ניתן להגיע
לשלום – בכל מקום ובכל זמן – היא כשמתנהגים לפי דרך התורה והמצוות, וכשעושים
הכל על-פי הוראות התורה.

ובנוגע לענינו:

דובר כמה-פעמים, שישנו פסק-דין ברור בתורה⁴ [הסיבה שחוזרים על כך פעם אחר
פעם היא בכדי "לאפרושי מאיסורא", שזה מצריך לחזור על הדבר אף יותר ממאה פעמים.
ובפרט, שישנו כאן גם פיקוח-נפש ו"חמירא סכנתא מאיסורא"⁵], שאם באים גויים למקום
בו נמצאים יהודים – וכלל לא משנה אם זהו בארץ הקודש או מחוצה לה, ואם זהו בזמן
הבית או בזמן הגלות – אזי אפילו אם הם אומרים שבאים רק "על עסקי תבן וקש", ואף
שייתכן שזוהי כוונתם האמיתית (כפי שמעידה על כך התורה) אלא שישנו ספק או ספק-
ספיקא עד לספק הקלוש ביותר, שהיות וזו עיר הסמוכה לגבול, על-ידי-זה תיפתח הארץ
לפניהם – אזי דין ברור הוא שאפילו בשבת צריכים ליטול כלי-זיין וכלי-נשק, ולעמוד בכל
התוקף נגד כניסתם לעיר!

יתירה מזו: "אפילו עדיין לא באו אלא ממשמשין לבוא" – גם כשישנה רק ידיעה, ספק-
ידיעה או ספק-ספיקא שמא הם "ממשמשין לבוא" – פוסקת התורה – שלגבי דין התורה אין

(1) בחוקותי כו, ו. ובמפרשים שם.

(2) שם, ג.

(3) שבת סג, א. ובכ"מ.

(4) שולחן-ערוך אורח-חיים סשכ"ט ס"ו.

(5) ראה חולין י, א.

"קראתי ואין עונה"

הרי כל הבדל אם מדובר בספק אחד או מאה ספיקות - שצריכים ליטול כלי נשק ולעמוד נגדם בכל התוקף.

ועל-אחת-כמה וכמה שאסור להציע לאומות-העולם לפתוח את הארץ לפניהם רחמנא-ליצלן, או אפילו לתת להם אחיזה במקום שיש בו מושב ישראלי, ואפילו אם חי שם יהודי אחד ויחיד.

יש שישאלו: כל כוונת הויתורים היא הרי בכדי שיהיה שלום בארץ, ושלום הוא הרי יסוד חשוב בתורה שעליו נאמר⁶ "גדול השלום שכל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם" - והיתכן שבמקום זה, יעמדו עם כלי נשק ולא יוותרו על שום שעל וטפח, מכיוון שכך כתוב בתורה!?

והמענה לכך הוא, שרק שלום שהקב"ה מסכים עליו, יכול להיות בר קיימא, ואילו שלום מחמת ויתורים מוביל רחמנא-ליצלן, למלחמה היה-לא-תהיה. והדרך היחידה להגיע ל"ונתתי שלום בארץ" - שלום שהקב"ה רוצה - היא רק על-ידי הנהגה המתאימה לשולחן-ערוך - "בחוקותי תלכו ומצותי תשמורו".

וכיון שדורנו הוא דור יתום, בו החושך כפול ומכופל - כפי שדובר כמה פעמים - לכן מראים את כל הענינים בצורה ברורה וגלויה.

ישנו חשש שכאשר יוותרו לגוים, הם יבקשו עוד ועוד, עד שיבקשו את הכל. ובכדי שלא לאפשר ליהודים להתנהג היפך השלום האמיתי והיפך רצון הקב"ה ותורתו - היו צריכים להגיע לניסים גלויים, שאומות-העולם לא ירצו לקבל את מה שמציעים להם. וראו בפועל ובעיני בשר ניסים שאירעו - שכלל אינם מובנים על-פי דרך הטבע!

[ובאותו ענין יש להזכיר: גם לאחר מלחמת ששת-הימים רדפו אחרי אומות-העולם ורצו למסור להם שטחים, וגם אז לא היה מובן כלל מדוע לא היו מוכנים לקחת. אבל הנס שהתרחש כעת, גלוי הרבה יותר מהנס שאירע אז וכדלהלן].

נסים גלויים: אף שהיהודים הכריחו עצמם למסור שטחים - הערבים לא הסכימו לקבל!

ויובן זה, בהקדים ביאור מהותו וענינו של 'דיפלומט':

(6) רמב"ם הל' חנוכה פ"ד הל"ד.

משיחת י"ט בסלו תשל"ט

טבעה של ה'דיפלומטיה' היא, שה'דיפלומט' אינו אומר מה שהוא חושב (אצל יהודים ישנו הכלל אשר "נצח ישראל לא ישקר"⁷, מה-שאיין-כן אצל הגוים, ועל-אחת-כמה-וכמה אצל דיפלומטים), כי מאחר שמינו אותו לדיפלומט נעשית הדיפלומטיה לאומנותו, והיא אוסרת עליו לומר את רצונו האמיתי. ואם למרות זאת הוא מדבר באופן גלוי ואומר את אשר בלבו, הרי שאז הוא חדל מלהיות דיפלומט.

ועיקר ענינו מתבטא בזה שהוא צריך להצליח להגיע לכמה שיותר הישגים, בכדי להראות שהוא מצליח בתפקידו - ניהול המשא-ומתן.

והנה, מגיעים יהודים, שבמשך שנים רצופות הם עצמם דיברו בתוקף נגד מסירת שטחים, וכעת, כיון ש"יצרם אנסם"⁸, מודיעים הם שברצונם למסור את השטחים! אלא, שהיתנו זאת בכך, שמתוך השטחים שימסרו ישאר משהו ברשות ישראל, ואלו שיש להם קצת יותר תוקף אמרו, שה"משהו" שצריכים להשאיר, אמנם אינו ת' פרסא על ת' פרסא, אך לכל-הפחות שיהיה גדול יותר מהשטח שהיה ברשות ישראל עד מלחמת ששת-הימים.

לכאורה, כשדיפלומט מצרי מקבל כזו הצעה, עליו לומר מיד שהוא מסכים לקבל את מה שמציעים לו על מגש של כסף. אמנם לא מביאים לו את הכל, אך מה שנותנים - יש לקחת... הרי אפילו שיכור היה מוכן להסכים לכך, ועל-אחת-כמה-וכמה אדם מפוכח, ובפרט כזה שהכתירו אותו בתואר 'דיפלומט', ובנוסף לכל-זה - הוא המחליט היחיד בזה.

[אמנם, נשאלת השאלה, כיצד דיפלומט שכל ענינו הוא היפך האמת, יכול להסכים לחתום על ניר שלכאורה מחייב אותו?]

אך מכיון שישנו דין בתורה שבכחו של שטר שני לבטל שטר ראשון, מאחר שהשטר השני בא אחרי הראשון, וקודם שנעשה מעשה (ואפילו אם הוא בא לאחר עשיית מעשה - הרי כשם שיש כח להתחייבות הראשונה כך יש לו כח להתחייבות השנייה שבאה אחר-כך, לבטל את השטר הקודם) - השתלשל מזה גם בדיני הגוים, שיש בכחו של שטר שני לבטל את השטר הראשון.

(7) שמואל-א טו, כט.

(8) רמב"ם הל' גירושין פ"ב ה"כ.

"קראתי ואין עונה"

ולכן, כשהם יודעים שבעקבות חתימתם על שטר שלום, היהודים ישבעו נחת מזה, ויתנו להם כבר בשלב ראשון כמה-וכמה שטחים - הרי שאז הם מוכנים לחתום על השטר. וכמו-כן, הם מוכנים לחתום על נייר-תנאי נוסף האומר כי ההתחייבות לעשות שלום עם ישראל מבטלת את ההתחייבות הקודמת עליה הם חתמו (ההתחייבות שחתמה מצרים למדינות הערביות, שאם מדינה כלשהי תלחם עם ישראל, מצרים תסייע לה במלחמתה נגד ישראל).

והנה, מכיון שהם עצמם אמרו ששטר זה שחתמו כעת לישראל מבטל את ההתחייבויות הקודמות של מצרים כלפי מדינות ערב, אם-כן, מה ימנע ממצרים לחתום מחר שטר התחייבות חדש עם מדינה ערבית, המבטל את ההתחייבות שחתמה אמש עם ישראל.

ובפרט מהידוע שגם במלחמת ששת-הימים חתמו על נייר, ובתוך 24 שעות עשו ההיפך ממה שחתמו בניירות.

בדרך הטבע, ועל-אחת-כמה-וכמה על-פי דרך הדיפלומטיה, צריכים היו הערבים לחטוף הצעה מפתה זו בשני ימים, ולחתום על נייר, שעל-ידו יהיו מובטחים להם כל השטחים. ובנוגע להבטחה עליה חתמו בנייר זה - אלו שבקשו את הנייר קבעו בעצמם את הכלל שנייר שמגיע למחרת יכול לבטל את כל ההתחייבויות הקודמות!

ולמרות שהיו יכולים הם לקבל שטחים רבים - לא הסכימו לקבל את ההצעות, ולא רצו לחתום על שום נייר, אלא דרשו שיתנו להם עוד ועוד!

שמכל זה רואים במוחש ובעיני בשר, ובאופן של נסים גלויים, שאפילו כשהיהודים מכריחים את עצמם למסור שטחים מארץ ישראל - מראים להם מלמעלה שהגויים אינם מסכימים לקבל, כיון שהם רוצים עוד. וכמדובר לעיל, שדבר זה מלמדנו, ששלום אמיתי הוא רק על-פי תורה. ואילו שלום שמהותו הוא נגד ההלכה - לא יצליח.

ובעניננו: כל המומחים הצבאיים - שלהם צריך לשמוע מצד ההלכה - אומרים פה-אחד, שמסירת שטחים מעמידה יהודים בסכנה, רחמנא-ליצלן!

וסוברים כך גם הגויים; לא רק היידיים, אלא גם שונאי ישראל, ולכן הם רוצים שטחים

אלו!

משיחת י"ט בסלו תשל"ט

ולמרות כל זאת, אומרים אותם יהודים אמרו שבשעה שהמצרים יחתמו על הנייר, ימסרו להם לכל לראש כמה-וכמה שטחים - שכולם מודים ששטחים אלו יפתחו את הארץ לפניהם.

"פתחו את כל הארץ לפניהם": שדות תעופה, נשק ואוטונומיה!

ובכדי שנייר זה יחתם בכל מחיר, העלימו את העובדה שבאותם מקומות שמהם רוצים לסגת יש כמה-וכמה שדות-תעופה!

כמו-כן הסתירו את העובדה שכבר התחילו להוציא משטחים אלו נשק חיוני, לא נשק המונח במחסנים, אלא נשק המוכרח להגנת אותו שטח! עובדה זו הוסתרה, עד שאחד מהנהגים נוכח בכך וזה פורסם. אך הם ביקשו שלא ידפיסו זאת בעיתונים, ויחד עם זה ממשיכים להוציא נשק!

את הסיבה לכך שהם מוציאים נשק כבר עכשיו, הם מנמקים בצורה רשמית: מכיון שהוצאת כל הנשק אורכת זמן רב, והרי רוצים שיהיה שלום, במילא צריכים להתחיל להוציא את הנשק לפני שיהיה שלום, לפני שחותמים, לפני שמסכימים, ואפילו לפני שהתאספו לדבר ועוד לפני שיודעים מה יהיה מחר ועל-אחת-כמה-וכמה מה יהיה בעוד חודש ובעוד שנה - ואף-על-פי-כן כבר מוציאים משם את הנשק!

ועובדה זו, שצריכים לוותר על נשק זה, כבר התקבלה כדבר טבעי, ואין פוצה פה ומצפצף!

מה הפירוש לוותר?! אתה הרי סובר שהינך מציאות קיימת, והערבי ממצרים עדיין לא רוצה לראות בקיום מציאותך - לכן אתה צריך להגן על עצמך, ואתה לא יכול בשום אופן לוותר על-כך!

בנוסף למחדל זה של הוצאת הנשק, התוסף הדבר הבא שגם אותו ואת תוצאותיו מנסים להסתיר מהעם היושב בציון: התחייבו לתת לערבים (מה שנקרא) 'אוטונומיה'!

אותם יהודים 'דיפלומטים' הסבירו שאוטונומיה היא בסך-הכל דבר של מה בכך, המסתכם בזה שהערבים יקבלו את הנהלה אזרחית שם, ונשק עבור המשטרה שלהם ותו לא.

"קראתי ואין עונה"

למרות שיודעים כולם מהי משמעותה האמיתית של 'אוטונומיה', הקב"ה לא סמך על כך, אלא הראה בפועל מה אירע בשטחים ואף גם בירושלים העתיקה: עוד לפני שנתנו להם אוטונומיה, ועוד קודם שנתנו להם נשק עבור המשטרה ואף לפני שאפשרו להם לבחור את אלו שייצגו אותם - הערבים כבר התנפלו על הצבא והמשטרה, ואין כאן המקום לפרט את שאר הדברים שנעשו שם, די במה שנדפס בעיתונים, ואין צורך להגיע לגילויים של ענינים חמורים בהרבה שאירעו שם.

ולמרות הנסיונות להעלים זאת מידיעת היהודים, ואף מידיעת הערבים, בכל זאת, מגיעים השמועות על כך מתושבי השטחים הכותבים דברים גלויים, שבשטחים בהם חיים יהודים ועדיין לא החזירו אותם, הסכנה גדולה שלא בערך, כיון שהערבים יודעים שמוציאים את הנשק מאותם המקומות, למרות האשליה שהם אינם מודעים לכך, מאחר וכשעושים דבר מסויים, אפילו אם הוא נעשה בלילה, הוא אינו נשאר סוד. ודי בערבי אחד שיראה זאת, כדי שיעביר זאת לחבריו וכך הלאה. ומכיון שהערבים יודעים זאת, או-אז הם מתמלאים בטחון עצמי, ונעשים חצופים יותר ואמיצים יותר, שמכל-זה סובלים המתיישבים היהודים המתגוררים במקומות אלו. ובמילא, התושבים שחיים שם, מבקשים רחמים לא לאפשר זאת.

אם קודם האוטונומיה הרימו הערבים ראש - מה יהיה לאחרי שיקבלו אותה?!

בפעולות אלו ואחרות הם מרמים רק את עצמם - מאחר ואת הגויים אין הם יכולים לרמות [אמנם אלו הם אומות-העולם ולא "עם חכם ונבון"⁹, אך מכל-מקום, יש בהם כאלה שהם בגדר של "חכמים המה"¹⁰ - בעיניהם. וכלשון המדרש¹¹ "פילוסופים שבאומות-העולם"] כיון שהם מודעים לכל מה שמתרחש מאחורי הקלעים, לזה שרוצים למסור שטח מסויים, ולזה שישנו מי שלוחץ שימסרו יותר ממה שנכתב ב'הסכם קעמפ-דייוויד". ועיקר העיקרים, שהם יודעים על דברים מעשיים: הוצאת הנשק מאותם מקומות שהוזכרו לעיל,

(9) לשון הכתוב - ואתחנן ד, ו.

(10) ירמיהו ד, כב.

(11) ילקוט-שמעוני תולדות רמז קטו.

ואי-נתינת רשות ליהודים להתיישב בירושלים העתיקה, ואף הם מודעים לכך שהיהודים הם אלו שאינם מאפשרים זאת!

ומה שהם טוענים, שסיבת איסור ההתיישבות היהודית בירושלים העתיקה, היא כיון שהם לא רוצים להרגיז את הגוי שעמו הם רוצים לעשות שלום - הנה לזה נאמר "ונתתי שלום בארץ", הקב"ה מאפשר קיומו של שלום רק כשהוא נעשה על-פי התנאים שנקבעו על ידו, האוסרים נסיגה והתרפסות בפני הגוי.

תנאים אלו אינם בגדר "חוקים", שאינם מובנים בשכל, אלא מובנים וברורים בשכל האדם וכפי שדובר לעיל:

שכשהערבי נוכח שהיהודים רפויים בעצמם, פוחדים מהגויים ורוצים למסור את שטחיהם לרשות אחרת וכדומה - זה גורם לו לקבל יותר אומץ וחוצפה, להכות, לשרוץ ולחבל במקומות כאלו אשר בהם נמצא (לא רק צבא יהודי, אלא גם) משטרה יהודית, וכפי שכבר נדפסו כל הפרטים על-כך בעיתונים, נוסף לעובדות המוסתרות מהציבור.

וכאמור, את כל הפרטים האלו, שהערבים כבר מרימים ראש עד למעשה בפועל, הראה הקב"ה עוד קודם שנותנים להם אוטונומיה, בכדי להבהיר ליהודים לאיזו תוצאות יכולה להוביל אוטונומיה בפועל; ועל-אחת-כמה-וכמה במקרה זה, כשיודעים מהי האוטונומיה עצמה ולא נזקקים להשערות, מכיון שכאמור לעיל, ראו זאת בפועל: בכל מקום בו היתה אוטונומיה, מיד כשניתנה להם מעין אוטונומיה בלבד, דאגו לשלוח את היהודים מכל המקומות בהם הם קיבלו את השליטה המסויימת הזו.

וכעת, הם מרמים את עצמם, שמאחר והם התיירו לערבים להתיישב בין יהודים מיד לאחר מלחמת ששת הימים, הם סבורים שמצב זה ימשך גם כשיתנו להם אוטונומיה, ואפילו כשימסרו את השטחים לגמרי לרשות הערבים, גם אז יוכלו היהודים להתיישב שם.

מה הפירוש בזה?! הרי מה שיהיה שם כלל לא תלוי באלו שמסרו את השטחים, אלא זה תלוי בערבים! ואם כעת, עוד קודם שנתנו להם אוטונומיה, מפחדים להושיב יהודים בירושלים העתיקה בגלל הערבים (אודות יישוב יהודים בין הערבים בחברון כבר אין מה לדבר על כך שהם לא מאפשרים זאת, אלא אפילו בירושלים העתיקה שם ישנם קצת יהודים שהתגנבו לשם ולא היתה ברירה מפני דעת הקהל ולכן הוכרחו לאפשר להם לחיות שם כיון שהם כבר בפנים - גם שם לא מאפשרים ליהודים נוספים להתיישב) - על-אחת-כמה -

"קראתי ואין עונה"

וכמה לאחר שיתנו להם את ה'אוטונומיה' - שזה יפתח את הארץ לפניהם, חס-ושלום - ודאי שלא יוכלו לעשות מאומה נגד הערבים! האם לאחר כינון האוטונומיה יתחשבו הערבים עם דעתו של פלוני-בן-פלוני שיחד עם סיעת חבריו החליט חודש לפני זה שליהודי מותר להתיישב שם?! הרי-זה כ"חוכא ואיטלולא"?!¹²

עמידה בתוקף מול הלחצים - לא תזיק אלא רק תועיל!

ומה שטוענים שמוכרחים לוותר, מכיון שהקב"ה ציוה "אל תתגרה בגוי קטן"¹² ועל-אחת-כמה-וכמה "בגוי גדול". ויתירה מזו: כיון שזקוקים לכסף ולנשק שמקבלים מארה"ב, לא יכולים להרגיז אותם, ולכן צריכים לוותר. הנה, כפי שדובר כמה-פעמים, אם יוותרו - לא יהיה, רחמנא-ליצלן, על מה לנצל את הכסף והנשק שלהם!

וכפי שרואים כעת בפועל, שבשעה שמוותרים להם - מיד הם מבקשים עוד. עד עכשיו היו צריכים להסתמך על הערכת המדינאים והדיפלומטים האם כשיוותרו להם - יבקשו יותר או להיפך, ובזה היו חילוקי דעות: הדיפלומטים הגויים אמרו שאם יוותרו הרי שאז הם יפעילו לחץ לקבלת עוד ועוד שטחים, אך היהודים ש"יצרם אנסם"⁸ זעקו, שאם יוותרו, הרי שאז המצרים לא יבקשו יותר. אבל עכשיו ראו בפועל, שככל שמוותרים יותר, כך הם גם מבקשים יותר.

ואף אמרו שקודם שיחתמו באופן סופי - הם יבקשו עוד. וכבר גילו מה הם יבקשו: את ירושלים העתיקה!

ולמרות שאומרים שעד עכשיו לא דיברו על מסירת ירושלים העתיקה - אך האמת היא, שדברו על הכל ב'קעמפ-דייוויד' ועוד קודם לכן; ועד כדי כך, שדברו על מסירת כל השטחים כבר מיד לאחר מלחמת ששת-הימים!

והסיבה לזה שככל שמוותרים יותר - כך הם רוצים יותר, כי מאחר והם רואים שהיהודים נכנעים ללחץ, ואף שזוהי כניעה למחצה, לשליש ולרביע - הם לא מאבדים את התקוה: כי מה הם יפסידו מכך שיקבלו עכשיו את השליש ואת הרביע ואחר-כך ימשיכו ללחוץ?!¹²

(12) ראה פסחים ק"ג, א.

משיחת י"ט בסלו תשל"ט

ולטענתם, שאם לא יוותרו, לא יקבלו כסף ונשק מארה"ב - הנה, דוקא אם יעמדו בתוקף - יהיה גם כסף ונשק, כפי שראו עד עכשיו שהדברים עליהם כן עמדו בתוקף לא פגעו בנתינת הכסף והנשק (זה אמנם הפריע בטווח הקצר אך לא לטווח הארוך).
ולאחר שהובן מדוע צריכים לעמוד בתוקף מול הלחצים, יש גם לומר לאיזה סוג 'תוקף' נצרכים, וכדלהלן:

תוקף אמיתי מתבטא במעשה ולא ב"אמירה תקיפה"!

ישנם פעמים שלמרות שעומדים בתוקף על דבר מסויים, הנה מיד לאחר מכן מתחרטים ממנו. ולזאת צריכים ל'תוקף' ממנו לא ניתן להתחרט וליסוג (כיון שאם מתחרטים מהעמדה התקיפה, זה רק גורם להגברת הלחץ). תוקף שמתבטא במעשה בפועל שממנו אי-אפשר להתחרט.

ויובן החילוק בין 'תוקף' של אמירה ל'תוקף' של מעשה בפועל:

כל עוד שהסתפקו בדיבורים תקיפים, ואמרו שיבנו ישוב, ויתיישבו, ויתרחבו, ויעמדו בחירוף נפש להגן על ארץ-ישראל - זה נשאר בגדר דיבורים בלבד, ואפילו הדיפלומטים יודעים שדיבורים אינם שווים מאומה: יתכן שדיברו במילים יפות או במילים קשות, יכולים לכנות את המבטיח בשם אדם העומד בדיבורו או אדם שאינו עומד בדיבורו - אבל בפועל זהו דיבור בלבד!

ואפילו כאשר הדיבור מתחיל לרדת לידי מעשה. היינו, שהוא לא רק מדבר אלא אף חותם על מה שאמר ובנוכחות עדים - למרות-זאת הוא יודע שזהו רק כתב, ולמחרת - או באותו יום גופא, תוך כדי דיבור - הוא יכול לחתום על נייר עם תוכן הפוך לחלוטין.

על נקודה זו, שלדבר שבכתב אין תוקף מכיון שיכולים לחתום מיד להיפך, יתווכחו הדיפלומטים שאין זה כך, הם יטענו: כיצד זה יתכן?! כשיכתבו ויחתמו על זה, יחד עם עדות - כלל לא יהיה שייך להפר זאת!

אך הראה הקב"ה בעיני בשר מהי חשיבותו של דבר שבכתב:

ארה"ב חתמה על התחייבות למדינת 'טייואן', שתשמור עליה מאויביה. כך זה היה במשך יותר משלושים שנה. ופתאום, ללא שום סיבות נראות לעין, הכריזה ארה"ב באופן

"קראתי ואין עונה"

רשמי שהיא מבטלת את ההכרה במדינה זו. לא עשו זאת לאחר שיקולים ו'דיון דמוקרטי' וכדומה, ואף לא מסרו על-כך הודעה מקדימה אלא בבת-אחת בטלו בפתאומיות את כל ההתחייבויות. וכל סיבה, הגיונית ככל שתהיה, לא תשנה את המציאות, שבין-רגע ביטלו את כל מה שהתחייבו אי-פעם למדינה זו.

ולכאורה נשאלת השאלה: עברו הרי כמה עשרות שנים בהם כן כיבדו את ההתחייבויות, אם-כן, מדוע דווקא עכשיו (תקופה בה ישראל עומדת לפני הסכם "שלום") אירע העניין האמור, ולא בעוד שבועיים כשיסתיים המשא-ומתן עם ישראל, הרי אותו אחד יודע מה שנכתב עליו בעיתונים, שאי-אפשר לסמוך על המילה שלו, וכשהוא יעשה מעשה כזה עם טייואן ישראל לכאורה לא תסמוך עליו?! ואף-על-פי-כן, אירע כל זה עכשיו ובפירסום!

אלא ההסבר בזה הוא, שאירע כאן נס שלמעלה מדרך הטבע, והסיבה הגלויה שניתן לומר מדוע מאורע זה אירע עכשיו, היא: מאורע זה שאירע כעת בגלוי ולעיני בשר, הביא הזדמנות ליהודים לפני שהם הולכים לחתום על נייר ועל-אחת-כמה-וכמה לעשות מעשה בהסתמכם על חתימתו של פלוני שלקח על עצמו את כל ההתחייבויות שבעולם - להיווכח מה שווה באמת התחייבות ואפילו אם היא חתומה על הכתב.

וכיון שהובהר הערך של 'חתימה' בעיני אומות-העולם, מובנת הבעייתיות שבכך:

כעת רואים כולם מה עושים הערבים בירושלים העתיקה, בשכם, בחברון ובדרכים המובילים משם ולשם. הם עושים זאת כיון שהם רואים שהיהודים מפתחים להתיישב בירושלים העתיקה, וכאשר כבר ישנו יהודי שרוצה להתיישב שם, או-אז הערבים רואים כיצד יהודים אחרים מונעים ממנו להיכנס לשם.

וכשאומות-העולם רואים שהיהודים לא מאפשרים לעשות שום עניין של מעשה בפועל, אלא מסתפקים בהתחייבות בדיבור או בכתב בלבד - הנה, כיון שהם יודעים שדיבור וכתב אינם שווים כלום, כאמור לעיל בארוכה, זה מהווה להם הוכחה גמורה ומוחלטת שעל-ידי לחץ הם ישיגו הכל, כי מתוך הנסיון שלהם הם בטוחים שגם מההבטחות שהבטיחה הממשלה הישראלית ליהודים - היא תיסוג, כיון שאלו לא הבטחות של מעשה בפועל.

ולאחרי שהתבאר בהרחבה החסרון שב'תוקף' של אמירה וכתובה, מובן ש'התוקף' על-ידו יתבטלו כל הלחצים, הוא רק כאשר יעשו מעשה בפועל. כאשר 'יקשרו לעצמם את

משיחת י"ט בסלו תשל"ט

הידים' ויעשו דבר שממנו לא ניתן לחזור - רק אז יראו אומות-העולם ששום לחץ אינו מועיל כי הדבר כבר נעשה.

איזה מעשה בפועל יכולים לעשות אשר ממנו לא יוכלו להתחרט? ! זה יוכן בהקדים הענין הבא, וכדלהלן:

תוקף של מעשה בפועל: יישוב מידי של כל השטחים בבת אחת!

ידוע שבכמה-וכמה דברים מתחשבים עם ארץ ישראל, ולא 'מותחים את החבל יותר מדאי'. הסיבה לכך היא [לא כיון שפוחדים שאם 'ימתחו את החבל' ויבקשו יותר מדאי - ארץ ישראל תעמיד עוד חייל ועוד אוגדה וכדומה, כיון שלארץ ישראל לא יהיו יותר חיילים ממה שיש למאה מליון ערבים, וגם לא יהיו לה יותר דולרים ממה שיש לארה"ב, אלא הסיבה שבגללה הם פוחדים מארץ ישראל, היא:] מכיון שלארץ ישראל יש כלי-נשק מודרני. היא יכולה לעשות מעשה שממנו לא תוכל להתחרט וודאי שלא תוכל לחזור ממנו - היא תיישב את כל השטחים בבת-אחת! וכשתיישבו שם עשר, עשרים, או שלושים אלף יהודים - שום כח שבעולם לא יוכל להוציא אותם משם, כיון שלמעשה שנעשה יש תוקף חזק ביותר וכלשון הגמרא¹³ "אין אחר מעשה כלום" !

זוהי הסיבה שאומות-העולם חוששים 'למתוח את החבל' יותר מדאי - שמא ארץ ישראל אכן תעשה זאת. זה שהם חוששים מכך, זה גופא ראייה, שיישוב כל השטחים באופן זה - הוא המעשה היחיד שיעזור למנוע את הלחץ, ולכן צריכים ומוכרחים לעשות זאת.

ובאותיות ברורות:

בלילה אחד, "בשעתא חדא וברגעא חדא", יישבו יהודים בכל גבולות ארץ ישראל: הגבול המזרחי, הגבול של רצועת-עזה, הגבול הקשור עם מצרים, בכל גבול הלכנון ובנגב.

כלומר, שיפתחו את דלתות-ארץ ישראל בפני היהודים. והכוונה, בפני היהודים שכבר נמצאים בארץ ישראל, שישנם עשרות-אלפי יהודים החיים בארץ ישראל שמספיקים בכדי ליישב את כל הגבולות, ואותם יהודים מוכנים ורוצים להתיישב בכל השטחים, אלא

(13) בבא-מציעא ז', א.

"קראתי ואין עונה"

שהעומדים בראש מעכבים אותם, ולא רק עיכוב של דיבור, אלא מחזיקים אותם ולא נותנים להם לצאת מתל-אביב, מבני-ברק או מכל מקום אחר ולהתיישב ביהודה-ושומרון, סיני וכל השטחים!

ודוקא התיישבות כזו, הקשורה ביישוב השטחים בעשרות-אלפי יהודים - היא ההגנה היחידה והאמיתית על גבולות ארץ ישראל [אפילו כפי שהם עכשיו, עוד קודם התגשמות הייעוד "כי ירחיב ה' אלוקיך את גבולך"¹⁴].

ולכן צריכים לסייע ולעזור לכל היהודים שרוצים להתיישב שם. וכאמור: יכולים לעשות זאת בין-לילה. שעות ספורות בלבד נדרשים לפעולה מעין זו. ואם כך הצליחו

תחת . . . האנגלים: מבצע 'חומה ומגדל' במסגרתו נוסדו 54 יישובים חדשים. יישובים אלו, שהוקפו חומת מגן ובמרכזם הועמד מגדל תצפית, הוקמו בין-לילה בכדי להעמיד את השלטונות האנגלים בפני עובדה מוגמרת.

לעשות בעשרות מקומות בארץ ישראל, עוד תחת שלטון האנגלים על-אחת-כמה-וכמה שגם כעת יכולים לעשות זאת, ולא באופן ארעי, אלא התיישבות כפי שהתורה מכנה זאת: הוא וביתו, וכל הכלים שנדרשים לו לצרכיו ולאומנותו.

מובן, שמאחר ויכולים ליישב את כל הגבולות תוך כמה שעות, או על-כל-פנים בכמה ימים - לא יועיל נגד זה שום לחץ מהגויים, כי אפילו אם הם ילחצו, הם לא יכולים לצפות שישראל תציית להם.

הן מצד זה שאפילו אם ארה"ב תהיה 'ברוגז', מכל-מקום, ארץ ישראל יכולה להתקיים כמה שבועות בלי עזרתה, כפי שהיה בעבר שכאשר הם היו 'ברוגז', החזיקה ישראל מעמד ללא עזר מבחוץ.

[במאמר המוסגר יש להוסיף: אכן מובן שישראל לא יכולה 'להרשות' לעצמה להסתכסך עם ארה"ב לזמן ארוך, היות וזקוקים ל"חסד לאומים" (למרות שהוא "חטאת"¹⁵) - כסף ונשק. ובעיקר: כיון שארה"ב היא 'מלכות של חסד', ויש לה נטיה לעשות חסד להיהודים - לכן צריכים להשתדל להחזיק בקשר איתה בכל התוקף ובכל הדרכים, חוץ מהדרכים המובילות לקו ולכיוון ההפכי].

(14) ראה יב, כ.
(15) ראה משלי יד, לד.

משיחת י"ט בסלו תשל"ט

והן מצד זה שכיון שזה יהיה כבר לאחר מעשה, אזי אומות-העולם לא יוכלו לעשות כלום כנגד זה ושום לחץ לא יועיל, ואף אם ישראל תתחרט על-כך, היא לא תוכל לעשות מאומה.

ומובן, שזה יהיה הדבר היחיד שאומות-העולם יתחשבו בו, מכיון שהם יראו שמתכוונים לכך באמת, וכבר נעשה מעשה ו"אין אחר מעשה כלום", ובלית-ברירה, הם יהיו מוכרחים להסכים לכך.

אך לא זו בלבד, מעבר ל'לית-ברירה' ישנם סיבות נוספות מדוע ארה"ב תסכים לכך:

הטעם האמיתי הוא: ש"לב מלכים ושרים ביד ה'"¹⁶; והטעם בדרכי הדיפלומטיה הוא: מכיון שעל-ידי ארץ-ישראל יש להם הגנה מהערבים.

אלא, שעד עתה, כיון שהיו צריכים לשאת-חן בעיני הערבים, הם ידעו שאם ילחצו במשך זמן ארוך - הם ישיגו מה שרוצים. ובמילא הם לוחצים, ואם הלחץ אינו מועיל ביום הראשון, הם לוחצים גם ביום השני; אך כאשר הם רואים שנעשה מעשה, שאת זה לא יוכל להשיב שום לחץ, הרי שאז הם יפסיקו ללחוץ, ואדרבה: בסתר ליבם הם שמחים על כך, כיון, שזה מגן עליהם מהערבים, כנזכר-לעיל.

ולכן, העיקר הוא, שיעשו את הפעולה המקסימלית ביותר - יישוב הגבול בפועל ממש, כמה שיותר מהר - כיון שבכל יום שעובר האפשרות לכך נהיית קשה יותר, ובכמה שיותר יהודים, באופן שאחר-כך לא יוכלו להתחרט ממנו. זוהי הדרך התקיפה היחידה שתמנע את הלחץ, ותשנה את המצב מעיקרו.

(מעובד ע"פ שיחת י"ט בסלו תשל"ט)

(16) ע"פ משלי כא, א

"קראתי ואין עונה"

לא רוצים להרגיז את הגוי – לכן לא נותנים ליהודים להתפלל במערת המכפלה!

על הפסוק¹ "מלפנו בהמות ארץ" אומרת הגמרא ש"אלמלא לא ניתנה התורה היינו למדין צניעות מחתול וגזל מנמלה וכו'". שמזה מובן, שבענינים מסויימים ניתן ללמוד גם מהגויים. שאם "עוברי רצונו" עומדים בתוקף ותובעים לעצמם ענינים שהם היפך הצדק והיושר לגמרי - על-אחת-כמה-וכמה שיהודים צריכים לנהוג כך.

ובעניננו:

לאחרונה נתחדש דבר בנוגע למערת המכפלה: עוד לפני שנתנו לערבים אוטונומיה, ועוד קודם שחתמו על כל הניירות, ואף לפני שהעלו על דל מחשבתם את הפחד מה יקרה באם כל הסכם זה יתבטל - כבר קבעו הגבלות ליהודים (היה-לא-תהיה, והלואי שיתבטלו מיד), שבשעות מסויימות יוכלו להתפלל על קברי-אבות ובשעות אחרות, לא תינתן להם הרשות לכך.

הסיבה לכך שיהודים קבעו הגבלות כאלו, כיון שלא מוצא-חן בעיני הגויים שיהודים יהיו שם יום שלם ואסור 'חלילה' להרגיז את הגוי, ממילא יהודי זה לא מסוגל להשתחרר מהמחשבה שהוא מוכרח לוותר לגוי.

בעיה זו משתלשלת ונעוצה בדין² "דינא דמלכותא דינא" וכן "ודרשו את שלום העיר ההיא כי בשלומה יהיה לכם שלום"³ - שמזה מגיע היצר-הרע ובאצטלת ירא-שמים טוען שבהמשך ל"דינא דמלכותא דינא" ישנו גם דין ש"אל תתגרה בגוי קטן"⁴, וכל-שכן ב"גוי גדול". ובהסתמך על "אל תתגרה בגוי" פוסק רב מסויים פסק-דין החלטי שצריכים למסור חלקים מארץ ישראל, כיון שאם לא ימסרו - זוהי התגרות. ומזה משתלשל שאם כבר מוסרים חלק - מערת המכפלה נכללת גם במסירה זו (מסירה זו מתבטאת בכך ששעות רצופות לא נותנים ליהודים להיכנס לשם).

(1) איוב לה, יא. וראה עבודה-זרה יט, ב.

(2) גיטין י, ב.

(3) ירמיהו כט, ז.

(4) ראה פסחים קיג, א.

משיחת מוצש"פ מקץ תשל"ט

אכן, ישנה הסברה שכיון שהם קיבלו זאת בירושה, במילא כיון שעכשיו הוא זמן הגלות (קודם "אתחלתא דגאולה"⁵), ונמצאים בחושך כפול ומכופל, ממילא ישנו את דין הרמב"ם⁶ שעבור מלחמת מצוה צריכים מלך וסנהדרין וזה יהיה רק כשיבוא משיח צדקנו. אך כל זה הוא בנוגע לנחלה רגילה. מה-שאינ כן, כשמדובר אודות "עיר שעל הספר", שאז ברגע שמוסרים אפילו טפח אחד מעיר זו, אזי נפתחת הארץ לפניהם - לזה כלל אין נצרכים למלך וסנהדרין, אלא ההלכה פוסקת⁷ שגם בזמן הגלות צריכים להגן על הגבול ו"יוצאים עליהם בכלי-זיין" עם כל הפרטים שבזה.

פסק-דין זה כה ברור עד שהקב"ה הראה בפירוש מה יהיה אם, רחמנא-ליצלן, יוותרו על משהו: עוד כשרק דיברו על כך שימסרו שטחים הם כבר תבעו שיורידו יותר שעות מהשעות שהיהודים הורשו להתפלל במערת המכפלה. ואף תבעו לעצמם את ירושלים העתיקה אותה נתן הקב"ה בדרך נס, וכפי שדובר כמה-פעמים שלא היו שום תוכניות כיצד לכבוש את העיר כיון שכלל לא תכננו לכובשה (ולכן גבה כיבוש זה הרבה קרבנות), אלא פשוט היה שם גנרל בעל אומץ שראה מול עיניו את ניסי המלחמה, במילא כשהוא ראה שהוא עומד ליד ירושלים העתיקה - הוא פקד ללכת הלאה (היפך הפקודה שניתנה לו מלמעלה) וכבשו אותה!

ולמרות זאת, שלחו מיד משלחת שהביעה את רצונם למסור זאת חזרה לערבים, ואף שכנעו רב שיתמוך בזאת בכך שאמרו לו שזהו 'שטח כבוש' וממילא צריכים להחזירו - אין זה כלל עניין של 'כיבוש שטחים', אלא זהו שטח שאם ימסר יפתח, רחמנא-ליצלן, את כל הארץ בפניהם. כך אומרים כל המומחים לדבר. גם המומחים משונאינו אומרים כך, וזוהי הסיבה שהם רוצים את ירושלים - בכדי שכל הארץ תיפתח לפניהם.

כשרק התחילו לדבר על מסירת שטחים - כבר הרימו הערבים ראש!

ולא די בזאת, אלא הראו לנו מלמעלה ענין נוסף המשתלשל מכך שרק התחילו לדבר על מסירת שטחים:

(5) ראה בארוכה לקו"ש ה"ה ע' 149 הע' 51.

(6) הל' מלכים פ"ה ה"ו-ז.

(7) שולחן-ערוך אורח-חיים סשכ"ט ט"ו.

"קראתי ואין עונה"

בירושלים העתיקה, בחברון, בשכם ובכמה מקומות נוספים התחילו הערבים לאחרונה ליידות אבנים באנשי-צבא ובשוטרים, מעשים שלפני שנה או שנתיים הם כלל לא העיזו לעשות (למרות שהממשלה דאז היתה יותר ותרנית בנוגע לשטחים) וכעת הם עושים זאת כל שני וחמישי, וילדים עושים זאת!

מדוע נהיה כך המצב? מפני שהערבים הרגישו (או על-כל-פנים המזל שלהם - "מזליהו חזי"⁸) שהיהודים התחילו להתרפות בבטחון, על-ידי-זה שהם מוכנים למסור את השטחים.

סיבת רצונם למסור שטחים היא כיון שהם סבורים ש"כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה"⁹ וממילא הם הבעלי-בתים, ובדיוק כשם שכבשו את-זה, באותה מידה הם גם יחזירו זאת. אך האמת היא ששיחרור השטחים לא נעשה על-ידי כוחו או עוצם ידו של מישהו, אלא "יד ה' עשתה זאת", ואם הקב"ה נתן לנו שטחים אלו, הרי שאף בשר-ודם לא יכול ואין ברשותו להחזיר זאת.

אלא, שהקב"ה נותן לכל אדם בחירה חופשית, וממילא יכול הוא לומר שהוא בוחר היפך החיים, היפך רצון הבורא והיפך טובתו האישית, כיון שמכל-מקום יורידו אותו מהכסא, וגם אז לא יחזירו את השטחים, כיון שסוף-כל-סוף הצד שכנגד לא יקח (כפי שכבר ראו זאת בעיני בשר).

ויהי-רצון, שכבר לא יצטרכו לדבר על ענינים אלו, אלא יגיעו למצב של "פרזות תשב ירושלים"¹⁰ כפשוטו, שזה נעשה על-ידי שירושלים של היהודים תהיה "יראה שלמה"¹¹, ובפירוש הפשוט של "שלם", מלשון "שלימות" - שלימות העם שלימות התורה ושלימות הארץ, וגם מלשון "שלום", שהדרך היחידה להגיע לשלום - היא לא על-ידי ויתורים [כיון שויתורים מביאים למלחמה, כפי שראו במוחש], אלא דוקא על-ידי עמידה בתוקף, וכפסק השולחן-ערוך ש"נכרים שצרו יוצאים עליהם בכלי-זיין" - פסק שאף רב לא יכול לשנותו וכלשון המדרש¹²: "יבטלו שלמה ואלף כמותו ואל תבטל אות אחת בתורה". רק עמידה

(8) מגילה ג, א.

(9) לשון הכתוב - עקב ח, יז.

(10) זכריה ב, ח.

(11) ראה בראשית-רבה פנ"ו. ילקוט-שמעוני וירא רמז קב.

(12) שמות-רבה פ"ו. ויקרא-רבה פי"ט.

משיחת מוצש"פ מקץ תשל"ט

תקיפה היא זו שתוביל להתגשמות הייעוד "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד"¹³, שזה ימהר עוד יותר את ה"שלום ושלוחה יהיה בימיו"¹⁴, בימי משיח צדקנו, ותתחיל ה"אתחלתא דגאולה", והגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש למטה מעשרה טפחים, בטוב הנראה והנגלה, ובעגלא דידן.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת מקץ תשל"ט)

(13) בחוקתי כו, ו.
(14) דברי-הימים-א כב, ט.

"קראתי ואין עונה"

כשהנכרים רוצים את ארץ ישראל – אין מספיקה התפילה, צריכים לצאת בנשק גשמי!

בסיום שיעור החומש היומי¹ מובא הפסוק: "אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי" - פסוק זה נאמר כלפי שכם, ושייך אף ל(חברון -) מערת המכפלה²:

המילים "בחרבי ובקשתי" מפורשות בתורה שבעל-פה³ - "בצלותי ובעותי". אולם, כשהתורה שבכתב כותבת "בחרבי ובקשתי" - כוונתה בפשטות לחרב וקשת כפשוטם.

החילוק בין תורה שבכתב לתורה שבעל-פה הוא: תורה שבכתב שייכת גם, להבדיל, לאומות-העולם⁴, מה-שאינ-כן תורה שבעל-פה שייכת רק ליהודים.

אחד מהרמזים שניתן ללמוד מחילוק זה - שייך למצבינו הנוכחי:

כשישנו מצב ש"רגשו גויים ולאומים יהגו"⁵ - ומתעקשים על שכם ועל חברון [וכך בנוגע לכל ארץ ישראל] - הרי שישנו פסק-דין בתורה אשר "אין סומכין על הנס"⁶. ובמילא, אסור להסתפק ב"צלותי ובעותי", אלא מוכרחים להגיע לחרב וקשת כפשוטם - אשר דווקא את זה (חרב וקשת כפשוטם⁷) רואים הלא-יהודים, ורק זה פועל עליהם אשר מלכתחילה יפחדו וימנעו מלעשות מלחמה.

[וכהפסק-דין הברור⁸ אשר "נכרים שצרו על עיירות ישראל... ואפילו עדיין לא באו אלא ממשמשים לבוא, יוצאים עליהם בכלי זיין ומחללין עליהם את השבת", ו"בעיר הסמוכה לספר" [כבמצב העכשווי, אשר רובם ככולם של הערים אשר בארץ ישראל הם במצב של "עיר הסמוכה לספר" - הנה "אפילו אינן רוצים לבוא אלא על עסקי תבן וקש מחללין עליהם את השבת".

(1) יחיי מח, כב.

(2) פירוש רש"י על-הפסוק.

(3) תרגום אונקלוס. וראה גם פירוש רש"י שם: חכמתו ותפלתו.

(4) ראה שדי-חמד כרך ז' ע' א' תקטו ואילך.

(5) תהלים ב, א.

(6) ראה פסחים סד, ב, ועוד.

(7) מה-שאינ-כן עבודה שבלב זו תפלה (תענית בהתחלטה. וידועה השקלא-וטריא בהא דהיא מצוה שבדיבור ובפה).

(8) שולחן-ערוך אדמו"ר הזקן אורח-חיים סימן שכ"ט סעיף ו'. מטור-שולחן-ערוך שם.

משיחת עשרה בטבת תשל"ט

וכשמקיימים את ציווי השולחן-ערוך "יוצאים עליהם בכלי זיין" - הרי שאז כלל לא צריכים להשתמש בכל זיין, היות ועצם אחיזת הכלי זיין פועלת ש"תפול עליהם אימתה וחד בגדול זרועך ידמו כאבן"⁹;

אך בכדי שהחרב והקשת (כפשוטם) אכן יפעלו את פעולתם להטיל אימה פחד על אומות-העולם - צריך היהודי לדעת אשר אין זה "כוחי ועוצם ידי"¹⁰ חס-ושלום, אלא "אנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר" ו"בשם אלקינו נדגול"¹¹,

אשר זאת מגלה התורה שבעל-פה ליהודי, שפנימיות הביאור של "בחרבי ובקשתי" שנכתב בתורה שבכתב, הוא - "בצלותי ובבעותי"; הכח שנמצא בחרב וקשת כפשוטם (שפועל על הלא-יהודים שיפחדו) הוא ה"בצלותי ובבעותי"; החיבור (תפלה מלשון חיבור¹²) עם הקב"ה, "בשם ה' אלקינו".

(משיחת יום ג', עשרה בטבת, תשל"ט - לקו"ש ח"כ ע' 524 - מוגה)

בהמשך ל'מבצעים' - ישנו גם המבצע של אי-נתינת אף שעל מארץ הקודש!

[דובר אודות המבצעים]:

וכמו-כן ישנו המבצע של אי-נתינת אף שעל מארץ הקודש, שכעת אין כלל צורך בראיות והוכחות עד כמה מסירת שטחים נוגעת לקיומם של יהודי ארץ ישראל. וכן המבצע של "שלימות העם" ביטול החוק האומלל של מיהו יהודי! ועד למבצע הכי גדול של "ואתם תלוקטו לאחד אחד מבני ישראל" - על-ידי הקב"ה בעצמו.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת משפטים תשל"ט)

(9) בשלח טז, טו.

(10) לשון הכתוב - עקב ת, יז.

(11) תהלים כ, ח, שם, ו.

(12) ראה תורה-אור תרומה עט, סע"ד. ובכמה-מקומות.

"קראתי ואין עונה"

הסכמה לקריעת חלקים תמורת כסף לחינוך כשר – נסיון לשחד את הקב"ה!

מכיון שנתן הקב"ה לכל אדם בחירה חופשית, ישנו כזה העושה עצמו כטיפש ומכריז שקריעת חלקים מארצנו הקדושה הוא דבר טוב שיש לעשותו.

וכיון שהוא מניח שזהו דבר הכרחי, לכן מעדיף הוא לעשות זאת מתוך שמחה ולא מתוך עצבות, וכיון שבכך משכנע הוא את עצמו ואת סביבתו בנכונות הענין, ובנוסף על-כך שמעשה זה נוגד לתורה ולהלכה, הנה כיון שזהו משגה חמור, הרי כלל לא נצרכים לראיות שאין זה הכרחי. ובוודאי שלא צריכים לשמוח ולאחל על-כך 'מזל טוב'.

והנה שלימות הארץ קשורה בקשר חזק לשני השלימויות האחרות - "שלימות התורה" ו"שלימות העם" ושלושתם קשורים זה-בזה. ורואים במוחש דבר מופלא, שהמזלזל בשלימות זו, לא איכפת לו גם מהשלימות האחרת וכדלהלן:

ילדי פהרן: כ-1000 ילדים, רובם יתומים, ניצולי שואה שהגיעו לארץ מפולין דרך אירן בשנת ה'תש"ג. לאחר חילוקי דעות בין הזרמים החינוכיים בארץ הוקמה ועדה שהפנתה את רוב הילדים לחינוך הכללי, ובכך נגרמה ירידתם מהדת.

אותם אנשים שהיו מעורבים בפרשת ילדי טהרן בימים ההם, ומכרו שמונים אחוז מהילדים לחינוך נגד ה' ותורתו, תמורת כסא וכסף (בהצטדקות שהכסף ינוצל לצורכי תורה ומצוות), שבזה פעלו הם נגד "שלימות התורה", הם אלו שלאחר-מכן

הנהיגו והסכימו ללכת נגד הוראות התורה, בזה שהשתמשו בכל האמצעים שברשותם אפילו בדרכים הנוגדים את הצדק והיושר, וחוקקו את החוק האומלל "מיהו יהודי" - הפוגע ב"שלימות העם".

ועל כל זאת הם החרישו, תמורת הבטחה לכסף - שאותו הם ינצלו לחינוך כשר וכדומה ועל-ידי זה הם 'ישחדו', כביכול, את הקב"ה.

והם אלו, המכריזים עתה בקול רם על רצונם 'לקרוע' חלקים מארצנו הקדושה, אותם נתן לנו הקב"ה באופן נסי. ולא זו בלבד, אלא אף מבססים זאת בכח ההלכה, משנים את תיאור המצב בכדי שזה יתאים להלכה, בזמן שזה היפך ההלכה ממש - בדיוק כפי שעשו בפרשיות 'ילדי טהרן'.

משיחת מוצש"פ תצוה תשל"ט

[וכאמור לעיל, יש לנהוג בהתאם ל"כנוס את כל היהודים"¹, ואם-כן אין לדבר שום מלה אפילו על יהודים אלו, אלא להושיבם בפנים, ואם שייך אצל יהודי ש"יצרו (הלא טוב) אנסו"², כל שכן ששייך שיצרו (הטוב) יתגבר ויגלה את פנימיות לבבו, שלא שייך למוכרו, וגם לא ע"י מתן כסף לחינוך כשר כביכול].

ולמרות הסכמתם לקבל כסף עבור חינוך כשר - אף-על-פי שהם מודעים לתוצאות - הרי זה נסיון לשחד את הקב"ה. ואוי ואבוי אם מסתמכים על זה, כיון שהקב"ה הרי "לא יקח שוחד"³.

וכבר למחרת מלחמת ששת הימים, שלחו את המשלחת הידועה לווישינגטון (משלחת שנשלחה בהסתר וב'סוד' ואף הכחישה את דבר הפגישה, אך לאחר-מכן התפרסם הדבר) ובפיהם ההצעה להחזיר את כל השטחים.

וזאת דווקא משום שליהודי יש 'בחירה חופשית'. משא"כ אצל הגויים ובפרט אצל המלכים והשרים שעליהם נאמר "לב מלכים ושרים ביד ה'"⁴ - שאין בחירה אלא ה' הוא מחליט עבורם, לכן לא הסכימו הם לקבל את השטחים, והסבירו זאת בלשונם, שהם רוצים יותר.

וכך, במלחמות הבאות, שדבר זה נשנה, ומפעם לפעם גוברים הוויתורים - וכתוצאה מזה גם הלחצים לוויתורים נוספים גוברים.

ובכל פעם, משתכנעים היהודים לוותר עוד ועוד. עד שאותם יהודים שאמרו אך לפני ימים ספורים על מספר ענינים שהם מסוכנים ומובילים למלחמה ולהיפך השלום - הם אלו המשכנעים בדיוק להיפך ואומרים כעת שזהו ענין חיובי.

ומזמן לזמן נוצרים תנאים רבים קשים יותר על בטחון ישראל;

ומכיון שבזמן הגלות שמירת הבטחון מלוכשת בדרכי הטבע, איך יתכן שמונעים בכח את יישוב כל הגבולות - שהתיישבות זו אמורה להוסיף לשמירת הבטחון בפרט בזמן הגלות שנצרכים לבטחון על-פי דרך הטבע - וזאת עושים בעזרת הממשלה שאמורה להגן

(1) אסתר ד, טז.

(2) ראה רמב"ם הל' גירושין פ"ב ה"כ.

(3) עקב י, יז.

(4) ע"פ משלי כא, א.

"קראתי ואין עונה"

על הגבולות, ובמקום זה מונעת את ההתיישבות ואת ביצוע פסק הדין שיוצאים להלחם עם האוייב בכלי זיין משום פיקוח-נפש.

נושא זה אינו ענין לשקלא-וטריא ול'פלפולים', אלא דין של פקוח-נפש הכתוב בפירושו ובבהירות בשולחן-ערוך הלכות שבת⁵, ולא רק דינים השייכים לזמן שלאחר בוא הגאולה, אלא דינים הנוגעים בעיקר לזמן הגלות.

ובמצב כעין זה היה-לא-תהיה, הדין הוא שאפילו כשבאים הם רק על "עסקי תבן וקש", צריכים לצאת עליהם בכלי-זין ואפילו אם היה זה בשבת, הן בארץ והן בחוץ לארץ.

דרושה שתהיה הכרה ברורה וגלויה, שלא ניתן להסכים למהלך הנוגד את ההלכה.

ואף שעל-פי השולחן-ערוך נמצאים אנו במצב ש"אין יד ישראל תקיפה"⁶, ואין סנהדרין יכולים לצוות לצאת למלחמה בכדי להרחיב את גבולות ארץ ישראל - הרי כשמדובר על הצלת נפשות ופיקוח-נפש של בני-ישראל בכל מקום שהם, "יוצאים עליהם בכלי-זיין", עם כל פרטי הדין הכתובים שם.

כשמישהו רוצה להיות רגוע, הולך הוא לשאול רב יהודי שלכאורה כשר;

למרות שידוע הוא שאותו רב בעצם משוחד אף שמקבל הוא את השוחד בשביל דברים טובים, אך הדין בנוגע לשוחד הוא, שכאשר נותנים ליהודי העוסק ב'חינוך הכשר', פרוטה, וכל-שכן יותר מפרוטה, כדי להחזיק את המוסד שלו, אפילו אם מוסמך הוא לרבנות (שגם זה בספק), הרי הוא פסול מלומר עדות בנוגע לאותו עניין שעליו קיבל את השוחד;

ובמיוחד שכשנותנים לו 'מנה שוחד', הרי אז רוצה הוא מנה נוספת, ובפרט שה'יצר-טוב' אומר לו שחלק מהשוחד הוא יתן למוסד חינוכי וכדומה, עבור זה מוכן הוא למכור את שטחי ארץ ישראל, למרות שמסירת השטחים היא לא רק מצד 'שלימות הארץ', אלא קשורה לבטחון ישראל באופן ישיר.

ודוקא אצל אלו שואלים בנוגע למסירת השטחים, שלהם יש 'בחירה חופשית' ולכן יכול לקחת זמן, חס-ושלום, עד שיגיעו למסקנא שאין למסור שטחים, בשונה מהגויים שלהם אין בחירה והקב"ה גורם שלא יסכימו לקבל.

(5) אורח-חיים סשכ"ט ס"ו.

(6) כתובות נו, ב ואילך.

משיחת מוצש"פ תצוה תשל"ט

"יורקים עליו – והוא חושב שאלו הם גשמי ברכה!"

ולכן, כשרוצים, רחמנא-ליצלן, למסור חלקים שהקב"ה נתן ליהודים בצורה ניסית, אזי יהי רצון שיתבטלו כל התכניות הקשורות בערעור 'שלימות התורה', 'שלימות הארץ' ו'שלימות העם' (וכן חוק 'מיהו יהודי' שבי"א אדר יחול ה'יאָרצייט' של החוק⁷) באופן של "עוצו עצה ותופר"⁸, שכל תוכניות אלו יתבטלו בדרכי נועם;

וכל אלו שמשתטים וחושבים שענין זה טוב הוא, והכרחי, שיתפכחו מיד מטעותם המרה, עד כדי ביטוי בפועל, שיפסיקו להבהל מה'גוי' הנמצא בקרבם וקל-וחומר גם מהגויים שבחוץ, עד ל"נפל פחד היהודים עליהם"⁹ (ולמרות שבזמן הגלות "אין מלך ואין סנהדרין"¹⁰ דבר שלא מאפשר להלחם - אך אין זה בנוגע למלחמה להצלת עם ישראל), שזה גם יהיה בדרכי נועם הגובל בדרכי שלום, אבל שלום אמיתי ולא שלום שקרי.

ויהי-רצון, שלפחות בפעם הזאת, לא יבהלו מה'חזקה' שכך הרי היה כבר יותר משלשה פעמים - ובכל הפעמים הללו חשבו רק כיצד להחזיר עוד ועוד, ולא יתנהגו כאחד שיורקים עליו והוא צועק שזה גשמי ברכה, שזה גרוע יותר מיריקה בפנים!

ושלא יסכימו לכניעה ולהתרפסות אפילו בפני הגויים פשוטי העם, ולא ימסרו את שטחי ארץ ישראל תמורת הבטחות שאין בהם יסוד, במיוחד שהם מבטיחים דברים שאינם בידם, וכולם יודעים שאינם בידם, כפי שראו בעיני בשר מה שאירע בפרס, ועכשיו זה קורה במדינות הסמוכות לפרס.

ושכל זה יהיה באופן שלא יעמיד בסכנה, את קיבוץ יהודי ארץ הקודש, ועל-ידי-זה יִשְׁמְרוּ גם בני-ישראל בכל מקום שהם.

ולמרות שעם ישראל "מפוזר ומפורד בין העמים"¹¹, אך אמיתת מציאותם היא, ש"ישנו עם אחד", שבזה זו הודה גם המן בשעתו, כנאמר בכתובים.

(7) נחקק בשנת תש"ל. המו"ל.

(8) לשון הכתוב - ישע' ח, י.

(9) לשון הכתוב - אסתר ח, יז.

(10) ראה רמב"ם הל' מלכים פ"א ואילך.

(11) לשון הכתוב - אסתר ג, ח.

"קראתי ואין עונה"

ובקרוב ממש, כשיראו שהגוי לא מעוניין לקבל, שוב לא יחזרו על הטעות, אלא יחזיקו בכל חלקי ארץ ישראל ועל-ידי-זה יתבטלו כל הגזירות. והנהגה זו תהיה באופן של "אל תירא עבדי יעקב"¹². היינו, שסיבת ה"אל תירא" היא, מפני שהוא עבד של הקב"ה, שהוא 'בעל-הבית של בירה זו'. וכל זה יהיה בשמחה וטוב לבב, עד בואנו לירושלים השלימה המוקפת חומה, בקרוב ממש ומשיח צדקנו בראשנו.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת תצוה תשל"ט)

(12) לשון הכתוב - ישעי' מד, ב.

ביטול כל התוכניות של ממשיכי דרכו של המן הרשע – הטרוריסטים!

בכל דור ודור ישנם את 'ממשיכי-דרכו' של המן הרשע, אשר מעונינים לעשות רע ליהודים. ובזמננו זה - אלו הם הטרוריסטים וחבריהם התומכים בהם. וכשפוגעים ביהודי ובפרט בארץ הקודש - הרי זה נוגע לכל יהודי היכן שהוא רק נמצא.

ולכן, באמצעות ה"כנוס את כל היהודים"¹ - שהיהודים מכריזים שהכל קשור עם הקב"ה, על-ידי לימוד התורה וקיום המצוות, אזי - היות והקב"ה הוא בעל-הבית על כל דבר שנמצא בעולם - לכן, דבר ברור הוא אשר הטרוריסטים (וכל התוכניות שיש להם כנגד היהודים), חבריהם ותומכיהם - ינחלו מפלה; וכפי שהיה "בימים ההם", בזמן המן, ילדיו ותלמידיו - שהיה "ונהפוך הוא"², כמו-כן יהיה גם "בזמן הזה" - "ונהפוך הוא" - שתהיה "שמחה וששון", עד למצב של "יקר"³ - שהאומות הנמצאים סביב היהודים יתנו כבוד לכל יהודי ולכל היהודים, ויעזרו להם בכל עניניהם.

ובפרט האומות מחסידי אומות-העולם - ישמרו את עצמם מחברות כל שהיא עם הטרוריסטים, ויהיו ידידים טובים ליהודים, בכך שיתנו תמיכה ועזרה (ללא כל תנאים) ליהודים בכל מקום שהם, ובפרט ליהודים הנמצאים בארץ הקודש; אשר ארץ הקודש שייכת כולה ליהודים, והאומה היהודית נשאת שלימה, היות והם קשורים עם "שלימות התורה", ועל-ידי-זה קשורים עם הקב"ה, השומר על העולם בכל מקום וכל הזמן.

וכשישמחו כעת בשמחת פורים - יתבטלו כל העצות והתכניות של הטרוריסטים, עד שמלכתחילה לא יבואו לפגוע, וכלל לא יצטרכו לעמוד נגדם; ואדרבה - הם יפחדו כל-כך מהיהודים, עד שיפחדו אפילו לחשוב כנגד היהודים.

. . . והיות ויש מנוחת הנפש ומנוחת הגוף, מגיעים מתוך מנוחה אמיתית לקבל את פני משיח צדקנו - שהוא יוציא את כל היהודים מהגלות לארצנו הקדושה, אשר כולה שייכת לכל היהודים מדורי דורות, בכל הזמנים ובכל התנאים, ובמהרה בימינו ממש.

(מעובד ע"פ שיחת י"ב אדר תשל"ט - לילדי של"ה. נדפס בלקו"ש חכ"א ע' 319 - מוגה)

(1) לשון הכתוב - אסתר ד, טז.

(2) לשון הכתוב - שם ט, א.

(3) שם ה, טז.

"קראתי ואין עונה"

"האוטונומיה תהיה כך לא פחות ולא יותר" – אכן, לא פחות – אך הרבה יותר...

דובר בארוכה בהתוועדויות האחרונות על מה שנראה בבירור: בכל פעם שויתרו - אפילו על דבר קטן - זה גרם שהם יתבעו עוד ועוד, וכתוצאה מכך גבר הלחץ יותר ויותר, דבר שכלל לא הביא לשלום, אלא רק לויתורים נוספים שגררו לחצים נוספים.

גם אלו שתפסו שעשו טעות חמורה בכך שויתרו, לא היתה להם ברירה והוכרחו לצעוק שהויתורים היו מחמת שאין כל ברירה וזוהי הדרך היחידה לשלום. ואמרו זאת על אותם דברים שימים מספר קודם-לכן הם עצמם אמרו שאי-אפשר לוותר עליהם בשום-אופן, מכיון שאין זו הדרך לשלום אלא הדרך למלחמה.

דרך זו, אשר מיום ליום 'מתקדמים' עוד עוד בויתורים, ומציעים דברים שלא העיזו להעלות על דל שפתם ימים ספורים קודם לכן, התחילה כבר מיד לאחר הנצחון של מלחמת ששת הימים:

אז, שלחו שלוחים - כמדובר לעיל בארוכה לעיר הבירה וושינגטון, להודיע שרוצים למסור את השטחים שכבשו, אלא שהבהירו, שאינם מסכימים לא לאוטונומיה, לא לממשלה זרה, לא לשליטה עצמית, אלא רק הביעו הסכמה למסירת השטחים. בנוסף לכך ביקשו: אתם, ארצות-הברית, תעזרו לנו לבנות את עצמינו.

בפגישה השנייה כבר הראו את כוחם ב"כרע" ו"שתחוה"¹: הם לא שללו לגמרי את העובדה שגם אותם אלו שהם בפירוש נגד קיומו של עם ישראל בכל מקום שהוא (ולאו דוקא בארץ הקודש...) - יחוו את דעתם בנוגע להמתרחש בארץ ישראל.

בפגישה השלישית הם 'התקדמו' עוד קצת, והתחילו לטעון שלא יכון שלום אמיתי ללא 'אוטונומיה' - כי כיצד יתכן שלום אמיתי כאשר לא יתנו להם לחיות באופן עצמאי, הרי זה היפך הצדק והיושר!?

הם אף מצאו פתרון לדבר - הם יתאספו, יחליטו ויגבילו את האוטונומיה שתהיה רק בענינים מסויימים, לא פחות ולא יותר. הם משלים את עצמם שהערבים יאמצו בחום תנאי זה ויסכימו להחלטתם זו. אכן על ה"לא פחות" וודאי שיסכימו כולם. אך על ה"לא יותר",

(1) לשון הכתוב - אסתר ג, ח.

משיחת מוצש"פ תשא תשל"ט

זהו השקר הגדול ביותר שיכול להיות, לומר שכשהיהודים יחליטו ביניהם שאוטונומיה פירושה כך וכך, הרי שאז יסכימו לכך כל הערבים, ולא יבואו אף פעם בטענה, שאוטונומיה אינה כך אלא אחרת!

מה-גם ש'אוטונומיה' היא לא דבר חדש, אלא כבר היה בעבר, ויודעים כיצד הם פירשו זאת וכיצד נצלו את זה!

ובפרט שבענינו, כבר אין צריכים לחכות לעתיד כדי לראות בתוצאותיה של האוטונומיה, כיון שזה נהיה חלק מהעבר רחמנא-ליצלן, לאחר שבעקבות ועל יסוד הידיעה על הרצון לעשות אוטונומיה 'מוגבלת', כבר היכו הערבים אנשי-צבא יהודים בטענם: הרי אתם היהודים בעצמכם אומרים שצריך להיות צדק ויושר ולכן אתם מביאים לנו אוטונומיה, אם-כן מדוע אתם מגבילים אותנו והרי זהו היפך הצדק!?

התוצאות מדיבורים על האוטונומיה – הערבים מרימים ראש אפילו בירושלים!

ואם עד עכשיו היה זה רק בדיבור, אזי כעת, לאחר שהתחילו להתנהג באופן של "ונהי בעינינו כחגבים"² ומתחמקים מהעובדה ששלושים שנה רצופות כתבו על ארץ ישראל שהיא שייכת לעם קדוש ואי-אפשר שתהיה בה שום ממשלה זרה, באיזה אופן שזה רק יהיה - מתחילים להגיע לידי מעשה, עד שמניחים לטרוריסטים להיכנס לירושלים העתיקה!

ישנם הסבורים שבהסתירם את העובדה שערבים היכו יהודים ובאוסרם על העיתונים לכתוב ולפרסם על הכאות אלו - אזי גם ה-60,000 (או ה-70,000) ערבים שחיים בירושלים העתיקה לא ידעו מכך (שהרי אם הערבים ידעו מזה יאבדו כח ההרתעה), ואם הצנזורה אמרה שאין זה 'משתלם' לה לפרסם זאת, אזי הערבים יסתירו זאת ולא יספרו לאח, לבן-דוד או לקרוב שחי בצד הירדני (שהם היכו יהודים) - זה הרי שקר שאי-אפשר לרמות בו אפילו ילד קטן!!

(2) שלח יג, לג.

"קראתי ואין עונה"

וכיון שנמצאים בחושך כפול ומכופל של הגלות - אין הקב"ה ממתין עד שיתפסו ש'שתיים ועוד שתיים שוה ארבע' ולא חמש או שלש, אלא מראה שכבר היכו, רחמנא-ליצלן, יהודים סמוך לחברון וסמוך לשכם ובירושלים העתיקה, ואף את אנשי-הצבא היכו!
ולמרות זאת משלים את-עצמם שמכיון ו'הם' ויחליטו 'החלטה' שהאוטונומיה תהיה כך וכך 'לא פחות ולא יותר' - הרי שהערבים יקבלו זאת כי הרי 'סוכם' כך.
וכפי שרואים במוחש, שלפני זמן סיכמו שידברו על אוטונומיה רק לאחר שיעברו חמש שנים, ומיד לאחר-זה הפכו החמש שנים - לשלש שנים.
קודם לכן, אמרו גם על פחות מחמש שנים שזה "יהרג ואל יעבור"³! ופירשו זאת: דישנם דברים שעליהם ניתן להתווכח, ואם יתנו עוד מיליון דולר - יפסיקו להתווכח אך על ענין זה - בהתחלה אמרו שאין יכולים כלל להתווכח על זה אלא 'פחות מחמש שנים' זהו היפך קיום ובטחון עם ישראל! [ובבחינת "יהרג ועל יעבר"].
ולאחר-מכן, בעקבות הלחץ זה השתנה וירד לשלש שנים, והם סבורים אשר בשלש שנים אלו (עד לאוטונומיה) יחנכו את הערבים והם ייהפכו לאוהבי-ישראל - האם יש מקום לחשוב שחינוך זה יכול לפעול במשהו על הערבים?
אך על חמש שנים - מי בכלל מדבר?! בה-בשעה שזמן מועט קודם לכן, על פחות מחמש שנים אף אחד לא חשב!
ומתוך 15-16 אנשים אלו אף אחד לא מחה כנגד זה, ועוד מתפארים בכך ולא מתביישים לומר שמכיון שלא היתה ברירה - הרי-זה כמו שמוכרחים לכרות אצל הקרוב, רחמנא-ליצלן, את הרגל מחמת שזה נוגע לקיומו הכללי של האדם ולכן אין ברירה!
- אבל לא שמעתי שירקדו על כך ש'ברוך-השם כרתו את הרגל'!
ועל הצלת הבטחון לעם ישראל כלל אינם מדברים כיון שהם עצמם יודעים שלא הצילו כלום, ולא רק זה אלא אף אפשרו להם להתקרב לגבול!

(3) ראה פסחים כה, ב. רמב"ם הל' יסודי-התורה פ"ה ה"ב.

משיחת מוצש"פ תשא תשל"ט

עד עכשיו לא היה לערבים כל אומץ להכות איש-צבא, ובאם זה כבר אירע - היה זה על-ידי קטן או קטנה, תלמיד או תלמידת בית-ספר וכיוצא-בזה. ואילו עכשיו זה נהיה גלוי לעין-כל!

והפתרון שמצאו בכדי שמאורעות אלו של הכאת היהודים לא יגרמו לפגיעה בבטחון, הוא שיאמרו לכל העיתונים היהודיים שלא יכתבו על כך! בחושבם שעל-ידי-זה גם הערבים לא ידעו. אבל בפועל הערבים יודעים זאת עוד לפני שהצנזורה עצמה יודעת מכך, וזאת מכיון שהאלימות כלפי היהודים לא היתה בפתאומיות אלא במכוון:

מאז שהם ראו שישראל נוהגים באופן של "ונהי בעינינו כחגבים", ובשעה שכתבו שקודם 'חמש שנים' בשום פנים ואופן לא תהיה אוטונומיה, ואילו בפועל הם רמזו בעיניהם שיש מקום לדון בזה ו'אחר-כך נראה', ובראותם שלאחר שהופעל לחץ, הקדימו מיד את ה'חמש שנים' לשלש שנים, ומיד אחר-כך שינו והקדימו ל-9-10 חודשים עד שכעת מדובר על חודש אחד בלבד! וכיצד היהודים מבטיחים זאת? על-ידי-זה שקודם יסכמו ביניהם מהי 'אוטונומיה' ואחר-כך יציעו לערבים שגם הם יסכימו על כך.

הנה, לאחר שהערבים רואים את כל זה, כיצד מתנהלים כל הענינים, אזי אין שום סיכוי שיסכימו על כך - ועוד יותר: בעקבות זאת, הם פותחים באלימות ובטרור כנגד יהודים.

'מתנחמים' שבעבור הויתור קיבלו כסף, רק שוכחים לציין שהאויב קיבל אותו סכום...

ולאחר שראו את האלימות והטרור ונמוגה שמחת האוטונומיה, מצאו 'נחמה' אחרת שתצדיק את האוטונומיה, שבעבור הויתור יקבלו מארצות-הברית כך וכך מליוני דולרים! אך שוכחים להוסיף את העיקר (העיתונים האנגליים כותבים זאת בפירוש אך העיתונים היהודיים ממשיכים במגמת השתיקה כשם שהשתיקו את התפרעות הערבים): אותו סכום שיתנו ליהודים - יתנו גם לגויים; ולא לגויים הדרים בריחוק מקום מארץ ישראל אלא לאותם גויים החיים על הגבול. ומלבד זאת שמישראל דורשים תנאים לקבלת הכסף, ומהם לא דורשים שום תנאי עבור זה, אלא אף נותנים להם יותר ממה שיתנו ליהודים, הן בכסף והן בנשק!

כשנותנים דולרים ליהודים - נותנים זאת בתנאי שהם ינוצלו עבור הגנה בלבד ולא עבור התקפה. וכמו-כן, כשנותנים נשק אזי אסור לך להתקיף בזה אלא רק להגן. אבל כאשר הגוי

"קראתי ואין עונה"

- לא זה הדר ברחוק אלא זה הדר מסביב לארץ ישראל מקבל כסף, לא מציבים לו כל תנאי. וגם אם סוף סוף 'מועילים בטובתם' ומציבים להם תנאי זה או אחר, הרי יודעים ממספר מקרים שאירעו ש"פיהם דבר שוא וימינם ימין שקר"⁴; ובפרט שהם מקבלים עידוד בזה מנותן הנשק!

מתנחמים העיתונים היהודיים מתוך התפעלות עצומה שקבלו חמש-עשרה מליון. אבל יחד עם זה מפרשים, שזה יהיה במשך כך וכך שנים, ומכסף זה יקבל הצד שכנגד, לא זה העומד 'מן הצד' ואין לו שום דבר נגד ישראל, אלא כפי שמודים כולם שהם הצד שכנגד, כיון שעדיין לא ניתן לרמות יהודים שיחשבו שהערבי היושב במצרים, בירדן, בבני-עמון, ועד בשכם ובירושלים העתיקה - נעשה לידיד ישראל.

ומאחר ולא יכלו להסתיר - הוכרחו להדפיס בעיתונים (על-כל-פנים בקיצור נמרץ וללא פרטים) שהיכו אנשי-צבא סמוך לשכם, סמוך לחברון ובירושלים העתיקה. ואף לפני שנה אירע מעשה שכזה ואף האינם יהודים ידעו מכך (ואין כל סיבה שלא ידעו מכך מאחר וזה היה ברשות הרבים ולא בהסתר) - ומכל-מקום לא הניחו להדפיס זאת בעיתונים. וכיון שיש ללמד זכות על עם ישראל ניתן להסביר את כוונתם בכך שסברו שהפרסום בין-כה לא יועיל ואין צורך להוסיף דאגות.

שכאמור, כל זה בא כתוצאה מכך שהערבים רואים איך ישראל בכל פעם נסוגה ומוותרת על עוד פרט ועוד פרט -

טענו בעוז: במשך עשרות שנים טען מנחם בגין שיש ליישב את כל השטחים המשוחררים. ליתר פירוט והרחבה: ראה לעיל שיחת פורים תשל"ח.

שהרי אותם אנשים אשר במשך שלושים שנה רצופות טענו בעוז: "יהרג ואל יעבור" - ארץ ישראל היא אדמה יהודית ושייכת ליהודים (ואמרו זאת למרות הטענות, שהם הגיעו לארץ לאחר

שהערבים היו שם כאשר הגיעו היהודים לפני יותר מאלף שנה וודאי שהם היו שם לפני מאה שנה אז החלו היהודים להגיע) ואסור בשום אופן לתת להם אחיזה בארץ, ובפרט לתת להם ממשלה. והיו מוכנים לשבת על כך בכלא !!!

(4) לשון הכתוב - תהלים קמד, ח, יא.

משיחת מוצש"פ תשא תשל"ט

והם אלו שנסעו אחר-כך לווינגטון, ואמרו שם דברים ברורים: הם הוציאו מפה והראו עליה מקום צר אשר על-ידו יכולים, רחמנא-ליצלן, לחצות את הדרך ולחלקו - חלק זה מצד זה וחלק זה מצד שני.

לאחר-מכן הביעו את הסכמתם לתת 'משטר אזרחי' לערבים. וכשראו שישראל מוותרת קצת, הרשו לעצמם לתבוע שהם יהיו האחראים הבלעדיים שם, ולא רק משטר אזרחי. וכך הומצאה המילה 'אוטונומיה' - שאליה התנגדו בהיותם בווינגטון [בפגישה הראשונה] - אך לחמש שנים, ומיד לאחר כך נכנעו והורידו זאת ל'שלוש שנים', ועוד ידם נטויה, כאמור לעיל.

והמשיכו בכניעתם, כדלהלן: השומר העיקרי הוא הקב"ה אשר "לא ינום ולא ישן שומר ישראל"⁵, אלא שבזמן הגלות צריכה להיות אחיזה ושמירה בדרכי הטבע, המתבטאת באנשי הצבא אוחזי הנשק הרוצים למסור את נפשם על כל אחד ואחד מעם ישראל, גם על אלה שמוכנים להפקיר את הבטחון בכך שמציעים להחזיר את הכל. ואת אנשי צבא אלו מנצלים בכדי לא לאפשר ליהודים להתיישב על הגבול, ובפרט אשר הם בעצמם אמרו, לפני חדשים ספורים, שאם הגבול ישאר פנוי לא תהיה כל דרך להגן עליו, ולכן הדרך היחידה להגן על הגבול היא ליישב שם כמה שיותר יהודים!

וכל הכניעות הללו לא נעלמים מעיניהם של מצרים, ירדן, סוריה וערב הסעודית - המעוררים אותם לדרוש ויתורים נוספים.

כשמתגלה חריץ ב'סכר' יש לחוסמו ולא לתלות שלט שה'חריץ אינו חריץ'...

וכשסיכמו את הסכמי ה'שלום', אשר לכל-הפחות מבחינתם אמורים להביא שלום אמיתי ובטחון, נכנעו כניעה אחר כניעה וכדלהלן:

כתבו וסיכמו אשר תחלת הנסיגה מסיני תהיה מהמקום בו נמצאים בארות הנפט!

מדוע מתחילים דווקא משם?!

(5) תהלים קכא, ד.

"קראתי ואין עונה"

זה שהערבים רוצים זאת - אין בכך פלא. זה שארה"ב רוצה זאת - גם בכך אין פלא, הם רוצים להחזיק הכל בכיסם! והם עצמם מבינים ויודעים אודות מה מדובר כאן ולקראת מה הם הולכים, אך הם משלים את עצמם שאין ברירה.

ובדומה לקיר (=סכר) שתפקידו לחסום מים, ויש בו חריץ - שהפתרון הוא לא לייפות את החריץ ולעשותו עגול או מרובע, אלא לחוסמו. וכמו-כן גם בעניננו: ישנו חריץ המאפשר ל"מים הזידונים" לפרוץ, ובמקום לחוסמו, הם כותבים שמעתה והלאה 'חור' זה לא בשם 'חריץ' יכונה אלא בשם 'שלום'.

ולמרות שבפועל החריץ גדל, ובכך נגרם שלאחר-מכן ה"מים הזידונים" יפרצו דרך החריץ, ואתם הרי נמצאים בצידו השני של הקיר - גם לכך מצאו עצה: תהיה להם הבטחה שתומה על נייר שבה יבטיחו המצרים שיספקו נפט ככל שירצו. לאמיתו של דבר, כאשר הם רצו הבטחה זו ממצרים - הם לעגו על כך, והדבר היחידי שכן הצליחו 'לקבל' הוא, שמצרים אולי תחתום שמאחר ואי-אפשר להשתמש בכל הנפט, ומאידך, צריכים לנצלו, אזי במילא היא תמכור (נפט שכאמור שייך במקור לישראל) חלק מהנפט לישראל במחיר מסחרי - זו היא ה'טובה' שמצרים מועילה ב'רוב טובה' להעניק לישראל.

'הישג': לישראל 'תינתן הזכות' לעבור בתעלה שלה ולקנות נפט השייך לה...

התעלה: (תעלת סואץ; מחברת בין ים-סוף והים התיכון). ניהול התעלה היה נתון בידי בריטניה עד שנת תשט"ז (1956). באותה שנה הלאימה מצרים את התעלה וגרמה לפריצת 'מלחמת סיני', ובעקבות כך כבשה ישראל את סיני ואת אזור התעלה, אך בעקבות לחץ של ארצות-הברית וברית-המועצות נסוגה מהתעלה במקביל לפניו סיני. בשנת תשכ"ז (1967) בעקבות מלחמת ששת הימים, נסגרה התעלה ונפתחה רק בשנת תשל"ה (1975).

כניעה נוספת היתה בעניין הנסיעה דרך התעלה:

'כבר היה לעולמים' - כל זמן שהיהודים עמדו בתוקף, לא היתה התעלה שייכת למצרים, ורק כשהם ברחו מהתעלה, אז מצרים כבשה את זה. עד אז היה זה דבר בינלאומי, וכל השליטה של ממשלת מצרים היתה רק על הנייר! לאחר-מכן הגיעו בעלי מניות מסויימים ורכשו את השליטה שם, וכיון שרצו להרויח כמה שיותר כסף, אפשרו לכולם

לשייט שם. וכאשר מצרים כבשה זאת החלה להתנהג שם כפי ראות עיניה, וסגרה את התעלה במשך שנים רצופות - למרות הכסף שהוצע לה - העיקר שמי שהיא לא רוצה שיעבור שם - לא יעבור שם.

משיחת מוצש"פ תשא תשל"ט

ועכשיו, "שישו בני מעי" - הצליחה ישראל לפעול (וגם זה עדיין לא בטוח) שמצרים תרשה, בין כל האניות, 'גם' לאניות של ישראל לשייט שם. אין לשער כמה זמן זה יחזיק, ואף כמה יצטרכו לשלם עבור זה.

שכך היה גם בנוגע לנפט: הבטיחו (= ארה"ב) הבטחה גמורה שיביאו להם נפט מפרס, והנה רואים ש[לא רק שהם אינם יכולים לתת, אלא] אפילו לעצמם אין! וכשנוכחו בזאת, הבטיחו שיביאו להם נפט 'מאיזה מקום שהוא' - מה הפירוש 'מאיזה מקום שהוא'?! נפט הרי לא מגיע מהשמים אלא מהארץ, ובארץ הרי יודעים באיזה מקום זה נמצא!

אז ענו כתשובה: זה נמצא בערב הסעודית. שלחו לשם שלוחים וערב הסעודית ענתה: 'לא', באל"ף רבתי! הם כלל אינם מסכימים להסכם. ולולי זאת, הם הרי ידעו בינם לבין עצמם באופן ברור, שאפילו אם ערב הסעודית תבטיח לתת נפט, כלל אין לדעת כמה זמן זה יחזיק, ואף לא יודעים כמה זמן יחזיק זה שיושב שם על הכסא, וכדלהלן:

לא צריכים להיות פוליטיקאי גדול או חכם מופלג בתכסיסי פוליטיקה ומלחמה, בכדי להבין שהדבר הכי לא נורמלי שיכול להיות ישנו בערב הסעודית:

יש שם שלשה אנשים ממשפחה אחת שיש להם הכנסה של עשרות בליוני דולרים מידי שנה, והדבר היחיד המחזיק אותם הוא, שחלק מהכסף מנוצל עבור שכירת חיילים שיגנו על עורם ועל בשרם, ומשלמים להם במיטב כספם וזהבם עבור היותם 'שומרי ראש', והם מגינים על אותם אנשים ספורים, שכל עשרות בליוני הדולרים נכנסים לרשותם.

מצב כזה היה אפשרי לפני מאה שנה, אז, העם שחי שם היה לחוץ ולא היה לו מספיק שכל בכדי להבין זאת, ואף לא היה מי שיספר להם את האמת ויאמר להם שבכוחו לשנות זאת, לכן, הם חשבו שמצב זה יכול להמשיך עד אין-סוף.

אך ההיסטוריה הוכיחה שמצב כזה לא יכול להמשיך:

רוסיה:

בתחילה, כל אדם שהיה קצת מציאותי, לא האמין שלאחרי שלש-מאות שנה שמשפחת ה'צארים' יושבת על כסא המלכות - יבואו לפתע מספר איכרים ומספר חיילים וידיחום מכסאותיהם. וכשזה בפועל קרה - טענו כל האומות שמסביב, שמאחר ורוסיה היא מדינה 'פראית' ('ווילדער פאלק') עם סדרים 'פראיים' ('ווילדער סדרים') והרבה מדבריות, וכל

"קראתי ואין עונה"

מיני סוגים של דברים 'פראיים' ('ווילדער זאכן') - ממילא מתאים ל'פראיותם' ולמדינתם שיקרה כזה דבר.

משם התפתחו מהפכות אלו והתפשטו לכל המדינות שמסביב, ואף אחד לא למד מכך את הלקח (ששלטון משפחתי מצוצמם אינו יכול להחזיק מעמד).

גם בימינו ממש, אירעה מהפיכה כעין זו, במדינת פרס (=אירן):

מושל מדינה זו ('ה'שאה') ישב על כסא מלכותו ושכר חיל שלם שישמור עליו, ויחד עם זה שלשל לכיסו (לא בליונים כערב הסעודית, אבל) הון עצום.

הגיעו אלו שהיה להם חשק לכך, ושלחו אנשים לכל מקום ומקום ברחבי הממלכה והסבירו להם: אתם הרי מליונים והם רק אנשים ספורים, וגם שומריהם - הם 'שכירים' - המקבלים על כך שכר, וכאשר יבטיחו להם שיתנו להם פי-כמה, מדוע שיגנו על שלשה-עשר אנשים נגד שלשה-עשר מליון - זה לא 'משתלם' להם!

וכך הוא גם במדינות הקטנות שמסביב לערב הסעודית, שגם בהם שורר מצב 'פראי' אשר אנשים ספורים מקבלים מהעם הון עצום, שאינו אמור לשמש את 'טובתם' של אזרחי המדינה, והם פי-מליון או שתי מליון או שלש מליון מאותם מספר אנשים.

לכאורה היה על המדינות האלה לבטח עצמם מפני הפיכות שכאלה. אך למעשה - בפרס כלל לא הבטיחו את עצמם. ובערב הסעודית - הדבר היחיד שעשו לבטח את עצמם הוא - ששלחו נשק לפרס, נשק שעתה נפל לרשותם של אלו שהדיחו אותו מכסאו, וחלק מנשק זה נמצא כבר ברוסיה - אלא שעושים מכך סוד.

אמנם המדינות הערביות מסוכסכות - אך למען שנאת ישראל הם מתאחדים...

ולאחרי כל זה, אומרים לעם ישראל: הקשיבו! נוסף ל'אבו-רודס' מיסרו גם את סיני! ולמרות ששטחה של סיני עצום ביותר (פי-שנים משטחה של ארץ ישראל) - מתחילים את הנסיגה דוקא מאותו מקום שבו נמצא הנפט.

ישראל - שזקוקה מאוד לנפט - מסתירה את העובדה שאם תחזיק ברשותה שטח זה ותעבדו כדבעי, אזי תוכל להפיק משם את כל תצרוכת הנפט הדרושה לארץ ישראל. ישראל מתביישת לספר זאת - אך הגוי פרסם זאת ברבים, וכך זה חדל מלהיות סוד.

משיחת מוצש"פ תשא תשל"ט

וכך, בהמשך למסירת 'אבו-רודס', מוסרים את סיני כשמתחילים דוקא בשדות הנפט. וכאמור, הם 'מתנחמים' בהבטחה שיתנו לארץ ישראל כך וכך וכך כסף וכך נשק, אבל לאחר מכן נאלצים להוסיף ב"קול דממה דקה" שבשעת מעשה יתנו גם כך וכך כסף למדינה ערבית זו, כך וכך נשק לשניה, וכך וכך נשק לשלישית.

ובחשבון פשוט: שלשת המדינות הערביות המקיפות את ארץ ישראל יקבלו יחדיו פי-שלשה כסף ופי-שלשה נשק ממה שתקבל ישראל.

ולא-זו-בלבד, אלא שליהודים נותנים נשק בכדי להגן על עצמם בשטח מסויים, שטח שאחר-כך יכריחו אותם לפנות אותו [במאמר המוסגר יש להוסיף: בשעה שישראל צריכה להגן על עצמה בשטחים אלו מפני האויבים, הרי שלערבים החיים בתוך המדינה, נותנים לעשות ככל העולה על רוחם: לומר מה שהם רוצים, להדפיס בעיתונים מה שהם רוצים ולחנך את הדור הצעיר שלהם כפי שהם רוצים. וכך צומח כאן דור ערבי חדש! אין הם אלו הערבים של פעם, אותם יכלו 'לקנות' בכסף ובתענוגות; הצעירים של עכשיו גדלים על חינוך המטיף להם למסור את נפשם על הענינים החשובים להם. ונותנים להם להתחנך בחינוך זה בירושלים ובתל-אביב, עד ששר החינוך הקודם - ומי מדבר על שר הפנים - יצא בהתפעלות עצומה מכך ש'חיים יחדיו בשלום אמיתי', עובדה שהצדיקה בעיניו מתן תמיכה ועזרה לחינוך זה, חינוך שכבר רואים את ה'פירות' שלו] ובה-בעת נותנים למצרים נשק ללא הגבלה כיון שהיא ה'שוטר' של כל העולם הערבי, ונשק זה ישמש למצב שהעולם הערבי יצא נגד מצרים. אך אותו נשק יעמוד גם להגנת כל המדינות הערביות.

ואם נשאל, היתכן?! הרי מצרים 'מסוכסכת' עם מספר מדינות ערביות, ואם-כן מה ענינו של הנשק לכאן, כיצד יועיל להם נשק זה?! - התשובה לכך טמונה בפירוש רש"י (פירוש אותו לומד כל ילד קטן ב'חדר') על הפסוק⁶ "ויאמר מואב אל זקני מדין" (וכן על-הפסוק⁷ "וילכו זקני מואב וזקני מדין"), וקשה "והלא מעולם היו שונאים זה את זה... אלא מיראתן של ישראל עשו שלום ביניהם". שבינם לבין עצמם הם נלחמים, אך כשזה מגיע לשנאת ישראל - כולם מתאחדים!

- ישראל תתן להם נפט וארה"ב תתן להם נשק וכסף יותר ממה שתתן ליהודים בטענה

(6) בלק כב, ד.

(7) שם, ז.

"קראתי ואין עונה"

שזה צדק ויושר: כי הרי היהודים הם רק שלש מליון ומצרים מונה שלושים מליון. ואף היהודים עצמם טוענים אשר זהו צדק ויושר שיתנו לערבים יותר, ובפרט שהם עניים מרודים ואילו היהודים עלו והתפתחו יפה.

מחליטים על אוטונומיה עוד קודם שקובעים מהי מהותה...

אֵי, כיצד הם עצמם אומרים זאת והרי זהו פיקוח-נפש שלהם - על זה צועקים: שקט! לא לעשות רעש! לא להציל את היהודים! העיקר הוא לצעוק 'מזל-טוב', ועל החריץ שנוצר בחומת ההגנה מאויבינו יתלו שלט גדול שעליו כתוב באותיות גדולות ומאירות עיניים: "שלום", ומתחת לזה יכתב - גם באותיות גדולות - 'אוטונומיה'; וכששואלים אותם מהי אוטונומיה? על זה עונים, שעדיין לא החליטו. העיקר שהסכימו שתהיה אוטונומיה, למרות שלעת-עתה כלל לא החליטו מהי מהותה של 'אוטונומיה' זו!

ניגש ה"בן חמש למקרא" ושואל שאלת תם: הרי אתם כלל לא יודעים מה זה, ואם-כן כיצד אתם מסכימים על דבר שאתם כלל לא יודעים מהו?!

אך על מעשה - לא שואלים שאלות: יושבים יהודים שבחיי היום-יום הם אנשים פקחים, וכשאין מדובר על 'רגשי-נחיתות' - אזי גם אותם אי-אפשר להוליך שולל. אך כאשר זה מגיע לענינים אלו - אזי מצד הפחד מהאינם-יהודים - נהיה "צל הרים נראה להם כהרים"⁸ ונכנעו מיד. זאת, למרות שהם יודעים שהם 'מחזיקים את כל היד בכיס', מאחר ובוושינגטון רצו שתהיה חתימה בכל מקרה, ולא חשוב מה היה נחתם, העיקר שכולם יראו שנחתם הסכם, אשר על-כן לא היה עליהם להיכנע, כיון שהיו יכולים לחתום בלאו-הכי.

ובפועל, בשעה שמצרים, ירדן וסוריה עמדו בתוקף כנגד הלחצים שהפעילה עליהם ארה"ב - בישראל התנהגו באופן של "ונהי בעינינו כחגבים". ולאחר-מכן יצא הקול שתמורת הויתור הם יקבלו כך וכך בליונים וכך נשק - שזה נכון, אבל העיקר חסר מן הספר, שהצד שכנגד יקבל יותר כסף, וכן סיוע בנשק, לא עבור עצמו אלא כשומר של

(8) ע"פ שופטים (נ"ד) ט, לו.

משיחת מוצש"פ תשא תשל"ט

מדינות ערב שסביבו - בעת שכלל לא נכנע ללחץ. ובמה התבטא ה'ויתור' של הצד השני - בזה שהם מוכנים לקחת את מה שנותנים להם!

על הדברים שרוצים עליהם הבטחות ממצרים - אזי הם יכתבו ויחתמו על נייר שבו יהיה כתוב שעל ענינים אלו 'יחשבו אחר-כך'. אבל על ההבטחות של ישראל למצרים, הרי על זה כבר החליטו שמ'חמש שנים' ו'שלוש שנים' - שכחו מזמן, ואפילו על כך וכך חדשים - ויתרו, עד שזה אמור להתחיל כבר בעוד כחודש.

וגם כשכתבו בנוסח ההחלטה שהאוטונומיה תחל 'עוד חמש שנים לא פחות ולא יותר' - כוונתם היתה, שאכן 'לא יותר', אבל על ה'לא פחות', יש עדיין מקום לשקול; בטוחים הם, שמאחר וחתמו על נייר - אין מה לדאוג, שהרי הם סבורים שאם המציאות (כפי שנכתבה ו'נחתמה' על הנייר) צריכה להיות שיהיה נפט - אזי המציאות תשתנה ויהיה נפט, ובפרט אותו אחד הטוען שיש לו 'סמיכה' לרבנות, אשר צעק בפומבי - ואף לא התבייש להדפיס זאת בעיתונים - שלארץ ישראל יש כבר נפט ואין צורך להגיע למצרים, לערב הסעודית או לפרס - מאחר וארץ ישראל אגרה נפט.

- אך האמת היא שיש הרבה על מה לדאוג - לפני החתימה, בשעת החתימה ולאחר החתימה, מאחר וראו מה אירע בפרס בפועל, ויודעים שערב הסעודית יחד עם כל הנסיכויות שסביבותיה ומצרים - כבר מתנדדות!

ואם כל זה לא היה מספיק בכדי להבין זאת, אזי כעת שלחו מרוסיה לתימן (שתימן היא בשכנות לערב הסעודית) אנשי-חיל, ומשכנעים את רוסיה שאף תשלח להם מטוסים, ומכיון שהמטוסים אינם יכולים 'להלחם בעצמם' - אזי צריכים גם שכירים המומחים בהטסת המטוס, ושכירים אלו צריכים לציית לאלו המשלמים להם כסף. וכל זה יעורר אצל כל המדינות מסביב את החשק לכובשה - כיון שעכשיו, אם הם יכבשו את המדינה, הם ירויחו מלבד הנפט והכסף המצויים שם - גם מטוסים (יחד עם מערכת המכוונת ושאר הדברים המצויים בזה).

וכשהחשק גדל - גדלים יחד עם זה ההמצאות ועצות המלחמה, ובפרט שלא צריכים לחפש עצות חדשות, כיון שהם כבר ניסו דרך זו בפרס, וכעת מנסים אותה בתימן. ומלבד - זאת ישנם פרטים נוספים אשר לעת-עתה שמורים בסוד, ורחמנא ליצלן אם זה לא יתבטל מחר או מחרתיים - הרי שגם זה 'יתפוצץ' בגלוי.

"קראתי ואין עונה"

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת תשא, פרשת פרה, תשל"ט)

משיחת מוצש"פ ויקהל-פקודי תשל"ט

אילו לא היו יהודים פחדנים – או אז גם הגויים היו משלימים עם אחיזתנו בא"י!

בקשר לחודש אדר (בו אנו עומדים) ישנה הוראה ברורה שצריכים ללמוד מהנהגת מרדכי אז – "בימים ההם בזמן הזה"¹ - שנעמד באופן ד"לא יכרע ולא ישתחוה"², ולא רק כשהיה בבית-הכנסת או בבית-המדרש אלא אף בעת המצאו ב"שער המלך" נהג כך, ואף כשהמן היה שם - ובזמן שמרדכי ידע את דרישתו של המן שכל עבדי המלך יכרעו וישתחוו לו.

ההוראה הנלמדת מכך היא - "כי הגידו לו את עם מרדכי"³ - שהיכן שיהודי רק נמצא, הרי לא רק שאינו נוהג בעבודה זרה, אלא אף כופר בכל מציאותה, וכשאומרים לו שכך ציוה המן ואף שילם על כך "עשרת אלפים כיכר כסף"⁴ - הוא עונה, שמכיון שהוא יהודי לכן הוא "לא יכרע ולא ישתחוה" כיון שהוא משתייך ל"עם מרדכי" - שמרדכי הנהיג סדר זה בגלוי לעיני כל העולם - "הגידו לו".

מצד הגויים עצמם לא היו נגרמים ליהודי כל קשיים לנהוג בהנהגה זו, אך הבעיה נעוצה בכך שכשם שיש לקב"ה בעולמו "עם חכם ונבון"⁵, שיש בו מ"ראשיכם שבטיכם" עד "חוטב עציך ושואב מימך"⁶, כך נמצאים ביניהם גם כאלה שהם "הירא ורך הלבב"⁷ שטוענים ללא הרף "אל תתגרה בגוי קטן"⁸ ועל-אחת-כמה-וכמה ב"גוי גדול" - כיצד אחיזת עם ישראל בארץ ישראל הפכה ל'התגרות'?! מי מתגרה כאן, הרי היהודים מחזיקים במה שהקב"ה נתן להם!

הרי רואים בבירור שגם הגויים היו משלימים עם אחיזת עם ישראל בארץ ישראל - לולי שהיו רואים שבעם ישראל עצמו מתנהגים באופן ש"ונהי בעינינו כחגבים" ובמילא - "וכן

(1) נוסח התפלה - ועל הניסים.

(2) אסתר ג, ב.

(3) שם, ו.

(4) שם, ט.

(5) ואתחנן ד, ו.

(6) נצבים כט, ט.

(7) שופטים כ, ח.

(8) ראה פסחים ק"ג, א.

"קראתי ואין עונה"

היינו בעיניהם"⁹ - תעמיד עצמך במעמד ש"לא יכרע ולא ישתחוה", ותראה מיד שיהיה "נפל פחד היהודים עליהם"¹⁰.

אבל כיון ש'פוליטיקאי' זה הוא "הירא ורך הלבב" - הוא מפרש שפלוגי הוא בטלן, ופלוגי לא מבין בעניני פוליטיקה, ופלוגי שייך לישיבה ולבית-המדרש, להיות בין יהודים ולא בין אנשים מתורבתים, הנקראים בשם 'דיפלומטים', שמנהיגים את כל העולם כולו.

למרות שבחיי הפרטיים נוהג הוא בחיים דתיים וצועק שיש בעל הבית לדירה - טוען הוא שמאחר ונמצאים בגלות, צריכים לנהוג בדרכי דיפלומטיה. שהנהגת ה'דיפלומט' היא אמירת היפך האמת, וכדלהלן:

כל מהות ענינה של ה'דיפלומטיה' היא, למסור את מצב הדברים לא כמות-שהם. יתירה מזה, אמנם מוסר הוא את הדברים לא כמות-שהם אך באופן שלא יתפסו אותו על שום שקר - שלא יתפסו שהדברים שאמר הם היפך האמת. ולאחר-מכן, כשיצטרכו להתחרט הוא יוכל לעקם ולומר שלא את זה אמר, ולא הוא זה שכתב כן, ולא לזה הוא התכוון - שלזה צריכים לימוד ארוך, כיצד להיות 'דיפלומט מצליח'.

כשהדיפלומט "נכשל בלשונו" ועמד בתוקף על ירושלים - זה הצליח!

ולעתים אפילו לימוד ארוך לא מועיל, כי לפעמים קורה 'כישלון' ונפלט לו דבר-אמת שזה ממש 'דבר המבהיל את הרעיון': שמדברים ומדברים באופן 'דיפלומטי' ופתאום נפלט לו דבר-אמת - דבר כזה לא היה לעולמים! נמצאים הרי במסיבה מכובדת של 'דיפלומטים' ופתאום הוא אומר אמת - האם נשמע פעם דבר כזה?! אך כאמור, "שגיאות מי יבין"¹¹ - ולפעמים קורה שטועים.

והנה, המציאות היתה שכאשר היתה להם טעות ב'הלכות דיפלומטיה' ודיברו ב'טעות' במילים קשות ואמיתיות - אזי הצד השני מיד נבהל והפסיקו לדבר על-כך והורידו את הנושא לגמרי מסדר היום.

וכפי שהיה בפועל: היה עניין שפחדו מלהעלותו על דל שפתם. אמנם לאחר ש'נכשלו

(9) שלה יג, לג.

(10) אסתר ח, יז.

(11) תהלים יט, יג.

משיחת מוצש"פ ויקהל-פקודי תשל"ט

בלשונם' ופלטו ב'טעות' את ה'אמת' - שירושלים השלימה - עיר הבירה, ויהודה ושומרון נשארים ביד היהודים לנצח - אזי הם כל-כך התפעלו מהטון התקיף בו נאמרו הדברים עד כדי כך שהם הפסיקו מיד לדבר על-כך והורידו זאת מסדר-היום! - אמנם זה פעל לזמן מועט, מאחר שתיכף המשיך הלחץ על-כך, אך על-כל-פנים, ראו שאם עומדים בתוקף אזי "נפל פחד היהודים עליהם".

מכך למדים (ולא צריכים לשוב את האגודל ולעשות מזה 'דיפלומטיה', אלא אפשר ללמוד פשוטם של דברים): כשעומדים בתוקף, אזי מכיון שארה"ב מוכרחת בנייר חתום, איך שזה יהיה, כי הרי אין להם כל הבדל מה יהיה כתוב שם - לכן, כשיראו שלא יוכלו להשיג את דרישותיהם - הם יסכימו גם על זה, ולא יצטרכו לפשרות גדולות יותר.

אך לצערינו, המצב כיום הוא, שהמנצחת היחידה מכל ההסכם הזה, ואף יכולה לתת על-כך מזל-טוב - היא מצרים. בכלל, כל מה שמתרחש במסגרת 'הסכם' זה הוא דבר-פלא גדול מאוד: המשא-ומתן מתנהל באופן רצוף, ובמשך כל המשא-ומתן מוסרים שטחים למצרים, ואילו מצרים לא נתנה אף-פעם מאומה עבור זה!

[אמנם לקחו ממצרים שטחים, אך אלו היו שטחים שנלקחו מהם בעת מלחמה, בזכות הניסים הגדולים שעשה לנו הקב"ה. אך לאחר-מכן החלו לנהל משא-ומתן, ומכל משא-ומתן היתה תוצאה שמסרו משהו חזרה למצרים, לירדן או לסוריה וכיוצא-בזה].

וכך, רחמנא ליצלן, זה הולך מדרגה לדרגה במשך כל המשא-ומתן, בלי יוצא מן הכלל, עד המשא-ומתן האחרון. שלאחרי כל התקיפות - מצרים תקבל הון עצום בשטחים - הון עצום בשווה-כסף והון עצום ב"שם טוב" שיהיה לה בכל העולם כולו. ואת-זה היא תקבל, רחמנא ליצלן היה-לא-תהיה מהיהודים - נוסף על-מה שהיא תקבל מארה"ב!

שמצרים תפסיד - כלל לא שייך, כי אפילו אם לא יחתמו בפועל על הנייר, אבל ברגע שהציעו למסור לה שטחים, כבר לא יוכלו להתחרט.

בכל משא-ומתן - מצרים רק מקבלת, ללא כל תחליף וללא כל תמורה, וכך זה מתנהל בכל השלבים. בשונה מהיהודים - אצלם המצב בדיוק הפוך: הקב"ה נתן להם שטחים אלו באופן נסי, ואז עורבו בזה ידי-אדם והתחילו למסור מכל הצדדים (וכמדובר פעם, שכשם

"קראתי ואין עונה"

שיש "ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה"¹² בקדושה, כך יש גם בלעומת-זה - "זה לעומת זה עשה האלוקים"¹³ - מסרו, רחמנא ליצלן, שטחים ב"ימה וקדמה צפונה ונגבה", ורוצים למסור עוד - והעיכוב היחיד הוא, שהם עדיין לא מוכנים לקחת.

ומה שטוען "הירא ורך הלבב" - "אל תתגרה", ובאם "תתגרה" - יהיו תוצאות לא טובות, הרי זה בדיוק להיפך: כשנותנים להם עוד קצת זה בשבילם ראייה מוכחת שהלחץ מועיל, ועל-ידי זה מזמינים על עצמם לחץ נוסף, והם לוחצים עוד. ואילו כשמדברים בתקיפות - הרי אז הם מפסיקים ללחוץ. מכיון שמה שנוגע לארה"ב הוא שיחתמו על הנייר (רצוי שיתנוססו עליו שתי חתימות), אבל מה יהיה כתוב באותו הנייר - כלל לא נוגע להם.

מצרים הרויחה: את כל השטחים ומענקי נשק וכסף מארה"ב; ישראל 'הרויחה': פיסת נייר; וכאמור, מצרים יצאה המנצחת הגדולה, ובשנים: הנצחון הראשון - זה שישראל הציעה לה את השטחים. הנצחון השני הוא (שאותו, כאמור, לא מספרים לעולם) - שתמורת מה שהתחייבו ארה"ב לתת ליהודים במשך כמה שנים, התחייבו לתת לצד שכנגד פי-כמה - וכמה. ובכדי לרמות את העולם - מספרים רק מה שנתנו למצרים (וגם זה לא בשלימות - מספרים רק אודות הכסף אך לא אודות הנשק שהם מקבלים), אבל לא מספרים על מה שנתנו לסוריה, ירדן ואירן.

ולאידך: גם לולי ויתורים אלו, לא היתה אפשרות שמצרים לא תחתום על הנייר, כיון שארה"ב לא יכולה לאפשר מצב בו לא יחתם ה'הסכם'. ואם מצרים לא היתה מסכימה לחתום על פרטים אלו ואלו, היתה ארה"ב מוצאת את הדרך שמצרים תחתום, וזאת על-ידי שהיו לוחצים אותם (שבשביל ללחוץ היא לא צריכה לתת משהו, אלא מספיק שהיא לא תמשיך לתת את מה שמצרים צריכה).

ובפועל, מצרים לוקחת את מה שנותנים לה, ומה היא נותנת תמורת זה - חותמת על נייר ותו לא! במשך כל המשא-ומתן (שהוא נגד היהודים) הרויחו רק נייר בנוסח כזה וכזה, אבל בנוגע לעניינים של ממשות - לא הרויחו כלום, אלא הולכים בכיוון אחד - מסירת שטחים, והשאלה היא, האם למוסרם בבת-אחת או מעט מעט.

(12) ויצא כח, יד.

(13) קהלת ז, יד. וראה תניא רפ"ו.

משיחת מוצש"פ ויקהל-פקודי תשל"ט

ולמרות זאת, הולכים ורוקדים, ומתפארים שבנסיעה הראשונה היתה הצלחה גדולה וזה הועיל כך וכך - זה לא הועיל כלום! אלא מסרו עוד שטחים שיקרבו את המצרים לירושלים, בני-ברק, כפר-חב"ד ותל-אביב, במאות קילומטרים, ואחרי שכבר סיכמו תנאים - הפרו אותם המצרים בתוך 24 שעות.

כעת התגלה¹⁴, שסוכם שארה"ב תפקח על קיום התנאים. אבל שכחו להוסיף שארה"ב כבר השגיחה פעם על הסכמים שונים - וקרה שאחד הצדדים לא קיים את התנאים שלו, וכשהגיעו ל'קוזק הנגזל' וטענו כלפיו, היתכן? הרי סוכם בינינו על משהו וסיכמנו באופן דיפלומטי, וחתמו על נייר שאתה תתנהג כמו 'ילד טוב', אז איך נהגת אחרת? הוא שמע את כל הטענות, המשיך בדרכו ואמר: כיון שהם טוענים בדברים, גם אני אצטדק בדברים - אתם תמשיכו בכיוון שלכם ואני בכיוון שלי.

היתה שם השגחה, צילמו תמונות, תבעו אותם, 'הרעישו' וטענו: היתכן? אתה לא בן-אדם הגון! אבל בפועל, ה'בן-אדם שאינו הגון' המשיך באותה שיטה! - אמנם היתה שם השגחה, אבל זה שהוסיפו ואמרו שהשגחה זו פעלה שהם נסוגו מאותו מקום שלקחו ללא-רשות וחלק מהאנשי-צבא שנכנסו לשם ללא-רשות, עזבו - "לא דובים ולא יער" - לא היה ולא נברא - באותה צורה תשגיח ארצות-הברית גם כאן!!!

הלימוד זכות היחיד שניתן ללמד על כל המתרחש במהלך המאורעות האחרונים הוא: כאשר הולכים בתקיפות ואומרים דבר שאינו משתמע לשתי פנים, ופלוני מרגיש שכעת הוא לא יכול לפעול דבר, גם לא על-ידי לחץ (וגם אם בפועל ישנו על-כך לחץ - אומרים לו שמסכימים לחתום על הנייר ואחר-כך יבררו את העניין הזה, ולשם מה צריכים הישג יותר טוב מזה. ואז כולם שמחים, שהרי יודעים שבאמת כוונתו אחרת) - הוא מיד מפסיק לדבר על-זה, כאילו לא היו כל חילוקי דעות בנושא - וכאמור, כך אכן נהגו למשך זמן מאוד קצר.

כפי שהדברים מתנהלים עד עתה, אין כל ספק שמכיון שעמדו בתוקף רק על שני דברים ואילו על שאר הדברים, שולחים, מתלחשים ואף אומרים בגלוי שכאן אפשר להתדבר, וכאן אנו רוצים לשוחח מכיון שאנו ידידים טובים - ודאי שהלחץ מהצד שכנגד רק יגבר.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת ויקהל-פקודי, מברכים-החודש ניסן, תשל"ט)

(14) ראה בארוכה שיחת י"ט כסלו תשל"ט - אודות 'טייואן'.

"קראתי ואין עונה"

"היו צריכים לגזור תענית על הענין המכונה - הסכם של שלום!"

ידוע אשר בהתוועדות יש לדבר רק על ענינים המשמחים, שהרי אם "מעט אור דוחה הרבה מן החושך", כמו-כן מעט שמחה - וודאי כשמרבים בשמחה - זה גופא מבטל את הענינים שהם היפך השמחה. למרות זאת, בענינו, מכיון שמדובר בענינים המתבצעים בפועל, והמצב אינו באופן של "מעלין בקודש", אלא בדיוק להיפך - לכן, אין ברירה, ומוכרחים להזכיר ולדבר אודות ענין זה.

ולכאורה, הרי לא רואים כל תועלת במחאות, ואם-כן מה תעזור עוד מחאה ועוד דיבור. ואדרבה: מכיון שזה לא יועיל, אזי אלו 'דברים בטלים' חס-ושלום, מכיון שבין-כה הדברים לא ישיגו את תכליתם, ובפרט שבזמן זה יכולים לדבר על דברי תורה והתעוררות ביראת-שמים וכיו"ב - ולמה יבזבזו זמן זה, לכאורה, לריק?!

התשובה לכך היא שישנו ציווי התורה "הוכח תוכיח"¹. אם בפועל ההוכחה תצליח - זה תלוי בהקב"ה, אבל ה'הוכחה' חייבת להעשות. ומוסיפים חז"ל: אף שנראה לו שעל-אתר הוא לא פעל כלום - ויתכן שלא רק נראה לו כך, אלא באמת הוא לא פעל כלום - למרות זאת, קובעים חז"ל: "אפילו מאה פעמים", ואין הלכה יוצאה מידי פשוטה - למרות שכבר דיברו תשעים ותשע פעמים, והמצב נשאר כמקודם - מוטל הציווי "אפילו מאה פעמים"!

ובפרט, שאם יתבוננו, יבינו שללא התשעים ותשע פעמים בהם הוכיחו וצעקו עד עכשיו - המצב היה גרוע הרבה יותר! ובפועל, התברר למפרע בנוגע לכמה ענינים, שלמרות שבשעת הדיבור לא ראו בעיני בשר שנפעל משהו - לאחר זמן התברר שהיתה פעולה בשעת מעשה עד שבמשך הזמן התחשבו בדיבורים.

ובמיוחד תועלתם של הדיבורים היא: מכיון שיש ציווי בתורה - "תורת חיים" ש"כל ישראל בחזקת כשרות הם"² - וכאן לא מציגים חוות-דעת פרטית אלא חוזרים על ענין שכתוב בתורה - לכן, יתכן שכשיזכירו על כך [בפרט כאשר זה בנוכחותם של כמה עשירות מישראל, ש"כל בי עשרה שכינתא שריא"³, ובמיוחד במקום כה קדוש - "בית גדול

(1) קדושים יט, יז. וראה בבא-מציעא לא, א.

(2) ראה רמב"ם הל' קידוש-החדש פ"ב ה"ב.

(3) סנהדרין לט, א.

משיחת מוצש"פ במדבר תשל"ט

שמגדלין בו תפלה" (בית-כנסת) ו"בית גדול שמגדלין בו תורה"⁴ (בית-המדרש)⁵ - זה יפעל את פעולתו למעלה, עד שזה יפעל גם פעולה למטה - שיהיה שינוי במעשה בפועל - "המעשה הוא העיקר"⁶.

בחינתה של הצלחת פעולה מסויימת היא ה"ובכן" - האם זה הגיע לכדי מעשה בפועל. ולדוגמא ברפואה - מתי מתברר אם רפואה זו הצליחה או לא - כשרואים את התוצאות בפועל! האם זה שהיה זקוק לרפואה - הבריא!

וכן בחסידות, הצלחת הלימוד נמדדת, בשעה שרואים - מעשה בפועל - שהוא בירר ושינה את מידותיו, או לכל-הפחות צועד בכיון זה.

על-דרך-זה הוא גם בנוגע ל'הסכמי השלום', אותם הסכמים שעליהם, רחמנא ליצלן, ישנם כאלו שעורכים חגיגות ושמחות, ואף דואגים שכולם יטלו חלק בשמחה על אותו "הסכם שלום" שנחתם, ואת אלו שאינם רוצים לשמוח - הם מכריחים (על-ידי-זה שהם תלויים בכסף שלהם) שיתנהגו בשמחה, ולולא היתה זאת שעת חדווא (מוצאי שבת-קודש, סעודתא דדוד מלכא משיחא) - היו צריכים לגזור תענית על כל העולם כולו על הענין המכונה 'הסכם של שלום' - שבפועל זה בדיוק להיפך ולא רואים שום מעשה בפועל של 'שלום'.

ובהקדים: מדוע העולם קורא זאת בשם "הסכם של שלום"?

ב'שלום' עם מצרים צד אחד קיבל הכל והצד השני לא קיבל כלום!

זה יובן מהחילוק בין שומרי התורה והמצוות ל'כתות' ודומיהם: כיון ש"אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא"⁷ ו"ידע איניש בנפשיה"⁸ - אזי אצל כל אחד מהשומרי תורה-ומצוות ישנם 'נפילות' מסויימות אך מכל-מקום כל אחד יודע את מצבו, ויודע שעליו לתקן מעשיו.

(4) רש"י מלכים-ב כה, ט. מגילה כז, א.

(5) ויש להוסיף בדרך אפשר שעיקר המעלה היא, היות הדיבורים הינם ב"בית רבינו שבבל" - בית המקדש של זמן הגלות.

(6) ראה אבות פ"א מי"ז.

(7) קהלת ז, כ.

(8) ראה ילקוט-שמעוני תהלים רמז תשכה.

"קראתי ואין עונה"

ישנם גם ה'כתות' למיניהם - 'רפורמים' וכיוצא-בזה - שגם הם מקיימים מצוות במידה מסויימת, ואף שרחוקים הם מ"מלאים מצוות כרימון"⁹, מכל-מקום הם עדיין בגדר של "עשה טוב". ואם-כן, מהו החילוק בינם לבין שאר שומרי תורה ומצוות שגם להם יש 'נפילות' כיון ש"אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא" ויחד עם זאת הם בגדר של "עשה טוב"?!¹⁰

אלא שישנו חילוק עיקרי מפריד ביניהם: השומר תורה-ומצוות שהשקפותיו הם כפי רצון התורה - יודע הוא שחטא, ויש לו חסרון בשלימות, בקשר ובחיבור של היהודים עם הקב"ה שהוא מקור הטוב והקדושה. אך מכל-מקום - כיון שהוא יודע שהוא חטא, אזי בודאי (כפי שכתוב ברמב"ם¹⁰) - שהוא יעשה תשובה, ובפרט כשהוא אוחז לאחרי מילוי תאוותו, שאז הוא כבר רגוע, אזי מתבונן הוא בעצמו במצב שקט - כאשר אינו שקוע בתאוה, וזה מעמידו על האמת שיעשה תשובה, מכיון שהוא יודע שהוא עשה חטא.

מה-שאיין-כן כאשר מתבססים על שיטה - 'רפורמים' וכיוצא-בזה - שחושב שהמעשה שעשה הוא לא חטא אלא מצוה - אזי שולל הוא מעצמו את המציאות שאי-פעם הוא יעשה תשובה, מכיון שהוא חושב ומרמה את עצמו, שהוא עשה מצוה, במילא על מה יש לו לעשות תשובה?! אדרבה: צריכים לטפוח על שכמו ולומר לו: "ישר כוחך" - עשית מצוה!

וכמו-כן הוא ב'שלום': שלום פירושו שישנם שני צדדים - ולמרות שאין מוכרח שהם יהיו שוה-בשוה, ויתכן שהאחד חזק והשני חלש בכמות או באיכות - אך כשעושים שלום שניהם נכללים. כלומר, שאין זה שלום רק עבור צד אחד שהוא מקבל הכל - אלא זהו שלום גם עבור הצד השני, וזה שהוא מקבל פחות, היות והוא החלש.

ואילו ב'שלום' שנחתם עם מצרים - צד אחד קיבל הכל (ורוצה עוד, אלא שלא קיבל את כל מה שדרש) והצד השני לא קיבל כלום!

(9) ראה ברכות מז, א.
(10) הל' תשובה פ"ז ה"ה.

משיחת מוצש"פ במדבר תשל"ט

והסכם זה מתחלק לשנים: חלק אחד שייך ל'עולם הדיבור' - שמכל מה שהבטיחה מצרים בדיבור (ואף זה בפועל - 'להוציא' ממנה הבטחה בדיבור - לא היה 'מלאכה קלה'), לא קיימה כלום וכלל לא עמדה בדיבורה.

החלק השני הוא המעשה בפועל, וגם בזה שני חלקים: חלק המעשה בפועל - מעשה שנעשה כבר וממנו אי-אפשר להתחרט, ומעשה שנפל בהמצאתו ולמחרת הוא יכול לבטל.

מה שמתרחש במשך השנתיים בהם מתנהל המשא-ומתן, הוא: שבנוגע למעשה בפועל - מצרים מקבלת ללא הרף, ומזמן לזמן מוסיפים לה עוד ועוד, ואילו ישראל מקבלת דיבורים - הבטחות בלבד. ואפילו בזה, מצרים מבטיחה כמה שפחות! זהו לא סוד אלא גלוי לכל.

ומובן בפשטות, שמי שקורא לזה בשם 'שלום', מרמה את עצמו. מאחר שפירושו של 'שלום' הוא ששני הצדדים מקבלים דבר ממש, לא רק דיבור (וגם דיבור זה הוא מינימלי). למצב זה ראוי יותר לקרוא 'נסיגה' ולא 'שלום'.

מאז שהראה הקב"ה את נס הנצחון, ועל כל העמים נפלו אימה ופחד - "תפול עליהם אימתה ופחד בגדול זרועך ידמו כאבן"¹¹ עד שכל העמים הבינו שיש להפסיק עם כל הענינים הבלתי-רצויים - התחיל שקלא-וטריא ולאחר כל משא-ומתן חלק ממה שדיברו והתחייבו הערבים עלה על הכתב ואף נחתם - שידוע ואף דובר בארוכה אודות 'תוקפו' של נייר שנחתם, שכאשר משווים את הנייר הראשון עם האחרון - רואים שאין שום ממשות להתחייבות, אף-על-פי שהנייר נחתם במעמד עדים, ואף התנשקו והתחבקו לאחר מכן ועשו סעודה בשמחה גדולה - כאשר מגיעים לענין של מעשה, מה רואים? שהצד שכנגד (ודובר כמה פעמים אודות מהותו - שלא בכדי נקרא הוא בשם "הצד שכנגד") רק מקבל ומקבל!

מ'נייר' ניתן להתחרט; ממסירת שטחים - אין חרטה!

(11) בשלח טו, טז.

"קראתי ואין עונה"

ובחלק ה'מעשה' שנותנת ישראל אין היא עושה מעשה שממנו אפשר להתחרט, אלא מעשה שממנו לא ניתן לשוב - ברגע שמוסרים שטח כלשהו, אין להם שום אפשרות לחזור בהם. בפרט אם שטח זה ממוקם על הגבול.

שמסירת שטחים אלו בעייתית הן מצד ההלכה והן מהצד המעשי של פיקוח-נפש בפועל:

הבעיה ההלכתית:

כאמור כמה-פעמים, אין כל נפקא-מינה היכן הוא גבול זה - בחוץ-לארץ או בארץ-הקודש. אין שום הבדל אם מדובר על יישוב יהודים בארץ-הקודש או מחוצה לה - בכל מקום ישנו אותו דין ופסק דין הלכה למעשה¹²: כשישנה "עיר הסמוכה לספר" - על הגבול - אזי אם יתנו להם להיכנס פנימה, אפילו לאחד שרוצה רק "תבן וקש" ולאחר מכן הוא יחזור. דהיינו שאין הוא רוצה לכבוש את העיר, אלא הוא רוצה רק את ה"תבן וקש" ולחזור למקומו - פוסק השו"ע למעשה בפועל, שאם יתנו לו להיכנס לאותו ישוב יהודי הנמצא על הגבול ולקחת את ה"תבן וקש" - אומרת התורה שאז יש סכנה ש"תיפתח הארץ [ובחוץ-לארץ - הישוב] לפניהם"!

ועם הלכה בשולחן-ערוך אי-אפשר לשחק ולומר דרשות, או לומר שמכיון שיקבל עוד לירות עבור הישיבה - הוא ילמד הפוך את פסק-הדין, זה לא יעזור: השולחן-ערוך אינו משתנה על-ידי-זה שהוא יקבל לירה, אלף לירות או מליון לירות, ולו יהיה זה גם עבור הדבר הכי קדוש - היות ש"זאת התורה לא תהא מוחלפת"¹³!

לכן, הלכה זו דוחה הכל! לא מתחשבים עם שבת ולא עם שום ענין. על-אחת-כמה - וכמה שלא מתחשבים עם כבוד המדומה ועם כסף - אפילו שכסף זה ילך למטרות קדושות. אשר כל המדובר הוא מנקודת מבט ההלכתית.

הבעיה המעשית:

כשמוסרים שטחים אלו בפועל, הרי זהו פיקוח-נפש, ועל-זה מוכרחים לשאול אצל המומחה לכך. ובהקדמה: הענינים שקבלה ישראל הם ענינים שבדיבור, ניירות שנחתמו

(12) שולחן-ערוך אורח-חיים ששכ"ט ס"ו.

(13) י"ג עיקרים לרמב"ם. הל' יסודי-התורה פ"ט ה"א.

משיחת מוצש"פ במדבר תשל"ט

על-ידי אנשים, שכשם שלפני-כן חתמו הם על ניירות נוספים כך בעתיד הם יחתמו על עוד ועוד ניירות - ומסמכים שהצד-השונה שבהם הוא, שאינם שוים אחד לשני. ובכל מסמך מובאים פרטים שלעתים סותרים את הנכתב במסמך הקודם - שכל זה מוכיח מה שוים דיבורים - למרות שהם חתומים.

לאידך, ישנם דברים שבדרך הטבע, לא ניתן להתחרט מהם - והם השטחים שנמסרו לערבים: חלק גדול ממדבר סיני; "אבו-רודס" - המקורות שמהם מוציאים נפט. נפסק בתורה¹⁴ ש"אין סומכין על הנס", שבדרך הטבע צריך היהודי לספק את צרכיו, ואז באה ברכת ה' עליו. אך ודאי שאינו צריך להרוס ולהחריב בידים את מה שבא מה"וברכך ה' אלקיך"¹⁵. ואילו כאן - הקב"ה נתן שטחים אלו במתנה, ואחר-כך בא פלוני בן פלוני ועל-פי פקודתו החזירו זאת!

ומזה אי-אפשר להתחרט!!! אין זה נייר ממנו ניתן לחזור - זהו שטח שנמסר לערבים שמשמשים בו למטרותיהם, ולא ניתן להחזירו בחזרה!!!

מסרו שטחים תוך בזיון עמוק, ואף אומרים על כך 'מזל טוב'!

מאורע כזה התרחש לפני ימים ספורים:

מסרו . . שטח . . בזיון עמוק; מסירת אל-עריש למחבלים. יום שישי כ"ח באייר ה'תשל"ט - 25/5/1979. הנסיגה לוותה בבזיון שאין כדוגמתו. להלן ציטוטים מתוך 'מעריב', יומיים לאחר-מכן 27/5: "אחרי השעה 12 ביום שישי לא היה נעים להיות ישראלי באל-עריש... השאבאב דחף את שרשרות חיילי משמר הגבול והמשטרה הצבאית המצרית . . וזעקו 'יא, סאדאת, אתך אנחנו במוות ובדם'. סמוך לשעה 3 אחר הצהריים כבר נעקרו כל השלטים שהזכירו את ישראל באל-עריש... ישראלי שעמד לידנו, אמר: 'טקס נקלה', 'אסור היה לוותר על אל-עריש, זהו בזיון לאומי... אבי פרחן שהביא את משפחתו להפרד מאל-עריש, נאלץ לנטוש את בירת סיני לאחר ש'כובד' בצרור גידופים מפי צעירים, שניסו גם להסיט את מכוניתו אל צידי הדרך..."

ביום שישי האחרון [בהשגחה פרטית, יש בכל ענין רמז: יום השישי - אצל הצד שכנגד - הוא "יום אידם". ביום כזה צריכים להיות הגבלות וזהירויות כדי שאצל זה שאצלו הוא "יום אידו" לא יוכל להתפרש שהוא הצליח בכך, ודוקא ביום כזה - זה אירע] מסרו לצד שכנגד את אותו שטח שעליו אמרו לפני-כן, שימסרו את הנפש ולנצח לא ימסרוהו!

(14) ראה פסחים סד, ב. זח"א קיא, ב.

(15) לשון הכתוב - שופטים טו, יח.

"קראתי ואין עונה"

מסירת שטח זה לוותה בבזיון עמוק שאין למטה ממנו. היו התחנונים שלכל-הפחות פרט זה לא יהיה ופרט אחר לא יהיה על-מנת שלא לקלקל את המצב-רוח - אך גם זה לא הועיל, בטענה שכל עוד מחזיקים בפרטים מסויימים - לא מגיע שום "יישר כח" על-כך - אתה הוא זה שנותן, אז במה אתה מתפאר שהבזיון לא היה מאה אחוז אלא חמישים אחוז?!¹⁶

וכאמור, שטח זה כבר לא יכולים לקחת בחזרה.

ולא זו בלבד, אלא תמורת ההכנה ל"בחודש השלישי... ויחן שם ישראל נגד ההר"¹⁶, ההכנה לקבלת התורה, הכוללת את זה שהיהודים לא יפלו לפני ה"א-ל זר אשר בקרבך"¹⁷, היצר הרע. ועל-אחת-כמה-וכמה שלא ליפול כלפי הגוי - עושים מזה שמחה הכי גדולה, ומשתדלים שבכל תפוצות ישראל יסתובבו ויאמרו "מזל-טוב" ו"יישר כח" על היום בו טסים שניהם יחד ממקום אחד למשנהו.

בתשעה החדשים הקרובים 'ידונו' האם זה שלום או לא, אך בינתיים מה שנעשה לא רק שהוא 'שלום' הרשום על הנייר בלבד, מאחר שהמעשים שנעשו בפועל רחוקים מלהיקרא 'שלום' - אלא אף אין כל מקום לויכוח האם ראוי לומר על כך "מזל-טוב" ולשמוח שמחה גדולה כיון שמעשים אלו כלל לא שייכים להיכנס לגדר של שמחה כלשהי. וכמעשה 'אבו-רודס': מסרו את אחד ממקורות הנפט - 'אבו-רודס' - למצרים וכיון שכך הוצרכו מיד לחסדי פרס - שהיא תיתן נפט לישראל. וכעת, בשעה שנזקקים לרכוש נפט הולכים למסור - מתוך בזיון הכי גדול - גם את המקור השני של הנפט, וכבר מסרו אותו, ומתפארים שעל-ידי נסיגה מחפירה זו נהיה שלום!

ומה שקיבלו תמורת זה - הבטחות בלבד - גם את זה הם כבר לא מקיימים - ומה שנשאר בפועל, הוא שהשטח נשאר ברשות המצרים. ואף בנוגע להבטחה שיקנו (יקנו ולא יקבלו) נפט ממדינה אחרת - גם זה בקושי הצליחו לפעול.

כאשר לא נשאר במה להתנחם בהסכם זה - הצליחו לפעול 'הישג' אחר - 'הישג' שלא מסיימים מלהתפאר על 'השגתו' - שמצרים תתן מעבר לאניות ישראליות בתעלת סואץ.

(16) יתרו יט, א.

(17) שבת קה, ב.

משיחת מוצש"פ במדבר תשל"ט

פעולה מגוחכת: שהרי בעל-הבית המקורי על תעלה זו היה צבא-הגנה-לישראל, ורק לאחר שנבהלו ופחדו מלחץ מדומה של אומות-העולם נתנו פקודה לצה"ל ליסוג משם.

נסיגה . . . סואץ: נסיגה שהתרחשה בתקופת מלחמת סיני, בעקבות לחץ של ארצות-הברית וברית-המועצות על ישראל, צרפת ואנגליה. תשט"ז-1956.

וכפי שהתגלה: כמה שנים לאחרי הנסיגה הראשונה מתעלת סואץ, שבאה בעקבות הלחץ של אומות-העולם הם טענו לישראל: מדוע צייתתם אלינו?! וכששאלה ישראל: היתכן?!

הרי אתם איימתם ואמרתם שאם לא ניסוג - תטילו עלינו "סנקציות" ודומיהם?! ענו להם: לנו לא היתה שום ברירה והיינו מוכרחים לאיים בדיבור, אבל אתם - למה ביצעתם דרישתנו בפועל?!

ועל 'הישג' זה הם מתפארים עכשיו! וזהו כהסיפור על אותו אחד שקם ושרף את ביתו, ואחר-כך הגיע לבקש את הביטוח. נסגו מתעלת סואץ כ"עלה נידף", למרות שהיו כמה-וכמה שידעו שאם הם היו עומדים בתוקף - הם היו מצליחים! ורק דרוש שלא תהיה עקשנות של בטחון בצה"ל וב"כוחי ועוצם ידי"¹⁸ כהצרפתים והאנגלים שמוכנים להסתכסך עם אלו שנמצאים שם כיון שהם בוטחים בצבאם - אלא מחמת "ישראל בטח בה' עזרם ומגינם הוא"¹⁹, והוא שנתן את אותו נצחון ואת כל הנצחונות שלאחריו.

ומה עושים עכשיו? מוסרים גם את השטח השני שבו נמצא נפט, וגם אז יתחילו להתווכח על זה שאפשר למצוא 'הישג' במסירה זו, כשה'הישג' יהיה שמצרים קיבלה את השטחים בשמחה ובסבר פנים יפות...

שוחררו 76 מחבלים תמורת יהודי אחד - ומסתירים את העובדה שמדובר ברוצחים!

נוסף לכך אירע מעשה מבהיל המראה עד היכן מגיעים הדברים:

יהודי . . . בשבי: חייל המילואים אברהם עמרם שהיה בשבי המצרי כשנה. **אסירים:** הסכם שחרור זה הוא סעיף מ'הסכם השלום והכניעה' המלא, והושג אודות לתביעת המצרים. המחבלים שוחררו בט"ו אדר תשל"ט. עם שחרורם הודיעו כי יתגייסו מיד לארגון הטרור הרצחני - אש"ף. בין המחבלים היו כאלה שרצחו יהודים. היתה זו הפעם הראשונה בה שחררה ישראל גם מחבלים רוצחים.

היה יהודי שהיה בשבי והסכימו לשחררו רק כשקיבלו כתמורה לכך שבעים וששה אסירים. מעשה זה אירע באותו זמן שארצות-

(18) לשון הכתוב - עקב ת, יז.
(19) תהלים קטו, ב.

"קראתי ואין עונה"

הברית חתמה חוזה דומה לזה עם ברית-המועצות - אך אז החליפו חמשה שבויים בשניים, וכאן החליפו אחד תמורת שבעים וכמה.

נכון אמנם שבהלכה - ישנו מקום לוויכוח, מכיון שמדובר אודות פקוח-נפש של יהודי אחד וכשצריכים לתת על כך פי-כמה וכמה - ניתן לדון על זה.

אך כאן התווסף ענין עיקרי: בגלוי אמרו שכיון ואין ברירה אחרת, ומכיון שמדובר ביהודי בעל משפחה - לכן לא יכלו להתחיל להתחשבן כמה אסירים יצטרכו לשחרר עבור כך מבית-הסוהר. וכששאלו: הרי פעמים רבות נלקחו שבויים מישראל, אך תמיד נתנו תמורתם מספר שוה או פי-שנים אך לעולם לא נתנו פי-שבעים, והרי אתם עצמכם הכרזתם שזוהי נקודה עקרונית שלעולם לא ייכנעו לשום איום - אף אם יהיה טעם הלכתי, הגיוני ודיפלומטי לכך, בטענה שאם יכנעו זה יגרה את הערבים לנסות ולחטוף כמה שיותר בני-ערובה - לכן אין עצה אחרת ומוכרחים להראות להם שזה לא מועיל. וכך נהגו במשך שנים רצופות, למרות קרבנות מהיהודים שהגיעו בעקבות כך.

ואילו כאן התחרטו לפתע, באופן מבהיל, כאמור לעיל - אחד תמורת שבעים וששה !!

אך למרות הטענות, ישנו מקום להסכים לכך: כאשר יהודי שומע את הסיפור, שלא היתה דרך אחרת לשחררו אלא רק על-ידי שחרורם של שבעים וכמה - חושב לעצמו, אולי זוהי הדרך, שמא לא הייתה דרך אחרת, והרי "נפש אחת מישראל" הוא קיומו של "עולם מלא"²⁰, ועל-אחת-כמה-וכמה שכאן מדובר רק על שבעים וכמה.

שאלו הם החלקים הגלויים, וכאמור, למרות הטענות יש מקום להסכים לכך.

אך בסיפור זה ישנו גם את החלק הנסתר:

כשהורו על עריכת חגיגות השמחה על ההסכם שהסיפור הנזכר-לעיל הוא אחד מסעיפיו - אמרו לדוברים למיניהם שלא יספרו מי הם האסירים המשוחררים אבל כיון שאי-אפשר לרמות את העולם כל הזמן ובכל הענינים - ישנם אחרים שמאיזו סיבה שתהיה גילו אשר מהשבעים וכמה הללו - מחציתם היו כאלה שהיו בבית-הסוהר לא על ענינים של מה-בכך - אלא היו מחבלים בפועל עם דם יהודי על הידים.

(20) סנהדרין פ"ד מ"ה.

משיחת מוצש"פ במדבר תשל"ט

עד עכשיו לא שחררו גם כאלה שלא התעסקו עם חבלנות, כיון שלא רצו להיכנע לטרור - ואילו עתה משחררים גם מחבלים.

כיון שלדיפלומטים אין מעצור - אזי הם גם יתחילו לחפש הסברים שהיו צריכים לנהוג כך. וכאשר שאלו אותם שאלה פשוטה: אם אכן היה מוכרח לשחררם - מדוע אם-כן אתם עושים מזה סוד, הייתם יכולים לומר מלכתחילה שמטעם זה וזה, מוכרחים לשחרר רוצח שאף בשחררו אינו אומר שיעשה תשובה אלא "אכלתי ואוכל עוד", רחמנא ליצלן!

מדובר על מעשה שאי-אפשר להתחרט ממנו! שבעים וששה המחבלים נמצאים בחופש ובמקום כזה אשר רחמנא ליצלן, לא נראית שום סיבה מדוע שלא יתעסקו שוב בטרור היה-לא-תהיה!!!

לא רק ענין זה לחוד בעייתי, השיטה כולה גרועה ומסוכנת, שיטה הגורסת שיש לנהוג הפוך מ"ואולך אתכם קוממיות". שיטה המתבטאת בכך שמסוגלים להעלים את האמת, ועד שאומרים דבר שקר, ועד שאומרים שאם לא היו משחררים אותם, הרי שנשיא ארצות-הברית ונשיא מצרים היו מסרבים לחתום - שקר זה לא מתקבל אפילו אצל ילדים, מאחר שעל אותם ענינים שעמדו בתוקף - בעבר ובהווה - הצליחו!

כאמור בהתוועדות שלפני-זה, כאשר יורקים עליו, והוא יודע שזו יריקה בפנים - מרמה הוא את השני שאלו הם גשמי-ברכה! ואף אומר לו לברך "הטוב והמטיב" - עשיית סעודה, נתינת "מזל-טוב", ריקודים ברחובות והנפת דגל, עם כל הדברים הקשורים בכך!

וכאן נוגע לא רק המעשה בפועל בשעת מעשה - ששחררו מחבלים. אלא גם שזה לא נשאר בסוד, והצד שכנגד יודע מזה ומכך הוא מסיק, שמאחר והוא הצליח עד עכשיו, ולמרות שהוא ירק, היכה, וביזה - בכל-זאת בעיתוננים היהודיים מדפיסים לאחר-מכן שאלו הם גשמי ברכה, שלום אמיתי, ו'שלום עבור ילדינו ונכדינו', ואף מוסיפים, שחוץ מדרך זו, אין, רחמנא-ליצלן, דרך אחרת להקב"ה ל"ונתתי שלום בארץ"²¹ - בראותו זאת, מה יעשה הצד שכנגד ולא ימשיך בשיטה זו. ואכן הוא ממשיך, רחמנא ליצלן!

פינו ישובים בבזיון ואת אנשי הצבא העסיקו בהכנת חגיגות עבור השלום!

(21) בחוקתי כו, ו.

"קראתי ואין עונה"

בכדי לרצות התפארו שיישבו כך וכך מקומות, גם בגדה המערבית - בגבול של ירדן שנמצא ביהודה ושומרון. אכן זה מעשה טוב, ומגיע על כך "ישר-כח" - אך הם עצמם הראו ביום שישי זה ש"הפה שאסר הוא הפה שהתיר" - ואותם ישובים שהם בנו, הם עצמם פינו. וההבטחה שקיבלו היא, שהצד שכנגד יתן הנחות ויפתח את הגבולות לאפשר לעבוד שם, ואף יאפשר לערבים המתגוררים באל-עריש להשתכר בארץ הקודש ולקחת את הכסף למשפחותיהם שם, ועד ל"תכלית השלימות" - ה"הישג הגדול ביותר" - שיפעלו אצל המצרים שיאפשרו לבעלי השדות הנשארות בצד השני לעבוד אצלם - מה יהיה גורל הפירות ויכול השדה יראו אחר-כך - אך העיקר הוא שיאפשרו לעבוד שם. כל בר-דעת מבין איזה 'הישג' זה!

ולעצם בניית ההתיישבויות: אמנם זהו מעשה טוב ונכון ויש בזה כל המעלות, ועד למעלת יישוב ארץ הקודש אשר אין צורך במעלה גדולה יותר - אך שוכחים לספר שאין זה באופן המגין על הגבול, כי בכדי להגן על הגבול צריכים ליישב לא רק שלשים וכמה יישובים, אלא פי-כמה-וכמה!

ולא רק שלא מיישבים את הגבול - אלא אף לא מאפשרים - ולא יאפשרו - להתיישב שם. ואין זה כהמרמים שטוענים שלא מיישבים שם יהודים מאחר שאז יצטרכו לפנות ערבים מנחלתם - כיון שמדובר בחלקי הגבול הפנויים הנמצאים על הגבול - ועליהם אף אחד לא יושב.

(וכפי שמפרש רש"י בפרשת בחוקותי²² שהברכה ב"והשימותי" (אף שלכאורה הוא קללה) היא, שכאשר יהודים אינם יכולים להתיישב בה היא "שממה" וגם הגויים אינם יכולים להתיישב שם).

- הציעו, דיברו, והיו כאלו בארץ הקודש שביקשו ממפלגות מסוימות שיישבו את הגבול, שכשיראו האויבים שנעשה מעשה שמתכוונים אליו באמת וממנו אי-אפשר לחזור - יישוב הגבול - זה יטיל אימה ופחד. ועד היום הזה - לא רק שלא פעלו כך, אלא הכריזו במפורש שיישבו רק כך וכך, אך לא את השטחים הקשורים עם הגנה על הגבול.

משיחת מוצש"פ במדבר תשל"ט

והשטחים שכן יושבו נעשו בצורה שלא יכולה להגן על הגבול כדבעי, כי מישוב אחד לשני "הפרוץ מרובה על העומד"²³ - וישנו מרווח כה גדול אשר ממנו יכולים להכנס, רחמנא-ליצלן היה-לא-תהיה, אלו שעל-פי הלכה, על-פי שכל ועל-פי דיפלומטיה, צריכים לפחד מהם!

נוסף לכל מה שדובר לעיל בארוכה: העסיקו את הצבא והגנרלים בעריכת חגיגות לכבוד 'הסכם השלום' - הם הרי צריכים להתעסק בבטחון, וכאשר הם עסוקים בענין צדדי - אזי, היה-לא-תהיה, זהו הזמן, בו כל מי שרוצה לעשות ענין בלתי-רצוי יודע שכעת הגוף המגן עוסק בדברים צדדיים: כאן הוא צריך לרקוד לכבוד 'הסכם השלום'. לאחר-מכן צריך הוא לעמוד במסדר בכדי לקבל את פני אותו אחד שהגיע לקחת חלקים מארץ ישראל - אמנם אין לכוחות הצבא ברירה מאחר שאלו הם גינוני מלכות הקובעים שיש לעמוד בפניו - אבל בפועל כעת, ראשם ורובם מונח בביצוע ותכנון ה'טקס', ובוה מעסיקים את הרמטכ"ל ואת העומדים תחתיו.

כל זאת, למרות ש"שליח עושה שליחותו" - ולכן יש להניח כי הוא בחזקת כשרות, מה- גם שהוא הבטיח שלא ינצלו את שעת בלבול-מוחין זו, בה אומרים על נסיגה ועל נפילה, שהיא הישג ושלום - 'שלום שיבטיח את בנינו ואת נכדינו'. שכאמור לעיל, בכך שמסבירים כי נסיגה זו 'שלום' היא ובפרט כשחוגגים, צוהלים ועושים מסיבות על 'שלום' זה - רק מונעים את האפשרות שאי-פעם יעשו משהו כדי לתקן את זה, כיון שזה הרי 'דבר טוב', ואם-כן מה יש לתקן.

וכאמור, ב'שלום' זה לא נוגעים טקסים, מסיבות והכרזות אשר זהו 'שלום' - נוגע מה היה המעשה בפועל: נעשה מעשה שאין לחזור בו, וכולו, חד-צדדי - מסרו את אבו-רודס; אל-עריש; וכעת טסים לבאר-שבע לראות מה ניתן למסור משם; שחררו שבעים וששה מחבלים, שחלקם רצחו יהודים בפועל. ולאחר ש"כל הארץ פתוחה בפניהם" מתווכחים על דברים נוספים שרוצים בהם.

אם אתם מוסרים את יו"ש - מדוע אתם מתנגדים למסירת ירושלים!?

(23) ראה כלאים פ"ה מ"ד.

"קראתי ואין עונה"

לאחר ששמעו שיש המתלוננים על הסכם זה - התנחמו שלמרות הכל, על ירושלים עמדו בתוקף - על-פי הלכה אין כל חילוק בין ירושלים או למקום מסויים ביהודה ושומרון. אודות מסירת שטחים, פוסק השולחן-ערוך, שמאחר וזהו פיקוח-נפש - פתיחת הארץ לפניהם - אזי אסור למסור אף שעל מארץ ישראל, ואין כל חילוק אם המדובר הוא בירושלים או ביהודה ושומרון!

ואם מותר למסור שטח מיהודה ושומרון, כטענתם, כיון שאין בזה סכנת פיקוח-נפש מאחר והצד השני 'הבטיח' ו'חתם' שיהיה שלום - אם-כן מדוע מתנגדים הם למסירת ירושלים העתיקה, הרי הערבים 'מבטיחים'?! ואם מתנגדים אתם למסירת ירושלים עליכם להתנגד גם למסירת יהודה ושומרון.

והמרמים עצמם ששונה ירושלים מיהודה ושומרון - מתעלמים בכוונה מפסק הדין כמות-שהוא - אשר משווה את יהודה ושומרון לירושלים וקובע, שמסירת כל שטח, תהיה היכן שתהיה, מסוכנת עד למצב של "פתיחת הארץ בפניהם".

ומזה מובן איזה סוג 'תוקף' הוא, שמתעקשים בתקיפות על ירושלים אך לא על יהודה ושומרון!

כשמדובר על הגנת עם ישראל כלל לא נוגע ש"אין מלך ואין סנהדרין!"

לאחר-מכן החלה טענה נוספת:

פוסק הרמב"ם בהלכות מלכים²⁴, שרק מלך (מלך על-פי דין - "מבית דוד") וסנהדרין (סנהדרין של ע"א), בכוחם לשלוח יהודים לסכנה ולצוות עליהם לצאת למלחמה.

וכיון שכך, טוענים הם - מכיון שאנו נמצאים בגלות ואין מלך ואף לא סנהדרין (ונפלה טענתם של אנשי ה"אתחלתא דגאולה"²⁵, מאחר שגם לדעתם המצב כעת הוא אשר נמצאים בגלות כה עמוקה, עד שבארץ הקודש ישנו פחד מאומות-העולם יותר מאשר בשאר מדינות) - במילא אין מי שיכול להתיר גיוס הצבא לשם מלחמה, כיון שזה מעמיד בסכנת פיקוח-נפשות.

(24) פ"א ואילך.

(25) ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

משיחת מוצש"פ במדבר תשל"ט

טענה זו חזקה היא מאוד, לכאורה, אך מתעלמים הם מהלכה מפורשת בשולחן-ערוך הפוסקת שאם ישנו מקום בחוץ-לארץ והם באים אף על "קש ותבן" - צריכים לקחת נשק ולצאת למלחמה! אשר פסק זה נאמר על חוץ-לארץ (וכל-שכן בנוגע לארץ ישראל) ועל הזמן-הזה כאשר אין סנהדרין ואין מלך!

ועוד והוא העיקר: למרות שכבר מדורי דורות "אין מלך בישראל", עם כל הכוחות והרשויות והזכויות והסמכויות שיש לסנהדרין ומלך, שזה יתחדש רק בעת ביאת המשיח, אז יהיה "ואשיבה שופטיך כבראשונה"²⁶ עם כל הפרטים שבזה. וזאת, כדי שעם ישראל לא יהיה הפקר - תמורת זאת ישנו "קהל" ו"שבעה טובי העיר", מנהיגי קהילות ומנהיגי הקיבוץ בישראל שהם אכן לא יכולים להכריז על מלחמות ולבנות את המקדש, רחמנא-ליצלן היה-לא-תהיה! זהו ענין למלכים שהיו בזמן המקדש ובעזרת-השם למשיח בן דוד, כמפורט ב"הלכות מלכים ומלחמותיהם" (כפי שנקראו הלכות אלו ברמב"ם קודם הצנזור).

אך כל זה הוא בנוגע לפתיחה ויציאה למלחמה. אך כשהמדובר הוא על הגנת עם ישראל - כלל אין מקום לדין זה, אדרבה: היכן נשמע כדבר הזה, שיהודי צריך להשאר הפקר ואין לו רשות לקחת משטרה שתגן עליו?! וכפי שרואים בפועל כיצד נהגו בכל מקום, וכפי שזה גם עכשיו, וכאן בחוץ לארץ, שמשתדלים בכל הענינים להגן על נפשות ישראל, על ממון ישראל, על שלום ישראל ועל מנוחת הנפש ומנוחת הגוף של יהודים, עד שנפסק שבמצבים שכאלו החובה לדון ולפסוק. ואכן, בכמה-וכמה קהילות בדורות הקודמים, "שבעה טובי העיר" דנו גם בדיני נפשות.

אז, נקטו בדין זה כלפי "מוסר" וכיוצא-בזה, כידוע בתשובות הרא"ש²⁷ שכך אירע בזמנו, ודין זה נפסק גם בהלכות מוסרים ובהלכות מומרים (הלכה שאינה נפוצה בישראל בגלל הצנזור). אך בנוגע לפיקוח-נפש כפשוטו כלל אין צורך להגיע להלכה זו! מעולם לא עלה ולא יעלה על דעתו של אף-אחד שיוציאו פסק-דין הקובע שמאחר ואין עכשיו עכשיו מלך וסנהדרין, לכן אסור לגייס יהודים שיעמדו בפתח השער של יהודה ושומרון בכדי למנוע מטרוריסטים מלהיכנס לארץ ישראל - לא יתכן לומר דבר שכזה!!!

(26) לשון הכתוב - ישע' א, כו.

(27) כלל יז ס"ו.

"קראתי ואין עונה"

לקשר את מניעת הגנת הארץ להלכה זו הוא בלבול המוח - אין לכך כל שייכות, ואף אין זה בגדר של "טענו חיטים והודה לו בשעורים", אלא זהו משחק עם פקוח-נפש של בני ישראל, ומשחק עם ההלכה הפוסקת בבירור שהיכן שהיהודים רק נמצאים עליהם לפעול על-מנת להגן על מקומם. ואם הם מגיעים למסקנא שאין דרך אחרת להבטיח את ה"קש ותבן" - הכרוך בפתיחת הארץ לפנייהם - אלא בעזרת נשק - אזי דין הוא בשולחן-ערוך, בזמן הזה, ואף בחוץ-לארץ, שמי שיש לו השפעה כלשהי - צריך הוא לדאוג שיקחו נשק בשבת ויצאו להגן (וכשההלכה פוסקת שעליהם לקחת כלי-נשק, ודאי שמתכוונת היא שהמצב הוא פיקוח-נפש, שאם-לא-כן, מדוע יש לאחוז בנשק?!).

התוצאה מהעדפת דעת מדינאים על דעת אנשי הצבא - אלפי קרבנות!

עד-כדי-כך, שכאשר כל זה לא הספיק - 'נפלו' על המצאה נוספת:

אמנם נכון הדבר אשר בדיוק כמו שבנוגע לעניני בריאות צריכים לשאול רופא, כך בעניני בטחון צריכים לשאול את אנשי הבטחון, שאלו הם אנשי הצבא - אבל מאחר שעכשיו נעשה שינוי שבמלחמה, ונצחון במלחמה תלוי לא רק בנשק אלא גם בנשיאת-חן בעיני אומות שונות, ובכדי לפעול נשיאת-חן אצל האומות - שישלחו נשק וכסף - צריכים להגיע לפוליטיקאים ולדיפלומטים, ואם-כן, טוענים הם, נוסף לכך שצריכים לשאול את אנשי הצבא צריכים לשאול גם את הדיפלומטים כיצד לנהוג!

ונוקטים בדוגמא: כשם שבכדי שחולה יבריא - צריך הוא להיות בריא בכל האיברים החיוניים שבהם תלויה הנשמה, וממילא - נוסף לכך שצריכים את דעתו של המומחה באיבר בו הנשמה תלויה - הוא הלב, נזקקים גם לדעתו של המומחה בשאר האיברים בהם הנשמה תלויה - וללא זאת, אין זו רפואה - כמו-כן, הסבירו, יש לנהוג במצב הנזכר-לעיל.

עזר הקב"ה שכלל לא צריכים להתווכח על תוצאותיה של שיטה זו, וכדלהלן:

כעת פירסמו את מספר הקרבנות, ה'-יקום-דמם, של מלחמת יום-הכיפורים - תוך השוואה למספר הקרבנות הי"ד, שהיו בארץ הקודש במלחמות הקודמות. ונוכחו לדעת אשר

הקרבנות שנפלו במלחמת יום-הכיפורים שווים במספרם לכל הקרבנות שהיו במלחמות הקודמות.

קרבנות: במלחמת יום כיפור נפלו 2521 יהודים.
לעומת 679 חיילים שנפלו במלחמת ששת הימים.

משיחת מוצש"פ במדבר תשל"ט

כשמתבוננים מהו הטעם לכך על-פי הטבע - אמנם "הכל בידי שמים"²⁸, ו"אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם-כן מכריזין עליו מלמעלה"²⁹, אבל דין הוא בשולחן-ערוך שכשישנה סיבה שחושבים שהיא יכולה להביא למחלה - אזי מכיון שחכמת הרפואה אומרת שזוהי הסיבה למחלה, צריך לעשות כל התלוי בו בדרך הטבע על-מנת לבטל את הסיבה!

וכן הוא בנוגע למלחמות, שמוכרחים להתבונן מה היה בדרכי הטבע: כעת נתפרסם הדו"ח הקובע שישנה נקודה עיקרית שהביאה לכך שפרצה מלחמה ובה היו קרבנות כבכל המלחמות כולם. היו אז שני דעות: דעה אחת - של אנשי הצבא, שקבעו בבירור שאם יעשו גיוס אפילו שעות ספורות לפני הזמן בו הערבים מתכננים את פרוץ המלחמה ויהיו מוכנים - יתכן שזה יפחיד אותם, ומלכתחילה הם לא יפתחו מלחמה. ואפילו אם למרות זאת כן יגיעו לידי מלחמה - יהיו מוכנים, וממילא יהיה מספר מועט של קרבנות.

לעומתם, היתה הדעה השניה - דעתם של הפוליטיקאים והדיפלומטים, שמוכרחים להתחשב באומות-העולם - כאשר אומות-העולם ישמעו שמגייסים קודם שהתחילה המלחמה, הם יהיו 'ברוגז'. נכון אמנם שהחשבון הצבאי הוא נכון - אבל זה נוגע רק לזמן מאוחר יותר, לעומת ה"חסד לאומים" (ושכחו לסיים אשר "חסד לאומים - חטאת"³⁰) אשר אליו נזקקים כעת (כאספקת נשק וכדומה) - אשר לכן דעתם היתה שלא יגייסו, ושיוודיעו לאומות-העולם שלא מגייסים ולא מוכנים - בIODעם שזה יגיע לצד שכנגד!

לפועל, מלחמה זו גבתה קרבנות פי-כמה מכפי שיכל להיות בדרך הטבע (כאמור, למרות שהכל הוא מלמעלה ובהשגחה-פרטית, מכל-מקום, בכדי לדעת כיצד לנהוג בעתיד מוכרחים גם לעשות את החשבון על-פי דרך הטבע) - שכל זה בא כתוצאה מכך שלא צייתו לאנשי הצבא אלא התייחסו לדעת הפוליטיקאים, ועד שעכשיו אותם דיפלומטים ואותם פוליטיקאים מודים שהיתה זו טעות מצידם, בכך שלא צייתו לאנשי הצבא!

ולכן, גם כעת, כשרוצים לשאול גם לדעתם של הדיפלומטים, יש להתבונן במה שאירע במלחמת יום-הכיפורים, ולהיווכח: כאשר יצייתו רק לאנשי הצבא, יבטיחו בכך לדעת

(28) ראה מגילה כה, א.

(29) חולין ז, ב, ועוד.

(30) משלי יד, לד.

"קראתי ואין עונה"

כולם (אפילו לפי הפוליטיקאים והדיפלומטים) את הפיקוח-נפש העכשווי וגם, היה-לא-תהיה, של מחר ומחרתיים. אבל כאשר ילכו לשמוע ל"דיפלומטים וסיעתם", אזי - (ואפשר לומר כאן שזה גם לשיטתם בין אם הם אומרים זאת בפירוש ובין אם הם מעלימים זאת) המצב הוא שרחמנא-ליצלן מעמידים בסכנת פיקוח-נפש עכשווית, היה-לא-תהיה, עשירות (ואינני רוצה לומר מספר גדול יותר של) יהודים - ובלשון ההלכה: "תפתח הארץ לפניהם" - תוך הבהרה שאולי בעתיד הרחוק - ישארו ביחסים טובים עם ה"חסד לאומים" שהוא "חטאת".

יהודים אשר הנהגתם בגלוי הינה על-פי השולחן-ערוך כלל אינם נצרכים להגיע ללימוד לקח זה, מאחר שלהם יש את ההלכה האומרת שאפילו "קש ותבן" צריכים להבטיח, מחשש "שמא תפתח הארץ לפניהם" - ולכן, שימצאו רב אחד ויחיד שיחתום את שמו על פסק-דין המתיר להעמיד בסכנה מאות יהודים עכשיו, בכדי להבטיח יחסים טובים עם ה"לאומים" - שזה כאמור, היפך ההלכה!

ואלו שמצד סיבות שונות ומשונות, אשר הנהגתם בגלוי אינה על-פי שולחן ערוך (בהעלם ובפנימיות הנפש כל יהודי רוצה לנהוג ע"פ השולחן-ערוך כפי שפוסק הרמב"ם³¹) והם מתנהגים לפי החשבונות המקובלים בשכל הפשוט ובקרב אומות-העולם - הרי אצלם הכלל הראשון בתכסיסי מלחמה ובתכסיסי שלום הוא, שמוכרחים ללמוד מהעבר - והלימוד הראשון שישנו מן העבר - היא המלחמה האחרונה (והלואי שזו אכן תהיה המלחמה האחרונה בארץ הקודש, ובכל מקום בעולם) - מלחמת יום-הכיפורים.

ולימוד הלקח ברור הוא: כשמפחדים מלחץ ואיום שמחוץ לגבול ישראל, וכשנכנעים לאיום, וכשלא מתחשבים בדיעה האחידה של כל אנשי הצבא, וכשמוסרים את הנפט - מעמידים בסכנה בפועל את אנשי הצבא בישראל, ומגדילים את האפשרות למלחמה, היה-לא-תהיה.

[ובאותו ענין]: וכשלא מיישבים את הגבול, זה משאיר פירצה, ש"פירצה קוראת לגנב" - שכאן זה מתבצע בצורה ובפירצה הגרועה ביותר. בפרט, כאשר מכריזים ומודיעים שלאף יהודי אין תוקף להתיישב שם אלא אם זה ילך כסדר ויהיו לו רשיונות.

(31) הל' גירושין פ"ב ה"כ.

משיחת מוצש"פ במדבר תשל"ט

- אתם רוצים שזה ילך כסדר? ! תעשו ישיבה ענינית של אלו הצריכים להחליט בכך שידונו בענין לגופו - מבלי להתחשב בענינים צדדים - ותחליטו האם צריכים ליישב את הגבול או שמותר להשאיר גבול פרוץ. ואז - באם יחליטו שצריכים ליישב, אזי תיכף ומיד יישבו את כל הגבול, ואז יהיה זה מעשה בפועל - שאין לחזור בו, ומזה יהיה ברור שיהודה ושומרון שייכים ליהודים.

בדיבור, אמנם אומרים שמותר ליהודים להתיישב שם, אך מיד מוסיפים (ומקיימים זאת בפועל) שלא יתנו ליהודים להתיישב שם, אלא אם-כן תהיה להם תכנית מסודרת ורשיון, שלזה צריכים ישיבה ו'ועדות', זמן וכסף.

והצד השני רואה, שבדיבור אומרים כל מיני דיבורים טובים ובפועל עושים להיפך - בדיוק כפי שאמרו בכל התוקף על אל-עריש, אבו-רודס, ו(עכשיו) על הנפט שלא יחזירו אותם ובפועל מסרו את זה. ולא זו בלבד, אלא אף עושים מכך שמחה והישג ומרמים יהודים שאין זו נסיגה ונפילה רחמנא-ליצלן, אלא נצחון ו(כפי שכעת קוראים לזה) נצחון דיפלומטי! מה פירושה של בריה זו אינני יודע - אבל כך קראו לזה. מה מוסיף 'נצחון דיפלומטי' איני יודע - בעבר זה לא הועיל במאומה, ולעומת זאת היכן שעמדו בתוקף, יצאו מכך עם מעשה בפועל.

שוללים את משכורתיהם של מלמדים חבדיי"ם - כתגובה למחאתי נגד מסירת שטחים!

למרות שזוהי מחאת יחיד - אך כיון שהיא במעמד כמה מישראל, זה בודאי ישמע דרך הטלפון לכמה מקומות, וכיון ששומעים זאת - במילא הדבר הראשון שעושים לי, הוא: מאחר וישנם מלמדים שצריכים לקבל משכורת, וממילא צריכים להגיע לעזרה ותמיכות שונות - אזי פעלו שהמלמדים יקבלו בקשיים את המשכורת, או רק חלק מהמשכורת, בגלל שאני מוחה שלא ימסרו אף שעל לערבים.

מצב זה הוא "יורד לחייו"! אשר "יורד לחייו של חבירו" הוא מהדברים החמורים ביותר עליהם מדובר בשו"ע. ולא מתביישים - למרות שידועים שידיעה זו תגיע לכאן - לקחת את הכסף שאפילו הבלתי-אוהב כבר הסכים שצריכים למסור ולהוריד ממנו עוד יותר, אף שידועים שזה מיועד לפרנסתו של מלמד.

"קראתי ואין עונה"

- אינני זקוק, רחמנא-ליצלן, למתנת בשר-ודם שלהם היה-לא-תהיה, אבל כיון שהמלמד שנמצא בארץ-הקודש זקוק לזה, במילא אין לי ברירה ואני מוכרח לבקש לזכות יהודים (כפי שאני יפרש זאת) בהחזקת המלמד עם הראש-ישיבה הלומדים עם יהודים תורה ביראת-שמים, ודואגים שיגדלו יהודים כאלה שיש להם חיבת הארץ, חיבת התורה, חיבת הקדוש-ברוך-הוא וחיבת כל בני ישראל. ויחד עם זה מחנכים אותו שאין לפחד מהגויישקייט ואסור לוותר בשום מקרה, וכאשר מגיעים ואומרים לו, תקבל כסף אבל אל תתנהג כפי שנראה לך - אומר הוא: פרנסה מגיעה מהקב"ה, והקב"ה זיכה יהודי שני שיהיה השליח, במילא הוא זה שמחלק את הקופה, אך הוא לא התמנה רחמנא-ליצלן, להוציא מהקופה כסף ששייך למלמד או לראש-ישיבה.

והטעם לזה שהוא מוציא את הכסף המיועד לפרנסת המלמדים הוא, מאחר שהם לא מסכימים עם פעולותיו של זה שיושב על הכסא, האחראי לחלוקת הכסף, מאחר והוא מנצל את הכסא כדי למסור ריבוי ילדים יהודיים לחינוך של היפך התורה, על-מנת לקבל ריבוי ילדים בחינוך הכשר.

"כל המרחם על האכזרים (ערבים) - סופו שמתאכזר לרחמנים (מלמדי תשב"ר)!"

בכך הוא מיישם את הכלל הנאמר במדרש³² אשר "כל המרחם על אכזרים סופו מתאכזר על רחמנים"; מתיר הוא למסור שטחים שיהודים כבשו במסירות נפש על-ידי נס גלוי - שטחים המגינים על הארץ (היפך מפתחת הארץ לפנייהם) - אשר בכך הוא מרחם על האכזרים, וזה גורם לו להתאכזר על אלו שהתורה ציוותה לרחם עליהם - ולמנוע מהם כסף.

ועושים זאת לכתחילה: הראשון מחסיר מהמלמדים כמה שיותר כסף - כיון שיש להם שייכות לזה³³ שטוען וזועק שצריכים להתנהג באופן של "ואולך אתכם קוממיות"³⁴ ולא לפתוח את ארץ ישראל לפנייהם. לאחר מכן מגיע השני ופוקד להפחית עוד כיון שלא הפחיתו מספיק - למרות שהוא יודע שזה נוגע למלמד ולראש-ישיבה או למורה שלומדת עם הילדים תורת ה', אהבת ה', יראת ה', ואהבת ישראל, יחד עם כל הדברים שתורתנו

(32) ילקוט-שמעוני שמואל-א רמז קכא.

(33) = הכוונה: שיש להם שייכות לרבי ולחב"ד. המו"ל.

(34) בחוקתי כו, יג.

משיחת מוצש"פ במדבר תשל"ט

מלמדת אותנו. ועוד יותר: מטרתו היא לכאורה, לגרום לי להפסיק לדבר על-כך, אך הוא עושה זאת למרות שהוא יודע שזה כלל לא יפעל עלי, ובמילא הוא לא יפעל כלום במניעת הכסף. מנין הוא יודע שאני לא מפחד מכך - כיון שאין זו הפעם הראשונה שזה אירע, אבל מעולם עוד לא היה כל-כך בגלוי כפי שהיה בפעם האחרונה ומעולם זה לא היה קשור כל-כך אחד בשני.

וכאמור לעיל: אם מצד פיקוח-נפש יש למסור את יהודה ושומרון - הרי שזה נהיה דין בתורה. ואם-כן יש למסור גם את ירושלים העתיקה, כולל הכותל המערבי והר הבית!!!

והקשר (בין מניעת הכסף לדיבורים על שלימות הארץ) הוא כה גלוי, עד כדי כך שיתכן שלפחות מחאה זו תועיל לענין זה, כיון שסוף-כל-סוף יתגלה מי עשה את השלב הראשון, השלב השני, והשלב השלישי. ומכאן ולהבא תהיה הנהגה אחרת, שאז יהיה למלמד ולראש-ישיבה (אמנם לא בהרחבה, אך על-כל-פנים) יותר ממה שיש להם כעת.

או - אם לא תהיה להם הזכות לכך - ימצא הקדוש-ברוך-הוא גבאים אחרים שעל ידם יקבלו הם את פרנסתם. חס-ושלום שהקב"ה ישאיר את פרנסתם בידי אלו שרוצים לנצל זאת לענינים האמורים לעיל.

והנני מדגיש שוב: לא הזכרתי שמות ומפלגות, ואם אחר-כך יהיו כאלו שיאמרו - שרמזתי לזה, והתכוונתי לפלוני, אזי ישנו מעשה מה'צמח-צדק', שאמר על עצמו שהוא כמו 'עושה כובעים', שעושה מספר כובעים, ולכל אחד מידה שונה. וכשמגיע פלוני ומודד כובעים שונים ומוצא את הכובע שנעשה לפי מידת ראשו - קונה הוא כובע זה. וסיים הצמח-צדק: ואכן אליו אני מתכוון!

למי אני מתכוון - אין זה נוגע. אילו הייתי רוצה לגלות - לא הייתי זקוק שיעשו לי טובה, והייתי אומר את שמו של האיש עליו דיברתי.

ובנוגע לעניננו: מלבד הענין של "יורד לחיי חבירו" - מדובר כאן על ענין כללי, כאמור לעיל, שביום השישי ("יום אידיהם") האחרון מסרו - בבזיון גדול - את המקום שעליו עד לפני זמן טענו ש'ישארו שם לעד ולעולמי עולמים' - ועוד ידם נטויה, ומתכננים כבר את מה שיחזירו בשלב שני - היה-לא-תהיה.

"קראתי ואין עונה"

ולאחר-מכן נוסעים מתוך הילולא וחינגא מקצה הארץ ועד קצהו ומצווים לשמוח - אמנם כתוב "אל תתגרה בגוי קטן"³⁵ וודאי ב"גוי גדול", ולכן יש לנהוג ב'גינוני מלכות' - אבל אסור לרמות חולה ולומר לו שמחלתו היא סימן של בריאות, מכיון שאז הוא לא יחפש רופאים, כיון שיחשוב שהוא בריא!

ולא מסתפקים בזה אלא עושים זאת באופן של "אכלתי ואוכל עוד" - למרות שיודעים את דעתם של מומחי הצבא, שהם המומחים היחידים לעניני בטחון - בפרט לאחר מה שאירע במלחמת-יום-הכיפורים.

על-דרך-זה יודעים שכשמדובר על פסק-דין בתורה צריכים לשאול מי שאינו משוחד, לא אצל זה שמחלק את הכסף - לא הוא זה שיהיה נאמן לתאר את השאלה, מאחר שהוא ינסח את השאלה באופן הפוך מהמציאות, כך שההלכה שתתקבל תהיה היפך המציאות, ולמרות זאת הוא אומר שזוהי המציאות, כפי שהוא בנידון-דידן:

השוחד גרם שתמורת הפסיקה שמסירת שטחים תוביל לפקו"נ - פסקו ההיפך!

תיארו את המצב ואמרו שמצד פיקוח-נפש - הדוחה את התורה כולה - צריכים למסור את יהודה ושומרון וחלקים משאר ארץ-ישראל, בה-בשעה שהמצב בפועל הפוך לגמרי: הפיקוח-נפש הוא, והכל (אף הפוליטיקאים) מודים בזה - אם לא תהיה הגנה ליהודים, ועל-ידי מסירת שטחים (שהם טוענים שיש למסרם מצד פיקוח-נפש) לא תהיה כל הגנה, ולכן אף-על-פי שאין מלך ואין סנהדרין - ישנו חיוב על כל יהודי לנהוג באופן של "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם"³⁶, עד שישנו דין³⁷ "אל תעמוד במקום סכנה" - אפילו הסכנה הקלה ביותר. ולכן, בכל מקום בו נמצא אף יהודי אחד, או קיבוץ יהודים - ישנו חיוב להגן, ועל-ידי אלו שיכולים ויודעים להגן על-פי דרכי הטבע.

וזאת אפשר לעשות רק אם השטחים בידינו מאחר ואם מוסרים את השטחים - תפתח הארץ לפניהם, שאז יהיה מצב של פיקוח-נפש.

(35) ראה פסחים ק"ג, א.

(36) ואתחנן ד, טו. יהושע כג, יא.

(37) ראה שבת לב, א.

משיחת מוצש"פ במדבר תשל"ט

ויהי רצון, שהמחאה תועיל שעל-כל-פנים יצאו ידי-חובה בענינים של הנסיגה והנפילה שהיו עד עתה. ובאם יסתפקו בזה, זה יכריח שיתקנו גם את הנסיגות והנפילות שנעשו עד עתה.

ולמרמזים שזהו כבר אבוד, במילא מה יכולים לעשות? - להוי ידוע, שחיים בעולם כזה אשר בו אין שום דבר אבוד³⁸! וגם בענינים גשמיים: כשיעמדו בתוקף - יקבלו בחזרה את כל מה ששייך ליהודים על-פי תורה, בדרכי נועם ובדרכי שלום, ובדרכים המותרים בזמן הגלות - אשר אז אמנם אין מלך ואין סנהדרין בישראל עם כל הפרטים, אבל ישנם "שבעה טובי העיר" עם הפסקי-דינים שבשולחן ערוך - "התורה הזו לא תהא מוחלפת" - בין בחוץ-לארץ ובין בארץ ישראל.

וזו תהיה ההכנה הקרובה "שתהיו עמלים בתורה"³⁹ - שיתחילו מיד מהתוועדות זו לפעול שיהיה "עמלים בתורה" - כל אחד בנוגע לעצמו. בפרט בנוגע לילדים עליהם נאמר⁴⁰ "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם" - שיהיה זה באופן של "להשבית" - ביטול בו כלל לא יצטרכו להגיע לידי ענינים בלתי-רצויים, אלא מספיק שיאחזו בנשק, וכלל לא יצטרכו להשתמש בו,

ויהיה "ונתתי שלום בארץ"²¹: "בארץ" - ארץ הקודש, "ונתתי שלום" - בכל מקום בו יהודים נמצאים, בתכלית השלום שיכול להיות בימי הגלות. שגם בהיות בני ישראל במצרים - שיא הגלות והחושך, גם אז "לכל בני ישראל היה אור במושבותם"⁴¹, ואזי תהיה זו הכנה קרובה כפי שהיה אז אשר מיד כמה ימים לאחר-זה היה "ובני ישראל יוצאים ביד רמה"⁴², ו"כימי צאתך מארץ מצרים - אראנו נפלאות"⁴³, בביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת במדבר, מברכים-החודש וערב-ראש-חודש סיון, תשל"ט)

(38) על-דרך המובא ב'יום יום' י"ד אייר: "ענינו של פסח שני - אין מצב אבוד (ניטא קיין פארפאלען), תמיד אפשר לתקן ולהשלים.

(39) ראה רש"י בחוקותי כו, ג.

(40) תהלים ח, ג.

(41) בא י, כג.

(42) בשלח יד, ח.

(43) מיכה ז, ט.

"קראתי ואין עונה"

תמורת שוחד הוא מוכן להכניס יהודים למצב של פיקוח נפש:

כשם שישנו העניין של "מצוה גוררת מצוה"¹ - כך יכול להיות בדיוק להיפך, וכדלהלן:

אותו אחד שמכר את חינוכם של 80% מילדי ישראל עבור חינוכם של 20% מילדי

ילדי ישראל: פרשיית ילדי טהרן; כאלף ילדים, רובם יותומים ניצולי שואה, שהגיעו לארץ בשנת תש"ג. לאחר חילוקי דעות בין הזרמנים החינוכיים בארץ - הוקמה ועדה שהפנתה את רוב הילדים לחינוך הכללי, ובכך נגרמה ירידתם מהדת.

ישראל - נתדרדר הלאה וסוחר יהודים למצב של פיקוח-נפש! - הוא גורם שיתקיים מצב של "תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם"² היה-לא-תהיה! - הוא מסלף את העובדות, בודעו

שבספרו עובדות שקריות אלו נהיה מצב של "תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם"!

וכל-זאת, היות והוא משוחד!!!

ומאחר שהוא משוחד - אזי מוצא הוא לנכון גם לפתות ולהסית אחרים, שיסכימו

למסירת שטחים, מאחר שכל רצונו הוא למצוא-חן בעיני אותם אלה הנותנים לו את הכסף.

והעצה להתגבר על כל המלעיגים והמשוחדים הללו: ישנו פסק-דין ברור בתחילת

השולחן-ערוך האומר ליהודי "אל יבוש מפני המלעיגים". וכאשר רואים יהודי 'משוחד' -

אומרים לו בשקט: ראה כמה רחמנות עליך, ובאיזה 'שאל תחתית' הנך נמצא, עד שאתה

סוחר יהודים למצב וודאי של פיקוח-נפש!

ועל-ידי ההוספה בעניני קדושה - יתבטל ה"עוצו עצה" וה"דברו דבר"³! - יתבטל כל

מה שהחליטו על יסוד דבריו של אותו יהודי, שבהיותו משוחד סיפר עובדות שקריות

שגרמו להם לחשוב שההלכה מתירה מסירת שטחים!

ולכן, תמורת הדרך שהוא הולך (ההיפך מ"מצוה גוררת מצוה") - יש להוסיף ב"וילכו

מחיל אל חיל"⁴, בדרכי נועם ובדרכי שלום, וזה יביא שיהיה ה"עוצו עצה ותופר דברו דבר

ולא יקום כי עמנו א-ל".

(מעובד ע"פ שיחת יום ב' דחג-השבועות תשל"ט)

(1) אבות פ"ד מ"ב.

(2) שו"ע או"ח סשכ"ט ס"ו.

(3) ישע' ח"י.

(4) תהלים פה, ח.

לשם מה על מצרים לפתוח במלחמה, אם היא יכולה לקבל את השטחים גם בלי זה?

בכדי להקל על הנסיון שישנו בעקבות לחץ - הראה הקב"ה כבר שלוש פעמים בהם ניסו לילך בדרך זו של כניעה ללחצים, ובכל פעם הכניעה ללחץ הביאה ללחץ גדול יותר, והוצרכו לוותר - וכפי שנכתב¹ ("מצוה גוררת מצוה" ו) "עבירה גוררת עבירה" - למרות זאת, לא מתחשבים אפילו עם השכל וההגיון הפשוט שהראה לאן הגיעו בעקבות הנהגה זו, וממשיכים הלאה לקפוץ אל האש, היה-לא-תהיה.

אך מכיון שזה קשור בפיקוח-נפש של כמה-וכמה מבני ישראל, הקב"ה לא יאפשר שימסרו את-זה, ויפתחו חס-ושלום את הארץ לפניהם, רחמנא-ליצלן!
אלא שכאן מגיע ה"קלוגינער" (=חכם. היצר-הרע) ומתחיל להתווכח: היתכן? הרי ישנה "דעת הרבים", ודעת הרבים צועקת שזהו שלום!

הרי זוהי הצעקה, שאיזה מין שלום זה?! 'שלום' פירושו שישנם שני צדדים - העושים שלום ביניהם. אך כאשר צד אחד הוא המושל ושולט, הדורש ומקבל, ואילו לצד השני אין כלל דיעה משל עצמו [זוהי רק שאלה של זמן: ביום ראשון הוא מוסר חלק אחד, ביום שני - חלק נוסף, ומוסיף למסור ביום השלישי] והוא רק נותן ומציית, והדעה היחידה שיש לו היא, שמרשים לו למחות בדיבור לשעה-קלה עד שתגיע הישיבה השניה - בה יופעל עוד לחץ ויוותרו על עוד ענינים - באופן כזה אין שלום כלל בין שתי צדדים, אלא אלו הם שני צדדים אשר האחד לוקח והשני - ממנו לוקחים.

אין צורך לחפש דברים נסתרים, בכדי לשער לאן מובילות 'לקיחות' אלו ומה חושב הצד השני ב'מחשבותיו'. לכל אחד מהצד השני ישנו 'דובר' האומר בגלוי את מה שהצד שלו חושב. אלא מה: לשם-מה צריך הוא להיות דובר כאשר הוא יכול לקבל את הכל ללא מלחמות אלא בצורה בה זורקים לו את-זה לתוך הידיים - במילא חוסך הוא את כל הטירחא של "ישא גוי אל גוי חרב"², להתכונן למלחמה - כאשר הוא יכול לקבל זאת ללא מלחמה.

(1) אבות פ"ד מ"ב.

(2) לשון הכתוב - ישע' טו, ד.

"קראתי ואין עונה"

ואכן, רואים בפועל מה קורה כשפוחדים - 'לקיחות' אלו. ולאידך, כשלא פוחדים - רק מצליחים, שזוהי הסיבה לכך שבכל המלחמות, ניצחה ישראל. מכיון שבשעת מלחמה הם איבדו את הפחד מהגויים. בעומק יותר: כל זה שהוא בכלל לוחם, זה בגלל שהוא איבד את הפחד - ולכן ה"ירא ורך הלבב" - "ילך וישוב לביתו"³ - ובשעה שהתנהלה מלחמה, כיון שלא היתה ברירה אלא לנהל מלחמה, עמדו במצב של "ואנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר"⁴, ואבד הפחד מעמי הארץ, וקויים מיד ש"ה' אלוקיך מתהלך בקרב מחניך"⁵ - ולא רק "להצילך", אלא גם "ולתת אויבך לפניך" - שלכן אין זה פלא שבכל המלחמות ואפילו במלחמה - שפרצה ביום-הכיפורים ונקראת על-שמו - שהחלה תוך מחדל מבהיל של ישראל - היה נצחון מלא של היהודים.

חוזרים על אותם טעויות שאירעו במלחמת יום כיפור...

אודות מלחמה זו, התפרסם עכשיו מה היה: ימים ספורים קודם המלחמה הגיעו ידיעות שהצד השני (=מצרים וסוריה) עורך גיוס כללי, ולמרות זאת לא אישרו לגייס את הכוחות שאמורים להגן על ארץ ישראל, עד כדי-כך שבערב היום-הקדוש היתה ידיעה ברורה שאם לא ירתיעו אותם - המלחמה תחל ביום-הכיפורים.

בעצם היום הקדוש עשו אסיפה. מומחי הבטחון העידו ואמרו בפירוש שאם רוצים למנוע את המלחמה ולחסוך בקרבנות, הדרך היחידה היא שיגייסו את הכוחות מיד ואף יפרסמו ויודיעו שמגייסים - בלי להתחשב באלו שהם "ירא ורך הלבב" [שסיבת היותם כאלה, מכיון שיש להם פחד בגופם ובנפשם מהגוי שבקרבתם, במילא יש להם פחד גם מהגויים]. המסקנא מהאסיפה היתה: לא רק שלא יגייסו, אלא אף יודיעו ויפרסמו שלא מגייסים, כדי שיהיה להם שם טוב בקרב אומות-העולם.

ובשעת מעשה טענו המומחים: הרי זה יעלה לנו בקרבנות רבים, כיון שלא תיתכן מלחמה ללא קרבנות (חוץ מהמלחמה של משה רבינו עליה נאמר⁶ "ולא נפקד ממנו איש",

(3) שופטים כ, ח.

(4) תהלים כ, ח.

(5) תצא כג, טו.

(6) מטות לא, מט.

שיותר לא יהיו מלחמות באופן כזה עד ביאת משיח צדקנו) - אך גם טענה זו לא הועילה. יודעים מי הצביע בעד אי-גיוס, ובאסיפה זו עצמה גבו עדות מאנשי-הצבא שאמרו, שמפני מצב הבטחון מוכרחים לגייס, באם רוצים לחסוך קרבנות!

בפועל עשו ההיפך מפסק-דין שבשולחן ערוך, הפוסק שבמצב שכזה מוכרחים לציית לאנשי הבטחון [והחובה לציית להם היא רק כשהם מדברים מצד הענין של הבטחון, ולא כפי שאמרו בסיום האסיפה שבאם פלונית בת פלונית⁷ תגיד שמצד טעמים מדיניים אין לגייס, הוא יסכים איתה, משום שאז יוצא הוא מגדר 'איש בטחון' ונעשה 'מדינאי' - ואז אין

קרבנות . . . יותר: במלחמה זו נפלו 2521 יהודים, לעומת 679 במלחמת ששת הימים.

לו שום זכות להביע דעה בעניני פיקוח-נפש הקשורים בבטחון], אלא עשו כפסק המדינאים,

ומלחמה זו גבתה קרבנות, רחמנא-ליצלן, יותר ממה שהיו בכל המלחמות קודם לכן!

ועכשיו, לאחר שהתפרסם כל מה שקרה אז - חוזר שוב אותו מעמד ומצב היה-לא-תהיה: אנשי הבטחון אומרים בבירור - לא פעם ולא פעמיים, אלא כמה וכמה פעמים - שאם לא יעמדו בתקיפות על-כך שלא ימסרו שטחים, שטח זה ושטח אחר, וכן את השטחים שלוקחים מהם נפט - להוי ידוע שמעמידים בסכנת פיקוח-נפש, היה-לא-תהיה, כמה וכמה מבני ובנות ישראל!

ומה עושים כתגובה לזה: בדיוק מה שעשו במלחמת יום-הכיפורים. אז, היו כאלה שהזהירו שאם לא יגייסו תהיה מלחמה, ואסור לאפשר זאת - אזי העבירו אותם ממשרותיהם ושלחו אותם, בכדי שלא יישמע קול מחאה. ואף עכשיו עושים זאת (יכולים כבר לספר על-כך, כיון שלמרות שהתחכמו ולא נתנו להדפיס זאת בארץ הקודש - הדפיסו זאת במקומות אחרים עד שהגיעה הידיעה גם לארץ הקודש): אלו שמוחים ואומרים שאסור למכור את הנפט (ועל-כל-פנים "מאי דהוה הוה") ואסור למסור שטחים - חלק מהם הוזהרו, והאזהרה הועילה והם שותקים. ואותם אלה שהוזהרו והאזהרה לא הועילה - הורידו אותם מכסאותיהם, ועל-כל-פנים הורידו אותם מדרגתם לדרגה חשובה פחות.

ומרמים את עצמם - ובמילא גם יכולים לרמות את השני - שאם ימסרו יפחת הלחץ, אלא שמתחננים שזה יעשה לאט לאט - אך בפועל רואים שאצלם כלום לא סגור ויכולים

(7) = ראש ממשלת ישראל דאז - גולדה מאיר. המו"ל.

"קראתי ואין עונה"

לדון על הכל - גם דברים שיום קודם היו בבחינת "יהרג ואל יעבור" - עתה כבר מוכנים לוותר על-זה או לנהל על-כך משא-ומתן.

כניעה ללחץ - מובילה ללחץ נוסף, ולבסוף - למלחמה!

כפי שראינו זאת בתחילה בנוגע לסיני, לאחר-מכן בנוגע לנפט ואף בנוגע לאש"ף, ואין לשער לאן יתגלגלו הדברים, רחמנא ליצלן. ואף כשמראים מלמעלה לאן מובילים הדברים, ממשיכים באותה שיטה של ויתורים - שהראו ב'פורמט' קטן לאן מובילה הנהגה זו של כניעה ללחץ: אפילו באותם מקומות בהם נמצאים, לכאורה, בשיא התוקף - ישנו מרד כלפי המשטרה והצבא. בינתיים המרד מתנהל ומגיע מכיוונם של יחידים היושבים למעלה, ואף חשבו לנהל נגדם משפט, אך בפועל פחדו וביטלו את המשפט תוך שהם מנמקים בסיבות שונות ומשונות, בחשבם שמכיון שזה לא יודפס בעיתונים לא ידעו מהי הסיבה האמיתית, שהסיבה האמיתית היא: הלחץ מחוץ-לארץ!

אין להם את התוקף לומר לעצמם שכל לחץ מזמין לחץ נוסף, והכניעה ללחץ היא לא הדרך שעל ידה ישארו שני צדדים (או אפילו שני 'צדדים', שאחד לוקח ואחד נותן) אלא זו דרך - רחמנא-ליצלן היה-לא-תהיה - שהצד השני (בראותו את הכניעה) מכריז עליה בפירוש - מלחמה!

הנזכר-לעיל הוא משחק עם פיקוח-נפש! מאחר ששיטה זו נוסתה כבר שלוש פעמים ויותר, ובכל פעם התוצאות מכך היו נסיגה אחר נסיגה - נפילה אחר נפילה. ולמרות זאת, מתעקשים להתנהג גם הלאה בשיטה זו. משלים את-עצמם שזו הדרך שתוביל לשלום, מבלי לראות את הכיוון היחידי שאליו יכולה להוביל דרך זו.

ומבלי הבט על-כך שהמחליטים שמעו ל'מדינאים' ולא לאלו שטענו ש"פיקוח-נפש דוחה הכל" - גם את הפחד מפני גוי כביכול, ובכך הלכו נגד תורתו והיפך רצונו - הנה, מבלי הבט על כך - במלחמה הבאה, נתן הקב"ה ברחמיו וחסדיו נצחון גדול. וגם מאז הנצחון הולכים בכיוון אחד: מסירת עוד שטח, עוד ענין ועוד חשיבות, כל זאת כתוצאה

מהלחץ - לו נכנעים כיון שזקוקים ל"חסד לאומים" שהוא "חטאת"⁸, ולו לא היו נכנעים הרי שאז היה הגוי מתרגז.

ומלבד זאת שפיקוח-נפש דוחה גם את ה"אל תתגרה בגוי"⁹, הנה זה הלחץ הוא "קול עלה נדף" בלבד, כיון שזקוקים הם יותר לארץ ישראל ולדרים בה מאשר זקוקים הם לאויביה.

ואכן, אלו שעמדו ועומדים בתוקף אפילו על דבר של מה-בכך, בוויניגטון או בלונדון - וויתרו להם. ואילו כאשר נשארו באותה הנהגה המדוברת לעיל - כניעה ללחץ, ובפרט - שמסרו בפועל בתמורה לדיבורים וחתומה על פיסות נייר, ואף עשו סעודה וריקודים ברחובות - רואים לאן זה הוביל.

הלוואי שיספיק מה שהיה עד עתה, ושינהגו לפי "היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים"¹⁰ - הנהגה על-פי פסק-דין ברור בשולחן ערוך האוסר לפתוח את הארץ לפניהם, אפילו כשהם באים רק על "תבן וקש" - שזוהי הדרך היחידה ל"ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד"¹¹, ולא יצטרכו כלל להגיע לכל הענינים שהם היפך השכל כמדובר, ואין להאריך בדבר המצער.

בעיני פקו"נ: רב אינו יכול להמתין שישאלו אותו היות ו"הנשאל" - מגונה!

ישנם הטוענים: מה הענין לצעוק ולמחות כאשר בין-כה לא יצייתו לפסק. ובמיוחד, שמחליטי ההחלטות כלל לא באים לשאול בנושא זה. אי-לכך, טוענים הם, למרות שזהו דין ברור בשולחן ערוך, אבל מכיון שלא שואלים אותו (ואפילו באם ישאלו אותו מי יודע האם אכן יצייתו לפסקו) - אם-כן מדוע צריך הוא לדחוף ראש קר בנושא חס?¹²

המענה לכך הוא: כאשר מדובר אודות פיקוח-נפש - נפסק בהלכות שבת¹², ש"הנשאל מגונה" (כלומר, שרב הממתין שיבואו לשואלו אודות נושא של פיקוח-נפש וקודם-לכן לא פוסק-דין בדבר - הרי הוא "מגונה"). והטעם להיותו "מגונה" הוא, שכיצד יתכן מצב בו

(8) משלי יד, לד.

(9) ראה פסחים ק"ג, א.

(10) ואתחנן מד, ו.

(11) בחוקתי כו, ו.

(12) סשכ"ח ס"ב.

"קראתי ואין עונה"

ימתין עד שיבואו לשאול?! אלו שיודעים את הפסק-דין, ויודעים שמדובר על פיקוח-נפש - אסור להם לחכות עד שיבואו לשאול אותם, אלא הם מוכרחים להכריז ולפרסם את הפסק-דין - "גלוי לעין כל" בצורה הברורה והמפורשת ביותר: שצריכים לעמוד מולם עם כל הנשק!

ובאם עומדים על פסק-דין זה, ישנה ההבטחה (אמנם בכדי לקיים פסק-דין אין צריכים שום הבטחה, מאחר שעושים זאת כיון שכך ציוה הקב"ה - אבל על-זה, יש גם הבטחה) שכלל לא יצטרכו להגיע למלחמה, וכפי שנאמר¹³ "הבא להורגך השכם להורגו" - שכאשר ישנו ה"השכם" כלל לא צריכים להגיע "להורגו" בפועל, כיון שה"השכם" מטיל אימה ופחד, ומלכתחילה לא מגיעים למלחמה. ואז נשארים בידינו כל השטחים.

'חיבת הארץ': מסירות נפש בפועל להתיישב בארץ ישראל!

בפרשתנו (פרשת פנחס) מצינו דבר נפלא המשמש כראיה לכך שכאשר ישנו אפילו יהודי אחד שצועק וכולם שותקים - זה עוזר:

בעת אירוע המרגלים (המסופר בפרשת שלח¹⁴) כל העדה יחד עם המרגלים - להוציא מיעוט שבמיעוט ובהם כלב, יהושע ומשה רבינו - צעקו פה-אחד אשר בארץ ישנם "ערים גדולות ובצורות", ו"אנשי מדות" ובכך פסקו על עצמם ש"ונהי בעינינו כחגבים".

והנה, בפרשתנו מסופר שבשעת מעשה היו כאלו - נשים (בנות צלפחד) - שחיבבו את הארץ, ולא הסתפקו באמרם שצריכים לילך לשם - "עלה נעלה וירשנו אותה" - כפי שכלב ויהושע אמרו אלא אף תבעו - "תנה לנו אחוזה"¹⁵ - רצוננו לעשות מהארץ שתהיה ארץ הקודש, ענין של נחלה ואחוזה, שעל "נחלה" נפעל הענין של "ירושה שאין לה הפסק"¹⁶, שנמצאת היא ללא הפסק במצב אשר "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹⁷ [תביעת נשי ישראל זו מסופרת אמנם בפרשת פנחס, אך מדרשי חז"ל

(13) סנהדרין עב, א.

(14) פרק יג ואילך.

(15) פנחס כז, ד.

(16) רמב"ם הל' זכיה ומתנה פי"ב ה"א.

(17) עקב יא, יב.

המובאים בפרש"י על-אתר¹⁸ מפרשים שתביעה זו התבצעה בעת אירוע המרגלים]. ונגד טענת המרגלים - הם לא טענו שיש לעלות לארץ מאחר שבני-ישראל הם יותר בכמות מהשבעה עממין שבארץ כנען, אלא אמרו שיש לדעת ש"ה' אתנו" ובמילא "סר צילם מעליהם", ולכן "עלה נעלה וירשנו אותה".

וכאשר יהודי רוצה שארץ-ישראל תהיה שלו - כיון שזו "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה" ואומר זאת בגלוי ומתנהג כן בפועל - "המעשה הוא העיקר"¹⁹ - אזי נפעל "וחיו מן האנשים ההם", כמדובר לעיל בארוכה, שסוף-כל-סוף גם למרגלים יש חלק לעולם-הבא²⁰. וכל זה בא בזכותם של המתנהגים באופן זה - על-ידי פעולתם ועל-ידי פעולת המסירות-נפש (כהנהגתו של בעל המאסר והגאולה [כ"ק אדמו"ר הרי"צ]) וגם על-ידי הפעולה (וכידוע פתגם הצמח-צדק²¹ שיהודי צריך) "לעשות כאן ארץ-ישראל", היכן שהוא רק נמצא.

וכשהולכים עם שלימות התורה - זה נעשה הכנה קרובה לכבוש את ארץ ישראל בשלימותה, כיון ששלימות התורה תובעת שלא ימסרו אף שעל ואף טפח שיכול לפתוח את הארץ לפנייהם - וממילא יש בידינו את ארץ ישראל לגבולותיה. ומכיון ש"וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך"²², ממילא נהיה "ונתתי שלום בארץ". ואז גם נפעל "ושכבתם ואין מחריד" שזה קשור עם "ואולך אתכם קוממיות".

זוהי חיבת הארץ האמיתית - לא הרצאת נאום יפה, כשלאחר-מכן, בו-ביום או למחרתו - לוקח הוא חלק מארץ-ישראל ומוסר אותו לאינם יהודים, היפך הדין שנפסק בתורת ישראל, וזאת מלבד שזהו ענין ברור של פיקוח-נפש - ואין לזה כל שייכות ל"לא תחנם"²³ אלא הלכה מהלכות פיקוח-נפש התקיפה גם בחוץ-לארץ.

ובפיקוח-נפש אסור לאף אחד לשתוק, כיון ש"הנשאל מגונה ושופך דמים". ולכן, דבר ברור הוא שכשם שלא יכולים להתנהג כ"ונהי בעינינו כחגבים" כשמדובר בין יהודים

(18) פנחס כו, סד.

(19) ראה אבות פ"א מ"ז.

(20) ראה בארוכה שיחת קרח תש"מ.

(21) הובא במכתב כ"ק אדמו"ר הרי"צ - כ' אב תרפ"ה. נדפס באג"ק שלוח"א ע' תפה ואילך. וראה לקו"ש ח"ב ע' 621.

(22) תבוא ח, י.

(23) ואתחנן ז, ב ובפרש"י. עבודה-זרה כ, א. רמב"ם הל' עכו"ם פ"ה ג"ד. טור-שולחן-ערוך יורה-דעה סי' קנא ס"ח ואילך.

"קראתי ואין עונה"

לאינם-יהודים, כך הוא גם כאשר ישנה ההכרעה בין הנהגה על-פי שולחן ערוך [ובמקרה זה: דעת אנשי הבטחון], ובין ההנהגה שאם ה'מדינאים' יאמרו ההיפך, יצייתו להם על חשבון פיקוח הנפש של השני, היה-לא-תהיה - שגם בזה אסור להתנהג באופן של "ונהי בעינינו כחגבים" כלפי אלו שלא רוצים לנהוג על-פי שולחן ערוך. ומכיון ש"ה' אתנו", ו"דבר ה' זו הלכה"²⁴ - כפי שפוסק השולחן ערוך, ודאי ש"דבר אלוקינו יקום לעד"²⁵, שהתורה תנצח. וכפי שנאמר בירושלמי²⁶ על-הפסוק²⁷ "לא אל גומר עלי" - שאם רב פוסק

על-פי שולחן ערוך הדורש את שינוי מציאות העולם - או-אז המציאות בעולם משתנית.

. . . יהי רצון, שלכל-הפחות ילמדו מה"נשים כשרות שבישראל" ה"מחבבות את הארץ"¹⁸, המחבבות את השולחן-ערוך, המתנהגות להיפך מ"ונהי בעינינו כחגבים", והן אלו שכבשו את חברון.

ויהי-רצון ש"דבר אלוקינו יקום לעולם" ובדרכי נועם ובדרכי שלום, ויהיה - "וישבתם לבטח בארצכם ושכבתם ואין מחריד"¹¹ "ונתתי שלום בארץ ואולך אתכם קוממיות - בקומה זקופה"²⁸, ו"יערה עליהם רוח ממרום"²⁹ עד לנצחון הגמור של היהודים, של התורה ושל היהדות בקרוב ממש, ובלשון הרמב"ם³⁰: "הבטיחה תורה שישראל עושין תשובה ומיד הם נגאלים", במהרה בימינו ממש.

(מעובד ע"פ שיחת י"ג תמוז תשל"ט)

(24) שבת קלח, ב.

(25) ע"פ ישעי' מ, ח.

(26) קידושין פ"ד ה"א. סנהדרין פ"ג ה"ז.

(27) לשון הכתוב - תהלים נו, ג.

(28) רש"י בחוקותי כו, יג.

(29) ישעי' לב, טו.

(30) הל' תשובה פ"ז ה"ה.

מי שמקבל שוחד אינו יכול לחוות דיעה בעניני פיקוח נפש!

לאחרונה נשמעה הטענה, כיצד יתכן שמי שמקבל שוחד עבור הישיבה או התלמוד-תורה שלו, יכול לחוות דיעה ולפסוק דין הקשור עם פיקוח-נפש של מאות ועשרות יהודים היה-לא-תהיה!?

אותו רב אמר שאת השאלה אודות מסירת שטחים אין להפנות אל מומחי הצבא (אשר הביעו את דעתם בפירסום ובבירור), ומנמק זאת במשל מחוכם: כאשר צריכים לרפאות אדם הלוקה בלבו, אמנם למרות שצריכים לרפאות את לבו - יש לוודא שגם הכבד ושאר איבריו הפנימיים והחיצוניים ובפרט המוח שבראש - ישארו בריאים.

וכמו-כן, מסבירים הם את מצבינו הנוכחי: אמנם אכן צריכים לשאול את מומחי הבטחון, אך בכדי שהמצב בכללותו יהיה 'בריא' - יש להתחשב גם בדעת הפוליטיקאים ודומיהם.

מפורסם וידוע, אשר מי שאמר דברים אלו קיבל שוחד עבור ישיבתו, קהילתו ותלמוד-התורה שלו. את הממון הוא קיבל מזה הצועק שיש למסור חלקים מארצנו הקדושה לערבים.

על-פי השולחן-ערוך - רק מומחה צבא קובע בעניני ביטחון!

וכאן מתעוררת השאלה: מי שלא קיבל שוחד ושומע אותו - מדוע מבליג?! הרי אפשר לענות לו שזהו דין מפורש בשולחן ערוך. השולחן ערוך עצמו יודע סברא זו (שמצב בטוח צריך להיות בטוח מכל הצדדים - כהמשל דהרפואה) - ועם כל זה, פוסק הוא, שכאשר מגיעים למצב בו צריכים הגנה והצלה ממלחמה, היחיד שצריכים להקשיב לדעתו, הוא המומחה הצבאי.

ואלו שבתחילה שומעים את דעת המומחה הצבאי, ואחר-כך את דעת 'שר האוצר' (מה משתלם יותר מבחינה כלכלית), וגם את דעת שר החוץ (מה עדיף יותר בכדי למצוא-חן בעיני האחרים), הרי הם הולכים נגד השולחן-ערוך - הפוסק שיש לשמוע במקרה שכזה רק לדעת המומחה הצבאי.

"קראתי ואין עונה"

אפילו "בר בי רב דחד יומא" - כשיקרא את הדין בשולחן ערוך, יווכח לדעת שלמשל (שהם מביאים כהוכחה לשיטתם) אין כל שייכות לנמשל. במשל, המדבר על רפואה, אמנם צריכים - מלבד הדאגה לבריאות איבר זה - לדאוג שזה יסתדר גם עם שאר חלקי הגוף, אך גם על המצב של שאר חלקי הגוף יש לשאול אצל רופא. ואילו בנמשל - בענינו, כאשר שואלים זאת אצל שר האוצר או אצל סוחר ממולח, או פוליטיקאי מוצלח, (כלומר, אצל כאלו שלא יודעים בין ימינם לשמאלם, מהי המציאות ומהי הפכה) - הרי הם מעוותים בכך את המצב, וממילא אין לזה כל שייכות למשל.

חוזרים על אותה טעות ארבע פעמים!

אשר זהו אפילו אם עומדים בפני כזו הסתפקות וכזה מצב בפעם הראשונה, על-אחת-כמה-וכמה, כאשר עומדים לעשות את אותה הטעות בפעם השלישית או הרביעית.

הטעות הראשונה אירעה כשהיו במפרץ סואץ - היה זה עוד קודם למלחמת ששת-הימים ויום-הכיפורים. צעקו אז ככרוכיא שצריכים ליסוג 30 ק"מ, ולא הסתפקו בפחות מזה.

אותו אחד שצעק, הוא זה שאחר-כך גרם למחדל של מלחמת יום-הכיפורים. אנשי-הצבא - שלא התענינו בפוליטיקה - טענו נגדו שאסור ליסוג אפילו טפח מהתעלה - כיון שרק נוכחות ישראלית שם, תמנע מהצד השני לפתוח במלחמה. לבסוף, הגיעו 'מתווכים' (שאף הם היו משוחזרים) והתפשרו על 10 ק"מ. ואותו אחד המשיך לטעון ולצעוק שצריכים ליסוג 30 ק"מ דוקא.

ידוע, ואף התפרסם לאחר-מכן, שסיבת הרצון לנסיגה היתה היות ורצו למצוא חן בעיני וושינגטון, שביקשה זאת. כעת כבר הודפסו דבריו של אחד מווישינגטון שאמר, שהם כלל לא תיארו לעצמם שישראל תנהג בטפשות שכזו (נסיגה מ'תעלת סואץ'), שרק פותחת פרצה עבור האויב, וכל הסיבה שלחצו היות ולא היתה להם ברירה.

הטעות השנייה אירעה בעת מלחמת ששת-הימים: בעוד שהקב"ה מעניק לעם ישראל נצחונות גדולים ועצומים - החליטו הפוליטיקאים שאת ירושלים - לא יכבשו, ואף לא ילחמו עליה - כיון שיש שם נציגות ממלכות נוספת - הותיקן, והרי אסור להתגרות בהם.

משיחת ט"ו תמוז תשל"ט

אך אנשי הצבא לא התחשבו בהחלטה זו, ובכל זאת כבשו את ירושלים העתיקה. אשר אותה מחזיקים בלית ברירה, כיון שהפוליטיקאים מצידם היו מוכנים להחזיר את ירושלים העתיקה כבר מזמן, אלא שהערבים אינם מוכנים לקבלה, מכיון שרוצים את כל ארץ-ישראל ולא רק את ירושלים העתיקה.

ובגלל אלה שלא התירו לכבוש את ירושלים - נפלו בחזית ירושלים קרבנות יותר מאשר בשאר החזיתות.

ואכן, מה היתה הסיבה לכך? מה שונה ירושלים משאר החזיתות?

דרשתי, חקרתי ולחצתי לקיר, עד שספרו לי את האמת: לכל מקום הנמצא על הגבול, הכינו עוד קודם למלחמה תכנית לחימה (תכנית מגירה). ולכן, כשנלחמו בגבול הצפוני, גבול הנגב, הגבול המזרחי והגבול המערבי היתה כבר תוכנית מוכנה כיצד להלחם שם. אולם בירושלים המצב היה שונה (כשם שהחליטו שלא יכבשו את ירושלים, כדי לא להרגיז את הותיקן וידידותיו, [ושינגטון, לונדון] כך) שמעולם לא הכינו כל תוכנית כיצד לכבוש את העיר בבוא הזמן.

ומי שבפועל התקיף את ירושלים - היה צריך להכין מיד ובמהירות את תוכנית הלחימה לפרטיה. ולא-זו-בלבד, אלא אף הגבילו אותה: פקדו עליו שברחובות מסויימים - לא לירות, כיון ששם נמצאים כאלה שתופסים חשיבות בושינגטון.

אך הוא טען, שהערבים יודעים מעובדה זו, ולכן דווקא שם הם ריכזו את התותחים וכלי הנשק שלהם - כיון שידעו שהפוליטיקאים לא יניחו להלחם שם. למרות זאת, הכריחו אותו, גם בשעת המלחמה, שבאותו מקום - לא יירו על אף-אחד. ואכן, שם התרכזו עיקר תקיפתם של הערבים, ושם נפלו הקרבנות הרבים ביותר במלחמה.

הטעות השלישית אירעה במלחמת יום-הכיפורים:

- בתחילה היה זה סודי, אך לאחר מכן זה התפרסם: היה ברור שעומדת לפרוץ מלחמה שתעלה במספר רב של קרבנות, ולמרות זאת לא הניחו לגייס את הצבא, ואף לא הניחו להביא נשק (אלא רק באופן חלקי).

ולאחרי כל-זה, עדיין ישנו יהודי האומר שבגלל שהוא יקבל עוד קצת כסף בשביל צרכי הדת - צריך להצביע עבור אלה האומרים שיש "לפתוח את הארץ לפניהם".

"קראתי ואין עונה"

נפסק בשולחן ערוך¹ - ואין חולק על דין זה - שכשפותחים חלק, ולו שעל וטפח מהארץ - זוהי פרצה הנפתחת על כל ארץ-ישראל. אך השאלה - האם מסירת השטחים מותרת - נתמכת על-ידי המשל המחוכם שהוזכר לעיל, אשר ממנו משתמע שבשביל הנהגת המלוכה והממשלה צריכים (מלבד אנשי בטחון) גם את הפוליטיקאים.

- כאן הרי לא מדובר על 'הנהגת מלוכה וממשלה', אלא בהגנה על ארץ ישראל! וכיון שכך - אין כאן שום קשר לא למדינה, לא למלוכה, לא לסנהדרין ולא למלך בישראל - אלא זהו דין בשולחן ערוך, שהיכן שנמצא ישוב עם מספר יהודים, בין בארץ ישראל ובין מחוצה לה, בין בירושלים העתיקה ובין בעיירה קטנה בליטא - אם מגיע מומחה לעניני צבא והגנה ואומר שאם יפתחו את הארץ בפניהם כדי לתת להם תבן וקש, אזי תיווצר מכך פרצה שתאפשר לאוייבים לעשות רחמנא-ליצלן ככל העולה על רוחם - הדין הוא שיש ליטול נשק ללא נטילת רשות מאף אחד!

גם האמריקאים מקווים שהיהודים יעמדו בתוקף!

ולא די לו בזה שאינו עוזר להגן על הארץ, אלא אף מסית ומדיח עוד יהודים שגם הם יצעקו שצריך לוותר לגויים. וכשלוחצים אותו אל הקיר, עונה הוא דבר שאינו מן הענין כלל - שצריכים להתייעץ האם מסירת השטחים תועיל ל'ניהול האוצר', והאם היא תועיל ל'נשיאת חן' בפני וושינגטון. בה-בעת שבנוגע לענין זה יש להתחשב רק בשיקול הבטחוני.

ואם סבור הוא כי הויתורים יגרמו לתוספת 'נשיאת חן' בעיני וושינגטון - שידע, שה'נשיאת חן' נשאת כמקודם, כיון שזה שהאמריקאים לוחצים להחזיר שטחים הוא בליט-ברירה - הם רוצים את הנפט. אבל הם עצמם מקוים שעם ישראל יתנהגו כ"עם חכם ונבון"², ושיעשו בדיוק כפי שמחייב ההגיון - שכל אחד שיש-לו איזו-שהיא ידיעה והבנה, מבין מדוע אין למסור שטחים. ואפילו אלו האומרים שיש למסור חלקים מהארץ - מודים ואומרים בפירוש שישתלשלו מזה מלחמה וקרבות, רחמנא ליצלן. אלא - טוענים הם - שאין כל ברירה, מכיון שתלויים ב"חסד לאומים" (שהוא - "חטאת")³.

(1) אורח-חיים ששכ"ט ס"ו.

(2) לשון הכתוב - ואתחנן ד, ו.

(3) משלי יד, לד.

וכפי שהוסבר לעיל, שכבר שלוש וארבע פעמים ראו לאן הובילו מהלכים אלו: לא לשלום, לא לשקט ולא לבטחון אלא רק ללחץ נוסף - לחץ שגם אליו נכנעים.

ויחד עם זה בכדי שישתקו ולא יעשו רעש, נותנים כמה לירות עבור התלמוד-תורה. ואין לבוא אליהם בתלונה על-זה (שבגלל השוחד הם אינם יכולים ללכת נגד הממשלה), כיון שאין צורך להיות גדול ממשה (אדרבה: הדין בשולחן ערוך⁴ הוא שאחד שאומר שהוא כמשה - הוא מבזה את התורה ואת משה רבינו), וכשם שמשה רבינו - כאשר באו אליו בנות-צלופחד, בשנת הארבעים לצאת בני-ישראל ממצרים (היה זה לאחר מיתת אהרן שנפטר בשנת הארבעים), שלושים ושמונה שנים לאחר מחלוקת קורח (שהיתה בשנה השניה לצאת בני-ישראל מארץ-מצרים) ואמרו לו "אבינו לא היה בעדת קורח" - מיד אמר שאין הוא יכול לפסוק בדינם, כיון שהרגיש עצמו משוחד. ואף שהיה יכול למסור דין זה לפסיקתם של שאר הסנהדרין - בכל זאת, כיון שהיה המוכחר שבסנהדרין, ראשם ומנהיגם, ויחד עמו אף היה אלעזר הכהן שגם עליו חלק קרח - סבר שהסנהדרין יושפעו מדעתו או מדעת אלעזר, ולכן לא היתה לו ברירה והגיש את משפטן לפני ה'⁵.

גם מקבלים שוחד וגם פוסקים נגד השולחן-ערוך!

וכן בעניננו: אין דורשים מהם שלא ילכו נגד הממשלה - כיון שקיבלו שוחד - אך לכל-הפחות שיהיה להם אומץ לומר: כיון שאין לי ברירה ואני מוכרח את הכסף לתלמוד-תורה שלי, במילא אני פסול מלדון בדין זה. ואם אינך רוצה לומר על עצמך שאתה פסול - נמק זאת בכך שאתה עסוק וטרוד בלימוד התורה, בהנהגת התלמוד-תורה או בענין כל-שהוא של כבוד ועסקנות ציבורית - אך לא! לא נמנעים מלפסוק בדבר אלא פוסקים דין זה ומיישמים אותו בפועל. ולא זו בלבד, אלא מכנים מסירה זו בשם 'הישג דתי' - לא סתם 'הישג', אלא 'הישג' עבור היהדות!

- כיצד ניתן לקרוא לזה הישג עבור היהדות, בה-בשעה שעל-ידי-זה מעמידים יהודים בסכנה!?

(4) יו"ד ס"רמ"ב סל"ו.

(5) פנחס כז.

"קראתי ואין עונה"

ובפרט שהתורה אומרת שכשבונים את חינוכו של אדם צעיר על-ידי שנוטלים כסף הקשור בהכנסת יהודים למצב של פיקוח-נפש - הרי שהמחונך לא יכול לצאת דתי מזה, כיון שאין בונים דת על חשבון סכנה של יהודי שני.

יתכן שמקבל השוחד הוא צדיק וחכם, אך כאשר שמים לו פרוטה בכיס, הרי ששכלו שבראשו מושפע מזה, וכפי שנאמר⁶: "השוחד יעוור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים". כשצדיק או חכם מקבלים כסף אזי אין לו כל בחירה - התורה עצמה מעידה שעניו "מתעוורות" ודבריו נעשים "מסולפים".

ובנוסף לכל ההוכחות האלו ישנו ה"מעשה רב" - המסופר בפרשתינו - ממשה רבינו, שהתרחק מלדון אפילו בצל-צילו של שוחד - כמסופר לעיל.

ובפרט שהסכנה אליה מכניסים את היהודים אינה תוצאה מאוחרת (כמו התועלת של הויתור שתוצאותיה יהיו לאחר זמן - אם בכלל) - אלא סכנה מיידית, היה-לא-תהיה, היות ו"פותחים את הארץ לפניהם".

ואודות הטענה השונה והמשונה, שרק מי שנמצא בארץ ישראל יכול להתערב בנושא מסירת השטחים ולא מי שנמצא במקום אחר - זהו בדיוק כמו שנאמר שכשיהודי נמצא בסכנה, רק למי שנמצא לידו מותר להציל אותו, אבל מי שנמצא חוץ לד' אמותיו, צריך לצפות בנעשה ולשתוק, או ללכת לטייל, לשתות תה ולשכב לישון וכלל לא להתערב בזה כיון שלא שאלו אותו, שהרי אינו בד' אמותיו, ו"השומר אחי אנוכי"!⁷

את הקב"ה - אי אפשר לשחד!

ויהי רצון, שיקויים "דבר אלוקינו יקום לעד"⁸, ויהיה כפסק-דין תורתנו הקדושה, שבתורה כתוב שהקב"ה אינו נוטל שוחד, וכשפוסק-דין - אי-אפשר לשחדו שעל-ידי עשיית היפך הדין מקימים חדרים ותלמודי-תורה, אלא שיהיה מצב של "לא תחניפו את הארץ"⁹, שההתחנפות מתבטאת בזה שמוותרים לאלו שמהם מקבלים את הכסף - ארץ

(6) שופטים טז, יט.

(7) לשון הכתוב - בראשית ד, ט.

(8) ע"פ ישעי' מ, ח.

(9) מסעי לה, לג.

משיחת ט"ו תמוז תשל"ט

ישראל אינה סובלת זאת. ורק בגלל שהקב"ה ארך-אפיים¹⁰, עדיין מתייגעים יהודים בכך (נטילת שוחד).

ויהי רצון, שנצא ידי חובה ביגיעה שהיתה עד היום, ושיהיה "לא אותי בלבד גאל אלא את כל מחבבי תורה ושומר מצוה וכל אשר בשם ישראל יכונה"¹¹ ובאופן של "עשרה שיושבים ועוסקים בתורה"¹² - שילמדו באופן של "עוסק" בתורה, ו"שכינה שרויה ביניהם" - שיחדשו בתורה את מה שהקב"ה רוצה שיחדשו, ולא להכניס בתורה את מה שהם רוצים ולמרות שהם קיבלו כבר שוחד - אך על-כל-פנים שיסלקו את ידם מהדין ולא ימשיכו לדון בזה, ובקל-וחומר ממשה, שלא התבייש לכתוב בתורה שכשנתנו לו דבר שהוא כשוחד - למרות שהיה זה לאחר 38 שנים מאז שזה קרה - סילק עצמו מדין זה ולא ראה בכך פחיתות כבוד.

(מעובד ע"פ שיחת ט"ו תמוז תשל"ט)

(10) תשא לד, ו. שלח יד, יח.

(11) ראה ספר-המאמרים תרפ"ח ע' קמו. ועוד.

(12) ראה אבות פ"ג מ"ו.

"קראתי ואין עונה"

מחפים על ענינים מבהילים – תמורת כמה לירות!

אין ענין - ובמיוחד במוצאי שבת, לצער יהודים ולהזכיר אודות ענינים שהם היפך זכותם של ישראל, אך מכיון שנמצאים בשלושת השבועות, ואין לך יום שאינו מרובה מחבירו, ומיום ליום מתווספים יותר ויותר ענינים שהם היפך מ"מעלין בקודש" - אין מנוס מלדבר על כך, כדלהלן:

על כל הענינים המבהילים שנעשים, מחפים הנציגים החרדיים בכמה לירות שהם מקבלים. אפילו כשהיו דתיים שאינם חרדים כמו אלה של עכשיו - הנה למרות שעל ענינים מסויימים הם חיפו - אך על הענינים שנעשים עתה, גם להם לא היה את התוקף לחפות ולכסות.

ואילו כעת, היכן שרק מבקשים 'הכשר' לדבר מסויים - מיד מקבלים; למעט בזמן שלא מבקשים, או כאשר מדובר על דבר שאף אחד לא יוכל לסבול - וגם אז לא מוחים - אלא שותקים שתיקה גמורה, ומשימים עצמם כלא יודעים מהדברים המתרחשים הדוקרים את העיניים, רחמנא ליצלן.

וכשזה נדפס ומתפרסם בעיתונות וכבר לא יכולים להשתמט - הם מתחילים להתנצל בתירוצים ואמתלאות שונות ומשונות. וכבר ידוע ומפורש בראשונים מהו הלשון "אמתלא" - "אמת - לא"!

אותו מתרץ יודע שאין זו הסיבה האמיתית. הוא אף יודע שאותו אחד ששומע גם יודע שאין זו האמת. אך כיון שהוא 'אדם גדול', ואינו יכול להרשות מצב בו יהיה קשה עליו - לכן מוכרח הוא לומר איזו-שהיא אמתלא - 'אמת - לא'.

וכשמקשים לו, היתכן, כיצד הרהבת להשתיק דבר שכזה?! עונה: כאן הייתי עסוק בתורה, כאן ישנתי וכאן הייתי עסוק בצרכי ציבור. ומתרץ זאת, אפילו כשמוכיחים לו שבזמנו סיפרו לו על זה והוא עצמו השתיק זאת, ואף מביאים את אותו אדם שפקד עליו לשתוק כדי שזה לא יפריע לתקציב של הישיבה. ומלבד שזהו היפך התורה, היפך האנושיות, והיפך ההגיון - הנה, גם לפי חשבונם הם יפסידו, כיון שבאיזשהו-שלב יתפוס הציבור מה קורה, וסוף-כל-סוף יגיע יום הבחירות...

משיחת מוצש"פ מטות-מסעי תשל"ט

רק "יום הדין" שלמטה (בחירות) משפיע עליהם!

הדבר היחיד היכול להשפיע על אותם אנשים הוא: כאשר אומרים להם שיבוא "יום הדין".

ואין המדובר אודות יום הדין שלמעלה, כי על זה טוענים הם, שלבית-דין של מעלה הם יבואו עם מספיק זכויות, וכדלהלן:

הם מחזיקים ישיבה, ונותנים לה כמה לירות. מורידים תקציב לישיבה שאינה מצייתת להם ומוסרים זאת לישיבה שהם בטוחים שינידו להם בראשם - ישיבה שעל כל ענין תאמר "הן הן", נעשה קודם לנשמע, עוד לפני שתדע במה המדובר. ומוכנים להוריד כסף מישיבה שאינה מצייתת להם, למרות שעל-ידי-זה יורדים הם לחיי ראש הישיבה של אותה ישיבה - אך גם מזה לא מתפעלים!

כל עוד המדובר הוא רק בנוגע לדין של מעלה - הם כלל אינם חוששים. כיון שמתנחמים בכך שיעשו תשובה, ואכן יעשו תשובה. ולמרות הנאמר¹ "האומר אחטא ואשוב אין מספיקין בידו לעשות תשובה" - הרי כבר מבאר אדמו"ר הזקן באגרת התשובה² שרק אין מספיקין מלמעלה, אבל אם "דחק ונכנס" - אזי "אין לך דבר שעומד בפני התשובה"³. ולכן חושבים הם (הם נהיו פתאום, 'חסידים' של אדמו"ר הזקן) נחטוף עוד יום, עוד שבוע ועוד חודש ואז נעשה תשובה - ובגלל חשבון זה הם לא מפחדים מיום הדין.

אך כשזה מגיע לדין של מטה, המצב משתנה. העובדה שביום הבחירות הם עלולים לא להבחר - מזעזעת אותם!

ועד לבחירות, אין לאף אחד אומץ להוריד אותם מכסאותיהם עכשיו, ולהושיב במקומם מישהו אחר, שאפילו שלא יהיה תקיף גדול - לכל הפחות יהיה לו תוקף כזה - שכשיבואו אליו ויראו לו שהוא עשה דבר האסור מן התורה - ועד כדי כך שהוא משלשה הדברים שעליהם נאמר⁴ "יהרג ואל יעבור" (שמסירת השטחים אליה הסכימו נציגים אלו,

(1) יומא פ"ח מ"ט.

(2) פרק י"א.

(3) לשון הרמב"ם - הל' תשובה פ"ג הל' ד.

(4) ראה רמב"ם הל' יסודי-התורה פ"ה ה"ב.

"קראתי ואין עונה"

גורמת לשפיכות דמים של יהודים שעל-זה נאמר "יהרג ואל יעבור" - יהיה לו התוקף לעשות לפחות את מה שכתוב בתורה על "הירא ורך הלבב" - "ילך וישוב לביתו"⁵, ולא שינצל את מעמדו לא לעשות כלום ולא למחות - שמהנהגה זו משתלשל ענין מבהיל ביותר, שאין כדאי להאריך בו ומספיק מה שכבר דובר, ואולי גם בזה היה צורך לקצר.

ומכיון שעליהם כבר אין השפעה, ואי-אפשר להסתדר אתם - זהו ענין של הקב"ה ויש להסיח דעת מהם ומהמונם, מבלי הבט על הנהגתם המבהילה, ולנהוג על-פי מאמר רז"ל⁶ ש"הם רצים ואנו רצים" - ש"אנו רצים" ללימוד התורה - החל מלימוד הלכות בית הבחירה ועד לקיום המצוות בהידור - צדקה (ועל-ידי-זה יהיה "השיבה שופטייך כבראשונה ויועצייך כבתחילה"⁷ שאף יועצי השופטים יהיו "כבראשונה" - כהיועצים שהיו אז, ולא כהיועצים שישנם עתה, שלא זו בלבד שהם מציגים לשופטים מציאות של "שעורים" כאשר המדובר הוא בכלל אודות "חטים", אלא מציגים בפניהם מציאות אחרת שאין לה קשר למדובר - שלא מן הענין כלל).

פסקו דין - על-יסוד העובדה השקרית שארץ ישראל משופעת בנפט:

וכמדובר כמה פעמים, מסירת השטחים היא ענין של פיקוח-נפש, אך הם מסיחים את הדעת ומשלים את עצמם שבעייתם של המתנגדים נובעת מן ה"לאו" של "לא תחנם"⁸. מטשטשים הם את דעת הטוענים שהבעיה היא מצד פיקוח-נפש, למרות שאלו הטוענים זאת הם מומחי צבא ובטחון. ואף מונעים רעיון זה מהשני שרוצה להציל יהודים מסכנה ולא מאפשרים לו להשתדל בזה. ועד כדי כך, שמשלים את אלו הרוצים למנוע סכנה, שאי-פעולה היא מצות עשה מן התורה.

אחת הדוגמאות, המראות עד היכן הדברים מגיעים: ידוע על אחד שהכריז בגלוי שארץ ישראל בין-כה משופעת בנפט - ולכן שלום זה הוא הישג אשר יציל נפשות ואין בו שום סכנה.

(5) שופטים כ, ח.

(6) ברכות כב, ב.

(7) ישעי' א, כו.

(8) ואתחנן ז, ב ובפרש"י. עבודה-זרה כ, א. רמב"ם הל' עכו"ם פ"ה ג-ד. טור-שולחן-ערוך יורה-דעה ס"ח ואילך.

משיחת מוצש"פ מטות-מסעי תשל"ט

אני אמרתי, שדברים אלו לא היו מעולם וזהו היפך המציאות. והנה, כעת התגלה והותר לפרסום, שמומחה גדול לענין זה אמר בפירוש שאם יבצעו את מה שמתכננים (מסירת שדות הנפט לידי המצרים) - לא רק שלא ישאר מספיק נפט, אלא עוד יצטרכו לקחת תשעים ושמונה אחוזים ממדינות אחרות.

בזמנו - כשאותו אחד הכריז שבטוחים לגמרי בנפט, הכחשתי אותו ואמרתי שזה לא מציאותי, ובכל זאת ממשיך הוא לדרדר את הרב, שהוא היועץ אצלו, ועל יסוד זה פסק הרב לאחר-מכן דין שהוא היפך המציאות.

עובדה זו לא חידשה מאומה ל'יועצים' אלו, מאחר והם ידעו זאת עוד קודם, אלא שעתה הודפסה קביעה זו גם בעיתונים - שלא רק שאין לנו מאה אחוזים (כלומר: מספיק) נפט, אלא בקושי שני אחוזים!

[ולא לחינם אומר אני "בקושי" - כיון שהיום יש שני אחוזים מתצרוכת הנפט, אך כיון שהדרישה - לא ל'לוקסוס' אלא לצרכי הבטחון - לנפט הולכת וגוברת, הרי שבמהלך הימים הכמות רק תרד].

ולפחות שעכשיו, יבטלו אותם רבנים את הפסק-דין (פסק-דין המתיר למסור את שטחי ארץ ישראל שבתוכם בארות הנפט העצומות) המתבסס על-כך שלישראל יש מאה אחוז נפט - אך גם את זה אינם עושים ולא רוצים לעשות.

והיות ורואים שאין לנו שום עצה בשבילם - זה מהווה סימן והוכחה שאין זה עניננו, אלא עניננו הוא למחות שזוהי לא דעת תורה! זהו ענין של היפך התורה, והיפך פסק-דין גלוי בשולחן ערוך הלכות שבת⁹ שיש ליטול נשק ולא להניח להם להתקרב לעיר הסמוכה לגבול, ואפילו אם זה בחוץ לארץ. אין לזה כל קשר, לא לאיסור של "לא תחנם", לא ל"אל תתגרה בגוי קטן"¹⁰, ולא לג' השבועות¹¹ - אלא זה קשור לענין אחד ויחיד אך הוא העיקרי - 'פיקוח-נפש' של כמה וכמה מישראל, היה-לא-תהיה.

(9) סשכ"ט ס"ו.

(10) ראה פסחים ק"ג, א.

(11) כתובות ק"א, א - שלא יעלו בחומה ושלא ימרדו באומות.

"קראתי ואין עונה"

וכל המתנהגים בצורה הפוכה - שהקב"ה ימחל עונם, ויורדיהם מכיסאותיהם, ויושיב במקומם "שופטייך כבראשונה ויועצייך כבתחילה", שאז יראו אשר "אמת מארץ תצמח"¹², וכל מה שהוא היפך האמת - יתבטל וייעקר לגמרי, ו"תורת אמת" והמצוות שהם אינם מוחלפים - ינצחו, כולל פסק הדין שאסור לגרום ש"תפתח הארץ" בפני האויבים, ואף אם יהיה זה רק 'תבן וקש', ובודאי לא את מה שמוסרים עתה, שזה מסוכן מתבן וקש לאין ערוך.

ופעולותינו בזה היא, על-ידי הוספה במשפט - זו תורה, הלכה לאמיתתה, ועל-ידי נתינת צדקה אמיתית. דהיינו, לקבל צדקה, שיהיה ממון כשר שלא בנוי, רחמנא ליצלן, על סיכון דם יהודי. ולתת צדקה באופן כשר, לא כפי שרירות לבו - "יורד לחיי חבירו" - למרות שחבירו זה הוא ראש ישיבה בישיבה שאינה מתנהגת לפי רוחו!

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת מטות-מסעי תשל"ט)

כבר היום אומות-העולם מכירים בקדושת המקדש

בהפטרת חג הסוכות נאמר¹: "כל הנותר מכל הגויים יבואו מידי שנה בשנה להשתחוות למלך ה' צבאות ולחוג את חג הסוכות". ומכך (מה שיהיה לעתיד-לבוא) משתלשל הענין שגם עתה מכירים אומות-העולם בקדושה הנמצאת במקום המזבח.

בהפטרה זו מוזכר גם אודות "משפחת מצרים"² - שגם הם יכירו במעלת בית המקדש ובמעלתם של היהודים.

ותמורת הנאמר בהפטרה זו - מתפעלים ממצרים, ומחזירים להם עוד ועוד חלקים מהשטחים שהיהודים קיבלו מהקב"ה בניסים גלויים, וחושבים שעל-ידי-זה ישאו חן בעיניהם - וזוהי הרי שטות גדולה ביותר, שהרי כל העולם שייך ליהודים, מכיון שכולו נברא "בשביל ישראל שנקראים ראשית"³.

וכפרט שהמדובר הוא אודות שטחים כאלה אשר למרות שאינם חלק מארץ ישראל אבל דרכם נפעלים ענינים הקשורים עם תורה-ומצוות, ועד ששטחים אלו נוגעים ממש לפיקוח-נפש של בני ישראל - כיון ששטחים אלו המוחזקים ביד ישראל הם הגורמים שיהיה "ושכתם ואין מחריד"⁴ - שזוהי הגנתו של הקב"ה על עם ישראל כפי שהתלבשה בדרכי הטבע.

מוסרים שטחים אותם קיבלו באופן ניסי ואשר להם זקוקים לשמירת הביטחון!

ולמרות זאת - מוסרים את השטחים שיש בהם נפט, ומוסרים שטחים שזקוקים להם בכדי לשמור על הבטחון. ולא רק אני אומר זאת - זוהי דעתם של כל מומחי הביטחון (המדברים מטעמים ביטחוניים ולא מדיניים).

כפי שדובר כמה פעמים, שהקב"ה מראה את תוצאותיו של כל דבר - בגלוי, גם עתה, הראה בגלוי מה היה - והפעם - בצפון הארץ: הערבים המקומיים פתחו במרד נגד הצבא

(1) זכריה יד, טז.

(2) שם, יח.

(3) רש"י ורמב"ן - בראשית א, א.

(4) בחוקותי כו, ו.

"קראתי ואין עונה"

והמטרה, ויצאו בגלוי נגד היהודים - כפי שכבר נדפס בכל העיתונים, גם בעיתוני ארץ ישראל - כשכבר לא יכלו להסתיר זאת (מקום מנוחתו של האריז"ל הוא בצפת אשר בגליל, וידוע שמשיח יתגלה בגליל⁵. וזהו הטעם הפנימי לכך שמרד הערבים התרחש בגליל דוקא).

[היה גם-כן מרד בירושלים, אך ה'צנזורה' לא התירה לפרסמו, אלא לאחר זמן. אותם "חכמי חלם" חושבים שעל-ידי שלא יפרסמו זאת, אף אחד לא ידע מזה - אך בפועל מעלימים רק מהיהודים. ואילו הערבים, כבר יודעים מהמרד ומספרים זאת אחד לשני, וזה מעודד אותם להמשיך בזה].

בשלב מאוחר יותר החלו לדון כיצד קרה שעשו מרד, וניסו לחפש כל מיני אמתלאות שונות (וידוע שהכוונה במילה "אמתלא" הוא 'אמת - לא'), אך הסיבה האמיתית לכך, פשוטה ביותר:

היות והם רואים שהיהודים אינם עומדים בתוקף (שלא זו בלבד שלא מניחים ליהודים להתיישב בשטחים שאינם שייכים לאף אחד, אלא אף מחזירים עוד ועוד שטחים) זה גורם אצלם שלא יפחדו, וממילא עשו מרד! - וממאורע זה מוכח עוד יותר כמה חשוב שיעמדו בתוקף - משום שדוקא על-ידי שעומדים בתוקף, מביאים לידי כך שיפחדו מיהודים.

- אף אחד לא חולק על כך ששלום הוא דבר טוב - השאלה היא, מהי הדרך המביאה לשלום? האם על-ידי שעומדים בתוקף, או שמא על-ידי שנכנעים ללחץ וללחץ שבעקבותיו.

זהו פשוט וברור שכניעה ללחץ אחד, גוררת לחץ נוסף - וכך מוסרים עוד שטח ועוד שטח, ועד שאין כבר מה לתת (היות ויתבעו גם שטחים כאלה שודאי כבר לא יסכימו לתת) - וכל זה סולל את הדרך למלחמה, רחמנא-ליצלן!

אפילו "בית הכסא" אסור לבנות בכספים המוכתמים בדם יהודי!

ולטוענים שכבר אבוד, ואי-אפשר כעת לעשות מאומה מאחר שכבר סוכם, יש לענות: היות ורואים שהערבים ביטלו כבר כמה וכמה סיכומים שנחתמו ב"קעמפ-דייוויד" -

(5) זח"א קיט, א. ועוד. וראה רמב"ם הל' סנהדרין פי"ד הי"ב וברדב"ז שם.

משיחת ש"פ דברים תשל"ט

ממילא ישנה הזדמנות לטעון שהסכם זה היה "מקח טעות".

אמנם יגדפו זה את זה בחריפות, אך יהיה זה לא יותר מאשר באופן דיפלומטי, וזה לא יזיק לאף אחד, מכיון שברור שיהיה "ושכבתם ואין מחריד", "וחרב לא תעבור בארצכם" ואפילו "חרב של שלום"⁶ - חרב ה'או"ם'.

יתירה מזו: אפילו את השטחים שכבר החזירו - עדיין ניתן להחזירם לרשותינו - מכיון שהם ביטלו את ההסכמים שעשו. ובדוגמת ענין התשובה שאפשר לתקן גם את העבר.

לאחר-מכן התווסף הענין שמקבלים שוחד - כסף עבור הישיבות. אי-אפשר לבנות חינוך לתורה וליראת שמים מכספים המוכתמים בדם יהודי!

ולא רק ששיבות אסור לבנות עם כספים כאלו ואף אין לחנך תלמידים ליראת-שמים בכספים אלו, אלא יותר מזה: הגמרא אומרת⁷ שאפילו "בית הכסא" אסור לבנות מכספים שכאלה!

ויהי רצון שתלמידי הישיבות יינצלו מאלה שרוצים 'להלעיט' אותם מכסף כזה!

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת דברים תשל"ט)

(6) תענית כב, ב.
(7) עבודה זרה יז, א.

"קראתי ואין עונה"

כשישנו מצב של פיקוח-נפש אסור לשתוק – וגם כשעומדים מול רב!

ענינה של ארץ ישראל היא: בכניסתם לארץ, הפכו אותה בני ישראל, מארץ כנען לארץ אשר "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים"¹ כלומר - ארץ ישראל! - ומזה מובן שכשמגיע יהודי ורוצה לקרוע חתיכות מארץ ישראל ולעשותן "ארץ כנען" - אזי זהו ענין שאין בו ממש כלל, היות והקב"ה כבר פעל ש"ארץ כנען" תהיה "ארץ ישראל", וממילא, אף אחד אינו יכול להחזיר זאת לאחור.

ולאחרי כל זה - באים מספר רבנים, רחמנא-ליצלן, וקובעים בפסק-דין שצריכים ומוכרחים למסור שטחים מארץ ישראל, ורק על-ידי-זה יצילו יהודים! - לא ניתן להציל יהודים על-ידי שעושים היפך רצון הקב"ה! - והיות ו"פיקוח-נפש דוחה את כל התורה כולה" - לכן וודאי שזה גם דוחה את מה שרב פסק היפך התורה - מצד זה שהיה משוחד!

ברם, כיון שצריכים להיזהר בכבוד הרב - צריכים להושיבו בשולחן הכבוד, לתת לו כבוד, וחלילה מלומר איזה דבר נגדו - אולם במקום שישנו היפך קידוש השם² אסור להשתיק זאת, היות והוא אומר דבר שהינו היפך התורה, ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר אומר דבר המעמיד בסכנה "אפילו נפש אחת מישראל"³, ובפרט שבעניננו זה מעמיד בסכנה (לא רק נפש אחת, אלא) כמה-וכמה נפשות מישראל!

ומובן בפשטות שהעובדה שמושיבים אותו בראש, נותנים לו כבוד המדומה או אפילו כבוד אמיתי ונותנים כסף למוסד שלו - אינה צריכה לשחד אותו. מאחר שמדובר אודות פיקוח-נפש של יהודים היה-לא-תהיה! היות ועל-ידי שנותנים חלק מארץ ישראל נהיה מצב של "תהא נוחה הארץ ליכבש לפניהם"⁴ וכמדובר כמה-פעמים שדין זה חל הן בנוגע לחוץ לארץ והן בנוגע לארץ ישראל - "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלוקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"⁵.

(מעובד ע"פ שיחת ליל ט"ו באב תשל"ט)

(1) תהלים קיא, ו.

(2) ראה ברכות יט, ב.

(3) ראה סנהדרין פ"ד מ"ה.

(4) שו"ע או"ח סשכ"ט ס"ו.

(5) עקב יא, יב.

משיחת ליל כי מנחם-אב תשל"ט

כשכואב – צועקים!!!

ישנם כאלה שגם כשהם מגיעים למצב בו מדובר אודות פיקוח-נפש - הם כלל לא מעוניינים לעיין בסימן בשולחן-ערוך¹ המדבר אודות זה, ואף מונעים מהזולת שגם הוא לא יעיין בשולחן-ערוך.

והנה, ידוע מה שמובא בספרים² שפסק-דין הנפסק בשולחן-ערוך הינו בהסכמת 200 רבנים שחיו בדורו של הבית-יוסף! - כל "בר בי רב דחד יומא" יכול לבוא ולעיין שם, ועם-כל-זה הוא מגיע ואומר שאינו מעוניין לעיין בהלכה, ואף מונע אחרים מלעשות זאת! זוהי אינה פלוגתא בפשט ברמב"ם, במשנה או בגמרא - אלא זוהי פלוגתא בענין של פיקוח-נפש ממש!

וזאת, גם כאשר המדובר הוא אודות "נפש אחת מישראל", ובפרט כאשר מדובר אודות פיקוח-נפש של כמה וכמה מבני-ישראל היה-לא-תהיה!

והנה, כל מומחי הבטחון חיוו את דעתם שהמצב העכשווי מעמיד אכן בסכנה (לא רק נפש אחת, אלא) רבים מבני-ישראל!

שמותיהם של מומחים אלו - ידועים לכל; עדותם - מודפסת בכל מקום; ואותו רב יודע מכך, ולמרות זאת אינו מעוניין לשאול אותם!

זעקתי זו - אינה נובעת מתוך תקוה שמא היא תשפיע עליו לעשות תשובה, אלא סיבת צעקתי היא - היות וכואב! וכשכואב - צועקים!!!

וכאן נשאלת השאלה: היתכן? - כיצד יכול להתרחש דבר שכזה?!

התשובה לכך היא: התורה כבר הודיעה שכאשר נוטלים פרוטה אחת ויחידה בתור 'שוחד', ובפרט (כשנוטלים) כמה פרוטות - נפסלים לדין!

ואפילו גדולים שבישראל - כשהטילו לכיסם פרוטה, למרות שהם לא הרגישו בכך ולא ידעו מאומה - הרי שכיסם הרגיש זאת (ובמילא גם פנימיות נפשם הרגישה זאת) ולכן היטו את הדין!

(1) שכ"ט.

(2) שה"ג להחיד"א ח"ב בערכו מע' אותיות ב אות נט.

"קראתי ואין עונה"

ועל-אחת-כמה-וכמה בעניננו: שלא רק שהוא הרגיש בשוחד שקיבל, אלא אף נהיה בעל-הבית על פרוטה זו!

והפלא הוא: הכל הרי יודעים שהוא קיבל שוחד (הוא אמנם השתמש בזה לעניינים כשרים, וחילק לאחרים מהכסף - אך דבר ברור הוא שעל-פי השולחן-ערוך זהו שוחד). ובמילא, ישנו דין (ברור) נוסף בשולחן-ערוך³, (מיוסד על הגמרא⁴) שרב שקיבל 'שוחד' צריך להכריז "פסילנא לך לדינא" - אסור לו לפסוק ולהתערב בדין זה!

וכאמור לעיל: אין כל נפקא-מינא האם הזעקה אכן תועיל! - אין זועקים כיון שסבורים שעל-פי שכל זה יועיל אלא מחמת שזה כואב!

לאחר דברים אלו, הרי שלכאורה יתעסקו בזה בלהט! - 'נחת' ו'כבוד' לא יצא לי מכך, באם אקבל משהו - זה יהיה ההיפך מ'כבוד'. אך אני כבר הפסקתי 'לקחת ללב'!

השיטה עליה חונכתי: כשיש פיקוח נפש - אסור לשתוק!!!

אחד שאלני פעם: כיצד יתכן שאני לא נפגע מכך שאחד אומר עלי תואר מסויים, השני אומר תואר אחר והשלישי 'עולה על כולנה' - אומר עוד כמה וכמה תוארים? - השבתי, שאצלי זוהי 'גירסא דינקותא': אינני אומר שאין זה נוגע לי, אבל זה לא פועל עלי עד כדי כך שאשנה את השיטה - והשיטה היא - שכאשר מגיעים הדברים לפיקוח-נפש אסור לשתוק!!!

זהו פסק-דין ברור בשולחן-ערוך ומיוסד על פסק-דין ברור וגמור בגמרא⁵ - שאסור לשתוק בענין של פיקוח-נפשות!!!

הקב"ה עזרני (לא בבחירתי ורצוני) שנולדתי בכור לאבי, שהיה אחר-כך הרב הראשי ביקטרינוסלב. כיון שבימים ההם ובמדינה היא היו צריכים לנהל וויכוח או לענות על שאלה וגידוף, שעל-זה היו צריכים לענות ברוסית, ואני הייתי בנו המבוגר של רבה הראשי של העיר - לכן זה נפל עלי.

(3) טור חו"מ ס"ט.

(4) כתובות קה, ב.

(5) עירובין מה, א.

משיחת ליל כי מנחם-אב תשל"ט

[עובדת היותי דובר רוסית (ועובדת ידיעתי ענינים אלו וענינים אחרים) הצטרפה גם היא לגידופים! - אין כאן המקום להאריך בזה, אבל רק לציין שישנם כאלו מהמשחדים, שגם להם יש את כל המעלות הללו - אולם הם עושים מכך סוד! - אני אינני עושה מזה שום סוד!].

הורגלתי מאותם הזמנים (לפני כ-65-60 שנה), שאין מה להמתין לתואר של כבוד. ואם יישבו וישתקו - אינני אוחז מכך, אסור לי לאחוז מכך, ולא על כך חינכו וגידלו אותי! אני אוחז ב(שיטת ה)חינוך - שכאשר מדובר בענין הקשור לפיקוח-נפש אסור לשתוק, אפילו כשיודעים שתוך-כדי-דיבור (או מחר, או לאחר זמן) פלוני-בן-פלוני ימסור לשון-הרע לפלוני-בן-פלוני!

לי זה לא יציק, ובמילא אינני מאותם 'תליתאי' שזה מזיק להם⁶ - אבל מה שמזיק הוא שאחרי-זה מגיע יהודי ומדבר דברים שלא היו מעולם: לא מדובר אודות הלאו של "לא תחנם"⁷. וכיוצא-בזה, אלא מדובר על פיקוח-נפש! וכדי שלא יטעו - אמרו וחזרו וכתבו והדפיסו ופרסמו וביקשו שכל המעוניין יפרסם זאת - שבשולחן-ערוך אורח-חיים הלכות שבת סימן שכ"ט כתובים דברים ברורים בנוגע לענין זה - ולמרות זאת, לא נגע ולא פגע, זה לא נקלט אצלו, היות והוא משוחד!

אינני מתכוונן לשנות את הדרך שסללו לי אבי ומורי-וחמי!!!

וכאמור לעיל שזה היה "גירסא דינקותא" שלי! - אכן, אינני אומר שיש לי הנאה מכך - וזוהי לא בדיוק אותה תחושה כאשר אומרים עלי תואר של כבוד וכאשר אומרים תואר הפכי - אבל את המעשה אינני הולך לשנות! אינני עומד לשנות את השיטה אותה סללו לי אבי ומורי-וחמי - שאין להתחשב בענינים של היפך הכבוד, ואפילו עם גזירה של אומות-העולם - אין להתחשב!

וזוהי גם הטענה: היתכן שמרגיזים את הגויים? אבל רואים את ההנהגה של כ"ק מורי-וחמי: לכ"ק מורי-וחמי אדמו"ר היתה הברירה לא להתעסק עם הגויים ולא להתעסק עם

(6) ראה ערכין טו, ב. לשון הרע מזיקה לשלשה: למספר, לשומע ולמושא הסיפור.
(7) ואתחנן ז, ב. פרש"י עה"פ. ע"ז כ, רע"א. רמב"ם הל' עכו"ם פי' ה' ג-ד. טושו"ע יו"ד סקנ"א ס"ח ואילך.

"קראתי ואין עונה"

ה'יהודים-גויים' (ה'יבסקציה') - הוא היה יכול לשבת בשלווה וללמוד עם בני-ביתו, תלמידיו וכל אלו הרוצים ללמוד אתו, וממילא אף אחד לא היה נוגע בו, ועל-אחת-כמה - וכמה שהיתה לו ברירה לברוח משם כפי שעשו אחרים [שעד היום אינם מתביישים בכך למרות שהם יודעים שעל-ידי שהם עשו כך - הם סללו את הדרך גם לשני לעזוב את ההנהגה שלו, לנטוש את הצאן ולברוח למקום בטוח, בכדי שיוכל ללמוד תורה מתוך מנוחה!].

אבל הוא לא נטש את צאן מרעיתו, ונשאר שם עד שהכריחו אותו לנסוע משם. וזאת, על-ידי ששללו ממנו כל אפשרות של התעסקות בהפצת התורה והיהדות, היות שמאותו יום והלאה - כל מי שרק בא במגע עמו - מיד 'לקחו' אותו!

ואדרבה: כשהוא הגיע אל מעבר לגבול, יצר משם קשר עם אותם שנשארו במדינה ההיא. ורואים את הפירות שיצאו מכך: יהודים יראי שמים, חיים, לומדי תורה ומקיימי מצוות, שיש להם מסירות-נפש להפצת היהדות. והם אינם מפחדים מהגויים ומה'יהודים-גויים' שבקרבתם!

(מעובד ע"פ שיחת ליל כ' אב תשל"ט)

ההתנגדות לשלושת השלימויות קשורות אחת בשניה!

היות ונמצאים אנו עדיין בחושך כפול ומכופל של הגלות, עוד קודם ל"אתחלתא דגאולה"¹ - מובן שישנו יצר המנסה להפריע לכך שלא יהיה "כולנו כאחד":

הוא מתנגד ל"שלימות העם" - שלימות עם ישראל, וזה נגרם על-ידי שמתנגד ל"שלימות התורה" - חיי יהודים על-פי התורה. וגם מתנגד ומנסה לערער את "שלימות הארץ" - שלימות ארצנו הקדושה - ועל-ידי שמנגד לכל הנזכר-לעיל רוצה גם להאריך את הגלות, היה-לא-תהיה!

ישנם יהודים הטועים טעות מרה, וסוברים שניתן לערער חס-ושלום את שלימות ארץ ישראל, למרות שזהו ההיפך הגמור מדין ברור בשולחן-ערוך הלכות שבת סימן שכ"ט!

[היות ומתכוננים לשנה שהיא כולה "שבת לה"² (שנת השמיטה) - צריכים להדגיש את ההלכות הקשורות לשבת, ובפרט ההלכות הקשורות בפיקוח-נפשות - להישמר מפני סכנה ופקוח-נפש של כל יהודי, על-אחת-כמה-וכמה כשמדובר אודות סכנה ופקוח-נפש של יהודים רבים, היה-לא-תהיה.]

ואף-על-פי-כן נמצאים כאלה עם דעות שונות בלתי נכונות, שצריכים לערער את "שלימות הארץ". וזהו על-ידי שמערערים את "שלימות התורה" - שלימות כל דין בתורה, על-אחת-כמה-וכמה דין הקשור בפיקוח-נפש, שבזה תלוי שלימות כל דיני התורה, וזה גם קשור ל"שלימות העם" היות ומדובר בפקוח-נפש.

ולכן כשמתאספים יחד - ובפרט ילדי ישראל שהם עדיין לפני בר-מצוה, "הבל שאין בו חטא"³, במקום קדוש⁴, בית-כנסת ובית-מדרש⁵, מקום בו מתפללים ולומדים תורה⁶,

(1) ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

(2) בהר כה, ב.ד.

(3) שבת קיט, ב. וראה אסתר-רבה פ"ט, ד.

(4) מקדש מעט - מגילה כט, א.

(5) בית גדול - (מלכים-ב כה, ט). "מקום שמגדלין בו תורה, מקום שמגדלין בו תפלה" (מגילה כז, א).

(6) שתפילה צריכה להיות בכיה"כ - מקום רינה, ואוהב ה' שערי ציון כו' המצויינין בהלכה - ביהמ"ד (ברכות ו, א. ח, א. טוש"ע

(ואדה"ז) או"ח ס"ז סי"ח (ס"י)).

"קראתי ואין עונה"

ומכריזים ומבהירים בגלוי ש"עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום כי עמנו א-ל"⁷, שכל העצות שהם נגד פסק הדין בשולחן-ערוך הלכות שבת (ועל-דרך-זה כל העצות שהם נגד פסקי דינים אחרים) - ודאי שיתבטלו ולא יהיה להם קיום, היות ו"כי עמנו א-ל" - כך פסק הקב"ה בתורה, וציוה שיפרסמו את זה, והבהיר בתורה שכשמדובר אודות פקוח-נפש אסור לשתוק, ואסור לחכות עד שיבואו לשאול מה הדין⁸, אלא צריך ללכת ולהכריז שאסור לתת דבר שעלול לגרום פקוח-נפש של יהודים!

לילדי ישראל יש כח מיוחד לפעול⁹ שזה יקויים בקרוב ממש ובעגלא דידן - שיראו כיצד בטילות כל העצות והדיבורים המערערים את "שלימות הארץ", על-ידי נתינת משהו לאינו-יהודי. וכן הפגיעה בשלימות התורה, על-ידי דברים שלא על-פי התורה, שרוצים לשכנע מישהו שזה על-פי התורה, בידעם שזהו היפך התורה; וכשילדי ישראל מכריזים ש"עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום כי עמנו א-ל", ובפרט שההכרזה נעשית בבית-הכנסת ובית-המדרש, ומכריזים זאת אחר התפילה ואחר אמירת פסוקים ומאמרי רז"ל (לימוד התורה) - הרי זה מזרז את הבטחת הקב"ה ש"עוצו עצה) ותופר", שכל העצות הללו יתבטלו, ובאופן של "ותופר", שיתבטלו מעיקרא¹⁰.

השולחן-ערוך, כולל סימן שכ"ט, ינצח!

ויהיה ה"ילחם מלחמות ה' וינצח"¹¹ - השולחן-ערוך של הקב"ה, כולל סימן שכ"ט מהלכות שבת - ינצח. עד שכל האומות שסביב היהודים יודו שאין צורך במלחמה, ויקויים "ונתתי שלום בארץ"¹² מכיון שהולכים בדרך שמביאה לשלום - על-ידי "ואולך אתכם קוממיות"¹³ - שמחזיקים חזק ויציב בדרך התורה¹⁴, שהתורה אמרה שהקב"ה נתן את ארץ ישראל לכל יהודי ולכל היהודים עד סוף כל הדורות!

(7) ישעי' ח, י.

(8) ד"ה הנשאל הרי זה מגונה שהיה לו לדרוש ברבים - "שו"ע אדה"ז או"ח ס' שכח, ז' וש"נ.

(9) ראה אסתר רבה פ"ט, ד. שע"י תשב"ר בטלה הגזירה.

(10) דלשון "הפרה" פירושו "עקירת הנדר מעיקרו" (רמב"ם הל' נדרים פי"ג ה"ב. שו"ע יו"ד סול"ד סל"ז).

(11) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ד.

(12) בחוקותי כו, ו.

(13) שם, יג.

(14) ראה פירש"י עה"פ "קוממיות - בקומה זקופה".

משיחת ד' אלול תשל"ט

(משיחת ד' אלול תשל"ט - מוגה)

"קראתי ואין עונה"

גם אכלו דגים סרוחים, גם לקו וגם שילמו...

בימים אלו נעשה ענין מבהיל נוסף: מסרו עוד שטח¹ לידי מצרים מבלי לקבל מאומה תמורת זה. מה שכן קיבלו הוא מסר שידעו שזה כלל לא מספיק...

אין מדובר כאן רק על שטחים אלו עצמם - אלא זוהי הכנה למסירתם של כל השטחים כולל ירושלים עיר הקודש. והמבהיל כאן הוא, שאלו שעושים זאת יודעים את האמת, אך למרות זאת מרמים הם שזה יקרב את השלום.

וזה רק מגדיל את הסכנה, וכמובא באבות דרבי-נתן שמי שיש לו מנה רוצה מאתיים ומיד לאחר-מכן כבר דורש ארבע-מאות. ולא נצרכים להגיע לאבות דרבי-נתן בכדי להבין מהי כוונתם, כיון שהם אומרים זאת בפירוש וזה כבר נדפס בעיתונים - הם מנסים לשנות את המציאות, אך המציאות נלחמת כנגד זה, בהראותה במפורש מה דורשים המצרים.

כל מי שיש לו שכל בקדקדו אינו מתבייש לומר "טעות היתה בידי"². גם גדולי ישראל האמוראים, כשטעו - היו אומרים "דברים שאמרתי לפניכם טעות הן בידי". ולמרות שהתורה נמנעת מלדבר בדרך-כלל בגנותם של בני-אדם, הרי שבזה הגמרא מפרטת את המקרה לפרטי-פרטים, ואף מזכירה את שמותיהם של אלה שטעו - והטעם: משום שכשצריכים הוראה בפסק-דין אזי אסור לומר זאת ב"לשון נקיה", היות ואחר-כך לא ידעו כיצד לפסוק.

דבר מבהיל נוסף: רודפים אחרי מצרים! - שילמדו מהם, ויפיקו את ההוראה ממדרשי חז"ל:

אודות הנהגת מצרים בתקופה שקדמה לשחרור בני-ישראל מארץ זו מביאים חז"ל³ משל לאדם שגנב דגים סרוחים ואכלם. כשלא הסכים לשלם, הכריחו אותו באמצעות מלקות - לשלם, וכשלא יכל לסבול את המכות - שילם. ועל-זה נאמר: גם אכל את הדגים הסרוחים, גם לקה וגם שילם.

(1) = אזור 3 בסיני. המו"ל.

(2) ראה עירובין קד, א. וש"נ.

(3) ספרי דברים א, ב.

וכמו-כן בעניננו: הרי בסופו של דבר הקב"ה יעשה כרצונו, ותהיה שלימות הארץ לגבולותיה - אז מדוע צריכים לחקות את פרעה מלך מצרים?! - לספוג בזיונות על-ידי גרימת צער ליהודים בכך שגירשו אותם מגפנם ותאנתם - לא מתירים ליהודים לגור בירושלים העתיקה ובחברון עיר הקודש.

כשהרעישו לפני כמה שנים על-זה שיהודים אינם מעונינים שבירושלים העתיקה ישלטו חוקי היהודים וישראל בכך שהפכו את ירושלים העתיקה לדבר נפרד שבו ינהגו חוקי הערבים ולא שלטון החוק הנוהג בתל-אביב, חדרה, ירושלים החדשה ובכל מקום, שכל זאת עשו היהודים - ענו לי: אין כזה חוק!

ואילו כעת התפרסם שבמשך 12 שנים ברציפות שרר שם חוק שעשה הפליה לטובת הערבים: ערבי יכול לעשות זאת, והיהודי אינו יכול לעשות זאת, ומי שעשה זאת הענישו אותו בכוח של המשטרה היהודית - אני כבר צעקתי זאת כבר לפני כמה-וכמה שנים!
כבר אכלו את הדגים הסרוחים, ספגו מלקות, עד כדי כך שעכשיו כבר אומרים שמתחרטים על החתימה!

המצב אינו "מסירת שטחים תמורת שלום" אלא "תמורת פיסת נייר"!

היות שחתימה זו היא היפך ההלכה וממילא, היא היפך רצון ה' (כיון ש"דבר ה' זו הלכה"4) - ומאחר ש"דבר אלקינו יקום לעולם"5 - אם-כן בין-כה חתימה זו לא תעזור במאומה, ואם-כן מדוע מלכתחילה יש לספוג בזיונות ומלקות רק בכדי שהגוי יקבל את היהודי בסבר פנים יפות. מה-גם שזה רק יגרום לו לתבוע יותר ויותר.

וכשחתמו על נייר זה - ובפרט שהציגו זאת לעם ישראל כ"מסירת שטחים תמורת שלום" (ואז השאלה היא: האם אתה מוכן לוותר על השטחים תמורת שלום) - צעקו היהודים "מזל טוב", ועשו הילולא וחינגא שהרי 'נחתם הסכם שלום'.

אך את השאלה היו צריכים להציג בצורה הנכונה: האם אתה רוצה להחזיק בשטחים ולוותר על פיסת-נייר, או שמא ברצונך לקבל פיסת-נייר ותמורת זה לוותר על השטחים.

(4) שבת קלח, ב.

(5) לשון הכתוב - ישע' מ, ח.

"קראתי ואין עונה"

ולא זו בלבד שויתרו על השטחים השייכים ליהודים תמורת פיסת-נייר שאינה שווה מאומה - הנה מסרו את השטחים העומדים בגבול ישראל - ערי הספר - שעל-ידי כך, רחמנא-ליצלן "תפתח הארץ לפניהם".

וכשטענתי זאת, קיבלתי תשובה, שמאחר והיהודים הם אומה הוגנת, לכן, כיון שחתמו על נייר - חייבים לקיימו!

אך אין הדבר כך, מאחר שביכולתם לחתום רק על דבר הנמצא ברשותם ורק עבור עצמם (וכפי שמצרים עצמה צועקת שהיא חותמת רק בשביל עצמה - לא בשביל ירדן, סוריה, סעודיה או איראן) - אך אינם יכולים לחתום עבור כל היהודים, מאחר שלכל יהודי יש חלק ונחלה בארץ ישראל. ואף אחד מבני-ישראל לא נתן רשות לעשות זאת, אדרבה: היהודים טוענים שארץ ישראל שייכת להם "נחלת עולם", ל"עם עולם" מ"אלקי עולם". וכל ילד יהודי - מיד כשמתחיל ללמוד חומש עם רש"י⁶, לומד הוא אשר "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים"⁷.

ולטענה, שהיות והיהודים חתמו - לכן עליהם לקיים - הנה הרי הם כלל לא קיבלו את הסכמתם של בני-ישראל לחתימה זו. כלל לא קיבלת יפוי-כח מבעלי-הבתים של ארץ ישראל (בני-ישראל בכל הדורות). ולכן, חתימה זו כלל לא תקיפה; עליך ללכת לווינגטון ולומר להם שטעית מאחר שבעלי-הבתים לא מסכימים לזה!

וגם אלו שהסכימו למסור חלקים מארץ ישראל - הרי זה מאחר שלא הציגו בפניהם את השאלה האמיתית, אלא שאלו אותם האם הם מוכנים למסור את השטחים כתמורה לשלום, בשעה שהשאלה האמיתית היתה צריכה להישאל כך: האם אתה מוכן למסור שטחים תמורת פיסת-נייר (ובפרט שהצד שכנגד אומר במפורש שאין שלום).

וזה שכבר חתמת על נייר - הנה מסופר בגמרא שגם אמוראים טעו. ואם לא נעים לך לומר "טעות היה בידי", כפי שהם אמרו כשנוכחו לדעת שטעו - אז אל תגיד זאת, אך גם אל תעשה מעשה שממנו כבר לא ניתן להתחרט ("אין אחר מעשה כלום"⁸); כשנותנים שטח - זה דבר אבוד; כשמגרשים יהודים מנחלתם - זה אבוד; כשנותנים את שטחי הנפט -

(6) בראשית א, א.

(7) תהלים קיא, ו.

(8) בבא-מציעא יז, א.

זה אבוד (וכמובן שכל-זה הוא בדרך הטבע - כי מאחר ש"דבר אלקינו יקום לעולם", לכן, חלילה מלומר שזה אבוד).

ככל שמסרו שטחים - המצב הבטחוני הלך והחמיר!

ובשנה האחרונה - תמורת התקרבות השלום - המצב רק החמיר, יותר מחבלים חדרו לשטחי ישראל, מצב העולם הידרדר ונגרמו ענינים חמורים נוספים המזיקים לישראל רחמנא-ליצלן, וכל זה הגיע לישראל בבחירתה החפשית.

ולמרות זאת - ישנם כאלו שמצד סיבות משונות אינם מוכנים לשמוע שמדובר אודות פיסת-נייר תמורת שטחים. אלא מתעקשים וצועקים בחוצות שזה שלום אמיתי - שלום לבנים, לנכדים ולנינים - ובמילא כשעומדים לקראת כזה שלום, איך יתכן להתחשב עם השטחים!?

אך בפועל זה בדיוק הפוך; בכל צעד נוסף של מסירת השטחים - גודלת הסכנה, עד שכבר אמרו בפירוש, ועד שהיו מוכרחים לומר שלמרות שחתמו - הם יתחרטו על החתימה. והם בחרו לומר זאת אחרי יום-כיפור; אם היו אומרים זאת מיד למחרת החתימה על פיסת-הנייר (לפני כשנה) - לא היו מגיעים למצב האומלל השורר עכשיו, וכדלהלן:

אף שהם מצהירים ומכריזים קריאות "מזל טוב" ללא הרף, טופחים על שכמיהם ואף אומרים שהם יזכרו בהיסטוריה היהודית כ'מביאי השלום' - הרי שבפועל, התוצאות מ"שלום" זה הם, שמאז נחתם, חודרים לישראל מספר רב של מחבלים (לאין-ערוך ממה שהיה קודם החתימה). מאז החתימה אף גדלו הוצאות הבטחון בצורה דרסטית ביותר.

מעולם לא היה מצב כה חמור כבשנה החולפת. הם סבורים שבשנה זו נהיה "ושכבתם לבטח"⁹, בשעה שלעולם לא היו כאלו פחדים כפי שיש כעת רחמנא-ליצלן!

החומרה ניכרת במיוחד לאור העובדה שה'שבעים זאבים' החלו לדבר בגלוי. וזאת הם עושים, היות והם רואים שהיהודים פוחדים מהם, עד כדי כך, שרק כשהם מתחילים לדבר - מיד מוסרים להם היהודים עוד שטח. וכשנוכחו לדעת שזו שיטה שעובדת - החלו ליישמה בגלוי!

(9) בחוקתי כו, לו.

"קראתי ואין עונה"

וכאמור: מכיון שבסופו של דבר - יהיו מוכרחים לציית לשולחן-ערוך¹⁰, אם-כן מדוע צריכים גם לאכול את ה"דגים סרוחים" וגם "לספוג מלקות" - וכי לא כדאי לבצע מיד את מה שקובע השולחן-ערוך?! (שאינן לתת אף שעל. ואף רש"י אומר במפורש על הפסוק¹¹ "ברזל ונחושת מנעליך" - שהיו גיבוריהן של ישראל יושבין בערי הספר ונועלין אותן, בכדי שלא יוכלו להיכנס שם אויבי ישראל", וכדלהלן).

וכשמתעוררת השאלה: היתכן, הרי רק אם יחתמו על שלום יקבלו כסף מארצות-הברית?! - התשובה היא שזה בדיוק להיפך; דווקא אם יעמדו בתוקף - יקבלו את הכסף.

"וכימך דבאך": אם תעשה רצונו של הקב"ה - הארצות ישפכו לך כסף וזהב!

וכמובן מהמשך הפסוק הנזכר לעיל: "וכימך דבאך". שלפסוק זה מציין רש"י שני פירושים: (א) "וכימך דבאך" כשם שימי נעורין, הם ימים טובים מאירים - כך יהיה גם ה"דבאך", ימי הזקנה, שאמורים להיות דואכים, זבים ומתמוטטים - גם הם יהיו "כימך", כימים המאירים; (ב) "וכימך" - כל זמן שינהגו כפי שהקב"ה רוצה, "עושין רצונו של מקום", יהיה "דבאך" - שכל הארצות יהיו דובאות (נוזלות) כסף וזהב לארץ ישראל. כלומר, שהכסף והזהב כלה מהם, היות ואת כולו הם מזיכות לישראל. בפירושו זה מביא רש"י גם מילה בצרפתית (עתיקה) - "אשקלונ"ט" - שפירושה שישפכו לשם. כלומר, שכשעושין רצונו של מקום, הרי שהכסף לא יגיע לאט, אלא ישפך!

משמעותו של פירוש זה ברורה לחלוטין: אם תעשה רצונו של מקום. כלומר, שתקיים את פסק השולחן-ערוך, שאם באים נכרים אפילו על "קש ותבן" - או אז תעמוד עם כלי-נשק ולא תאפשר להם להיכנס - הרי אז מובטח לך (אחרי "ברזל ונחושת מנעליך") - "וכימך דבאך". כלומר, שגם בימי הזקנה יהיה לך את התוקף של ימי הנעורים (כפירושו הראשון של רש"י). ושמכל הארצות ישפך כסף וזהב לארץ ישראל (כפירוש השני ברש"י).

ולא זו בלבד, אלא אף ישנו קשר מיוחד בין ברכת "כימך דבאך" לשמירה על ארץ ישראל. מאחר שמילים אלו באות בהמשך לברכת "ברזל ונחושת מנעליך" אותה משייך

(10) אורה-חיים ששכ"ט ס"ו.

(11) ברכה לג, ד.

רש"י בבירור לשמירה על ארץ ישראל, וכלשונו: "עכשיו הוא מדבר כנגד כל ישראל, שהיו גיבוריהן יושבים בערי הספר ונועלים אותה כדי שלא יוכלו האויבים להיכנס בה".

ואמנם ילד קטן יכול להקשות: אף אם יישבו את הגבול, מה יעשו במקומות הפנויים שבין עיר לחברתה? - אך כשיגדל יבין, שכשעומדים עם נשק (כפסק השולחן-ערוך) - אזי ביכלתו של הנשק להגן גם על המקומות הפנויים שבין ערי הספר!

וכאמור: אם יאמרו שאין ברירה, מכיון שצריך להגיע לנשק, ואת הנשק צריכים לקנות בכסף, שאותו צריכים לקבל מאומות-העולם - גם את זה הבהירה התורה בפשוטו של מקרא (שרק אם עושים רצונו של מקום אז ניתן לקבל כסף מאומות-העולם).

ואותם אלו שיש להם 'פשט' טוב יותר לאותו פסוק - הנה כל עוד זהו ויכוח על פשט של רש"י בלבד, איני בא כלל להתווכח עמם. אך כשזה מגיע למצב של פיקוח-נפש - יש לצעוק עד שיבינו הם את המצב לאשורו!

ולסיכום: השאלה איננה "שלום או שטחים", אלא "פיסת נייר או שטחים"; לא צריכים לחקירות ודרישות, או לדעת את המתרחש 'מאחורי הקלעים' בכדי להבין, שבשנה האחרונה - מאז חתמו על פיסת-הנייר (המכונה 'הסכם השלום') - היו פיגועים (בהם נרצחו יהודים, ה'-יקום-דמם) כה רבים; מאז מלחמת ששת הימים לא היתה שנה כה מלאה בפיגועים - כשנה זו!

כשנה זו: בשנה וחצי מאז החלו לדבר על 'השלום' - התרחשו עשרות פיגועים בהם נרצחו עשרות יהודים...

כעת, לאחר שמצרים הפרה פעמים כה רבות את ה'הסכם' - ואשר בעקבות זה החלה ישראל להתחרט על החתימה - התקוה היא, שזו תהיה התחלה טובה (לא שחס-ושלום יתחרטו מזה, כפי שעשו כמה פעמים בעבר) ושיוודו שמלכתחילה כל החתימה הזו היתה "מקח טעות", וכבר אכלו מספיק "דגים סרוחים" וספגו מספיק 'מלקות' - אשר אי-לכך, כבר הגיע הזמן לקיים את רצון ה'. ומכאן ואילך יפסיקו לתת, ואף את מה שנתנו ישתדלו לקחת בחזרה! - ברור שדרך זו לא תזיק, אלא רק תועיל, היות שהולכים בכוחו של הקב"ה שהבטיח שאם יעשו רצונו אזי יהיה "וכימך דבאיך", כמבואר לעיל בארוכה!

ובקרוב יקוים הפירוש השני ב"דבר ה'" - זה הקץ⁴, הגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו בקרוב ממש!

(מעובד ע"פ שיחת י"ג תשרי תש"מ)

"קראתי ואין עונה"

יש לדבר עם הגוי בלשון רכה אך בשיא התוקף!

בין פסוקי "אתה הראת" - הנאמרים בהקפות - אומרים את הפסוק "ויהיו נא אמרינו לרצון לפני אדון כל".

ואינו מובן:

א. הרי בפסוקים הקודמים הנאמרים בהקפות, מזכירים את הקב"ה באחד משבעה השמות שאינן נמחקין, כגון: "הוי" ו"אלוקים" - ומדוע כאן, מזכירים את הקב"ה דווקא בתואר שאינו מ"השמות שאינן נמחקין" - "אדון כל"?!?

ב. "אמרינו" - כלומר אמירה - פירושו הוא "לשון רכה", ואינו מובן: איך יהודי מדבר ב"לשון רכה"?! הרי כל ענין שיהודי אומר - או ענין של תורה, או ענין של דברי הרשות שעל-פי התורה - צריך להאמר בתכלית התוקף ובאופן של "אמר מלכא - עקר טורא" ואם-כן איך יהודי מדבר ב"לשון רכה"?!?

והביאור בזה:

כאשר ליהודי יש עסק עם אינו יהודי, הוא צריך ללכת בדרכי נועם ובדרכי שלום, (כפי הוראת התורה שכשבאים על עיר למלחמה, לכל לראש צריך להיות "וקראת עליה לשלום", להמתין שלשה ימים)² לדבר עם הגוי באופן של "אמירה" - "לשון רכה".

כאשר מדובר אודות עצמו, נאמר³ - "לעולם ירגיז אדם יצר-טוב על יצר-הרע" - לא בלשון רכה - אלא, כלשון התניא⁴ "ירעים עליה בקול רעש ורוגז"; אך כאשר מדובר אודות אלה שאינם יהודים - יש להתנהג באופן של "אמירה", "בלשון רכה".

והנה, למרות שיש לדבר עם הגוי בלשון רכה, ולמרות הדין "אל תתגרה בגוי קטן"⁵ - יחד-עם זה, צריך לדבר בכל התוקף, וכפי המובן מזה שה"וקראת אליה לשלום" מתבטא בכך ש"כל העם הנמצא בה יהיו לך למס ועבדוך"⁶!

(1) פירש"י יתרו יט, ג.

(2) שופטים כ, י. ספרי עה"פ שם, יט.

(3) ברכות ה, א.

(4) פכ"ט.

(5) ראה פסחים קיג, א.

משיחת ליל שמחת-תורה תש"מ

יהודי צריך לעמוד בתכלית התוקף, וזה שלפעמים צריך לדבר עם הגוי בלשון רכה - זהו רק מפני שכך ציוה הקב"ה - אך יחד עם זה רוצה הקב"ה שידברו בשיא התוקף. ולכן הקב"ה מכונה בפסוק זה "אדון כל" - מכיון שהקב"ה הוא "אדון כל" מבין גם מי שאינו יהודי:

כשמדברים עם הגוי אודות שם הוי', הוא אומר "לא ידעתי את הוי'"⁷; כשמדברים עימו אודות שם אלוקים, רוצה הוא להבין על איזה 'מזל' ועל איזה 'מלאך' מדובר; אך כשמדברים איתו על "אדון כל" - כל אחד מבין מהי הכוונה. ועל-זה נאמר "ויהיו נא אמרינו לרצון לפני אדון כל":

הדרך לשיכנוע ה'קונגרס' אינה ב"כוחי ועוצם ידי" אלא באופן שקשור ל"אדון כל"! יכול להווצר מצב, שהיהודי - ששלחו אותו ל'קונגרס', לדבר עם גויים - יחשוב, שמאחר והם לא מבינים כשמדברים אתם על הקב"ה, לכן הוא ידבר עם תוקף של "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה"⁸ - הוא יראה להם שהוא חכם, גיבור ועשיר - ובאופן כזה יצליח לפעול על הגויים.

אומרים לו: לא זו הדרך להצליח בענינים האלו. אם הוא רוצה להצליח - עליו לדבר באופן שקשור ל"אדון כל"; ודוקא כך יצליח, מכיון שאז הולך בכחו של "אדון כל" ולא בכוחות עצמו. וכפי הכתוב בירמיה⁹ "אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל הגבור בגבורתו ואל יתהלל עשיר בעשרו... כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי".

וזה קשור לנאמר¹⁰ שלעתיד-לבוא "כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם", שזה יהיה בביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, במהרה בימינו ממש.

(מעובד ע"פ שיחת ליל שמחת-תורה תש"מ)

(6) שופטים שם, יא.

(7) שמות ה, ב.

(8) לשון הכתוב - עקב ח, יז.

(9) ט, כב-כד.

(10) שם לא, לד.

"קראתי ואין עונה"

"ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"

אנו אוחזים כעת בפרשת בראשית, שנקראת על-שם התחלתה - "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ".

ידוע הפתגם¹ שצריכים לחיות עם הזמן, ובעניננו, לחיות עם הלימוד בפרשתינו כיצד ברא ה' את העולם.

ובמיוחד כשלומדים הפרשה עם פירוש רש"י, שעל-פי השולחן-ערוך² פירוש רש"י על-תורה יכול להחליף את התרגום. ובמיוחד, שפירוש"י לא צריך שום הסכמות, ואין כל צורך בחקירה אודות גדלותו של רש"י. שכעת, לאחר 900 שנה, ידוע ומפורסם לכל מה חידש ופעל רש"י, ומה גדולי ישראל אמרו אודותיו, עד שהראשי-תיבות של שמו הם - "רבן של ישראל". כלומר, שרש"י מקובל על כולם ללא שום פקפוק.

מכל הנזכר-לעיל מובן, עד כמה נעלה לימוד החומש עם פירוש רש"י.

בכדי לא לערבב ענינים נוספים, פשוט נלמד כעת את פירוש רש"י על הפסוק הראשון בתורה (ובמיוחד, ש"ליכא מידי דלא אתירמיז באורייתא"³). היינו, שכל דבר שבתורה שבעל-פה נרמז ונכלל בתורה שבכתב, ואת התורה שבכתב הקב"ה חלק וטדד, והוא קבע שהפסוק "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ" - יהיה הפסוק הראשון בכל התורה (כולה).

על הפסוק "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ" מפרש רש"י⁴: "אמר רבי יצחק לא היה צריך להתחיל את התורה אלא מהחודש הזה לכם⁵ (שלכאורה מדוע צריך להתחיל מפסוק זה, הרי הוא מופיע בחומש שמות, ואף לא בתחילתו?)! אלא הטעם לזה שהיה צריך להתחיל את התורה מ"החודש הזה לכם" (הוא): שהיא מצוה ראשונה שנצטוו בה ישראל (היינו: למרות שיש מצוות כבר לפני-כן בחומש בראשית, מכל-מקום, במצוה

(1) ראה ספר-השיחות תש"ב ע' 29 ואילך.

(2) אורח-חיים סי' רפ"ה ס"ב.

(3) תענית ט, א.

(4) כ"ק אדמו"ר שליט"א החל לקרוא את פירוש רש"י מתוך החומש כשהוא מתרגם כל מילה ומילה לשפת היידיש. המו"ל.

(5) בא יב, ב.

משיחת מוצש"פ בראשית תשי"מ

זו "נצטוו ישראל", שאת המצוה הזו נצטוו כשנהיו ישראל, כשנעשו לעם [שלפי שיטת ר' יצחק ורש"י זוהי המצוה הראשונה שנצטוו בה ישראל] ותמיהה זו [למה לא פתחה התורה ב"החודש"] מובנת מעצמה - אף ללא ר' יצחק - שהרי כל "בן חמש למקרא" מביין בפשטות שמכיון שהתורה ענינה להורות לבני ישראל כיצד להתנהג, ממילא התורה צריכה לפתוח במצוה הראשונה).

ומה טעם פתח בבראשית משום (כפי שאומר דוד המלך בתהלים⁶) כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים (שדוד המלך לא אמר מילים משל עצמו, אלא משל הקב"ה, שהקב"ה הגיד כח מעשיו לעמו, שהעביר לרשותם של בני ישראל את נחלת הגויים, שהיתה של הגויים, וכפי שממשיך שם): שאם יאמרו אומות העולם (היינו, שלא דווקא שיטענו, אלא יתכן שיטענו) לישראל: לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה אומות. אומרים להם (שיהודים אסור להם להתפעל מהגוי, אבל לאידך, לא רבים אתו אלא מסבירים לו בשכל פשוט, ששכל פשוט נובע מאמונה פשוטה בקב"ה, שהוא ברא את העולם, שאמונה זו נמצאת אצל הגויים באופן מקיפי ומזה נובעת טענתם, שעליה עונים בני ישראל) כל הארץ (וכל העולם כולו) של הקב"ה היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו, ברצונו נתנה להם, וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

מזה שרש"י מביא את דברי ר' יצחק, ולא מוסיף על-כך שום הסבר - מובן, שאין שום צורך בהסברה נוספת בכדי שגם אומות-העולם יקבלו את המענה הזה. וההכרח לכך הוא (שהם יקבלו מענה זה ללא צורך בתוספת הסבר): שאם-כן, היתכן שהקב"ה יצווה את בני ישראל לענות מענה שלא יצא ממנו שום תועלת? אלא מובן, שמה שישראל יענו (כפי שמופיע בדברי ר' יצחק) יתקבל גם בשכלם של אומות-העולם!

תחילת התורה דווקא ב"כח מעשיו" - גדולתו של הקב"ה

מכך מובן ענין נוסף, וכמו שרש"י מפרש מיד לאחרי-זה שעם ישראל נבראו בשביל ללמוד תורה ולקיים מה שכתוב בתורה. שבתורה כתוב: בראשית - בשביל התורה שנקראת ראשית⁷ ובשביל ישראל שנקראים ראשית⁸ (היינו שהעולם נברא בשביל ישראל והתורה).

(6) קיא, ו.

(7) משלי ח, כב.

"קראתי ואין עונה"

שרש"י מדגיש, שבעת שה' ציוה שילמדו תורה, זה יהיה באופן שלא תהיה אפילו איזושהי מחשבה אצל הגוי, שהתורה לא קשורה עם בריאת העולם ורצון ה'.

ובכדי שלא תהיה כזו מחשבה אצל הגוי, לכן, שכשיהודי מתחיל ללמוד את התורה, מבאר לו רש"י שהקב"ה שינה את הסדר בתורה מכפי שהיה צריך להיות בתחילה. שבתחילה היתה צריכה התורה להתחיל בציווי - "החודש הזה לכם", אך הקב"ה שינה את הסדר, ופתח את התורה ב"כח מעשיו". בכדי שידעו כולם הגדולה והגבורה של הקב"ה.

ודוקא בזה מתחילים ללמוד את התורה, כיון שכך רצה הקב"ה. ולא רק בכדי שהיהודי ידע מזה, אלא - כפי שכותב רש"י - "הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים", שכשיהודי יפגש עם גוי, צריך הוא לומר לו הגדלות והכח של הקב"ה (ש"נתן להם נחלת גויים)!

וכשמסביר לגוי את "כח מעשיו", צריך הוא לומר לו שידע זאת מהתורה, ולא-זו-בלבד, אלא אף מסביר הוא לגוי את הטעם למה התורה מתחילה מ"בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ".

[באם נראה למישהו שיש לו טעם אחר מדוע התחילה התורה מ"בראשית", שידע, שטעם זה הוא הפוך מהטעם שרש"י מבאר בשם ר' יצחק. שר' יצחק (שהיה תנא או אמורא) ידע טעם זה מהקב"ה].

ואת טעם דין זה לומד רש"י כפשוטו.

וכיון שכך לומד הפרשן-דתא, מפרש התורה, רבן של כל ישראל - (שנוסף לזה שהוא היה רב פוסק-הלכות וראש הישיבה, היתה לו גם שייכות לענינים של מסחר, ופעל בחלקו בעולם מה שיהודי צריך לפעול הן כ"ישככר" והן כ"זבולון") - שדבריו הם "דבר מלכות"⁹, מאחר שהם הודפסו והתקבלו אצל כל תפוצות ישראל, (עד שהרמב"ם פוסק שלדבר שהתקבל יש תוקף של מצות-עשה ומצות-לא-תעשה ממש!) - הרי מובן, שכל אחד-ואחד צריך ללמוד כך, שהקב"ה נתן לכל אחד-ואחד מבני ישראל חלק ונחלה בארץ ישראל - "נחלת עולם".

(8) ירמיהו ב, ג.

(9) לשון הכתוב - אסתר א, יט.

"התורה הזאת לא תהא מוחלפת"

וכיון ש"התורה הזאת לא תהא מוחלפת"¹⁰, אין אף אחד שיכול לשנות את התורה, כיון שה' אמר שהתורה לא תשתנה.

וכשם שאי-אפשר לשנות ולהחליף אות בתורה, או תג בתורה, או קוץ בתורה, כך אי-אפשר לשנות חס-ושלום את הַסֵּדֶר בתורה.

שהסדר בתורה הוא, שתחילת התורה היא ב"כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים", כפי שזה בא לידי ביטוי בפסוק (הראשון בתורה): "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ". ורק לאחר-מכן מובאים סיפורי האבות וכו'. שסיפורים אלו הם שסללו את הדרך לעם ישראל, החל מאברהם אבינו ש"אחד היה אברהם"¹¹ - המאמין הראשון בה', שלא ערבב באמונתו שום הסברות וטעמים, ואפילו לא הקשה קושיות (למרות שהיה יכול להקשות, למשל: שרק עכשיו ה' אמר לו¹² "כי ביצחק יקרא לך זרע", ואיך יתכן שמיד לאחר-כן ציוה עליו לעקוד את בנו?!).

ובשעה שאברהם קיים את התורה ולמדה, אין ספק שהתחיל ללמוד מ"בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", ורק כשהגיע לספר שמות למד את "החודש הזה לכם" (ורק בספר דברים¹³ למד "ושננתם לבניך"), כיון שזהו הסדר שהקב"ה קבע שיהיה.

ורק בדרך הזו מחזיקים את התורה - הדרך שהורו לנו אבותינו, נשיאנו וגדולי ישראל. שכך גם הם למדו את התורה.

אמנם במדרש¹⁴ כתוב, שכשמלמדים תינוק, מתחילים בחומש ויקרא בכדי "שיבוא טהור ויעסוק בטהורים" - אך אין חס-ושלום הכוונה שאומרים לו שהתורה מתחילה שם, אלא מדגישים לו שהוא מתחיל ללמוד בספר השלישי - ויקרא, ולפני-כן יש את הספר השני -

(10) י"ג עיקרים לרמב"ם. הל' יסודי-התורה פ"ט ה"א.

(11) יחזקאל לג, כד.

(12) וירא כא, יב.

(13) ואתחנן ו, ז.

(14) ויקרא-רבה פ"ז.

"קראתי ואין עונה"

שמות, ולפניו יש את ספר בראשית, ובספר זה גופא התורה התחילה ב"בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ".

"כח מעשיו" זהו ענין המובן גם בשכל!

כיון שכל דבר בתורה הוא בהבנה והשגה לכל אחד לפי מעמדו ומצבו, לכן מבאר רש"י שהענין של "כח מעשיו הגיד לעמו", הוא לא ענין של "חוקה", או "גזירה", אלא זהו ענין המובן ב"טעם".

וזה "טעם" כזה, שמוסרים אותו לכל בני ישראל מתחילת כל הדורות ועד סוף כל הדורות.

ובזה ישנה הוראה נוספת: שלא ישנו חס-ושלום את הסדר הזה, שכשמשנים את הסדר בתורה, הרי ידוע מה דינו¹⁵ של כזה ספר-תורה, ועד עצם היום הזה לא היתה כזו מציאות שמישהו ירצה לעשות דבר כזה.

וכאמור, כיון שרש"י כותב שענין זה ("כח מעשיו הגיד לעמו") הוא ענין של טעם והסברה, מובן, שצריכים ללמוד דין זה כבר עם "בן חמש שנים למקרא" (וכיון ש"יוסיף ימים יוסיף חכמה"¹⁶ - הרי כשיגיע ל"בן עשר" ו"בן י"ג" וכן הלאה - יחקק ענין זה אצלו בתוספת ביאורים ופירושים).

וכאמור, אין העיקר כאן כל האריכות, אלא העיקר - פירוש רש"י כפשוטו, וכפי שרש"י אומר¹⁷ "ואני לא באתי אלא לפרש פשוטו של מקרא" (ובמיוחד, שזהו ענין עיקרי שהזמן גרמא, היות וישנם יהודים שעקב פחדם מ"קול עלה נדף"¹⁸ של הגוי - רוצים למסור את שטחי ארץ ישראל) לכן, נחזור פעם נוספת על לשון רש"י כפשוטו:

"אמר רבי יצחק: לא היה צריך להתחיל את התורה אלא מהחודש הזה לכם, שהיא מצוה ראשונה שנצטוו בה ישראל, ומה טעם פתח בבראשית? משום: כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים, שאם יאמרו אומות העולם לישראל: לסטים אתם,

(15) ראה שו"ע סי' רפ"א

(16) ראה אבן-עזרא קהלת ד, יג.

(17) בראשית ג, ח. ובריבוי מקומות.

(18) בחוקתי כו, לו.

משיחת מוצש"פ בראשית תשי"מ

שכבשתם ארצות שבעה גויים. הם אומרים להם: כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו, ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

* * *

המתנגדים לעמידה בתוקף עם כלי-נשק – הולכים נגד השולחן-ערוך!

ישנו פסק-דין ברור בשולחן-ערוך¹⁹ אודות נכרים שצרו על עיר בישראל, אפילו שהם אומרים שרוצים רק "קש ותבן", ואפילו שאכן לכך הם מתכוונים באמת, ואפילו שהם רק "ממשמשין ובאין" - מצווה התורה (התורה לא מתירה, אלא מצווה) - שיקחו נשק - אפילו ביום השבת - ויטיצבו על הגבול, בכדי לחסום את כניסת הגויים לארץ ישראל.

ובציווי התורה גופא, אין זו "גזירה" או "חוקה", אלא זהו "טעם" - ענין הגיוני המובן על-פי שכל, על-פי שכל התורה. שרחמנא-ליצלן על-ידי-זה תפתח להם הארץ - במילא הרי ענין זה, הוא ענין של פיקוח-נפש.

ומי שרוצה ללמוד אחרת מהפסק-דין בשולחן-ערוך - הוא הולך נגד השולחן-ערוך, ונגד הסכנה של פתיחת הארץ ופיקוח-נפש כפשוטו (שאינן כאן המקום להאריך בזה, מצד הפשטות שבדבר).

וכפי שנפסק בשולחן-ערוך, אין כל שייכות היכן נמצאת העיר, והיכן נמצא השטח. בין בזמן הגלות, בין בזמן שבית-המקדש היה קיים. בין בחוץ לארץ (ושם גופא אין חילוק, אם היא עיר שרובה נכרים או מיעוטה נכרים) ובין בארץ ישראל.

שהפסק הוא, שאם יש מצב של "תפתח הארץ", אין צריכים לעשות שום חשבונות של בשר ודם, אלא "דבר אלקינו יקום לעד"²⁰, ו"עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום כי עמנו א-ל"²¹.

ו"כן יקום" שעם ישראל חי וקיים ויתקיימו בגופם, בנשמתם ובתורתם כפי שהקב"ה רוצה, וילמדו תורה כפי שהקב"ה רוצה, ואז יהיה ה"לאסוקי שמעתתא אליבא

(19) אורח-חיים סשכ"ט.

(20) ע"פ ישעי' מ, ח.

(21) שם ח, י.

"קראתי ואין עונה"

דהלכתא²², כפי שהתורה פוסקת את ההלכות (בלא להתחשב עם יועץ פלוני ויועץ אלמוני וכל הפרטים שבדבר, וכמפורסם לכל מיהו היועץ ומדוע הוא מייעץ כך).

וכאמור, שכל הענינים הרעים יתבטלו באופן של "תופר" - הפרה מעיקרא, כיון ש"עמנו א-ל". וכהמשך, "ועד זקנה... אני אסבול", שאת הענינים הבלתי-רצויים הקב"ה לוקח על עצמו.

וכמדובר כמה פעמים, שעל-הפסוק²³ "וקווי ה' יחליפו כח", מבארים ספרי מוסר, שהפירוש בזה הוא, שמי שבוטח בה' ועושה כרצון ה' - מחליף לו הקב"ה את כוחותיו החלשים, עם הכוח של ה'. שזהו ענין של חליפין, קנין מהתורה.

התורה היא זו שקובעת את מצבו של העולם!

... ישנם כאלו שאינם מבינים מדוע עושים "רעש", מזה שפלוני-בן-פלוני מפרש אחרת דין בשולחן-ערוך (סימן שכ"ט).

וההסבר בזה:

מצד החושך כפול ומכופל של הגלות הגיעו למצב מבהיל, שישנם כאלו החושבים לעצמם, שזה שיהודים יפסקו שאסור למסור שטחים על-פי הלכה - אין לזה שום קשר לעולם, היות והעולם לא שואל מה הפסק-דין להלכה בענין זה, וכיון שלא שואלים - אם-כן גם כשיאמרו להם את ההלכה - הם לא יקשיבו. ולכן - טוענים אותם אנשים - אין נפק"מ "לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא", ואין שום צורך לפסוק זאת להלכה - שהרי בין-כך זה לא יועיל מאומה.

אך האמת היא, שהם טועים טעות גדולה, היות שזהו ענין עיקרי - שהתורה היא בעל-הבית על העולם הזה הגשמי והחומרי, ומצב העולם נקבע לפי פסק-דין התורה.

וכמדובר כמה-פעמים, ישנו ירושלמי מפורש²⁴, ונפסק להלכה על-הפסוק ל"א-ל גומר עלי²⁵, שישנה משמעות גדולה כיצד יפסקו היהודים את ההלכה, שאם מציאות העולם

(22) ראה סוטה כה, א.

(23) ישעי' מ, לא. ראה רד"ק ומצו"ד שם.

(24) קידושין פ"ד ה"א. סנהדרין פ"ו ה"ז.

(25) תהלים נז, ג.

משיחת מוצש"פ בראשית תשי"מ

היתה שונה קודם פסק ההלכה - הרי לאחר פסק ההלכה, העולם משתנה ומתאים את עצמו להלכה.

ויהודי הסובר שהתורה לא יכולה לפסוק כיצד יתנהג העולם הגשמי, היינו, שהעולם ימשיך להתנהג הפוך מהתורה, הרי הוא אפיקורס !!

במילא, על-מנת שהעולם ינהג כפסק התורה (הפסק הברור על איסור מסירת שטחים), צריך רוב שיפסקו כך כיון ש"אחרי רבים להטות"²⁶. אלו ששותקים, ואלו שלא רוצים להכניס את עצמם לדין הזה (כיון שאולי התוצאה תהיה מפסק-דין זה - שאסור להם לשתוק [והם רוצים לשתוק]) - צריכים לדעת ששתיקה זו לא תעזור, שתיקה זו תגרום לתוספת סכנה רחמנא-ליצלן!

זהו כלל²⁷ יסודי ביהדות (לא בחסידות, לא במוסר ולא בקבלה, אלא יהדות כפשוטה שכוללת גם מוסר, גם קבלה, גם נגלה וגם רזין דרזין) שהתורה היא "אסתכל באורייתא וברא עלמא".

דבר זה - שמציאות העולם נקבעת על-פי התורה - לא אירע פעם אחת או פעמיים, אלא כמה וכמה פעמים, ראו במוחש שמציאות העולם נהייתה כפי קביעת התורה!

וכמדובר כמה פעמים, שאנו זכינו - מאחר וכל מציאותנו וכל הנהגתנו נקבעת על-פי התורה. אבל אפילו במקומות ובזמנים קשים כתקופת הבולשביקים, שהיו פחדים לנהוג על-פי תורה, מכל-מקום כיון שמציאות העולם צריכה להיות על-פי תורה, ממילא, כשפסקו שם, שעל-פי התורה צריך להיות כך וכך - הרי כך נהייתה המציאות.

אצל הגאון הראגאטשאווער (הגאון רבי יוסף ראזין), התרחש סיפור כזה במוחש:

היה זה כאשר הוא התגורר בלענינגראד (פעטערבורג), כשפעם אחת, נשלחה אליו הודעה ממשרד המסים, שעליו לשלם שני סוגי מסים.

כשראה זאת - שאל את נכדו [שהיה בעל-כשרון והיה בקי בכל סוגי המסים] מה הם שני המסים, ומה החילוק בין אחד לשני? ענה לו הנכד: שהמס הראשון נועד לכאלו וכאלו ענינים, ואילו המס השני נועד למטרה אחרת.

(26) משפטים כג, ב.

(27) זח"א קסא, ב.

"קראתי ואין עונה"

הראאגטשאווער שקל את הענין, והגיע למסקנא שעל-פי התורה הוא צריך לשלם את המס הראשון בלבד (שהרי בכל-זאת "דינא דמלכותא דינא"²⁸), אבל את המס השני - אינו צריך לשלם על-פי התורה!

למחרת, הגיעה אליו הודעה שחלה טעות, והוא צריך לשלם רק את המס הראשון ולא את השני!

שזה מעשה שהיה, ולא סתם, אלא אצל הבולשביקים, ויודעים עם-מי זה התרחש, שממעשה זה רואים שמציאות העולם נקבעת ע"פ תורה!

ועל-דרך-זה מובן, שמכיון ש"התורה הזאת לא תהא מוחלפת"¹⁰ - מובן, שלתורה יש את אותו כח בשעת מתן תורה, בזמן הבולשביקים וגם בזמננו - שהסיבה לכך היות והתורה היא חכמתו ורצונו של הקב"ה.

הרבנים חייבים לפסוק את סימן שכ"ט - וזה יפעל בעולם!

כל רב שנכנס לעומק הסוגיא, ובאופן כזה של "לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא", והוא יודע שזה נוגע ל"תפתח הארץ לפניהם", שזה ענין של פיקוח-נפש - וגם אם יש לו רק ספק-ספיקא - במילא, אין לו ברירה, והוא צריך להתמסר וללמוד הלכה זו, עד שזה יהיה באופן של "לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא"²².

איי, הוא ישאל: מכיון שלא שואלים על דין זה, אז מה הוא יועיל בכך שהוא יפסוק את ההלכה?! - אלא הוא צריך לדעת שמכיון שהוא פוסק הלכה - למרות שהפסק ישאר בחדרי חדרים, מכל-מקום, כיון שזה נפסק - זה פועל על מציאות העולם.

אלא, מכל-מקום - צריך הרב שיהיה לו שקלא-וטריא קודם שפוסק, כיון שבשמים לא יכולים לפסוק פסק-דין בנוגע לזה שהרי "לא בשמים היא"²⁹. אלא, יש כלל בהלכה, שבעת שצריכים לפתור ספק בהלכה, צריכים לשאול דוקא רב שנמצא למטה ויש לו סמיכה ו"יראת ה' אוצרו"³⁰. ולאחר שהוא דן ומברר, במילא, ניתן לשאול אצלו מהו הפסק.

(28) גיטין י, ב.

(29) נצבים ל, יב.

(30) ראה ישעי' לג, ו.

משיחת מוצש"פ בראשית תש"מ

ואף-על-פי שמאיזו סיבה שלא תהיה, הוא לא מפרסם את הפסק - הוא צריך לדעת, שכיון שהפסק נמצא אצלו בצורה ברורה, מנומק ומבואר - הרי אז, משתנה מציאות העולם בהתאם לפסק הדין שפסק. ואותו רב מתווסף לשאר הרבנים שכבר פסקו כך.

רבנים היוצאים נגד ההלכה מאריכים את הסכנה

ישנו בזה ענין נוסף:

כל רגע ורגע שעומדים בסכנה, עומדים כמה-וכמה מבני ישראל בפחד. אם-כן מדוע מתארכת הסכנה?! - אלא, כיון שיש כאלו שזועקים וצורחים נגד ההלכה. ואלו שכן יודעים את ההלכה - אומרים את הפסק רק בחדרי חדרים. ונוסף לזה, ישנם רבנים שכלל לא יודעים ממציאות השאלה, ואפילו אם הם מודעים לשאלה - הם חושבים מן הסתם שהענין של שמירת הארץ קשור ל"ג' שבועות"³¹ ("לא יעלו בחומה ולא ימרדו באומות"), ציונות וביאת המשיח. חוהי הסיבה שהסכנה מתארכת!

הבהרת ענין זה הוא גם פרט בדין פיקוח-נפש (ואמר הרבי: אני אומר זאת דוקא בזמן שרושמים את דברי, בכדי שלא יסלפו אחר-כך את דברי כפי שעשו בעבר. ולכן אני חוזר ואומר: ישנם כאלו שחושבים ומשוכנעים שהענין של שמירת הארץ קשור ל"ג' שבועות", "ציונות" ו"ביאת המשיח", ולכן צריך להדגיש:

אין לשמירת הארץ כל קשר לענינים אלו!!!

זה אפילו לא "טענו חטים והודה לו בשעורים". שם, לכל-הפחות יש צד-השואה, ושניהם תבואה, ושניהם אין להם שום קשר לפקוח-נפש, ושניהם יכולים לקנות תמיד חטים או שעורים - כאן, אין שום קשר בין שמירת הארץ לענינים אלו. זהו פיקוח-נפש כפשוטו!!!

וכמבואר בארוכה, שלא צריכים להסביר לאף אחד את גודל הענין של פיקוח נפש.

כל רב, בעת שיברר את הענין ויגיע לפסק-הלכה, הרי הוא הכריע את הכף, למרות שלא שאלו אותו, ואפילו שהוא חושב שהוא בטלן ולא 'פוליטיקאי' (ובין ידידיו הרבים אין אפילו 'פוליטיקאי' אחד, במילא אין הוא יודע מה הם 'פוליטיקאים') למרות זאת, עליו

(31) כתובות קיא, א.

"קראתי ואין עונה"

לדעת שמבלי הבט על כל ענינים אלו - בנוגע לענין הזה - פסיקת הלכות (באם הוא יפסוק על-פי הכללים, היסודות והדרכים אותם הראו לנו כיצד לפסוק דין) הקב"ה נתן לו את כל השליטה על העולם.

שעל-ידי-זה מתווספת לו זכות נוספת - פרסום פסק-דין ברור בשולחן-ערוך, שזוהי זכות גדולה מה שיתעורר ויפעל בעקבות פסק-דין זה.

כשיהודי פוסק על-פי התורה - משתנה מציאות העולם, ויפה שעה אחת קודם!

וכאמור, זהו מעיקרי התורה, שבעת שיהודי פוסק על-פי תורה נעשה "לא-ל גומר עלי", היינו, שכך נעשית מציאות העולם - מציאות על-פי הפסק-דין (למרות שאומות-העולם אינם יודעים מכך).

וכיון שמדובר כאן בפיקוח-נפש הרי צריך להיות "יפה שעה אחת קודם"³², שהפירוש בזה הוא "רגע אחד קודם".

ושכל-זה יהיה באופן של "לא תגורו מפני איש"³³, כיון ש"כי עמנו א-ל", ממילא, כשיפסוק הפסק-דין הזה, אף-אחד לא יוכל לגעת בו. והטענה שהוא טוען שהוא נמצא במצב של פיקוח-נפש מאחר והוא תחת איומים - הרי אינו דומה פיקוח-נפש מדומיין - "קול עלה נדף" - של אדם יחיד, לפיקוח-נפש ודאי (כפי שנפסק בשולחן-ערוך סשכ"ט) של עשרות - איני רוצה לומר מאות - יהודים!!

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת בראשית תש"ח)

(32) אבות פ"ד מ"ז.

(33) דברים א, יז.

אלה הסומכים על פיסת-גייר שנתן פלוני - ליצנים הם!

כשמתבוננים ורואים את המצב בעולם, מגיעים למסקנא וודאית ש"אין לנו שיור אלא התורה הזאת", אבל אז באים 'ליצני הדור' ואומרים שיש לבטוח באדם: מאחר שפלוני נתן גייר והבטחה ואף התנשק ואמר "אחינו אתה" - יכולים לסמוך על זה. זו שמחה גדולה ביותר, הגוי כינה אותו 'ידיד' ו'אח' והוא מזמינו לבוא ולהשתתף בשמחה הנערכת על דברים שנכשל בהם!

לכאורה, מדוע צריכים לדבר על זה והרי זהו ענין של 'ליצנות' - ענין שאין לו מקום בשכל הישר ויכולים לבטלו עם היד, ולשם מה מתעסקים בזה?

על זה ישנו הלימוד מפירוש רש"י¹ שצריכים להזהיר גם את "ליצני הדור" - כיון שישנם ליצנים שטיפסו וניתלו אפילו ברש"י. בא ליצן אחד ומביא ראיה מפרש"י, והשני מביא ראיה מהגמרא² האומרת "אל תתגרה בגוי קטן", ולכן טוען שצריכים לעשות כמה ענינים שמעמיד בסכנה מיידית קיבוץ גדול של יהודים!

זהו ענין שאפילו בשכל הפשוט - לא תופס מקום. ועל-אחת-כמה-וכמה שגם בשכל האמיתי, שכל התורה - אינו תופס מקום.

התורה פוסקת³ דין ברור שכשבאים נכרים ומבקשים "תבן וקש" ואומרים בפירוש שהם לא רוצים לעשות מלחמה אלא רק רוצים "תבן וקש" ואחר כך ילכו לדרכם - אסור לסמוך עליהם. ואם זו "עיר הסמוכה לספר" אזי אפילו כששומעים שהם רק "ממשמים לבוא" - כבר "יוצאים עליהם בכלי זיין ומחללין עליהם את השבת".

ואילו ליצנים אלו, מניחים את השולחן-ערוך בצד ואומרים שהוא לא שייך לעניננו! השולחן-ערוך הוא ספרו של הקב"ה, רצונו של הקב"ה⁴ ופסק הדין של הקב"ה - ובדיוק כשם שאי-אפשר לנתק את הקב"ה מענין מסויים, ולומר שענין זה אין לו שייכות לקב"ה - כך לא יכולים לומר שענין מסויים לא שייך לתורתו - אין ענין בעולם שלתורה אין מה

(1) תולדות כה, יט.

(2) ראה פסחים קיג, א.

(3) שולחן-ערוך או"ח סשכ"ט ס"ו.

(4) ראה תניא פ"ד ועוד.

"קראתי ואין עונה"

לומר עליו, מכיון ש"אסתכל באורייתא וברא עלמא"⁵ - כל ענין שישנו בעולם הזה הוא רק בגלל שהתורה רצתה שהדבר ייברא, וקודם היה ה"אסתכל באורייתא" ורק אחר-כך הדבר נברא בפועל. מזה מובן שכשאומרים שבענין זה התורה לא יכולה לחוות דעה, וזה ענין שאין לו שייכות לתורת היהודים - זהו היפך התורה!

כשעושים עפ"י הרופא - עושים זאת משום שכך כתוב בשולחן-ערוך!

ואין זה ענין הקשור עם סודות התורה, אלא הוא פסק-דין בשולחן-ערוך. וכמדובר כמה-פעמים - בעת שהשולחן-ערוך פוסק שצריכים לשאול רופא ולפיו יעשו בשבת וביום-הכיפורים ענינים מסויימים שבזמן רגיל אסור לעשותם - אין הפירוש שעושים זאת מכיון שכך אומר הרופא, אלא עושים זאת מכיון שכך כתוב בשולחן ערוך - התורה אומרת שבענין זה צריכים לשאול רופא, ולנהוג כפי שאמר, אבל לא בגלל שזוהי דעת הרופא אלא בגלל שכך היא דעת התורה.

וכן הוא בענין "דינא דמלכותא דינא"⁶, שזהו דין בשולחן-ערוך של הקב"ה. זאת אומרת, שכשמדובר על ענין הנוגע ליהדות ואינו בניגוד לשלימות התורה, שלימות הארץ, ושלימות העם - אזי נותן הקב"ה כח ל"דינא דמלכותא" עד שזה נכנס בשולחן-ערוך של הקב"ה.

מזה מובן שכשאחד בא וטוען היפך ההלכה באומרו שאין לזה שייכות עם השולחן-ערוך - זה היפך התורה. וכאמור לעיל, שפסק השולחן-ערוך הוא, שכשמדובר על "עיר הסמוכה לספר" ובאים נכרים ואומרים שהם רוצים "תבן וקש" - בטענה שאין ברצונם לעשות מלחמה אלא הם רוצים שלום, שיתנו להם רק "תבן וקש" ואז הם ילכו מגבול ישראל - אסור לתת להם להכנס לשם אפילו באופן עראי, כי יתכן ש"משם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם".

מובן, שהשולחן-ערוך כלל לא צריך להבהיר מהו הדין במקרה שאינם מדברים על "תבן וקש", אלא אומרים בפירוש שרוצים את המקום ואת השטח שמסביב לעיר זו.

(5) זח"א קס"א, ב.

(6) גיטין י, ב.

משיחת מוצש"פ חיי-שרה תש"מ

ולכן, כשמוסרים בשם מישהו שאמר שזהו ענין שאין לו שייכות לשולחן-ערוך - אז ודאי שהוא לא אמר את זה, וזה שמוסרים בשמו ענין כזה הוא בגלל שהמוסר ענין זה - לא מתאים.

וכידוע הסיפור, שמסרו ענין בשם רב מסויים וכשבאו אליו ושאלו אותו - היתכן?! איך אתה יכול לומר דבר כזה?! - הוא הכחיש ואמר "לא היו דברים מעולם". אמרו לו: אם אכן לא אמרת את זה, אתה צריך לפרסם שמה שמסרו בשמך - אכן לא היה מעולם! אך הוא ענה: באם יפרסמו זאת ייצא מזה חילול השם, מכיון שזה שמסר את זה הוא יהודי שמניח תפילין ושומר שבת, ואם יתפרסם שאמר דברים לא נכונים - ייגרם חילול השם!
יודעים מי הוא זה שענה זאת, ויודעים על איזה ענין דובר, ויודעים מי היה מוסר הדברים.

ובכוונה מספר אני את זה כשזה מועבר על-ידי הטלפון, כדי שימסרו זאת גם לאותם השניים: לזה שלא הרשה שיגלו שאמרו בשמו ענין ש"לא היו דברים מעולם", וגם לזה שמסר את השמועה. יכול להיות שזה ימנע אותו להבא והוא ידע ש"אמת מארץ תצמח"⁷ - לרמות אפשר רק לרגע, שניים או שלשה רגעים, אך סוף-כל-סוף האמת מוכרחת להתגלות. אז יתכן שזה יפעל עליו שמכאן ולהבא הוא ימסור דברים כהווייתן.

וכולי האי - אולי הקב"ה יתן לו זכות מיוחדת שהוא יבוא להרהור תשובה, ומהרהור תשובה הוא יבוא לתשובה בפועל באופן של חרטה על העבר. ובאותו אופן שהיה הקלקול תהיה גם החרטה על כך; שהוא יפרסם שמה שהוא אמר בשמו של פלוני - טעות היתה בידי, ויבקש מחילה על זה, ביחד עם קבלה טובה על להבא.

אמנם לא כדאי להאריך בעניני צער, ואפילו לא בדיבורים מועטים, אך מוכרחים לדבר על זה מכיון שישנם כאלה שטוענים שלעולם לא היה מצב כזה טוב - כעכשיו. עד שהם אומרים שטות גדולה ביותר - ומשבחים את מסירת הנפט למצרים באמרם שבלאו-הכי יש נפט 'מעל הראש'. וכשרואים ששטות זו לא מתקבלת - הם אומרים שבארצות-הברית יש נפט 'מעל הראש', וארצות-הברית הבטיחה שהיא תתן נפט.

(7) תהלים פה, יב.

"קראתי ואין עונה"

כשאומרים דבר דמיוני כל אחד מדמיין לפי מהלך נפשו!

כשאומרים תירוץ אמיתי - כולם אומרים אותו דבר, כי כשמתחשבים עם המציאות ועונים כפי שהדבר בפועל - מוכרחים כולם לענות באותו אופן, אך כשאומרים דבר דמיוני - כל אחד מדמיין לפי מהלך נפשו!

ובמילא, חושב מישהו, שמכיון שבאמריקה צברו נפט לעשרות שנים יכולים לסמוך על זה.

זוהי שטות, ואפילו תינוק בן יומו (שמתמצא בנפט) יודע שלא תתכן כזו מציאות! בעיתוני ארצות-הברית נכתב מידי-פעם שהנפט הנמצא בבארות בעובי האדמה יספיק לארה"ב ל-70-50 שנה.

ומכיון שהוא לא מתמצא (או שמא מפני שהוא רוצה לבלבל את השני), הוא מקבל את מה שכתוב בעיתונים ומפרש שבאמריקה צברו נפט לחמישים שנה ושאמריקה חתמה שהיא תתן לארץ ישראל נפט 15 שנים רצופות!

איך יכולים לומר כזו שטות?! - הרי כעת, באמריקה, כל אחד לוחם בחבירו ומחפש את כל החסרונות שרק אפשר לומר עליו - ואילו 'חסרון' שכזה, שהכינו נפט לחמישים שנה בכדי להבהיל את העולם - אף אחד לא מציין.

ורק אותו אחד שנמצא בארץ הקודש נפל על ההמצאה שנדפסה בעיתון מסויים, שבאמריקה יש נפט לחמישים שנה. ואף מפרש כאילו הולכים הם לספק נפט לישראל במשך 15 שנה - וכך אומרים עוד ועוד שטויות שאין בהם ממש!

אך כיון שאנו חיים ב"עולם השקר" - אזי גם ענין של שקר מתקבל! ולא זו בלבד, אלא כשאומרים שקר קטן, אזי ישנם כאלו שמאמינים וישנם שלא מאמינים.

אבל כשאומרים שקר גדול - כזה שלא יתכן במציאות - חושב לעצמו זה ששומע זאת: הרי זה דבר בלתי מציאותי, ולמרות זאת אומר זאת אדם שהוא כבר מעל גיל עשרים שנים, ויושב על ה'כסא', ואף מצווה להדפיס זאת בעיתונים - ממילא לא יתכן שהוא יאמר דבר שקרי. מוכרחים לומר שהדבר באמת כך, וזה שאני לא מבין זאת הוא מצד קוצר שכלי!

ואכן ישנם כאלה שדוקא בגלל שאמרו להם דבר שכלל אין לו מקום בשכל - הם מאמינים לזה!

משיחת מוצש"פ חיי-שרה תש"מ

במקום לשבת וללמוד תורה מרימים יד על יהודי אחר:

וכך, בשעה שמדובר על פיקוח-נפש היה-לא-תהיה של אלפי יהודים - מתירים הם לעצמם (והשני אינו פוצה פה ומצפצף) לשחק עם שקרים ועם ענינים שהם קוראים להם חצי אמת.

היתכן לקרוא לזה 'חצי אמת'?! - אם זה מנותק במשהו מן האמת - זהו שקר! לשמות אלו - חצי אמת, שלישי אמת, רבע אמת - יתכן שיש מקום בחכמת הלשון, אך אין לזה מקום בחיי האדם, ובפרט כשמדובר על עניני פיקוח-נפשות.

המצב העכשווי בכל הענינים: בטחון, יחסים בין לאומים ופיקוח-נפש - נהיה שלא בערך גרוע יותר מכפי שהיה לפני כמה שנים, ואף לפני חודשים ספורים.

וכן בנוגע למצבה של היהדות החרדית:

מדברים על-כך שמצבה של היהדות החרדית עכשיו - טוב מתמיד. אך רחמנא-ליצלן, גם שם זה לא כך! במקום שישבו וילמדו - מתעסקים עם כאלה ענינים שאינני רוצה לקרוא להם בשם האמיתי שצריך לקרוא להם, ועוד עושים זאת באיצטלא של יראת שמים! באמרם שבעבור זה יהיו עוד כמה לירות כדי להחזיק תלמיד בישיבה (בישיבה שלו דוקא, מכיון שלישיבה שניה הוא לא נותן, אלא אם-כן ראש הישיבה נשמע לרצונו) ובניית עולם התורה.

אך בפועל, זה נעשה עם כאלו תלמידים שבמקום לשבת וללמוד עושים ענינים אחרים עד להרמת יד! וכידוע מה שאירע בארץ הקודש במקום פלוני עם תלמידי ישיבות, שכשהשני לא הסכים לשיטה שלהם, שהם חושבים שזו השיטה אמיתית - אז במקום לקיים מאמר חז"ל⁸ של "השכם והערב עליהן לבית המדרש והן כלין מאליהן" - הם היכו אותו! יודעים מי היכה, ויודעים את מי היכו, ויודעים באיזה מקום באה"ק זה היה, ויודעים אצל מי התלמידים האלה למדו!

יתירה מזו: התלמידים שהרימו יד על רעיהם בארץ הקודש משפיעים על תלמידים אחרים שגם הם יסגרו את הגמרא וילכו להכות את מי שנראה להם שלא אוחזים מהשיטה שלהם!

(8) גיטין ז, א.

"קראתי ואין עונה"

ובנוגע לענין האחדות בין יהודים - היו כמה דורות⁹ שלמרות שהם למדו הרבה תורה, בכל זאת, כשהם הלכו למלחמה הם הפסידו מכיון שהיה ביניהם היפך השלום. בשונה מדורו של אחאב שאז, למרות שעבדו עבודה-זרה - אך מכיון שהיתה ביניהם אחדות אזי כשהיו יוצאין למלחמה - ניצחו¹⁰. וזאת, מכיון שהתנהגו באהבת ישראל וקירוב הלבבות.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת חיי-שרה, מברכים-החודש כסלו, תש"ח)

... לאחר לחיצת יד לשלום פנה אלי הרבי ואמר: "זה זמן גדול וחשוב לעם היהודי. העם היהודי מלומד בנסים לכל אורך ההיסטוריה שלו. כל קיומו מהווה שרשרת אחת של נסים. אבל רק באירועים ספורים הנסים הם כאלו שבו אלוקים מראה לעולם כולו, כאילו תוקע בשופר גדול ומכריז על עם הנצח שלו, העם היהודי. כך היה ביציאת מצרים, כך היה בעוד אירועים ספורים וכך היה גם בשבוע שעבר. יש תקופות שה' כאילו מסתיר פניו מבניו, אך יש רגעים שבהם החסדים והניסים הם בצורה הכי מרובה ופומבית. כך היה בשבוע שעבר. האלוקים, שהוא ברא את העולם והוא מנהיגו, נתן את ארץ ישראל לעם ישראל. לזמן מה, לזמן ארוך מאוד, הוא לקח מאתנו את הארץ ונתן אותה לאומות העולם. בשבוע שעבר הוא לקח מהם את זה בחזרה ונתנה לעם ישראל. וכדי שלא יהיה ספק לאיש שאלוקים הוא שנתן לנו את זה - היה הדבר כרוך בנסים גדולים. כאשר כל אויבי ישראל זממו להשמיד את העם היהודי בארץ ישראל, והעולם כולו והיהודים כולם חרדו ודאגו כיצד תינצל ישראל המוקפת מכל צדדיה אויבים המבקשים להשמידה - הראה אלוקים נסים ונפלאות ובזמן הכי קצר הביס את אויביה מפניה ונתן לה את ארץ ישראל, את הקדושים שבמקומותינו. אבל - אמר הרבי - ליהודים יש בחירה חופשית ועל שני דברים עיקריים צריך לעמוד כעת על המשמר. הדבר הראשון שלא יגידו חלילה "כוחי ועוצם ידי". שלא יתפארו כאילו הכח הצבאי הוא שהביא את הנצחון. זה היה רק כלי קטן בדרך הטבע. הנצחון הנסי היה מאלוקים וממנו בלבד.

הדבר השני, המשיך הרבי, נוגע גם לך ולכן ביקשתי לשוחח עמך. אני מכיר את טבעם של היהודים, כולל אלו העומדים היום בראש השלטון בישראל. **אני חושש מאד שכבר בימים הקרובים הם יזרזו לשלוח לוושינגטון שלוחים שהם מוכנים להחזיר את השטחים שכבשו.** הם לא מבינים שהם לא כבשו שום שטח אלא הקב"ה נתן להם במתנה גדולה ובנסים גדולים את הארץ השייכת להם. את זה חייבים למנוע, בכל הדרכים. - הרהבתי עוז ושאלתי: "רבי - איך אני נכנס כאן לתמונה?" - "אתה נפגש עם הישראלים הבאים לאו"ם. עם השגריר הישראלי וכדומה. יש לך גם מהלכים כנראה ב"סטייט דפרנמנט". אתה יכול להריח מה קורה. ובקשתי היא שכאשר תיווכח ברפיון הרוח של נציגים ישראלים - תחזור בפניהם על הדברים ששמעת כאן ובשיא התקיפות". וכאן פנה אלי הרבי בקול מאוד נרגש, במין סערת נפש: "ואם ישאלו אותך הישראלים: מנין הבטחון הגדול שלך? על סמך מה אתה יודע מה טוב לישראל ומה לא? - תספר להם על הבן היחיד שהוריו פחדו לגורלו ורצו להביאו לארצות-הברית, ומהחדר הזה הבטיחו לו ולעוד אלפי בני יחידים שאין מה לדאוג ובטוח יהיה בסדר. ועל סמך מה הבטיחו מהחדר הזה? - על סמך זה שיש בורא עולם ומנהיגו אשר החליט לתת במתנה את ארץ ישראל לבני"י וכשבורא העולם נותן לנו מתנה - צריך לייקר אותה ולשמור עליה ולא לחפש איך להיפטר ממנה!"

(מתוך יחידות של יוסף בן-אליעזר - שבוע לאחר מלחמת ששת-הימים - נדפס בכפר-חב"ד גליון 627)

(9) ויקרא-רבה פכ"ו, ב. ועוד.

(10) בראשית-רבה פל"ח, ו. וראה תורת-חיים נח עד, ד ואילך.

"קראתי ואין עונה"

מנצלים את ה"עם חכם ונבון" לרמות את עצמם ואחרים שחברון שייכת לאחרים!

בימים אלה מתרחש דבר מבהיל ביותר, ובפרט בנוגע לחברון. ענין שלא יאומן כי יסופר: התאספו יחד כמה עשרות מישראל - ובמה מתעסקים ועל מה מנצלים את שכלם - לדון מהו ענינו של חברון - האם חברון נכבשה מאחרים, או שמא היא משוחררת משלטון זר!

ולא מתביישים מעצמם ומאחרים. אפילו לא מתביישים מהגויים שיודעים על-כל-פנים את הנאמר בתורה¹ שבכתב, שאת חברון, מערת המכפלה עם השדה שסביבה - קנה אברהם אבינו עוד קודם מתן תורה, ושילם על זה ארבע מאות שקל כסף. ואף יודעים אודות כיבוש יהושע וכיבוש עולי בבל - ובכל זאת נעמדים אותם יהודים קבל עם ועדה, ובאסיפה מיוחדת מראים חריפות של "עם חכם ונבון"² - כיצד מטהרין את השרץ, שסברא זו היא למטה מטה באין ערוך מה'שרץ'.

ולא רק שמטהרים את הענין, אלא על מה מנצלים ה"עם חכם ונבון" את שכלם - במקום לנצלו ל"ובחרת בחיים"³, מתאספים כמה עשירות מישראל, ואז אין ברירה לשכינה אלא לשרות עליהם [שעל עשרה מישראל שורה השכינה] ואם היה מלאך היה בטל במציאות אל-מול השכינה, אך הוא שנתנו לו שליחות לרדת נשמה בגוף ולעשות לו יתברך דירה בתחתונים - מהפך זאת ומנצל את השכל שנתן לו הקב"ה, לרמות את עצמו ואת הסובבים אותו, בכך שמכריז שחברון שייכת לאחרים - ומכריז על חברון כעל "שטח" שנעשה משוחרר.

לא מזמן קיבלתי מכתב מיהודי מניו-יורק. יהודי תמים המונח בלימוד. שהגיע עד כדי- כך, שהוא התייגע ואסף מאמרי חז"ל שמהם ניתן להביא ראיה - לפי טפשותו - שהיות וכבשו את השטחים, ומכיון שחתמו חוזה ו"נצח ישראל לא ישקר"⁴ - ממילא אסור להתחרט!

(1) חיי-שרה ג, ואילך.

(2) ואתחנן ד, ו.

(3) נצבים ל, יט.

(4) שמואל-א טו, כט.

משיחת אור לועש"ק ויצא תשי"מ

כיצד חותמים חוזה על שטחים השייכים לכלל ישראל?!

מה זאת אומרת שחתמו חוזה? ! - הרי זה דבר שלא שייך להם! זוהי נחלת כל עם ישראל. וכשמגיע מישוהו - הרי עם כל המעלות והכוונות הטובות שיש לו - זה עדיין לא נותן לו בעלות ורשות למכור נכסים השייכים לשני ואפילו כשהשני הוא יחיד. בפרט כאשר ה'שני' הם אנשים רבים. ועל-אחת-כמה-וכמה כשה'שני' הם לא רק אנשים רבים של הדור הזה, אלא אנשי כל הדורות הקודמים, החל מההבטחה בברית בין הבתרים⁵ - אז, אמר הקב"ה לאברהם אבינו "נתתי - כבר נתתי", וכפי שמובא בכמה מפרשי חז"ל⁶ שמאז אכן נהיה "נתתי" - מעשה בפועל!

בתחילה חתמו על שטר, ואחר-כך מתעקשים שמכיון ש"לא ישקר" - ממילא מוכרחים להחזיק בשקר זה אשר באמצעותו לקחו רחמנא-ליצלן מעשרות דורות של בני ישראל את מה ששייך להם ונתנו זאת לשני.

אפילו אלו המאמינים שבצד השני ישנם גם חסידי אומות העולם - האם אתה בעל-הבית לתת נכסים וקרקעות ששייכים לעשרה דורות לפניך, ושיהיו שייכים לכל הדורות שלאחריו עד סוף כל הדורות?!

הקב"ה בחר בישראל מבין העמים, ובארץ-ישראל מכל הארצות ובאופן של נחלת עולם! אמנם לאחר מכן "מפני חטאינו גלינו מארצנו, ונתרחקנו מעל אדמתינו"⁷. אך כמדובר כמה פעמים, ההדגשה שבזה היא, שאפילו בשעה ש"נתרחקנו" עדיין היא "אדמתינו"! וגם כשיש רחמנא-ליצלן מעמד ומצב של "חטאינו", עדיין זוהי "ארצנו"!

שזהו בזמן הזה - זמן הגלות. ולעת עתה, רחוקים עדיין מה"אתחלתא דגאולה"⁸, וכפי שרואים את הירידה רחמנא-ליצלן מדרגא לדרגא! לא היה עד עכשיו כזה מצב שיעשו אסיפה מיוחדת של כמה עשירות מישראל ושידברו בדיון רשמי על חברון, האם היא שטח משוחרר או שטח כבוש! והגרוע ביותר, שהעולם עומד מסביב ושותק!

(5) לך-לך טו

(6) בראשית-רבה פמ"ט. ובכ"מ.

(7) נוסח התפילה - מוסף לג' רגלים.

(8) ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

"קראתי ואין עונה"

ובכך מראים היהודים לעין-כל שהם סוברים רחמנא-ליצלן, שחברון אינה שייכת ליהודים, ורק בטעות - כבשו אותה! ושולחים שלוחים, המציעים שיקחו זאת בחזרה, ובכך מבטלים הם בעצמם את הטענה בה רוצים לרמות את עצמם - שסיבת הויתורים היא מחמת הלחצים שלוחצים עליהם, מאחר שגלוי וידוע, שהם מרצונם מציעים את הויתורים.

אין זה "כיבוש השטחים" אלא "שחרור והחזרת השטחים" לבעליהם:

וההוכחה הגדולה לכך היא, שמיד לאחר ש"כבשו את השטחים" (כך הם קוראים לזה אך האמת היא ששחררו והחזירו בגלוי, לעיני כל העמים, את הנכסים והגבולות לבעליהם האמיתיים) - עוד קודם לכל הלחץ וכשאף אחד מהגויים לא חלם שידברו עם ישראל על לקיחת השטחים בחזרה - שלחו אנשים בשליחות מיוחדת, ובכוונה בחרו לשליחות זו יהודי שומר תורה ומצוות, כדי שידעו שהצעה זו באה בשם התורה, רחמנא-ליצלן!

ושלוחים אלו הציעו לתת לערבים בחזרה את כל מה שכבשו במלחמת ששת-הימים. אז, לאחרי הנצחון הנסי והגלוי - לא רק שלא היה לחץ מושינגטון, אלא אפילו מהערבים לא היה לחץ - הערבים ששמחו על כך שלא נוגעים בהם ולא עושים להם את מה שהם תיכננו לעשות באם הם היו כובשים - כלל לא העלו על דעתם ללחוץ! ואותם יהודים הם היחידים שהתעקשו על כך, ולצערנו יש להם דעה גם עכשיו, אלא שעתה נשענים הם גם על משענת קנה רצוץ - שמדוע הם עושים זאת כיון שישנו לחץ. אם אתה עושה זאת בגלל לחץ - מדוע אם-כן רצית להחזיר גם בשנת 67 כשלא היה לחץ?! וכשהיו בחירות היית צריך לומר שכשבוחרים כך - בוחרים אחד כזה שלא חזר בו מדעתו.

הקב"ה נותן אפשרות לאדם לעשות תשובה, מבלי הבט על כך שבמשך 119 שנה ושס"ד ימים היתה הנהגתו שלא כדבעי - אם הוא שב מדרכו, ואז לא רק ש"אין מזכירין לו דבר וחצי דבר"⁹, אלא עוד זאת ש"זדונות נעשו לו כזכויות"¹⁰. אך במה דברים אמורים - כשהוא התחרט על העבר, ואפילו אם לא התחרט על העבר - על-כל-פנים צריך שתהיה קבלה טובה על להבא.

(9) רמב"ם הל' תשובה פ"א ה"ז.

(10) תניא פ"ז.

משיחת אור לועש"ק ויצא תשי"מ

ואילו הוא אומר בפירוש "אכלתי ואוכל עוד" ! ולא רק שהוא אומר, אלא עושה מזה שיטה, עם לחץ על היהודים, שיסכימו לכך. ואחר-כך כשבאים לגויים ומדברים איתם, אומר הגוי שהוא לא מבין מה לוחצים? ! הוא אפילו לא חלם שיציעו לו את זה ! הוא אמר זאת רק מן השפה ולחוץ. שזה היה במשך השבועות האחרונים.

הגיע לכאן בא-כח מישראל. וכשהיה בעיר הבירה - וושינגטון, כאשר נציג העיתונאים לא היה לידו, שאלו אותו: היתכן, על מה אתה מדבר? ! אנחנו לא חלמנו שתוותרו בגלל הדרישות שלנו, אמרנו את זה רק כלפי חוץ !

איני יודע אם הוא ימסור זאת כשהוא יחזור לארץ-ישראל - כי אז יוצא שהוא לא מילא את שליחותו, ומזה גם מובן שהיתה לו טעות בהערכה.

וכאמור, כבר מיד לאחר הנצחון שהקב"ה נתן באופן ניסי במלחמת-ששת-הימים שלחו את ההצעה: קחו בחזרה את כל השטחים, כולל חברון וירושלים העתיקה ! אז, בשונה מהיום, גם את ההגבלה על ירושלים העתיקה לא עשו וגם אותה הציעו למסור (וגם אם לא היו מציעים למסור את ירושלים העתיקה אלא רק שטחים אחרים - אוי ואבוי !). ואת כל זה ניסו לקשר ולעשות בשם התורה.

ה'מזל' היה שהקב"ה הראה נס ועמי הארץ לא רצו לקחת !

וסיבת סירובם היתה כיון שלהם אין בחירה - הם מתנהגים כפי רצונו של הקב"ה. ליהודי יש בחירה חופשית - ולכן בחר בזה, אך לגויים אין בחירה והקב"ה מחליט בעבורם ! אך גם היהודי מצווה לבחור "ובחרת בחיים"³ - אמנם החובל בעצמו פטור בדיני אדם, אבל כאן הוא חובל ביהודי שני, וחובל בכל היהודים, כולל כל היהודים במשך כל הדורות !

וכאמור, אין פוצה פה ומצפצף !

גם הגויים יודעים שחברון היא חלק עיקרי בארץ ישראל!

וזהי ההוראה הנלמדת מיום ההילולא של בעל יום ההולדת ויום ההסתלקות (כ"ק אדמו"ר האמצעי):

בעומדו תחת שלטון ה'צאר' בממשלה שבה היו רדיפות הדת והתורה (נוסף על הרדיפות שהיו בפרנסת בני ישראל, וכידוע גודל הדחקות שהיתה בימיו בפרנסה כפשוטה)

"קראתי ואין עונה"

- הוא גבה כסף מהיהודים, מהעניים. ובכסף זה ציוה לקנות שטחים בעיר האבות חברון, ואמר שזו תהיה נחלתו מכיון שזה שייך לו עם כל הפרטים שאין כאן מקומם.

וההוראה הנלמדת מזה:

אפילו שעומדים במעמד ומצב בדומה למעמד ומצב שהיה בגשמיות בתקופת ה'צאר' ברוסיה - אזי, מבלי להסתכל על רצונותיו, על הטבע שלו, על החינוך שלו ועל המלעיגים שסביבו - צריך שיהיה ליהודי את התוקף לומר בגלוי שאין מה להתווכח מהי חברון! חברון שייכת לארץ ישראל לגבולותיה!

חברון היא בתוך ארץ ישראל והיא ענין עיקרי בארץ ישראל, עם כל הפרטים שבזה. והגויים יודעים זאת לא פחות מהיהודים. וכאמור לעיל, שלפני כמה שבועות טענו לנציג הממשלה בישראל בעת ששהה בווינגטון: אתם נותנים יותר ממה שמצפים מכם!

ויש להדגיש מה שרואים בפועל: ישנו עדיין שטר הקניה של אדמו"ר האמצעי בנוגע לשטח של חברון. וזאת מלבד ה"שטר קניה" התקיף והגדול ביותר - שזהו מה שכתוב בתורה. וכמו-כן הוא לא רק בנוגע לחברון.

בנוגע ל'שמיטה' פשוט לו שהשטחים הם ארץ ישראל, אז איך הוא מתיר להחזיר אותם?!

לאחר-מכן נוסף עוד ענין:

באים לאותו רב שממנו רוצים להוציא את הפסק-דין אודות מסירת השטחים, ושואלים אותו אודות השטח שהוא רוצה, רחמנא-ליצלן, לפסוק שמותר למוסרו חזרה - את השאלה הבאה: מכיון שנמצאים עתה בשנת השמיטה כיצד אם-כן יש לנהוג באותו שטח בשמיטה? על-זה הוא עונה: עם-הארץ אתה! מה בכלל אתה שואל שאלה שכזו?! - תסתכל ברמב"ם, תתבונן בכל הפוסקים, תסתכל בתורה-שבעל-פה ובתורה-שבכתב ותראה ששטח זה הוא חלק מארץ-ישראל - הארץ המקודשת וחלה עליו חובת שמיטה. כך עשו לפני שבע שנים. וכך עשו בעשר שמיטות לפני שבעים שנה, וכך עשו במשך כל הדורות - בשטח זה נהגו בקדושת שביעית, מכיון שזו ארץ היהודים - זוהי ארץ קדושה!

ובאותו יום שהוא אומר בנוגע לשמיטה שזוהי "עם-ארצות" לעשות מכך ספק, ואומר על כך שאין זה דבר המצריך פלפולים ובית-דין אלא זהו דבר המפורש בתורה שבכתב שיש

משיחת אור לועש"ק ויצא תשי"מ

לנהוג בשטח זה מנהגי שמיטה מאחר וזה ארץ ישראל - בה-בשעה הוא פוסק פסק-דין שאת אותו שטח - מותר למסור !!!

והעולם מסביב עומד ושותק !!! אדרבה: הם שמחים ויש להם הנאה מזה שיהודים מתפללים בתורה ומוכיחים שהתורה יכולה ללכת אחרי הצדק והיושר של אומות-העולם, האומר שאין לגעת בשטח ש(כלשונם) כבשו ממי שזה שייך לו!

וכאמור, זהו פיקוח-נפש בנוגע לחברון ובנוגע לשאר השטחים. ואם את חברון בה לא נותנים ליהודים להתיישב, ורובם ככולם שם לא יהודים - אין למסור - על-אחת-כמה-וכמה בנוגע למקום שחיים שם יהודים, ומעמידים אותם רחמנא-ליצלן בסכנה בפועל! וכמדובר כמה-פעמים אודות פסק-הדין הברור¹¹, שכאשר באים אפילו על עסקי "קש ותבן" ויש חשש שמא "תפתח הארץ לפניהם" - דבר העלול לגרום סכנה אפילו ליהודי אחד ויחיד - ואפילו כשהם רק "ממששים ובאים" - הדין הוא, אפילו בשבת, שצריכים לקחת נשק ולעמוד בכל התוקף ולומר: לא!

אך בפועל, ההנהגה היא בדיוק הפכית: לוחצים שיקחו את אותם שטחים! אלא שעושים זאת בחשאי. ואחר-כך מתחילים לחלק: בנוגע לשמיטה - יכול הינך לשמור על שטח זה, אך בנוגע למסירתו אל תעמוד מנגד - והוא אכן מסכים לכך. והראיה היא: שהוא כותב את זה!

וכאן מתעוררת השאלה: אם אכן התוצאות כל כך ברורות - כיצד באמת מגיעים למצב בו כותבים דבר שכזה?!

הלימוד זכות היחיד הוא, כדלהלן:

ישנו מאמר המבאר את סיבת היות שמו של הבעש"ט - "ישראל". שזהו על-דרך המבואר בכמה מקומות בחסידות שכשישנו רחמנא-ליצלן אדם מעולף ושום רפואה כבר לא עוזרת לו - אזי ישנה עצה, שילחשו לו באזנו את שמו הפרטי. ומכיון ששמו של האדם קשור עם עצם הנפש שהיא למעלה מהכוחות הגלויים שלה כפי שהם מתפשטים בגוף - אזי מעצם הנפש נמשך לכוחות המלוכשים בגוף עד לכוחות הגלויים, עד שהוא מתעורר מעלפוננו.

(11) שו"ע או"ח סשכ"ט ס"ו.

"קראתי ואין עונה"

עד לדורו של הבעל-שם-טוב מצבו הרוחני של עם ישראל לא היה כל כך ב'התעלפות'. כיון שעד אז לא היו עדיין הדורות של אחרוני האחרונים - מצבה של היהדות לא היה כל כך ירוד, ובמילא הרגישו את הכאב של הירידה ועדיין יכלו לסבול זאת. אך לאחר שהיו "ראשונים כמלאכים"¹² ואחר-כך "אחרונים כבני אדם" - הגיעו אחרוני האחרונים (שזה היה בזמנו של הבעל-שם-טוב) - ואז מצב היהדות נעשה נמוך עוד יותר - מצב של 'עלפון'.

ולכן (דווקא אז) שלחו מלמעלה את הבעל-שם-טוב ששמו ישראל, שהתגלותו היתה כעין 'קריאת השם' של עם ישראל. קריאת השם - "ישראל" - שעוררה את עם ישראל מעלפונו הרוחני.

וזהו הלימוד זכות אותו ניתן ללמד עליהם: סיבת היותם של אותם אנשים מועטים עתה, במצב של 'התעלפות' רוחנית היא, כיון שראה הקב"ה שאם הם ירגישו את גודל הכאב אזי הם לא יוכלו לשאת זאת - לכן נתנם במצב של 'התעלפות' - שבגיננו הם כותבים את כל הדברים המבהילים הנ"ל!

זהו הלימוד זכות היחידי אותו ניתן למצוא למעמד ומצב איום ומבהיל שכזה! - אוי ואבוי שיש כזה מעמד ומצב שבגיננו צריכים להגיע לכזה תירוץ!!!

* * *

כינוס של עשרות רבנים - ואף מילה על פיקוח-נפש!!!

מתאספים: שיחה זו נאמרה מספר ימים לפני שהתכנסה ה'כנסיה הששית' העולמית, ובמהלך כינוסי ההכנה לא דיברו מאומה אודות שלימות הארץ. ל'כנסיה' שלח הרבי מכתב (ראה במדור 'מכתבים', מכתב: 'שלהי חנוכה תש"מ') - אך בלחץ של חוגים מסויימים לא קראו מכתב זה.

כשמתאספים כמה עשירות מישראל אשר כולם שומרי תורה-ומצוות, המעבירים את הפרשה בכל שבת ושבת, גם בשבתות בהם מדובר על גבולותיה האמיתיים של ארץ-ישראל, וחלק מהם קוראים את העיתונים

ויודעים מהו מצב העולם עתה. וכינוס ואסיפה זו היא לשם חיזוק התורה והיהדות - אז היתכן ששלשה ימים הם היו ביחד ודיברו על כל הענינים הכי חשובים, וקבלו החלטות

(12) שבת קיב, ב.

משיחת אור לועש"ק ויצא תשי"מ

טובות, אך על המעמד ומצב הקשור עם פקוח-נפש מומשי של יותר מכמה עשרות מבני ישראל - לא מזכירים?!

ואין פוצה פה ומצפצף!!!

ואחר-כך מדפיסים דו"ח, בו מזכירים את ההחלטות הטובות שקיבלו, מבלי להזכיר אפילו מלה אחת ויחידה אודות פיקוח-נפש של בני-ישראל!

אינך רוצה להזכיר זאת בגלוי? - מה הפירוש שזה לא בגלוי, הרי זה נתפרסם בכל העולם כולו, ואי-אפשר לעשות סוד מכך!

התירוץ היחיד שענו לי על כך, הוא: מאחר שהם כבר אחרי בר-מצוה - לך ושאל אותם! שאלתי, וענו לי: הוא כבר עשה... שאלתי: מה אכן נעשה בענין זה של פיקוח-נפש? ענה לי: אין כאן המקום להאריך בזה, ובהזדמנות שניה הוא ידבר אתו גם על ענין זה של פיקוח-נפש - אך בינתיים ישנם עוד הרבה החלטות אחרות וטובות שקיבלו ואותם יבצעו בפועל.

אמרתי לו - אתה יכול לשאול אותו: הרי ישנו דין בשולחן-ערוך שזה ששותק או זה המחכה עד שיבואו אליו ושאלו אותו על פיקוח-נפש - אזי על-זה פוסק השולחן-ערוך¹³ ש"הנשאל מגונה" ואף הוא יודע מדין זה!

מכיון שהוא היה יהודי שיודע ללמוד, הוא ענה לי גם על זה: כתוב בגמרא¹⁴ "כשם שמצוה לומר דבר הנשמע - כך מצוה שלא לומר דבר שאינו נשמע" וכיון שיודע שלא יתייחסו לכך - דבר שאינו נשמע - ממילא לא פוסק אודות זה. על כך טענתי: הרי זה לא על-פי שולחן-ערוך?! - "לא תעמוד על דם רעך"¹⁵ פירוש, על-פי השולחן-ערוך, שאפילו כשיש ספק, וספק-ספיקא, ואלפית הספק, שמא המחאה תועיל - אזי הוא מוכרח למחות!

וכאמור, כאן לא עוסקים בפלפולים. היו זמנים בהם לא היתה ברירה, ואז התווכחו כיצד הבול נדבק, וכמדובר פעם בארוכה: בזמן 'משפט בייליס' ברוסיה - גם לאחר שהובררו העובדות לאשורן, התווכחו האם צריך להאשים אותו או לא. וכשפנו לקטיגור

(13) שו"ע או"ח סשכ"ח ס"ב.

(14) יבמות סה, ב.

(15) קדושים יט, טז.

"קראתי ואין עונה"

ואמרו לו: היתכן?! - הרי כתבו לך מכתב, ושם נמנו כל הראיות לכך שהאשמה מושללת כל יסוד?! - אזי מכיון שלא היה לו מה לענות, ענה: אבל אתם יודעים באיזו מעטפה היה המכתב מונח? - במעטפה עליה הודבק הכול כשהפנים כלפי מטה (אז היה נושא הכול את דמות דיוקנו של ה'צאר')! זו היתה התשובה שענה הקטיגור במשפט ביילים! הכול הודבק כשהפנים למטה!

אך בעניננו - מי מדבר על בול עם פנים למעלה או פנים למטה?! כאן אין שום מקום לפלפולים ואינך צריך לשאול אף אחד! השולחן-ערוך נדפס בצפת על-ידי מרא דארעא דישראל, ה"בית-יוסף", ושם יש פסק-דין ברור. ואינו פוסק חוק ללא טעם שאז יכולים להתווכח מהו הטעם, אלא הוא אומר את הטעם: "תפתח הארץ לפניהם"!

ולכן מביאים זאת גם הפוסקים שמדברים על דיני חוץ לארץ. אמנם במסכת עירובין¹⁶ יכולים להתווכח אם זה שייך על עיירות ישראל שבארץ ישראל או גם בחוץ לארץ, אבל מפרשי הש"ס והשולחן-ערוך מביאים את זה בנוגע לדיני חוץ לארץ גם בזמן הזה ללא שום נפקא-מינה, והכניסו זאת בהלכות שבת, עם הטעם: "תפתח הארץ לפניהם"!

וכיון שכך, אין מקום לתרץ שהמדובר הוא אודות שטח כזה או שטח אחר, שטח כבוש או שטח משוחרר, מאחר שהדין נאמר גם בנוגע לחוץ לארץ שהיא לא "ארצינו" ו"אדמתינו", שם אין שום שטח שהיה מלכתחילה של היהודים - ואף-על-פי-כן פוסקים שם, שמכיון שנמצאים כך וכך יהודים (ובשביל פיקוח-נפש מספיק יהודי אחד ויחיד), אז אפילו שארץ זו שייכת באמת לאחרים, כיון שזה חוץ לארץ, מכל-מקום כיון שכעת יושב שם יהודי וישנו חשש ש"תפתח הארץ" - ממילא ישנו דין זה עם כל התוקף!

חברון היא "עיר האבות" ולכן גם בווינגטון התפלאו על הרצון למוסרה:

ולסיים בדבר טוב: העיר חברון נקראת "עיר האבות" גם בפי עמי הארץ שקוראים זאת בתנ"ך, ולמרות שאינם יודעים מהו ענינה של "תורת חיים" - הוראה בחיים, מכיון ש"מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל"¹⁷, אך בכל זאת, יודעים הם שהפירוש בתנ"ך הוא כפשוטו.

(16) מה, א

(17) תהלים קמז, יט

משיחת אור לועש"ק ויצא תש"מ

ומזה השתלשל שלפני כמה שבועות התפלאו בושינגטון על זה שנותנים יותר ממה שרצו!

וזה בא בהמשך להאמור לעיל, שמזה גם ההוראה עם הנתינת כח עם התעוררות מיוחדת שנכנסים ליום הגאולה של אדמו"ר האמצעי, שזה קשור עם יום ההולדת ויום ההסתלקות שלו, שאז "כל עבודתו אשר עבד בו במשך ימי חייו עומד בגלוי, ופועל ישועות בקרב הארץ", אפילו "בגלוי" שנמשך למטה מקליפת-נוגה כפי שהוא אומר באגה"ק, אבל צריכים שהיהודי לא יפריע! ואחר-כך היהודים ודאי יעזרו, והעיקר ש"הקב"ה עוזרו", שאז תהיה התעוררות מיוחדת, ומחברון מתפשט שבכל מקום שיש יהודי זה נעשה "ארץ".

(מעובד ע"פ שיחת אור ליום ועש"ק ויצא יו"ד כסלו תש"מ)

"קראתי ואין עונה"

"דינא דמלכותא דינא" – אינו שייך כשזה סותר לשולחן ערוך!

ישנם כאלו המלבישים כל דבר באיצטלא של יראת שמים, ולכן טוענים: מכיון שנמצאים בארצות-הברית - צריכים לציית למושל המדינה, ובמילא צריכים לשאול אותו כיצד להתנהג, ובמיוחד שהדין הוא¹ - "דינא דמלכותא דינא".

אך, כשזה נוגע לשולחן-ערוך, שהרי על-פי השולחן-ערוך ארץ ישראל שייכת ליהודים בגבולותיה המפורטים בתורה. וזאת, נוסף לענין העיקרי, שישנו דין בהלכות שבת² (שזה מודגש ביותר בשנה זו שהיא שנת השמיטה, שנה שכולה שבת) שאפילו אם היה שטח בחוץ לארץ בדוגמת השטחים שבסיני - שהם מחוץ לגבול - ויש שם סכנה "שמא תפתח הארץ לפניהם", ואפילו אם זה רק "חשש", ואפילו כשהם רק "ממשמים ובאים", והם אומרים מפורש שהם רוצים להכנס באופן עראי לקחת לא יותר מ"תבן וקש" ואחר-כך ילכו למקומם - אזי הדין הוא שצריכים ליטול נשק בשבת, ולעמוד בכל התוקף.

דין זה שייך גם בחוץ לארץ, ושייך לכל הזמנים ולכל המצבים בהם האדם נמצא, ואפילו אם הוא כבר ירא-שמים - יש לו את הזכות לעמוד בתוקף בעניין עיקרי של התורה ומצוותיה - פיקוח-נפש! מכיון שכאן מדובר ב"שמא תפתח הארץ לפניהם", והוא מתעקש בתוקף על השטחים שבסיני שעל-ידם יכולים לבוא לסכנה ש"תפתח הארץ לפניהם", ובפרט בשטחים שנמצאים בתוך ארץ ישראל.

אך כאן מתעוררת השאלה: הרי ישנו פסק הסותר לכאורה את הדין האמור, והוא: שצריכים לציית למלכות מכיון ש"דינא דמלכותא דינא"?!³

ושתי תשובות בדבר:

(א) "דינא דמלכותא דינא" תקף רק בענינים שהם לא בסתירה לשולחן-ערוך, אך כאשר זהו נגד דין בשולחן-ערוך אין כל תוקף ל"דינא דמלכותא".

(1) גיטין י, ב.
(2) סשכ"ט ס"ו.

(ב) יתירה מזו: זה ש"דינא דמלכותא דינא" וצריכים לקיימו - אין הכוונה שצריכים לקיים את הדין בגלל שזהו דין המלכות, אלא צריכים לקיימו בגלל שהוא דין מפורש בשולחן-ערוך (ש"דינא דמלכותא דינא") - ולכן הוא מקיים את ה"דינא דמלכותא".

ומזה מובן, שלא שייך שה"דינא דמלכותא" יהיה בסתירה לשולחן-ערוך - היות וכל הסיבה שהוא מקיים את ה"דינא" זהו מפני שזה דין בשולחן-ערוך.

דוגמא לדבר: כשרופא מומחה אומר לאדם, שבשביל רפואת פלוני, עליו לעשות מלאכה בשבת או ביום-הכיפורים - שאז הדין שצריך לעשות את המלאכה, ואדרבה: על-ידי עשיית המלאכה מיתוסף בשמירת השבת, וזה נהיה דין בהלכות שמירת שבת - הנה הוא לא עושה את המלאכה בגלל שהדוקטור אמר לו לעשות מלאכה, אלא בגלל שעל-ידי שהדוקטור אמר לו לעשות את-זה - זה נעשה דין בהלכות שבת, ולכן הוא עושה זאת בגלל שהשולחן-ערוך פסק שצריך לעשות.

וכן הוא בנוגע לעניני בטחון: שכששואלים אצל מומחה לעניני בטחון, והוא עונה (ולא משנה כיצד הוא מתנהג בשאר הענינים, מכיון שיש חזקה ש"אומן לא מרע אומנתו"³ ובפרט שזה "מילתא דעבידא לאיגלווי") ואומר שהעניין הזה נוגע ל"תפתח הארץ לפניהם" - אזי נוהגים כך לא בגלל שאותו 'גנרל' ואותו מומחה אמר כך, אלא מכיון שכך הדין בשולחן-ערוך, שבמצב כזה יש לנהוג כפי הוראתו של מומחה הביטחון.

אך אותו אחד שאמור להיפגש עם הגוי - חושב מה יהיה הלאה, שהרי לדעתו, הגוי ילחץ, וישראל זקוקה לטובתו - לו מבהירים: דוקא כשעומדים בתוקף - כדרישת התורה, ולא מצד "כחי ועוצם ידי"⁴ - אלא אומרים ללא בושע ועם כל הכבוד שציוותה התורה שבמקרה הזה יש לנהוג הפוך ממשכתו של מושל המדינה - רק זה יביא לתוקף המדינה שלו, נוסף לתוקף שזה יביא לארץ ישראל ולעם ישראל.

אפילו הגויים שואלים: 'היתכן' - היהודים רוצים להחזיר שטחים!?

נמצאים כעת בזמן 'מוזר' ובמצב איום ונורא:

(3) ראה חולין כו, א ואילך. ובתוס' שם.

(4) עקב ח, יז.

"קראתי ואין עונה"

כשהגיעה משלחת ישראל לושינגטון ושם הביעה את הסכמתה לתת למצרים את בארות הנפט בעלמה וכיוצא-בזה - התפלאו מאוד האמריקאים: היתכן?! - איך אתם מוכנים לתת כזה דבר?!

אפילו מצרים לא שיערה שישראל תקיים את ההסכם, שכבר מראשיתו לא היה לו כל תוקף, מאחר ותוכנו הוא נגד היהודים היכן שרק ימצאו. ומי שחתם על זה אינו בעל-הבית על אותם שטחים, אלא "לה' הארץ ומלואה"⁵ - "וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"⁶. ולמרות שאין זה בגבולות ארץ ישראל, בכל זאת זה חלק בחוץ לארץ השומר על ארץ ישראל, ועל-ידי מסירתו יכול חס-ושלום להווצר מצב ש"תפתח הארץ לפניהם".

ואף את הזמן שנקבע להחזרת השטחים - הקדימו בכמה חודשים. ולא זו בלבד, אלא שמתייחסים לזה כ"הישג", היות והחזרת השטחים מוקדם יותר תגרום שגם השלום יהיה מוקדם יותר. וכבר חישבו שהחודשים בהם הוקדם ההסכם עלו בעוד כמה מליוני לירות, היות והוסכם שהנפט שישאבו המצרים מאותם בארות שהיהודים עצמם כרו (והפעילו אותם על-ידי המכונות שנקנו בכסף יהודי) - יקנו היהודים בחזרה ועוד במחיר יקר יותר מהתעריף הרגיל של הנפט.

בכלל כל ההסכם הזה, הוא נגד וושינגטון וחברותיה שאינם מעוניינות בהתחזקותה של מצרים, מפני שאז מצרים לא תזדקק כל-כך לארה"ב.

השתמשו עם תכונת ה"עם קשה-עורף", בכדי להיות קשה-עורף נגד השכל הפשוט, נגד השכל הישר, והעיקר נגד שכל התורה. ולא נותנים להם "סתם" את השטחים, אלא "מהדרין מן המהדרין" - כמה חודשים קודם הזמן שסוכם, כדי שיאמרו עליהם שהם "רודפי שלום".

מה זאת אומרת "רודפי שלום"?! - הרי זה בא על-חשבון נשמות יהודיות ופיקוח-נפש?! וכן בנושא הכסף - במקום לתת את הכסף למוסדות תורה, או לענייני בטחון - נותנים אותו למצרים עבור הנפט.

(5) תהלים כד, א.
(6) רש"י בראשית א, א.

ועד כדי-כך הגיעו, שכאשר אחד מבאי-כחה של הממשלה חזר מחוץ לארץ עשו 'רעש' מדבריו, שרואים שהיהודים הם עם כל-כך "יקר" ורודף שלום, עד שמוכנים לשלם מאות מליוני דולרים תמורת נפט ששייך להם, וכל-זאת מרצונם ללא לחץ [אלא שארצות-הברית כלל לא מעוניינת שיעמדו בהסכם זה - ולא מפני "אהבת מרדכי" אלא פשוט מפני שהם לא רוצים שמצרים תסתדר ללא עזרתה] - עד לדבר הנורא ביותר: כשחתמו על החוזה האומלל הנקרא על שמו של דוד - עשו מסיבות עם שרים ורבנים מוזמנים, ונתנו מזל-טוב, וציוו לעשות מסיבות גם בחוץ לארץ על אותו הסכם שאימלל את היהודים וגם את הגויים.

והלואי שיפסקו הצרות שנוצרו מההסכם, היה-לא-תהיה - צרות שלא מדווחות בעיתונים בכדי שאף אחד לא ידבר עליהם, ורק כשעיתונאי לא-יהודי מגלה אותם ומפרסם אותם ב'טיימס' - אז אין ברירה אלא לגלות זאת.

משתמשים בתכונת ה"עם קשה עורף" בכדי להילחם בתורה!

ו"מצוה גוררת מצוה"⁷: מנצלים את הקשיות-עורף והמסירות-נפש המושרשים ביהודי כדי למנוע מיהודים לגור בשכם (שהיא מהמקומות הספורים שעם-ישראל קנה בכסף מלא - וזה נכתב אף בתורה שגם הגויים מודים בנכתב בה, ועליה טענו כל הזמן שהיא שייכת ליהודים), בחברון ובירושלים העתיקה (אותה קנה דוד המלך מארונה המלך, ושילם עבורה בכסף שגבה מכל השבטים - ולכן היא נחלה שאינה מתחלקת לשבטים - שזה לא מדובר על ירושלים החדשה שמחוץ לחומה, אלא על ירושלים העתיקה ומקום המקדש).

ראש עיריית שכם: באסם שקעא. - למרות שישראל החליטה לגרשו - ביטלה את גירושו תוך התבזות נוראה.

עד שהגיעו לכשלוך הגדול (בו איבדו את התוקף ואת הקומה זקופה) אשר אירע בימים האחרונים עם ראש-עיריית שכם.

או שלא מתחילים את הפעולה מלכתחילה, או שמתחילים ומסיימים - ואילו שם כבר התחילו עם החלישות של "ונהי בעיננו כחגבים"⁸, ולכן מיד כשרמזו לאחר-מכן ממקום מסויים כך וכך, החלו לדון לכאן ולכאן, והסיוס נעשה על-ידי שכתבו על דף בארוכה את הטעמים לכאן והסברות לשם, שכולם יודעים שלא זה המצב, ולא אלה הסיבות.

(7) אבות פ"ד מ"ב.

(8) שלח יג, לג.

"קראתי ואין עונה"

שהטעם היחיד לזה, הוא: "ונהי בעינינו כחגבים"!

כתוב בספרי מוסר שכשהיצר-הרע מגיע לאדם ואין לו שום דרך להכשילו לעשות
ההיפך מרצון ה', אזי הוא מביא לו היתר מפורש מהתורה: שכתוב בגמרא⁹ "עבר ושנה
נעשה לו כהיתר"! ואם-כן, היות שכבר חטא בדבר שלש פעמים - הרי הגמרא אומרת
שלגביו אין זה איסור, אלא "לו" - זה נעשה "כהיתר"!

כל-זה טוב ויפה כשהכל הוא ב'דרך הצחות', כששני בחורי-ישיבה מתנצחים ביניהם
בדברי חידוד - אך כאן מדובר אודות עניין של פיקוח-נפש.

הנפט ב'עלמה': שדות הנפט שבעלמה נמסרו
בה' כסלו תש"מ - 25.11.1979.

ובימים האחרונים לא הסתפקו בכשלון של
מסירת שדות הנפט ב'עלמה' שבכל יום

משלמים למצרים כספים שנאספו על פתחי נדיבים והיו אמורים להגיע למטרות טובות
ותמורת זאת משולמים כספים אלו עבור אותו נפט שהם עצמם נתנו לגויים - אלא יתירה
מזאת: את הכספים מזרימים לאותו 'כיס' שכבר פורסם שהוא עומד בקשרים עם רוסיה
הסובייטית. זהו גם אחד הטעמים מדוע וושינגטון לא רצתה בהסכם הזה, מכיון שהיא
מעוניינת שמצרים תזדקק לה, ושלא יהיה להם חופשיות שיוכלו להזדקק למי שרוצים
(שעל-ידי הסכם זה ניתנת להם חופשית זו) וניתן להבין באיזה אופן זה יכול להשפיע, היה-
לא-תהיה, על ארץ הקודש.

מי שרוצה לדבר נגד ההסכמים - משתיקים אותו!

ואין פוצה פה ומצפצף - כל ההסכמים עוברים 'חלק', לא מפרסמים אודותם ומי שרוצה
לומר משהו נגד זה - מיד משתיקים אותו. ולא זו בלבד, אלא ממשיכים למסור ואף
מלבישים זאת באיצטלה של יראת-שמים - כיון שחתמנו על הנייר ו"נצח ישראל לא ינחם
ולא ישקר"¹⁰ - ממילא אין אנו יכולים להפר זאת! - מה זאת אומרת "חתמנו", הרי הצד
שכנגד הפר את ההסכם שעות ספורות בלבד לאחר חתימתו?!

(9) יומא פו, ב. ובריבוי מקומות.
(10) שמואל-א טו, כט.

משיחת י"ט בסלו תשי"מ

וכשם ש"מצוה גוררת מצוה" כך גם "עבירה גוררת עבירה"⁷ - שלא זו בלבד שאין הם מפסיקים אלא הם ממשיכים - "אכלתי ואוכל עוד" - בשם מי הם חותמים?!
כעת כיון שכבר אין על מה לשאת ולתת, היות והם תובעים הכל - אזי כאן הגיעו היהודים התמימים של ארצות-הברית, שאינם מבינים בזה, והם אלו שלוחצים על ישראל להמשיך בכניעה ובנתינה.

וזאת, למרות ששמעו מהגויים בווינגטון שזו השטות הגדולה ביותר שעשו, היות ועל-ידי-זה נמצאים בסכנה. - דברים אלו נאמרו על-ידי המפקדים האמריקאים לנציג ישראל בווינגטון שהגיע כמה וכמה פעמים, כשמטרתו היא למצוא-חן בעיניהם, אך הם בפועל אמרו לו: איננו רוצים שתתנו למצרים, היות וזה מגביר את כוחם על חשבון החשיבות של ארצות-הברית. אך על הטענה שהסכם זה מחליש את כחה של ארצות-הברית, עונים: כיון ש"נצח ישראל לא ישקר", ואנו "רודפי שלום" - לכן, בכדי לכונן שלום 'בשביל הנכדים' לא עושים חשבונות.

הלואי שהדרך הזאת תחזיק מעמד עד הנכדים!

אינני רוצה לבטאות בפה כמה שהמצב הוא איום ונורא! - לא רק המצב העכשווי, אלא גם מה שמתכוונים לעשות בעתיד - הוא איום ונורא, היה-לא-תהיה. שכל-זה נגרם על-ידי שמוסרים להם עוד ועוד דברים.

בעל הגאולה: רבינו הזקן, שיום שחרורו מהכלא הרוסי חל ב"ט בסלו. סיבת מאסרו היתה בעקבות כספים ששלח לעניי ארץ ישראל שהיתה אז תחת שלטון הטורקים שהיו אז במצב מלחמה עם רוסיה.

ויהי רצון, שכשם שראינו אצל בעל הגאולה שכאשר הלשינו עליו שהוא הולך נגד הממשלה, ולכן הושיבו אותו במאסר - בכל-זאת, כשיצא הוא פירסם¹¹, שהצדקה ששלח

לישראל (שהיתה תחת שלטון הטורקים) - היא זו שעמדה לו לשחרורו מהכלא. ואמר זאת, למרות הכתוב¹² "אל תתגרה בגוי קטן", וודאי בכל הממשלה. במילא רואים מזה, ש"אל תתגרה" אינו סותר לעמידה בתוקף, אלא דווקא על-ידי התורה מגיעים לתוקף.

(11) אגה"ק סס"ד.

(12) ראה פסחים ק"ג, א.

"קראתי ואין עונה"

וכן בעניננו: אותם יהודים הגרים בארצות-הברית, שאליהם מגיע היצר-הרע ומשכנעם שינצלו את כח השפעתם להשפיע על היהודים לוותר על חלקים נוספים, ולחזק את דעת המדינאים בווינגטון הרוצים ללחוץ על היהודים שבארץ ישראל בזה שמסירת חלקים היא עניין של שלום - עליהם לדעת: היות ונפסק פסק-דין ברור בשולחן-ערוך שזה גורם ל"תפתח הארץ לפניהם" ממילא יהודי צריך לעמוד נגד זה, כיון שזה עניין של פיקוח-נפש. ולכן, עליהם ללכת בכח התורה - אשר "לא תהיה מוחלפת"¹³ - לממשלה ולעומדים בראשה ולהסביר להם את-זה, ואזי יהיה כפי שאמר אדמו"ר-הזקן: 'זכות ארץ ישראל היא שעמדה לי'.

וכשהולכים בכח התורה, ובאים לווינגטון, לאולבני, ללונדון או לפריז, ומסבירים להם שאמנם 'מתפללים בשלומה של העיר'¹⁴, אך יש להם התחייבות כלפי מושא התפילות - שהוא הקב"ה. וניגשים אליהם בשיא התוקף - ולא מתוך תחנונים - מכיון שזה לא דבריו אלא התורה מדברת מפיו, ומסבירה שלייהודי אין ברירה, מכיון שהשולחן-ערוך פוסק שעל-ידי-זה "תפתח הארץ לפניהם", ולכן צריך לאחוז בנשק - אזי "תפול עליהם אימתה ופחד בגדול זרועך ידמו כאבן" - עד לזה שהם יסייעו לבטחון היהודים.

יהודי מוכרח לנהוג כרצון התורה!

אלא שישנם יהודים "מסיתים ומדיחים" - שהם תחילת העניין של "א-ל זר אשר בקרבך"¹⁵ - וכמדובר, שאחד הלימודים מהגאולה הוא, שצריך לעשות גם בחוץ-לארץ - ארץ ישראל, וכן לסייע לארץ הקודש באופן שהתורה רוצה; בין אם הוא רוצה ובין אם לא - הוא שייך ל"ממלכת כהנים וגוי קדוש"¹⁶ על-ידי שנולד יהודי או התגייר כהלכה, ולכן הוא מוכרח לעשות כרצון התורה, ולדבר בכל התוקף בכל מקום שיש לו השפעה, שזה דין של התורה הקשור בפיקוח-נפש שעל-זה אף-אחד לא יכול להתווכח.

(13) י"ג עיקרים לרמב"ם. הל' יסודי-התורה פ"ט ה"א

(14) ע"פ אבות פ"ג מ"ב

(15) ראה שבת קה, ב.

(16) יתרו יט, ו.

משיחת י"ט בסלו תש"מ

ואז גם היהודים יתנהגו כך, ויעזרו ליהודים לשמור על חייהם - שזה נעשה רק על-ידי קיום הוראות התורה, ורק על-ידי-זה היהודים יהיו בתוקף ולא בחלישות (כעתה, שנתנו למצרים הרבה חלקים).

ויהי רצון, שנצא מכל הענינים הבלתי-רצויים שהיו עד עכשיו, שנגרמו על-ידי שניצלו את הקשיות-עורף ל"ונהי בעיננו כחגבים", ונעמוד בכל התוקף של "ואולך אתכם קוממיות"¹⁷, שזה קשור לנאמר בתחילת הפרשה: "אם בחוקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם" - ואז יהיה כל-טוב, החל מ"ונתתי גשמיכם בעתם"¹⁸ שזה קשור גם לארץ ישראל, וכפי שמסביר הרמב"ן (שם) שזהו המקור לכל הברכות, וזה נמשך על-ידי כל היהודים בכל מקומות פזוריהם.

ובקרוב ממש יתקיימו כל היעודים הללו כפשוטם, שיהיה "ונתנה הארץ יכולה", ואפילו אילני סרק יתנו פירות. וכן ברוחניות, שאפילו אלו שאין בידם מעשים טובים - שהם הפירות - הרי בימות המשיח גם הם יתנו פירות.

כן תהיה לנו בקרוב ממש בביאת משיח צדקנו, שיהיה אור בסוף הגלות כפי שהיה לבני ישראל בצאתם ממצרים "אור במושבתם"¹⁹, ולאחרי-זה "ובני ישראל יוצאים ביד רמה"²⁰ - בקומה זקופה²¹.

(מעובד ע"פ שיחת י"ט בסלו תש"מ)

(17) בחוקותי כו, יג.

(18) שם, ד.

(19) בא י, כג.

(20) בשלח יד, ח.

(21) ראה רש"י בחוקותי כו, שם.

"קראתי ואין עונה"

גם כשנמצאים בגלות יש ללמוד מהנהגת יוסף במצרים – "שם שמים שגור בפיו" (דובר אודות הנהגת יוסף – שלמרות היותו במעמד עבד, התנהג כפי שלמד אצל אביו, וזה גרם שאדוניו הפקידו על כל ביתו).
ההוראה מזה לכל יהודי:

כש"יוסף הורד מצריימה"¹ החלה ראשית גלות מצרים, כמאמר רז"ל²: "ראוי היה יעקב אבינו לירד למצרים בשלשלאות של ברזל" ורק "זכותו גרמה לו" והגיע למצרים באופן של כבוד, על-פי בקשת "אדון לכל מצרים"³ – שהתחלה בזה היתה על-ידי "יוסף הורד מצריימה" – גלותו למצרים, שזה הביא לירידה של יעקב ובניו למצרים.

גלות מצרים היא תחילת ושורש ומקור לכל הגלויות שלאחריה, וכמאמר רז"ל⁴ "כל המלכיות (גלויות) נקראו על שם מצרים".

זוהי ההוראה מהנהגת יוסף: גם כשיהודי נמצא בגלות – הוא צריך להתנהג באופן ש"שם שמים שגור בפיו"⁵, עד שגם אומות-העולם העומדים סביבו יבחינו "כי ה' אתו".

וזו הדרך היחידה על-ידה יהיה "כל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו"⁶ עד ש"ויפקידהו על ביתו וכל יש לו נתן בידו"⁷: לא רק שאינן "מצירות לישראל", אלא אדרבה: (הן מסייעות ליהודים בענינם עד ש) הן מוסרות להם את עסקיהם שיתעסקו אתם, אפילו כשאנו נמצאים בימים האחרונים של הגלות, כשהמעמד ומצב הוא שאומות-העולם הם ה"מלכותא" והם המושלים (שלכן "דינא דמלכותא דינא"⁸ בענינים שאינם נוגעים ליהדות).

שכל זה נפעל רק באם הנהגת היהודי היא באופן ש"שם שמים שגור בפיו" – שבכל הענינים שמתעסק עם הגוי, הוא מתנהג על-פי הוראות הקב"ה שנמסרו בתורה.

-
- (1) וישב לט, א.
 - (2) שבת פט, ב.
 - (3) ויגש מה, ט.
 - (4) בראשית-רבה פט"ז, פה.
 - (5) ראה רש"י וישב שם.
 - (6) וישב שם, ג.
 - (7) שם, ד.
 - (8) גיטין י, ב.

משיחת כ"ג בסלו תש"מ

וכשהיהודים מתנהגים על-פי התורה - אזי מקיימים הם גם את הוראת התורה - הפסק-דין הברור בשולחן ערוך⁹ שאסור למסור שטחים שעל-ידם נגרם חשש סכנה ליהודים, אלא אדרבה: צריכים להתייצב בתוקף המתאים - "יוצאים עליהם בכלי-זיין".

ותוקף זה באופן ש"שם שמים שגור בפיו" - לא מצד "כחי ועוצם ידי"¹⁰, אלא מצד כחו ועוצם ידו של הקב"ה, ולכן לא מתחשבים במה שאומרים שהיהודים הם 'חלשים' ו'מעטים', היות והולכים בשליחותו של הקב"ה.

וודאי שאז "תיפול עליהם אימתה ופחד"¹¹ עוד קודם שיצטרכו להשתמש בכלי-זיין, ויסתפקו בזה שיחזיקו את הכלי-זיין, ועד שאפילו גם לא יצטרכו להחזיק את הכלי-זיין אלא יצאו ידי-חובה בזה שידברו בתוקף המתאים.

ועל-ידי הנהגה זו יבטלו את ה"לחצום לחץ גדול"¹², ועל-אחת-כמה-וכמה שיבטלו את ענין ה"מתיוונים" - אלה הרוצים שיהיה "ככל הגויים בית יהודה"¹³, רחמנא ליצלן - היות והיהודים מתייצבים עם "גאון יעקב" - עם המעמד שיש להם מזה שהקב"ה "יבחר לנו את נחלתינו את גאון יעקב אשר אהב סלה"¹⁴ וה"גאון יעקב" ניכר אצלם בחיי היום-יום, בכל הנהגותיהם.

ומגיעים למעמד ומצב של "חנו - כ"ה"¹⁵ - מעמד ומצב של חניה.

זאת אומרת: שהגם בהמצאם בגלות - הם עומדים באופן של חניה, כפי שהגמרא אומרת¹⁶: "כיון דכתיב¹⁷ על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו, כמאן דקביעי להו דמי" - כיון שמתנהגים "על פי ה'", ממילא נמצאים במצב של חניה ומנוחה. ואז יהיה "לכל בני ישראל היה אור במושבותם" עוד בהיותם במצרים ובימי הגלות - על-ידי שמוסיפים ב"נר מצוה ותורה אור"¹⁸, לימוד התורה וקיום המצוות.

(9) או"ח סשכ"ט ס"ו.

(10) עקב ח, יז.

(11) בשלח טו, טז.

(12) ראה רמב"ם הל' חנוכה פ"ג ה"א.

(13) יחזקאל כה, ח.

(14) תהלים מז, ה. ועוד.

(15) תקו"ז תי"ג (כט, א).

(16) עירובין נה, ב.

(17) בהעלותך ט, יח.

(18) משלי ו, כג.

"קראתי ואין עונה"

(מעובד ע"פ שיחת כ"ג כסלו תש"מ - מוגה)

משיחת ה' דחנוכה תש"מ

שלום יכול להיות רק ע"פ התורה; מסירת שטח מארץ ישראל – נגד התורה וההלכה:

[דיבר אודות בניית 'שיכון חדש' בארץ הקודש]:

בניית שיכון חדש, לכל לראש זהו ענין השייך שלימות הארץ, ואין לשער את שכרו של הבונה בארץ ישראל. ומלבד השכר ישנו כאן ענין המחזק בפשטות את ארץ ישראל.

ובנוסף לכל-זה: בניית שיכון חדש (והדומה לזה) בארץ ישראל מראה לכל העולם כולו, שאותם אלה המדברים שטויות, שאפשר למסור אפילו משהו מארץ ישראל לגבולותיה (היה-לא-תהיה) - אזי, לא הם בעלי-הבתים על ארץ ישראל!!!

וכפרט שגם אומות-העולם לא בעלי-בתים על-זה! - אומות-העולם כבר אמרו בגלוי שלא הם חשבו וקיוו שימסרו - זאת מכריחים יהודים; יהודי אחד מכריח יהודי שני לומר שבשעה שימסרו שטח מישראל, יקרבו את השלום.

והנה, מאחר שהתורה ניתנה "לעשות שלום בעולם"¹, אם-כן השלום מוכרח להיות על-פי התורה! ומסירת שטח הגורם ל"תפתח הארץ לפנייהם"² (שכך המצב בעניננו) - הוא היפך התורה והשולחן-ערוך!

ולכן, "שלום" זה, הוא היפך התורה - ולכן מ"שלום" זה לא יצא טוב לאף אחד! - שזהו אחד הביאורים מדוע הגויים אינם לוקחים זאת, מאחר ש"מזליהו חזי"³ - מזלם למעלה רואה שאם הם יקחו את השטחים יגרם להם רק חוסר-מזל, ולא פחות גרוע מחוסר המזל של היהודים.

ההבדל הוא, שאצל הגויים חוסר-המזל מתבטא רק בכך. ואילו אצל היהודים ישנו חוסר-מזל נוסף, והוא שעושים היפך ציווי הקב"ה!

כל ההפחדות שהיהודים רוצים להפחיד את-עצמם - עליהם לדעת שפחד זה הוא עוד פחות מהפחד שישנו מ"קול עלה נדף"⁴. היות וגם ה"עלה נדף" (אשר מהם פוחדים), התחילו לפרסם בגלוי שכלל לא חשבו שימסרו להם את כל שמסרו בפועל.

(1) סיום וחותם הל' חנוכה.

(2) שו"ע או"ח סשכ"ט ס"ו.

(3) ראה מגילה ג, א.

(4) בחוקותי כו, לו.

"קראתי ואין עונה"

הפחד האפשרי היחיד - הוא כפי הכתוב בפרשתינו⁵: "את האלוקים אני ירא".
וכשפחדים מהקב"ה - אזי, יראה זו מבטלת את כל היראות והפחדים מדברים אחרים.
אפילו אם אלו פחדים שיש בהם ממש, ובפרט שהפחדים הם מ"קול עלה נדף" בלבד ועל-
אחת-כמה-וכמה בענינו - שהמדובר בפחדים שהם פחות מ"קול עלה נדף".

והזעקה עתה היא אחת ויחידה: לעשות פעולה "המעשה הוא העיקר"⁶! - כל ההחלטות
יפות וטובות - אולם העיקר שיהיה "מכת הפטיש על הסדן" (טאפארו דא פלאחו), שיהיה
אפשר למשש זאת בידיים.

ובמעמד כמה-וכמה עשירות מישראל, ובבית-הכנסת, ובמקום קדוש ד' אמות של
תורה, של תפלה ושל הלכה - היכן שהרבי נשיא דורנו למד בחיים חיותו בעלמא דין נגלה
וחסידות, והתפלל באותן ד' אמות - אז מודיעים ('דבר פראי') בהסכם כל הקהל כולו, עם
כל הענינים הקשורים בזה, שייסדו שיכון חדש של עולי חב"ד ואנשי חב"ד, הן בירושלים
עיר-הקודש והן בעוד מקום אחר בארץ הקודש.

(מעובד ע"פ שיחת ה' דחנוכה תש"מ)

(5) מקץ מב, יח.
(6) ראה אבות פ"א מ"ז.

ביאור ענינים של "ארבע כתות" במצב הנוכחי

[דיבר על הד' כיתות שהיו על הים, וביאר את טענתם, ואחר-כך אמר]:

מהיהודים נדרש שיהיה "ויסעו", שתוכנו הוא - להפסיק ללכת בדרכים הבלתי-מובנות כלל וכלל שהלכו בהם עד עתה, ולהתחיל להתנהג בהנהגה אחרת המפורטת בתורתנו הקדושה, תורת חיים ותורת אמת שניתנה ונקראת על שמו של משה; ובתורה עצמה, השלימות היא - "לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא"¹ - ההלכות הפסוקות בשולחן ערוך.

ויש לומר על-דרך הצחות - מה שהפוסקים האחרונים מפרשים על הפסוק² "ובני ישראל יוצאים ביד רמה" - שפסקי-הלכה פוסקים כהרמ"א (רבי משה איסרליש). חלילה מלהתנגד לזה ולהסביר את דבריו לא כפשוטם וודאי שלא לעשות ההיפך מפסקיו.

והמדובר כאן הוא, על פסק-הדין הברור בשולחן ערוך הלכות שבת סימן שכט, שכאשר "נכרים ממשמשין ובאין" - למרות שעדיין לא הגיעו, אלא יש רק ספק וספק-ספיקא (שכך הדין בפיקוח-נפש, וזה סימן שמדבר בעניין פיקוח-נפש בשבת) - נוטלים כלי-זיין, אפילו בשבת, היות וישנו חשש - ולו הקלוש ביותר - ש"תפתח הארץ לפניהם".

ותמורת זאת, מתייגעים למצוא 'פשעט'לך', עושים אסיפות בהם מכריזים נגד הרמ"א בכל מיני לשונות, אך היות והרמ"א פסק - זה נעשה הלכה פסוקה, חתוכה והוראה נצחית, "ודבר אלקינו יקום לעולם"³, מפני שכך פסק הקב"ה.

הקב"ה הראה נס ונתן ליהודים שטח בו יוכלו ללמוד תורה ולקיים מצוות, אפילו שזה שטח שאינו בגבולות ארץ ישראל, וודאי בחלקים ששייכים לארץ ישראל לגבולותיה. ודאי שאסור רחמנא ליצלן לדבר אודות ויתור על עוד שטחים - "עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום"⁴! אף אחד אינו יכול למסור אף טפח אמה ו'שעל' מארץ ישראל בכללות, ובפרט מהמקומות שאומות-העולם לא יכולים להונות אותנו.

יש להבהיר: כשם שקודם מתן-תורה היו ארבעה כתות על הים - אף עתה ישנם הכיתות

(1) סוטה כה, א.

(2) בשלח יד, ח.

(3) ישע' מ, ח.

(4) שם ח, י.

"קראתי ואין עונה"

הללו, אך יש לשלול זאת [אז, לא היה פלא גדול לטעון כך - אך היום, לאחר מתן-תורה וההיווכחות בתוצאות אותם כיתות - פלא בכלל שיש לשלול זאת].

כיתה הא':

ישנם המשכנעים אחרים שהשיטה להשאר ביהדות היא - "ניפול למצרים" - נוטלים בידיהם שטחים ומוסרים אותם למצרים. יודעים הם שהמצרים אינם מסתפקים ב"תבן וקש" אלא רוצים ודורשים הם הרבה יותר, ואף אומרים זאת במפורש.

כיתה זו כבר מסרה כמה ענינים, רחמנא ליצלן, שיש בהם עניין של פיקוח-נפש כפשוטו!!! שאין הכוונה רק על פיקוח-נפש במובנו הפשוט, אלא הכוונה גם על דברים המפעילים דברים שונים - כגון נפט, שנזקקים לו בכל מיני מצבים ובמיוחד במצב של פיקוח-נפש - ולמרות זאת מסרו יותר מתשעים אחוז מהנפט שהיה בידינו, בטענה: "ניפול למצרים", נסתמך על הבטחותיהם!

כיתה הב':

ישנה כת נוספת, הטוענת שצריכים למלחמה - להגן ולהפיל אימה כשיראו שמתכוונים ברצינות, ועל-ידי שיעמדו בתוקף - "תפול עליהם אימתה ופחד"⁵, ולא מצד "כחי ועוצם ידי"⁶, אלא "בגדול זרועך" של הקב"ה, מכיון שכך נפסק בשולחן ערוך של הקב"ה.

גם לכיתה זו יש לומר: בגשמיות לא יצטרכו להלחם - ה' "יסדר" שכבר ילחמו בינם לבין עצמם, כך שהיהודים כלל לא יצטרכו ליטול בזה חלק; החלק של היהודים הוא, להיות מוכנים כפי שהיה ביציאת מצרים "וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים"⁷ - שיצאו עם חמשה מינים של כלי נשק. אכן, כשנמצאים בגלות כה חשוכה - נצרכים להגיע לכאלה לבושים.

כיתה ג':

ישנה עוד כיתה הטוענת שיש לסמוך על הנס. וזאת, למרות שכתוב בשולחן ערוך שצריך להתכונן עם נשק.

(5) בשלח טו, טז.

(6) עקב ח, יז.

(7) בשלח יג, יח.

אנשי כיתה זו לא שייכים לזה, כיון שהם סומכים על הנס, ואף עושים טובה ומתפללים. סיבת התנהגותם באופן שכזה נובעת מכך ש"לא ברכו בתורה תחלה"⁸. כלומר, שאמנם לומדים הם תורה אך לא חושבים אודות נותן התורה - הקב"ה - שציוה שצריך ליטול כלי נשק היות ואם יתנו להם חלקים "תהא הארץ נוחה ליכבש בפניהם" - אצלם, זה לא מונח כן, הם "סומכים על הנס"!

כיתה הד':

הם אלה שאומרים "ואנחנו נצווה" - על-ידי קול התורה וקול התפילה! - אמנם צריך שתהיה תפלה ותורה - אך השולחן-ערוך פוסק שמצוה שהזמן-גרמא דוחה לימוד התורה, וצריך לעשות את המצוה כי הזמן-גרמא, ועל-ידי-זה נפעל יתרון בלימוד התורה שבא לאחרי קיום המצוה שהזמן-גרמא.

הדרך הישרה:

ועל כל אלה לנהוג באופן של "ויסעו" - הזנחת ההנחות שהיו עד עתה. ומכיון ש"אין לך דבר העומד בפני התשובה"⁹ - הקב"ה מסייע בידו לעשות תשובה. ואת כל האנשים ששכנע אותם לנהוג שלא כפי הדרך הנכונה - מחפש אותם ואומר להם "דברים שאמרת לי לפניכם (כפי שאמר אחד האמוראים) טעות הם בידי"¹⁰, מכיון שראה בשולחן ערוך כיצד באמת יש לנהוג.

ואז הולכים "בנערינו ובזקנינו ובבנותינו"¹¹, יחד עם התורה שמאחדת את היהודים, יחד עם חלקם בעולם, כש"כספם וזהבם אתם"¹², ובאופן של "ונצלתם את מצרים"¹³ - מבררים את הניצוצי קדושה מכל מקום שהם, והולכים לקבל את פני משיח צדקנו - באופן של "ובני ישראל יוצאים ביד רמה"² - בקרוב ממש.

(מעובד ע"פ שיחת יי שבט תש"מ)

(8) בבא-מציעא פה, ב.

(9) רמב"ם הל' תשובה פ"ג הי"ד.

(10) ראה עירובין קד, א. וש"נ.

(11) בא, י, ט.

(12) ישעי' ס, ט.

(13) שמות ג, כב.

"קראתי ואין עונה"

הקב"ה אמר שצריכים את א"י – ואילו אותו רב טוען שלא צריכים אותה!

היות וחיים בעולם עם רעיונות פראיים - אזי נתחדש לאחרונה רעיון חדש והוא:
העובדה שהתורה ניתנה במדבר זוהי ראייה שלא צריכים את ארץ ישראל.

שאותם הוגי רעיונות אלו - יביטו בחומש, ובחומש עצמו בעשרת הדברות¹ אשר ניתנו
במתן תורה (שהם בפשטות היסודות דהיהדות) - ויראו שלאחרי ארבעה הדברות
הראשונות מגיעים לדיבור "כבד את אביך ואת אמך" (ובדיבור זה אפילו אומות-העולם
"נחה דעתם" היות שעד אותו דיבור הם טענו "כבוד עצמו הוא דורש"²) אשר מיד ממשיך:
"למען יאריכון ימיך על האדמה אשר ה' אלוקיך נותן לך".

כלומר: הקב"ה אומר שבשעה שיהיה "כבד את אביך ואת אימך" לא יקבלו יותר
הצלחה בלימוד התורה, ולא יקבלו עולם-הבא ("לחזות בנועם ה"³), אלא יקבלו את השכר
- לחיות בארץ ישראל הגשמית.

ולא סתם לחיות על ארץ ישראל אלא "יאריכון ימיך על האדמה אשר ה' אלוקיך נותן
לך" - שיחיו עד מאה ועשרים שנה ועוד יותר בארץ ישראל כפשוטו!

למרות שהיהודים ידעו אשר הנשמה יוצאת מהגוף, היא מקבלת שכר נצחי - למרות
זאת בכדי לקבל על-עצמם את הציווי של "כבד את אביך ואת אמך", לא אמרו שהם יקבלו
על-זה שכר רוחני, גן-עדן, עולם-הבא, ש"י עולמות (או אפילו שי"א עולמות), אלא "למען
יאריכון ימיך על האדמה אשר ה' אלוקיך נותן לך" - כלומר שהם יקבלו את ארץ ישראל
הגשמית.

וזהו השכר היחידי שהקב"ה מצא צורך לכתוב.

ולכן, כאשר אחד מגיע ואומר שלא צריכים את ארץ ישראל הגשמית רחמנא-ליצלן,
שילך ושאל את הקב"ה אם צריכים זאת או לא!

(1) יתרו כ.

(2) קדושין לא, א.

(3) לשון הכתוב - תהלים כז, ד.

משיחת ש"פ משפטים תשי"מ

וכן שיביטו בתוך החומש ששם מסופר, כאשר היהודים יצאו ממצרים, אומר הקב"ה ליהודים⁴ "והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים, והצלתי אתכם מעבודתם, וגאלתי אתכם בזרוע נטויה... ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלוקים גו"⁵! - ארבעה לשונות אלו אינן מספיקות, שהרי מיד ממשיך⁶ "והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי את ידי לתת אותה לאברהם ליצחק וליעקב, ונתתי אותה לכם מורשה". ולכאורה, הקב"ה הרי כבר הוציא את בני-ישראל ממצרים - מה הם עוד צריכים?! - על-זה אומר הוא ששלימות הגאולה היא כשיגיעו לארצינו הקדושה דווקא!

והיות זה "והבאתי אתכם אל הארץ" בא בהמשך ליציאת-מצרים. לכן, כשם שאת יציאת מצרים צריכים לחיות באופן תמידי כמו שנאמר⁶ "בכל דור ודור חייב אדם לראות את-עצמו כאילו הוא יצא היום ממצרים", באותה מידה, יש לחיות באופן תמידי את ההליכה לארץ ישראל.

אם הרב אינו מעוניין להראות את מקורותיו - יש לדעת שהוא פסק נגד ההלכה!

זוהי שהשני שואל: הרי התורה ניתנה במדבר ולא בארץ ישראל?! - יש לענות לו על-זה שזוהי כבר שאלה בת אלפיים שנה! שהרי המדרש⁷ שואל את השאלה, וגם עונה עליה - שאם התורה היתה ניתנת בארץ ישראל, אזי יהודי ארץ ישראל היו אומרים שהתורה שייכת רק להם. ולכן התורה ניתנה דווקא במקום הפקר, במדבר - בכדי להראות שהתורה שייכת גם ליהודי חוץ לארץ.

מופרך לגמרי לומר שכיון שהתורה ניתנה במדבר - זוהי ראייה שלא צריכים את ארץ ישראל, אלא אדרבה: דוקא בארץ ישראל נמצאת תכלית השלימות שאליה יכולים היהודים להגיע (גם בלימוד התורה שלהם), וכמאמר-רז"ל⁸: "אין תורה כתורת ארץ ישראל".

וכאשר רב מוסמך נעמד ואומר שלא צריכים את ארץ ישראל (ואומר זאת למרות שזה קשור עם פיקוח-נפש של ריבוי יהודים ולמרות שהרמ"א פוסק כך בפירוש בשולחן-ערוך

(4) ואראו, ו-ז.

(5) שם, ח.

(6) פסחים פ"מ"ה.

(7) ילקוט-שמעוני יתרו רמז רפו. ועוד.

(8) בראשית-רבה פט"ז. ויקרא-רבה פי"ג, ה. ועוד.

"קראתי ואין עונה"

הלכות שבת) - הרי שצריכים לשאול אותו "מאיזה טעם דנתוני"⁹! - יש לדרוש ממנו שיראה את כל המקורות לפסק-הדין שלו.

ובאם הוא אינו רוצה לומר מהיכן הוא לוקח את מקורותיו - צריכים כל אלה העומדים סביבו לדעת שהוא עושה היפך ההלכה!!!

גם כאשר הרב פוסק בדין של שווה-פרוטה, ואפילו כשאחד מבעלי הדין הוא איש פשוט ביותר - הנה כששואל את הרב "מאיזה טעם דנתוני" - אזי צריך הרב לפתוח ולהראות לו את כל המקורות שמהם לקח הוא את הדין!!! - ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר זה מגיע לדין של פיקוח-נפש - אז וודאי שהרב צריך להראות את כל מקורותיו לפסק שלו, ובאם לא - צריכים כולם לדעת שהוא עושה היפך ההלכה, רחמנא-ליצלן!

לפני מספר שנים, דובר שכשמגיעים לענין של רפואה - הרי אף אם הדוקטור אינו מניח (שני זוגות תפילין וגם אם אינו מניח) אפילו זוג תפילין אחד - הדין הוא שכאשר הוא אומר שצריכים לחלל את השבת עבור ענין של פיקוח-נפש (וכן אם אומר שצריכים לחלל את יום-הכיפורים) - אזי חייבים לציית לו.

אמנם, אין הכוונה שמחללים שבת ויום-הכיפורים כיון שכך הרופא ציוה - אלא כיון שכך אומרת התורה. אולם התורה עצמה מצווה שיש לחלל את השבת כשהרופא אומר לעשות זאת.

ומדברים אלו - נעשה רעש ופוטפוטי דברים: מה פירוש שצריך לציית לרופא, הוא הרי אינו שומר תורה-ומצוות?!

וכשאמרתי להם, שיפתחו את השולחן-ערוך, ויראו שאכן כך הוא הדין (שצריכים לציית לרופא מומחה) - הם ענו לי, שאינם רוצים ללכת להסתכל! - מפני שעסוקים בדברים אחרים וממילא אין להם זמן!

מקרה זו חוזר על עצמו גם עכשיו, בנוגע לשטחי ארץ ישראל: כשאומרים לאותם "רבנים" שפסקו שמותר למסור את השטחים - שיש לשאול מומחה לעניני צבא האם השטחים הינם בגדר של "עיר הסמוכה לספר" (ואם ימסרום זה יהיה ענין של פיקוח-נפש).

(9) ראה סנהדרין לא, ב.

משיחת ש"פ משפטים תשי"מ

שאו זה פסק-דין ברור שאסור למוסרם - עונים הם שכלל לא מתכוננים (לא היום, ואף לא מחר) לשאול את המומחה (לענינים אלו)!

בשו"ע וברמ"א¹⁰ נפסק ש"בעיר הסמוכה לספר" - אפילו כשהנכרים באים "על עסקי קש ותבן" בלבד, "יוצאין עליהן בכלי זיין ומחללין עליהם את השבת", ו"אפילו לא באו עדיין אלא (רק) רוצין לבוא" - ואילו הוא אוחז אחרת.

ולא זו בלבד: אלא כאשר שואלים אותו "מאיזה טעם דנתוני" - כלל אינו רוצה לומר מהם מקורותיו לפסק דינו!

היות והקב"ה נתן לו בחירה חפשית - לכן הוא יכול לבחור שלא לשאול מומחה לעניני צבא. ולא לומר "מאיזה טעם דנתוני" - אך תלמידיו מוכרחים לדעת שרובם עשה היפך ההלכה!!!

הדין ש"יוצאים עליהם בכלי זיין" - תקף גם בזמן שלום:

לאחרי-זה נוספה טענה חדשה:

שהדין בהלכות שבת מדבר רק בזמן מלחמה אולם בזמן "שלום" - הדין ש"יוצאין עליהם בכלי זיין" - אינו רלוונטי. ובפרט שזהו שלום שיש עליו עדים, ואף ערב, ולא סתם אלא ערב שהוא מעצמה (= 'סופר פאוור').

אולם כל זה היה יכול להיות נכון באם לא היה טעם למה אכן צריכים לצאת "עליהם בכלי זיין", ולחלל עליהם את השבת. ובמקרה כזה היה ניתן להתווכח האם פסק-דין זה רלוונטי בעת "שלום" או לא.

אולם ברגע שכתוב בפירוש טעם לדין זה (שכאשר גוים באים "אפילו על עסקי תבן וקש" ואפילו "לא באו אלא רוצים לבוא" אז "יוצאין עליהם בכלי-זיין") שזהו משום - "שמא ילכדו העיר ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם" - ממילא אבן הבוחן היחידית לראות מתי דין זה חל, הוא אם "נוחה הארץ ליכבש לפניהם" או לא. ובאם-כן - אזי הדין חל ולא עוזרים שום סברות הגיוניות (כמו שדין זה אינו רלוונטי לתקופת שלום), היות וישנו טעם מפורש כיצד לבדוק האם ההלכה חלה.

(10) סשכ"ט ס"ו.

"קראתי ואין עונה"

ובעניננו: היות והכל מודים שהשטחים הם בגדר של "עיר הסמוכה לספר", ובאם ימסרום תהיה "הארץ נוחה ליכבש לפניהם" - לכן, יש לצאת "עליהם בכלי-זיין".

בנוסף להנ"ל – בעת כלל אין שלום!!!

נוסף לעובדה שגם בעתות שלום חל פסק-דין זה - הנה עתה אין כלל "שלום". וכעת כבר אפשר לגלות שעשו גיוס של חצי מליון אנשים לצבא, והעמידו אותם על אחד הגבולות בכדי שלא יהיה כלום. פעולה זו גילתה שצריכים לעשות כפי שהרמ"א פוסק, ש"יוצאין עליהם בכלי זיין".

וכן, מאז הסכם ה"שלום" שנחתם לפני כשנתיים, התרכו המקרים בהם חודרים מחבלים לשטחי ישראל הרבה יותר ממה שהיה לפני ה"שלום"! - אך את רוב המקרים מעלימים, ורק מקצת מהם - מגלים.

שמכל זה רואים עד כמה נהיה "שלום".

הטבע הוא, שכאשר נכנעים ללחץ אחד - זה מזמין לחץ נוסף, וכן הלאה. וכמו-כן בעניננו: בתחילה נכנעו ללחץ וויתרו על הנפט (שזה גרם להפסד כספי גדול מאוד), אחר-כך נכנעו ללחץ מארצות-הברית. וכשהערבים רואים כיצד ישראל נכנעת ללחץ אחר לחץ - הם מקבלים תוקף לתבוע עוד ועוד - ומזה באות כל התוצאות הקשות בדמותם של ריבוי מחבלים ומקרי חבלה וכדומה.

ולכן, אין מנוס, אלא מלהתנהג כפסק השולחן-ערוך (והרמ"א) שכאשר נכרים מגיעים ל"עיר הסמוכה לספר" - יוצאים עליהם בכלי זיין. כלומר, אנשי צבא שיגנו על הארץ.

ומלבד הענין של פיקוח-נפש, צריכה להיות גם הגנה על ארץ ישראל הגשמית, כמדובר קודם, שכבר בעשרת-הדברות כתוב בפירוש שיהודים מוכרחים את ארץ ישראל הגשמית!

וכפי שהרמב"ם אומר שיהודי מוכרח גשמיות - בני חיי מזוני ורוויחי בפשטות! - ובפרט ארץ ישראל הגשמית שזוהי תכלית השלימות שישנה אצל יהודים ואצל התורה. כלומר: אפילו יהודי העוסק בתורה אין לו להסתפק בתורה בלבד - אלא הוא צריך כל הזמן

משיחת ש"פ משפטים תשי"מ

לדעת ששאיפתו היא להיות "על האדמה אשר ה' אלוקיך נותן לך"¹¹. באם אין לו את הענין של ישיבה על ארץ ישראל - אזי חסר לו בלימוד התורה שלו!
אך כיון שנמצאים עדיין בזמן הגלות ו"אין סומכין על הנס"¹², וצריכים להגיע לדרכי הטבע בכדי להגן על ארץ ישראל - לכן צריכים שאנשי צבא יעשו זאת!
אולם חס-ושלום מלומר שיש תורה ויותר מזה לא צריך! - חייבים את ארץ ישראל!!!

לא זו בלבד שאסור למסור את א"י - אלא צריכים להכיר על-כך תודה לקב"ה:

והנה, בשעה שנותנים ליהודי טובה גשמית חייב הוא להודות על כך:

וכפי שהגרא מספרת¹³ ש"רצה לעשות חזקיה משיח", אך היות וחזקיה לא אמר שירה על הנס שאירע עמו - לכן לא נהיה משיח, ולכן נמשכת הגלות כבר למעלה משלושת אלפים שנה! ולכן נמצאים אנו בשנת ה'תש"מ בחושך כפול ומכופל!

וכל זאת, לא משום שחזקיה לא הכיר בניסו. אדרבה: חזקיה הכיר בנס שאירע עמו - אלא כל זאת אירע רק משום שלא מסר שירה בפיו!!!

וכן הוא גם בנוגע לארץ ישראל: לא רק שחס-ושלום מלומר שלא צריכים אותה, אלא צריכים להכיר בטובה שהקב"ה עשה עבור היהודים!

לכאורה, מדוע מדברים אודות ענינים אלו? - הרי כיון שנמצאים בשבת עליה נאמר¹⁴ "וקראת לשבת עונג" - אזי לכאורה צריכים לדבר רק אודות ענינים של "עונג", ולא על ענינים המצערים, ובפרט כשנמצאים במקום קדוש?!

(ובפרט כשנמצאים בשבת מברכים-חודש אדר שזה מראה שאפילו כאשר יהודים נמצאים במצב ש"אכתי עבדי אחשוורוש אנן"¹⁵ - בכל זאת "קיימו וקיבלו היהודים"¹⁶).

(11) עקב יא, כא.

(12) ראה פסחים סד, ב. זה"א קיא, ב.

(13) סנהדרין צד, א (בלילה אחד הומתו כל צבא סנתריב שצר על ירושלים ומנה 185,000 חיילים).

(14) ישעי' נח, יג.

(15) מגילה יד, א.

(16) אסתר ט, כז.

"קראתי ואין עונה"

הביאור בזה: סיבת הדיבור אודות כך הוא - בכדי שלא ישאר שום רושם ושום מחשבה (הן למעלה והן למטה...) שישנו קא-סלקא-דעתך אצל יהודים שלא צריכים לנהוג כפי שנפסק בשולחן-ערוך.

לפרסם לעין כל: למרות שרוב זה סמוך "איש מפי איש" - בכ"ז הוא לא פוסק!!!

וכיצד פועלים כזה רושם למעלה ולמטה?! - על-ידי שיפרסמו זאת לעין כל, שלמרות שזהו דין מפורש, שכאשר מגיעים לכזה מצב מוכרחים לשאול אצל מומחה באותו ענין - הרי שאותו רב לא שאל מומחה בענינים אלו.

ומכיון שכך - הרי שהוא מוציא את-עצמו מלהיות פוסק!

יש להכריז לעין-כל - שלמרות שרוב זה הוא סמוך "איש מפי איש" - אולם היות והוא עצמו מודה שהוא לא שאל מומחה לאותו ענין, וכששואלים אותו "מאיזה טעם דנתני"⁹ - הוא אינו רוצה לענות - לכן הוא מוציא את עצמו מלהיות פוסק בישראל!

הטעם לזה שהוא אינו עונה "מאיזה טעם דנתני" - הוא פשוט משום שאכן אין לו כל מקור לדין זה! היות ופסק זה הוא היפך השולחן-ערוך, היפך הירושלמי והיפך הגמרא (בעירובין) בכבלי!

והטעם היחידי שהוא אומר שיש למסור שטחים - זה משום שכך החליט מראש, ולכן לא שייך לשנות זאת! - כך הוא החליט, ולך תעשה לו משהו!

והסיבה לכל הצרות - עד לפיקוח-נפש - היא שנאת חנם ושנאת אחים! - שישנם כאלו הגורמים לשנאה ומחלוקת בין יהודים!

וכפי שהגמרא מספרת¹⁷ שעל-ידי שנאת חנם נחרב בית-המקדש, כיון ששנאה ומחלוקת אצל יהודים היא היפך היהדות והיפך התורה:

תורה ענינה שלום כמאמר-חז"ל¹⁸ "כל התורה כולה ניתנה לעשות שלום בעולם" - ודוקא כאשר ישנו שלום בין יהודים, אז מצליחים. אך כאשר ישנם כאלה המסתובבים

(17) יומא ט, ב.

(18) רמב"ם הל' חנוכה פ"ד הי"ד.

משיחת ש"פ משפטים תשי"מ

ומפיצים שנאת חנם ומחלוקת בין יהודים - זה גורם שיעשו היפך פסק-דין ברור בשולחן-
ערוך, עד כדי-כך שמביאים יהודים לידי פיקוח-נפש רחמנא-ליצלן!
ומכיון שישנה שנאת חנם, צריכים לבטל זאת על-ידי אהבת חנם, בכך שיאהבו יהודי רק
בגלל שהוא יהודי.

ויהי-רצון שלא נזדקק לדבר עוד אודות ענינים אלו, היות ויתגלה בעולם איך כל
הענינים נוהגים על-פי התורה, ויתקיים "דבר אלוקינו יקום לעולם"¹⁹.
והיות שהגמרא פוסקת²⁰ ש"כלו כל הקיצין" - אזי שיבוא כבר משיח צדקנו "וילמד את
כל העם כולו" גם עם אנשים פשוטים. והוא, יראה להם את כל המקורות למה שלומדים,
ולא יאמר להם: אתה הנך איש פשוט ואינני מחוייב להראות לך את המקורות! - וכן הוא
לא ידרוש שיעמדו לפניו, אלא הוא ירד לכל יהודי וילמד עמו כל התורה כולה - אפילו את
האל"ף בי"ת.

ויתקיים מה שנאמר בפרשתינו²¹: "ושמתי את גבולך מים סוף ועד ים פלשתים וממדבר
ועד הנהר" עד "כי ירחיב ה' את גבולך"²² - בגאולה האמיתית והשלימה שתגיע דווקא על-
ידי פעולה הפכית משנאת חנם, בקרוב ממש ובעגלא דידן.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת משפטים, מברכים-החודש אדר (פרשת שקלים), תש"מ)

(19) ישעי' מ, ח.
(20) סנהדרין צז, ב.
(21) כג, לא.
(22) ראה יב, כ.

"קראתי ואין עונה"

כשיהודי אוהז ב'ידית' של נשיא הדור – בכוחו להפיל פחד על אומות העולם:

[דיבר אודות בניית שיכון חדש בירושלים¹]:

כאן המקום להעיר, שמקווים שלכל-הפחות, היום (ראש-חודש אדר) יוכלו להתחיל כבר בבניית השיכון בירושלים עיר-הקודש (אודותיו דובר ביו"ד שבט).

היות ונמצאים בעולם בו מונחים בדיפלומטיה, בפיסות נייר ובכתיבת ניירות, וצריכים לעבור את כל 'סדר ההשתלשלות' בשביל לקבל נושא מסויים - אז בעוונותינו הרבים נגרם צער רב, והמשרדים שצריכים למסור את הרשיונות לבניית השיכון בירושלים - הציגו דרישות שונות ומשונות: שיציגו בפניהם כל-מיני סוגי ניירות וערביות.

ובינתיים עובר עוד יום ועוד יום, והצד שכנגד אינו נח אלא רק מגדיל את תביעותיו ודרישותיו. ובני-ישראל מפחדים ממנו - היפך הוראת המגילה ש"מרדכי לא יכרע ולא ישתחוה"².

הנהגה זו לא היתה הנהגת מרדכי בלבד, אלא "הגידו לו את עם מרדכי"³. כל יהודי בעת שאוהז ב'ידית' של מרדכי שבדורו (נשיא הדור) - אז בכוחו ויכולתו (ואדרבה: בזה מתבטא תקפו) - ש"לא יכרע ולא ישתחוה". ואדרבה: "שמעו הולך בכל המדינות", וזה יפיל את פחד היהודים עליהם (על אומות-העולם) שלא יתעסקו - לא עם חברון, לא עם יהודה, לא עם שומרון, ועל-אחת-כמה-וכמה לא עם ירושלים עיר-הקודש.

אלא אדרבה: כיון שנפל פחד היהודים עליהם, הם רואים שהיהודים אוהזים בידשקייט לא מצד "כחי ועוצם ידי"⁴. ואמנם כיון ש"אתם המעט מכל העמים"⁵ - צריכים היהודים להגיע לעזר וסיוע ממדינות שונות - אולם יחד-עם-זה יודע היהודי שהוא מודה בכל התורה כולה [שזה מתבטא בכך שהוא כופר בכל העבודה-זרה כולה, ובפרט שהוא כופר בדיבורים שמהם משמע שה'גוישקייט' הוא בעל-הבית בכל העולם - היות והקב"ה הוא

(1) ראה גם שיחת ה' דחנוכה תש"מ.

(2) אסתר ג, ב.

(3) שם, ו.

(4) עקב ח, יז.

(5) ואתחנן ז, ז.

בעל-הבית היחידי על העולם]. ולמרות ש"דינא דמלכותא דינא"⁶ - זהו רק בנוגע לדברים שאינם קשורים ליהדות (ולכן בהם הוא מוותר), אולם בשעה שזה נוגע לבטחון ושמירת עם ישראל - שלימות התורה, שלימות העם ושלימות הארץ - אזי אף אחד מאומות-העולם אינו בעל-הבית עליו, ואדרבה: "שמעו הולך בכל המדינות", הוא נהיה בעל-הבית על כל העולם.

אולם, ישנם יהודים שכל-כך התרגלו למנהגי ודרכי העולם - עד שההרגל נעשה טבע שני⁷, ולכן אינם מסוגלים לאשר משהו לפני שמציגים בפניהם עשרות 'ניירות'. ולא מסתפקים בזה אלא אף מכנסים אסיפות וועידות, ורק לאחר חודשיים של המתנה - נותנים את החלטתם.

וכל-זאת, כאשר הכל מוכן כבר - הכסף, הרצון והענין. ולמרות זאת - הם ממתנינים ואינם עושים את מה שנחוץ לטובתם, לטובתנו, לטובת כלל ישראל ולטובת כל שבעים אומות-העולם - בניית שיכון חדש בירושלים עיר קדשנו, קרית מלך רב.

ויהי-רצון שכשנכנסו לחודש אדר - הוא החודש "אשר נהפך להם"⁸ - הרי ש'יהפכו' את כל הסדרים שהיו עד עכשיו, ומיד יתנו רשיון, ואת כל העזרה שצריכים לתת, ושיכריזו על-כל-פנים שבימי סגולה הללו, ימי הפורים האלו - התחילו כבר לבנות בפועל את השיכון הזה בירושלים.

וכן כך צריך לעשות ולבנות כל יהודי מד' אמותיו - שגם כשיכנס אליו לא יהודי, הוא יראה שזהו בית יהודי היות והיהדות מופצת ונראית בכל פינה על-ידי קופה, ספר ומזוזה. ואין הכוונה שהיהודי יראה זאת כבית במובנו המצומצם - בבית הפרטי - אלא כל יהודי כאשר הולך ברחוב - אינו צריך להכריז שהוא בן אברהם יצחק ויעקב, היות ורואים זאת עליו "כל רואיהם יכירום כי זרע ברך הוי' המה"⁹.

ויהי-רצון שאותם ענינים העומדים כעת בדיבור - ירדו מטה במעשה, תיכף ומיד!

(מעובד ע"פ שיחת ראש חודש אדר תש"מ)

(6) גיטין י, ב.
(7) תניא פי"ד.
(8) אסתר ט, כב.
(9) ישעי' סא, ט.

"קראתי ואין עונה"

הוראת המגילה: "לא יכרע ולא ישתחוה" לפני הגוי!

אחת ההוראות הנלמדות מסיפור המגילה היא:

לכל יהודי ישנו כח מיוחד ש"בשעתא חדא וברגעא חדא" - לא רק שיוכל לשנות את הנהגתו להנהגה אחרת, אלא - יוכל להפוך את הנהגתו לגמרי וכהמובא במגילת אסתר¹ - "ונהפוך הוא".

ובעניננו:

בעת מלחמת ששת-הימים "ראו כל אפסי ארץ"² את הנסים הגלויים שאינם מלובשים כלל בדרכי הטבע - שעשה הקב"ה לעם ישראל.

נס זה היה צריך לגרום ל"ארים נסי על ההרים"³ - "נס" מלשון הגבהה - להגביה את היהודים על-ידי יהדותם, ולהכיר בכך שזה נס ומתנה מן השמים. וממילא, צריכים היו מיד להרבות ביהדות על-ידי בניית בתי-כנסיות ובתי-מדרשות, מקוואות-טהרה, ועל-אחת-כמה וכמה ליישב את ארץ ישראל.

תמורת זאת - עוד תוך כדי הנס כבר שלחו שלוחים, התנהגו כ"עבדים כנעניים", ומיהרו לושינגטון להתחנן שיקחו את השטחים אותם נתן הקב"ה בניסים גלויים, אך אותו גוי, שבגלל ה"לב מלכים ושרים ביד ה"⁴ - היה מחסידי אומות-העולם - סירב לקחת בחזרה!

אין כל חילוק מה היתה סיבת סירובו - התוצאה "המעשה הוא העיקר"⁵ - שהיה נס בתוך נס, שאותם גויים סירבו לקחת את השטחים שהיהודים קיבלו מן השמים ורחמנא-ליצלן הסכימו לוותר עליהם!

והמשיכו לרדת מדחי אל דחי: כיון שלא הצליחו לפעול על הגויים שיקחו הכל, החלו כשיטת 'צעד אחר צעד', לתת להם מעט מעט, כשבראש ובראשונה - הציעו לתת להם את ירושלים העתיקה!

(1) ט, א.

(2) לשון הכתוב - תהלים כח, ג. ועוד.

(3) ע"פ ישעי' מט, כב.

(4) ע"פ משלי כא, א.

(5) אבות פ"א מי"ז.

וכשהגיעו לשלב של מסירת הנפט ואז החלו אנשים לזעוק: כיצד אתם מוסרים את הנפט?! - הרי על-ידו מפעילים מכונות ובתי-חרושת ובו גם תלוי בטחון מליוני היהודים הגרים בארץ - נמצאו הטיפשים שהסכימו לכתוב בעיתונים שמסירת הנפט לא תזיק לבטחון, כיון שיש מספיק נפט לכמה שנים - שקר זה, לא רק שהינו בגדר של "מילתא דעבידא לאיגלויי", אלא כלל אינו שייך במציאות: אדם נורמלי שאינו משוחד על-ידי אינטרסים מסויימים - אשר יברר מה זה נפט, כיצד ניתן לאחסנו ולכמה זמן יחזיק האחסון - לא היה מדפיס בעיתון שקר שכזה, וטעמו בצידו: כיון שהעיתון אינו נזרק, אלא נשמר בארכיון - הרי שלאחר שבוע, חודש, שנה או יותר, שאז יווכחו שאין זה מציאותי - יראו לו את הדברים שאמר, ויטענו: הרי כתבת שיש נפט במקום מסויים המספיק לכמה שנים?!

אך כאשר האנשים ראו את הכתוב בעיתון אשר ישנו נפט המספיק לכמה שנים, טענו: היות וזה הודפס בבירור 'שחור על-גבי לבן', כנראה שיש בזה קורטוב אמת, כי אחרת - לא היו מדפיסים זאת.

וכשהצד שכנגד הבחין שבישראל נמצאים במצב של "יכרע וישתחווה" וכבר נתנו חצי - אף שאמרו שלא יוותרו על עוד - פתחו בתביעה חשאית שהפכה לגלויה: כשם שכבר ויתרתם על חלק שיש בו נפט, ואף אמרתם שיש מספיק נפט - לכן אתם צריכים להמשיך להיות 'אנשים טובים' ולתת עוד קצת, ללא מריבות.

עוד לפני החתימה עם המצרים הציעו אוטונומיה בגדה המערבית!

וכדי לקדם את חתימתם של המצרים על ההסכם - לכן, עוד קודם לחתימה כבר הציעו היהודים, שבגדה-המערבית - יהודה ושומרון - תהיה אוטונומיה! - משמעות האוטונומיה היא, שהיהודים יהיו שם - לא 'בעלי-בתים', אלא - באי-כחם של אומות-העולם לשמור על השטח עד שיגיעו לידי החלטה סופית.

ולמרות שהציעו זאת - דאגו שזה לא יודפס בעיתונים! - מדוע התחרטתם - הרי אתם לחמתם נגד האוטונומיה?!

ואילו היהודים לא היו מקלקלים על-ידי שליחת השלוחים למלך או לשר הרוצים בטובתם של ישראל (שהסיבה לכך היא מכיון ש"לב מלכים ושרים ביד ה'") - לא היינו נמצאים במצב כה איום ונורא בעיני בטחון - כפי שנמצאים עתה!

"קראתי ואין עונה"

ועד כדי כך התדרדרו - שלפני שלשה ימים הדפיסו במיוחד שלפי השקפתם - המצב הבינלאומי של ישראל אף פעם לא היה כל כך טוב כפי שהוא עתה. והיות שלא רצו להיראות שוטים ולהיות לצחוק בעיני כולם - לכן הוכרחו להוסיף שאין זו דעת כולם אלא דעת אחדים מהם. אך מכל-מקום, ישנם אנשים הטוענים ומשכנעים שמצב זה הוא מצב טוב בה-בשעה שאין זה כך כלל וכלל! - הם החליטו שהם יכולים 'לעבוד' על העולם, לתת ולתת, עד - "אל תפתח פה לשטן"⁶ - למה שזה יכול להביא.

אך זה לא יעלה בידם, כיון שלכל יהודי ישנה הנקודה העצמית שלו, שלא נותנת לו מנוח, וחודרת ותופסת אותו, ומגלה את פנימיות רצונו, שהוא (כפסק הרמב"ם⁷) - לעשות את רצון הקב"ה; ורצון הקב"ה הוא - שארץ ישראל לגבולותיה תהיה שייכת ליהודים!

ואפילו כשנמצאים בחוץ-לארץ - רצון הקב"ה הוא: כאשר באים גויים ודורשים "תבן וקש" - 'אבן-הבוהן', לדעת כיצד לנהוג - היא ההלכה הפסוקה בשולחן ערוך באופן ברור. אין צורך להגיע לחכמת בשר-ודם ולהסבריו - היות והקב"ה מסר את התורה למשה, והיא נמסרה הלאה איש מפי איש, דור אחר דור, עד ה"בית-יוסף" והרמ"א בשולחן ערוך (כפי הרמז השגור בפי האשכנזים [ובדורינו גם בפי הספרדים] - "ובני ישראל יוצאים ביד רמה"⁸ - רמ"א).

ובפרט שבדבר זה מסכימים הרמ"א והבית-יוסף - שאין חילוק כיצד מבקשים ומדוע מבקשים את ה"תבן וקש" - אלא כשיש חשש ש"תפתח הארץ לפניהם", צריך לאחוז נשק אפילו בשבת ואפילו כשהם רק "ממשמשין לבוא"!!

וכשרוצים לפרש שדין זה נאמר רק כאשר נכרים צרים על ישראל ומכריזים שיפתחו במלחמה (אלא שמלחמה זו היא על "תבן וקש", שאז צריכים להתכונן ולעמוד נגדם) ולא במקרה בו יושבים יחדיו שלשה נציגים, סביב שולחן עגול, וטופחים על השכם, ומבטיחים לעזור אחד לשני - הרי זה היפך דעת הבית-יוסף והרמ"א!!!

(6) ברכות יט, א.

(7) הל' גירושין פ"ב ה"כ.

(8) לשון הכתוב - בשלח יד, ח.

אין צורך להסתכל בנושאי-כליהם בכדי לדעת זאת - הם עצמם כותבים בפירוש, שהדין אינו בא למנוע מלחמה מיידית, או לגרום שיטפחו על השכם ולא יריבו - אלא טעם הדין הוא: "שמא תפתח הארץ לפניהם"!

הם אומרים במפורש: אנו רוצים את כל הארץ, כל יהודה ושומרון וירושלים העתיקה!

ובפרט, שכאן אין צורך להבין דבר מתוך דבר (שמתוך שהם רוצים "תבן וקש" - תפתח הארץ לפניהם), אלא הם אומרים זאת במפורש: אותם אלה המכונים בפי כמה יהודים "אחים" ו"ידידים-טובים" אומרים בפירוש שאינם מסתפקים ב"תפתח הארץ", אלא רוצים את כל הארץ!

ואפילו ה"מתונים" שבהם אומרים שהם רוצים את כל יהודה ושומרון, עזה וירושלים העתיקה!!!

ואולי אחרי שיקבלו את כל זה - יהרהרו בדבר, האם לעשות שלום אמיתי, או למצוא כבר מה לעשות.

וכאמור: במעמד ומצב כזה, אפילו בחוץ-לארץ, פוסקים הבית-יוסף והרמ"א, שאין כל חילוק אם הם מגיעים עם אנשי-צבא או עם דיפלומטים, שולחים שלוחים, או יושבים בתוך בנין סביב שולחן עגול, סועדים, שותים תה וטופחים על השכם באחוות-אחים - אלא, הבחינה היחידה היא - האם "תפתח הארץ לפניהם" או לא!

וכאמור, דין זה חל אפילו כשהמצב המדובר הוא בחוץ-לארץ, על-אחת-כמה-וכמה כשמדובר אודות ארץ ישראל, שם נוגע הרבה יותר ה"תבן וקש" וה'שעל' - היות והיהודים בארץ ישראל מקובצים ומצומצמים בשטח מאוד קטן - לכן, כל תזוזה יכולה מאוד להזיק, רחמנא-ליצלן!

ובפרט שכאן, הם אומרים במפורש מהי כוונתם ואת מה הם רוצים!

ולמרות זאת חוגגים ושמחים באמרם שלעולם לא היה מצב כה טוב עד שאפילו ישנה שגרירות מצרית בארץ ישראל. בכלל, מתעלמים שזה פתח פתוח למרגלים היכולים להימצא בבנין השגרירות ובבנין הסמוך, מכיון שכל מי שיגיע לבנין הזה יצטרכו לנהוג בו בכבוד ובדרכי נועם ושלוש.

"קראתי ואין עונה"

אין צורך לשער מהם התוצאות מכך - כל מי שרק רוצה יכול לדעת מה קורה בשגרירות ארצות-הברית בירושלים העתיקה בנוגע לבטחון ארץ הקודש, ומטעמים מובנים לא דשים בזה בעיתונות (ותבוא עליהם ברכה, שלא מפיצים מיד בעיתונים ענינים בלתי-רצויים), אך אנשי-הבטחון יודעים מה קורה שם.

אך מה שרוצים כעת לפתוח שגרירות שאסור להתקרב לשם ולעשות ביקורת - (אכן אין ברירה, אך) צריכים לדעת שזה דבר ומקור להביא ענינים של "מהרסייך ומחריבייך ממך ייצאו"⁹ מאותו בנין, הי'-לא-תהיה!

ולא נמצא אחד ויחיד שיזכיר אודות זה, ואף לא עושים שום פעולה שתמנע את זה! ההנהגה עד עתה היא בדומה לאחד שהכניס את אצבעו לקערה מלאה מים רותחים, וכאשר הרגיש שנכווה - נשב עליה בפיו, אך מיד לאחר מכן שב וקרב את אצבעו לקערה!

בתחילה: כבר לאחר הסכם ההפרדה - בינים - שנחתם ב-1975 - הפרו אותו המצרים מספר פעמים בהכניסם יחידות צבאיות לשם. כל הנ"ל נעשה לעיניהם של משקיפי האו"ם שנכחו במקום.

וכך מתנהגים עתה, רחמנא-ליצלן: בתחילה נתנו שטח בסיני, כולל את אבו-רודס ושטחי הנפט, וכאשר מיד ראו את הצרות-צוררות שנגרמו מכך - מיד החלו לעשות רוח,

בדמות שליחת המשקיפים, בכדי שווינגטון תביא עוד קצת כסף ונשק. אך מיד לאחר כמה חודשים - החלו שוב למסור שטחים, וכבר בעשרים-וארבע שעות הראשונות הכניסו המצרים לשטח ההוא מטוסים צבאיים, אלא שישראל ביקשה מהעיתונאים להעלים עובדה זו - מה נוגע כיצד זה מתפרסם בעיתונים?!! - תעשה משהו לבטחון המדינה!!!

הרי כבר נכוות פעם אחת - מדוע אינך מחזיק את עצמך חזק-חזק בכדי לא להיכוות שוב?!

הבטיחו למתיישבים שיהיו שם לעד - אך הפרו את ההבטחות!

ולאחרי-זה עשו דבר - "שומו שמיים" על הצרות שזה גורם עד-עתה: בהתחלה הראו דוגמא להתיישבות יהודית, והבטיחו להם שיהיו שם לעד ולעולמי-עולמים, ומיד כשהגיעו

(9) ישעי' מט, יז.

משיחת פורים תש"מ

מחו"ל - אותם מתיישבים ערכו להם קבלת-פנים, והשקיעו בה בגוף, בממון, ובעיקר - בנשמה.

ולאחר-מכן הראו דוגמא כיצד אינם מתחשבים בהבטחות שהבטיחו, וציוו והכריחו אותם להתפנות מאותם התיישבויות שהבטיחו להם לעין-כל שלא יפנו אותם משם, עם כל מיני הבטחות.

וכשטוענים כלפיהם אודות המרמה שעשו - כנראה שהעיתונאים אינם מדפיסים זאת - אומרים מיד: מה אתם מספרים לנו מה הבטחנו ואמרנו לכם ושעשינו כך וכך - הרי אתם עצמכם יישבתם אותם ב"ימית" ומסביב לה, והבטחתם הכל, וכעת אתם מפנים אותם משם!

ואתם מצדיקים את עצמכם, בטענה שהבטחתם לצד השני ואינכם יכולים להפר את ההבטחה?!

וכפי הסדר ד"מי שיש לו מנה רוצה מאתיים", וכן הלאה - "מי שיש לו מאתיים רוצה ארבע מאות" - החלו שוב ללחוץ! ולא כבעבר, שהמתינו כמה חודשים בין לחץ ללחץ, אלא מיד החלו לדרוש דברים. ואיימו, שאם לא יתנו להם - הם יעשו כך וכך.

הודפס בעיתונים שיש הרי עסק עם בני-אדם - נשאלת השאלה: אם פתאום נהיית איש של פרנציפ, שאתה אומר שעבור שלום צריך לעשות הכל - מדוע פינית את "סעטלמענט" וביטלת את הבטחתך ונתת את זה. ומדוע אתה אומר למסור הכל בחמש שנים, אם זה דבר טוב - תעשה את זה בחמשה ימים?!

היה המעשה בשכם, שאמרו לראש-העיר כך וכך, ואח"כ אף הראו לו באצבע (רמזו לו) - היתכן שאינך מקשיב? אך לאחר-מכן ביטלו את זה קבל עם ועדה. קיוו לתקן זאת, שכאשר יגיע משהו אחר יעמדו בתוקף - אך זה עתה הראו הפוך.

יכולים לתפוס את הרוצחים (בחברון) אך מפחדים מה"חלונות הגבוהים"...

וגם זה לא עזר, והיה המעשה בחברון, שעד עתה לא תפסו את מי שירה (בבחור-הישיבה יהושע סלמה הי"ד - ראה בארוכה שיחת מוצאי ל"ג בעומר ש.ז.) - כולם יודעים ומודים שהמטרה והשב"כ נמצאים שם, וכשרוצים למצוא - מוצאים, ויודעים להיעזר

"קראתי ואין עונה"

בערבים - מדוע אם-כן לא מוצאים? - מפני שידועים, שכשאר ימצאו זה 'יזיו' בחלונות הגבוהים!

הם עושים חשבון לעצמם: הרי אם נמצא את הרוצחים, נצטרך לנהוג בהם באופן כזה שבושה לנהוג בו בפני כל העולם - עדיף אם-כן, שיחשבו שאנו 'בטלנים' שאינם יכולים למצוא רוצח מאשר שנמצא אותו.

זה בדיוק כאדם החייב חוב, ועומדות בפניו שתי ברירות: או לשלם את החוב, או שיוותרו לו על החוב. ובמקום זאת, נוהג הוא בדרך שלישית: הוא מוחל לעצמו על החוב. - הם עצמם כבר מחליטים, שאם המצרים ינהגו כך וכך - אזי הם כבר ימצאו איזו אמתלא והסבר, וידאגו שזה יפורסם בעיתונות ויתקבל אצל האנשים בעולם, ועל-ידי-זה יפסיק הלחץ.

כך היה בשכם ובחברון: שני מקומות אלו נקנו על-ידי היהודים בכסף מלא, כנכתב בתורה-שבעל-פה ובתורה-שבכתב, ועל שני מקומות אלו נכתב במדרש, שהם מקומות שצריכים להזהר בהם היות והם מוכנים לדברים בלתי-רצויים. כך היה בשכם ולאחר-מכן בחברון.

בתחילה הכריזו בשיא התוקף שכשם שלערבי יש רשות להתיישב בירושלים, בתל-אביב ובכל מקום שיהיה - כך גם ליהודי תהיה הרשות להתיישב בחברון (על-פי האמת צריך להינתן הרשות ליהודים להתיישב גם ברבת-עמון, באלכסנדריה ובבגדד, שכך דרך כל העולם, אך כאן מדברים על חברון) שהשליטה בה נתונה בידי היהודים ומאז ומתמיד שייכת ליהודים - היות ואברהם קנה זאת ב"ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר"¹⁰. ובפרט, כטענתם, שכעת יש שטר בעלות על כך שחברון שייכת ליהודים - ולכן, הכריזה הממשלה שהיא תתן את כל ההגנה ואת כל האפשרויות לגור בחברון במנוחה - היות וכך צריך להיות על-פי החוק.

וכשהערבים ראו שמתכוונים ברצינות - מיד ירדו שלב-אחר-שלב בתביעותיהם.

אמנם בתחילה הגיעו להחלטה שלא יישבו - אך בפועל, יִשְׁבוּ באופנים שונים. אך אחרי-הפרגוד באו אליו בטענה: אתה עצמך אמרת שתעשה הכל עבור שלום, ואתה עצמך

(10) חיי-שרה כג, טו.

אמרת שחווה קעמפ-דייוויד אין למעלה ממנו - ואם-כן מדוע פתאום שינת את דעתך והעמדת את השלום בסכנה בשביל חברון?! - מדוע צריכים להתמקח על חמש או עשר בתים?!

היישוב היהודי בחברון עדיין מחזיק קצת - אך לא מכיון ש"לא יכרע ולא ישתחוה"¹¹, אלא בעזרת תירוצים וסיבות. אמנם, יש לקוות שה' יעזור וימצאו תירוץ נוסף אך התוקף צריך לבוא מסיבה אחרת!

מהמגילה למדים, שלמרות שהיהודים "נהנו מסעודתו" - ובפרט כאן שזו לא היתה סעודה של רשע אלא של שליח לעשות טובות ליהודים - בכל-זאת - מלמדת אותנו המגילה - כאשר לאחרי זה נמצאים במעמד ומצב של "עם מרדכי" - הרי הנקודה העיקרית (של עם מרדכי) היא "לא יכרע ולא ישתחוה" - זה מה שהחזיק את היהודים במשך אלפיים שנות גלות, ועל-ידי-זה שמרו על "דתיים שונות מכל עם"¹².

מסירת אבו-רודס - "תחילת נפילה - ניסה"

וכאמור, אף שישנו הכלל בתורה¹³ ש"אין צועקין על העבר" - מסירת "אבו-רודס" שזה היה "תחילת נפילה" - ניסה¹⁴ ולאחר-מכן החזרת שדה-הנפט "עלמה" ואת "ימית" - אך על-כל-פנים, ראו לפני כחצי שנה - שאז עמדו בתוקף - שההתמקחות היתה שלא בערך יותר טובה מעכשיו.

הרי בסופו-של-דבר, בכל מקרה יאלצו להפסיק לוותר - ואם-כן, שיפסיקו עכשיו, בכדי שמשהו יישאר בידינו.

וכמדובר כמה פעמים, שלא די בהכרזת הכרזות - מכיון שראינו שהכריזו הכרזות ומיד למחרת התחרטו. הדרך היחידה היא: לעשות מעשה בפועל - ליישם את מה שהכריזו, וזה מראה שהתכוונו באמת, והראיה שעשו מעשה.

(11) אסתר ג, ב.

(12) שם, ח.

(13) ברכות נד, א.

(14) סוטה מד, ב. פירש"י שופטים כ, ט.

"קראתי ואין עונה"

ליישוב את הגבולות כדי שלא "תפתח הארץ לפניהם!"

אכן, כעת קשה יותר ליישב את כל הגבול מאשר לפני שלש שנים - אך לא מדובר כאן אודות בניית ישובים ומרכזים, אלא לעשות רק בניה על הגבול שעל-ידו לא תוכל הארץ להיפתח לפניהם, וזו גם תהיה סיבה טובה לא להחזיר, היות ואין בונים כדי להרוס ולגרש, אלא בונים מבצע על הגבול (שהוא פרוץ) כדי שלא "תפתח הארץ לפניהם" - וכאמור שאת זה יכולים לעשות בימים ספורים.

וכאמור, אף שזה קשה הרבה יותר מאשר לפני שנה - אך זה מה שיש לעשות. מה-גם שעל-ידי עמידה בתוקף זו - המצב יהיה הרבה יותר טוב מאשר אם ימשיכו בויתורים ולא ישמרו על הגבול.

ולעשות זאת תוך כדי הדגשה לצד שכנגד, שלא רוצים לגרש אף אחד, לא רוצים לבנות ישובים חדשים או ערים חדשות - אלא רק לשמור על הגבול!

אך לאידך, כלל לא צריכים להסביר מדוע יש לשמור על הגבול - היות ואת זה כולם יודעים, ואף לא צריכים להביא ראיות לכך ממעשי המחבלים, רחמנא-ליצלן - שאותם בלאו-הכי מעלימים ומסתירים בכדי שלא יירד מצב-הרוח, ואף מפרסמים שמעולם לא היה מצב בינלאומי כה טוב בין ישראל לעמים, עד כדי כך, שטוענים שמסירת הנפט היא טובה לישראל, ואף האיומים שמאיימים מדינות ערב על ארצות-הברית בכדי שילחצו על ישראל - זה גם לטובה, כטענתם. וזאת אומר בפירוש אותו אחד המכונה כ'מסבירן משרד החוץ'.

אך האמת היא שהלוואי ולא היינו מגיעים למצב בו אנו נמצאים עתה - מצב גרוע ביותר! - הלוואי שהיו נעצרים ומסתפקים בזה שהם מחזיקים בנפט של אבו-רודס ועלמה (בנוסף לכל ה'עומק אסטרטגי' וכל מה שקשור לתכניות מלחמה) - שגם זה גרוע ביותר, אך ידוע פתגמו של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו (הריי"ץ - בשם זקנו הוד כ"ק אדמו"ר המהר"ש): "אם טוב הוא טוב - יותר טוב הוא לא יותר טוב"?! - וכן להיפך.

וכאן לא הסתפקו במה שויתרו - אלא בתחילה ויתרו על אבו-רודס, לאחר-מכן הגיעו למצב גרוע יותר - העניקו להם את עלמה, ואחר-כך גרוע יותר - זריקת היהודים מימית, וכך המשיכו בדרך זו עד שהגיעו לסיפור בשכם, ועכשיו לסיפור בחברון - מוותרים על ערים ומרכזים - שמאחורי-הפרגוד כבר ויתרו עליהם שנים קודם.

פסק השו"ע – תקף אף ב"תבן וקש" ובפרט כשהם אומרים בגלוי מהי כוונתם!!!

על בטחון הארץ אי-אפשר לוותר! - ולכן, היות וכל המקומות האלה קשורים לבטחון הארץ - לא ניתן לוותר עליהם! - ואשר לכן, יש ליישב את כל הגבולות (הן את הגבול המזרחי, הן הגבול הצפוני, והלוואי שלא יחשבו על עוד גבולות) בטענה האמיתית המיוסדת על השולחן-ערוך¹⁵ הפוסק שכשיש אפשרות ש"תפתח הארץ לפנייהם" - צריכים למנוע זאת, אפילו בשבת, אפילו כשרק "ממשמשין לבוא" ואפילו כשזה רק בשביל "תבן וקש".

ואין כל חילוק היכן מדברים אודות הויתורים: סביב שולחן עגול, או בחזית. ובפרט כעת שהם כבר אומרים במילים ברורות מהי דרישתם ואת מה הם רוצים.

ויהי רצון, שעל-כל-פנים מכאן ולהבא - היהודים יעשו את הקב"ה לבעל-הבית. ויתירה מזו: שהוא יהיה גם בעל-הבית על מה שנעשה בעבר - אלא שלשם כך צריכים את עבודת התשובה, שתשובה מהפכת את המעשים שנעשו בתחילה היפך רצון ה' - לזכויות.

אך בכדי שהעבר יתוקן, ראשית כל, מכאן ולהבא יש להתנהג בצורה הראויה - שמעתה והילך לא ימסרו שטחים ואף יציבו שמירה קפדנית על הגבול. וכשיבקשו מהם למסור את השטחים - יעמדו בתוקף - "לא יכרע ולא ישתחוה".

לקבל בחזרה את כל השטחים – גם את אלו שכבר החזירו לערבים!

אך גם תשובה זו אינה עדיין תשובה שלימה, אלא "תשובה מיראה" - תשובה שלימה תהיה בשעה שיעשו "ונהפוך הוא" - שיחזרו בהם גם בנוגע לענינים שאירעו בעבר - והוא: שיקבלו בחזרה את כל הדברים שהיו שייכים ליהודים, כולל גם את כל השטחים של ארץ ישראל לגבולותיה.

שזה צריך להיעשות בדרכי שלום - על-ידי שיראו שמתכוונים לכך באמת, ועומדים על-זה בתוקף, והראיה שעשו מעשה בפועל - וממילא זה יביא שזה יהיה בדרכי נועם, ולא תיפול שערה ארצה מראשם של היהודים, ואדרבה: זה ימנע מהמחבלים מלעשות את מה

(15) הלכות שבת ס"ט ס"ו.

"קראתי ואין עונה"

שהם עושים עתה, רחמנא-ליצלן, מעשים שלמרות שנמנעים מלפרסם אותם - זה לא משנה את היותם.

זוהי ההוראה שצריכים ללמוד מימי הפורים - שאנו "עם מרדכי", ולכן "לא יכרע ולא ישתחוה" וכפי הכתוב במגילה¹⁶ ש"לא יסופו מפי זרעם". כלומר, שתכונה זו - שיהודי "לא יכרע ולא ישתחוה" - נמשכת עד סוף כל הדורות! - נבחר ונציגי הציבור - צריכים לנהוג כך כפשוטו! - ו"יפה" - לא רק יום אחד קודם, אלא - "שעה אחת קודם"¹⁷.

ומפורים מגיעים לשושן-פורים, שזה תוספת יום על היום-טוב. ובפרט בירושלים העתיקה, שהיא ירושלים האמיתית, מוקפת חומה. ובשונה משאר חלקי ירושלים עליהם יש שקלא-וטריא מה נקרא "סמוך" ומה נחשב "נראה" - על ירושלים העתיקה אין שום שאלות, אלא קוראים בה את המגילה בחמשה עשר באדר - שושן-פורים.

ויהיה "מסמך גאולה לגאולה"¹⁸ - גאולה פרטית על-ידי שלימות התורה, שזה יביא לידי "משלוח מנות איש לרעהו" - לימוד עם אותו אחד שחסר לו משהו בתורה, וודאי שיעשו "מתנות לאביונים"¹⁹ - לאלה שאין להם מושג ביהדות אך בעצם נפשם הם "תאבים לכל דבר", לא רק לענינים הפשוטים שביהדות, אלא גם לשלימות - קיום מצוות בהידור, ולימוד התורה בשלימות עם פנימיות התורה.

וזה יאחד את היהודים, ואז יתאחדו שלשת השלמויות - שלימות העם, שלימות התורה ושלימות הארץ, וזה יביא ל"מסמך גאולה לגאולה" - גאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו.

ואז יחגגו את חג המצות בירושלים העתיקה, בבית-המקדש הנצחי, ובינתיים יהיה "ילחם מלחמת ה' וינצח" - שמשח צדקנו יסיים את הגלות ויביא את ה"אתחלתא דגאולה" יחד עם הגאולה השלימה, "ויבנה מקדש במקומו"²⁰, במהרה בימינו ממש.

(מעובד ע"פ שיחת פורים תש"ח)

(16) אסתר ט, כח.

(17) אבות פ"ד מ"ז.

(18) מגילה ו, ב.

(19) אסתר שם, יט-כב.

(20) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ד.

לא יכרע ולא ישתחוה" – פועל ש"נפל פחד היהודים עליהם!"

מגיעים אנו מימי הפורים, שיסוד הנס של פורים היה ה"לא יכרע ולא ישתחוה"¹ של מרדכי ושל כל היהודים שעל-ידי ה"לא יכרע ולא ישתחוה" נפעל ש"נפל פחד היהודים עליהם"² ועד ש"שמעו הולך בכל המדינות"³.

ומכיון ש"ימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם"⁴ - אזי מזה נלמדת הוראה לכל הדורות הבאים: על-ידי ההנהגה באופן של "לא יכרע ולא ישתחוה" זה פועל ש"נפל פחד היהודים עליהם".

ועל-זה ישנם הטוענים: הכל טוב ויפה - אך היות ואנו מה"עם חכם ונבון"⁵, במילא אנו מבינים בשכל את כל הענינים, ולשם מה צריכים להראות אותם (בכך שלומדים הוראה מימי הפורים)!!

אך מה שמבינים בשכל אינו דומה כלל למה שרואים בעיני בשר. ואף המציאות היא, שמנס מתפעלים יותר. והגם שבליובאוויטש לא התפעלו ממופתים, ו"הם היו פזורים תחת השולחן ולא היה זמן להתכופף ולהגביהם" - זאת מכיון שהיו טרודים בענינים אחרים. אך מכל-מקום, מצד חושך הגלות, ומכיון שהנשמה נמצאת בגוף - זקוקים לנס כדי לעורר את האדם. כל בן-אדם - אם רק יתבונן, ויתבונן במטרה לראות את האמת, מה שקרה אתו אתמול ושלשום - יראה שקרו עימו נסים גלויים.

ואפילו במדינה זו (ארצות-הברית), שלא זקוקים לנסים שלמעלה מדרך הטבע עבור פרנסה וכיוצא-בזה - אף-על-פי-כן, אם רק יתבונן, יבחין שקרו אתו נסים גלויים, ואדרבה, במדינה זו יותר מבכל מדינה אחרת. - זה מדובר אודות נסים הקורים ליחיד בחיי היום-יום. אך ישנם גם נסים כלליים השייכים לרבים, ולדוגמא: נס פורים, עם כל השתלשלות הענינים עד ל"נפל פחד היהודים עליהם".

(1) אסתר ג, ב.

(2) שם ח, יז.

(3) שם ט, יד.

(4) שם, ד.

(5) ואתחנן ד, ו.

"קראתי ואין עונה"

גם בימים אלו ממש אירע נס גלוי של "נפל פחד היהודים עליהם". החל מי"ג אדר, שאז היה "להקהל ולעמוד על נפשם"⁶ ולאחרי-זה סיום הנס ב"שושן פורים".

הנס שארע לאחרונה בקשר להצבעת ארצות-הברית נגד ישראל

והנס שאירע זה עתה יש לו קשר מיוחד עם ירושלים, היות ומשם יצאה ההחלטה - להתנהג ההיפך מ"לא יכרע ולא ישתחוה" - לתת את אבו-רודס ואת שדה-הנפט בעלמה - שבו נמצא חלק גדול מהנפט שארץ-ישראל צריכה לקיומה. וכן ההחלטה לסלק יהודים מישובם שבנו בממונם, בגופם ובנשמתם - עובדות שהעמידו ריבוי יהודים בסכנת פיקוח-נפש!

והיות שירושלים היתה מקום הקלקלה, ומשם הגיעה ה"יכרע וישתחוה" - לכן קרה הנס ב"שושן פורים" דווקא - כדי שיפרסמו ויכריזו ש"לא יכרע ולא ישתחוה".

הנס שאירע בי"ג באדר, ואחר-כך בט"ו באדר, הוא כדלהלן:

בשבת האחרונה, י"ג אדר, הצביעה ארצות-הברית על גזירה שהיא נגד היהודים - שעל-זה כולם אומרים פה-אחד, שכלל לא ניתן להבין מדוע הם הצביעו בעד גזירה זו, שהרי בארצות-הברית ידעו שעל-ידי הגזירה הזאת יהיה "רעש" בעולם, והם יאלצו להתחרט - ולמרות זאת הצביע נשיא ארצות-הברית בעד הגזירה.

ואפילו לפי הפרשנים האומרים שלא עשו זאת בכוונה, אלא שחל שיבוש במסירת המסר - זה גופא למעלה (או למטה) מדרך הטבע - היות ולנשיא יש שבעה שרים ולכל אחד מהם שבעה מזכירים - ולכן אין זה מדרך הטבע שיחול שיבוש כזה במסירת המסר. ועל-אחת-כמה-וכמה אם זה לא היה עקב שיבוש, אלא בכוונה - ודאי שזה למעלה (או למטה) מדרך הטבע.

כל-זה התרחש בי"ג אדר - אז עדיין לא ידעו מה יהיה אחר-כך וכיצד להתגבר על-זה - על-דרך מה שהיה בי"ג אדר בזמן אחשוורוש שהחזיקו במלחמה - "נקהלו לעמוד על נפשם"⁷ - ולא ידעו מה יקרה בסוף, ורק מפני שהתנהגו באופן ש"לא יכרע ולא ישתחוה" -

(6) אסתר ת, יא.

(7) שם ט, טז.

השתנה כל המצב ו"נפל פחד היהודים עליהם", ועד שאחשוורוש אמר למרדכי ואסתר "כתבו על היהודים כטוב בעיניכם בשם המלך וחתמו בטבעת המלך"⁸.

וכך בדיוק אירע עכשיו, לאחר מה שאירע בי"ג אדר: היות ואצל היהודים היה העניין של "לא יכרע ולא ישתחוה" בי"ד אדר (פורים) ובט"ו אדר (שושן פורים), ועוד קודם לזה (בתענית אסתר ובשבת זכור) היתה התעוררות אצל היהודים - זה פעל שיהיה "נפל פחד היהודים עליהם". ואכן, בט"ו אדר הביע מושל המדינה חרטה על מה שהצביע, וזה התפרסם לעין-כל, עד שזה פורסם בכל ה"שבע ועשרים ומאה מדינה", וכתבו אודות זה בכל העיתונים.

הבעת חרטה זו היא למעלה מדרך הטבע אף מההצבעה עצמה: היות וכאן ראו במוחש כיצד "נפל פחד היהודים עליהם"! ראו לעיני בשר את כל המאורעות שהתרחשו בזמן המגילה. ואין צורך להסתכל במגילה בכדי לדעת את ניסיה - אלא פותחים את העיתונים ורואים את כל הנסים של המגילה כפי שהם כתובים בלשון המדינה. וכהפתגם הידוע: כשמשיח יבוא - זה יתפרסם בעיתונים.

כלומר, היות שנמצאים בדור של "עקבתא דמשיחא", אזי נעשה שכל המגילה תכתב בעיתונים, כדי שכל אחד יוכל להבין שעל-ידי ש"נפל פחד היהודים עליהם" הם התחרטו על כל מה שהצביעו יומיים קודם, בדיוק כפי שאירע אז.

אך כנראה יהיו את אותם אלו שמיד יאמרו אשר לא "יד ה' עשתה זאת"⁹, אלא הכל נעשה על-פי דרכי הטבע. גם בזמן המגילה היו כאלו שניסו להסביר את כל המאורעות בדרך הטבע - שאחשוורוש פשוט כעס על ושת. אך כשמתבוננים במאורעות שאירעו בזמן המגילה, נוכחים לדעת שזה למעלה מדרך הטבע.

ההוראה מהנס - להפסיק להתפעל מהגויים ומלחציהם!

וכן בעניננו: כשמתבוננים קצת בכל הפרטים שאירעו כאן רואים שאין לזה שום הסברה על-פי הטבע; הן מה שלכתחילה הצביעו, ועל-אחת-כמה-וכמה מה שבסוף התחרטו

(8) שם ה, ח.

(9) ישעי' מא, כ. איוב יב, ט.

"קראתי ואין עונה"

ובטלו את הגזירה. וכפי שכתבו בכל העיתונים שזה היה משום ש"נפל פחד היהודים עליהם", וכן יהיה "נפל פחד היהודים עליהם" עד סוף כל הדורות.

היות והקב"ה עשה כזה נס גלוי בזמנינו - אין הכוונה שיסתפקו בזה ולא יעשו כלום, אלא הכוונה היא לפעול הלאה שתבוא התעוררות מכיוונם של היהודים, שיתחילו להתנהג באופן ש"לא יכרע ולא ישתחוה" - בכל התוקף!

ובפשטות: שיפסיקו להתפעל מהגויים, מעניני גויים ומהלחצים של הגויים, אלא יישבו את כל גבולות ארץ ישראל תיכף ומיד. לא כפי שנהגו עד עתה, החל מ"מלחמת ששת-הימים", שמיד לאחר הנצחון (שהיה על-ידי נסים גלויים מהקב"ה) הגיעו בדחיפות למסקנא שיש להחזיר את כל השטחים. ואחר-כך שני יהודים שאיבדו את-עצמם לגמרי בפני הגויים - עשו את החלטת האו"ם '242' - ממנה סובלים צרות-צורות עד היום הזה, היה-לא-תהיה!

242: החלטת או"ם הקוראת לישראל לסגת מהשטחים ששיחררה במלחמת ששת הימים. ליתר פירוט ראה שיחת י"ב תמוז תשל"ז.

אחד משני היהודים הללו בא מרוסיה, וגר ב'תחום המושב', והצטבר אצלו פחד עצום מהגויים, ולא רק מהמושל שגר בלנינגרד, אלא מכל גוי שגר בשכנותו. אחר-כך כשהגיע לארצות-הברית, עלה לגדולה ואף עשה כמה טובות ליהודים וליהדות - אך הפחד העצום מהגויים שהצטבר בעיירתו, נשאר אצלו גם במדינה זו.

היהודי השני הגיע מהקצה ההפכי: הוא תינוק שנשבה בין הנכרים, וגדל בסביבה לא יהודית, והיה מוקף רק בגויים ובענינים. ולכן, בשעה שהסתכל על העולם עשה חשבון על אצבעותיו שהגויים מרובים מהיהודים באין-ערוך. וכשישב היכן שנמצא, ראה - שכשמרימים את הידיים, אז "הידיים ידי עשיו" הם בריבוי גדול, ואילו יד יעקב יש רק אחת; והוא לא ידע שאצל יעקב העיקר הוא "הקול קול יעקב" שזה באין-ערוך למעלה מ"הידיים ידי עשיו"¹⁰ - ולכן איבד עצמו לגמרי בפני הגויים.

וכן היה לאחר-מכן בקעמפ-דייויד ("מחנה דוד"): נבהלו מהגויים ונכנעו ללחצים. שזה בדיוק ההיפך מההנהגה שהיתה צריכה להיות ב"מחנה דוד".

והביאור בזה: כשמזכירים את השם "דוד" - מיד מייחסים זאת גם לגלות, היות וכולם יודעים את הסיפור של דוד וגלית - גלית היה מגודל מאוד ולא הגיע 'סתם', אלא הגיע עם כלים - "כובע נחושת על ראשו ושריון קשקשים הוא לבוש", כמפורט בתנ"ך¹¹.

מה-שאיין-כן דוד היה קטן, והיו לו לא יותר מאשר אבנים קטנות - אך כיון שזרק אותם עם ה'לב היהודי' - קיבל אותם גלית במצחו, "ותטבע האבן במצחו ויפול על פניו ארצה". והנה, בדיוק כפי שהתרחש אז אצל דוד וגלית, שלמרות שגלית היה איש מדות - כפי שמעידה התורה - בכל-זאת דוד לא התפעל ממנו והלך נגדו בלבו היהודי, "בשם ה' צבאות אלוקי מערכות ישראל" - הרי כך בדיוק היו צריכים להתנהג גם כשהגיעו ל"מחנה דוד" (קעמפ-דייוויד) - לא להתפעל מהגויים. ולמרות זאת, שכשהגיעו ל"מחנה דוד" התנהגו בהנהגה הפוכה מהנהגת דוד עם גלית - אבדו את-עצמם לגמרי בפני הגויים ונכנעו ללחציהם.

ועד, שהציעו מעצמם לתת כמה דברים - אותם לא גילו בשעת-מעשה, אלא רק לאחר-מכן. ועד כדי-כך, שכשהיום מגיעים למצב בו לא נכנעים ללחצים ולא רוצים לתת - אומרים הגויים: הרי אתם בעצמכם הצעתם זאת, אז מדוע כעת אתם לא רוצים לתת את-זה?!

יישוב הגבולות בפועל יראה לגויים ש"אין על מה לדבר"!

ולכן 'מרעישים' כבר כמה שנים - החל ממלחמת יום-הכיפורים - שיש ליישב את כל גבול ארץ-ישראל. ודוקא כך יוכיחו לגויים שמתכוונים באמת שכל ארץ ישראל שייכת ליהודים, ושצריך לשמור על כולה מפני פיקוח-נפש.

אבל כל זמן שלא מיישבים את כל הגבול בפועל ממש - אלא רק מדברים, (שבדיפלומטיה הדיבור לא שווה כלום - כידוע) מבינים הגויים שמפחדים לעשות זאת, ולכן הם ממשיכים ללחוץ עוד יותר, היות והם רואים שדרכם צליחה.

מה-שאיין-כן כאשר יישבו את הגבול בפועל ממש - ראשית: זה יגביל אותם עצמם שלא יוכלו להתחרט מזה. ועוד ועיקר: זה יראה לגויים שאין מה לדבר על-זה, מכיון שזה כבר

(11) שמואל-א יז.

"קראתי ואין עונה"

לגמרי מאוכלס, והם יבינו שאין טעם ללחוץ מכיון שזה כבר לא יועיל.

ולמרות שכעת לא כל-כך קל ליישב את הגבול כפי שהיתה האפשרות מיד לאחר מלחמת יום-הכיפורים, ואפילו לא כפי שהיתה האפשרות לפני שנה או חצי שנה - אך הרי "אין צועקין על העבר"¹² וגם כעת עדיין לא מאוחר לעשות זאת, והרבה יותר קל לעשות זאת עכשיו מאשר מחר ומחרתיים.

ולכן צריך לנצל את ההזדמנות מיד, וליישב תיכף ומיד את כל הגבולות!

אין כל קושי ליישב את השטחים, הן משום שאף ערבי לא גר שם - ולכן אפשר ליישב את הגבול בריבוי יהודים, יחד עם אנשי-צבא האוחזים בנשק. והן משום שהצבא מוכן לעשות זאת ולא יתנגד להצעה כזו - בנוסף לעובדה שההוצאות ליישוב הגבול באופן כזה אינן כה גדולות. ואפילו באם ישנן כמה עיירות ערביות על הגבול - אפשר ליישב בכל שאר הגבול, מצפון ומדרום לעיירות אלו.

ולכן צריך לעשות זאת תיכף ומיד, ודוקא זה יבטיח בכל התחומים, מכיון שזה יראה באופן ברור לכל אחד שאין כבר מה לדבר אודות שטחים אלה - היות והם מיושבים. וכאמור, אם היו עושים זאת לפני כמה שנים - לא היו מדברים היום כלל אודות מסירת שטחים, אך לכל הפחות שיעשו זאת עכשיו, ועל-ידי-זה יימנעו הדברים שעלולים להווצר מחר או מחרתיים.

ואדרבה: הגויים עצמם משתוממים מדוע לא אכלסו את הגבול עד עתה.

לא מדובר כאן על בניית ערים באופן שדורש זמן רב - כמו שאחד אמר שזה יקח שלוש שנים והשני אמר חמש שנים - היות שעד שיעשו זאת, באפשרות הגויים ללחוץ חזק, ויכנעו ללחץ, וכלום לא יצא מזה.

וכפי שרואים זאת בפועל: כל עוד שזה נשאר בדיבור ולא נעשה בפועל - הגויים לא מתפעלים, ולוחצים לחץ נוסף, בידעם שהיום אפשר לומר כך ומחר אפשר לומר בדיוק ההיפך, כפי שכבר היה כמה וכמה פעמים, החל מהענינים שהתדברו עליהם ב"מחנה דוד", שמיד למחרת אחד אמר כך והשני אמר בדיוק הפוך.

(12) ברכות נד, א.

ניתן ליישב את הגבולות תוך כמה שעות!

אך כשיעשו מעשה בפועל ויישבו את כל הגבולות במשך כמה שעות ספורות ולא במשך כמה שנים - אז " אין אחר מעשה כלום"¹³ ולא יוכלו לעשות כלום כדי לשנות זאת.

ודוקא אז יהיה גלוי לעין-כל שלא מדברים 'סתם', אלא מתכוונים באמת - שבכדי שלא "תהא נוחה הארץ ליכבש בפניהם", לכן יש להגן על-עצמם והדרך היחידה לעשות זאת היא: על-ידי יישוב כל הגבול בהרבה אנשים יחד עם חיילים חמושים.

ופעולה זו ניתן לעשות על-ידי שעוקרים את הרגשי-נחיתות שיש בפני הגוי ו'גוי'שקייט', ולא מתפעלים מה"גוי קטן", היות ויודעים שמדובר כאן בפיקוח-נפש, שעל-זה יש פסק-דין ברור בתורה שכשנמצאים במצב של פיקוח-נפש - למרות שנמצאים עמוק בתוך הגלות, בחושך כפול ומכופל - אסור להתפעל מהגויים, ואפילו אם הוא "גוי גדול" - אלא צריכים לקחת כלי-נשק ולהיות מוכן להגן על עצמם מכל הסיכונים.

וזה פסק-דין ברור לא רק ליהודים אלא גם לגויים, צריכים רק לומר להם זאת בכל התוקף וגם הם יסכימו לזה בכל התוקף, מכיון שהם יראו שזה אמת - ומאמת כולם מתפעלים.

ולא כמו אותם אלה שכאשר רק רואים גוי - מתבטלים לגמרי ממציאיותם, בגלל הרגשי-נחיתות שיש להם כלפי ה'גוי'שקייט' הנמצא בתוכם. ואף-על-פי שמצד הזמן הנה הנה בא משיח צדקנו - אבל במצב נפשו הוא אוהז רחוק מ"אתחלתא דגאולה", היות ונפשו נמצאת בעומק החושך הכפול ומכופל של הגלות. ולמרות שכ"ק מורי-וחמי אדמו"ר אמר¹⁴ שהנשמות לא הלכו בגלות (אלא רק הגופים) - זהו כפי שהעניין מצד-עצמו, אך היות ויהודי הוא בעל-בחירה - יש לו את הבחירה להמשיך ולתקוע גם את נשמתו בגלות!

ולכן הוא מרגיש נחות לגמרי בפני הגוי, מפני שסובר שהוא צריך לרוץ אחרי הגוי ודוקא כך הוא נעשה למציאות. ועל-זה אומרים לו: תדע שאתה יהודי ו"נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם"¹⁵ ונתנו לך שליחות למסור את הפסק-דין של השולחן-ערוך והרמ"א, שאפילו כשנמצאים בזמן הגלות, ואפילו לא בארץ הקודש אלא מחוצה לה - כאשר ישנו

(13) בבא-מציעא ז', א.

(14) ראה לקו"ד ח"ד תרצ"ב, א.

(15) שמואל-א טו, כט.

"קראתי ואין עונה"

מעמד ומצב של פיקוח-נפש, צריכים ליטול כלי-נשק ולהישמר מכל הסיכונים.

והעיקר הוא - שיממשו זאת בפועל, ומה שיותר מהר, ולא לחכות עד שיעשו מסיבות וועדים. וכן שלא יתפעלו מ"מה יאמרו הבריות" באו"ם - שהם טוענים שליישב את הגבול זו לא דרך טובה לגשת לעניין, וזו לא דרך דיפלומטית - היות שיודעים ש"לי הכסף ולי הזהב נאם ה' צבאות"¹⁶, וכמו-כן "לי השכל", ולכן הדרך הנכונה והישרה על-פי שכל זה דוקא כאשר מתנהגים כפי ציווי הקב"ה.

ושיפסיקו לתרץ תירוצים, שלא עשו מכיון שזה הבטיח כך והשני הבטיח כך, שאוי-ואבוי על כל התירוצים ואף רואים בפועל לאן מובילים התירוצים - לעוד ועוד וויתורים. וכשהגוי רואה שרק מתרצים תירוצים, ובפועל מוותרים לו כל מה שהוא רוצה - הוא דורש יותר, כי אין לו מה להפסיד, ועד שהם דורשים הכל, כפי שהם אומרים בפירוש.

ולכן הדרך היחידה היא להתנהג כפי שפוסק הרמ"א בשולחן ערוך, שכשמדובר אודות עיר הסמוכה לספר, צריכים לאחוז בנשק ולעמוד בגבול, לשמור על כל השטחים. ודווקא כשמתנהגים כפי שפוסק הרמ"א בשולחן ערוך¹⁷ - מתקשרים עם משה (ר' משה איסרליש) עד למשה רבינו - ואזי בטוחים שודאי נצליח. ויקויים "ובני ישראל יוצאים ביד רמה"¹⁸, וכידוע ש"יד רמה" (על דרך הצחות) מרמז על הרמ"א, שכשבני-ישראל נאחזים ברמ"א - "יוצאים ביד רמה" מהגלות לגאולה האמיתית והשלימה.

הטענה שלבני-ישראל מספיק המדבר והתורה - ההיפך מנוסח התפילה:

ובנוגע לאלה הטוענים שליהודים מספיק המדבר והתורה, ולא צריכים את כל שטחי ארץ ישראל, רחמנא ליצלן - שידעו, שזה ההיפך מהתפילות שיהודים מבקשים כבר דורי-דורות מהקב"ה שלוש פעמים ביום "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים" ו"לירושלים עירך ברחמים תשוב", והיפך תפילת יום-טוב "מפני חטאינו גלינו מארצנו" - שאלה הם תפילות שאנשי-כנסת-הגדולה קבעו שבני-ישראל יבקשו, ושבני-ישראל מבקשים זאת בפועל כבר אלפי שנים עד היום הזה!

(16) חגי ב, ח.

(17) אורח-חיים סשכ"ט ס"ו.

(18) בשלח יד, ח.

משיחת ש"פ תשא תש"מ

ומי שטוען שלא צריך את ארץ ישראל, ומתבטא ביטויים שונים על פסק-דין הרמ"א -
יהי לו אשר לו, אך "אנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר"¹⁹.

ואם רוצים להתווכח אתו - שיאמרו לו להביט בסידור בתפלת "שמונה-עשרה" של
ימות החול, ובתפילות שבת ויום-טוב - ויראה מה בני-ישראל מבקשים בכל יום! - וכל
טענותיו גורמות רק לבלבול ואינן מועילות לא לתורה, ולא לעבודה, ולא לגמילות-חסדים.

וצריך לדעת שעל פסק-דין הרמ"א אין מה להתווכח, ולחדש פירושים ופשטל'ך - היות
ופסק-דין זה נכתב יחד עם טעם: "שמא ילכדו העיר ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש
לפניהם".

ויהי רצון, שיהיה "ובני ישראל יוצאים ביד רמה" על-ידי משיח צדקנו, שהוא יבטל את
כל הגויים ואת כל הגויל'שקייט, והוא יביא את ה"אתחלתא דגאולה" ואחריה את הגאולה
האמיתית והשלימה, ויקויים "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"²⁰ בקרוב ממש
ובשמחה וטוב-לבב.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת תשא (פרשת פרה) תש"מ)

(19) תהלים כ, ח.

(20) מיכה ז, טו.

"קראתי ואין עונה"

כששואלים את אותו רב מנין לו שצריך להחזיר השטחים – אין לו תשובה!

בהפטרת פרשת פקודי מובא אודות ירושלים הפסוק¹: "לא בחרתי בעיר מכל שבטי ישראל לבנות בית כו". פסוק זה – וכן "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים"² – קשורים לענין שהזמן גרמא:

נמצאים אנו בהעלם והסתר, ובחושך הגלות ומכופל שהתגבר כל-כך, עד שמגיע יהודי בעל זקן ומנצל את כח ה' בחירה החפשית³ שניתנה לו עבור "ובחרת בחיים"⁴ – כדי לבחור ולומר ששטחי ארץ ישראל, עד לירושלים עיר-הקודש – בהם בחר הקב"ה, "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים" – צריכים לתתם רחמנא-ליצלן, לגויים!

ועוד יותר: אותו יהודי טוען שכך יש לעשות על-פי התורה!

בכך גדל עוד יותר החושך הכפול והמכופל של הגלות – שהרי מטרת התורה היא לפעול "אתהפכא חשוכא לנהורא"⁵, שהתורה תאיר את העולם – ותמורת זאת, הוא לוקח את התורה ומשתמש בה להרבות ולהעמיק את החושך כפול ומכופל.

לא נשמע אף פעם כדבר הזה!!!

ואף מביא 'פשטע'לך' לסברה מבהילה זו: היות והתורה ניתנה במדבר, זוהי ראייה שאין צריכים את השטחים של ארץ ישראל.

שיפתח את הספר הקרוי 'מכילתא' אותו כתבו תנאים, ויראה שם⁶ את הסיבה לכך שהתורה ניתנה במדבר ולא בארץ ישראל: בכדי שיהודי ארץ ישראל לא יאמרו שהתורה שייכת רק לארץ ישראל – אלא התורה שייכת לכל היהודים, גם ליהודי חוץ לארץ, וגם לאותו יהודי הנמצא במדבר-שממה.

וכששואלים אותו מהיכן הוא למד בתורה שצריך להחזיר שטחים – הוא לא עונה!

(1) מלכים-א ח, טז.

(2) תהלים קיא, ו.

(3) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1309.

(4) נצבים ל, יט.

(5) ראה זח"א ד, א.

(6) מכילתא דר' ישמעאל יתרו ספ"ה.

משיחת ש"פ ויקהל-פקודי תש"מ

גם כאשר ילד קטן מגיע לברר אצל 'גדול בישראל' מקור לפסק-דין שפסק - מחוייב אותו רב לענות מה מקורו לדין שפסק!

אם הוא עונה שאין לו פנאי להשיב, ואין זה לפי כבודו - צריך הוא לדעת שזה היפך הנהגת התורה, והיפך אהבת-ישראל - הקשורה ל"ואהבת את ה' אלוקיך"⁷, ועל-ידי הנהגה כזו, הוא דוחה יהודים מהיהדות, היות ועל-פי תורה "לא הביישן למד"⁸, אלא התלמיד מוכרח לשאול את רבו מה שאינו מבין, ועיקר העיקרים - שרבו חייב לענות לו.

ועד, שמסופר בגמרא⁹ שר' פרידא למד עם תלמידו 400 פעמים אותו ענין, בכדי שיבין. זאת אומרת: למרות שהוא למד עם תלמידו 399 פעמים, והתלמיד עדיין לא הבין - בכל-זאת לא התפעל ר' פרידא, ולמד אתו פעם נוספת.

ואילו בנדון-דין - אפילו פעם אחת הוא אינו מעונין להסביר לתלמיד!

אצל אומות-העולם יש אמנם כזה אחד, שמה שהוא יגיד - יקבלו ללא פיקפוקים. אך אצל היהודים, אמנם "כל המהרהר אחר רבו כמהרהר אחר השכינה"¹⁰ (שזה נלמד במכילתא מהפסוק¹¹ "ויאמינו בה' ובמשה עבדו", שהאמונה בה' קשורה באמונה במשה), אך יחד עם זה, צריך התלמיד לשאול, כשיש לו שאלה, אפילו את משה רבינו - ומשה רבינו צריך לענות לו, ואף להראות לו את המקור! - זוהי דרך והנהגת התורה.

ואין המדובר דוקא כשבא תלמיד גדול, או גאון גדול, ושואל מה המקור לדבריו של הפוסק - אלא אפילו כשבא יהודי פשוט מהשוק ושואל "מהיכן דנתוני" - מוכרח הרב לענות לו.

ואם הוא עונה (שהוא לא ישיב מהיכן מקורו היות) ודבריו הם "הלכה למשה מסיני" - אזי הוא צריך לציין מתי בדיוק הוא עמד על הר סיני, ולהראות בדיוק את המקום שעמד בהר סיני, כשהקב"ה מסר לו זאת.

(7) ואתחנן ו, ה. עקב יא, א.

(8) אבות פ"ב מ"ה.

(9) עירובין נד, ב.

(10) סנהדרין קי, א.

(11) בשלח יד, לא.

"קראתי ואין עונה"

ואם המדובר הוא בסתם הלכה, וכששואלים אותו מה מקורו - מוכרח הוא להראות את המקור. והתירוץ שאין לו פנאי לכך, ואינו לפי כבודו - זה לא תירוץ על-פי תורה, היות ועל-פי תורה הוא מוכרח להראות את המקור, כשהתלמיד שואל אותו.

הרי על-אחת-כמה-וכמה כשהמדובר הוא שמראים לו שבתורה מפורש בדיוק להיפך ממה שפסק - שכשמגיע מצב של פיקוח-נפש, אזי ב"עיר הסמוכה לספר", צריך ליטול "כלי-זיין", למרות שהגויים באים "על עסקי תבן וקש" - ודאי שאז צריך הוא לענות מה ה"מקור" לפסק-הדין שפסק.

חרטת ארצות-הברית מגזרתה נגד ארץ ישראל - נס משמיים!

ומזה באים להוראה הנלמדת מהדברים שנפגשים בהם בחיי היום-יום.

כמדובר בארוכה (בשיחה הקודמת), שבימי הפורים האלה אירע נס בדיוק כפי שאירע בפורים הראשון:

בי"ג אדר שנה זו, ארצות-הברית הצביעה על גזירה נגד ארץ ישראל; ולאחר-מכן, על-ידי שהיהודים התנהגו באופן של "לא יכרע ולא ישתחוה"¹² - "נפל פחד היהודים עליהם"¹³, ובי"ד אדר (פורים) ובט"ו אדר (שושן פורים) - מושל המדינה הביע חרטה על מה שהצביע.

שזהו דבר מופלא ביותר: שאף פעם לא קרה ש"מושל בכיפה" יאמר בפרסום הגדול ביותר: "דברים שאמרתי לפניכם טעות הן בידי"¹⁴, ואפילו מלך 'קטן' ושר 'קטן' - לא עשו זאת אף פעם, וודאי שלא "מושל בכיפה". ואילו כאן הוא אמר, שמה שעשה קודם - היה טעות. ולמרות שיכל לעשות זאת בשקט ובחשאי - עשה זאת בפרסום הכי גדול.

הטעם היחיד להנהגתו הוא - ש"נפל פחד היהודים עליהם". "פחד" זה נגרם כתוצאה מכך שהיהודים התנהגו באופן של "לא יכרע ולא ישתחוה". ולמרות שבתחילה היו כאלה ש"נהנו מסעודתו" של המלוכה, שהתבטלו תמורת כסף וכבוד - בכל-זאת, הגיעו גם הם

(12) אסתר ג, ח.

(13) שם ח, יז.

(14) ראה עירובין קד, א. ועוד.

משיחת ש"פ ויקהל-פקודי תש"מ

אחר-כך לתנועה של "לא יכרע ולא ישתחוה" - שזה מיד פעל ש"נפל פחד היהודים עליהם".

ולמרות שמושל המדינה חזר-בו רק בגלוי, אבל לא חזר-בו בעצם. מכל-מקום, עצם זה שחזר בו, ואפילו שזה רק כלפי חוץ - הוא דבר גדול ביותר. ואם היהודים ימשיכו להתנהג, גם לאחר המעשה, באופן של "לא יכרע ולא ישתחוה" בתוקף - זה יפעל עליו שמה שעשה רק בגלוי, יהיה אצלו דבר אמיתי.

וכך היה גם בזמן המגילה:

למרות שהמן נתלה ביום השני של פסח - מכל-מקום, בכל ה"שבע ועשרים ומאה מדינה" היה ספק האם אכן אחשוורוש חזר-בו ממה שאמר קודם-לכן להמן "והעם לעשות בו כטוב בעיניך"¹⁵, או שמא לא.

רק (שנה לאחר תליית המן) כאשר היהודים עמדו בי"ג אדר באופן של "לא יכרע ולא ישתחוה", ו"נקהלו לעמוד על נפשם" - שהם נטלו כלי-נשק וניהלו מלחמה עם שונאיהם - רק אז הגיע הנס לשלימותו!

זאת אומרת: היות והיהודים לא הסתפקו בעמידה באופן של "לא יכרע ולא ישתחוה" רק בשעת הגזירה, אלא המשיכו לעמוד באותו תוקף גם במשך כל השנה כולה, ועד שניהלו מלחמה עם שונאיהם - זה פעל שהנס יהיה בשלימות.

ומזה מובן בנוגע לעניננו: למרות שיש האומרים, שזה שמושל המדינה חזר-בו מהצבעתו נגד ארץ-ישראל - הוא כלפי חוץ - אזי זה עצמו (שהוא חזר בו ואפילו שזה רק בחיצוניות) דבר-פלא. ואם היהודים ימשיכו גם הלאה לעמוד באותו תוקף - ודאי זה יפעל שהחיצוניות תהיה דבר אמיתי, ויהיה באמת "נפל פחד היהודים עליהם", בדיוק כפי שהיה "בימים ההם".

שזה נעשה דוקא על-ידי שהיהודים מתנהגים באותו אופן כפי שמרדכי התנהג בזמנו:

מבלי להתחשב בכך שהוא "יושב בשער המלך" ושנעשה אחר-כך משנה למלך - כשהגיע לענין שנוגע ליהודים וליהדות, לא התפעל משום דבר, והראה שלא "כחי ועוצם

(15) אסתר ג, יא.

"קראתי ואין עונה"

ידי עשה לי את החיל הזה"16 אלא "וילבש שק ואפר"17, וציווה על היהודים להתענות - "צומו עלי"18, ועד שקיבץ ילדים יהודים, ועד שהגיעו למצב שהיו צריכים להגיע ל"נקהלו לעמוד על נפשם"19, ועשו זאת כפי שהשולחן-ערוך מלמדינו.

הרבנים צריכים להתנהג כמרדכי ויוסף - לא להתפעל מהגוי!

ועל-דרך התנהגות של מרדכי בזמן אחשוורוש, ושל יוסף בזמן פרעה, כך צריכים להתנהג הרבנים בזמן הזה - לא להתפעל מכלום.

וכששואלים רב 'בטלן' המסתגר בחדרי-חדרים - האם על-פי הלכה צריכה הממשלה לממן את הישיבות - הוא עונה: ודאי שכן! וכששואלים אותו, האם אפשר לפרסם זאת בשמו? הוא משיב: לא צריכים ללכת ולפרסם מכיון שהוא בעצמו ילך ויפרסם.

וכששואלים אותו לאחר-מכן: האם מותר לוותר על שטחים שזקוקים להם בכדי למנוע פיקוח-נפש? הוא משיב: אחרתם, מכיון שכבר פירסמתי את הדין, שהקב"ה כבר מזמן פסק בשולחן-ערוך שלו שזה אסור. ולא זו בלבד: אלא ההשואל כזו שאלה הוא "שופך דמים", והנשאל כזו שאלה הוא "מגונה" (כפסק ההלכה²⁰ "הנשאל מגונה") מפני שעוד קודם היה לו לפרסם ברבים - באופן כזה שלא יהיה אחד ויחיד שלא ידע מהדין הזה - שזה אסור!

ודוקא כשמתנהגים באופן הזה - ממלאים הם את תפקידם כראוי.

ה"רעש" שעשו אודות זה - עזר ופעל שלא ישתקו אלא יאמרו בכירור את פסק-הדין, ועד שלכמה רבנים היה את האומץ לשלוח מכתבים למושל המדינה.

רב אינו צריך להחריש בטענה שבין-כה לא יקשיבו לפסק הזה ורק כשיבוא השני לשאול יגיד לו את הפסק - אלא בתור רב מוכרח הוא למחות (כפי שעשו אותם רבנים ששלחו מכתבים למושל המדינה למרות שידעו שזה לא יועיל) ולא להתפעל מכך שאולי לא יקשיבו לזה.

(16) עקב ח, יז.

(17) אסתר ד, א.

(18) שם, טז.

(19) שם ט, טז.

(20) או "ח ששכ"ח ס"ב.

משיחת ש"פ ויקהל-פקודי תש"מ

ולכן, על הרבנים גם למחות אודות הפיקוח-נפש שיש בארץ ישראל ולומר את פסק-הדין הברור בשולחן-ערוך הלכות שבת סימן שכט, שכאשר מתקרבים גויים ל"עיר הסמוכה לספר . . על עסקי תבן וקש . . ואפילו לא באו אלא ממשמשים לבוא - יוצאין עליהם בכלי-זיין ומחללין עליהם את השבת".

ואילו כעת נוצר בארץ ישראל מצב שכמותו לא היה מעולם: רב פסק שבשביל פיקוח-נפש צריך להחזיר שטחים!

הוא כלל לא מתעניין אצל מומחי הבטחון האם זה ענין של פיקוח-נפש! - היפך פסק התורה שקודם שפוסקים דין בנוגע לענין מסויים יש לשאול אצל המומחים לדבר!

וכשבאים אליהם בטענות מדוע אינם שואלים מומחים - הם עונים ששאלו אצל מומחים - וכששואלים אותם: מי הם המומחים אותם שאלתם? - הם לא עונים!

וגם אם הם ביררו אצל המומחים - צריך לברר האם הם הציגו את השאלה הנכונה או שמא סיפרו למומחים 'סיפורי סבתא' - שהרי בנושא זה הם מערכים ענינים אחרים כמו "ג' שבועות"²¹ ו"אתחלתא דגאולה"²², יחד עם כל עניני השקר שאין להם שום קשר לענין שדנים עליו, שהוא - פיקוח-נפש ממשי של שלשה מליון יהודים בארץ הקודש!

ולציין שההדגשה אינה רק על ארץ הקודש - היות והפסק-דין בשולחן-ערוך הוא אודות "עיר הסמוכה לספר" שזה שייך גם בחוץ לארץ ואפילו במדבר שממה (שנמצאים בו יהודים).

והטעם לזה שכשהגויים באים "על עסקי תבן וקש . . יוצאים עליהם בכלי-זיין ומחללין עליהם את השבת", מבואר בפירוש: "שמא ילכדו העיר ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש בפניהם".

יש להתנגד למסירת שטחים - אף אם זה יפריע להפצת המעינות!!!

זוהי 'אבן-הבוחן' היחידה האם מותר לתת שטחים או לא: האם כשימסרו שטחים "תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם", או לא!

(21) כתובות קיא, א - "שלא יעלו בחומה ושלא ימרדו באומות".

(22) ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

"קראתי ואין עונה"

שאלת מסירת השטחים לא תלויה בשום דבר אחר - לא קבלת כסף לישיבות, קבלת כבוד, או שזה יפריע להפצת המעיינות ולמבצעים - השאלה היחידה היא: האם "תהא הארץ נוחה ליכבש בפניהם".

ואם-כן, כפי שהמציאות בפועל לדעת כל המומחים - אסור למסור שום שטח, אלא צריך לעמוד עם כלי-נשק ולהגן על כל השטחים. ומכיון שזה פסק-דין ברור בשולחן-ערוך - אין מה להתווכח על זה!

ואם בנוגע לשלמה המלך כשרצה ללמוד את הפסוק²³ "ולא ירבה לו נשים ולא יסור לבבו" עם טעם הדבר, "עמד שלמה המלך והחכים על גזירתו של הקב"ה ואמר: למה אמר הקב"ה לא ירבה לו נשים - לא בשביל שלא יסור?! אני ארבה לי לא יסור!" - אמר הקב"ה: יאבד שלמה ואלף כיוצא-בו, אך מהתורה - לא תיבטל אפילו אות אחת²⁴ - הרי על-אחת-כמה-וכמה בעניננו, שאותו 'רב' אמר דבר הנוגע לשלימות התורה, שלימות העם ושלימות הארץ.

וכאן רואים את עומק החושך הכפול והמכופל שנמצאים בו: עד עכשיו שללו את טענת הגויים "ליסטים אתם" היות ו"כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים" - ואילו עכשיו נוצר מצב שיהודים טוענים "ליסטים אתם".

אבל ברור שגם את-זה הקב"ה ישלול, וסוף-כל-סוף אותו רב יתחרט ויאמר: "דברים שאמרתי טעות הן בידי" היות ובשולחן-ערוך כתוב הפוך ממה שאמרתי. מהשולחן-ערוך אי-אפשר להתעלם, וודאי שלא ללכת נגדו!

באם הוא 'יזכה' - הוא עצמו יודה שטעה; ואם לא - תלמידיו יגלו את טעותו, ואחד מהם יפרסם שמה שאמר אינו אמת, ועל-ידי-זה יצא מתלמידיו היפך הענין של יראת-שמים.

למרות שאותו אחד אמר לאחר-מכן שאף-פעם לא אמר דברים כאלה אודות החזרת שטחים - אבל תלמידיו אומרים זאת בשמו. אותם תלמידים הם כ"דתן ואבירם" - שכל רצונם הוא ללבות מחלוקת בין יהודים. יודעים שלאחרונה הם היו כאן בניו-יורק ואף

(23) שופטים יז, ז.

(24) שמות-רבה פ"ו. ויקרא-רבה פי"ט.

משיחת ש"פ ויקהל-פקודי תש"מ

יודעים את שמותיהם, אך כהרגלי אינני מזכיר שמות, היות ואין בזה כל תועלת, ובפרט שאותם אלה שצריכים לדעת מי הם - יודעים.

ומכיון שאומרים זאת בשמו, והוא יודע זאת - הרי הוא צריך למחות ולהכריז שזה לא אמת.

אך הוא טוען, שאם יפרסם זאת יהיה חילול ה'! - הרי החילול ה' יהיה של אותם "דתן ואבירם"! - לזה הוא חושש, אך לחילול שם-שמים וחילול השולחן-ערוך - אינו חושש! וכאמור, הסיבה שהם אומרים כך בשמו, היות והם "דתן ואבירם", והם מנסים תמיד - אולי יצליחו - לגרום מחלוקת בין יהודים.

לפני ביאת משיח - "מתרוצצים שולי הקדירה" - ומנסים להמשיך את הגלות!

וכהמשל הידוע, שלפני שנר נכבה - הוא קופץ. וכן בלילה - החושך הכי גדול בלילה הוא לפני עלות השחר. וכן בבישול - ממש לפני שנגמר בישול המאכל מתחילים להתבשל שולי הקדירה. והנמשל: לפני ביאת משיח צדקנו - מתחילים שולי הקדירה להתרוצץ, אולי יוכלו לעכב ולהמשיך את הגלות - עוד רגע. ומנסים לעשות זאת על-ידי שמטילים מחלוקת בין יהודים, מכיון שלעתיד לבוא לא יהיו מחלוקות - לכן הם מנסים 'לחטוף' זאת בימי הגלות האחרונים.

וההוראה שצריכים ללמוד מזה בפנימיות: בימי הגלות האחרונים, צריכים להתחזק יותר בענין של "אהבת-ישראל" שזה קשור לאהבת ה'. מהמנגד לומדים כיצד להתחזק באהבת ישראל. וודאי שהם לא יצליחו להנהיג את מה שהם רוצים, ואדרכה: הם יעשו תשובה.

ויהי-רצון, שמהנס שאירע בימי הפורים האלו ילמדו את ההוראה המתאימה: לעמוד בתוקף בנוגע לירושלים עיר-הקודש, ועל-אחת-כמה-וכמה שיעמדו בתוקף בנוגע לפיקוח-נפש של כל ארץ-ישראל, שזה חמור יותר ורציני יותר מהענין של ירושלים.

ועל-ידי שהיהודים יעמדו בתוקף בכל הענינים, כולל הענין של "אהבת-ישראל" - זה יביא את משיח צדקנו, שהוא "מלך מבית דוד, הוגה בתורה... כדוד אביו, כפי תורה

"קראתי ואין עונה"

שבכתב ושבעל-פה²⁵ - והוא לא יכתוב בתורה את מה שהוא רוצה, אלא כפי שהוא לומד את אמיתית התורה - מה שהתורה רוצה וזה חודר אצלו במחשבה ובדיבור ועד למעשה. "וילחום מלחמת ה'" - הוא ילחם בשביל לבצע את רצונותיו של הקב"ה. ואחר-כך "ויבנה מקדש במקומו ויקבץ נדחי ישראל" - עד שיביא את ה"אתחלתא דגאולה" ואחריה את הגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש בעגלא דידן.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת ויקהל-פקודי, פרשת החודש, מברכים-החודש ניסן, תש"מ)

25) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ד.

הסיבה שהבטחון והכלכלה מתנענעים – היות ומתנענעים בעניני יהדות!

נמצאים בזמן אשר בו כל הענינים מתנענעים - הן בנוגע לעניני בטחון והן לכלכלה ופרנסה.

הסיבה לזה היא - היות ומתנענעים גם בעניני יהדות ותורה ומצוות.

והיות ונמצאים בכזה מצב - צריכים להגיע, יותר מתמיד, לשמירה של "שומר ישראל" - ומצב זה גופא מעורר עוד יותר את ההבטחה ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל"¹. ובפרט בנוגע לארץ ישראל שכלפיה יש גם את ההבטחה "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"².

כאמור, הסיבה שמתנענעים בנוגע לבטחון וכלכלה, היא מכיון שמתנענעים בנוגע לעניני יהדות.

במקום להחזיק חזק בדרך הישרה, שהיא הדרך של תורתנו הקדושה, תורת אמת ותורת חיים - במקום זה, מתנענעים: פעם בדרך האמיתית - דרך התורה, ופעם, רחמנא-ליצלן, בדרך אחרת.

ובזה - ישנו פסק-דין ברור בשולחן ערוך הלכות שבת סימן שכ"ט שהנהגה צריכה להבטיח את המצב הבטחוני, ולמרות שישנו פסק-דין ברור - בפועל מתנענעים.

בשעה שעושים את מה שכתוב בתורה - אזי וודאי שישנו את כח התורה "אין עוז אלא תורה"³, שנהיית שלילה גמורה של "תפתח הארץ לפניהם".

והיות שמצוה גוררת מצוה⁴, לכן קיום הדין הנ"ל בשלימותו - מביא שיוסיפו ביתר שאת וביתר עוז בקיום כל המצוות.

... היות שצריכים לפעול גם בדרכי הטבע, ואצל יהודים דרכי הטבע קשורים לתורה למצוות - אז תמורת זה שישנם יהודים שמתנענעים רחמנא-ליצלן, ומביאים זאת לידי

(1) תהלים קכא, ד.

(2) עקב יא, יב.

(3) שיר-השירים-רבה פ"ב.

(4) אבות פ"ד מ"ב.

"קראתי ואין עונה"

מעשה בפועל - עד שהם מביאים שאף אצל הגויים יהיה נענוע - שזה מוסיף עוד יותר בלבול בכל הענינים שבעולם.

. . . לכן, הפעולה שכל יהודי צריך לעשות בכדי לשלול ולבטל את הנענוע הוא - להחזיק חזק יותר (ההיפך מנענוע) בתורה ובמצוות - הן בנגלה והן בחסידות. ובעיקר - במעשה בפועל.

. . . וזה יכריח אשר במקום מה שהיה עד היום, שהתנענעו בנוגע למצב הבטחוני - הרי שמהיום ישנו את המצב מן הקצה אל הקצה, ויתחילו לעמוד בתוקף.

. . . וכשהיהודים יעמדו בתוקף - יתבטלו במילא הבלבולים מצד אומות-העולם - היות וכל הבלבולים באים מצד זה שהיהודים מתנענעים.

ועל-ידי כך, לא רק שאומות-העולם לא יפריעו, אלא (בימים האחרונים של הגלות יהיה - "והיו מלכים אומנייך ושרותיהם מניקותייך"⁵) - אף הם יעזרו ליהודים בכל עניניהם.

(שיחת י"ג ניסן תש"מ - נדפס בלקו"ש חכ"ב - מוגה)

משיחת פסח שני, י"ד אייר, תש"מ

לילדי ישראל ישנו הכוח לפעול כלפי רעיון מסירת השטחים - "ותופר" - הפרה מעיקרא!

על כל יהודי ויהודי לנהוג באופן של "עוצו עצה ותופר"¹:

ראשית - כלפי ה"אל זר אשר בקרבך"², היצר-הרע; ולאחרי-זה בעניני העולם - שכל יהודי כשהולך בשם ה' "עמנו אל" (ולא בתוקף של עצמו "כוחי ועוצם ידי"³) הרי שבכוחו לפעול שיהיה "עוצו עצה ותופר, דברו דבר ולא יקום".

זוהי הסיבה - שחדלו באופן זמני מלמסור עוד שטחים, היות וה"מפי עוללים ויונקים יסדת עוז"⁴ של ילדי ישראל התערב בזה ופעל שיהיה "להשבית אויב ומתנקם". וה"מפי עוללים" התבטא בכך שילדי ישראל זעקו "עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום" והמשיכו "כי עמנו אל" - היינו, שהכל בכוחו של הקב"ה, "יד ה' עשתה זאת"⁵!

אך ה"תופר" צריך להיות עקירת והפרת הדבר מעיקרו. ולא כפי שעושים - שמוסרים שטחים, מפסיקים למוסרם, ושוב מוסרים.

ומסירת שטחים זו - היא טפשות שאין כמוה! - מעשה זה הוא נגד התורה, נגד השולחן-ערוך, נגד ההגיון הפשוט ואפילו נגד ההגיון של אומות-העולם (שלהם אין שום קשר עם "נפש השנית בישראל" שהיא "חלק אלוקה ממעל ממש"⁶) שתמהו כיצד ישראל מוסרת ענינים שאין שום הגיון במסירתם!!!

תמורת ההנהגה באופן של "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך"⁷ (שזאת משום ש"אנחנו בשם ה' אלוקינו נדגול" ו"נזכיר" שמזה נהיה ה' הושיעה המלך יעננו ביום קראנו"⁸ - באותו יום) - הנה תמורת זאת, התנהגו באופן של "ונהי בעינינו כחגבים"⁹, והחלו לפחד מהגויים!

(1) ישעי' ח, י.

(2) ראה שבת קה, ב.

(3) עקב ח, יז.

(4) לשון הכתוב - תהלים ח, ג.

(5) ישעי' מא, כ. איוב יב, ט.

(6) ראה תניא רפ"ב.

(7) תבוא כח, י.

(8) תהלים כ.

(9) שלח יג, לג.

"קראתי ואין עונה"

וכאמור, גם לילדים היהודים ישנו הכוח לפעול שיהיה "ותופר" במלואו - שיתנו בחזרה את הדברים השייכים ל(כל ה)יהודים, שעליהם אף-אחד אינו יכול לוותר היות ובעל-הבית היחיד על שטחים אלו - הוא כלל ישראל!

ורצונו האמיתי של כלל ישראל הוא לנהוג כפסק התורה - הפוסקת בצורה ברורה שארץ ישראל ניתנה "נחלת עולם לעם עולם" מ"אלוקי עולם" - "ברצונו נתנה להם"¹⁰ ו"כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים"¹¹.

וכיצד יפעלו הילדים שיהיה "ותופר"? - על-ידי שישירו וינגנו - שניגון מורה על שמחה (הפורצת גדר), וכידוע ביאור כ"ק מורי-וחמי אדמו"¹² שכשיוצאים למלחמה, יוצאים עם ניגון של נצחון (שזהו אחד מתכסיסי המלחמה כיצד להשיג נצחון בטוח).

אמנם ניתן גם להשיג את הנצחון כשעומדים עם כלי-נשק (שזה כידוע רק הלבוש הטבעי, מאחר שהנשק האמיתי הוא "לא ינום ולא יישן שומר ישראל"¹³ וכן תורה, מצוות ותפילה) - כפסק השולחן-ערוך אולם זה לא שייך לילדים יהודים! - לא הם צריכים לעסוק בענינים אלו. ענינם הוא לשיר "עוצו עצה" ו"דברו דבר". להראות ש"עמנו אל" (וזאת, על-ידי שהם עושים את ההשתדלויות לקבל חינוך כשר על טהרת הקודש, בכדי שהם "ילכו מחיל אל חיל"¹⁴ - מלשון 'חיילים' - חיילי בית-דוד).

וכשיוסיפו ביתר שאת וביתר עוז בענינים הנ"ל. ובהכרזת נצחון לפני כל עמי הארץ ש"עמנו אל", ונוהגים באופן של "שמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט"¹⁵, שהיכן שיהודי הולך אז "ה' אלוקיו עמו", במילא מתקיים הענין של "ותרועת מלך בו"¹⁶. שפירושו של "תרועת" הוא, שבירה - שבירת כל הענינים הבלתי רצויים. או אז, בלי שום ספק (שכפי שהפסיקו עתה להיכנע, אזי גם-כן) יהיה ה"תופר" - עקירת כל הענינים מעיקרם. כלומר, שיתחילו לקבל בחזרה בדרכי נועם ובדרכי שלום.

(10) ראה רש"י בראשית א, א.

(11) תהלים קיא, ו.

(12) ראה ספר-השיחות תש"ה ע' 59. שם ע' 3 (שיחת שמחת-תורה תש"ה).

(13) תהלים קכא, ד.

(14) לשון הכתוב - שם פד, ח.

(15) וירא יח, יט.

(16) בלק כג, כא.

משיחת פסח שני, י"ד אייר, תשי"מ

וגם אם ישנו מצב של "וסכסכתי" בין אומות-העולם - זה לא נוגע באף יהודי. אלא אומות-העולם מסוכסכים רק בינם לבין עצמם.

[אחר-כך הורה לכל הילדים לומר 'לחיים' ולשיר "עוצו עצה ותופר".]

* * *

מסירת השטחים - מקח טעות; המצרים לא מקיימים ואין בכוונתם לקיים...

ישנם פוליטיקאים התמהים: היתכן?! - כיצד ניתן לבקש בחזרה את כל השטחים שכבר מסרו?!

ראשית: מלכתחילה זה היה מקח טעות; מלכתחילה מסרו הם שטחים שלא הם היו בעלי-הבתיים עליהם (אלא שטחים השייכים לכל עם ישראל. לא רק ליהודים החיים בדורינו זה, אלא לכל היהודים מאז ברית בין הבתרים. ולכן לכל יהודי מראש ועד סוף כל הדורות, ישנה הזכות לחוות דעה בנוגע לארץ ישראל. בפרט שזהו פסק-דין בתורתנו הקדושה) והמוסר דבר שאינו שייך לו - מלכתחילה המסירה אינה מסירה. מה-גם ששטחים אלו פגעו בבטחון ישראל (וכמדובר כמה-פעמים, די שזה יפגע ביהודי אחד, ובפרט שבעניננו זה לא פוגע ביהודי אחד בלבד...).

שנית: שטחים אלו נמסרו, תוך התנאת תנאים מסויימים, שעל המצרים למלא. אולם בפועל, המצרים לא קיימו שום תנאי!

שלישית: (לא רק שהמצרים לא קיימו את התנאים בעבר, אלא גם לא מקיימים אותם בהווה. ולא זו בלבד, אלא) הם אומרים במפורש שכלל אין בכוונתם לקיימם בעתיד!!!

שלוש סיבות אלו, מוכיחות שכל מסירת השטחים היתה מלכתחילה 'מקח טעות'.

ולכן, יש להמשיך בכיוון הנכון ולאט לאט יחזירו את כל מה שמסרו בטעות. וכל זאת ניתן לעשות כשידברו בתוקף, ויוכיחו לעולם שמתכוונים באמת למה שעושים!

רק על-ידי יישוב יהודים בכל הגבולות - ניתן להוכיח לעולם שאנו מתכוונים למעשינו באמת!!! - היות ומפעולה שכזו - לא ניתן להתחרט, כיון שיישוב הגבולות הוא מעשה בפועל!

"קראתי ואין עונה"

ולכן, (אין להסתפק בהחלטות ובהצהרות גרידא, אלא) יש ליישב יהודים על כל הגבולות ולא באופן עראי אלא באופן של קבע! - ואין לתכנן עבור פעולה שכזו תוכניות וכדומה, מאחר שעבור זה נדרשים חודשים ואף שנים. אלא לעשות זאת בבת-אחת, בין רגע!

וכשיעשו זאת לכל אורך הגבול יחד עם הצהרה ברורה שזה מטעמי בטחון, וכיון שכך פסק הקב"ה בשולחן-ערוך¹⁷, ושאם לא יעשו כך הרי שזה פיקוח-נפש ויחד-עם-זה יכניסו לשם אנשי צבא (היות וצריך לבוש טבעי, כמדובר) - הרי כשאומות-העולם יראו שזה נעשה (ובפעולה זריזה) - יבינו שמפעולה זו כבר אי-אפשר להתחרט ולכן - יסכימו לכך.

וכאשר כל זה יתבצע בדרכי התורה ש"דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום"¹⁸ - הרי שכלל לא יצטרכו להגיע לענינים של היפך השלום, אלא תספיק ההפחדה שבאמצעותה "ראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך". יתירה מזו: רק פעולה תקיפה זו, היא הדרך היחידה, הברורה והבטוחה ביותר ל"נתיבותיה שלום" - שלום אמיתי ובר קיימא.

וזוהי ההכנה הקרובה לקיום ההבטחה ש"בחוקותי תלכו ואת מצוותי תשמורו ועשיתם אותם", "ונתתי גשמיכם בעתם", ול"ונתנה הארץ יכולה ועץ השדה יתן פריו"¹⁹, ואפילו אילני סרק שעד עתה לא היתה להם שייכות (מצד סיבת שונות ומשונות) לפירותיהם של צדיקים (אלו מעשים-טובים) - הם גם-כן יתנו "עץ השדה יתן פריו".

וכל זה יביא את ה"קץ שם לחושך"²⁰ - החושך הכפול והמכופל של הגלות, שהחושך הוא בחוץ - "החושך יכסה ארץ"²¹ - אולם "לכל בני ישראל היה אור במושבותם"²² על-ידי-זה שיש "במושבותם" את ה"נר מצוה ותורה אור"²³ - וזה (ה"נר מצוה ותורה אור") יביא מיד את ה"קץ שם לחושך" - הגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו במהרה בימינו ממש.

(17) הלכות שבת ס"ט ס"ו.

(18) משלי ג, יז.

(19) בחוקותי כו, ג, ד.

(20) איוב כח, ג.

(21) ישע' ס, ב.

(22) בא י, כג.

(23) משלי ו, כג.

משיחת פסח שני, י"ד אייר, תש"מ

(מעובד ע"פ שיחת י"ד אייר, פסח-שני, תש"מ)

"קראתי ואין עונה"

על-ידי ש"ראו כל אפסי ארץ כי שם ה' נקרא עליך" – "ויראו ממך"!

מאחר ובכל שמחה צריכים להזכיר את ירושלים, כנאמר¹: "אעלה את ירושלים על ראש שמחתי", וענין זה צריך להיות תחילת וראשית השמחה – "ראש שמחתי", ויתירה מזו: עניין זה צריך להיות באופן של "אעלה" – שזכירת ירושלים תעמוד למעלה מכל עניני השמחה – לכן גם כשמתכנסים ביום שמחתו של רבי שמעון בן יוחאי, שזו שמחה גדולה – צריך להתחיל את "אעלה את ירושלים על ראש שמחתי" במאמר של רשב"י, שמאמר זה ניתן ללמוד הוראה בנוגע למצב העכשווי בירושלים [היות ומאמר זה הוא חלק מהתורה-שבעל-פה – לכן הוא הוראה נצחית לכל הדורות]:

"כל מה שתקנו לא תקנו אלא לצורך עצמן"² – כל הדברים הטובים שאומות העולם עושים בשביל היהודים – הם עושים זאת בשביל טובתם העצמית.

מזה מובן, שבכדי שאומות העולם יעזרו ליהודים – זהו רק כשהם מתכוונים ויודעים שזה לטובתם העצמית. אך כאשר משכנעים אותם ומסבירים להם שטובתם דורשת אחרת, הרי אז בטל ה"חסד לאומים" – העזרה שמקבלים מהם. והיותו "לב מלכים ושרים ביד ה"³ – צריך שהקב"ה יחדיר להם את ההשקפה האמיתית שכשהם יעזרו ליהודים גם להם יהיה טוב.

ולכן, צריך לדעת ש"אנו אין לנו להשען אלא על אבינו שבשמים"⁴, שהוא עושה את הכלים המתאימים שאומות העולם יקלטו את האמת (שהעזרה ליהודים היא לטובתם), ואז הם יעזרו ליהודים בכל צרכיהם.

ומכיון ש"אנו אין לנו להשען אלא על אבינו שבשמים", מובן מאליו שצריך לחזק את הקשר עם "אבינו שבשמים", על-ידי הוספה בלימוד תורתו וקיום מצוותיו.

(1) תהלים קלז, ו.

(2) שבת לג, ב.

(3) ע"פ משלי כא, א.

(4) סוטה פ"ט מט"ו.

משיחת ל"ג בעומר, פאראד, תשי"מ

והיות והקב"ה משלם "מדה כנגד מדה", ובמדה טובה הקב"ה נותן הרבה יותר ממה שעשו, לכן, כשיהודי מוסיף בקיום רצון הקב"ה - הקב"ה מוסיף לו "כמה פעמים ככה" ב"יעשה רצונך כרצונו"⁵ - לתת ליהודי את המצטרך "בעין יפה".

ומכיון שהשפעת הקב"ה היא באותו ענין שפועלים בו - מובן, שבכדי לפעול ש"יעשה רצונך כרצונו" בנוגע לבטחון ארץ ישראל - הרי לכל-לראש, יש לקיים את הוראת הקב"ה באותו ענין:

שזוהי הלכה מפורשת בשולחן ערוך אורח-חיים⁶, שאסור לתת לאינו-יהודי דבר היכול לפגוע בבטחון ארץ ישראל.

וכשיהודי עומד על כך בכל התוקף - מכיון שאין זה התוקף שלו, אלא התוקף של הקב"ה שכך כתב בתורתו. וכאשר "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך"⁷ - שאומות-העולם רואים שעם ישראל עומד בתוקף על הוראות הקב"ה, ואינו מסתיר זאת, אלא "נקרא עליך" - שמראה לכולם שהוא עומד בתוקף על הוראות הקב"ה - אזי ממילא "וראו ממך" - אומות-העולם יראים מהיהודים. עד ש"תפול עליהם אימתה ופחד בגדול זרועך" - כחו של הקב"ה - "ידמו כאבן"⁸ - שהם נעשים כאבן דומם שאינו יכול לפעול לבד, וכל הנהגתו היא רק כפי רצון האדם המחזיקו.

העמידה בתוקף תפעל שהגויים יקיימו שליחות הקב"ה: עזרה ליהודים בכסף ובנשק

הם לא יוכלו לעשות דבר לבד, וודאי לא נגד היהודים, ואפילו לא לאיים על היהודים, אלא לעשות את שליחות הקב"ה בלבד - שהיא: עזרה ליהודים בכסף, בנשק ובהתערבות דיפלומטית, ועד שכל מציאותם תהיה "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מניקותייך"⁹ - שעוד במצב שהם ה"מלכים" וה"שרים", והיהודים עדיין בגלות - כל מציאותם תהיה לעזור ליהודים בכל המצטרך.

(5) ראה אבות פ"ב מ"ד.

(6) הלכות שבת סשכ"ט ס"ו.

(7) תבוא כח, י.

(8) בשלח טו, טז.

(9) ישעי' מט, כג.

"קראתי ואין עונה"

החל ב"ונתתי שלום בארץ" - שזהו ראשית-הכל, כיון ש"השלום שקול כנגד הכל"¹⁰ - שיהיה שלום בכל מקום שנמצאים בו יהודים, ועל-אחת-כמה-וכמה "בארץ" - בארץ הידועה, ארצנו הקדושה, הארץ שכל העמים קוראים לה "ארץ הקודש". ועד לסיום הברכות - "ואולך אתכם קוממיות - בקומה זקופה"¹¹.

והדרך לזרז את קיום היעוד "ואולך אתכם קוממיות - בקומה זקופה", היא על-ידי שעוד בזמן הגלות מתנהגים באופן כזה - לא מתביישים ביהדות, אלא הולכים בקומה זקופה. וכאמור לעיל, ש"שם ה'" צריך להיות "נקרא עליך".

וכשהולכים בכיסוי ראש ברחוב בין אנשים שאינם-יהודים, או אפילו כשיושבים בישיבה של שרים או ישיבה של האו"ם. וכששואלים אותו: מדוע אתה מכסה את ראשך? - אינו מתבייש אלא עונה: אני מתנהג כך היות וכתוב¹² ש"כיסוי הראש קשור ליראת-שמים, היינו, שירא מהקב"ה שנמצא בכל מקום, וגם במקום ששם מתנהלת האסיפה.

ומכיון שגם בהיותו שם, הרי הוא ירא מהקב"ה ששומע את כל מה שאומר - לכן לא ידבר חס-ושלום מלה שהיא היפך האמת, אלא יאמר את האמת שארץ ישראל ניתנה על-ידי "אלקי עולם" ל"עם עולם" - שעברו את כל הגלויות וכל הקשיים - באופן של "נחלת עולם" - ירושה תמידית!

ובמשך כל הדורות, כל ארץ ישראל היתה שייכת לכל יהודי בפרט, ולכל היהודים בכלל, ואף אחד לא יכול ליטלה מאתנו, היות וכך קבע הקב"ה ו"דבר אלוקינו יקום לעולם"¹³.

ועל-ידי שילכו בקומה זקופה, יפסיקו להבהל ולפחד מהגויים ומה'גוי' שקייט', ובפרט לאחר שראו שכשרודפים אחר הגויים - הם מנצלים זאת להזיק ליהודים, רחמנא ליצלן.

מאורע . . שבת: בליל שבת קודש נרצחו ששה יהודים הי"ד, ליד 'בית הדסה' בחברון.

ועד המאורע שאירע ביום השבת ב"עיר האבות" לא הרחק מאברהם יצחק ויעקב.

(10) בחוקותי כו. ו. וברש"י שם.

(11) שם, יג. וברש"י שם.

(12) ראה שו"ע אדה"ז או"ח מהדר"ק ס"ב ס"ז. וש"נ.

(13) ישעי' מ, ח.

משיחת ל"ג בעומר, פאראד, תש"מ

והלואי שזה לפחות יפעל שינוי עיקרי בהנהגת היהודים - שינוי מקצה לקצה: במקום שימשיכו באותה תנועה, לתת לגויים ול'גוי' שקייט' - שיעמדו בתוקף ב"גדול זרועך" של הקב"ה, ע"י שיחזיקו בתוקף בתורתו הקדושה שהיא החזק האמיתי של היהודים - "אין עוז אלא תורה"¹⁴.

ועל-ידי שיחזיקו חזק בתורה ובמצוותיה, ובפרט במצוה הקשורה לחינוך ילדי ישראל - מקרבים את הגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו.

(מעובד ע"פ שיחת ל"ג בעומר - בעת ה'פאראד' - תש"מ)

(14) שיר-השירים-רבה פ"ב, ג. ובכ"מ.

"קראתי ואין עונה"

שיחה זו נאמרה ימים ספורים לאחר רצח ששה יהודים ליד 'בית-הדסה' (ליל שבת-קודש פ' אמור תש"מ). בשיחה זו קובע הרבי כי אי-התגובה לרצח קודם שאירע בעיר, הוא הגורם לרצח שאירע כעת.

כשנותנים מתנה (ארץ-ישראל) צריכים להכיר טובה עבורה ולא להיות כפוי טובה!

ידוע ציווי התורה¹ "אל תתגרה בגוי קטן", ובפרט שכך יש לנהוג בחושך הכפול והמכופל של זמן הגלות.

אך יחד עם זה - מצוה התורה שיש להתנהג באופן של "ואולך אתכם קוממיות"² - ש"עבדי אתם ולא עבדים לעבדים"³, לא כפופים לאף אחד ולא עבדים של אף אחד, אלא עבדים לקב"ה בלבד. שכשנוהגים כך מגיעים למצב של "עבד מלך כמלך"⁴, ועד (כגירסא השניה) ל"עבד מלך - מלך" ללא כ"ף הדמיון. וזאת היות והוא מתנהג בהתאם לעבדו של המלך, בשומרו את שני הציוויים: "לא תתגרה בגוי קטן" - הוא לא מתגרה באומות אחרות. אך יחד עם זה - הוא לא מוותר כקוצו של יו"ד על שום דבר הקשור ליהדות, תורה ומצוותיה.

ועל-אחת-כמה-וכמה שאינו מוותר על מה שהקב"ה הראה בו נס גלוי - ועד שכל יהודי ואפילו אומות-העולם, אומרים ש"יד ה' עשתה זאת"⁵ - וזה: הנצחון של "מלחמת ששת הימים", שבאופן ניסי, למעלה מדרך הטבע לגמרי, הקב"ה החזיר את ה"נחלת עולם" - (שעוד קודם היתה שייכת ליהודים, אלא ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו"⁶) - ליהודים - לא באופן רוחני, אלא בצורה גשמית - הקב"ה לקח את הארץ הנבחרת שהיתה תחת ממשלה של עובדי עבודה-זרה, ונתנה לעם הנבחר.

(1) ראה פסחים ק"ג, א.
(2) בחוקותי כו, יג.
(3) בבא-מציעא י, א. ועוד.
(4) ראה שבועות מז, ב.
(5) ישעי' מא, כ. איוב יב, ט.
(6) נוסח התפלה - מוסף לג' רגלים.

משיחת מוצאי ל"ג בעומר תש"מ

אך בפועל הגיעו ל"גלינו מארצנו" - שמורידים מעצמם את הבעלות על הארץ. אמנם הקב"ה לא נתן להם את הארץ לגמרי, אך נתנה באופן ניסי בכדי שהם יהיו ה'בעלי-בתים' שם.

ועל-זה באה ההוראה מהקב"ה: כשנותנים מתנה - צריכים להכיר טובה עבורה, ולא לומר שהיא דבר נחות ולא עיקרי ואפשר להסתדר בלעדיה ולכן אין להחזיק בה - אלא כל שעל מארץ ישראל הוא גדול באיכות (ואפילו בכמות) - היות וזה שעל מ"ארץ הצבי"⁷. וכפי שהגמרא⁸ מסבירה, שכשם שצבי כאשר מתווסף לו יותר בשר - מתרחב העור ממילא, כך כשמגיעים לאותו מקום יהודים ועניני יהדות - המקום מתרחב עד להתרחבות בגשמיות, כפי שהגמרא מספרת מעשה שהיה.

והיות וקיבלנו את הארץ מתנה מאת הקב"ה בעצמו - לכן אסור עלינו להיות כפויי-טובה, רחמנא ליצלן. כפיות טובה היתה חטאו של אדם הראשון בעץ הדעת (מלבד החטא שבאכילה), והיא היפך אמירת התודה לה' במצוות ביכורים, בה אומרים את ה"והגדת" שמשמעותה היא הכרת טובה והודיה לה' על המתנה שהנחיל לו, ועד להבטחה שלשנה הבאה (ועד סוף כל הדורות) הוא יביא שוב ביכורים, על-ידי שיקח את המתנה גם לשנה הבאה, ויתנהג על-פי התורה.

שכל הנ"ל הוא שלילת מסירת הארץ מצד כפיות טובה בלבד.

אך כעת התרבה כל-כך החושך כפול ומכופל של הגלות עד שהגיעו למצב (שלא זו בלבד שלא מכירים טובה, אלא יתירה מזו הגיעו למצב) של פיקוח-נפש !!!

ובהקדים: בכדי שלא יהיו ספיקות כיצד לפרש את הגמרא, ואיזה סברות עמוקות ללמוד בה - נתן הקב"ה את השולחן-ערוך בו יהיו פרוסות ההלכות בצורה ברורה וללא כל ספק מהי ההלכה.

הדין דלקמן הוכנס בהלכות שבת, והדין: בשעה שנוצר מצב שיש ספק ואפילו ספק-ספיקא שתפתח, חס-ושלום, הארץ ותהיה נוחה ליכבש בפניהם - אזי צריכים להתייצב נגדם עם נשק, למרות כשכל מטרםם היא קש ותבן.

(7) דניאל א, טז, מו.

(8) כתובות קיב, א.

"קראתי ואין עונה"

התורה נצחית – ושום שוחד לא ישנה זאת!

הלכה זו היא פסק-דין ברור של מלך מלכי המלכים הקב"ה בתורתו - "התורה הזאת לא תהיה מוחלפת"⁹ - שום שוחד, שום כסף, שום כסא ושום ציבור - לא ישנה אפילו כקוצו של יו"ד מתורתו של הקב"ה, בין תורה שבכתב ובין תורה שבעל-פה, שעל שניהם פסק הרמב"ם בספרו היד החזקה, שהאומר על התורה שבעל-פה שאין היא תורה מן השמים - כופר בעיקר!

והדין ברור: כשיש חשש ש"תהא הארץ נוחה ליכבש בפניהם" - צריכים לאחוז בנשק! אך החושך כה כפול ומכופל עד כדי כך, שגם במצב כזה לא תפסו את עצמם לנהוג על-פי שולחן-ערוך, אלא מחפשים מוצא בדרכים דיפלומטיות, עושים וועדות ומארגנים אסיפות, נושאים ונותנים ומתקוטטים על הכסאות - אך בפועל, מכל הדיבורים לא יוצא שום דבר! ועדיין נוחה הארץ להיכבש לפניהם.

הרי מיד נוכחו לדעת שהם לא תובעים "תבן וקש" בלבד אלא שטחים - ולצמיתות. בתחילה הם דרשו שטח מסויים, כשעבר זמן מסויים - דרשו שטח נוסף, ועד שדרשו את ירושלים, ובכל-זאת לא היה די-תוקף לומר שזה מופרך לגמרי היות וכך כתב הקב"ה בתורתו - "התורה הזאת לא תהא מוחלפת" - שהיא נצחית בכל המקומות ובכל המצבים, כולל דין זה שאסור למסור להם דבר העלול לגרום ש"תהא הארץ נוחה ליכבש בפניהם".

אך בפועל נתנו להם נפט, נתנו להם שטחים, נתנו להם הרים וגבעות! ענינים המעמידים בסכנה את כל מי שנמצא בארץ ישראל! עד שכך אומרים כל המומחים הגויים לעניני צבא בחוץ לארץ - וזה אף פורסם בשמם בכתבי-עת הן בחוץ לארץ והן בארץ [גם מומחים יהודים מארץ ישראל אמרו זאת - אך חלקם הורדו מכיסאותיהם, חלקם הוצרכו להתחרט ולהסביר שלא לכך התכוונו, ועל חלקם הטילו אימה עד-כדי-כך שמלכתחילה הם שתקו!].

ישנם הטוענים: הרי צריכים שלום, והצד שכנגד הם אוהבי ישראל, ועד שהערבים הנמצאים במקום פלוני רק מצפים לרמז מהיהודי שהוא רוצה שלום, ומיד הם ירוצו ויפלו

(9) רמב"ם הל' יסודי-התורה פ"ט ה"א. הל' מלכים פי"א ה"ג.

משיחת מוצאי ל"ג בעומר תש"מ

על צווארו וינשקוהו ("וישקוהו" ללא נקודות מעליו אלא נשיקה אמיתית) וזה יבטיח שלום לבנים ולנכדים.

ובכדי להוריד טעות זו - יש לדעת שהאומרים כך אינם "טועים" (אלא 'שקרנים'), היות וכל אלה שעתה מדברים כך באופן חפשי - הם אלה שטענו בתחילה שזוהי סכנת נפשות ממש!!!
וכדלקמן:

לא מגיבים ולא רוצים למצוא את רוצח הבחור יהושע סלמה!

ירו על בחור: יהושע סלמה. - הרצח אירע ב"ג שבט תש"מ (31.1.1980).

דבר איום אירע בעיר חברון: ירו על בחור ה' - יקום-דמו - שלא היה לו נשק - באמצע

העיר! עובדה זו כשלעצמה מראה במי מדובר, ועם מי יש לנו עסק. מלבד העובדה שעוד קודם לרצח כבר אמרו בגלוי ראש העיר וראשי שאר העיירות מה הם רוצים - רק שכעת זה הגיע למעשה בפועל. והיה-לא-תהיה לטעון שהגיע השלום, וכל הערבים - ובפרט אלו היושבים בעיר העקובה מדם - יהיו אוהבי ישראל!

ודאי ש"יד ה'" היתה בזה בכדי שסוף-כל-סוף יראו את האמת ה"בולטת לעיני השמש" ואף כל אומות-העולם מבחינים בה. אך ישנם אנשים ספורים, שלדאבוננו "יצרם אנסם", והם לא נבהלו אפילו ממאורע זה - ולא זו בלבד, אלא הם יודעים עד היום הזה היכן נמצא מי שביצע את הרצח.

מפורסם בכל העולם כולו שהבלשים המובחרים, היודעים לפעול דברים נסתרים, ענינים שעבורם מוכרחים לערמומיות ולתחבולות, וכמו מציאת משהו בצד שכנגד - הם אלה הקשורים ל'מוסד' ולשב"כ.

והנה, עברו כמה שבועות רצופים ועם כל שירותי הבטחון המהוללים - עדיין לא מצאו את מי שירה באותו בחור-ישיבה!!! הסיבה היחידה לכך שלא מצאו אותו, היא: שלא רוצים למצוא את הרוצח, היות וחוששים מ"מה יאמרו הגויים" ואם ימצאו אותו יהיו מוכרחים לעשות לו משהו - לכן לא 'מוצאים' אותו.

ולמרות שרצח זה התרחש באמצע העיר ולא במדבר, ובעיר שיש בה אנשי-קשר ומשתפי-פעולה מבין הערבים, שהם יודעים את כל הידיעות המתרחשות לפנים מהפרגוד -

"קראתי ואין עונה"

בכל-זאת מכריזים: לא יודעים, לא מוצאים. ולא עושים מאומה נגד מי שירה על יהושע סלמה ה' -יקום-דמו!

ועד-כדי-כך התדרדרו: למחרת המאורע - ירד הנושא מסדר-היום בעיתונים. הפסיקו לדבר כליל על כך שיש התחייבות בטחונית למצוא את הרוצח ומסייעיו, ולהגיב בפעולה מעשית ראויה בכדי שיהיה "למען ישמעו וייראו"¹⁰.

וביותר אינו מובן: ידוע, שכאשר חיפשו את "יוסל'ה" [שוכמאכר] - כלל לא התחשבו בעולם. הסיחו את דעתם מבטחון שלשה מליוני יהודים בארץ הקודש, ותמורת זאת שלחו מרגלים לכל העולם כולו - תוך בזבוז הון כסף - בכדי למצוא את "יוסל'ה" הידוע. ואילו כעת, כשמדובר אודות שפיכות-דמים בעיר האבות - כבר עברו שבועות, ו"אין פוצה פה ומצפצף" היכן נמצא הרוצח!

וכל הויכוח הוא רק, אם רצו או לא רצו מלכתחילה למצוא את הרוצח, היות ופחדו מכך שודאי ימצאוהו, כיון שיודעים את כל הדרכים למוצאו - כמו שמצאו את כל מי שרצו למצוא - על-ידי המרגלים הנמצאים במחנות הערכים ובעריהם, כידוע ומפורסם - אינני מגלה כאן סודות, אלו דברים הידועים לכולם.

ישנה דעה נוספת, לפיה יודעים מי הרוצח וכבר יודעים היכן הוא נמצא, אך אם יפרסמו זאת יהיו מוכרחים ללכודו, אך היות ופלוני בן פלוני עלול להתרגז מכך - לכן החליטו להמנע בכלל מלדבר אודות זה, וממילא ישכחו מכל הענין וכך יחזור לשרור השקט והשלווה, ובלשונם - "שלום על ישראל" - הזהו השלום שתמורתו רוצים הם לוותר על הכל?!

אכן, הם רוצים לוותר על הכל - לא כדעת הטועים שזה יפסק בירושלים עיר הקודש - אלא מנוי וגמור עמם להחזיר את ירושלים!!! הם רק ממתינים לזמן המתאים שהרוחות ירגעו, ואז יכינו נוסח - בעזרת כמה דיפלומטים ופוליטיקאים - עבור דברים מסויימים, כך שיגישו זאת בכזה 'מגש' - שידברו אודות דברים אחרים וצדדיים מבלי הדגשת הנקודה האמיתית, שמוסרים את ירושלים עיר הקודש, וכך אף לא ירגיש בזה, וממילא אף אחד לא יתלונן על-זה.

(10) ע"פ לשון הכתוב - וילך לא, יב.

משיחת מוצאי ל"ג בעומר תש"מ

המתירים למסור השטחים – מתירים גם את מסירת בני-ברק, כפר-חב"ד וקרית-צאנז!

וכאמור, אין מדובר כאן אודות קדושת ירושלים, אלא על "תהא הארץ נוחה ליכבש בפניהם". ואותם אלה האומרים שמותר למסור שעל בגולן, ביהודה ושומרון וכיוצא בזה – הרי בכך הם פוסקים את אותו דין בדיוק גם על הר-הבית, על ירושלים העתיקה, על ירושלים החדשה, על בני-ברק, על כפר-חב"ד, על קריית-צאנז ועל כל חלק בארץ ישראל – שעל כל אלה חל הדין שכשרוצים למוסרו – או אפילו שעל ממנו – אזי זה גורם ש"תהא הארץ נוחה ליכבש בפניהם".

אך בפועל, באים ומשכנעים אותם שיפרסמו שדין זה הוא רק אודות יהודה ושומרון ואין הוא קשור להלכות שבת, אך בפועל זהו היפך הנאמר בשולחן ערוך שכל הטעמים הנ"ל חלים גם על בני-ברק, על כפר-חב"ד, על תל-אביב, על חדרה, על נצרת, על ירושלים העתיקה ועל ירושלים החדשה וכן על כל ארץ ישראל כולה, היה-לא-תהיה!

היות והשתיקו את רצח סלמה ה' - יקום-דמו, ושכנעו את עצמם שעל-ידי שישתיקו זאת יהיה שקט, והגדילו לעשות ואמרו שעל-ידי-זה לא רק שיהיה שקט, אלא גם "שלום על ישראל" וזוהי הדרך לשלום אמיתי, רחמנא ליצלן – זה פתח את הפתח למה שאירע בשבת-קודש האחרונה בעיר האבות חברון¹¹!!

כבר עברו שלושים ושש שעות מאז, ועדיין לא שומעים על מעשה בפועל – רק עושים אסיפה אחת ואסיפה שניה.

וכיצד הענישו את המסית? לקחו אותו וזרקו אותו בין אחיו הערבים. במקום להשאיר אותו בחברון תחת משמר גירשו אותו לבין אחיו הערבים שם הוא חופשי לומר את דעותיו, להסית ולהדיח – וכל זאת הוא אומר בתור ראש העיר חברון, עיר האבות! – מדוע מניחים לו לצאת, הרי שם יכול הוא להזיק הרבה יותר לארץ ישראל מאשר במצב בו הוא נמצא תחת משמר?!

משמר: בעקבות הפיגוע גורשו לירדן: ראש עיריית חברון, הקאדי שלה וראש עיריית חלחול.

והסיבה שהשתיקו זאת אינה בגלל היהודים

– אדרבה: ביהודים הם אינם מתחשבים כלל. לא מפריעה להם העובדה שיבואו כמה 'ילדים' ויעשו רעש – יניחו להם להרעיש ולאחר-מכן ימשיכו להתנהג כרצונם, אמנם

(11) לכללות ענין זה ראה ביחידות האדמו"ר מסדיגורא - ד' תמוז ש.ו.

"קראתי ואין עונה"

בתחילה לא תהיה ברירה ויניחו ל'ילדים' לתפוס שטח, אך לאחר כמה שבועות כבר יצוו עליהם להסתלק.

הסיבה לכך שהם משתיקים זאת: הם פוחדים שמא ישמעו בווישינגטון שאין להם תוקף, עד-כדי-כך, שיורים ביהודי צעיר והורגים יהודים - באמצעות יריות ורימוני-יד - באמצע הלילה, במקום פתוח שגרים שם שישים או שבעים דיירים.

אומות-העולם מסתכלים עלינו כמו "סמרטוטים"!

ואירועים אלו מתפרסמים בחוץ לארץ עוד קודם שזה מתפרסם בארץ, היות ובארץ מנסים לעשות מזה סוד או לפחות לדחות את הפירסום בכמה שעות, ורק כשזה פורסם כבר בחוץ לארץ - לא נשארה להם כל ברירה והוכרחו לפרסם זאת. וכך - למרות שלא רצו בכך - ראו בארצות-הברית איזה 'סמרטוטים' הם! דורכים להם על הראש והורגים להם יהודים באמצע עיר האכות - והם לא מגיבים במאומה!

ואפילו אם היה להם את התוקף לפעול כנדרש - עדיין לא היו נחסכים כל הקרבנות והדם שנשפך, רחמנא-ליצלן, מאז תחילת חתימת החוזה האומלל של 'קעמפ-דייוויד', שמאז התרבו המחבלים וקרבנות המחבלים, כידוע ומפורסם (ולמרות שהצנזורה של ארץ הקודש אינה מניחה לפרסם זאת - יודעים זאת בחוץ לארץ, וכך בסופו-של-דבר גם בארץ הקודש יודעים מכך).

ואותם אלה שאמורים להכריע את הכף יודעים מזה - ובכל-זאת, ממשיכים באותה שיטה, שהיכן שרק נמצא גוי - לכל-לראש מכריזים "ואנחנו כורעים ומשתחוים!" ולאחר-מכן מחכים לרמז ממנו, מה מותר לעשות ומה אסור. וכשהוא מרמז שאפשר לכתוב בעיתונים שעומדים בתוקף - מדפיסים בעיתונים שעומדים בתוקף!

ואחר-כך כשהגיע יהודי תמים ותבע: "תעשו משהו בפועל!" - לא היתה ברירה, והיו חייבים לעשות משהו. ומה עשו? שחררו את אותו ערבי מהשמירה שעליו, וכביכול "גירשוהו" - הובילוהו לבין הערבים, והוא חזר מיד 'לעבודתו' - לעשות עם חבריו מה שעליו לעשות כעת רחמנא-ליצלן. וכשחשבו שעדיין אין זה מספיק, עשו 'טובה' ליהודים: פוצצו בתים!

משיחת מוצאי ל"ג בעומר תש"מ

מובן איזה רושם זה יוצר אצל מנהיגי המחבלים, וכיצד 'יבהלו' מכך, בשעה שרואים שבמקום לפגוע בהם בצורה ישירה - מפוצצים בתים, "שפך חמתו על עצים ואבנים"¹²!

אמנם, אמת הוא שלפי מצב הממשלה, גם פיצוץ בתים הוא מעשה גבורה - שהרי זה היפך טבעם ורגילותם במשך שנים רצופות, בהם התרגלו להוביל את היהודים, היהדות וארץ ישראל בתור עבדים למצרים, עבדים לפלישתים, עבדים לערבים, ובפרט עבדים לאדונים (שמהם מקבלים כסף ונשק) היושבים בארצות-הברית.

וממשיכים לנהוג כפי שהיה בחטא עץ הדעת - "אכלתי ואוכל עוד" - מבטיחים שימשיכו להתנהג בהתאם להתנהגות שהיתה עד עתה, שחס-ושלום לעשות דבר העלול להרגיז את פלוני בן פלוני.

וכשקיבלו את ההחלטה בנוגע לחברון - שאלו, מדוע לא עושים כלום במעשה בפועל?! וענו בחשאי, שאי-אפשר לעשות מעשה בפועל היות ולא רוצים להתגרות בושינגטון!

והגרוע שבדבר: הלאו את המצפים לפעולה מעשית, ולמעשה - לא עשו כלום בכדי להראות את התוקף - שאת התוקף אפשר להבהיר רק על-ידי מעשה בפועל.

הרצח בחברון - תוצאה מאי-תגובה על הרצח הקודם!

וכאמור, בשבת-קודש האחרונה ראו את התוצאות מכך שלא הגיבו - האירוע בעיר האבות חברון. ועדיין לא לכדו אפילו לא אחד ויחיד שנטל חלק בזה, למרות שיש מודיעין, וישנן ידיעות, ויודעים מה לעשות בכדי למצוא מישהו, וכשתופסים מישהו - יודעים כיצד להגיע לשני, ועד שמגיעים לאותו אחד שירה בראש.

אמנם "גדול הוא הרועה ששומר את הכבשה הנמצאת בין שבעים זאבים"¹³, וישנו הענין של "וצויתי את ברכתי"¹⁴ - אך עבור כל זה - צריך כלי המלוכש בדרכי הטבע.

(12) לשון המדרש - איכה-רבה פ"ד.

(13) מדרש-תנחומא תולדות ה.

(14) בחוקתי כה, כא.

"קראתי ואין עונה"

שזהו גם הפסק-דין של השולחן-ערוך. - אמנם כולם יודעים ש"גדול הוא הרועה", ושהמגינים האמיתיים הם התורה והמצוות - אבל גם רבי יוסף קארו וכל המפרשים ידעו מזה, ובכל-זאת זה לא מנע מהם מלפסוק יחד עם מאות רבנים, פסק-דין המודפס גלוי ומפורש - שמסירת שעל אחד מהשטחים זהו סכנת נפשות ופיקוח-נפש ממש!

והרי "לא ינום ולא יישן שומר ישראל"¹⁵, ועל-כן לא צריכים לראות ולהתחשב בשטויות ובטעויות שעשו וש"יצרו (של פלוני בן פלוני) הוא שאנסו"¹⁶ - והקב"ה ירחם ברחמיו הגדולים בלא להתחשב בשום חשבונות, בפרט, שכידוע "כלו כל הקיצין", וישנם יהודים - ש"יצרם אנסם" - שכבר אינם יכולים לחכות ומוכרחים לצאת מן הגלות.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי ל"ג בעומר תש"מ)

כשנוגעים בשלימות הארץ - נוגעים בשלימות עיני ה'.

[דובר אודות ה'מבצעים']:

החל מהמבצעים הידועים: מבצע אהבת ישראל; מבצע חינוך; מבצע תורה; מבצע תפילין; מבצע מזוזה; מבצע צדקה; מבצע בית מלא ספרים - יבנה וחכמיה; מבצע נרות שבת קודש; מבצע כשרות האכילה ושתיה; מבצע דטהרת המשפחה והמבצע של ביטול החוק האומלל 'מיהו יהודי'. ובעיקר המבצע של ביטול ועקירה מהשורש (עד שלא ישאר שום רושם כלל) של מחשבה אודות נגיעה בשלימות ארצינו הקדושה - "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלוקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹.

והיות שהוא והשגחתו אחד (ולכן - במקום שענינו של הקב"ה, שם הוא נמצא) - מובן שכאשר נוגעים רחמנא-ליצלן בשלימות ארצינו הקדושה - נוגעים כביכול בשלימות עיני ה'.

(מעובד ע"פ שיחת יום ב' פרשת בהעלותך, אור לי"ב סיון, תש"מ)

(15) תהלים קכא, ד.

(16) ראה רמב"ם הל' גירושין פ"ב ה"כ.

(1) עקב יא, יב.

טענות המרגלים חוזרות על עצמן מפי "שלום עכשיו"

בפרשתנו¹ מסופר אודות פרשת המרגלים. מסיפור זה ניתן להפיק הוראה פשוטה בגשמיות לימינו אלה.

ובהקדים:

מעשה המרגלים אירע בעת שבני ישראל לא היו בארץ ישראל - הם היו במדבר, שם לא חסר להם דבר: אכלו מן - לחם שאין בו פסולת, שתו מים מבארה של מרים ונהנו מענני הכבוד שהרגו את הנחשים והעקרבים, יישרו את דרכם וגיהצו את בגדיהם.

ולכן, כשעמדו להכנס ולכבוש את ארץ ישראל, ולשם כך שלחו את המרגלים - שיבקרו קודם את הארץ - אזי הם חזרו וטענו שעדיף להשאר במקום בו נמצאים כבר כל העניינים המועילים ולא להסתכן בכניסה לארץ, היות ו"עז העם היושב בארץ", ו"ארץ אוכלת יושביה היא".

המרגלים רצו למנוע את בני ישראל מסכנה. - אך בפועל אירע בדיוק להיפך: המרגלים - הם אלה שהביאו את הסכנה לכל בני ישראל!

מזה למדים הוראה לזמנינו, בארץ ישראל כפשוטה - במכל-שכן וקל-וחומר:

כאמור, אז - בני ישראל היו במדבר, ושם היו להם כל הדברים הטובים - ולכן טענו המרגלים שעדיף להשאר שם ולא להכנס לארץ.

ואילו כיום - שהקב"ה מסר את ארץ ישראל ליהודים, והיהודים נמצאים שם בפועל [לא חס-ושלום באופן של 'עצמאות' היות אף פעם לא היו תלויים כל כך בעזרה שמקבלים מאומות-העולם, כפי שהמצב עתה - אך על-כל-פנים ברוחניות, יש ליהודים שם את כל הבעלות (ואף בגשמיות היהודים הם ה'בעלי-בתים בפועל בכמה וכמה עניינים)] - אזי מגיעים כאלה יהודים שצועקים "שלום עכשיו"! ואליהם מצטרפים גם הקומוניסטים ו(להבדיל) הערבים, האומרים שצריכים למסור לערבים חלקים מארץ ישראל שהם תחת בעלות היהודים.

(1) פרק יג.

"קראתי ואין עונה"

הם אינם אומרים "שב ואל תעשה" כטענת המרגלים, כלומר להישאר תקועים במדבר ולא להיכנס לארץ ישראל - אלא, הם אומרים למסור בפועל את הבעלות שכבר ישנה על ארץ ישראל!

וטענת "שלום עכשיו" - וכן טענת הקומוניסטים ו(להבדיל) הערבים - היא בדיוק כטענת המרגלים בשעתו "עז העם היושב בארץ", שלכן אין לכבוש וליישב את ארץ ישראל!

"שלום עכשיו" טוענים: הערבים יותר חזקים מהיהודים - ולכן יש למסור להם את הארץ!

מאחר ובירושלים מתגוררים 60,000 ערבים, הרי הם הרבה יותר חזקים מהיהודים המתגוררים שם - "חזק הוא ממנו", ולכן לא צריכים לאפשר ליהודים להתגורר בירושלים העתיקה.

ואם כבר מתגוררים שם יהודים - צריכים לשלחם משם בכח. ועד שצריכים למסור את כל ירושלים העתיקה, כולל הר הבית וקדש-הקדשים - לערבים!!

וכך טוענים גם בנוגע לחברון: היות ומתגוררים שם 50,000 ערבים, הרי הם הרבה יותר חזקים מהיהודים המתגוררים שם. ונוסף לזה, גם יש להם יחס לאברהם אבינו, שנמצא במערת המכפלה בחברון - ואם-כן, לא צריכים גם שם לאפשר ליהודים להתגורר, ואת היהודים המתגוררים שם - לשלוח משם!

ועל-דרך-זה טוענים שצריכים למסור את כל השטחים שהערבים רוצים, כיון ש"עז העם היושב בארץ" ו"חזק הוא ממנו" - הם חזקים מאתנו!

ונוסף לזה, "כל העם אשר ראינו בתוכה אנשי מדות... ושם ראינו את הנפילים בני ענק הנפילים" - האחד רוצח גדול, השני גזלן גדול, השלישי גנב גדול, הרביעי דיפלומט גדול, ואחר יודע הרבה שפות, וכיוצא-בזה.

ונוסף לכל טענות אלו, הם גם מכריזים "שלום עכשיו"! - מלבד כל הטענות יש לצדם גם את תוקף ענין השלום, ש"כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם"², ועוד באופן של "שלום עכשיו" - עתה יהיה "שלום על ישראל"³.

(2) רמב"ם הל' חנוכה פ"ד הל"ה.

משיחת ש"פ שלח תש"מ

ונוסף לזה, הם גם צועקים שמסירת כל השטחים לערבים, הוא מעשה של צדק ויושר, ובמילא, אכן צריכים לתת את כל שטחי ארץ ישראל לערבים.

ועל-ידי-זה - הם טוענים - ימנעו סכנה מכל היהודים, כיון שהיא "ארץ אוכלת יושביה": אם 'יגרו' את הערבים ולא יוותרו למה שהם רוצים - הם "יאכלו" את היהודים היושבים בארץ ישראל.

מה-שאינ-כן כאשר יוותרו להם, וימסרו להם את השטחים שהם רוצים - יהיה שלום ו"שלום עכשיו"!

והטוענים זאת - הם יהודים, עדה קדושה מישראל, על-דרך המרגלים בזמנם. ואפילו הקומוניסטים המצטרפים אליהם - הם יהודים, היות ו"ישראל אף-על-פי שחטא - ישראל הוא"⁴.

ובכח זה שהם "עדה קדושה" מבני ישראל, באים הם וטוענים כיום שהערבים יותר מדאי חזקים מכדי שנוכל לכבשם - "עז העם היושב בארץ", יחד עם שאר טענות "שלום עכשיו" האמורות לעיל, וכן טענות הקומוניסטים ו(להבדיל) הערבים.

טענות אלו הם תרגום מדויק מטענת המרגלים בשעתו!

אך כשם שאז ראו את מה שהמרגלים המיטו על בני ישראל, שדוקא הם העמידו בסכנה ממש - על-דרך-זה מוכן - בנוגע למה ש"שלום עכשיו" מביאים עתה על היהודים ועל ארץ ישראל, שהם הינם ה"מהרסיך ומחריבייך"⁵ של העם היהודי ושל ארץ ישראל, רחמנא ליצלן (כפי שמוכח מזה גופא שאליהם הצטרפו גם הקומוניסטים ו(להבדיל) הערבים).

ולמרות שהם צועקים "שלום עכשיו" והרי אין לך דבר יותר גדול מהשלום - אבל לאידך - "אין שלום אמר ה' לרשעים"⁶: יודעים מה כוונותיו של אש"ף, וכפי שהם אישרו את-זה עוד הפעם לאחרונה באסיפה, שכוונתם היא לצוות על כל היהודים ללכת מכל ארץ ישראל!!

(3) לשון הכתוב - תהלים קכה, ה. קכת, ו.

(4) סנהדרין מד, א.

(5) לשון הכתוב - ישע' מט, יז.

(6) שם מח, כב.

"קראתי ואין עונה"

ואין זה סוד - הם אומרים זאת בגלוי, וזה הודפס בכל מקום, וכל אחד יודע מזה. ואין זה דבר חדש - כבר 32 שנה (החל מתש"ח) שהם מכריזים זאת!

ואם-כן, מובן שכל הסכם שיסכמו אתם לא יוביל לשלום!

ואפילו כאשר מוותרים להם, בתנאי שיחתמו על פיסת נייר שעושים שלום לפי שעה - כרצון "שלום עכשיו" - לא רק שזה אינו מועיל, אלא זה מביא סכנה בפועל על היהודים! כפי שראו בפועל: בעת מלחמת "ששת-הימים", היו יהודים שטענו שלא רוצים לכבוש את ירושלים העתיקה. ולאחר מכן כשכבשו בהכרח את ירושלים העתיקה ואת שאר השטחים - שלחו מיד שלוחים לווינגטון, ללונדון ולפריז, שידעו שרוצים למסור הכל לגויים.

הרי היא מתנה שהקב"ה נתן לבני-ישראל - ומתנה זו באו יהודים למסור לגויים?!

והסיבה היחידה שלא מסרו את השטחים בפועל - היות והגויים אינם בעלי בחירה, אלא "לב מלכים ושרים ביד ה'"⁷ - הקב"ה לא הניח לגויים שיקחו זאת!

מאז שראו הערבים את רצון היהודים לוותר - החלו בטרור!

אך הערבים ידעו מהשלוחים ששלחו, וזה חיזק אותם ונתן להם יותר תוקף במעשי-הטרור שלהם הנמשכים עד היום הזה, ומתחזקים יותר ויותר, רחמנא ליצלן.

ולא כדעת הטועים, החושבים שהטרור החל לאחרונה - זהו שקר גמור! - הטרור נמשך כבר לצערנו מדי חודש בחודשו מאז מלחמת ששת-הימים, היות והערבים קיבלו תוקף כאשר נוכחו לדעת שהיהודים מפחדים ושולחים שלוחים שרוצים לוותר!

וכן היה הלאה: בכל פעם שהיהודים כבשו משהו מהערבים - רדפו יהודים אחרי הגויים למסור מה שכבשו, ורוצים שלום ורוצים "צדק ויושר".

וכל פעם זה נתן יותר תוקף וחיזוק לערבים. ועד שהגיע למצב כזה שהרגו יהודי, בחור-ישיבה, בחברון, במרכז העיר!⁸

(7) ע"פ משלי כא, א.

(8) = יהושע סלמה הי"ד. נרצח בי"ג שבט תש"מ. וראה בארוכה שיחת מוצאי ל"ג בעומר ש.ז. המו"ל.

משיחת ש"פ שלח תש"מ

ומהאמור לעיל מובן כיצד "שלום עכשיו" מביא סכנה ממשית על היהודים ועל ארץ ישראל, רחמנא ליצלן, ולמרות זאת - ממשיכים הלאה לדרוש למסור עוד שטחים לערבים, תמורת פיסת-נייר שעליה כתוב שעושים שלום.

ולא מסתפקים בשטחים הרבים שכבר נתנו להם, שבאותם שטחים ישנו נפט שזקוקים לו וזה אף החליש את הבטחון ועוד ענינים, רחמנא-ליצלן.

וכל זה עושים בטענה שבתמורה מקבלים "שלום עכשיו". וכיון שיהודים הם "עם חכם ונבון"⁹ - הם ודאי יסתדרו בשלימות ללא הנפט וללא שטחי-הבטחון.

וכאמור, זוהי אשלייה הכי גדולה שתמורת הויתורים מקבלים שלום - הרי רואים בפועל מהי כוונת הערבים!

ואפילו אם נאמר (המציאות היא ודאי לא כך, כנ"ל) שמקבלים תמורת זה שלום אמיתי לפי-שעה - כפי שטוענים "שלום עכשיו" - הרי ידוע, שכאשר מדברים אודות דבר המהלך ונמשך, לא מסתכלים רק על המצב בהווה אלא מסתכלים כיצד זה ימשך וישתלשל בעתיד, היינו, לאיזה כיוון זה ילך:

אפילו אם מצב הדבר שמהלך ונמשך אינו טוב בהווה, אך הוא מוביל לדבר טוב - מתחשבים בדבר שאליו הוא מוביל; ובאותה מידה אם המצב העכשווי הוא דבר טוב, אך הוא מוביל למצב לא טוב - גם כאן מתחשבים בדבר אליו הוא מוביל.

ועל-דרך-זה בנידון-דין: רואים בפועל לאן מובילה הגישה של וויתור לערבים. ואפילו אם ישלו את עצמם שבינתיים זה שלום, "שלום עכשיו" - אין זה משנה, היות ורואים שזה מוביל לכיוון בלתי-רצוי, כיון שכוונתם אינה לשלום, אלא לשלח את כל היהודים מארץ ישראל, כנזכר לעיל!

ואבן-הבוזן בכל דבר שמסתפקים בו כיצד להתנהג - הוא כפי מה שכותב משה רבינו, זאת-אומרת תורת משה - השולחן ערוך.

וכפי שהיה צריך להיות אצל המרגלים, שלפני שהם טענו "עז העם היושב בארץ" - הם היו צריכים לגשת מיד למשה ולשאול אותו, להסתכל מה כתוב בתורת משה.

(9) ואתחנן ד, ו.

"קראתי ואין עונה"

היינו, שגם כאשר עושים חשבונות על-פי שכל, ומגיעים למסקנא ש"עז העם היושב בארץ", ומצד צדק ויושר צריך לתת לערבים שטחים - צריך לפתוח את השולחן ערוך "הישן" (שמשה רבינו קיבל מהקב"ה, ולכן הוא נצחי והוראותיו נצחיות בכל הזמנים) ולראות מה דעת השולחן ערוך בנוגע לאותו ענין.

והיות והשולחן ערוך ניתן על-ידי הקב"ה שהוא מנהיג את העולם ויודע את כל חשבונות הצדק והיושר, ואדרבה: הוא טבע הטוב ו"טבע הטוב להיטיב"¹⁰ - ודאי שכאשר מתנהגים בדרך השולחן ערוך יהיה טוב אמיתי לכל אנשי תבל.

אמנם הקב"ה נתן שני אופנים כיצד להתנהג: "ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב וגו'"¹¹ - אך יחד עם זה הוא נתן לנו את השולחן ערוך בכדי לעזור לאדם לבחור בחיים - "ובחרת בחיים"¹².

ואם עושים חס-ושלום היפך ממה שמשה רבינו אמר בשולחן ערוך - זה על-דרך הדין בשולחן ערוך¹³ שאחד המשווה עצמו למשה רבינו - דינו מלקות. כאשר אדם עושה כפי המונח אצלו ולא כפי המונח אצל משה רבינו בשולחן ערוך - הוא מראה בזה שדעתו ומציאותו משתווים למשה רבינו!

ואפילו בכזה מצב - יש לדעת שהקב"ה הוא "טבע הטוב להיטיב", הוא אותו ה' שהיה במתן-תורה ואותו ה' שהיה בבית-המקדש - והוא ודאי יוביל ויפעל את כוונתו מכיון ש"דבר אלקינו יקום לעולם"¹⁴, החילוק הוא רק בזמן - האם הוא יפעל זאת קודם או יותר מאוחר.

וכאשר יהודי מחליט לבחור בחיים - הרי הוא "מונע" מהקב"ה לפעול זאת לבד.

ההוראה מחג הגאולה י"ב-י"ג תמוז: מסירות נפש עבור השולחן-ערוך!

(10) עמה"מ שער שעשועי המלך. שער היחוד והאמונה פ"ד.

(11) נצבים ל, טו.

(12) שם, יט.

(13) יורה-דעה ס"ו רמ"ב.

(14) ישעי' מ, ח.

משיחת שי"פ שלח תש"מ

ההוראה שלמדים מחג הגאולה י"ב-י"ג תמוז - שיהודי אחד התייצב בכל התוקף נגד מלוכה אדירה, ועד שהיו שטענו על-זה: איזה מין סדר הוא זה להיכנס למצב סכנה?!
איי, מה יהיה עם תלמידים? - לזה הקב"ה ידאג.

הוא העמיד עצמו במסירות-נפש בפועל, ושלח שלוחים כדי להחזיק את היהדות אצל שניים-שלושה מליוני יהודים שהיו באותה תקופה במדינה ההיא.
ומזה נלמדת ההוראה, עד כמה צריך להתייצב בתוקף עבור תורת משה ועבור השולחן ערוך שמשה קיבל מהקב"ה.

זוהי הוראה ברוחניות הענינים. אך כמדובר קודם בארוכה ישנה הוראה משבת פרשת שלח ומחטא המרגלים גם בגשמיות - כפי שזה שייך בזמננו בגשמיות בארץ ישראל כפשוטה:

כשם שאז טענו המרגלים "עז העם היושב בארץ" - שסכנה לכבוש ולהתיישב בארץ ישראל - על-דרך-זה, טוענים היום מספר יהודים שצריך "שלום עכשיו", ומצטרפים אליהם הקומוניסטים ו(להבדיל) הערבים, וטוענים: כיון שהערבים הם רבים וחזקים, צריך לתת להם מה שהם רוצים ולא ליישב את השטחים.

ומהמשך הסיפור בתורה אודות המרגלים - יש ללמוד הוראה נצחית גם לטענות של "שלום עכשיו" בימינו, כמדובר לעיל בארוכה.

היות והתורה היא נצחית ("דבר אלוקינו יקום לעולם") ובאופן של "פעולה נמשכת", וכיון שהתורה היא תורת חיים - הרי היא נותנת הוראות כיצד להתנהג בחיים לעולמי-עד.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת שלח תש"מ)

"קראתי ואין עונה"

אין כל דמיון בין המרגלים ל"שלום עכשיו" – הדמיון הוא רק בעצם החטא...

בכמה וכמה הזדמנויות הושוו אנשי "שלום עכשיו" למרגלים. אך יש להבהיר, ובהקדים, שעם היות, שלא ניתן לומר "להבדיל" – היות ושניהם יהודים, בכל-זאת, הדמיון ביניהם הוא לא 'דמיון', וכדלהלן:

המרגלים השתייכו ל"דור דיעה"¹ ובאותו "דור דיעה" – הם נבחרו על-ידי משה רבינו להיות נשיאי העדה.

גם חטאם – חטא המרגלים – לא היה 'סתם' חטא. וכמבואר בלקוטי-תורה² שהמרגלים היו מעולם המחשבה או (על-כל-פנים) מעולם הדיבור³ וחטאם התבטא בכך שלא היו מסוגלים לסגת ולרדת ממדריגתם.

ואף על מה שאומרת המשנה⁴ ש"המרגלים אין להם חלק לעולם-הבא" – מבואר⁵, שמקומם נעלה יותר מעולם הבא ולכן לא ניתן לתת להם 'עולם-הבא' – מאחר שזהו שכר נחות יותר ממדריגתם הם [שמזה מובן עד כמה נעלית מדריגתם: מעלת עולם-הבא היא כה גדולה, עד שאפילו "חלק" מעולם-הבא נחשב לשכר רב וכנאמר⁶ – "כל ישראל יש להם חלק לעולם-הבא" (כיון שהיהודים הינם – "נצר מטעי מעשה ידי להתפאר"⁷ מהקב"ה). ולמרות זאת, בנוגע למרגלים אומרים ש(לא רק חלק מעולם-הבא, אלא) כל עולם-הבא קטן מידי עבורם, ולכן "אין להם חלק לעולם-הבא" [!].

והנה, גם לפי הפירוש הפשוט ב"מרגלים אין להם חלק לעולם-הבא" – שזה אכן היה עבורם עונש. אולם יש להדגיש, כי לאחר שנגמר העונש, אז מובן שהם נתעלו חזרה למדריגתם⁸ היות ומטרתו של עונש מהתורה ("תורת חסד") – אינו עבור העונש, אלא בכדי להשיל ולהוריד את העבירות המסתירות על נפשו של היהודי – בכדי שיוכל לקבל שכר.

(1) ויק"ר פ"ט, א. במדב"ר פי"ט, ג. לקו"ת שלח לו, ב.

(2) שלח לו, ב. לח, ב. מע"ח שער הארת המוחין פ"א.

(3) ראה לקו"ת שם לח, סע"ג.

(4) סנהדרין קח, א.

(5) עש"מ מאמר חקו"ד ח"ב פ"ח.

(6) ישעי' ס, כא.

(7) סנהדרין שם.

(8) ראה "תשובות וביאורים" ס"ח ס"א ובהערה 5 שם.

משיחת ש"פ קרח תש"מ

נוסף לזה: הגמרא מספרת בבבא-בתרא⁹ שרבה-בר-בר-חנה ראה את ה"מתי מדבר" (שזה כולל גם את המרגלים) ו"דמי כמאן דאיבסמי" ("בפנים צהובות כשתויי יין"¹⁰) שזה מראה שהיה אצלם את הענין של "נהנין מזיו השכינה" (ועל-דרך הסיפור שצהבו פניו של ר' אבהו כיון שהוא מצא "תוספתא עתיקתא"¹¹) - ומכל-זה מוכן ש(גם לפי הפירוש כפשוטו) יש להם חלק לעולם-הבא.

. . . מכל הנ"ל מובנת גודל מעלתם של המרגלים. ובמילא מוכן שכלל לא ניתן להשוות את "שלום עכשיו" והקומוניסטים (ולהבדיל הערבים), למרגלים עצמם.

וזה שכן השוו בין המרגלים ל"שלום עכשיו" - הוא מצד חטא המרגלים עצמו:

החטא של "שלום עכשיו", החטא של הקומוניסטים (והחטא של, להבדיל, הערבים - היושבים בכנסת) - הוא כמו חטא המרגלים, כמדובר כמה-פעמים בארוכה¹².

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת קרח תש"מ)

(9) עג, ב ואילך.

(10) פרש"י שם.

(11) ירושלמי שבת פ"ח ה"א שקלים פ"ג ה"ב.

(12) ראה שיחת שבת-פרשת שלח ש.ז.

"קראתי ואין עונה"

כשהוריהם של הגויים עדיין אכלו בשר-אדם - היהודים כבר חונכו לצדק ויושר!

בשיעור החומש של יום זה¹ - יום החמישי, מסופר אודות הכנותיהם של היהודים קודם כניסתם לארץ ישראל. ולאחרי-זה ממשיך לספר - כיצד נכנסו בפועל לארץ ישראל; מיד ככניסתם - ציוה הקב"ה ליהודים שלא יגעו במה ששייך לאומות אחרות. יחד-עם-זה הורה הקב"ה² שאת ארץ סיחון ועוג שהיו הכניסה, הפרוזדור והמפתן לארץ ישראל³ - כן יכבשו, היות וזה שייך לגמרי ליהודים!

מסיפור זה יש להפיק לימוד והוראה, ובהקדים:

בארץ ישראל הרי נמצאים גם אומות אחרות, ולכן בשעה שיגיעו אותן אומות וישאלו את היהודי - איך ביכולתך לומר שכל ארץ ישראל, שייכת לכל היהודים - בשעה שנמצאות שם אומות אחרות?!

וממשיכים לטעון עוד כלפי היהודי: אתה אומר שכאשר תגיע הגאולה תימסר כל ארץ ישראל ליהודים. וממילא כל העם היהודי, עם הילדים בראשם - יכנסו בקרוב לארץ ישראל! - זאת-אומרת שארץ ישראל תיושב לחלוטין ביהודים! - כיצד יתכן שתעשו כזה דבר והרי זה כלל לא שייך לכם?!

ואת זאת מבאר הקב"ה בשיעור החומש של היום - אשר בו מובא: שהקב"ה הורה ליהודים שדבר שאינו שייך להם, אלא לאומות אחרות - שלא יגעו בזה! רק ארצות כסיחון ועוג, שייכים להם לחלוטין!

ומזה יש להפיק הוראה כלפי כל אותם אומות הטוענים שיהודים לוקחים דברים שלא שייכים להם: כשהוריהם וזקניהם עוד היו פראיים לגמרי, רצו ביערות ואכלו בשר-אדם, וכלל לא היו שייכים לשום ענין של צדק ויושר - כבר אז, חינוכו את היהודים שיקחו רק דברים ששייכים להם (היות והקב"ה נתן להם זאת) - אך מה ששייך למישהו אחר אסור לקחת!

(1) דברים ב, ב ואילך.

(2) שם ב, כד ואילך. שם ג, ב ואילך.

(3) ראה במדבר-רבה פי"ט, ט"ו. תנחומא חקת כג. וראה גם פירש"י על-הפסוק חקת כא, כג.

משיחת ט"ו מנחם-אב תש"מ

(מעובד ע"פ שיחת ד' מנחם-אב תש"מ)

"קראתי ואין עונה"

ככל ש'רשעת הגויים' גוברת ותקיפה – כך תקיפה הברית שכרת הקב"ה לאבותינו!

בפרשת עקב¹ נאמר: "לא בצדקתך וביושר לבבך אתה בא לרשת את ארצם, כי ברשעת הגויים האלה ה' אלקיך מורישם מפניך ולמען הקים את הדבר אשר נשבע ה' לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב". כלומר, ש"רשעת הגויים האלה" (בנוסף לברית שכרת עם האבות) היא זו שגרמה לקב"ה לתת את ארץ ישראל ליהודים.

והנה, באותה מידה ש"רשעת הגויים האלה" – עדיין תקפה והולכת וגוברת מדור לדור – הרי שעל-אחת-כמה-וכמה שהברית שכרת הקב"ה עם אברהם יצחק ויעקב – עדיין בתקפה עומדת. ואת השבועה והברית הזו – ניתן לקשר לתחילת הפרשה "והיה עקב תשמעון". שענינו של "עקב" הוא (כפי שמפרשת זאת החסידות²) – "עקבתא דמשיחא".

ולכן, היות ונמצאים אנו עתה בזמן של "עקבתא דמשיחא" – לכן, צריך כל יהודי (יותר מתמיד) להכריז ברבים ובתוקף, שארץ ישראל ניתנה באופן של "ברית-עולם" לאבותינו על-ידי הקב"ה (אשר בורא ומהווה את העולם בכל רגע ורגע מאין ואפס – ליש, ובפרט את ארץ הקודש, אשר עליה יש השגחה מיוחדת מאת הקב"ה – "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלוקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"³).

ולכן, יש לבטל כל משא-ומתן ואפילו מחשבה אודות מסירת חלקים מארץ הקודש ("ארץ הצבי" ו"ארץ טובה ורחבה") רחמנא-ליצלן.

ועל-ידי שיעמדו בתוקף, ובפרט שעל-זה יש את הכח והתוקף של הקב"ה – "גדול ונורא" – על-ידי-זה הופכים את ה"נחש שרף ועקרב"⁴ – שלא רק שהם לא יפריעו ויפגעו ביהודים (הפרעה המתבטאת בכך שהם מעונינים שבני-ישראל ימסרו את ארץ הקודש) – אלא (כשהם יראו יהודי הולך בתוקף התורה והקב"ה, אזי) הם אף יסייעו להם וכנאמר: "והיו מלכים אומנייך ושרותיהם מניקותייך"⁵.

(1) ט, ה.

(2) ראה אור-התורה ריש פרשתינו. שם ע' תצא. שם ע' תקד (בשם אור המאיר).

(3) עקב, יא, יב.

(4) שם ח, טו.

(5) ישעי' מט, כג.

משיחת ט"ו מנחם-אב תש"מ

(מעובד ע"פ שיחת ט"ו באב תש"מ)

"קראתי ואין עונה"

הליכה בקומה זקופה – היא הדרך היחידה לשלום!

[דיבר אודות שלימות העם ושלימות התורה]:

כך גם נגיע לשלימות הארץ, שהארץ הקדושה שהקב"ה נתן לגוי קדוש, לנחלה - תהיה בידו בשלימותה, וכפי שכתוב בתחילת הפרשה¹: "כי תבוא אל הארץ... וירשתה וישבתה בה" - הארץ כולה לגבולותיה בשלימותה.

וזה יביא שיהיה "ונתתי שלום בארץ"² - שלום אמיתי, על-ידי קיום כל התורה כולה, ובכללה - קיום ההלכה הברורה בשו"ע הל' שבת, סימן שכ"ט, שכל יהודי ויהודי מוכן להגן על כל שטח הנמצא בידי יהודים בכל מקום ומקום, מבלי לוותר לגוי. ולא כהאומרים שיש להשיג את השלום דווקא על-ידי ויתורים לגויים - שכן השלום יושג רק על-ידי קיום מלא ותקיף של התורה וההלכה הנ"ל בהלכות שבת (במיוחד בשנה זו - שנת השמיטה).

וכפי שהקב"ה קבע ופסק בהחלטיות בתורה שבכל מקום בו נמצאים יהודים, בין בארץ ובין מחוצה לה - כשגויים באים ודורשים ויתורים, גם אם המדובר הוא רק על "תבן וקש" - גם אז יש לעמוד ולהגן ולשמור על כל שטח שבידי היהודים בשלימותו, מבלי לוותר.

זוהי הדרך היחידה והבטוחה לשלום אמיתי - שלום מן הקב"ה "ונתתי שלום בארץ"; שלום ושלימות בכל מקום בו נמצא יהודי ומקיים תורתו ומצוותיו, ואז גם נהיה "ואולך אתכם קוממיות"³ - הליכה בקומה זקופה מבלי להירתע; אמנם, התורה אומרת שבענינים שאינם מנוגדים לתורה ומצוות הרי "דינא דמלכותא דינא"⁴ - אבל גם זה, הוא רק בענינים שאינם נוגעים לתורה ואף זה רק בגלל שהקב"ה עצמו אמר לנו לקיים במקרים אלה את דין המלכות, ולא משום שאנו מפחדים מן הגוי - אך יחד-עם-זה התורה מצווה לקיים את כל המצוות וכל ההלכות שבתורה, ובכלל זה ההלכה המובאת בהלכות שבת שבנושא של פיקוח-נפש התורה מצווה אשר "יוצאין עליהם בכלי-זיין ומחללין עליהם את השבת".

(מעובד ע"פ שיחת יום ג' פרשת תבוא - לילדי מחנות הקיץ - י"ד אלול תש"מ)

-
- (1) כו, א.
 - (2) בחוקותי כו, ו.
 - (3) שם, יג.
 - (4) גיטין י, ב.

משיחת כ"ט אלול תשי"מ

עד לחתימת החוזה האומלל – היה בידינו נפט בחינם!

ישנו מעשה טפשות שכעת זהו הזמן לדבר עליו, והיות ובעבר כבר נעשה מעשה כעין זה – לכן יש לחשוד שיעשו זאת אף עתה, וכדלהלן:

למרות שנשאר עדיין ברשות ישראל שטח ובו נפט (שאותו לא החזירו למצרים) – מצהירים טפשים אלו שהיות ויש 'לשמור על המילה' – לכן צריכים לתת גם נפט זה למצרים. וזאת, למרות שהמצרים כלל לא קיימו את הבטחותיהם!

עד עתה, כבר נתנו תשעים אחוז מהנפט שהיה ברשות ישראל! – כיום, מודים כולם שבמקרה ולא היו נותנים למצרים את הנפט – לא היו זקוקים להגיע לסיוע של קבלת נפט מבחוץ!!! היות ונפט זה, יכול היה לספק את צרכיה של ישראל.

ישנם אמנם רמאים שרצו 'למכור' לציבור בישראל – ש(מלבד הנפט שמסרו למצרים) השאירו נפט רזרבי שיספיק לתקופה של כמה חודשים – אך כעת, מודים כולם שהמקסימום שניתן לאגור אפילו בארץ רחבת ידיים כארצות-הברית – הוא רק למשך חודשים ספורים (ובישראל: למשך שבועות ספורים).

כעת התגלה שמאז שישראל מסרה את הנפט – כבר שילמה יותר משנים וחצי בליון דולר עבור קניית והכנסת נפט חלופי לארץ ישראל.

ולא זו בלבד: חלק גדול מהכסף ששולם – שולם עבור אותו נפט שנשאב כעת מהשטחים שנמסרו למצרים לפי החוזה האומלל שנעשה בקעמפ-דיוויד!

עד לחוזה אומלל זה, היה לנו נפט בחינם, ואז גם יכלו לשכלל זאת. ואילו כעת, לא זו בלבד שמתחננים לקבל מנפט זה – הנה גם משלמים על-זה שנים וחצי בליון דולר!!! וכסף זה שמשלמים עבור הנפט, הוא הרבה יותר מהכסף שיקבלו מארצות-הברית במשך שנתיים אלו!

כבר אז, הזהירו אותם שלא יעשו כך! – אתם מוסרים את הנשק שלכם לאלו שמצהירים יום אחר יום שרק במקרה שישראל תמשיך לתת – הם ישבו בשקט!

וכעת, לאחר החתימה: הן ארצות-הברית לא מלאה את התחייבויותיה (בנוגע לנגב ומענקים נוספים) והן מצרים.

"קראתי ואין עונה"

הנכרים לא צרים רק על עיירות ישראל – אלא על כל ארץ ישראל לגבולותיה!!!

ולאחרי כל-זה עדיין ישנם יהודים הטוענים דבר מבהיל, שאנו לא נמצאים במצב של "נכרים שצרו".

אך על כך נפסק בשולחן-ערוך¹, שאפילו במצב בו הם מעונינים בלא יותר מקש ותבן, ואף אומרים שלאחר שיקבלו את הקש והתבן הם חוזרים למקומם - הדין הוא ש"יוצאין עליהם בכלי-זיין" אפילו בשבת, ודין זה חל לא רק בארץ ישראל, אלא גם בחוץ לארץ (כפי שהגמרא² אומרת בפירוש שב'נהרדעא', שהיא בכבל קיים אותו דין).

טוענים הם, שכעת אין את המצב של "נכרים שצרו על עיירות ישראל", היות ובמקרה של "נכרים שצרו" ישנו חשש שמא תהיה מלחמה. מה-שאיין-כן עתה: כעת נפגשים שני ידידים אחד מצרי והשני ישראלי (יחד עם ידיד שלישי אמריקאי), ואף אחד אינו חושב על מלחמה! - אף אחד אינו מנסה להפחיד באמצעות מלחמה או נשק - בסך-הכל משוחחים ביניהם שני מלוכות כיצד להגדיל את הידידות בין המדינות!

. . המצב העכשווי גלוי וברור: כל גבולות ארץ ישראל, הן מצרים בדרום, הן סוריא בצפון, והן ירדן במזרח - כל ארבעת הרוחות של ארץ ישראל מיושבים עם צבא עוין - "צרו כותים על ישראל" - כולל הגבול עם מצרים!

פעם עוד רצו להעלים זאת. אך בשנתיים האחרונות כל-כך חדלו מלהתבייש, עד שחדלו מלהסתיר זאת! - כולם יודעים וזהו דבר גלוי, שעל גבול ישראל ומצרים הרי נוסף לפקידי המכס (שיושבים שם באפס מעשה היות ומצרים אינה מאפשרת, לבינתיים, מעבר חופשי של סחורות בן ישראל למצרים - ולכן לאנשי המכס אין מה לעשות. קורה שישנו אחד 'יוצא מן הכלל' ואז ישנה עבודה לחצי שעה) - נמצאים שם גם שומרי הגבול! - אך אין המדובר ב'שומרי-גבול' המוצבים בין שני מדינות שאינן חוששות ממלחמה! - בגבול ישראל מצרים מוצבים מחנות צבא שלמים!

לא ניתן לעשות מכך כל סוד - די בנסיעה על הגבול בכדי לראות זאת במוחש!

(1) אורח-חיים ששכ"ט ס"ו.

(2) עירובין מה, א.

משיחת ב"ט אלול תשי"מ

אך קיים חילוק בין סוריה וירדן (הגובלות עם ישראל ממזרח ומדרום) למצרים: סוריה וירדן אומרות במפורש שרק במקרה וישיבו להם את השטחים, וישיבו להם את ירושלים העתיקה ויתנו שלטון לאש"ף, ויעניקו שוויון זכויות לערביי ירושלים החדשה - הרי שרק אם ימולאו כל התנאים האלה - לא תהיה מלחמה!!!

אך אם לא תבצעו תנאים אלו - מצהירות סוריה וירדן - עליכם לדעת, שנפתח במלחמה (רחמנא-ליצלן היה-לא-תהיה) - כנגד היהודים!

הכרזת המלחמה כבר אינה בגדר עתיד! - כבר עכשיו מבצעים מלחמה, אלא שהיא מתבצעת על-ידי המחבלים! - המחבלים אינם מקבלים כסף מאנשים בודדים, אלא הם ממומנים ישירות על-ידי 'ממשלות הכותים' - המלוכות הערביות השוכנות באפריקה ובתימן!

מצב זה - הוא ענין של "נכרים שצרו" במפורש! - ולא "צרו" בלבד, אלא הם כבר מנהלים מלחמה!

המצב בגבול מצרים: "נכרים שצרו" ולא סתם, אלא "מחנות עבא שצרו"!

על גבול מצרים המצב זהה לחלוטין! - אלא שמנהיג מצרים פועל בדרכים אחרות:

אין הוא פותח מיד במלחמה, אלא קודם מחכה שיקבל את כל מה שהובטח לו ללא מלחמה - שזהו הנפט וכיוצא-בזה. ולאחר-מכן יהיה לו הרבה יותר קל לנהל מלחמה, כשכל מרחבי הדלק והבטחון - אינם ברשות ישראל!

אך ישנם שמתפלאים על-כך: הרי הוא "רודף שלום", ואם-כן מדוע שירצה במלחמה?! - ועל-כך המענה ברור: הוא רוצה שטחים, הוא מעוניין בדברים שנמצאים בשטחים והוא מעוניין שישיבו לו את המכונות.

ובכדי לקבל דברים אלו בחזרה עומדות בפניו שני אפשרויות: האפשרות הראשונה, היא להלחם על כך, כפי שעשה קודמו (נאצר) בעת מלחמת יום-הכיפורים. אך לאחר שראה שדרך זו אינה בטוחה, החליט לנסות את האפשרות השנייה, והיא: לקבל את כל השטחים ואת כל הנפט - ללא מלחמה. ולאחר-מכן, אף פעם לא יהיה מאוחר מלפתוח במלחמה.

"קראתי ואין עונה"

ולכן, גם בגבול המצרי ישנו מצב של "צרו כותים על ישראל"! - ואין-זה "צרו" באופן סמלי בלבד, שעומד חייל בודד או שנים כדי להודיע ששטח זה שייך למצרים - אלא נמצאים שם מחנות צבא שלמים.

וכדי שלא תיווצר טעות אשר יחשבו שאינם מתכוונים למלחמה - שולחת מצרים נשק לגבול ישראל מידי יום ביומו!!! - אם אתם אכן אווזים ב"שלום" - אם-כן מדוע אתם שולחים לשם כל-כך הרבה נשק?! - עדיף שתשלחו מכונות עבור בניה! ולמרות שאין כאן המקום להבהיל ולצעד את ישראל, מוכרחים להזכיר זאת היות ורואים את גודל החושך הכפול והמכופל של הגלות:

בשעה שקוראים בכל-יום בעיתונים שעל כל שלושת הגבולות עומדים אנשי צבא, שמאפשרים מעבר למחבלים, או ששולחים מתוכם מחבלים אשר עורכים מלחמה בארץ ישראל. וכן בגבול עם מצרים חונים מחנות צבא - עדיין מדמיינים לעצמם שאין זה המצב של "נכרים שצרו על עיירות ישראל"! - מדמיינים הם לעצמם שאין-זה המצב כפי שהיה בנהרדעא, שעליו פסקה הגמרא ש"יוצאין עליהם בכלי-זיין".

אכן, האמת היא שקיים חילוק בין מצבינו היום לסוגיית הגמרא בעירובין: בגמרא מדובר בנוגע למצב ש"צרו כותים", על עיירות ישראל בלבד. אך כיום המצב הוא ש"נכרים צרו" על כל ארץ ישראל! - על כל ארבעת גבולות מכל הכיוונים!

אף כשספק אם דין השו"ע שייך לעניננו - הרי זה ספק פקו"נ ובפרט שזה פקו"נ וודאי!!!

ורק בחסדי ה' ש"גדול הרועה" ה"שומר את צאן מרעיתו"³ (ו"לא ינום ולא יישן שומר ישראל"⁴ ו"לב מלכים ושרים ביד ה"⁵) - בינתיים הכל שקט. וזאת, למרות שמאז שנחתם החוזה ב'קעמפ-דיוויד' נהיו יותר מחבלים;

אינני מעונין לקרוא למקום בשם "מחנה (=קעמפ) דוד" - אוי ואבוי שמשתמשים בשמו של דוד המלך לדברים שכאלה! - אוי ואבוי שמתפארים בעובדה שב"מחנה דוד" - רוצים

(3) ראה מדרש-תנחומא תולדות ה.

(4) תהלים קכא, ד.

(5) ע"פ משלי כא, א.

משיחת כ"ט אלול תש"מ

לקיים תנאים אשר הם הפכיים לחלוטין מ"דוד מלך ישראל", מהשולחן-ערוך, מהיהדות ומההגיון הפשוט.

בשום מקום בעולם לא נשמע שמוסרים נשק לזה שפוחדים ממנו !!!

וכשמוסרים להם את הנפט - לא מוסרים להם דבר שבאמצעותו תהיה תאורה, או הפעלת מכונות חשמליות - אלא מוסרים להם נשק!!!

כל המדינות, בראש ובראשונה, מנצלים את הנפט עבור נשק, בטחון, הגנה והתקפה, ורק מה שנשאר - מנוצל עבור שלום!

וכשמתחילים להתפלפל ולומר, שמדובר בשני ידידים טובים, שכל מטרתם היא להגדיל ולחזק את השלום שביניהם - זהו נוסח מבהיל ומצער ביותר!!! - ובפרט, שמצרים מודיעה בפירוש, שרק כאשר ימסרו להם ענינים מסויימים (בנוסף למה שנמסר להם עד עכשיו) - רק אז יהיה אפשרי לדבר בנוגע לשלום! ובאם לא - מבהירה מצרים - הרי שאז על ישראל לדעת שישנם כמה ממשלות ומלכויות ערביות אשר בדעתם יש להתחשב! מה- גם, שהוא חייב לציית לדרישות העם - ולידידים הטובים מסוריא ותימן וכדומה.

ולמרות כל זאת, טוענים שהמדובר בידידים טובים! - הנה, מביאים ראיה, הם אפילו מתנשקים איש על צווארי רעהו! - וכל זאת, כאמור, בשעה שנשיא מצרים מודיע בפירוש את כוונותיו!

נמסר . . . ישירות: בכ"ד סיון תש"מ (8.6.1980)
מצהיר ד"ר מוצטפה חליל (ראש ממשלתה של
מצרים בעבר) - כי מצרים מדווחת לאש"ף על
פרטי שיחות האוטונומיה.

ונוסף לכל זה: כל מה שדובר 'מאחורי הפרגוד' בין ישראל למצרים - נמסר לאחר מכן ישירות לאותם אלו שמודיעים בגלוי שהם מנהלים מלחמה בשעה זו.

אפילו אם היה ספק בסוגיא של הגמרא בעירובין, ובדין השולחן-ערוך (אם זה שייך למצב הנוכחי) - הרי כאן זה ספק של פקוח-נפש היה-לא-תהיה, של 3 מליון יהודים!

ובפרט שבעניננו הפיקוח-נפש כלל לא בגדר ספק!!!

כשחתמו את החוזה היו צריכים עדיין לקיים איזו התבוננות קלה, למה זה אמור להוביל. אך כעת, כשעברו זמנים אלו, והחלו לדבר בדיבורים ברורים מכל הצדדים - הרי זה יצא מגדר ספק לגמרי, וזהו וודאי גמור!!!

"קראתי ואין עונה"

ישראל נותנת שטחים; מצרים נותנת "הבטחות" ובמקרה הטוב – פיסות נייר...

לאחר מכן נוספה טענה חדשה: כיצד ניתן לקרוא לזה "צרו נכרים על ישראל", בשעה שמנהיג מצרים הביע חרטה, ומודיע שמעונין להיפגש ולדבר.

קודם לכן – הוא ניהל 'ברוגז' וכלל לא רצה 'לדבר', אך כעת מעונין הוא להיפגש וגם לדבר. ובאם הוא מביע את רצונו להיפגש ולדבר, הרי זו הראיה הברורה ביותר, שהינו הידיד הטוב לעם היהודי. ולכן – טוענים הם – האם צריך 'להתחשבן' עמו על מה שעשה בעבר?! – הרי ברור שיש למסור לו את כל מה שרוצה!

היות ו"דעת" היא לא רק ל"נבון נקל" (כפסוק⁶ "דעת לנבון נקל") אלא אפילו ל"אי-נבון"! לכן, מדוע שמנהיג מצרים לא ירצה להפגש?! – הרי כשהוא יפגש יהיו שלשה צדדים:

ארצות-הברית יכולה רק 'להרויח' מכך, היות וזה יוכיח על חוזקם. הם הקובעים המושלים והשולטים, ושני הצדדים מתחשבים שהקביעה של ארצות-הברית היא קביעתה של ידידת אמת.

הצד של מצרים ודאי שרק ירוויח! היות ומה נדרש ממנו?! – הוא הרי לא נדרש לשום דבר! – אף אחד לא דורש ממנו לקיים את כל הפרטים והסעיפים שנחתמו ב"מחנה דוד". אלא רק מתכננים למסור לו עוד ועוד.

אלא מאי? – מאחר וישנם עקשנים (או איך שהם קוראים להם בעלי "מרה שחורה") שאומרים שאסור למסור – לכן 'דורשת' ישראל "נייר חתום" – דורשת היא שמצרים תחתום על הנייר! – אך גם זאת מצרים אינה מעונינת לעשות!!!

ולאחר ש"יחתמו" על הנייר, מה תרוויח ישראל?! – היא תרוויח שמצרים תשלח שגריר. וממילא, כאשר ישראלי ירצה 'ויזה' למצרים, הוא לא יצטרך לעבור דרך תיווכה של מדינה שלישית – אלא יוכלו ללכת 'ישר' לשגרירות מצרים ולקבל את הויזה!

וכך התנהל הדבר עד עתה, הכל נמסר למצרים – ולא התקבלה מהם שום תמורה, חוץ מהבטחה בכתב (ב"מקרה הטוב", כי בדרך כלל הסכימו "רק" להבטחה בעל-פה).

משיחת כ"ט אלול תשי"מ

ולכן, מדוע שמצרים לא ירצו להיפגש?! - עד עכשיו הם הרי רק קיבלו. הדבר היחידי שהם עוד יכולים "להפסיד" הוא - שהם יידרשו 'לחתום' בכתב על נייר שעליו יופיע שמהיום והלאה ישראל ומצרים יהיו 'ידידים טובים', ומצרים תשלח שגריר אשר ינפיק ויזות ויאפשר לכל ישראלי לנסוע למצרים!

כמה זמן "שלום" זה ימשך? - זה תלוי בהרגש שעלול להתחלף היה-לא-תהיה בין-רגע!

ולכן, אם מנהיג מצרים לא ירצה להיפגש - זוהי תהיה השטות הגדולה ביותר שיכולה להיות מצידו!

אלא אם-כן תתקיים התקווה שבישראל יחזיקו בשכל הפשוט והישר ויעצרו את ההחזרה, עד שמצרים יקיימו את כל התנאים - שאחד התנאים הוא, לא לבסס את המחבלים, ובפרט שלא להדליף ולמסור להם (או לנציגיהם) את אותם ענינים סודיים שדוברו בין המעגל המצומצם של שלשה אנשים אלו (ארצות-הברית, ישראל ומצרים).

אך לפועל, כולם יודעים והם בעצמם הודו בכך, שמנהיג מצרים בעצמו מעביר להם הכל!

ולא זו בלבד, אלא "אכלתי ואוכל עוד"!! - הוא ממשיך ומעביר להם. ומסביר שהסיבה לכך שהוא מעביר להם את המידע החסוי שברשותו, הוא מכיון שקיים לחץ ממאה מליון ערבים, ובמדינתו ישנם לא יותר משלושים מליון אנשים. ונוסף לזה - ממשיך הוא לבאר את טעמו למסירת ה'סודות' - היות ונזקקים לסיוע הכספי מאותם מדינות (מה-גם שתושבי מדינות אלו הם מאותו גזע ומאותו סוג דת).

ואף אחד לא יכול להשלוח את עצמו שכל הטעמים הנ"ל לא יתבטלו לאחר שייחתם נייר נוסף! - כל הסיבות האלו יהיו בתקפם ובמציאותם גם לאחרי שיחתמו על נייר נוסף ('הסכם האוטונומיה') נוסף על הנייר שחתמו ב"קעמפ-דיוויד".

ולמרות כל זאת, מסתובבים 'חוזים בכוכבים', חולמי חלומות ומחפשים רמזים: שהיות ובמצרים הסכימו להתיישב עוד-פעם מסביב לשולחן ולדבר - זהו סימן שישנה תקוה כלשהי שיוכלו להגיע לאיזה שהוא הישג.

"קראתי ואין עונה"

זוהי ההוכחה שחזרו הענינים לקדמותם. כלומר, שמצרים כבר אינה חושבת להעביר מידע למחבלים ולעשות דברים שהם היפך ה'שלום'.

למרות העובדות הנ"ל – עדיין ישנם הפוסקים שבעת אין "נכרים שצרו"...

הרי הגמרא⁷ אומרת במפורש שענין בלתי-אפשרי כמו "לעייל פילא בקופא דמחטא" (הכנסת פיל בחור של מחט) - לא יכול להיות גם חלום! - הדבר כה מופרך, עד שאפילו לא ניתן לחלום זאת!

ואילו כאן - מנהיג מצרים חוזר ואומר, שהוא נתון תחת לחץ של כמה וכמה ממשלות (של אחיו, בני-דודיו וקרוביו - ואינו יכול להתנתק מהם) ומודיע בפירוש - שהתחרט מכל מה שהבטיח.

ולמרות כל זאת, באים יהודים אלו ומדפיסים בתור פסק הלכה, שכל מה שדובר במסכת עירובין ובשולחן-ערוך - כלל לא שייך למצבינו, היות ובענינו מדובר על שני ממשלות שהם הידידים הגדולים ביותר! - ולכן, פוסקים הם שגבולות ישראל אינם במצב של "נכרים שצרו"!

ויהי-רצון ש"תשועת ה'" הרי היא כ"הרף עין"⁸ - במילא עדיין ישנו מקום לעוד כמה-פעמים "כהרף עין" ב(סיום)שנת תש"מ. ובפרט שנמצאים אנו בערב ראש-השנה, והיות שישראל בטוחים ש"אלקים קרובים אליו" - לכן, וודאי שיזכו בדין.

. . . ושתהיה תשועת ה' כהרף עין - ובראש ובראשונה, שכולם יקבלו שכל הישר ובפרט אלה הנמצאים בארץ ישראל (וכידוע⁹ אשר "אזירא דארץ ישראל מחכים"), ויקיימו את הדין הפשוט והברור אשר אין בו כל ספק! - הדין הכתוב בשולחן-ערוך הלכות שבת סימן שכ"ט.

(7) ברכות נה, ב.

(8) ראה בשלח יד, יג.

(9) ראה בבא-בתרא קנח, ב.

משיחת כ"ט אלול תש"מ

ואותו רב שהציגו בפניו מקרה של שעורים ופסק כבמקרה של שעורים, ולאחר-מכן התברר שהמקרה הוא של חיטים, הרי ש"שגיאות מי יבין"¹⁰ - ושעכשיו ידע באופן ברור שהמדובר הוא בנוגע לחיטים, ולכן יפסוק את ההלכה בהתאם לזה!

(מעובד ע"פ שיחת ליל ערב ראש השנה, כ"ט אלול, תש"מ)

"קראתי ואין עונה"

אומות העולם יפחדו מאיתנו – רק כשנראה תוקף גשמי הבא מצד ציווי הקב"ה!

היות ונמצאים בזמן ש"החושך יכסה ארץ"¹ - לכן ישנם יהודים הטועים אשר נדמה להם, שניתן להשיג שלום שהוא היפך התורה והיפך השולחן-ערוך! - עד לפסק-דין בשולחן-ערוך אורח-חיים הלכות שבת סימן שכ"ט - בהלכה זו כתב הקב"ה בבירור אשר יש להתנהג באופן של "קוממיות", בכל התוקף (לא תוקף של "כוחי ועוצם ידי"², אלא החוזק והתוקף) של התורה.

ורק כשנעמדים בחוזק זה - ניתן להגיע ל"ונתתי שלום בארץ"³, היות ואז יתקיים ה"תפול עליהם אימתה ופחד"⁴, כיון שזה (כהמשך הפסוק) "בגדול זרועך". ומה"אימתה ופחד" נוצרת יראת-כבוד, מפני ש"ראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך"⁵, ש('יראו ממך') זוהי יראת-כבוד.

והגם שיוצאים עם נשק גשמי וכדומה - זהו מכיון שכך רוצה הקב"ה שינהגו בזמן הגלות - על-פי דרכי הטבע - וכל זאת, בכדי להרתיע את הגויים מלגעת ביהודים ובדבר השייך להם - ו(מפני שזהו רצון הקב"ה - אזי) גם תוקף שבאמצעות כלי-נשק הוא על-פי השולחן-ערוך.

ורק על-ידי עמידה בתוקף מגיעים ליראת כבוד אמיתית מכיוון כל אומות-העולם, מבלי הבט איך שהם דיברו קודם-לכן. אלא דעתם תתהפך, היות ו"עוצו עצה ותופר, דברו דבר ולא יקום", כיון ש"עמנו א-ל"⁶.

ומבארים בגלוי לכל העמים, הגם שעם ישראל "מפוזר ומפורד בין העמים"⁷, כלומר, שאנו נמצאים בגלות. עם-כל-זה, עליהם לדעת, שסיבת היותנו בגלות היא - אך ורק מפני שהקב"ה שלח אותנו לשם, לא חס-ושלום כיון שכך החליטה אחת מהשבעים אומות, אלא

(1) לשון הכתוב - ישעי' ס, ב.

(2) לשון הכתוב - עקב ח, יז.

(3) בחוקותי כו, ו.

(4) בשלח טו, טז.

(5) תבא כח, י.

(6) ישעי' ח, י.

(7) אסתר ג, ח.

רק מפני שכך רצה הקב"ה, ולכן נמצאים אנו בגלות! - וכיון שהקב"ה הוא זה שהכניסנו לגלות, הוא גם זה שיוציאנו מהגלות, ולכן זה יכול להיעשות "בשעתא חדא וברגעא חדא".
ביטול הגלות נעשה על-ידי שלימות התורה - הימנעות מחטאים. וכידוע ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו"⁸.

וברגע שמתבטלת סיבת הגלות - אזי "לא עיכבן אפילו כהרף עין"⁹. וכפי שכתוב¹⁰ "כימי צאתך מארץ מצרים" - כך גם יהיה "אראנו נפלאות" ביציאה מהגלות - ש"בשעתא חדא וברגעא חדא" יבוא משיח צדקנו ויבטל את חושך הגלות. ואז - בתחילה תהיה ה"אתחלתא דגאולה"¹¹; לאחר זה הגאולה עצמה; ורק לאחר-מכן הקיבוץ גלויות, ועוד קודם לכן ה"בנה מקדש במקומו"! - כך פוסק הרמב"ם¹² - מורה הנבוכים - בספרו "יד החזקה"! ובשם ספרו זה מרמז הרמב"ם שאין להתחשב בשום חשבונות. וכשהולכים עם כוחו של הקב"ה - זה נהיה "יד החזקה", המתגברת על כל החשבונות, על כל האומות ועל כל העולם.

כלומר: גם בזמן הגלות, הדרך האחת והיחידה שעל-ידה יהיה "ונתתי שלום בארץ" - שלום אמיתי ללא פחדים; "ושכבתם ואין מחריד" שלום בר-קיימא (שיהיה טוב גם ליהודים וגם לאומות-העולם) זהו רק כשהולכים בדרך התורה ש"כל נתיבותיה שלום"¹³ ו"ניתנה לעשות שלום בעולם"¹⁴.

ומכיון ש"דבר אלקינו יקום לעד"¹⁵ - ממילא יבוטלו כל העיצות, רחמנא-ליצלן, לנגוע בשלימותה של ארץ הקודש "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלוקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹⁶, שעל-ידי פגיעה בשלימות הארץ פוגעים גם בשלימות התורה.

(8) נוסח התפילה - מוסף לג' רגלים.

(9) ראה רש"י בא"ב, מא.

(10) מיכה ז, טו.

(11) ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

(12) הל' מלכים פי"א ה"ד.

(13) משלי ג, יז.

(14) ראה רמב"ם הל' חנוכה פ"ד הי"ד.

(15) ישעי' מ, ח.

(16) עקב יא, יב.

"קראתי ואין עונה"

ועל-ידי השמירה על שלימות הארץ, התורה והמצוות - יתקיים בגלוי הפסוק "הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל"¹⁷ - גם בזמן הגלות! - שהשמירה על המצוות כוללת בתוכה גם המצוות הקשורות להלכות שבת, ש(כפי שהוזכר קודם ש)אם "צרים על עיירות ישראל". היינו, שמגיעים גויים לעיר הסמוכה לספר, בה מתגוררים יהודים, בין בארץ הקודש ובין מחוצה לה (וכפי שהגמרא¹⁸ מביאה את הדוגמא מנהרדעא, אשר היתה בבבל), ואומרים שברצונם להיכנס לארץ ישראל אפילו לזמן קצר בלבד - הנה כיון שישנו אפילו ספק-ספיקא ש"תפתח הארץ לפניהם" (ובמיוחד אם הם אומרים זאת) - או אז (הן בנהרדעא והן בארץ הקודש) נעמדים עם כלי-נשק, ומחללים עליהם את השבת. והיות והולכים בתוקף של "גדול זרועך" - ממילא הם "ידמו כאבן"; שעומדים על מקומם כאבן. ועל-ידי-זה "תפול עליהם אימתה ופחד". ובכך מניחים ליהודים לבצע את שליחותם "לעשות לו יתברך דירה בתחתונים".

(מעובד ע"פ שיחת ח"י תשרי, אור ליום ב', ג' דחווה"ס, תשמ"א)

(17) תהלים קכא, ד.

(18) עירובין מה, א.

ארץ ישראל בכלל וירושלים בפרט – שייכת לכל יהודי ויהודי מעם ישראל!

[דיבר אודות הכניסה לארץ ישראל]:

. . . ובכניסה בשלימות לארץ ישראל, ימצאו שם גם את ארץ הקודש בשלימותה המלאה, את העם היהודי בשלימותו המלאה, ויקיימו את התורה גם-כן בשלימות, כפי שנאמר בהקהל "לעשות את כל דברי התורה הזאת"¹ - לקיים את הדברים הכתובים בתורה.

ובארץ הקודש עצמה - לבוא לירושלים עיר הקודש, אשר היא עיר הבירה של כל ארץ ישראל ושל כל יהודי היכן שרק ימצא. - היות ו"ירושלים לא נתחלקה לשבטים"². היא נרכשה ונבנתה על-ידי דוד מלך ישראל, כך שלכל יהודי - מילדים קטנים ביותר והלאה - יש בה חלק.

ואף אחד לא יכול למסור ממנה שום דבר, כיון שהיא אינה שייכת לו, כל יהודי הינו בעל-הבית על כל ירושלים, עם הכותל המערבי, הר-הבית וכל הענינים הקשורים לירושלים.

(מעובד ע"פ שיחת - לתלמידים ולתלמידות - ג' דחומ"ס תשמ"א)

(1) וילך לא, יב.

(2) יומא יב, א. מגילה כו, א. ועוד. רמב"ם הל' ביהב"ח פ"ז הי"ד.

"קראתי ואין עונה"

נחלת עולם – גם בזמן הגלות!

ישנם הטוענים שהיות ובני-ישראל נמצאים בגלות - אם-כן, זוהי ראייה שלאחרי שהקב"ה "נטלה מהם ונתנה לנו" - החזירה שוב לגויים.

המענה לטענה זו טמון במילים "מפני חטאינו גלינו מארצנו"¹. למרות שנשלחנו מארץ ישראל לגלות, עדיין נשארה ארצנו - הארץ שלנו.

הקב"ה אמנם שלח אותנו לגלות, אך זה לא נוגע כהוא זה לבעלותינו על ארץ ישראל - היות והיא נתנה לנו כ"נחלת עולם" ושוב אינה יכולה להינתן למישהו אחר.

וכמשל הידוע ממלך שהגלה את בנו מעל שולחנו - רחמנא-ליצלן לומר שכעת יכניס אליו בן אחר במקומו.

ולמרות שמלכתחילה "נתנה להם" והיתה זו ארץ כנען, אך לאחר-מכן זרק אותם משם - כפי שנאמר "מעשיהם של כנענים מקולקלים מכל האומות"² - ו"נטלה מהם ונתנה לנו"³. ומאז, שייכת ארץ ישראל ליהודים. ואף שהיהודים נמצאים במקום אחר ולא בארץ ישראל - זה לא נוגע כלל לבעלות על ארץ ישראל שנשארת בידם.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת בראשית (התועדות א') תשמ"א)

ארץ ישראל שלנו!

. . . עד שיעמדו "קוממיות", עם קומה זקופה עוד בזמן הגלות, שזה יבטל את ה"ונהי בעינינו כחגבים"¹ שמפריע לכיבוש ארץ ישראל, שהינה כבר ארצינו, הארץ שלנו.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת בראשית (התועדות ב') תשמ"א)

(1) נוסח התפילה - מוסף לג' רגלים.

(2) תורת כהנים ופירוש-רש"י על-הפסוק אחרי יח, ג.

(3) רש"י בראשית א, א.

(1) שלח יג, לג.

דווקא כשיחזיקו בכל שטחי ארץ ישראל – יהיה שלום!

דבר ברור הוא אשר מה שהקב"ה נתן ברשות ישראל – הרי שיש להחזיק בו בשלימות. ורק אז יכול להיות מצב של שלום אמיתי, ואדרבה – האופן היחיד לשלום אמיתי – הוא דווקא כשאוחזים ב'שלימות הארץ'; בשעה שמחזיקים, בכל התוקף, כל חלק מארץ ישראל – אשר הקב"ה הביא בגשמיות ליהודים – רק מזה יכול להיות שלום. ועמידה בדרך זו מהווה הכנה קרובה לכך שהקב"ה יביא את כל ארץ ישראל לגבולותיה ליהודים – אפילו חלקים, שמאיזה סיבה שתהיה, נמצאים בינתיים ברשותם של האינם-יהודים.

ורק כשעומדים בתוקף על השטחים הנמצאים ברשות היהודים – יכול להיות מצב של "ושכבתם ואין מחריד"¹, היות ו"תפול עליהם אימתה ופחד (לא מחמת ה"כחי ועוצם ידי"², אלא) בגדול זרועך – ידמו כאבן"³. ולא רק שהם לא יגעו ביהודים, אלא אדרבה – "והיו מלכים אומנייך ושרותיהם מניקותייך"⁴.

(משיחת יום ג', י"ז בסלו, תשמ"א – לקו"ש ח"כ ע' 424 – מוגה)

(1) בחוקתי כו, ו.
(2) עקב ח, יז.
(3) בשלח טו, טז.
(4) ישעי' מט, כג.

"קראתי ואין עונה"

השטחים – תשמישי קדושה!

ישנם שטחים מארץ ישראל אשר במשך זמן מסויים - לא היו ברשותם של בני-ישראל, אלא ברשותם של הגויים.

וכשנהיה "עת רצון" אצל הקב"ה, והחזיר בחזרה שטחים אלו לרשות היהודים - הרי יש להתייחס אליהם כאל "תשמישי קדושה" אשר הקב"ה העניק ליהודים, ולכן נדרשת שם שמירה מיוחדת.

וחלילה מלחשוב אודות נתינתם של שטחים אלו - אפילו לשעה קלה - לרשות הגויים! - שטחים אלו לא ניתנו לרשותינו בגלל "כוחי ועוצם ידי (עשה לי את החיל הזה)"¹, אלא שטחים אלו קיבלנו "בגדול זרועך", בכוחו של הקב"ה - בנס גלוי מן השמים.

וכשאוחזים בשלימות את שטחי ארץ ישראל - הן ברוחניות שזה תורה ומצוות. והן בגשמיות - שאוחזים בשלימות בכל שטחי ארץ ישראל (אשר "גושא ואורא טהור"²) ולא מניחים לתת "אף שעל" מהשטחים הנמצאים בארץ הקודש לרשותם של הגויים (שבזה מקיימים את מצוותו של הקב"ה "אשר קדשנו במצותיו וְצָנָנו") - אזי נעשים קשורים ומחוברים עם הקב"ה, למעלה מכל גלות.

(מעובד ע"פ שיחת י"ט כסלו תשמ"א)

לא לבעוט בניסי הקב"ה!

כל שעל מארץ הקודש - אשר הקב"ה הביא אותו ליהודים בניסים גלויים - הרי שחס-ושלום מלבעוט בניסי ה' ובמתנתו.

... ופשוט וברור שאסור לתת לגוי חס-ושלום אפילו 'שעל' מארץ ישראל.

(משיחת יום ד', עשרה בטבת, תשמ"א - לקו"ש ח"כ ע' 533 - מוגה)

(1) עקב ח, יז.
(2) ראה גיטין ח, ב.

בתנ"ך מובא בבירור התוצאה מכך שיהודים סומכים על "משענת הקנה הרצוץ . . מצרים"...

שמירתו של הקב"ה ישנה בכל זמן. בפרט עכשיו (שהעולם רועש ורועד) שזקוקים לזה. המצב עתה דומה לתקופה עליה מסופר בהפטרה (שנבוכדנצר מלך בבל יצא למלחמה על מצרים היות ו) אז בטחו בני-ישראל על "משענת הקנה הרצוץ הזה על מצרים"¹.

וכמו-כן עכשיו: סומכים כל-כך על 'פרעה' (שפרעה אינו שם של מלך פרטי אחד, אלא כל מושלי ארץ מצרים נקראו בשם פרעה) עד שמוכנים לחתום עמו "חוזה שלום". ולא זו בלבד: אלא אכן עשו חוזה ואף חתמו עליו!

אלה שחתמו את החוזה, הם לומדי תנ"ך (ואף עושים פירושים בספרים) - ואם-כן, מן הראוי שיתבוננו בתנ"ך, ויראו אשר כתוב שם במפורש אודות מצב שכזה!

גם אם סיפור זה לא היה מובא בתנ"ך - אזי באם היו רוצים להתבונן מקרוב היו מבינים שלמעשה סומכים על "משענת קנה רצוץ"!

בזמנו, הסיבה שהביא הקב"ה את נבוכדנצר על מצרים היתה "לכבודן של ישראל". אך זאת רק כאשר היהודים אכן מחזיקים את עצמם ב"כבודן של ישראל". אמנם כשאין את זה (ואז ממילא אין מי שבא להלחם על מצרים), אזי הוא אומר שהוא יודע יותר טוב מהקב"ה, יותר טוב מהתורה ויותר טוב מההלכה!

אך אין צריכים כל לימודים חדשים על כך, בשביל לדעת שמסירת שטחים הוא היפך ההלכה. בשולחן-ערוך² נפסק ש"נכרים שצרו על ערי ישראל" אפילו על עסקי קש ותבן צריכים לצאת עליהם למלחמה.

אם הרב המשוחד סובר שיש למסור את סיני - הרי שאז יש למסור גם את ירושלים וב"ב!!

בנוסף לכך ישנו "רב" (שאינו יודע ברור את המצב) שתמורת שוחד שמקבל עבור המוסד שלו - פוסק שעל-פי הלכה צריכים למסור שטחים. והנה, על-פי תורה כאשר

(1) מלכים ב יח, כא. ישעיה לו, ו.

(2) ששכ"ט ס"ו.

"קראתי ואין עונה"

מקבלים שוחד נפסלים מלפסוק את הדין. אי-לכך, אותו רב על-ידי שקיבל מתנה - פסל את עצמו מלפסוק בדין! והיות שהוא משוחד - הוא פוסק נגד ההלכה!

אומרים הם תירוצים מבהילים שלעולם לא היו נופלים בשכל! עד שאומרים שאין כאן כלל מצב של "נכרים שצרו על ערי ישראל" אלא המצרים הם "אוהבי שלום"!
לומר זאת - זהו שלילת והיפך ידיעת המציאות! - צריכים לומר בתוקף שזהו מצב של "נכרים שצרו"!

אין לזה כל קשר לגאולה, לקדושת הארץ, ול"לא תחנם"³ - זהו דין שחל אפילו (בנהרדעא ש) בחוץ לארץ!

מסרו את הנשק החשוב ביותר שיכול להיות - את הנפט!

ולמרות כל זאת - פוסק "רב" שעל-פי הלכה צריכים למסור את השטחים! וכל זאת, היות וקיבל שוחד!

לאחר-מכן המציאו תירוץ נוסף להצדקת מעשיהם: הדין של "נכרים שצרו" הוא רק כאשר הם באים לקחת דברים השייכים ליהודים, אך כאן הם פשוט באים לקחת מה שהיה שלהם.

כיצד יכולים לתרוץ תירוץ שכזה: הרי הדין של "נכרים שצרו" הוא שאסור לאפשר מצב ש"תפתח הארץ לפניהם", וזאת אפילו אם הם רוצים לקחת רק "קש ותבן" ואפילו אם הם חוזרים אחר-כך למקומם - ובפרט שכאן הם אומרים שהם רוצים להשאר!?

רש"י⁴ מזהיר (ש"כח מעשיו הגיד לעמו"⁵) בכדי למנוע טענה של גויים ("לסטים אתם")! ואילו כאן באים יהודים וטוענים זאת! - מי היה מעלה בדעתו שיהודים יטענו כך?!

(3) ואתחנן ז, ב ובפרש"י. עבודה-זרה כ, א. רמב"ם הל' עכו"ם פ"ה ג"ד. טור-שולחן-ערוך יורה-דעה ס"ה קנא ס"ח ואילך.

(4) בראשית א, א.

(5) תהלים קיא, ו.

ואם סוברים אותם יהודים שצריכים למסור להם את כל מה שהם תובעים - אם-כן, יש למסור להם את רמת הגולן, יהודה ושומרון, ירושלים העתיקה, תל אביב, חדרה, בני-ברק, וכפר חב"ד!

ובכלל, הרי כולם יודעים מהעבר של מושל מצרים (והוא אף כתב את דברי ימיו) -

היתה לו שייכות עם היטלר וחבריו!

**תסמרנה שערות הראש מכך שיהודי טוען
כלפי אחיו "לסטים אתם"!!!**

הנהגה זו היא בדיוק להיפך מהענין של "ולכל בני-ישראל היה אור"⁶ שאז אפילו בתוך בית המצרי היה ליהודי אור, ואילו עתה - אצל המצרי מואר ואילו אצל יהודים ישנו חושך כפול ומכופל, נתנו כל כך הרבה, ורוצים למסור עוד יותר!
ונוסף לכל זה - היהודי עצמו טוען כלפי אחיו "לסטים אתם"!

ולא זו בלבד, אומרים הם שבהחלטתם למסור את השטחים הם סומכים על 'יהודי עם זקן' שפסק להם כך!

התורה הרי כבר פסקה⁷ ש"שוחד יעוור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים". כלומר:

בנוגע לענינים אחרים הוא יכול להיות יהודי עם זקן, חכם וצדיק - אך בנוגע לנושא הזה התורה פוסקת במפורש "יעוור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים"!

והיות שהוא לקח שוחד - ממילא ניטלה בחירתו איך לפסוק!

שייכות עם היטלר: מספר דוגמאות המוכיחות על כך: בשנת 1953 כותב סאדאט על היטלר: "אני מצדיע לך מעומק לבי, אף אם נראה אתה כמובס אך לאמיתו של דבר הינך המנצח האמיתי - הצלחת ליצור מחלוקת בין צ'רצ'יל הזקן, לבין בעלי-בריתו, בני השטן, גרמניה תצא כמנצחת, גרמניה תיוולד מחדש, לא יהיה שלום, אלא אם כן גרמניה תחזור להיות שוב מה שהיתה לפני כן... לא נופתע אם היטלר חדש יבוא בעקבותיך..."

בביקורו בגרמניה "עלה לרגל" אל "קן הנשרים" של היטלר שבברכטסגדן, למרבה מבוכתם של מארחיו הגרמניים.

את משמרות הכבוד של צבא מצרים הלביש העתק של מדי ה"זורמכט" של היטלר. את כובעי הפלדה ציווה לצקת במיוחד לפי הדגם הנאצי, לאחר שלא הצליח לקבלם מגרמניה המזרחית אשר שינתה את צורת הקסדות.

ביום 4 בספטמבר מתפרסמת תמונות של מנחם בגין באלכסנדריה, כשהוא מתבונן בתמהון ובתדהמה, בהליכותיו של איש משמר הכבוד של מצרים המחקה בצעדיו את חייליו של היטלר.

אף בביקורו בירושלים, לא הסתיר את דעותיו הנאציות, והעזי להופיע בכנסת כשהוא עונב עניבה שעליה מצויירים בצורה ברורה צלבי קרס נאציים!

(מתוך הספר "שלום שלום ואין שלום")

(6) בא י, כג.
(7) שופטים טז, יט.

"קראתי ואין עונה"

ומי שאומר ששוחד לא מעור ומסלף - הרי הוא הולך נגד התורה! - דוד המלך אמר⁸
"שגיאות מי יבין", ולו אינו מתאים לומר זאת!!! - לא הוא ולא תלמידיו מסוגלים לומר
ש"שגיאות מי יבין"!

ואין פוצה פה ומצפצף!

הרי מדבר כזה - תסמנה שערות הראש!!!

וכל זאת למרות שקיבלו מסר מושינגטון, שיפסיקו לחשוב אודות ענינים כאלה! וכיצד
מנצלים את מה שהוא אמר - ממשיכים להתנגד בדיוק כמקודם!

לשמור שמיטה בעיר זו, צריך; להוציא העיר מרשותינו, גם צריך - הסוף סותר להתחלה:
נוסף לכל הנ"ל:

טוענים הם שהיות והיום בני-ישראל אינם שומרים תורה-ומצוות כדבעי - לכן "נטלה
ממנו ונתנה להם" - בדיוק להיפך ממה שרש"י לומד עם זה (ש"נטלה מהם ונתנה לנו")!
וזאת בשעה שארץ ישראל נקראת "ארצנו" - גם בשעה שאנו ב(חושך הכפול והמכופל
של ה)גלות ("גלינו מארצנו"). שזוהי הסיבה, שגם עתה צריכים לשמור את כל המצוות
התלויות בארץ (תרומות ומעשרות [וכבשנה שעברה - שנת השמיטה]).
כששאלו אצל אותו "רב" האם יש להקפיד על מצוות התלויות בארץ ישראל בעיר זו -
ענה שיש לקיים מצוות אלו! וכששאלו אותו האם צריכים למסור עיר זו - השיב שיש
למסור עיר זו ולהוציאה מרשותינו!!!

כיצד יכול הוא לענות תשובה, שתחילתה סותרת לסופה?!

ואותו רב ותלמידיו לא הסתפקו בזה, אלא מפרסמים את פסק-דינם שעל-פי הלכה יש
למסור את השטחים, גם בשפה האנגלית - שפה שגם הגויים מבינים!!!
ולא סתם, אלא פירסמו זאת בעיתון הכתוב באנגלית, ולא בסתם כתבה אלא זה מופיע
ב("עדי אריאל" ה)מאמר של העורך הראשי!!! - כל אחד שלוקח את העיתון לקרוא, הרי
זה הדבר הראשון שהוא קורא!!!

(8) תהלים יט, יג.

משיחת ש"פ בא תשמ"א

ואת כל הדברים הנ"ל - המתפרסמים גם בקרב אומות-העולם - הם מפרסמים בשם ההלכה!!!

מה הם מערבים את הקב"ה? מה הם מערבים את התורה?!

וענין זה נמשך כבר שבועות וחודשים!!!

ואין פוצה פה ומצפצף!!!

אין כאן ענין של להלחם אתו, אבל היות שזה דבר מודפס שכל אחד יכול לראות - ממילא חייבים לעשות הכחשה!!!

גם לא יעלה על הדעת שיאמרו שהם התכוונו אחרת, מאחר שברגע שזה הודפס - כבר לא נוגע כלל 'מה הם חשבו', היות שזה כבר מודפס!

וכשם שאצל תינוק, לפי מעשיו רואים מי הם אביו ואמו (כמאמר-חז"ל⁹ - "שותא דינוקא בשוקא - או דאבוה או דאמי" (מה שהתינוק מדבר בשוק מאביו או מאמו שמע) כמו-כן כאן אלה שעושים זאת (אלה הטוענים שהם 'מעמידים את הדת על תילה') רואים לפי מעשיהם אצל מי הם נתגדלו!!!

. . . ויהי-רצון שמה שכתוב בהפטרה (אודות כך שישראל סמכו על "משענת הקנה הרצוץ") - ישאר בעבר בלבד, ושעכשיו יהיה רק לימוד נבואת ירמיה ושלא נתפעל מזה ש"החושך יכסה ארץ וערפל לאומים"¹⁰, עד לגאולה האמיתית והשלימה "יעמוד מלך מבית דוד . . . וילחם מלחמת ה' וינצח"¹¹, במהרה בימינו ממש.

(מעובד ע"פ שיחת ש"פ פרשת בא, ה' שבט תשמ"א)

(9) סוכה בסופה ובפרש"י.

(10) ישעי' ס, ב.

(11) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ד.

"קראתי ואין עונה"

הויתור על הנפט – מיותר, מסוכן, הרחיק את השלום וקירב את המלחמה!

כבר דובר כמה-פעמים שהחווה האומלל של 'קצמפ-דיוויד' היה ועודנו ביש-מזל, צרה וסכנה עבור יהודים. והיות שכך, לכן גם כלפי כל העולם מהווה חווה זה - סכנה צרה וכיש מזל!

וכל זה - למרות שלכאורה זה הביא 'שלום'! - כעת נתגלה ששלום בין כך היה כבר. והויתור על הנפט וכדומה - לא רק שלא הוסיף כלום ל'שלום', אלא אף הגדיל את סכנת המלחמה. וזאת, כיון שבמסירת הנפט (וכדומה) נחלש מאוד צד אחד - ישראל - שבלאו-הכי הם "המעט מכל הגויים"¹! וזאת, ללא כל צורך כלל!

בושינגטון התפלאו מאוד כיצד ישראל נותנת בידיים את הנשק הכי הכרחי (שבימינו אלה הנשק ההכרחי ביותר הוא נפט).

למרות שהם לחצו - היה זה רק לחץ מדומה ותו לא! (אז ידעו מכך רק יחידי סגולה, אך כעת זה כבר התפרסם) אולם אלה שחתמו ידעו מזה - ולמרות זאת, נכנעו ללחץ זה עד שהגיעו למצב ש"היינו בעינינו כחגבים"²! - ומלבד זאת שהלחץ היה רק כלפי פנים (ואף זה שהם השתתפו בוועידה היה היות ואינם בעלי-בחירה). הרי ידוע ופשוט, שארצות-הברית היתה זקוקה ל"שלום" זה הרבה יותר מאשר ישראל ומצרים וזאת משום ה"בחירות"!

ולא זו בלבד: המצרים, בראותם שישראל מוותרת על דברים הכי חיוניים, ואף הגדילה את סכנת המלחמה - הרי שאפשרו לעצמו להגביר את הלחץ עוד ועוד! - חתימה זו אפשרה למצרים לדרוש "הב הב" - תן עוד יותר ועוד יותר!

והגדילו לעשות: נוסף על-זה שחתמו אז, ונוסף לזה שהבינו שכל זה יביא למלחמה! - עדיין מצהירים שגם על-מה שעדיין לא וויתרו - יוותרו! - גם את המעט שנשאר מהדלק והנפט יתנו למצרים, היות וכך נכתב בפיסת-נייר, פיסת-נייר, אשר חוץ מהיהודים אף אחד לא קיים זאת! - אך את כל פרטי אי-קיום זה מסתירים מהעולם, ובמיוחד מהיהודים!

(1) ואתחנן ז, ז.

(2) ע"פ לשון הכתוב - שלח יג, לג.

אמנם אי-אפשר לתת לארצות-הברית הכרת טובה על-כך, אולם הכרת טובה מסויימת יש לתת לו³ על-כך שהוא התכוין לעשות שלום. אך יחד-עם-זה לא משתנית חומרת העובדה שבשעה שדיברו איתו - הראו לו את מפת ארץ ישראל והוכיחו לו בבירור כי כל שטח שירד (ובפרט - נשק שִׁמְסֵר) יגדיל את הסכנה.

ולכן, לנו יש רק את ההבטחה⁴ ש"הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל" - הוא לא יניח לזה להתרחש, והוא יביא שתהיה שלימות ארץ ישראל לגבולותיה ובדרך של שלום. וזאת, על-ידי שיהודים יעמדו בתוקף כפי שנפסק בהלכות שבת⁵. ובפרט, שהמצב העכשווי קשה הרבה יותר מהמצב המתואר באותו סעיף.

מציאות מסולפת ופסק-דין מסולף!

נוסף לכל זה:

לפני תקופה מסויימת היו כאלו שתיארו לרבנים מצב הפכי בדיוק מהמצב כפי שהוא עתה בפועל. על-יסוד התיאור המסולף, פסקו הרבנים פסק-דין שאכן מתאים למציאות המסולפת אך לא למציאות העכשווית. וכאמור, המצב הנוכחי חמור הרבה יותר מהמצב אודותיו מדובר באותו סעיף בשולחן-ערוך.

והנה, על-זה שקיבל שוחד כבר לא ניתן לפעול - אך היות ומדובר בפיקוח-נפש, ובפרט שהמשוחדים יודעים שהכוונה אליהם, מה-גם שהרבנים יודעים שהם פסקו פסק-דין מסולף על מציאות מסולפת - לכן - על הרבנים לפסוק פסק-דין המבוסס על המציאות הנוכחית והנכונה - מציאות שמובילה לפיקוח-נפש של שלשה מליון יהודים, היה-לא-תהיה.

והיות שאין עניני לנקוב בשמות - לכן, לא אעשה זאת, אך כאמור: המשוחדים יודעים שאליהם אני מתכוין.

(מעובד ע"פ שיחת י' שבט תשמ"א)

(3) = כוונת הרבי היא נתינת תודה לממשל היוצא בארה"ב, על פעילותו למנוע מלחמות ולבצע שלום במקומות שונים בעולם - המו"ל.

(4) תהלים קכ"א, ד.

(5) ששכ"ט ס"ו.

"קראתי ואין עונה"

מסירת חלק בחו"ל – מוזיקה רק ליהודי המקום; מסירת חלק בא"י – מוזיקה לכל יהודי העולם!
כל יהודי, כשיעשה את ההכנות לפורים צריך לוודא ולדאוג (שלא רק הוא אלא) שכל בני-ישראל יחגגו את חג הפורים בתכלית השלימות:

ובמיוחד היהודים הנמצאים במצב אשר בו הם זקוקים לעזרה מיוחדת, כמו: יהודים השוהים בבתי אבות, בתי רפואה, בתי כלא, ובפרט יהודים המשרתים ב'צבא הגנה לישראל', אשר עומדים בגופם ושומרים ומגינים במסירות-נפש ממש על גבול ארץ ישראל - בכדי לשמור על "שלימות הארץ" כפשוטו.

ומשלימות גופם (של אנשי הצבא) באים לענין "שלימות הארץ":

אשר אסור להחזיר, חס-ושלום, אף 'שעל' מארץ ישראל; ומסירת החלק הקטן ביותר מארץ ישראל גורמת למצב של פתיחת הארץ לפניהם¹, שזה ענין של פיקוח-נפש ממשי. ולכן אין לזה כל שייכות לשבועה ש"לא יעלו בחומה"² ולציווי ש"לא תחנם"³ - היות שענין זה קשור עם פיקוח-נפש. אשר מצד הבטחון של הארץ ויושביה אסור למסור ממנה אף שעל.

בנוגע לשלשת הארצות של קיני קניזי וקדמוני, שבני-ישראל יקבלו לעתיד-לבוא, וכן בנוגע לארץ שבעת העממין אשר הקב"ה עוד לא מסר לבני-ישראל - עדיין יש מקום לעיין האם יהודים צריכים זאת בגלל בטחון ארץ-ישראל.

אך בנוגע לארץ אשר הקב"ה כבר מסר לבני-ישראל - הרי זה דבר ברור שזקוקים לה מצד בטחון, ואין להחזיר ממנה אף 'שעל'.

והנה, נוסף לטעם הקודם שאסור להחזיר מאומה מארץ ישראל - היות שזה פיקוח-נפש, אשר טעם זה שייך גם בחוץ לארץ - מתווסף כאן טעם נוסף, אשר שייך דווקא בארץ ישראל:

(1) שולחן-ערוך אורח-חיים ס"ח ט"ו.

(2) כתובות ק"א, א.

(3) ואתחנן ז, ב ובפרש"י. עבודה-זרה כ, א. רמב"ם הל' עכו"ם פ"ה ג"ד. טור-שולחן-ערוך יורה-דעה ס"ח ואילך.

משיחת ש"פ ויקרא תשמ"א

כאשר מוסרים משהו מארץ ישראל - הרי זו גזילה של כל העם היהודי בכל מקום שהם!

וזאת, מכיון שהקב"ה העניק את ארץ ישראל לכל-אחד-ואחד מישראל; אמנם בני-ישראל הלכו לגלות - אך החלק מארץ ישראל שהקב"ה מסר להם תמיד נשאר ברשותם.

והיות שארץ ישראל שייכת לכל-אחד-ואחד מישראל - גם לאלו הדרים בחוץ לארץ - לכן, אין לאף אחד את הזכות והיכולת להחזיר זאת. היות וארץ ישראל אינה רכוש פרטי של זה שמוסר - אלא שייכת לכל בני ישראל!

ולכן, אם חס-ושלום, מחזירים משהו מארץ ישראל - הרי זו גזילה מכל בני-ישראל. ואף בחוקי העולם אין לאף אחד הזכות למסור משהו אשר שייך לזולתו!

והנה, זהו דבר חידוש ופלא שמוצאים רק בנוגע לארץ ישראל:

בחוץ לארץ - כאשר עוזבים שכונה אחת על מנת לדור בשכונה אחרת - מצד טעמים של שטות - הרי שאז מזיקים לעצמם וליהודים הדרים בשכונה אשר ממנה יצאו⁴ - אבל אין מזיקים לשאר היהודים הדרים במקומות אחרים;

אבל כאשר מוסרים חלק מארץ ישראל - הרי שאז מזיקים לכל יהודי ולכל היהודים בכל העולם כולו, היכן שרק ימצאו - מאחר שארץ ישראל שייכת לכל יהודי ולכל היהודים בכל קצוי תבל, כיון שהקב"ה נתן להם זאת!

לעתיד-לבוא יחלקו אמנם את ארץ ישראל לשבטים - אך כעת (בזמן הגלות), כל 'שעל' מארץ ישראל שייך לכל יהודי ולכל היהודים יחד.

אשר לכן: אסור לאף אחד למסור חס-ושלום שום חלק מארץ ישראל, היות ואין זה שייך לו!

ואותם אלה הטוענים ורוצים למסור משהו מארץ ישראל - זה מכיון שהם יראים ונרתעים מ"קול עלה נידף"⁵; או מכיון שהם נחותים בפני 'גוי' שקייט'; או בגלל שהם לוקחים שוחד, ו"השוחד יעוור עיני חכמים"⁶! - הוא אמנם נשאר חכם, ויש לו עיניים - אך

(4) לקו"ש חלק ו' ע' 350 ואילך.

(5) בחוקותי כו, לו.

(6) שופטים טז, יט.

"קראתי ואין עונה"

עיניו מכוסות, ולכן משלה הוא את עצמו, אשר רק מה שהגוי אומר - הינו אמת, ודוקא דרך
ה'פוליטיקה' היא דרך האמת שעל ידה אפשר להגיע להתנהגות הנדרשת!
ולמרות שהוא עצמו גם יודע ש"השוחד יעוור עיני חכמים" - אך עיניו כה מכוסות - עד
שחושב שמה שהוא רוצה - זוהי האמת!
דבר זה פשוט גם ל'בן חמש למקרא'; היחיד שאינו מבין זאת הוא זה אשר השוחד
מעוור את עיניו!

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת ויקרא, פרשת זכור, תשמ"א)

אסור לוותר על נס שהביא הקב"ה, בפרט – שהויתור גורם לסכנה!

התורה פוסקת¹ שכשישנו מצב של "נכרים שצרו על עיירות ישראל" – לא עושים שום חשבון של "אל תתגרה בגוי קטן"² או בגוי גדול – היות ו"נכרים שצרו" מביא לפיקוח-נפש, אשר דוחה את כל התורה כולה – כולל גם את הענין של "אל תתגרה".

ובפרט שאת השטחים האלו קיבלו במתנה ובאופן ניסי מהקב"ה. ולכן, הגם שיש את ה"אל תתגרה" והשבועה של "אל תעלה בחומה"³ – אבל ממה שהקב"ה נתן – אסור למסור אף שעל.

ההנהגה צריכה להיות כפי שהיה בזמן פורים:

אם היהודים לא היו עומדים בתוקף לדרוש יום נוסף (לכלות את האוייבים) – אזי פורים היה יום אחד בלבד! – שלכאורה – למי אכפת אם פורים יהיה רק יום אחד?!

והביאור בזה: אילו פורים היה יום אחד בלבד – אזי היה מתבטל כל הענין של נס פורים. היות וכל הנס היה – שהתבטלה מחשבת המן. אך אם לא היו מבקשים יום נוסף – הרי אז מחשבת המן היתה עדיין תקיפה, וממילא כל הנס שהקב"ה עשה – בהביאו את פורים – היה מתבטל. כי ללא העיקר (ביטול מחשבת המן) – הנס אינו נס.

ואף כל הגזירה הזו (שבעקבותיה הגיע פורים) השתלשלה מהנהגה בה 'ויתרו' על הנס:

ידוע אשר למרות שנלחמו בעמלק – הניחו לאגג לחיות. ובשעות הספורות שנותרו עד ל"ויססף שמואל את אגג"⁴ – הוא עשה מעשה ונולד בן שממנו יצא המן⁵. כלומר: רק בגלל שלא ניצלו את הנס של הקב"ה – והשאירו את אגג בחיים (למרות שמיד לאחר-מכן, נהרג בידי שמואל) – הגיעה גזירת המן.

וכשהגיע נס פורים, לא ויתרו היהודים על הנס – אלא אכן ביטלו בפועל את 'מחשבת המן', והביאו את הנס של פורים לידי ביטוי.

(1) שו"ע סשכ"ט ס"ו. עירובין מה, א.

(2) ראה פסחים קיג, א.

(3) כתובות קיא, א.

(4) שמואל א טו, לג.

(5) ראה פתיחתא לאסתר-רבה ז.

"קראתי ואין עונה"

ומסיפור זה יש ללמוד הוראה לזמנינו:

הקב"ה מסר לבני-ישראל את שטחי ארץ ישראל באופן ניסי! - וכשנותנים לגויים שטחים אלו - הרי שבכך מבטלים את הנס שעשה הקב"ה.
וכולם מודים אשר שטחים אלו ניתנו ליהודים בנס - ולא מכיון ש"כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה"⁶;

אי-לכך, מובן ששטחים אלו אשר ניתנו באופן ניסי - לא ניתן למסור!
והנה, גם אם לא היה זה דרך נס - הרי בפועל שייכים שטחים אלו לכל יהודי. ואם אפילו פחות משהו-פרוטה השייך לשני - אסור לקחת, הרי על-אחת-כמה-וכמה שכשמוסרים 'שעל' (השייך לשני) למישהו אחר - אז וודאי שזוהי גזילה!
ומלבד כל העובדות הללו (ששטחים אלו נמסרו בצורה ניסית, ושהם שייכים לכל יהודי) - הרי כאן ישנו חשש "שמא ילכדו העיר ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם".
כלומר, שכשיש מצב של פיקוח-נפש - אין כל מקום ל"אל תתגרה בגוי קטן" (או גוי גדול - שנכרים שצרו על עיירות ישראל הם לא גויים קטנים אלא גויים גדולים) - אלא צריכים להסתכל רק על הנקודה שזהו פיקוח-נפש.

למרות שזה פקו"נ - פוסק רב, בעקבות השוחד שקיבל, שיש למסור שטחים!!!

ולמרות כל הנ"ל - באים מספר 'חכמים' - הסבורים שהם חכמים יותר מהתורה - ופוסקים שצריכים למסור שטחים!
ומאחר שהם משוחדים (וכולם יודעים שהם לקחו שוחד) - אזי הם מכניסים בתורה רק את הדינים מהם הם אווזים!
בתחילה אותו רב - בכלל סירב לפסוק דינים, היות והוא היה 'עסוק' בלימוד 'תורה לשמה'. אך פתאום כשזה הגיע לנושא של פיקוח-נפש - הנה בעקבות השוחד שקיבל - התיר לעצמו לפסוק!

(6) עקב ח, יז.

(7) ראה שו"ת מהר"ם ב"ר ברוך סי' תקל. ס' השטרות לר"י ברצלוני ע' 43. אוצר הגאונים קידושין סי' קמו-קנא.

התורה קובעת⁸ אשר השוחד "יעוור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים" ! וכשלוקחים שוחד - אסור לפסוק שום הלכה, היות ואז נוטה ליכם לטובת המשחד!

ובפרט שבענינו, יודעים בבירור שהמשחדים נתנו את הכסף רק בתנאי שאותו רב יפסוק שצריכים למסור שטחים! - הם אמרו במפורש שאם יפסוק כך - יקבל את הכסף, ואם לא - לא יקבל.

בשעה שהוא לוקח שוחד לצורך עניניו הפרטיים - הרי שאז עדיין ישנה תקווה שהוא יעשה תשובה - היות ויבוא היצר-הטוב ויעוררו לתשובה.

אך כשהוא לוקח שוחד לצרכי קדושה - הרי שאז אין כל סיכוי שיראה בטעותו. היות ובמקרה כזה, מגיע אליו היצר-הרע, לבוש במעיל ארוך - ומראה לו רשימה ארוכה של תלמידים (בנוסף לרשימת התורה שהם למדו) - אשר אותם מחזיקים בכסף ה'שוחד' הזה שהוא קיבל!

בלי הכסף הזה - טוען אליו היצר-הרע - מי יודע אם היו יכולים לפעול את הדברים האלו!

אך כל זה טוב עד שמגיע התלמיד ושואל - "מאי האי"?! - ומכיון שלתלמיד אי-אפשר לומר שזה בגלל כסף - מתרצים לו, שאדם מסויים אשר פעם היה בצבא - אומר שצריכים למסור את השטחים. ואמנם זה יזיק לבטחון - אך לאידך, ארצות-הברית דורשת שנמסור, ובכדי לא לקלקל את יחסי המדינות - כלומר: לשמור על הפוליטיקה - צריכים למסור את השטחים.

רב' זה - בנוסף לעובדה שהוא משוחד, הוא גם שקרן וחנפן...

כיצד 'רב' אומר דבר שכזה, והרי הוא אמור לדבר בשם התורה, ולתורה לא נוגע שום פוליטיקה! - לתורה נוגע פיקוח-נפש בלבד!!! - ולכן גם על הרב אסור להתחשב בסיבות פוליטיות אלא עליו לפסוק את הדין על-פי תורה! - ועל-פי תורה - אסור למסור שטחים, היות וזה מזיק לבטחון!

(8) שופטים טז, יט.

"קראתי ואין עונה"

ואף שהוא כבר פסק שיש למסור שטחים - הוא עדיין יכול להתחרט. וכפי שמצינו שאפילו רבא לא חשש לומר "דברים שאמרתי לפניכם טעות הן בידי"⁹! - ואם רבא יכל לומר זאת - וזה אף נדפס בגמרא - וודאי ופשוט שאותו רב בטח יכול לומר "טעות היתה בידי"!

הקב"ה עזר, ואותו אחד שכעת סומכים עליו - הדפיס ספר זכרונות, בו כותב הוא בפירוש (באמירה בעל-פה - ניתן להתווכח אם הוא אמר הוא לא אמר, אך כאן, הוא הדפיס זאת בפירוש) שמסירת השטחים (מה שמסרו כבר, ומה שמתכוננים למסור) - מהווה סכנה בטחונית ("תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם"). וממילא - מסכם הוא - אסור למסור עוד!!!

הדפסת זכרונות אלו, דוקא עכשיו - זה השגחה פרטית. היות והדפסתם עכשיו - אינה מביאה לו, לא כבוד ולא תועלת לבחירות הבאות. אלא סיבת ההדפסה היא - בכדי להראות לנו מלמעלה בצורה ברורה, שכעת כולם יודעים (מאחר שכאמור, זה הועלה על הכתב - והודפס) מהי דעתה האמיתית של ארצות-הברית: שמצד בטחון אסור למסור את השטחים. ובמילא, הרב כבר לא יכול לתרץ לתלמידים, שהוא פוסק שיש למסור את השטחים - בגלל שכך חושבת המדינה השניה!

אדרבה: המדינה השניה בכלל טוענת (מצד סיבות בטחוניות) - אסור למסור את השטחים!

וסיבת הדיבור בכל-זה היא לא בשביל לדבר רע על מישהו - ואפשר גם לקרב אותו לתורה ומצוות - אלא בשביל שיתקנו את הענין.

בכלל יש לדעת שעל הקב"ה נאמר¹⁰: "לא יקה שוחד", ו"אלוקיהם של אלו שונא שוחד".

ולכאורה איזה שוחד אפשר לתת לקב"ה?! - אלא זה מדובר אודות שוחד של תורה: היות ש"הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים"¹¹ - לכן סבור הוא שיתן לקב"ה 'שוחד' בדמות

(9) עירובין קד, א. וש"נ.

(10) עקב י, יז.

(11) מגילה כה, א. ועוד.

תורה ויראת-שמים! - ועל-זה אומרים שהקב"ה "לא יקח שוחד"; אי-אפשר 'לקנות' את הקב"ה חס-ושלום בזה שלוקחים את הכסף ומחלקים אותו לשיבות!
ובנוסף ל'שוחד' שהוא לוקח - הוא גם שקרן; היות והוא טוען שהמצב עכשיו הוא לא מצב של פיקוח-נפש.
ובנוסף לזה שהוא 'שקרן' - הוא גם חנפן.

מעמידים כעת את בני"י בסכנה מיידית בשביל למנוע פיקוח נפש בעתיד...

והטענה המגוחכת - שמסירת שטחים נדרשת בשביל למנוע מצב של פיקוח-נפש בעוד מספר שנים (היות ואם לא ימסרו שטחים הגויים 'יתרגזו') - הרי זה לא תירוץ, וכדלהלן:
פעם הגיע אלי משהו ואמר לי שהוא מבקש היתר לחלל שבת. עניתי לו: ממה נפשך?!
- אם אתה רוצה לשמור שבת - מה אתה צריך היתר לחלל שבת, ואם אתה לא רוצה לשמור שבת חס-ושלום - אם-כן מה אתה בכלל צריך היתר בכדי לחלל את השבת?!
הוא ענה לי, שכעת הוא לומד רפואה והמבחנים העיקריים נערכים בשבת - אי-לכך - בכדי להצליח - מבקש הוא היתר לכתוב בשבת. ונימוקו עמו: מאחר שבעוד חמש שנים הוא כבר יהיה רופא מומחה שיוכל לטפל בחולים (בארבע שנים הראשונות עדיין לא שולחים אותו לחולים) - הנה יכול להיות שהוא יצטרך לטפל גם בחולה מסוכן - אי-לכך, רוצה הוא כעת לחלל שבת בשביל הפיקוח-נפש ש(אולי) יהיה רק עוד חמש שנים.
וכגודל הגיחוך שבזה - מובן גם גודל הגיחוך בטענה שיש עכשיו למסור שטחים - בשביל למנוע את הפיקוח-נפש ש(אולי) יהיה עוד כמה שנים! - בה-בשעה שכשימסרו את השטחים - אזי יהיה מצב של פיקוח-נפש מידי - "תפתח הארץ לפניהם!"
מנסים למנוע פיקוח-נפש ש(אולי) יהיה בעוד כמה שנים - והמחיר שמשלמים תמורת זאת - הוא פיקוח-נפש מידי וממשי!
ולכן, היות שמסירת שטחים מובילה לפיקוח-נפש - ממילא אסור למסור שטחים! - וכל זאת, גם כאשר זהו רק ספק פיקוח-נפש. היות ובפיקוח-נפש, גם אם יש מאה ספיקות - הכל לחומרא!!!

"קראתי ואין עונה"

פיקוח-נפש דוחה את כל התורה כולה! וגם את הציווי של "אל תתגרה בגוי", היות וישנו החשש של "תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם".

ומפתיע הדבר שדווקא בדין של "אל תתגרה בגוי" - יש לו חיות מיוחדת (והיות שמטבעו יש לו 'דרך-ארץ' בפני הגוי - לכן דווקא בדין זה משקיע הוא את כל מרצו).

'רגש הנחיתות' בפני הגוי - הוא זה שמוביל למסירת השטחים. זוהי הסיבה שגם את ירושלים - אותה קבלו מלמעלה בצורה ניסית - רצו למסור! - בתחילה אמנם לא הודו בכך, אך כעת הודפס בספר הנ"ל שכך באמת היה.

וודאי שלא ניתן לטעון שמחזירים זאת בעקבות לחץ - היות והם רצו למסור עוד קודם שהתחילו לחצים (ואדרבה: רק מכיון שהם הציעו למסור את השטחים בחזרה - החלו הלחצים).

ויהי-רצון שיתקיים "ליהודים היתה אורה - זו תורה"¹², שהאור האמיתי - לא מגיע מפוליטיקה, אלא האור האמיתי - הוא אור התורה. וזאת יראו, על-ידי שיוציאו שולחן-ערוך ויראו מה כתוב בתורה.

אור אמיתי אינו האור כדוגמת ה"שמים חושך לאור"¹³ - ועל-דרך אלו המתנגדים לגיור כהלכה, שאלו אשר מתנגדים לגיור כהלכה - הם אותם אלו שמתנגדים לאי-מסירת השטחים. ולמרות שלכאורה אלו שני ענינים שונים - אך הצד השווה שבהם, שהם היפך ההלכה.

ושיהיה "ויקר - זה כבוד" - כבוד אמיתי לא כבוד המדומה (של "חנפנים", "שקרנים", "מספרי לשון הרע" וכל שאר אלו המשתייכים לד' כתות שלא זוכים לקבל פני שכינה¹⁴) - אלא כבוד מהתורה, שזוהי האמת.

ושאותם חנפנים ושקרנים יפתחו את השולחן-ערוך, ושם יראו את הכתוב אשר "שויתי ה' לנגדי תמיד" - ויחליטו לשנות את הנהגתם, למרות שזה יעלה להם בקצת 'כבוד'. ואם

(12) אסתר ח, טו. וראה ילקוט-שמעוני אסתר רמז תתרנט ומגילה טו, ב על-הפסוק.

(13) ישעי' ה, כ.

(14) סוטה מב, א.

ישאלום כיצד חזרו בהם מדעתם - אזי שינהגו לפי ההמשך שם "ואל יבוש אדם מפני המלעיגים".

מציאות הגויים - לשמור על היהודים, בדוגמת הכלב השומר על אדונו...

ויש להדגיש: אמנם "לא ברצוננו גלינו מארצנו ולא בכוחותינו נשוב אליה"¹⁵, אך כשהמדובר הוא בנוגע לשטחים שהקב"ה העניק ליהודים במתנה ובדרך נס - יש לעמוד עליהם בכל התוקף.

במיוחד, שכל מציאות הגויים - היא בשביל לשמור על היהודים. וכפי שחנניה מישאל ועזריה אמרו לנבוכדנצר, שכשישנו ציווי של הקב"ה, אזי - "את וכלבך שויך"; הוא אמנם היה מלך, אך כשיש ציווי של הקב"ה - אזי הוא וכלבו - שוים. וההסבר בזה:

ענינו של הכלב הוא - לשרת את אדונו; הוא שומר על הבית או על העדר מפני גנבים וגזלנים.

ולמרות שבפועל זה נראה בדיוק להיפך - ולדוגמא: במדינה זו הנוהג הוא שהכלב (כשהוא קשור לטבעת ושלשלת ארוכה) הולך בראש ונראה כמורה-דרכו של האדון.

ברם, למרות שהכלב הולך לפני האדון - אך מפעם לפעם בודק הוא, האם האדון עדיין צועד מאחוריו - וכל זאת, היות ובאמת הכלב רק משרת לאדונו.

וכפי שאמרו חנניה מישאל ועזריה לנבוכדנצר: למרות שהנך 'מלך' - בכל זאת, לא אתה הוא זה שעושה ומבצע חוקים וכדומה - אלא הקב"ה בחר אותך שתשמור על מה שהוא רוצה. ולמרות שלא תמיד רואים זאת במוחש - אך שורש הכוונה ומציאות הגויים - היא לשמור על היהודים; בדוגמת הכלב.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת צו תשמ"א)

(15) לקו"ד ח"ד תרצ"ב, א.

"קראתי ואין עונה"

כיצד אתה מעוניין להתנהג בצדק בשעה שהמצרי היפר מיד את הבטחתו?

אותם אלו המתאנים ומתנגדים לגיור כהלכה - הם גם אלו שמתנגדים ל"שלימות הארץ" - מעונינים הם להחזיר שטחים שהקב"ה נתן על-ידי נס לבני-ישראל.

אף שהכל מודים ששטחים אלו קיבלנו לא מחמת "כחי ועוצם ידי"¹, אלא בזכות נס שעשה הקב"ה - וכפי שראו במוחש בעת מלחמת ששת הימים - למרות זאת ישנם יהודים אשר רוצים להחזיר לערבים את השטחים!

שטחים אלו, כלל אינם נכללים בשלשה ארצות שנקבל כשיהיה "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך"² (לעתיד לבוא) - אלא אלו שטחים שהקב"ה נתן עכשיו לבני-ישראל, ארץ שבעה עממין, וגם אותם רוצים למסור לגוים!

ולא רק שרוצים למסור - אלא כבר החזירו בפועל - בטענה שעל-ידי-זה יהיה שלום!

היתכן?! - כיצד יכול להיות על-ידי-זה שלום - הרי שטחים אלו נוגעים לבטחון המדינה, ואם מחזירים אותם הרי אז נוצר מצב של פיקוח-נפש ממשי; ולא זו בלבד, אלא מצרים אינה נותנת מאומה עבור זה!!!

וכששואלים אותו - מה הוא קיבל ממצרים תמורת מה שנתן, הוא עונה שהוא קיבל הבטחה חתומה על נייר שיהיה שלום ויחסים טובים.

אך גם אם נאמר שאכן ישראל תעמוד בתוקף על מה שנכתב בנייר - הרי זה רק נייר, וכאשר חותמים על נייר אפשר להתחרט למחרת היום; ואילו אתה הרי מחזיר שטחים כפשוטם, בפועל ממש - שמזה כבר לא ניתן לחזור!

ועוד יותר: השטחים שמסרת אינם 'סתם שטחים', אלא שטחי הנפט שבהם יכולים המצרים להשתמש לא רק להגנה אלא גם להתקפה!

ומה הוא עונה? - שאנו, בתור יהודים צריכים להוכיח שאנחנו עם המתנהג בצדק וביושר, ומקיים את מה שמבטיח!

(1) עקב ח, יז.

(2) ראה יב, כ.

משיחת ש"פ שמיני תשמ"א

כיצד יתכן שאתה מעוניין להתנהג על-פי צדק ויושר ולעמוד על מילתך - בה-בשעה שבמצרים, מיד לאחר שחתמו על הנייר - כבר התנהגו הפוך ממה שחתמו!

וכמו העובדה הידועה שלמרות שהמצרים סיכמו וחתמו שהם לא יכניסו אנשי צבא לשטח שהוחזר (מדבר סיני)! - למרות זאת, ברגע שקיבלו את סיני לרשותם - מיד הציבו שם מחנות צבא!

וכדי שלא ישתמע שמפירים הם הסכם חתום - מצאו עצה: הם הורו לאנשי הצבא להתלבש בבגדים אזרחיים בעת שטסים לשטחים שהוחזרו להם!
את מי הם מרמים?! - הרי ידוע לכל שהם אנשי צבא!

בשטחים שישראל מסרה למצרים - מתאמנים מחבלים בגלוי...

ולא זו בלבד: המצרים הכניסו לשטחים אלו את מחבלי אש"ף ומאמנים אותם שם בתכסיסי מלחמה ומכשירים אותם להיות טרוריסטים!

באותם שטחים (הנמצאים על גבול ארץ ישראל) שישראל החזירה למצרים - מחנכים מחבלים, במטרה מפורשת לנסוע למקום מסויים, ואף מראים להם את המקום; לא בירדן או בערב הסעודית, אלא במקום פלוני, ולבצע שם מעשי חבלנות רחמנא-ליצלן!!!

ואימוני טרור אלו אינם נעשים בסתר (כפי שבני-ישראל, להבדיל, היו לומדים במרתפים ברוסיה) - אלא מאמנים את המחבלים בגלוי לעין-כל, וכולם יודעים מזה!!!
רק שבעיתונים הרואים-אור בארץ ישראל - אין מרשים לפרסם זאת. אך בעיתוני חוץ לארץ כתבו על כך.

וכאשר שואלים את אותם יהודים שהחזירו את השטחים, מה יש להם לענות על-כך? - עונים הם תירוץ מן המוכן: להד"ם - לא היו דברים מעולם!

וכשמראים להם עובדות אלו - אומרים הם: די בכך שראינו זאת, ואין צורך להמשיך ולדבר על-כך; ישנם דברים חשובים יותר שצריך לדבר עליהם!

"קראתי ואין עונה"

אפילו מצרים עצמה אינה רוצה את אש"ף בשטחים אלו - אלא שלחצו עליהם מבחוץ שיקבלו לשם את המחבלים. ועל-דרך מה שמבואר³ בנוגע לזקני מואב וזקני מדין - "לעולם מואב ומדין שונאים זה לזה" - אבל כאשר היו צריכים להילחם נגד בני-ישראל - כולם התאחדו. וכך הוא בדיוק בנוגע למצרים ואש"ף.

ולמרות כל זאת (שיודעים שאש"ף נמצא שם וכוונתם האמיתית) - מתעלמים מזה (ומעלימים זאת אף מאחרים) וטוענים שעל-ידי החזרת השטחים - נעשה שלום !!!

רחמנא-ליצלן לשלום שכזה!!!

ויהי-רצון שלכל-הפחות מכאן ולהבא - לאחר שראו את כל הצרות שנגרמו ממסירת השטחים - אזי יחדלו לחלוטין מהחזרת השטחים.

מעולם לא היו נחותים בפני הגוי - פְּעֵתָהּ, ועוד קוראים לזה 'עצמאות'...

הסיבה העיקרית לכך שיהודים מתעקשים (הן בנוגע ל"שלימות העם" והן) בנוגע ל"שלימות הארץ", היא, מחמת 'רגש הנחיתות' הנורא שיש בקרבם כלפי הגוי.

ולכזה מצב של 'רגש-נחיתות' קוראים הם "עצמאות"!!!

אפילו כאשר היתה ממשלה של גויים, ושוטרים גויים - גם אז לא היו נחותים כל-כך בפני הגוי כפי שהמצב הוא עתה - שהיושבים בממשלה (ובכנסת) והשוטרים - יהודים!

להיהודים אלה אין את התוקף וה"גאון יעקב" שנדרש מיהודי!

יהודי כזה כשרואה את הגוי מחייך אליו - מאבד את עשתונותיו לגמרי, ומוכן לעשות

עבורו הכל!!!

תמורת 'חיוך' (או ספק-חיוך) מהגוי - מוכן הוא להכניס לסכנת-נפשות שלש וחצי

מיליון יהודים, היה לא תהיה!!!

והנה, מאחר שלגויים אין בחירה - לכן, מוכרח לומר, אשר כל מה שאירע בשטחים

כמו: שליחת אנשי צבא מצריים לשם, הכנסת אש"ף ושאר העניינים שחזרו בהם מהבטחתם

(3) ראה רש"י בלק כב, ד.

משיחת ש"פ שמיני תשמ"א

- הוא רק נסיון שהקב"ה העמיד לבני-ישראל - לנסותם עד מתי ועד היכן, יהיו יהודים נחותים בפני הגוים! - עד מתי ימשיכו למסור שטחים - אף שרואים לאיזו סכנה הובילו!
ויהי-רצון שמאחר ו"לב מלכים ושרים ביד ה'"⁴ - לכן לא ירצו לקחת את מה שיהודים רוצים למסור להם. מה-גם שבאמת הם כלל לא צריכים ורוצים זאת - אלא פשוט היהודים 'דוחפים' שהגוים יקבלו את זה!
ויהי-רצון שעוד בזמן הגלות יקויים "ולכל בני-ישראל היה אור במושבותם"⁵, שבני-ישראל יעמדו "ביד רמה"⁶. ועל-ידי-זה נזכה שגם נצא מהגלות "ביד רמה", בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת שמיני תשמ"א)

(4) ע"פ משלי כא, א.

(5) בא י, כג.

(6) לשון הכתוב - בשלח יד, ח.

"קראתי ואין עונה"

ניצוצות הקדושה מפוזרות בין אומות-העולם – על היהודים ללקטן!

בכל מקום בו יהודי נמצא, אפילו כשהוא נמצא במקום בו השלטון הוא של גויים - עליו לדעת שסיבת היותו שם היא בכדי לברר את ניצוצות הקדושה שנמצאים בגויים שבאותו מקום.

וזהו הפירוש ב"צדקה עשה הקב"ה עם ישראל שפיזרן בין האומות"¹ (לא כדעת הטועים שהצדקה היא שפיזר את עם ישראל, אלא) - שצדקה עשה עמם בכך שפיזר את ניצוצות הקדושה בין האומות.

בירור הניצוצות יכול להיעשות בשני צורות:

האופן הראשון הוא כבימי שלמה - שכל ניצוצות הקדושה מכל העולם כולו (כמלכת שבא) נשאבו אליו (כלאבוקה).

האופן השני (שעליו נאמר "צדקה... שפיזרן בין האומות") הוא כהמצב הנוכחי - שמכיון ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו"² - אזי נמצאים בגלות. וככל מקום בו נמצאים - צריכים לברר את הניצוצות.

ולכן, הגויים פוחדים מהיהודים, היות וה'מזל' שלהם רואה - שכל הסיבה שהיהודים נמצאים ביניהם הוא בכדי לברר את הניצוצות הקיימים שם.

והכח לזה ישנו מזה ש"ארץ כנען" ("נחלת גויים") - שבתחילה היתה אצל אומות-העולם - נתנה הקב"ה לבני-ישראל באופן של ירושה - ל"אחוזת עולם" - "ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"³. וזוהי ההוראה מהמובא בפרשתינו⁴ "ונתן הבית" (שעל-ענין זה מפרש רש"י⁵: "בשורה היא להם שהנגעים באים עליהם לפי שהטמינו אמוריים מטמוניות של זהב בקירות בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר ועל ידי הנגע נותן הבית ומוצאן") - כשנכנסים לארץ ישראל ורואים בית, הנה למרות שהוא שייך

(1) ראה פסחים פז, ב.

(2) נוסח התפילה - מוסף לג' רגלים.

(3) רש"י בראשית א, א.

(4) יד, מה.

(5) מצורע יד, לד.

משיחת ש"פ מצורע תשמ"א

לאמורי - היהודים צריכים להיכנס ולשבת שם, ואפילו לנתן את הבית - וכל זאת, בכדי לאסוף את ניצוצות הקדושה הנמצאים שם.

לשבור ולנתן את הכנסת!

בהמשך לזה, כאן המקום להזכיר אודות הפראות שישנה לכמה יהודים - אשר למרות העובדה שאת ארץ ישראל נתן הקב"ה ליהודים באופן של "אני נותן לכם לאחווה"⁵ - בכל-זאת, נלחמים הם בפסוק זה (פסוק שנכתב בתורה שבכתב, שאף הצדוקים והגויים מודים בה) ומצד פחדנותם נותנים הם בפועל חלקים מארץ ישראל.

מסירת שטחים מארץ ישראל אינה נוגדת רק להלכה, אלא היא אף נגד ההגיון הפשוט, ונוגדת (לא רק לשכל ולמדות של נפש-האלוקית, אלא) אפילו לשכל ולמדות של נפש הבהמית; היות ואפילו הפחדן הגדול ביותר לא יכנס מרצונו לרקוד בתוך האש ולא יציג מרצונו את גרונו לשחיטה.

ומעשה זה של מסירת חלקים מארץ ישראל - כמוהו כקפיצה לתוך האש!!!
והנה, אותם אלה שרוצים למסור חלקים מארץ ישראל - למרות שעליה נאמר "אני נותן לכם לאחווה" - יושבים ב'כנסת'.

וכיון שכך, צריך להיות "ונתן הבית"!!!

הכנסת הנוכחית היא לא הבית האמיתי, היות ובבית זה יושבים קומוניסטים, מוסלמים ונוצרים - עד שישנם שם כאלו שרוצים למסור את כל ארץ ישראל! - הם צועקים שבשביל שלום הכל כדאי, אפילו מסירתה של כל ארץ ישראל (שעובדה זו התפרסמה לא רק בשבועונים אלא אפילו בעיתונים היומיים)!

ולכן צריך להיות - "ונתן הבית" - ועשייתו של בית חדש - בית אמיתי!

וכמדובר כמה-פעמים שכעת העולם רועש - ומיום ליום מזדעזע יותר ויותר! עד שהיום כבר הפסיקו לרמות ולטעות, שהחווה הטראגי שנחתם ב'קעמפ-דייוויד' לפני מספר שנים - הוא דבר טוב.

כעת כבר לא עושים חגיגות לכבוד זה; ואף הפסיקו כבר למחוא כפיים ולטפוח על השכם ולומר 'מזל טוב' על חוזה אומלל זה.

"קראתי ואין עונה"

אשר באמת - במקום לקבוע יום זה של החתימה על החוזה האומלל - כיום טוב, היו צריכים לקבוע יום זה כיום מר, איום ונורא, מצער ומבהיל.

חתימת חוזה אומלל זה, היא בכיה! - איני רוצה לומר "בכיה לדורות" היות ומשיח תיכף מגיע - אך מקץ שנתיים ימים - רואים שהלחץ של היהודים למסור שטחים - נהיה רק גרוע יותר!

לעולם לא היה בדברי ימי עם ישראל מצב בו יהודים בעצמם - מציעים לעשות דבר כה מבהיל כמסירת חלקים מארץ ישראל אשר שייכים להם - לרשותם של הגויים!
במשך הדורות עברו היהודים צרות רבות - אולם צרה כזו שמתרחשת מאז לפני שנתיים - לא היתה מעולם!!!

ויהי רצון שה"מטמוניות של זהב" אצל היהודים יבואו לידי גילוי, וישתמשו עם זהב זה עבור בית המקדש השלישי, בגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-מצורע, ז' ניסן, תשמ"א)

משיחת ש"פ קדושים תשמ"א

כששואלים התלמידים את רבם כיצד שינה את דעותיו, הוא עונה: "שבו ותלמדו"...

כאשר עוסקים במלחמה ב'גויי שקייט' (כיבוש הארץ - "אשר ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"¹) - צריכים לסיימה "עד רדתה", אפילו בשבת.

ולא כאותו אחד "גדול בישראל" לבוש 'קפוטה' הטוען:

פעם היה הוא אכן עסוק במלחמה עם 'גויי שקייט', אך כעת עסוק הוא בענינים אחרים; ביום שישי אכן נלחם הוא ב'גויי שקייט', וכן ביום ראשון - אך בשבת: הוא יתישב ללמוד תורה, ובמיוחד ש"בשבת ניתנה תורה"²!

אם הוא מחזיק את עצמו כבעל-הבית על התורה - הרי התורה אומרת שכיבוש הארץ הוא אפילו בשבת?! ואם-כן איך אתה בתור 'בעל-הבית' על התורה, לוחם כנגד זה, ובפרט שפעם דיברת אודות כך בחיוב?!

ולתלמידיו התמהים על השינוי שהתחולל ברבם (שפעם דיבר אודות חשיבות הענין ואילו עתה שינה את דעתו), וסבורים שזה חילול השם - מתרץ באומרו: 'שבו ותלמדו'! ועד-כדי כך הגיע המצב: פעם ביקר רב זה בכותל המערבי - וכשראה את האברכים והבחורים מניחים תפילין עם יהודים - לא יכל לעצור בעצמו ואמר לסובבים אותו שזהו דבר חיובי! - כאשר זה הודפס בעיתון גנבו תלמידיו את העיתונים (עיתונים השווים יותר מכדי פרוטה)!

גניבה זו נעשתה בדעתו, בגלוי, בפרהסיא וברבים - ואין מוחה!!!

[את העיתונים הם עדיין לא החזירו וגם אם ירצו אכן להחזירם - זוהי שאלה על שלימות הכפרה, שימורק לגמרי³, היות וזה בגדר "אחטא ואשוב"⁴ - ובפרט שבנידון דידן הם כלל לא החזירו!].

פעולה זו נעשתה על-ידי אלו אשר נמנין על הד' כיתות של "ליצים, חנפים, שקרנים ומספרי לשון הרע שאינם מקבלין פני שכינה"⁵, ואף-על-פי-כן הם נמנים על אוכלי

(1) תנחומא (באבער) א, יא. ועוד. הובא בפרש"י עה"פ בראשית א, א.

(2) שבת פו, ב.

(3) ראה רמב"ן (במלחמות), המאור ב"מ כו, ב. צפע"נ הל' תרומות (בהשמטות) נב, ג. השלמה ע' 63. ועוד.

(4) יומא פה, ב (במשנה).

"קראתי ואין עונה"

שולחנו! ואף עשו זאת בדעתו! וכמדובר כמה-פעמים, אשר העובדה שאיש אינו מוחה על-כך - חמורה, לפעמים, מהמעשה עצמו!

למרות שזה התרחש לפני כשנה - התאפקתי מלדבר על-כך עד עתה - וזה שאני מדבר על-זה כעת, מכיון שלמדנו היום בפרשת קדושים, "לא תגנובו"⁶.

ומכיון שכעת הם רוצים לדחות ולא לתקן את חוק 'מיהו יהודי' - הרי שלכן הם חידשו את המלחמה נגד מבצע תפילין, נגד הבעש"ט ותורתו ונגד תיקון אותו חוק!

"נכרים שצרו" - נכתב בהל' שבת ולא בהל' פקו"נ, היות וזה חלק עיקרי מהשבת!!

ההוראה מאחרון-של-פסח והשבת שלאחריו היא - שיש צורך מייד להתעסק בכיבוש הארץ ("אשר ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"), בכיבוש יריחו, מנעולה של ארץ ישראל, וזה נוגע גם לענין של "נכרים שצרו על עירות ישראל... יוצאים עליהם בכלי-זיין ומחללין עליהם את השבת"⁷. אשר דין זה חל אפילו בחוץ לארץ. ואף הגמרא פוסקת דין זה בנוגע לנהרדעא, שהיתה בבבל - ארץ אשר בה קיימים ענינים שליליים⁸ - ולמרות זאת נפסק דין זה!

ודין זה נכתב בהלכות שבת, לא בהלכות פיקוח-נפש - אשר לכאורה, ישנו צורך על-כל-פנים לחזור על-כך בהלכות פיקוח-נפש, ואדרבה: שם צריך להיות עיקר מקומו, ולא בהלכות שבת, כיון שדין זה הינו רק פרט ב(הלכות) שבת - ולפועל כתוב זה זה בהלכות שבת דווקא?! שהסיבה לזה היא שהלכה זו היא חלק עיקרי מענין השבת, שמצוה להלחם "עד רדתה" ואפילו בשבת!

(מעובד ע"פ שיחת ש"פ קדושים, מברכים החודש אייר, תשמ"א)

(5) ראה סוטה מב, א.

(6) יט, יא. פרש"י עה"פ (בסנהדרין פו, א. מכילתא יתרו כ, יג).

(7) עירובין מה, א. טושו"ע ואדה"ז שכ"ט ס"ו.

(8) ראה פסחים לד, ב (וש"נ). סנהדרין קט, א.

מנהיגי מדינות – לכאורה תרבותיים – מתנהגים בצורה פראית!

המצב הנוכחי בו שרוי כעת העולם - מכריח שהקב"ה יתנהג עם כל יהודי בצורה ניסית. היות ובדרך הטבע בכל יום מצב העולם נעשה גרוע יותר ויותר - ומתרחשים בו מאורעות שאף אחד לא היה מעלה על דעתו את התרחשותם.

אילו היו עוסקים רק בלימוד התורה במקום לקרוא עיתונים - לא היה נגרם 'פיזור-נפש' - מענינים אלו. אך היות וקוראים עיתונים, במקום ללמוד תורה - רואים שבכל יום נוצר עוד מצב בלתי רצוי, שביום שלפניו לא היו יכולים לשער שכך תהיה התפתחות הענינים.

מדובר אודות אנשים ומנהיגי מדינות - שהם לכאורה 'שכליים' ו'תרבותיים' - שיש להם ציור אדם, רמ"ח אברים ושם"ה גידים. ולמרות זאת - מתנהגים הם בצורה פראית!
ורק בחסדו של הקב"ה - ש"לב מלכים ושרים ביד ה'"¹ - מתנהלים הענינים למעלה מדרך הטבע!

וכפי שדובר כמה-פעמים שכבר מיד לאחר מלחמת ששת-הימים, נמצאו 'פחדנים' ששלחו שלוחים להודיע שמוכנים להחזיר את כל מה שכבשו. אך הקב"ה עשה נס והגויים לא הסכימו לקחת.

ואף לאחר-מכן לא למדו מהצרות שנגרמו על-ידי הנהגה כזו בעבר, ושוב חזרו על אותה טעות. וזאת, כאשר חתמו על ה'חוזה' בקעמפ-דייוויד, והתחילו להחזיר לצד שכנגד את הנשק החיוני ביותר, וללא כל תמורה! - חוץ מנייר חתום שאין לו כל ערך, וגם בנוגע לנייר זה גופא ישנם וויכוחים מהו פירושו ומהי כוונתו.

וכשבאים בטענה: היתכן להחזיר את כל הענינים בשעה שרואים שמצרים לא מקיימת את הבטחתה, ומתנהגת באופן הפכי - הרי-זה כשם שמדברים אל הקיר!

ולמרות כל זאת - עדיין שולחים שליחים ומפצירים במצרים שיקחו שטחים נוספים, היות ואצלם העיקר הוא שיוכלו לשבת ליד שולחן עגול, ולהכריז שזהו 'שלום נצחי'!

(1) ע"פ משלי כא, א.

"קראתי ואין עונה"

בעבר הראה הקב"ה נס שהגויים לא רצו לקחת מלכתחילה, בתקוה שעל-ידי-זה ילמדו היהודים כיצד צריכה להיות ההנהגה האמיתית. אך כנראה שזה לא הועיל מאומה. כיון שבפועל, ישראל החזירה לצד שכנגד $\frac{3}{4}$ כמות מהשטחים, ורוצים להחזיר עוד רחמנא ליצלן - עד שהקב"ה הראה דבר שאף אחד לא שיער: הצד שכנגד לא רוצה לקבל יותר, מאחר שרוצה לקבל את הכל.

וכיון שלעת-עתה עדיין ישנם חלקים ביד בני-ישראל - ממילא צריך שיהיה "ובחרת בחיים"², לבחור בדרך הנכונה, והיא: שאסור להעמיד בסכנה את בני ישראל על-ידי פעולה שתגרום ש"תפתח הארץ לפניהם" רחמנא-ליצלן!

וכל מה שחתמו נגד השולחן-ערוך - אין לזה ממשות כלל וכלל, מאחר שהקב"ה הוא בעל-הבית על כל העולם ו"דבר אלקינו יקום לעד"³, ומה שחתם - כלל אין זה ברשותו.

(מעובד ע"פ שיחת א' דראש-חודש אייר תשמ"א)

(2) לשון הכתוב - נצבים ל, יט.
(3) ישעי' מ, ח.

כשנפגשים עם מנהיגי המדינות – לעמוד בתוקף ולתבוע בחזרה את מה שוויתרו:

מבואר בפוסקים¹ שלכל-אחד-ואחד יש חלק ונחלה בארץ הקודש, ועל-ידי-זה יש לו חלק בכל ארץ ישראל.

ומאחר שברכתו של הקב"ה היא באופן של "לו יהיה - ממון הרבה", הרי ודאי שה"ממון" שלו - חלקו בכל ארץ-ישראל (שנכס וממון אמיתי הוא נכסי דלא נידי, קרקעות) - הוא באופן של "שלימות", ויתירה מזו: באופן של "הרבה".

כלומר, שכל ארץ ישראל היא באופן של "שלימות הארץ" - על-ידי-זה שלא מוותרים חס-ושלום על חלקים מארץ ישראל, ואדרבה: משתדלים לעשות ככל האפשר כדי לקבל בחזרה את כל מה שוויתרו עליו בעבר.

וכשהולכים לפגישה עם מנהיגי מדינות - זה צריך להיות באופן של "אל יבוש מפני המלעיגים"², ולא כדעת הטועים שעל-פי טבע צריכה פגישה זו להביא לוותורים נוספים חס-ושלום - אכן, על-פי טבע יתכן שכך יהיה, אבל מאחר ש"לב מלכים ושרים ביד ה"³, הרי-הוא מתפלל לה' שתוצאותיה של הפגישה יהיו באופן דטוב הנראה והנגלה, ובעת הפגישה צריך הוא לעמוד בתוקף ולא לוותר על שום דבר חס-ושלום. ואדרבה: לתבוע בחזרה את כל מה שוויתרו בעבר, ותיכף ומיד.

וללמוד מהנהגת הצד שכנגד - שמה שמקבלים בחזרה, הרי-זה רק התחלה לקבל עוד ועוד, עד שארץ ישראל תהיה באופן של "שלימות הארץ" מדן ועד באר-שבע, "מים סוף ועד ים פלשתים וממדבר עד הנהר"⁴, "נהר פרת", כפשוטו.

וכל-זה - באופן המותר בזמן הגלות, אבל בתביעה תקיפה ו"ביד רמה"⁵, לא לוותר על אף שעל, ועד ל"שלימות הארץ" האמיתית - כאשר "מיד הן נגאלין"⁶.

(מעובד ע"פ שיחת יום ג', ערב-ראש-חודש סיון, תשמ"א)

(1) ראה שו"ת מהר"ם ב"ר ברוך סי' תקלו. ס' השטרות לר"י ברצלוני ע' 43. אוצר הגאונים קידושין סי' קמו-קנא.

(2) שו"ע בתחילתו.

(3) ע"פ משלי כא, א.

(4) משפטים כג, לא.

(5) לשון הכתוב - בשלח יד, ח.

(6) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

הלימוד מגביהה בן פסיסא – לא להתפעל!

בשנה זו חלה הקביעות של שבת מברכים חודש תמוז בכ"ה סיון.

במגילת תענית¹. מסופר, מה שהתרחש ביום זה לפני אלפי שנים, ואילו לא היינו יודעים שזה התרחש אז - סבורים היינו שסיפור זה הודפס בעיתוני כ"ה סיון תשמ"א.

והיות וסיפור זה מובא בתורה שבעל-פה - שהיא חלק מהתורה - מובן שמפירטי סיפור זה יש ללמוד כיצד לנהוג כעת.

המאורע שהתרחש בכ"ה סיון הוא כדלהלן:

בני ישמעאל, בני מצרים ובני כנען, פנו בתלונות על היהודים - למי ששלט, ויכל לפעול עליהם - בטענה שהארץ בה דרים היהודים, אינה שייכת להם.

בני ישמעאל טענו אשר היא שייכת להם, היות וישמעאל הוא יורשו של אברהם; בני מצרים טענו אשר כל מה ששייך ליהודים, נלקח על-ידם מהמצרים בעת יציאת-מצרים, ואף הביאו לכך ראיה מהכתוב בתורה²: "וינצלו את מצרים". ובני כנען טענו "ארץ כנען שלנו".

דרישתם, אפוא, מגוי זה היתה - אשר יפעל על היהודים שימסרו להם את ארץ ישראל.

בכדי להגיב על טענותיהם שלחו היהודים את 'גביהה בן פסיסא' - אשר לא התפעל מבני ישמעאל, מצרים וכנען, ובהוכחות מהתורה דחה את כל טענותיהם, ולא זו בלבד, אלא אף הוכיח להם שהם צריכים לשלם עוד ליהודים.

כיון שענה את התשובה בסגנון כזה אשר גם גוי הבין אותה, והיות שענה את תשובותיו על-פי התורה - "תורת אמת" - נתקבל המענה אצל אותו גוי. ובעקבות כך אמר (אותו גוי) לבני ישמעאל, בני מצרים ובני כנען: "תשובה ניצחת השיב אתכם אם אתם מחזירין תשובה - מוטב. ואם לאו - הרי אתם לו לעבדים". כששמעו זאת, ביקשו שלשה ימים בכדי לענות לו - וכלשון הסיפור: "הלכו ולא מצאו תשובה מיד הניחו בתיהם כשהם מלאים, שדותיהם כשהם זרועות, כרמיהם כשהם נטועות, הלכו וברחו להם".

(1) פ"ג.

(2) בא יב, לב.

משיחת ש"פ קרח תשמ"א

ולכן - מסופר במגילת תענית - קבעו יום זה (כ"ה סיון) ליום-טוב [אמנם מגילת תענית נתבטלה אחר-כך³ - אך זהו רק בנוגע לענינים שלילים, אך יום-טוב זה, אף שנכתב במגילת תענית ולמרות היותו רק חלק מהתורה שבעל-פה - מכל-מקום מצויין לעד].

ולכן, יש להפיק מכך הוראה ברורה בכל שנה ושנה בהגיע התאריך כ"ה סיון, ובמיוחד שהמצב עתה, הוא בדיוק רב, כהמצב דאז!

וההוראה היא: שצריכים לנהוג כפי שהיהודים נהגו אז, ולענות על הטענות הנוכחיות - בדיוק כשם שענו אז. ובאם אכן ינהגו כך - לא רק שיערבו לכך שלא ימסרו חס-ושלום מאומה מארץ ישראל - אלא גם מה שכבר מסרו יקבלו חזרה מהם, מפני שזה באמת שייך ליהודים, ורק לפי-שעה נמצא ברשות הגוים.

"שלימות הארץ" אינה ענין של ליובאוויטש - כך כתוב בתורה!

זה אינו ענין של ליובאוויטש, אלא זה ענין הכתוב בתורה. אך ישנם כאלה המפרשים שהיות וליובאוויטש גורסת כך - הרי זה נהפך לענין השייך לליובאוויטש בלבד, וממילא מדמיינים לעצמם, שכאשר הינם נוהגים היפך הכתוב ב'מגילת תענית' - אינם פוגעים בתורה - אלא בליובאוויטש בלבד. אך בפועל זהו השבח הגדול ביותר עבור ליובאוויטש - כפי שכל יהודי מתייחס בתור שבח לכך שאומרים שאם אין נוהגים כפי הכתוב בתורה - פוגעים בו!

אין כל צורך לעשות מכך מבצע ופעולה מיוחדת - אלא כל אחד צריך להפיק בעצמו את ההוראה הפשוטה והברורה כיצד יש לנהוג כאשר גויים טוענים שארץ ישראל שייכת להם. אמנם זהו הפסד שעד עתה לא השיבו להם על-כך, ואם-כן מה יום מיומיים?! - אך על-כל-פנים, כאשר ישיבו להם מכאן ולהבא, יחסכו בכך את כל הבעיות.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת קרח, מברכים-החודש תמוז, תשמ"א)

(3) ראש-השנה יח, ב.

"קראתי ואין עונה"

שלום אמיתי – רק על-ידי התורה!

הדרך היחידה לפעול שלום אמיתי היא - כאשר מתנהגים בדרך התורה שאז לא מחזירים פירור יהדות לעניני 'גוישקייט' רחמנא-ליצלן, ולא מחזירים פירור חינוך יהודי לחינוך של 'גוישקייט', ולא מחזירים גרגיר אדמה מארץ הקודש לעניני 'גוישקייט', ועל-אחת-כמה-וכמה שלא מחזירים זאת לגויים.

וכהוראת פרשת השבוע, פרשת פנחס - "אך בגורל יחלק את הארץ"¹. היינו, שכל ארץ ישראל ניתנה בירושה לכל-אחד-ואחד מישראל ולכל ישראל, באופן של "נחלת עולם", שהרי כל ישראל כולם (שהיו במעמד הר סיני) שמעו ממשה רבינו את הוראות התורה, וביניהם, שארץ ישראל שייכת לעם ישראל באופן של "נחלת עולם".

(מעובד ע"פ שיחת י"ב תמוז תשמ"א)

הדרך הנכונה – עמידה בתוקף!

כשמתנהגים על-פי רצון התורה - הרי בכך נפעל הענין של "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים"¹. כלומר, שכל ארץ ישראל בשלימותה שייכת לכל-אחד-ואחד מישראל, ולכללות עם ישראל כפי שהוא בשלימותו; שהדרך היחידה לפעול ענין זה היא - כאשר עומדים בתוקף בנוגע לכל עניני התורה ומצוותיה, זאת אומרת, שלא מתפעלים ולא מתבטלים בפני אומות העולם, ופועלים את הענין של "לתת להם נחלת גוים", בדרכי נועם ובדרכי שלום.

ובכך נהיה "ונתתי שלום בארץ"², החל מארץ הקודש, ועל-ידי-זה בכל העולם כולו - היות שכל העולם כולו הוא "כח מעשיו", וכמו-שכתוב³ "לה' הארץ ומלוואה", שזה הולך על ארץ ישראל, ולאחרי זה ממשיך - "תבל ויושבי בה", כל העולם כולו. ולכן פועלים בני-ישראל שכל העולם כולו יתנהג ע"פ רצון הקב"ה, ואז נפעל ענין השלום בכל העולם כולו.

(1) כו, נה.

(1) תהלים קיא, ו.

(2) בחוקתי כו, ו.

(3) תהלים כד, א.

משיחות י"ב תמוז וכ' מנ"א תשמ"א

(מעובד ע"פ שיחת כ' מנחם-אב תשמ"א)

"קראתי ואין עונה"

לא ניתן לסחור בארץ ישראל, היות והיא שייכת לכל היהודים!!!

מבואר בגמרא, בראשונים ובאחרונים אודות זה שארץ ישראל ניתנה לבני-ישראל הן באופן של מתנה ("נותן לך"), והן באופן של ירושה ("וירשתה") - מאחר שכל-אחד-ואחד מישראל חביב אצל הקב"ה כבן יחיד שנולד להורים זקנים לעת זקנתם¹.

ועל-פי-זה מובן בפשטות שאין ביכולת אף אחד לפגוע בקשר שבין בני-ישראל לארץ ישראל - כי ארץ ישראל שייכת לכל-אחד-ואחד מבני-ישראל בתור יחיד, וכל-שכן כאשר מתאספים כמה וכמה מבני-ישראל.

וכאשר יבוא מישהו וינסה לעשות "מסחר" עם ארץ ישראל - הנה גם כאשר כותבים וחותמים ומפרסמים בכל העולם כולו - אין זה פועל שום שינוי, מאחר שאין זה שייך אליו. ארץ ישראל שייכת לעם ישראל, "ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"², לכל-אחד-ואחד מבני-ישראל בתור יחיד, ולכן אין ביכולת אף אחד לעשות מסחר עם ארץ ישראל, כי על-פי התורה אי-אפשר לעשות "מסחר" בדבר השייך לזולת!

ומובן בפשטות שכאשר יבוא מישהו ויטען שמפני ה"צדק" וה"יושר" רוצה הוא לקחת את הנחלה שהקב"ה נתן לבני-ישראל, ולתת אותה לאינם-יהודים - הרי מובן מהי מדת ה"יושר" שבזה, ואיזה קיום יהיה לענין זה!

אין הכוונה לפגוע בכבודו של מישהו - רק להדגיש שהמחשבה שצריכים להתפעל מהגויים ולוותר להם, נובעת מחושך הגלות, והיות שהוא נמצא בגלות, לכן נדמה לו שצריכים לקחת חלק מארץ ישראל ששייך לבני-ישראל, ולתת זאת לאינם-יהודים, ומה גם שהוא אינו בעל-הבית על זה!

וכל אריכות הדיבור בזה היא למותר - כי "תורת אמת" הבטיחה שאף-על-פי ש"רבות מחשבות בלב איש"³ (טבע האדם הוא שלכתחילה חושב באופן מסוים, ותיכף הוא חושב מחשבה הפכית), למרות זאת "עצת ה' היא תקום", ו"דבר אלקינו יקום לעד"⁴. אמנם ניתנה

(1) שו"ת מהר"ם ב"ר ברוך ס' תקלו. ס' השטרות לר"י ברצלוני ע' 43. אוצר הגאונים קידושין ס' קמו-קנא.

(2) ראה רש"י בראשית א, א.

(3) משלי יט, כא.

(4) ישעי' מ, ח.

משיחת ח"י אלול תשמ"א

לו הבחירה שיוכל לבלבל את עצמו עם ריבוי מחשבות, אבל כלל אין זה נוגע לפועל, כי "עצת ה' היא תקום"!

ומה שעורכים אסיפות ומטכסים עצות - הנה "עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו א-ל"⁵.

ויהי-רצון שהיות ונמצאים עתה בחודש אלול, שאז המלך נמצא בשדה - "יערה עליהם רוח ממרום"⁶, ומכאן ולהבא יתנהגו באופן המתאים.

זאת אומרת: גם כאשר צריכים לדבר עם "עשו איש שדה"⁷, ויתכן שהוא אינו "אוהב ישראל" - אין מתפעלים ממנו, כי יהודים יודעים שהם הולכים ביחד עם הקב"ה, ובפרט שבחודש אלול נמצא המלך בשדה, ובמילא - "דבר אלקינו יקום לעד"!

אלא צריכים להשתדל שהענין של "דבר אלקינו יקום לעד" יהיה מלכתחילה, ולא שיעשו פעולה הפכית, ורק אחר-כך יתחרטו מזה ויצטרכו לסמוך על זה שבסופו של דבר "דבר אלקינו יקום לעד". אלא, מלכתחילה צריכים ללכת בדרך האמת - על-פי הוראת "תורת אמת" וזוהי הדרך היחידה לפעול שלום אמיתי בעולם, מאחר שהתורה "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום"⁸.

וכאשר רוצים לפעול שלום אמיתי, שלום בר-קיימא, עד סוף כל הדורות - הרי זה דוקא כאשר מתנהגים על-פי הוראת התורה, ש"כל נתיבותיה שלום", מאחר שהשלום שנפעל על-ידי התורה קשור עם הקב"ה, בורא העולם ומנהיגו, שברא את העולם על-פי התורה, כמאמר רז"ל⁹ "אסתכל באורייתא וברא עלמא", ולכן כאשר ההנהגה היא על-פי התורה, נפעל שלום אמיתי ובר-קיימא.

ולא כאותם שמנצלים את ענין הבחירה ללכת בדרכים עקלקלות, בחשבם שיתחכמו על הקב"ה וימצאו דרך טובה יותר לפעול בעולם שלום צדק ויושר - בה-בשעה שבעת מעשה הרי הם מאמינים באמונה שלימה שהקב"ה ברא אותם ואת העולם כולו, ובורא זאת גם

(5) שם ח, י.

(6) שם לב, טו.

(7) ראה תולדות כה, כז.

(8) משלי ג, יז.

(9) זח"ב קסא, ב.

"קראתי ואין עונה"

עתה, אף-על-פי-כן, חושך הגלות גדול עד כדי כך שחושב להתחכם על הקב"ה ולמצוא דרכים אחרות לפעול שלום בעולם (שלא על-פי הוראת התורה)!

וכאמור לעיל שכאשר המלך נמצא בשדה, והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות, ויתירה מזו: מראה פנים שוחקות לכולם - הרי בוודאי שכל-אחד-ואחד מישראל מתנהג על-פי הוראות התורה, ועושה זאת מתוך שמחה וטוב לבב, ובאופן שהוא מודע לאמת רגע אחד קודם, ועל-ידי-זה חוסך לעצמו את כל הבלבולים המיותרים, מאחר שהולך בדרך הישר - דרך התורה.

זאת אומרת, שהנהגתו היא על-פי תורת הבעש"ט¹⁰ על-הפסוק¹¹ "והיה כי תבוא אל הארץ גו"¹², היינו, שעבודתו בחיי היום יום היא באופן של רצון ומרוצה לקיים רצונו של הקב"ה.

ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר אודות יהודי שזכה להימצא בארץ הקודש עליה נאמר¹² "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה", ובארץ הקודש גופא - בירושלים עיר הקודש "קרית חנה דוד"¹³, דוד מלך ישראל - שהוא בודאי התנהג על-פי הוראות התורה, ולא הניח שיהיו ענינים שהם היפך התורה, ועל-אחת-כמה-וכמה לכתוב ולחתום באופן שהוא היפך הוראות התורה, ולומר שימשיך בדרך זו רחמנא ליצלן - למרות שרואה בעצמו את כל הצרות שנוצרו עקב החתימה הקודמת!

מידי שנה משלמת ישראל חצי מליארד דולר על נפט שהיה שלה...

דוגמא לדבר:

קודם שראש הממשלה הגיע לארצות-הברית - התחילו לדבר בגלוי שמתחרטים על כמה ענינים שחתמו עליהם לפני-כן, מאחר שרואים שהחזירו את הכל, ולא קיבלו דבר תמורת זה, זולת 'פיסת-נייר' - אבל לא יודעים כיצד לצאת מהסבך!

(10) ראה 'היום-יום' ה' אלול. כתר-שם טוב הוספות ס' ג' וש"נ.

(11) תבוא כו, א.

(12) עקב יא, יב.

(13) ישעי' כט, א.

משיחת ח"י אלול תשמ"א

ולמרות זאת - ביקשו שלא להאריך בדיבור בענין זה, מאחר שזהו דבר המצער, ובעיקר - כדי שלא ליצור רושם בעולם שיהודים אינם עומדים בדיבורם!

היתכן לחשוש מדבר זה - הרי גם הם לא עמדו בדיבורם, כי לאחרי 24 שעות מחתימת ההסכם, כבר הפרו את ההסכם! אלא שאז העלימו זאת, ועתה מספרים זאת בגלוי!

וכמו-כן בנוגע להחזרת 'שדות הנפט' - שזהו דבר מבהיל ביותר: כלכלת המשק (וודאי צרכי ההגנה) בכל העולם כולו תלויה בנפט, ולמרות זאת הלכו והחזירו זאת בידיים!

וכאשר שאלו: היתכן?! - היתה התשובה שיש נפט בכמות המספיקה לשלשה חדשים, ועוד תירוצים כיוצא-בזה - שאין להם מקום במציאות כלל וכלל, וכמו שיאמרו ש-2 ועוד 2 הם - 5! (החילוק הוא רק - שזה פשוט גם בשכלו של ילד קטן, והמדובר - פשוט בשכלו של אדם שיודע אודות נפט).

וכעת גילו כבר שמידי שנה בשנה קונים נפט ממצרים בשווי של 500,000,000 דולר! - והמדובר אודות הנפט שמפיקים משדות הנפט שהיו בידי יהודים, ובארות נפט שהוקמו בידי יהודים!

ותירה מזו: הספקת הנפט ממצרים לישראל כלל אינה ודאית, כי זה תלוי ב'חסד' של מצרים, וכפי שרואים שבד בבד עם הנסיון להרגיע את הרוחות על-ידי הבטחה (שאינן לה שחר) שיש נפט מוכן למשך שלשה חדשים - שלחו שליחים מעבר לים, למכסיקו, לדרום אפריקה ולאוסטרליה, כדי שישלחו משם 'פחם' עבור ארץ-ישראל, כי ישנו חשש שיצטרכו להחליף את הפקת האנרגיה על-ידי נפט, להפקת אנרגיה על-ידי פחם!

הכל מבינים את גודל הטירחא וגודל ההשקעה הכספית וריבוי הזמן הנדרש להחליף את כללות הנהגת המשק וההגנה מאנרגיה המיוצרת על-ידי נפט לאנרגיה המיוצרת על-ידי פחם, ובפרט כאשר מדובר אודות משלוח פחם ממקומות רחוקים, שזה קשור עם כמה-וכמה הרפתקאות מצד ריחוק המקום!

וכל זה אינו דבר שהתחדש זה עתה - ידעו זאת גם מקודם, ולמרות זאת, הלכו והחזירו את בארות הנפט למצרים!

[כאן מופיע קטע נוסף שלא פורסם ב'הנחה' (הובא בספר 'שלום שלום ואין שלום'):
"במצרים יתחלף בקרוב מי ששולט במדינה, ואשר מי שיבוא במקומו כבר מתכוון לכך...

"קראתי ואין עונה"

עלול לקרוא במצרים מה שקרא באירן - נבואה שהתגשמה שבועיים לאחר-מכן, ברצח סאדאת - המו"ל].

וכמו-כן עשו בנוגע ל'מלחמת יום הכיפורים':

"לא כבשו את דמשק כי היו צוקים וסלעים" - תשובה ליצנית וילדותית...

תיכף לאחר הנצחון שהיה במלחמה זו, הנה במקום לסיים את המלחמה באופן של "עד רדתה"¹⁴ - נעצרו באמצע הדרך (כפי שהיה במלחמת ארם)!

וכאשר שאלו: היתכן?! - היתה התשובה שמאחר וישנם ריבוי סלעים בדרך, אין הטנקים יכולים להמשיך בדרכם!¹⁵

אינני יודע אם זה שענה תשובה זו הוא "פרא אדם", או שחשב שזה ששומע את התשובה אינו מבחין בין ימינו לשמאלו! תשובה כזו, שהצבא אינו יכול להתקדם מפני שישנם סלעים בדרך - לא עונים אפילו לילד קטן, אם רוצים רק לדבר ברצינות!

ולא זו הדרך להתחמק מטענות צודקות על-ידי אמירת 'ליצנות' או 'בדיחות' וכיוצא-בזה - מאחר שמדובר אודות ענינים הנוגעים להנהגת כל עניני המדינה בכל מקום בעולם, כולל בארץ הקודש, כי בזמן הגלות צריכים להגיע לדרכי הטבע.

[אודות ארץ הקודש נאמר¹⁶ אמנם "למטר השמים תשתה מים". כלומר, שבסופו של דבר צריכים להגיע לברכותיו של הקב"ה, ולא רק בסופו של דבר, אלא אדרבה, ההתחלה היא על-ידי ברכותיו של הקב"ה - אבל הקב"ה רוצה שבינתיים יתנהגו על-פי דרכי הטבע "אדם חורש אדם זורע כו"'].¹⁷

להשתדל לקבל את השטחים שנמסרו - בחזרה!!!

וכאמור לעיל שהיות ונמצאים עתה בחודש אלול, חודש הרחמים, שאז נמצא הקב"ה בשדה עם כל-אחד-ואחד מישראל, ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר אודות מי שיכול

(14) שבת יט, א.

(15) = המדובר הוא אודות הרישה לכיבוש דמשק (בעת מלחמת יום-כיפור). וראה בארוכה שיחת ש"פ נח תשל"ד. המו"ל.

(16) עקב שם, יא.

משיחת ח"י אלול תשמ"א

לתקן את עניני העבר על-ידי הקבלה טובה על להבא - הרי בודאי שינצלו את נתינת הכח של חודש אלול, ויחליטו מכאן ולהבא להתנהג על-פי הוראות התורה, ולא צריכים לחכות עבור זה עד ראש-השנה, אלא להתחיל זה תיכף ומיד מח"י אלול.

ולכל לראש - לומר עד כאן ולא יותר! אין אנו בעלי-בתים על נכסיו של הקב"ה, ומאחר ש"ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו", אין אנו יכולים להחזיר זאת לאינם יהודים!

ואין לטעון ש"אין צועקין על העבר"¹⁷ - כי זהו ענין שנוגע בהוה, וגם בעתיד:

לכל לראש - לא להחזיר שטחים נוספים לאינם יהודים, ויתירה מזו: להשתדל לקבל בחזרה את השטחים שהחזירו לפני-זה.

זאת אומרת: היות שרואים בפועל שכל הענין עתה אינו יציב - צריכים לוודאות שאם ההסכם מתבטל הרי אף אחד לא חולק שכל הדברים חוזרים לקדמותם, מאחר שמלכתחילה היה זה 'מקח טעות'. ולכן, צריכים כל השטחים ליפול לידי יהודים, כפי שהיה לפני-זה.

ומן הראוי לעשות זאת תיכף ומיד, ויפה שעה אחת קודם - ועל-ידי-זה יחסכו כאבי-ראש ובלבולים מיותרים.

וכמדובר כמה-פעמים שהעמידה בתוקף היא הדרך היחידה להגיע לשלום אמיתי - ולא לשלום כזה שמנצלים אותו לענינים של היפך השלום, כפי שרואים בדרום לבנון ובסוריה - שלכתחילה עשו 'רעש' שצריכים לשמוח ולעשות סעודות גדולות היות שהצליחו להשכין שלום באיזור למשך כמה-וכמה דורות, וכעת רואים בפועל שהם מנצלים את השלום הזמני כדי לחזק את עמדותיהם, וכעת החליטו שאין ברירה ומוכרחים לפרסם זאת ברבים!

אף פעם לא היו כל כך הרבה מחבלים כפי שזה לאחרונה - ה'מזל' הוא שתופסים חלק מהם, ולכן אפשר להעלים ולא לספר אודות מספר המחבלים שתפסו!

ולכן, הדרך היחידה להגיע לשלום אמיתי - הרי זה דוקא כאשר מתנהגים על-פי הוראות התורה, כנזכר-לעיל בארוכה.

ואין כאן המקום להאריך בכל הנ"ל - מאחר שזוהי התוועדות חסידיית הקשורה עם (יום הולדתם של) הבעל-שם-טוב ואדמו"ר הזקן ותורת החסידות, אלא חייבים להזכיר ענין

(17) ברכות נד, א.

"קראתי ואין עונה"

שהזמן גרמא, מאחר שישנם כאלו שרוצים להמשיך בדרך של "עוצו עצה" ו"דברו דבר" כמקודם, למרות שרואים את התוצאות של שיטתם!

ויהי-רצון שמכאן ולהבא לא יצטרכו לדבר עוד בנוגע לענינים אלו, ובמילא יוכלו לדבר רק דברי תורה, ש"פיקודי ה' ישרים משמחי לב"¹⁸.

ובעמדנו בערב שבת פ' תבוא - יתכונן כל-אחד-ואחד מישראל לשבת פ' תבוא, על-ידי לבושים המתאימים, שהלבושים האמיתיים של בני-ישראל הם - המצוות, שנקראים בשם לבושים.

ולהתכונן להכתרת מלך מלכי המלכים הקב"ה בראש-השנה - על-ידי ההכנה המתאימה החל מח' אלול, שהוא יום החשבון בנוגע לעבודת חודש תשרי העבר, וכללות העבודה תהיה באופן דהולך ומוסיף אור, מיום ליום, היינו, שכל יום יהיה מואר עוד יותר באור של "תורה אור", אור התורה והיהדות.

ועל-ידי-זה מתוסף אור גם בעניניו הגשמיים של כל-אחד-ואחד מבני-ישראל - למרות שנמצאים עדיין בזמן הגלות, ועדיין רחוקים מאתחלתא דגאולה¹⁹, כפי שרואים במוחש שהולכים מדחי אל דחי בחושך כפול ומכופל של זמן הגלות.

וזוכים ש'בשעתא חדא וברגעא חדא' הופך הקב"ה את החושך כפול ומכופל של זמן הגלות בכל העולם כולו, ועל-אחת-כמה-וכמה בנוגע לבני-ישראל, שעל-ידי שמתנהגים על-פי הוראות התורה, הנה גם כאשר נמצאים במצרים, נמצאים הם במעמד ומצב ש"לכל בני-ישראל היה אור במושבותם"²⁰, כפי שהיה ב"ימי צאתך מארץ מצרים"²¹.

וכפי שלומדים עם בן חמש למקרא ומספרים לו, שכאשר בארץ מצרים היה חושך, ובאופן של "וימש חושך"²², הנה "לכל בני-ישראל היה אור במושבותם", ויתירה מזו: כאשר יהודי נכנס לביתו של המצרי, הנה למרות שאצל המצרי היה חושך, היה אצל היהודי

(18) תהלים יט, יט.

(19) ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

(20) בא י, כג.

(21) מיכה ז, טו.

(22) בא שם, כא.

משיחת ח"י אלול תשמ"א

אור - מאחר שהוא הלך עם האור של "תורה אור", על-פי הוראות "תורת משה", ועד שזה פעל אחר-כך שהמצרים נתנו לבני-ישראל את כליהם, כמו שנאמר²³ "וינצלו את מצרים".

הוראה מסיפור הגמרא: כאשר עמדו בתוקף - המצרים ברחו...

ולכן, כאשר בני-ישראל מתנהגים על-פי התורה, ומדברים בגלוי על-פי הוראות התורה, הרי זה פועל גם על אומות העולם - כמסופר במסכת סנהדרין²⁴ שכאשר בני מצרים באו לבני-ישראל בטענה "תנו לנו כסף וזהב שנטלתם ממנו", הנה כאשר יהודי דיבר בתוקף בשם התורה, ואמר "אני לא אביא לכם ראייה אלא מן התורה, שנאמר²⁵ "ומושב בני-ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה", תנו לנו שכר עבודה של ששים ריבוא ששעבדתם במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה" - הנה כאשר בני מצרים שמעו זאת "מיד הניחו שדותיהן כשהם זרועות... וברחו".

וסיפור זה הוא "מעשה רב", ומסופר במסכת סנהדרין, שענינה - פסקי דינים, ומאחר שזהו סיפור המובא בתורה הנצחית, מובן שיש בזה הוראה נצחית.

וכאמור לעיל שכאשר המלך נמצא בשדה עם כל-אחד-ואחד מישראל, הרי הוא מסייע לכל-אחד-ואחד לתקן ולהשלים את עניני העבר, עד לאופן של שלימות, ועל-ידי-זה זוכים לשלום האמיתי - מאחר שהולכים בדרך האמת, על-פי הוראת "תורת אמת".

ובשעתא חדא וברגעא חדא נפעל הענין שישראל עושין תשובה ומיד הן נגאלין²⁶. היינו, שיוצאים מהחושך הכפול והמכופל של זמן הגלות "בנערינו ובזקנינו ובבנותינו"²⁷, ותמורת הגלות בעניני גוי' שקייט זוכים לעמוד בקרן אורה, אור התורה והיהדות, וזוכים לאתחלתא דגאולה, ותיכף ומיד לאחרי זה - "מיד הן נגאלין", בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו.

(מעובד ע"פ שיחת ח"י אלול תשמ"א)

(23) שם יב, לו.

(24) צא, א.

(25) בא שם, י.

(26) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(27) בא י, ט.

"קראתי ואין עונה"

ויתורים וחנופה – מזמינים לחץ נוסף!

כאשר מדברים עם אומות-העולם - צריכים לומר להם את האמת - על-פי הוראת התורה. אסור ללכת בדרכים של שקר - להתחנף לגוי, לשלוח לו מכתבי חיבה, להתנשק אתו וכדומה, ולומר לו שמוכנים להחזיר לו שטחים נרחבים מארץ הקודש - מאחר שהנהגה זו היא היפך התורה!

שקר זה אינו מועיל מאומה, כי הגוי יודע שדברים אלו הם דברי שקר, ואדרבה: הנהגה זו מחזקת אצל הגוי את רגש הבזיון כלפי יהודים, בראותו שתמורת הענין ד"אתה בחרתנו מכל העמים"¹ ישנם יהודים בעלי רגש נחיתות' כלפי הגוי, ויתירה מזו: מפחדים מהגוי, ובגלל פחד זה מוכנים הם לתת לגוי שטחים נרחבים של ארץ הקודש וכיוצא-בזה, למרות שדברים אלו פוגעים בבטחונם של יהודים!

כאשר מתנהגים באופן האמור - פועלים אצל הגוי שידרוש ויתבע דברים נוספים, צעד אחרי צעד - בראותו שתביעתו מתקבלת, ומוכנים לתת לו את מה שדורש, מבלי לתת כל תמורה!

ולאחרי כל זה טוענים שהנהגה זו נובעת מתוך אהבת השלום ואהבת ישראל! - אי אפשר לפעול את ענין השלום על-ידי הנהגה שהיא היפך הוראת משה רבינו, שעליו נאמר² ש"אוהב ישראל היה", והיפך רצונו של הקב"ה - ששמו "שלום"³!

ולמרות זאת, ישנו מי שאומר שהוא "אוהב שלום" ו"אוהב ישראל" הכי גדול, ולכן 'מתחכם' הוא לעומת הקב"ה, וטוען שהוא יפעל בעולם שלום של שקר, על-ידי ויתור לגוי, ויתור על עניני יהדות כלפי "גוי שקייט", וכיוצא-בזה!

לשם מה הולכים בדברים של שקר? - הרי יודעים שזהו היפך רצונו של הקב"ה, ולכן לא יועיל הדבר מאומה, כי "רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום"⁴, ו"דבר אלקינו יקום לעד"⁵!!

(1) ראה רמב"ם הל' חנוכה פ"ג ה"ה.

(2) מנחות סה, א.

(3) ראה שו"ע או"ח ספ"ט ס"ב.

(4) משלי יט, כא.

משיחת ליל די דחגה"ס תשמ"ב

במקום להודות – מסתירים את התוצאות החמורות!

ועתה פעל הקב"ה - "באופן נסי" - שהעולם כולו מזדעזע באופן מבהיל ביותר, ובודאי שלאור מצב זה 'יתפסו' את כל הצרות צרורות שגרמו יהודים לעצמם על-ידי חתימת ההסכם הידוע ב'קעמפ-דייוויד':

מאז חתימת ההסכם החזירו את שדות הנפט - שזהו אמצעי בטחון הכי חשוב, ולא רק בנוגע לעת מלחמה, אלא זהו מצרך חיוני ביותר עבור כלכלת המדינה בחיי היום-יום, ודבר זה - החזירו בידים!

החזירו שטחים השייכים לארץ הקודש - למרות שהקב"ה נתן שטחים אלו לבני-ישראל באופן של נסים גלויים!

וכאשר חשבו שעל-ידי-זה יצליחו 'לקנות' את הגוי - רואים עתה בפועל שההיפך הוא הנכון: על-ידי-זה פעלו שהגוי ימשיך ללחוץ ולתבוע עוד ועוד, בראותו שכל תביעה מצדו מתקבלת, ולכן הוא מכריז ומודיע שמה שמקבל עתה שטח מסויים בלבד, הרי זה באופן זמני בלבד, וצריכים לדעת שהוא תובע עוד חלקים, ואין לדעת מתי יחליט לעצור מתביעותיו ודרישותיו!

והעיקר - מחזירים את כל הענינים הנ"ל, ומבטיחים להחזיר עוד ועוד, וכל זה - תמורת 'פיסת נייר' בלבד!

ויתירה מזו: הצד שכנגד לא כיבד את תנאי ההסכם, ולאחרי 24 שעות הכניסו אנשי צבא לאותם שטחים שנאסר עליהם להכניס אנשי צבא - על-פי ההסכם שחתמו הם עצמם!

[תירוצם היה שאנשים אלו לבושים בגדים אזרחיים, ועוד 'שטויות' כיוצא בזה - שגם זה שאמר תירוצים אלו ידע שאין בהם ממש כלל!].

ולמרות זאת, התנהגו יהודים ב"חכמה": הם לא גילו אודות ה"סטירת לחי" שקבלו כעבור 24 שעות מהחזרת השטחים - הצד שכנגד קיבל את השטחים בסבר פנים יפות, ותיכף ומיד הפר את תנאי ההסכם! בחשבם שהעלמת העובדות תשנה את המציאות!

(5) ראה ישעי' מ, ח.

"קראתי ואין עונה"

והעולה על כולנה - לאחרי כל זה לא נמנעו מלגרש יהודים מארץ ישראל, תוך כדי שימוש בחיילי צה"ל המוסרים את נפשם להגן על ארץ ישראל והדרים עליה - היות שבהסכם הנ"ל נאמר שאסור ליהודים להתיישב בשטחים אלו!

הצד שכנגד הראה כבר בפועל שאינם מכבדים את תנאי ההסכם, ואילו יהודים מדקדקים על "חוט השערה" בתנאי ההסכם, גם כאשר דבר זה מתנקם בבטחונם של 3 מליון יהודים כן ירבו (על-ידי החזרת הנפט, החזרת שטחים אסטרטגיים, ועוד ענינים - שאין כאן המקום להזכירם)!

הנהגה מתאימה - תועלת לעתיד וגם לעבר!

ואין לטעון ש"אין צועקין על העבר" - כי ישנם כמה ענינים שעדיין אינם בגדר של עבר, ולכן, כאשר יהודים יעמדו בתוקף המתאים, לא יצטרכו להחזיר עוד שטחים לגויים וכו'.

ולא זו בלבד אלא יתירה מזו: לאחרי הנס שהראה הקב"ה - יכולים לתבוע - ובצדק - גם את השטחים שהחזירו כבר, ולכן אין זה כבר בגדר של 'עבר' שלא ניתן לתקן.

ובפשטות: החזרת השטחים היתה מתוך תנאי שהדבר לא יפגע בבטחונם של יהודים - היות שחתמו על הסכם של שלום, אבל עתה - לאחרי החלפת העומד בראש של הצד שכנגד⁶ - אין מי שיכול להבטיח שהסכם השלום ימשך!

וכל זה - אפילו אם תמצי לומר שהעומד בראש שלפניו התכוון ורצה באמת את השלום, אע"פ שקרוב לוודאי לומר שצעד זה היה רק כדי שיוכל לקבל בחזרה את הנפט והשטחים כו', תוך כדי חישוב שלא כדאי לנסות לקחת זאת בדרך מלחמה, כאשר ביכלתו לקבל זאת בסבר פנים יפות, על גבי 'מגש של כסף'!

[היהודים מחזירים זאת אמנם מתוך כאב לב, צער גדול וכדומה - אבל לא איכפת לו מחשבתם והרגשתם, העיקר הוא שמראים סבר פנים יפות, מתנשקים אחד עם השני,

(6) = שיחה זו נאמרה מספר ימים לאחר רצח סאדאת (ח' תשרי תשמ"ב). המו"ל.

משיחת ליל ד' דחגה"ס תשמ"ב

ועורכים חגיגות, וקוראים " אחי אתה " (על-דרך המסופר בתנ"ך⁷ אודות מלחמת ששת הימים שהיתה עם מלך ארם) [!]

על-פי האמור לעיל מובן שעתה רואים בפועל (מה שידעו גם בעבר) את השגיאות והטעויות שעשו בעבר - כאשר החזירו בידיים את הדברים שבהם תלוי (על-פי דרך הטבע) המצב הכלכלי והבטחוני של היהודים הנמצאים בארץ ישראל!

ולכן, מכאן ולהבא צריכים יהודים להתנהג על-פי הוראת התורה - לעמוד בתוקף המתאים ולא להתפעל מהגוי, ובפרט כאשר מדובר אודות ענינים הקשורים עם פיקוח נפש!

וכפי שרואים בפועל שעל-ידי עמידה בתוקף המתאים מתבטל הלחץ של הגוי - ולדוגמא: כאשר דובר אודות ירושלים עיר-הקודש, נעמדו יהודים בתוקף ואמרו שירושלים חייבת להשאר 'עיר הבירה' של ארץ ישראל, כי כן הוא רצון הקב"ה - התבטל לחץ זה. וכמו-כן מובן שאם היו נעמדים בתוקף המתאים שלא להחזיר את שדות הנפט, היה מתבטל הלחץ בכיוון זה.

ולמרות זאת, ישנם כאלו שמנהלים עדיין משא ומתן בנוגע לירושלים עיר-הקודש - למצוא 'נוסחא דיפלומטית' [שפירושה - שקר] שתאפשר את החזרת ירושלים לערבים חס-ושלום, מבלי שהדבר יעורר רעש ותגובות זעם!

ובודאי שמבלי הבט על כל השגיאות והטעויות שעשו בעבר - הרי "לא ינום ולא יישן שומר ישראל"⁸.

ויהי-רצון שמכאן ולהבא ידברו עם אומות-העולם בתוקף המתאים, ולהדגיש להם שדברים אלו הם על-פי הוראת הקב"ה בתורתו הנצחית.

(מעובד ע"פ שיחת ליל ד' דחג הסוכות תשמ"ב)

(7) מלכים-א כ, לב.

(8) תהלים קכא, ד.

"קראתי ואין עונה"

מחאה' כנגד היצר-הרע!

כאן המקום לעורר גם אודות כללות הענין של "שלימות הארץ". ובהקדים:
למרות שב"הושענא רבה" צריכים להיזהר שלא לומר על יהודי שיש לו מחשבה בלתי רצויה חס-ושלום - בכל-זאת, מותר וצריכים לדבר נגד היצר-הרע, שהנהגתו היא באופן של "עוצו עצה", לנסות לפעול על יהודי לחשוב אודות דבר בלתי רצוי, ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר רצונו לפעול על יהודי לדבר ולעשות דבר בלתי רצוי - דבר שיפגע בשלימות הארץ - "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹.
הנה כל הפעולות של היצר-הרע הם באופן של "עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום", ועד שלא נשאר מזה שום רושם כלל - "כי עמנו אל"²!
זאת אומרת: כל הענינים הבלתי רצויים שהיו בעבר הרי הם בטלים ומבוטלים לגמרי, וביטולם נעשה מתוך שמחה גלויה, שהיא קשורה עם חסדים הגלויים. ולכן, גם כאשר בני-ישראל נמצאים בימי הגלות האחרונים, הרי מעמדם ומצבם הוא באופן של "לכל בני-ישראל היה אור במושבותם"³.

(מעובד ע"פ שיחת ליל הושענא-רבה תשמ"ב)

(1) עקב יא, יב.
(2) ישעי' ח, י.
(3) בא י, כג.

משיחת ליל שמיני-עצרת תשמ"ב

רצונו של הקב"ה (שלימות הארץ) – הוא הרצון האמיתי של כל יהודי!

קודם הקפה החמישית אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א:

נמצאים אנו עתה ב"עת רצון" – זמן עריכת ה"הקפות" של שמיני-עצרת ושמחת-תורה, ולכן זוהי שעת הכושר לבטל ענינים בלתי רצויים. ובפרט שכללות ענין ה"הקפות" קשור עם ענין התורה, והתורה היא בעלת-הבית על מציאות העולם, אפילו על ענינים שהיו בעבר, ועל-אחת-כמה-וכמה בנוגע לעניני ההוה והעתיד.

ובהקדים:

למרות שאין זה הזמן לדבר בגנותן של ישראל – הרי הענין שידובר לקמן אינו מצד רצונו האמיתי של יהודי (כי כל-אחד-ואחד מישראל רוצה לקיים את רצון הקב"ה) אלא רק מצד זה ש"יצרו אנסו"¹. כלומר, שיצרו מתמודד עמו ולפעמים אונסו לעשות היפך רצונו האמיתי.

ובנוגע לעניננו:

לאחרונה החל היצר-הרע להתנגד לכללות הענין של "שלימות הארץ", "ארץ אשר תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"², ששלימותה קשורה עם "שלימות העם", כדאיתא במדרשי-רז"³ "כשברא העולם חלק הארצות... ובחר בארץ ישראל... ובחר לחלקו ישראל... יבואו ישראל שבאו לחלקי וינחלו את הארץ שבאה לחלקי". זאת אומרת, שהקב"ה נתן את כל ארץ ישראל לעם ישראל באופן של "נחלת עולם".

והנה, מאחר שכך נאמר בתורה, תורה נצחית, "תורת אמת" ו"תורת חיים", היינו, שהתורה נותנת הוראה אמיתית ונצחית בחיים – הרי בודאי שענין זה (שארץ ישראל בשלימותה שייכת לעם ישראל בשלימותו) הוא ענין של קיימא, באופן אמיתי ונצחי.

(1) ראה רמב"ם הל' גירושין פ"ב ה"כ

(2) עקב יא, יב

(3) מדרש תנחומא ראה, ח.

"קראתי ואין עונה"

ולעומת זאת - כל תחבולות היצר (שמתנגד לענין זה) אין להם מציאות כלל, כי מאחר שזהו היפך רצון הקב"ה, הרי זה ענין של 'שקר', היפך האמת, אפילו כאשר מדברים בלשונות 'דיפלומטיים' וכדומה - ולכן אין לזה מציאות כלל.

ומה גם שזהו היפך רצונם של בני-ישראל - מליארדי יהודים שהיו במשך כל הדורות, שהרי כאשר ישאלו אותם בקשר ל"שלימות הארץ" - בודאי שיאמרו שאינם מסכימים כלל וכלל שיפגעו ב"שלימות הארץ".

ויתירה מזו: גם היצר-הרע בעצמו אינו רוצה לפגוע ב"שלימות הארץ" חס-ושלום, אלא הוא מוכרח לעשות את מלאכתו (לנסות לדבר עם יהודי שיעשה היפך רצון הקב"ה חס-ושלום), ותכלית הכוונה (גם כוונת היצר-הרע) היא - שיהודי יגלה ויראה לעין כל את כחותיו הנעלים, שהוא שייך ל"עם חכם ונבון"⁴, ועד שזה מתבטא גם בעניני עולם-הזהה הגשמי והחומרי, שכאשר "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים", הנה "עליך יזרח ה' גו"⁵, ולכן אינו נשמע לפיתויי היצר.

ובפשטות: מאחר שהקב"ה נתן את כל ארץ ישראל לכל בני-ישראל עד סוף כל הדורות, הרי בודאי שאף אחד אינו יכול לשנות זאת.

וגם כאשר "יצרו אנסו" ועושה פעולות שהם היפך הענין של "שלימות הארץ", ועד שמדבר עם גוים שיתנהגו באופן כזה רחמנא ליצלן - הנה סוף כל סוף הרי הוא תופס את האמת, ורואה שגרם (גם לעצמו) צרות צרורות!

אבל למרות זאת, מאחר שבני-ישראל קשורים עם התורה, והתורה היא בעלת-הבית על מציאות העולם כולו, כולל גם בנוגע לעניני העבר - הנה כאשר יהודי מחליט שמכאן ולהבא לא ישמע עוד לפיתויי היצר, אלא יתנהג על-פי הוראת התורה ומצוותיה, הרי בכחו ויכלתו לתקן ולשנות גם את הענינים שהיו בעבר.

ולכן, יהודי צריך לדעת שהדרך היחידה שעליו לבחור בה היא דרך התורה ומצוותיה - כי "רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום"⁶.

(4) ואתחנן ד, ו.

(5) ישעי' ס, ב.

(6) משלי יט, כא.

משיחת ליל שמיני-עצרת תשמ"ב

פסק-דין משפיע גם על אומות-העולם!

והנה, מאחר שנמצאים אנו עתה ב"עת רצון" - כללות ענין היום-טוב, ובפרט בעת עריכת ה"הקפות" דשמיני-עצרת - שהם באים לאחרי שבעת ימי הסוכות, שבכולם גומרים את ההלל, ובאמירת הלל מודגש הענין של "הללו את ה' כל גוים שבחווהו כל האומים"⁷, והטעם לזה - "כי גבר עלינו חסדו גו"⁸. כלומר, שאומות העולם יודעים ומכירים ש"גבר עלינו חסדו גו" - הרי זו שעת הכושר לבטל מלכתחילה את כללות ההתנגדות לענין של "שלימות הארץ", ובאופן שיתבטלו גם הענינים הבלתי רצויים שהיו בעבר.

ולכן, מן הראוי שבהקפה זו ("מלך עולמים") ילכו כל הרבנים הנמצאים כאן [הכוונה - לרבנים שעוסקים בפסקי הלכה בפועל] (לא רק לימוד התורה בפני-עצמה, למרות שזהו ענין נעלה ביותר), שעליהם נאמר⁸ "מאן מלכי רבנן", והם יפסקו פסק-דין בנוגע לפועל שכל ארץ ישראל בשלימותה שייכת לעם ישראל.

ומאחר שהפסקי דינים שלהם אינם באופן ד"כחי ועוצם ידי"⁹, אלא בכחו של הקב"ה, כי הם סמוכים איש מפי איש עד משה רבינו, שהוא נסמך ע"י הקב"ה - "מלך עולמים", הנה כאשר הם פוסקים פסק-דין בנוגע לפועל, ובפרט ב"עת רצון", הרי הפסק-דין של "מלכי רבנן" נמשך מ"מלך עולמים", ובמילא הרי זה פועל ב"עולמים", היינו שזה פועל וניכר בכל העולמות כולם, עד עולם-הזה הגשמי והחומרי, ואפילו אצל אומות העולם.

ועל-ידי-זה פועלים שהנהגת כל העולם כולו תהיה על-פי רצונו של "מלך עולמים" - שהוא מורה כיצד צריכה להיות הנהגת כל בני האדם, הן בני-ישראל והן אומות-העולם, וצוה שאומות-העולם יתנהגו עם בני-ישראל באופן של "ועמדו זרים ורעו צאנכם"¹⁰, והיו מלכים אומניים ושרותיהם מניקותיך"¹¹. כלומר, שאומות-העולם יסייעו לבני-ישראל בכל עניניהם, ובמיוחד בנוגע לעניני יהדות.

(מעובד ע"פ שיחת ליל שמיני-עצרת תשמ"ב)

(7) תהלים קיז.

(8) ראה גיטין סב, א.

(9) עקב ח, יז.

(10) ישעי' סא, ה.

(11) שם מט, כג.

"קראתי ואין עונה"

פגיעה ב"חלק" משלימות הארץ – פגיעה בשלימות כולה!

כאן המקום להזכיר גם אודות הענין של "שלימות הארץ", "הארץ" בה"א הידיעה - ארץ הקודש, "ארץ אשר... עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹.
ובהקדים:

כאשר מדובר אודות "שלימות" בדבר מסויים, הנה כאשר הענין נפעל בשלימותו, אין זה באופן שנוסף פרט מסויים בלבד, אלא על-ידי-זה נפעל עילוי בכללות הענין - שכללות הענין הוא בשלימות.
דוגמא לדבר:

קיום מצות סוכה על-פי דין הוא גם על-ידי ב' דפנות וטפת. וכאשר מקיימים מצות סוכה בהידור, ובונים ד' דפנות בסוכה - אין זו הוספה של דופן ומחצה בלבד, אלא זוהי הוספה בכללות קיום המצוה, שקיום כללות המצוה הוא באופן של הידור, בתכלית השלימות².

כמו-כן הוא בנרות חנוכה: קיום מצות נר חנוכה באופן דמהדרין מן המהדרין הוא - על-ידי הוספת נר בכל לילה. והנה, כאשר מדליק בלילה הב' - שתי נרות, אין זו הוספה של הנר השני בלבד, אלא גם הדלקת הנר הראשון היא באופן נעלה יותר - כי הדלקת נר זה היא על-ידי יהודי שמקיים מצות נר חנוכה באופן של מהדרין מן המהדרין³.

וכן מצינו בהקרבת הקרבן תמיד של יום-הכיפורים - שתוספת הקדושה של יום-הכיפורים מתבטאת גם בהקרבת הקרבן תמיד של יום זה, למרות שבכל יום מקריבים קרבן תמיד.

ועל-דרך-זה בנוגע לכלי שרת שצריכים להיות מלאים דוקא - הנה כאשר מוסיפים את הטפה האחרונה לכלי, שעל ידה נעשה הכלי מלא, הרי אין זו הוספה של טפה אחת בלבד, אלא על-ידי-זה נפעל עילוי ושלימות בכל הכלי, שהוא כלי מלא. וכן מובן שכאשר ישנו

(1) עקב יא, יב.

(2) ראה בארוכה סוכה ו, ב ואילך.

(3) ראה שבת כא, ב.

משיחת יום שמחת-תורה תשמ"ב

כלי מלא ומוציאים ממנו טפה אחת, פוגמים בכל הכלי, מאחר שמבטלים את שלימות הכלי.

ועל-דרך-זה מובן בנוגע לשלימות הארץ:

למרות שבזמן הגלות ארץ ישראל אינה בשלימותה - הרי היא שייכת לכל-אחד-ואחד מבני-ישראל, גם אלו הנמצאים בחוץ-לארץ. וכמובא בספרים⁴ שלכל-אחד-ואחד מישראל יש אמה על אמה, או ד' אמות על ד' אמות, בארץ ישראל.

ומאחר שענין השלימות אינו נפעל בבת אחת (בדוגמת כלי שרת ששלימותם נפעלת על-ידי-זה שמוסיפים עוד טפה ועוד טפה) - מובן שגם כאשר ארץ ישראל אינה בשלימותה עדיין, צריכים להשתדל לפעול את הענין של שלימות הארץ, וודאי שלא לפגוע בשלימות הארץ על-ידי-זה שנותנים "שעל" (לא רק אמה) מארץ ישראל לאינו-יהודי, שבזה פוגעים בשלימות ארץ ישראל כולה!

ישנם כאלו הרוצים לישא חן בעיני אומות העולם, ולכן סבורים הם שצריכים לתת לאומות העולם חלקים מארץ ישראל!

בריש פרשת בראשית מבאר רש"י⁵ "שאם יאמרו אומות העולם לישראל לסטים אתם... הם אומרים להם כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו, ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו". ואם-כן, גם אומות העולם יודעים שארץ ישראל שייכת לעם ישראל. וכמבואר במדרש-רז"ל⁶ שהקב"ה אמר "יבואו ישראל שבאו לחלקי וינחלו את הארץ שבאה לחלקי". ולמרות זאת, ישנם יהודים שנותנים חלקים מארץ ישראל לאומות העולם! - אמנם בחרו בו ברוב קולות, ונותנים לו כבוד, אבל מי נתן לו רשות לגזול חלקים מארץ ישראל, השייכים לבני-ישראל, ולתתם לאומות העולם?!

וויתורים ונסיגות הם ההתגרות בגוי!

והטענה הידועה "אל תתגרה בגוי קטן"⁷, ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר אודות

(4) ראה שו"ת מהר"ם ב"ר ברוך ס' תקלו. ס' השטרות לר"י ברצלוני ע' 43. אוצר הגאונים קידושין ס' קמו-קנא.

(5) א, א.

(6) מדרש-תנחומא ס"ח.

(7) ראה פסחים ק"ג, א.

"קראתי ואין עונה"

"גוי גדול" - הרי דובר כבר כמה-פעמים שהכניעה ללחץ אחד גורמת ללחץ נוסף כפי שראו זאת בעבר!

וכמדובר כמה-פעמים, שבכל פעם שיהודים נתנו שטחים נוספים לאומות העולם - הרי זה דבר פלא ב'ושיגטון', כי שם לא האמינו שיהודים יחזירו אמנם שטחים אלו! באופן רשמי לחצו הם אמנם שצריכים להחזיר שטחים אלו, אבל לחץ זה היה רק כדי לישא חן בעיני פלוני, ומתוך תקווה שהיות ובני-ישראל הם "עם חכם ונבון"⁸, הרי בודאי שלא יתנהגו באופן שהוא היפך הצדק והיושר, על-ידי גזילת שטחים (אפילו "שעל" אחד) השייכים לבני-ישראל באופן ד"נחלת עולם", ולתתם לאומות העולם!

ולמרות זאת, מתנהגים יהודים באופן דהיפך הצדק והיושר - מחזירים שטחים אסטרטגיים, מחזירים נפט, ומגלים סודות הקשורים עם ייצור נשק - ועל-ידי-זה מסכנים את בטחון היהודים היושבים בארץ הקודש!

וכמדובר כמה-פעמים שעל-ידי שנכנעים ללחץ של אומות העולם ומסכימים להחזיר שטח מסויים, הרי זה מעורר אצלם את החשק והתאוה ללחוץ ולתבוע שיחזירו להם שטח נוסף, וכן הלאה! - מה-שאינ-כן אם היו נעמדים מלכתחילה בתוקף המתאים שלא מוכנים להחזיר אף שעל!

כאשר היה הלחץ לחתום על "חוזה השלום" ב'קעמפ-דייוויד', לא היה הכרח לוותר על כל השטחים והנפט. הלחץ שהיה בשעתו מצד נשיא ארצות-הברית - היה רק שלא לעזוב את המקום מבלי להשאיר "חוזה שלום" חתום, אבל לא היה הכרח שתמורת חתימת "חוזה השלום" יחזירו את הכל!

היתה אפשרות לעמוד בתוקף המתאים ולומר שלעת עתה חותמים על "חוזה השלום", ומבטיחים להחליף 'שגרירים', לפתוח את הגבולות בפני 'תיירים', והעיקר - להתנשק וליפול איש אל צוואר השני, ולומר "אחי הוא" - אך בנוגע לשטחים - ידברו על זה באחרית הימים!

(8) ואתחנן ד, ו.

משיחת יום שמחת-תורה תשמ"ב

אלא שלא היה להם את התוקף המתאים לומר שלעת עתה לא מדברים על החזרת שטחים, ולכן חתמו על "חוזה השלום" תוך כדי סיכון בטחונם של היהודים היושבים בארץ הקודש!

הפיגועים האחרונים – תוצאה של הוויתורים!

טענתם היחידה היא - שלמען ה"שלום" מוכרחים לעשות כל דבר, ולכן, מותר לסכן את בטחון ארץ ישראל למען ה"שלום"! - אין הלכה כזו שלמען ה"שלום" מותר לסכן את בטחון ארץ ישראל, אדרבה: פיקוח נפש דוחה את כל העניינים!

והרי רואים במוחש שמאז חתימת "חוזה השלום" התרבו מעשי החבלה על-ידי המחבלים - באמרם בפירוש שמעשי חבלה אלו הם כתוצאה מחתימת "הסכם השלום", בראותם שעל-ידי לחץ מסויים יכולים הם להשיג כל מה שדורשים! ולכן אומרים הם "אכלנו ונאכל עוד!"

פיגוע . . באנטוורפן: 3 הרוגים ו-100 פצועים בהתפוצצות מכונת תופת ליד בית הכנסת הספרדי ברובע היהלומים באנטוורפן. - יום שלישי כ"ב תשרי תשמ"ב (20.10.1981)

ומעשי חבלה אלו מסתיימים בקרבנות רבים של נפשות מישראל היה-לא-תהיה - ועד למאורע שאירע זה עתה באנטוורפן, שהיא עיר ואם בישראל - ויהי-רצון שמכאן ולהבא לא יהיו עוד מאורעות כאלו.

וכמו-כן ישנם מקרים של מעשי חבלה שמעלימים ולא מפרסמים אודותם, כדי שלא לגרום בהלה בציבור, ולכן יוכל הציבור לישון בשקט ובשלוה, ללא ידיעת מאורעות אלו - כך שהציבור לא יוכל לטעון ולהרעיש עולמות: היתכן שממשיכים באותה שיטה של נסיגה וכניעה ללחצים, כאשר רואים במשך כל הזמן את התוצאות החמורות הבאים כתוצאה מהנהגה בשיטה זו! - וכדי למנוע את טענת הציבור כולו, מעלימים מקרים של "קטלא פלגא" (כתוצאה ממעשי חבלה אלו), ועד שמעלימים אפילו מקרים של "קטלא כולה"⁹ רחמנא ליצלן!

(9) ראה בבא-בתרא סה, א.

"קראתי ואין עונה"

וכאמור לעיל שכאשר המחבלים רואים שיהודים נכנעים לכל לחץ קטן - הרי זה מעורר אותם להוסיף במעשי החבלה שלהם, ולתבוע ולדרוש דברים נוספים. ולכן, בהכרח שיהודים יעמדו בתוקף המתאים, ולא יכנעו לשום לחץ, ובאופן של "למען ישמעו וייראו" ¹⁰ שיהודים הם עם תקיף, ויש להם גם את הכלים הגשמיים הדרושים לעמידה בתוקף!

ועל-אחת-כמה-וכמה שאסור להכנע ללחץ ולהחזיר ענינים הנוגעים לבטחונה של ארץ הקודש, וענינים הקשורים עם פיקוח נפש ממש היה-לא-תהיה - על ענינים אלו אסור לוותר כלל, אלא רק כאשר מדובר אודות ענינים שאינם קשורים עם בטחון ארץ הקודש, ענינים שאינם פוגעים בשלימות הארץ, שלימות העם, ושלימות התורה.

אין להתחשב ב'השערות' על עתיד טוב

וכמדובר כמה-פעמים שכאשר מדובר אודות ענין הקשור עם פיקוח נפש בהוה - הרי זה דוחה את כל הענינים, גם כאשר אפשר לעשות 'חשבון' שעל-ידי-זה יוכלו להציל מישהו בעתיד.

ולדוגמא: כאשר רוצים לקחת אבר מאדם חי כדי להציל חיי חולה בעתיד (לאחרי משך זמן) - הרי זה בדוגמת הורג נפש, כי "מה לי קטלא פלגא מה לי קטלא כולה".

וכן בנוגע לעניננו: אסור להעמיד יהודים בסכנה של פיקוח נפש בהוה, על יסוד 'השערה' שעל-ידי ה"שלום" ימנעו פיקוח נפשות בעתיד - לאחרי ג' דורות, עבור הנכדים והנינים!

פעם ¹¹ פנה אלי אברך שלמד רפואה, בבקשת היתר לעבור בחינות בכתב ביום השבת. כי במקום שלמד רפואה נהגו לערוך את הבחינות ביום השבת, כאשר הבוחנים פנויים מההרצאות, ויש להם פנאי לערוך את הבחינות - ולכן, אין לו ברירה, והוא מוכרח לעבור בחינות בכתב ביום השבת.

(10) לשון הכתוב - וילך לא, יב.

(11) = אודות מעשה זה ראה גם שיחת ש"פ צו תשמ"א. המו"ל.

משיחת יום שמחת-תורה תשמ"ב

שאלתי אותו: הרי אתה יודע שישנו איסור סקילה על כתיבה בשבת, וכיצד עולה בדעתך שאתן לך היתר לכתוב בשבת - כיצד אפשר לתת היתר על זה, ומה יעזור ההיתר, כאשר הדבר כרוך עם איסור סקילה?!

וענה לי: זהו ענין של פיקוח נפש - כי כאשר יעבור את הבחינות שנערכות ביום השבת, יקבל תעודת הרופא, וכאשר יעסוק ברפואה הרי בודאי שיזדמנו לו מקרים הכרוכים עם פיקוח נפש ממש, ויוכל להציל חיי אדם כתוצאה מכך שעבר את הבחינות ביום השבת! ולכן, לדעתו ברור שזהו דבר המותר, כי פיקוח נפש דוחה את כל הענינים, כולל שמירת שבת, ופנייתו אלי היתה רק כדי לאשר את סברתו!

הנה כשם שכל אחד מבין בפשטות שה'פלפול' הנזכר-לעיל הוא פלפול של הבל, כמו כן מובן בנוגע לעניננו - שאסור להעמיד יהודים בסכנת פיקוח נפש בהוה, על יסוד 'השערות' שרוצה להשלוח את עצמו שעל-ידי-זה ימנע פיקוח נפש עבור הדורות הבאים!

וכמוכן בפשטות שהחזרת שטחים אסטרטגיים והחזרת הנפט - הרי זה ענין הכרוך עם פיקוח נפש בהוה ממש, כי על-ידי-זה מסכנים את בטחונם של היהודים היושבים בארץ הקודש מיד (ולא לאחרי כמה חדשים ושנים)!

וכמדובר כמה-פעמים שהנפט הוא דבר המוכרח להתנעת טנקים ומטוסים, והחזרת בארות הנפט (באופן שצריכים להגיע לחסדי זרים ולקנות נפט) גורמת שיחסר נפט (לא בעוד כמה חדשים, אלא) למחרת! וכמוכן בפשטות שאין אפשרות להחזיק נפט בכמות כזו שיהיה מן המוכן עבור כמה חדשים - אלא על-ידי שמחזיקים את בארות הנפט באופן שישנה אפשרות לשאוב את הנפט מן המעיין!

כאשר שאלו רבנים אם מותר להחזיר שטחים תמורת ה"שלום" - הנה אלו שפסקו שמותר, הרי זה רק משום שלא העמידו בפניהם את השאלה לאמיתתה, מאחר שלא סיפרו להם שהחזרת השטחים גורמת סכנת פיקוח נפש בהוה, ואילו ה"שלום" אינו אלא הבטחה על גבי הנייר בלבד, ועל-אחת-כמה-וכמה שהבטחה זו אינה מחייבת מאומה את ה'מחבלים', כולל את הערבים שגרים בארץ הקודש (שיהודים מספקים להם את כל צרכיהם, מעניקים להם חינוך במכללות, למרות שיודעים) שאחר-כך מצטרפים הם לשורות המחבלים!

"קראתי ואין עונה"

ולכן, בהכרח שמכאן ולהבא יעמדו בתוקף שלא להחזיר שום ענין שיכול לפגוע בבטחון של בני-ישראל - נוסף על זה שהכניעה ללחץ אחד, מעוררת את הרצון והחשק לתבוע וללחוץ עוד יותר!

והטענה שאין צועקין על העבר - הנה עתה ישנה שעת הכושר להתחרט ולדרוש בתוקף להחזיר את כל הענינים שויתרו עליהם בעבר, ועל-אחת-כמה-וכמה שמכאן ולהבא לא ימשיכו להתנהג כפי שהתנהגו בעבר, היפך מ"מצוה גוררת מצוה"¹²!

(מעובד ע"פ שיחת יום שמחת-תורה תשמ"ב)

(12) אבות פ"ד מ"ב

התרפסות יהודים שומרי מצוות – נזק כפול ומכופל!!!

כאשר 'סאדאת' הופיע במקום מסויים - היה מודיע מראש שלא יכינו עבורו "דבר אחר", מאחר שאינו אוכל זאת, ואף הודיע שלא יכינו עבורו "יין", מאחר שאינו שותה זאת - והנהגה זו פעלה שכיבדוהו, ואמרו עליו שהוא 'אדם גדול', ולא היה כמוהו בדורנו - היפך הנהגה הנזכרת-לעיל!

ולעומת זאת - כאשר 'בא-כוחו' הופיע בפני עשרות יהודים שומרי תורה-ומצוות בחייהם הפרטיים - הרי הם נעמדו לכבודו, כדי לכבד את זכרו של ה"מנוח" [שאינני יודע באיזה מדור הוא נמצא עתה], בידעם שיפרשו זאת כאות הסכמה שהוא עומד על גביהם!

וכמובן בפשטות שכאשר נכנס אדם שלמטה ממנו במדרגה - הרי בודאי שלא יקום לכבודו, וכן כאשר נכנס אדם השווה אליו, גם לא יקום לכבודו, אלא דוקא כאשר נכנס אדם גדול וחשוב ממנו, ולדוגמא: רב או ראש ישיבה מפורסם - הרי אז הוא נעמד לכבודו.

ואם-כן, כאשר הוא קם לכבודו של ה'בא-כח' של ה"מנוח" - הרי הוא מפגין בזה את הסכמתו שהוא העומד על גביו!

ועושים זאת בפני כל עם ועדה, בידעם שיושבים כתבים ועיתונאים זרים, שהם מצלמים ומנציחים את המאורע, ואחר-כך יפרסמו זאת במקום הרצוי ובמקום שאינו רצוי, זאת אומרת, אפילו אם יהודים לא יפרסמו זאת, הרי זה יתפרסם על-ידי אומות העולם!

ואחר-כך הוא בא וטוען: מה אומרים היהודים שהם ה"עם הנבחר"¹, וארץ ישראל שייכת להם - הרי יהודים שומרי תורה-ומצוות נעמדו לכבודו, והראו בכך שהוא עומד על גביהם!?

אשר לכן - הוא מכריז ומודיע שתביעתו היא להחזיר את ירושלים לידי הערבים!

וטענתו היא - שאין לו ברירה: היות והוא מוקף עם מאה מליון ערבים, שהם רוצים שעיר בירתם תהיה ירושלים העתיקה - הנה בכדי שסופו לא יהיה כסוף קודמו², מוכרח הוא לפעול בכיוון זה!

(1) ראה מצודת-דוד תהלים סה, ב.

(2) קודמו בתפקיד 'סאדאת' שנהרג בידי מוסלמים מצריים בתשרי תשמ"ב. המו"ל.

"קראתי ואין עונה"

ולאחרי כל זה באים כאלו ואומרים שהעיקר הוא שנמצאים במעמד ומצב של "שלום". כלומר, שאפשר להתדבר על כל הענינים כולם, כולל החזרת ירושלים לידי הערבים חס-ושלום!

פתגם זה יפה הוא, ואף אפשר לכתוב עליו 'ספר חקירה' שלם - אבל לא כאשר מדובר אודות ענין של פיקוח-נפש של כמה וכמה מבני-ישראל!
והרי פיקוח-נפש אינו קשור לעניני דת, גם אצל אומות-העולם הרי זה ענין חמור ביותר!

התמורה לכל הוויתורים - ביקור בפרמידות!!

וכמדובר כמה-פעמים אודות גודל הטעות בחתימת "חוזה השלום" - שמחזירים את כל הענינים הקשורים עם בטחון, נפט, שטחים אסטרטגיים, ללא קבלת כל תמורה, מלבד "פיסת נייר"!

כעת מפרסמים כבר שעשו שגיאה וטעות חמורה ביותר בחתימת "חוזה השלום", מאחר שרואים כבר שלא קבלו שום תמורה על כל מה שנתנו לערבים - ולמרות זאת משתדלים שלא לדבר על זה, באמרם שנקלעו למעמד ומצב כזה שאי אפשר כבר לשנות מאומה, ולכן חייבים לכבד את כל פרטי ההסכם!

עושים אסיפה עם הצד שכנגד, וה"הישג" אליו שואפים להגיע הוא - לנסות לדחות את מועד ה'נסיגה' בכמה ימים ספורים! לא עולה על דעתם כלל להודיע שמכאן ולהבא לא יחזירו שטחים נוספים, ועל-אחת-כמה-וכמה שלא עולה על דעתם כלל לתבוע שרוצים לקבל את השטחים שהחזירו מקודם לכן, מאחר שזה היה "מקח טעות"!

וכאמור לעיל שההחלטה היא שחייבים לכבד את כל פרטי ההסכם, ולהחזיר את כל השטחים שהסכימו להחזיר. אך מאחר שאין זה 'מעשה סוחר' להחזיר הכל בבת אחת, מנהלים משא ומתן שה'נסיגה' תהיה בכמה שלבים, ומנסים לדחות זאת בעוד יום או יומיים!

מוותרים על כל הענינים הקשורים עם בטחון - למרות שבמשך 30 שנה מסרו נפשם על ענינים אלו!

משיחת ש"פ נח תשמ"ב

וכל זה - בכדי להראות לאומות העולם שיהודים עומדים בדיבורם, ומכבדים את כל פרטי ההסכם שחתמו עליו - למרות שהצד שכנגד הפר את התנאים תיכף ומיד!
וכמדובר כמה-פעמים שתיכף ומיד לאחרי שהחזירו חלק מהשטחים למצרים, הפרו המצרים את תנאי ההסכם, והכניסו לשם אנשי צבא - לכתחילה ללא מדים, ואחר-כך גם עם מדים!

וכאשר ניסו לדבר על זה 'מאחורי הקלעים' (כי לא רצו שזה יתפרסם) - טענו המצרים שלא כדאי לקלקל את יחסי השלום בשביל דבר פעוט כזה, ובהזדמנויות המתאימה ידברו אודות ענין זה!

וכאשר לחצו שוב שצריכים להפסיק להפר את תנאי הסכם השלום - הציעו המצרים שתמורת זאת מוכנים הם לתת "מחווה", והיא: במקום להמתין שבועיים כדי להשיג 'אשרת כניסה' למצרים - כפי שהיה נהוג עד עתה - מוכנים הם לתת 'אשרת כניסה' במשך יומיים בלבד! ואם תמצי לומר - ישנה אפשרות שיסכימו לתת 'אשרת כניסה' במשך יום אחד בלבד!

וסוף-כל-סוף יגיעו "ימי האושר" - שלא יצטרכו 'אשרת כניסה' כלל כדי להכנס למצרים, כי ה"שלום" יהיה באופן נעלה כל כך עד שיוכלו לצאת ולהכנס בחפשויות!
ואז יוכלו להסתובב נערים ונערות יהודים עם נערים ונערות מצריים - עם כל התוצאות העלולות לבוא כתוצאה מזה!

ה"הישג" היחידי שהושג על-ידי "הסכם השלום" הוא - שנותנים רשות ליהודים לבוא

ולבקר במצרים, ולראות את הבנינים היפים, ואת העתיקות. זאת אומרת: סוף-כל-סוף זכו להגיע למעמד ומצב שאפשר להחליף 'תיירים' בין שתי המדינות.

התיירים שבאים ממצרים לארץ ישראל - "נער יספרם", ואילו התיירים שבאים מארץ ישראל למצרים - הנה לולי הקשיים לקבלת 'אשרת כניסה', היו מאות אלפי יהודים נוסעים לבקר באלכסנדריה של מצרים, ובשאר

נער יספרם: עיתון מעריב ט' סיון תשמ"א (11.6.81) מדווח: "בחודשים פברואר-מרץ-אפריל, ביקרו בישראל 101 אזרחים מצריים בלבד. לעומתם, ביקרו במצרים בתקופה זו כ-6500 ישראלים".

ובכ"ח אב תשמ"א (28.8.81) מדווח: "כ-60,000 ישראלים, ולעומתם כ-600 מצרים בסך-הכל עברו מאז ינואר 1980 במסוף 'נאות סיני' בדרום לביקור בישראל... אתה רואה כאן אוטובוסים מלאים ישראלים הנוסעים לפירמידות, אבל אינך רואה כאן את אוטובוס התיירים המצריים..." (מתוך הספר "שלום שלום ואין שלום")

"קראתי ואין עונה"

מקומות, ומבזבזים שם עשרות אלפי שקלים!

יהודים נוסעים למצרים כדי "לזכות" לראות את האתרים ההיסטוריים שבמצרים, ו"לזכות" להצטלם על גבי גמל סמוך ל'פרמידות' - מקום קבורתו של פרעה שעינה את בני-ישראל, או פרעה שקיבל את העשר מכות, ומבזבזים כסף כדי לקנות 'מזכרות' לזכור את היום המאושר ש"זכה" להצטלם על גבי הגמל סמוך ל'פרמידות', ואחר-כך יראה את התמונות לבניו ולנכדיו!

ותקוותו - בעזרת השם - שלתקופת הימים יסע שוב לבקר במצרים, והפעם - עם כל בני משפחתו!

ולמרות שמצד תנאי הכלכלה משתדלים שלא להוציא כספים מארץ ישראל, אף-על-פי-כן, מבזבזים על הטיולים במצרים עשרות אלפי שקלים, ולא זו בלבד שחייבים לבזבז את כל הכסף שהכינו לקראת הטיול [כי אם יחזור מהטיול עם סכום כסף, יאמרו עליו שהוא 'בטלן', ולכן לא הצליח לבזבז את כל הכסף], אלא לוויים כסף נוסף עבור הוצאות הטיול, יותר ממה ששיערו מראש!

הסבא שלו היה יהודי 'בטלן', הוא גר בעיירה קטנה שהיתה בקושי ד' אמות על ד' אמות, או מאה אמה על מאה אמה, והיה בקי בש"ס, והכיר רק את אנשי עירו, ועזר לכל-אחד-ואחד מהם כפי יכלתו - אבל מעולם לא יצא ל"עולם הרחב", וודאי שלא היה יכול לתאר לעצמו שיסע לטייל בארץ מצרים, ולראות את ה'פירמידות'!

אבל הוא אינו 'בטלן' כמו סבו - הוא "זכה" לבקר במצרים, ולהצטלם על גבי גמל סמוך ל'פירמידות'!

ובזבז כסף רב על טיול זה - למרות שהיה יכול לתת את הכסף עבור החזקת ישיבה, ואז אותם מנהלי ישיבה לא היו נזקקים ל"שוחד" אותו קיבלו תמורת שתיקתם על פיטור-עובדים שאינם רוצים לחלל את השבת!

הכל תלוי ברצון הגוי, רחמנא-ליצלן!

וכמדובר כמה-פעמים שאין לטעון ולומר שזהו דבר שהיה בעבר, ואין אפשרות לתקן זאת - כי זהו ענין שנוגע גם לעתיד, מאחר שאלו שהחזירו את השטחים אומרים "אכלתי

ואוכל עוד", וכאשר הגוי רואה שמתפעלים ממנו וממלאים את תביעתו, מוכן בפשטות שזה מעורר את רצונו לתבוע עוד ועוד!

דברתי בעבר עם יהודי בעל השפעה גדולה, שהיו לו חלק בדיונים אודות חתימת "הסכם השלום", ואמר לי שחתימת ההסכם היתה תחת לחץ כבד ביותר - למרות שהיו יכולים להסכים עקרונית לחתימת "הסכם שלום", ובנוגע לפרטי התנאים שבזה - לדון במעמד ומצב של מנוחה, ללא לחץ!

ושאלתי אותו: הרי עתה רואים את התוצאות של חתימת הסכם זה - ואם-כן, כיצד חושבים להתנהג בעתיד באותו אופן, ומדוע לא משנים את אופן ההנהגה?! - ואמר לי: שנקלעו עתה למצב שאין ניתן לשנות זאת, ומוכרחים לקיים כל תנאי ההסכם.

ושאלתי אותו: מה יהיה הסוף?! - וענה לי: ה' יעזור! - שמחתי מאוד לשמוע שהוא מאמין ובוטח בה', אבל אמרתי לו שה' רוצה לעזור כאשר עושים פעולות בדרך הטבע בהתאם לרצונו!

ושאלתי אותו: עד מתי ימשיך מעמד ומצב זה והנהגה זו?! - ואמר לי: ה' יודע - נפרדנו אמנם בידידות, אני מאמין בה' והוא מאמין בה', אבל בנוגע לפועל, אם ימשיכו באופן הנהגה זו, הרי אלו שמחליטים עד מתי תימשך הנהגה זו - יהיו ה'מחבלים' (אש"ף)!

תמיכה בישיבות - תמורת אי-מחאה!!

והתשובה לכל ענינים אלו היא - שהכל כדאי למען ה"שלום". ועד שלמען ה"שלום" כדאי אפילו להתנהג היפך רצון הקב"ה. וכמסופר בפרשתנו³ אודות דור הפלגה, שלמרות שאמרו "נעלה לרקיע ונעשה עמו מלחמה", בכל זאת "לא נאבדו מן העולם", מאחר ש"היו נוהגים אהבה וריעות ביניהם".

אבל בנוגע לעניננו - רואים בפועל שישנה מריבה גם במפלגה אחת גופא, וכל שני אנשים שבמפלגה רבים ביניהם על כל דבר קטן וגדול, מלבד כאשר מדובר אודות "כפיה דתית", שבזה מאוחדים כולם!

(3) רש"י יא, א. ילקוט-שמעוני נח ס"ב.

"קראתי ואין עונה"

ומחלוקת זו ישנה גם ב"עולם התורה" - מעולם לא היה חושך כפול ומכופל ב'עולם התורה' כפי שזה לאחרונה:

בכל הדורות היו חילוקי דרגות בין יהודים - היו יהודים שהנהגתם היתה באופן של "צדיק גמור", היו יהודים שהנהגתם היתה באופן של "בינוני", והיו יהודים שהנהגתם היתה באופן הפכי; אבל תמיד היו אחדים שמחו בתוקף על הנהגה בלתי רצויה.

אבל עתה נעשה מצב כזה ש"אין פוצה פה ומצפצף"! - וכל זאת משום שפלוגי בן פלוגי קיבל צ'ק עבור הישיבה שלו, כדי שישתוק ולא ימחה על ענינים הקשורים עם פיקוח-נפש של בני-ישראל!

וטענתו היא - שכאן מדובר אודות תלמידי הישיבה שלו, ושם מדובר אודות פיקוח-נפש של יהודי אחר!

התחלקות ופירוד זה - בין תלמידי הישיבה שלו ובין שאר בני-ישראל - לא היתה מעולם!

שלום אמיתי רק על-פי תורה!

וכמדובר כמה-פעמים ש"שלום" אמיתי יכול להיות רק על-פי תורה. וכאשר מתנהגים על-פי התורה מקרבים את הגאולה באופן של "משיח נאו (=עכשיו)", וכאשר מתנהגים באופן הפכי, גורמים שהגלות תמשך רגע נוסף. כלומר, שמעכבים את בני-ישראל ואת השכינה רגע נוסף בגלות!

וכאמור לעיל ששלום אמיתי יכול להיות רק על-ידי הנהגה על-פי רצון הקב"ה - ששמו של הקב"ה "שלום"⁴, ורק על-פי הוראת התורה - ש"דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום"⁵.

ויהי-רצון שלאחרי גודל הירידה המתוארת לעיל בארוכה - יתחיל כבר המעמד ומצב של עליה, וכידוע הפתגם⁶ שזהו גלגל החוזר בעולם. כלומר, שכאשר מגיעים לשפל המדריגה, באופן שאין למטה ממנו, הרי בהכרח שצריך להתחיל ענין העליה.

(4) ראה שולחן-ערוך או"ח סי' פ"ט ס"ב.

(5) משלי ג, יז.

משיחת ש"פ נח תשמ"ב

ובפרט כאשר נמצאים ביום השבת לאחרי חצות, רעוא דרעוין - הרי זה הזמן המתאים להתחלת ענין העליה.

זאת אומרת: גם כאשר נמצאים בימי הגלות האחרונים, יהיו בני-ישראל במעמד ומצב של "לכל בני-ישראל היה אור במושבותם"⁷, וימי הגלות האחרונים יהפכו לשעות בלבד - עד שנזכה לאתחלתא דגאולה, ולגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו. ואז תהיה ארץ ישראל במעמד ומצב של "שלימות הארץ", יחד עם "שלימות העם" ו"שלימות התורה" - במהרה בימינו ממש.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת נח תשמ"ב)

(6) שבת קנא, ב.

(7) בא י, כג.

בזמן הגלות – קשר נעלה יותר לארץ ישראל

כשמדברים אודות ארץ ישראל - צריכים לומר לאומות-העולם בתוקף המתאים שאין להם שייכות כלל לארץ ישראל, כיון שב"ברית בין הבתרים"¹ הבטיח הקב"ה לתת את ארץ ישראל לעם ישראל, ובאופן של "נחלת עולם", מאחר שניתנה על-ידי הקב"ה, שהוא "אלקי העולם".

והנה, בזמן שבית-המקדש היה קיים, וכל בני-ישראל ישבו במנוחה על אדמתם - הרי לכל-אחד-ואחד מישראל היתה בעלות על חלק מסויים בארץ ישראל (שזו היתה נחלתו הפרטית), ונוסף לזה היתה לו שייכות כללית לכללות ארץ ישראל.

אבל בזמן הגלות, הנה קלקלתן זוהי תקנתן - היינו, שכל-אחד-ואחד מבני-ישראל הוא בעל-הבית על ארץ ישראל כולה (מאחר שעתה אין ארץ ישראל מחולקת באופן שכל אחד יודע היכן נחלתו), מבלי הבט היכן הוא נמצא (בארץ ישראל או מחוצה לה) - כי כל ארץ ישראל ניתנה לכללות עם ישראל.

ומובן בפשטות שאף אחד לא יכול לשנות זאת, ולכן אלו שנותנים חלקים מארץ ישראל לאומות-העולם - אין לזה שום ערך וחיבות כלל, כי "דבר אלקינו יקום לעד"².

ואין זה בסתירה כלל עם האיסור שלא יעלו בחומה ולא ימרדו באומות³, "אל תתגרה בגוי קטן"⁴ - כי בעניננו מדובר אודות ענין שהקב"ה נתן לבני-ישראל למעלה מדרך הטבע, וכפי שכולם מודים שאין זה באופן של "כחי ועוצם ידי"⁵ חס-ושלום, אלא באופן נסי.

זאת אומרת: היות שנמצאים עתה בסוף זמן הגלות, קודם הגאולה, לכן נתן הקב"ה לבני-ישראל חלקים נוספים של ארץ ישראל. ולכן צריכים בני-ישראל להיות באותם חלקים של ארץ ישראל.

(1) ראה לך-לך טו.
(2) ישעי' מ, ח.
(3) כתובות קיא, א.
(4) ראה פסחים קיג, א.
(5) עקב ח, יז.

משיחת ש"פ וישלח תשמ"ב

וכמבואר ברמב"ם⁶ שלעולם יהיו בני-ישראל בארץ ישראל. וכפי שמבאר הרגצ'ובי⁷ שהיותם של בני-ישראל בארץ ישראל נוגע לכללות הקיום של י"ב שבטים בישראל, כי החלוקה דמנשה ואפרים לב' שבטים (שאז ישנם י"ב שבטים) היא רק בנוגע לנחלת ארץ ישראל, "ואם-כן, אם לא יהיה שום ישראל בארץ ישראל שוב לא יהיה נפקא מינה כלל (בין מנשה לאפרים), ויהיה שבט אחד, ונמצא דכלה שיבטא", היפך מזה ש"גמירי דלא כלה שיבטא"⁸.

גם הגוי יודע שאין לו נחלה בארץ!

והנה, בענין זה ישנה הוראה מפירוש רש"י בפרשתנו⁹:

אשר בו מבואר שעשו הלך מארץ כנען "מפני יעקב אחיו"¹⁰ - "מפני שטר חוב של גזירת כי גר יהיה זרעך המוטל על זרעו של יצחק, אמר אלך לי מכאן, אין לי חלק לא במתנה שנתה לו הארץ הזאת, ולא בפרעון השטר".

זאת אומרת: כללות הענין של ירושת הארץ קשור עם פרעון ה"שטר חוב של גזירת כי גר יהיה זרעך"¹¹ המוטל על זרעו של יצחק. ולכן, היות שבני-ישראל פרעו את ה"שטר חוב", שייכת ארץ ישראל אליהם, ואילו אומות-העולם - אין להם שייכות כלל לארץ-ישראל, כפי שאמר עשו "אלך לי מכאן, אין לי חלק לא במתנה שנתנה לו הארץ כו".

יתירה מזו:

אומות-העולם יודעים גם הם מה שכתוב ב"בייבל" (=תנ"ך), ואם-כן, יודעים הם שכאשר יעקב חזר מבית לבן, הנה למרות שעשו ישב כבר בארץ כנען, ובאופן שהקים שם את כל משפחתו ובנה ערים. למרות זאת, "ויקה עשו... את כל נפשות ביתו... ואת כל קנינו אשר רכש בארץ כנען וילך אל ארץ מפני יעקב אחיו". כלומר, שעשו (ולא יעקב) הלך

(6) ספר-המצוות, מ"ע קנג.

(7) צפע"נ לרמב"ם הל' קדה"ח פ"ה הי"ג.

(8) בבא-בתרא קטו, ב. וברשב"ם שם.

(9) לו, ז.

(10) שם, ו.

(11) לך-לך טו, יג.

"קראתי ואין עונה"

לחפש לעצמו מקום אחר. וכדיוק רש"י: "וילך אל ארץ - לגור באשר ימצא", היינו, שעשו בעצמו לא ידע לאן הולך, "לגור באשר ימצא"!

זאת אומרת: למרות שארץ זו נקראת עדיין "ארץ כנען" (ולא ארץ ישראל), ויעקב מגיע זה עתה מ"ארם נהריים" (בית לבן). כלומר, שהוא לא "ישראלי", ועשו וכל משפחתו יושבים כבר בארץ זו משך זמן רב - למרות זאת, כאשר עשו שומע שיעקב בא, הרי הוא לוקח את כל משפחתו וכל קנינו, והולך לחפש לעצמו מקום אחר, בידעו שאין לו שייכות כלל לארץ ישראל, כי ארץ ישראל שייכת לעם ישראל!

ולא זו בלבד שעשו מפנה את ארץ-ישראל והולך לחפש לעצמו מקום אחר, אלא הוא מציע ליעקב את עזרתו - "אציגה נא עמך מן העם אשר אתי"¹², שיעזרו ליעקב בכל עניניו!

וכאשר הגוי (עשו) מתנהג באופן כזה, הרי זו גם טובתו האישית - כמסופר בהמשך הפרשה שכאשר עשו הלך והתיישב "בהר שעיר", היה כללות הענין של "אלה תולדות עשו . . . בהר שעיר - התולדות שהולידו בניו משהלך לשעיר"¹³ - כמסופר בהמשך הפסוקים אודות "אלופי עשו", ועד ל"מלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך לבני ישראל". ועל-פי-זה מובן שכאשר הגוי מתנהג באופן האמור - הרי זו טובתו האישית.

וכמו שכתוב בפרשת בחוקותי¹⁴ "והשימותי אני את הארץ ושממו עליה אויביכם גו", וברש"י שם: "זו מדה טובה לישראל שלא ימצאו האויבים נחת רוח בארצם, שתהא שוממה מיושביה". כלומר, שאומות-העולם אינם יכולים למצוא מנוחה ונחת רוח בארץ ישראל, מאחר שאינה שייכת אליהם (אלא לבני-ישראל בלבד), ולכן טובתם היא שיעזבו את ארץ ישראל, ויניחו לבני-ישראל לדור בארצם!

וכאמור לעיל שאומות-העולם יודעים כל זאת, ומוכנים להתנהג באופן האמור - כפי שאמר עשו "אין לי חלק לא במתנה שנתנה לו הארץ ולא בפרעון השטר". זאת אומרת: היות שעשו הוא בנו של יצחק, אינו מתנהג ברמאות לומר שמקבל על עצמו את פרעון השטר, אלא הוא אומר את האמת: "אין לי חלק לא במתנה שנתנה לו הארץ ולא בפרעון השטר".

(12) וישלח לג, טו.

(13) שם לו, ח ואילך. ובפירש"י.

(14) כו, לב.

משיחת ש"פ וישלח תשמ"ב

ניתוק מהתורה גורר ניתוק משלימות הארץ

וכמדובר כמה-פעמים ש"מהרסייך ומחריבייך ממך יצאו"¹⁵: אומות-העולם יודעים שאין להם שייכות כלל לארץ ישראל, אבל ישנם יהודים שאינם רוצים להתנהג על-פי התורה, ולכן פונים הם ומודיעים לאומות-העולם שהם מוכנים לתת להם שטחים השייכים לארץ-ישראל, ומבקשים מהם שלא יעזבו את השטחים של ארץ-ישראל!

הם אינם מוכנים לפרוע את ה'שטר חוב' שיהודי חייב להתנהג על-פי ציווי הקב"ה, ולכן מתנהגים הם באופן הפכי מהוראת התורה, ונותנים חלקים מארץ-ישראל לגויים.

תשאל את הגוי מה כתוב ב"ביבל" (=תנ"ך), ואז תשמע ממנו שארץ ישראל שייכת אך ורק לעם ישראל!

ואם מתבייש הנך לשאול אצל הגוי - אזי שאל את נכדך מה למד בפרשת השבוע [הוא בעצמו שכח כבר מה שלמד בפרשת השבוע לפני הרבה שנים, אבל נכדו למד זה עתה פרשת השבוע עם פירוש רש"י - ראש הפשטנים] ואז יאמר לך נכדך: סבא! למדתי בפרשת השבוע שעשו לקח את כל משפחתו ואת כל רכושו והלך מארץ כנען מפני יעקב אחיו, באמרו "אין לי חלק... במתנה שנתנה לו (ליעקב) הארץ!"

וכל זה - נוסף על דברי רש"י בהתחלת פרשת בראשית¹⁶: "כל הארץ של הקב"ה היא... ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו!"

אבל הצרה היא שאינו רוצה להתנהג על-פי הוראת התורה - ובמילא הוא פוגע ומהרס ב"שלימות הארץ"!

וכמדובר כמה-פעמים אודות חתימת "חוזה השלום" ב'קעמפ-דיוויד' - שמאז המצב הולך ומתדרדר רחמנא ליצלן:

החזירו את בארות הנפט, החזירו שטחים אסטרטגיים, החזירו שטחים נרחבים שבהם אפשר לערוך אימונים עבור הצבא, ומחזירים שדות-תעופה, ואין פוצה פה ומצפצף - למרות שבכך מסכנים את בטחונה של ארץ ישראל, ומגדילים את הסיכויים לאפשרות של

(15) ישעי' מט, יז.

(16) א, א.

"קראתי ואין עונה"

מלחמה באזור חס-ושלום! - אף פעם לא היה המצב קרוב כל כך למלחמה חס-ושלום, כפי שנעשה לאחרונה!

וכאמור לעיל שאין פוצה פה ומצפצף, ואדרבה: צוהלים, ועורכים 'סעודות שמחה', ולוחצים ידים - מתוך 'אשליה' שזהו מצב של שלום, למרות שגם הם יודעים שאין הדבר כן!

וכמדובר כמה-פעמים שאפילו אומות-העולם לא האמינו שיהודים יוותרו על כל הענינים בצורה ומחפירה כזו. ואפילו הצד שכנגד היה מעוניין יותר לחתום "הסכם" עם אנשים בעלי תוקף, ולא עם אנשים שאין להם דעה עצמית, אלא נכנעים תיכף ומיד לכל לחץ!

ויתירה מזו: לאחרי חתימת "חוזה השלום" - הנה גם כאשר רואים שהצד שכנגד מפר את תנאי ההסכם פעם אחר פעם, מעלימים מהציבור עובדה זו, וממשיכים להתנהג כאילו לא קרה דבר, וממשיכים לקיים מצדם את תנאי ההסכם, באמרו שיהודים חייבים ליצור את הרושם (כלפי אומות-העולם) שהם אנשים נאמנים, ומכבדים הסכם שנחתם על ידם!

האמנם אנו "לא מורדים באומות"??

והגדילו לעשות - בחתימת "מזכר ההבנה" עם ארצות-הברית נגד רוסיה הסובייטית (במקרה שיכנסו לאזור וכדומה) - שזהו דבר גרוע ביותר שלא היה לעולמים:

ממשלת ישראל לא העיזה מעולם לצאת למלחמה גלויה נגד רוסיה הסובייטית, ודוקא בימים האחרונים לא היה להם דבר יותר טוב לעשות מאשר לחתום על "מזכר הבנה" עם ארה"ב נגד רוסיה הסובייטית! - זוהי באמת מרידה באומות העולם!

והעיקר - שזהו באופן של "מתעבר על ריב לא לו"¹⁷. היינו, יציאה במלחמה גלויה נגד רוסיה הסובייטית בענין שאינו שייך כלל לארץ ישראל:

תוכנו של "מזכר ההבנה" הוא - שבמקרה וברית המועצות תכניס 'רגל' למדינות שבאזור המזרח התיכון, כגון: ירדן, סוריה, ערב הסעודית, תימן, כווית, פרס (אירן), עיראק וכדומה - אזי יעזרו חיילי צה"ל לארצות-הברית במלחמתם נגד ברית-המועצות.

(17) משלי כו, יז.

משיחת ש"פ וישלח תשמ"ב

ובשביל זה נוסעים במיוחד לארצות-הברית [תוך חילול שבת] כדי להגיע ל"הישג" של חתימת מסמך זה בשם ממשלת ישראל, ובשם כלל ישראל בכל העולם כולו!

וזאת - למרות העובדה שבחלק ממדינות אלו יש כבר שליטה לברית-המועצות, והעיקר - אין זה ענין השייך לארץ ישראל כלל וכלל!

ולמרות זאת, חותמים על מסמך כזה שיכריחו את חיילי "צבא הגנה לישראל" למסור את נפשם ולהלחם נגד רוסיה הסובייטית, בענין שאינו נוגע כלל לבני-ישראל ולארץ ישראל!

וענין זה בא כתוצאה מפעולה קודמת - שמכריחים חיילים יהודים לגרש יהודים שהתיישבו בחלקים שונים של ארץ ישראל!

ומובן גודל הגיחוך שבחתימת "מזכר הבנה" נגד רוסיה הסובייטית - לאור העובדה שכאשר ממשלת ישראל צריכה להחליט באיזה ענין שיהיה, שואלים ומתחשבים בדעתם של ה'קומוניסטים' היושבים בכנסת (שהם באי-כחם של אלו היושבים ברוסיה הסובייטית), ולאידך - יוצאים הם במלחמה נגד רוסיה הסובייטית!

ומה שטוענים שכניסתם של הסובייטים למדינות הנ"ל מהווה סכנה לבטחונה של ארץ ישראל - הרי הם עצמם החזירו בידים את כל הענינים הקשורים עם בטחונה של ארץ ישראל על-פי דרך הטבע (על-ידי החזרת הנפט והשטחים וכו') ואחר-כך באים הם "לדאוג" לבטחונה של ארץ ישראל!?

ולאחרי כל זה ישנם כאלו השואלים ב"תמימות": מדוע מתריעים לאחרונה שמצב העולם הולך ומתדרדר, והעולם נע ומזדעזע ומתפורר - הרי מיום ליום הולך ונחתם הסכם נוסף לטובת בני-ישראל! - אף פעם לא האמינו אומות-העולם שיגיעו למצב כזה שממשלת ישראל תעז לחתום על "מזכר הבנה" נגד רוסיה הסובייטית, ואף פעם לא היה מצב כללות העולם קרוב למלחמה כל כך כפי שהמצב הוא לאחרונה בין אוה"ע!

מזכר הבנה: בנוסף לכל הנ"ל - חתימה זו היותה כניעה מוחלטת של ישראל לארה"ב מאחר שהסעיפים שישאל רצתה שיושלבו - לא שולבו. מה-גם שישאל לא קיבלה שום התחייבות משמעותית מארה"ב בתמורה לחתימתה. והעיקר: ישראל חתמה על הסכם המכוון במפורש נגד ברית-המועצות (מלבד העובדה שהמזכר מלא בהתבטאויות אשר בהם מוצגת ברית המועצות כאויב מס' 1 של ישראל). ומעתה, ישראל בעיני מוסקבה, נחשבת לבעלת-ברית פורמאלית של וושינגטון. ובה-בשעה שארה"ב לא הביאה שום דבר משמעותי לישראל על כך. ומה שכבר כן הביאה לישראל - נתנה גם למצרים ללא שום השקעה ומאמץ דיפלומטי מכיוונה של מצרים. (מלוקט מעיתוני התקופה מתור הספר "שלום שלום ואיו שלום")

"קראתי ואין עונה"

וכמדובר כמה-פעמים שאין פוצה פה ומצפצף - לאחד נותנים כבוד, לאחד נותנים (עבור חתנו) כסף - מוסיפים עוד שקל עבור הישיבה שלו, ולאחד נותנים לחתנו נכסים דניידי ונכסים דלא ניידי, כדי שלא יעוררו רעש על כל הנ"ל, ולאחד אומרים שהיות שביין-כה אינו מבין בענינים פוליטיים, מן הראוי שלא יתעסק בענינים אלו, ויסמוך על "פיקחים" ממנו שהם ידעו כיצד להתנהג בנוגע לכל ענינים אלו!

והנה, הקב"ה תובע מבני-ישראל שהנהגתם תהיה באופן של "בחוקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו"¹⁸ - הפסיקו לקרוא עיתונים! הפסיקו להתעניין בפוליטיקה! אלא תוסיפו ביתר שאת וביתר עוז בלימוד התורה, נגלה וחסידות, ובקיום המצוות בהידור!

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת וישלח תשמ"ב)

ארץ ישראל מתנת עולם לעם עולם

כאשר הקב"ה נתן את ארץ ישראל לבני-ישראל, הרי זה באופן של "נחלת עולם", גם בדורנו זה.

ובפרט שבדורנו הרי כל זה שארץ ישראל נמצאת ברשות בני-ישראל - הוא ענין נסי לגמרי, כי לאחרי כל הגזירות שהיו בדור שלפנינו (היה-לא-תהיה), הרי כל-אחד-ואחד מבני-ישראל הוא "אוד מוצל מאש"¹ הגלות, והצלתו היא - כדי לעשות לו יתברך דירה בתחתונים, בארץ הלזו התחתונה בכלל, ועל-אחת-וכמה בארץ ישראל, "ארץ אשר . . . תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"².

ובנוגע לארץ ישראל - ישנם גבולות שנקבעו על-ידי הקב"ה, וזוהי כל ארץ ישראל לגבולותיה. וכזה גופא - ישנם שטחים מסוימים שהקב"ה עדיין לא נתן לבני-ישראל, והסיבה לזה היא - "מפני חטאינו גלינו מארצנו"³, ובלשון רבותינו נשיאינו⁴ - לא מרצוננו גלינו מארצנו וכו'.

אבל לאידך - אותם שטחים שהקב"ה נתן כבר לרשותם של ישראל מתוך נסים גלויים (מבלי הבט על המעמד ומצב בנוגע לעניני יהדות) - הרי בודאי שאף אחד לא יכול לשנות זאת, כי זוהי "נחלת עולם", שניתנה ל"עם עולם" מ"אלקי עולם", על-ידי הכריתת ברית ב"תורת עולם"!

ואפילו בנוגע לאותם שטחים שעדיין לא ניתנו לרשותם של ישראל - הנה מאחר שהסיבה היחידה לזה היא "מפני חטאינו גלינו מארצנו", הרי מובן שכאשר "ישראל עושין תשובה מיד הן נגאלין" (כפס"ד הרמב"ם⁵), ואז מקבלים בני-ישראל את כל השטחים השייכים להם.

(1) לשון הכתוב - זכריה ג, ב.

(2) עקב יא, יב.

(3) נוסח התפילה - מוסף לג' רגלים.

(4) ראה לקו"ד ח"ד תרצב, א ועוד.

(5) הל' תשובה פ"ז ה"ה.

"קראתי ואין עונה"

ולא זקוקים למלחמה בכלי זיין כדי לקבל שטחים אלו, כי מקבלים זאת בדרכי שלום - שלום המיוסד על-פי התורה, ש"דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום"⁶.

אין סמכות למסור את מתנת ה'!!

וכאמור לעיל שארץ ישראל ניתנה לבני-ישראל באופן של "נחלת עולם", ולכן אין ביכולת אף אחד לשנות ענין זה. ואפילו מי שמנסה להשלות את עצמו שהוא פיקח יותר מ"תורת אמת" ומ"אלקים אמת" - אין ביכולתו לתת חלקים מארץ ישראל לגויים, כי הוא לא בעל-הבית על דבר השייך לכל בני-ישראל במשך כל הדורות, החל מאברהם יצחק ויעקב, י"ב השבטים, שבעים נפש שירדו למצרים, ששים ריבוא שנכנסו לארץ בכיבוש יהושע בן נון, וכל הדורות שלאחרי-זה עד דורנו זה, כולל בני-ישראל שיהיו בדורות הבאים, עד סוף כל הדורות!

ועל-פי-זה-מובן שאף אחד אינו בעל-הבית להחזיר 'שעל אחד', 'חצי שעל' או אפילו נקודה אחת מארץ ישראל לאינם-יהודים - כי אין זה דבר השייך אליו, אלא הוא צריך לשאול את דעתם של כל בני-ישראל במשך כל הדורות, והרי כולם מכריזים (מי בגלוי ובפירוש ומי שלא בגלוי) שאינם מסכימים להחזיר חלקים מארץ ישראל לאינם-יהודים!

ונוסף לזה - ועיקר: כאשר רוצים לקחת חלקים מארץ ישראל, "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", ולתתם לאינם-יהודים - הרי זו "מלחמה" (לא רק נגד "תורת ה'", אלא גם) נגד הקב"ה בעצמו, שהוא בעל-הבית על ארץ ישראל!

שלום "אמת" - רק על-פי "תורת אמת"!

ואלו ה"דואגים" לפעול למען ה"שלום" - הנה הדרך היחידה להגיע לשלום אמיתי הוא - אך ורק על יסוד "תורת אמת", שניתנה מ"ה' אלקים אמת"⁷, ודוקא כאשר מתנהגים על-פי דרכי התורה יכולים לפעול שיהיה שלום אמיתי בין ישראל לעמים.

(6) משלי ג, יז.

(7) ירמיהו י, י. וראה רש"י שם.

משיחת י"ט בסלו תשמ"ב

מה- שאין-כן כאשר מתנהגים באופן של 'שקר', ובלשון העולם - מפני דרכי שלום - באופן של 'דיפלומטיה'. וכידוע מה שאמר אחד מגדולי הדיפלומטים - ש'דיפלומטיה' פירושה: אמירת היפך האמת בה בשעה שהאומר עצמו יודע שזה היפך האמת (כי לומר את האמת יודע גם אדם פשוט, ובשביל זה לא זקוקים ל'דיפלומטיה')!

ובפרט שגם אומות העולם מרגישים ויודעים שאומרים להם שקרים - היפך תורת ישראל, ולכן הם חושדים שמה שהיהודים אומרים להם באופן כך הרי זה רק בדיבור בעלמא, ותיכף ומיד מחפשים דרכים ועצות כיצד להתנהג באופן הפכי.

והעיקר - "שקר אין לו רגלים", ולכן, אי אפשר להצליח כאשר הולכים בדרכים של שקר, כי אין לזה קיום כלל.

ואדרבה: כאשר יהודים אומרים לאומות העולם את האמת, על-פי הוראת "תורת אמת" - הרי זה פועל על אומות העולם, וכפי שרואים במוחש בנוגע לאותם ענינים שנעמדו עליהם בתוקף המתאים, מבלי להתפעל מאומות העולם, שכאשר דיברו בתוקף, והלכו בדרך הצדק והיושר - הצליחו בזה!

ויהי-רצון שמכאן ולהבא יתבטלו כל הענינים הבלתי-רצויים, כי יערה הקב"ה רוח ממרום על כל-אחד-ואחד מבני-ישראל, וכל בני-ישראל יתנהגו מכאן ולהבא - על-פי הוראת התורה.

השוחד יעזור חכמים - גם בנוגע לשלימות הארץ

וכמובן שלימוד הוראות התורה צריכה להיות על-פי הלכה, ולא באופן של "מגלה פנים בתורה שלא כהלכה", באמרו שזוהי ההלכה!⁸

'הלכה' חייבת להיות בנויה על עדות של אמת, ועל חקירה ודרישה שנעשתה מתוך כוונה לבחון את מצב הדברים לאמיתתם.

ובנוגע לעניננו: כאשר מדובר אודות ענין הקשור עם פיקוח נפש ובטחון של שלש מליון יהודים כן ירבו, יהודים הנמצאים בארץ הקודש - צריכים לשאול את חוות דעתם של המומחים לעניני בטחון!

(8) אבות פ"ג מי"א. וראה סנהדרין צט, א ואילך.

"קראתי ואין עונה"

וכמדובר כמה-פעמים אודות פסק-הדין בשולחן-ערוך אורח חיים בהלכות שבת⁹ - שאסור לגרום ש"תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם", ובעניננו - על-ידי-זה שנותנים לגוים חלקים מארץ ישראל!

וישנם כאלו שמנצלים את השימוש ב"תורת ה'" כדי להלחם נגד פסק-דין מפורש בשולחן ערוך!

אין להם "סבלנות" ללכת ולברר את חוות דעתם של המומחים לעניני בטחון, ומסתמכים - בנוגע למצב הבטחוני של ארץ ישראל - על דעתו של 'תינוק', שאין בו דעת, למרות היותו כבר לאחרי בר-מצוה!

ובפרט כאשר מדובר אודות אחד שמקבל שוחד ושומע עדות מפי עדים שקבלו שוחד - הרי "השוחד יעוור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים"¹⁰, ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר אודות אחד שמלכתחילה לא היה חכם!

יודעים מי הם אותם 'עדי שקר' שקבלו שוחד, יודעים את שמם, שם אביו ושם אמו והיכן הוא דר, ועד היום הזה סומכים על עדותם כדי לפרסם ברבים דין הנוגע לבטחונם של-3 מליון יהודים כן ירבו - באופן של היפך ההלכה!

מנהיגים סדרים חדשים בתורה - לצוות לגנוב עיתונים, להכות, ולומר שכך עלה בדעתי לומר שהדברים בטלים ומבוטלים, ללא הוראת מקור בתורה, בניגוד לפסק דין ברור בשולחן-ערוך אורח-חיים הלכות שבת! - לא היתה כזאת בישראל!!

ובודאי שלא יצליחו בכל זה, ואפילו אם יצליחו בזה - רחמנא ליצלן - לרגע קטן, "מפני חטאינו", הרי בודאי שמיד לאחרי-זה יראו שזהו טיעון שאין לו יסוד בתורה כלל וכלל - כיון שעל-פי פסק התורה (מיוסד על דברי השולחן-ערוך, מסכת עירובין¹¹, ובכל המפרשים) אסור לוותר על שטח השייך לבני-ישראל ולתתו לגוים, כאשר הדבר כרוך בפגיעה בענין הבטחון!

(9) ששכ"ט ס"ו.

(10) שופטים טז, יט.

(11) מה, א.

משיחת י"ט בסלו תשמ"ב

ובפרט שיודעים בפירוש שאותם שפסקו היפך ההלכה לקחו שוחד - אחד מהם קיבל סוג שוחד כזה, והשני קיבל סוג שוחד אחר. ויתירה מזו: אחד מהם אמר בעצמו על משהו שאין לסמוך על דבריו כי הוא 'לא נורמלי' [כך היה לשוננו, ויודעים מי אמר זאת, ועל מי אמרו זאת, ולמי אמרו זאת], ולמרות זאת, לפני כמה ימים ספורים התחשבו שוב בדעתו!

וכל זה - ביודעם שמדובר אודות ענין הקשור עם פיקוח נפש של-3 מליון יהודים, ולמרות זאת, לא מצאו לנכון לטרוח לברר את חוות דעתם של המומחים לעניני הבטחון - מהו המצב הבטחוני בחודש בסלו תשמ"ב! ולאחרי זה - להתגבר על חולשתו ולומר שהיות ומדובר אודות ענין של פיקוח נפש, הנה מכאן ולהבא (על-כל-פנים) הרי גם הוא מודה שארץ ישראל שייכת לעם ישראל, ולכן, אסור לתת לגוים חלקים השייכים לארץ ישראל!

ותמורת זאת - הנהיגו סדר חדש בלימוד התורה ובפסקי הלכות (כנ"ל), כולל - ציווי על גניבת עיתונים וכדומה!

יתמו חטאים - ולא חוטאים

ויהי-רצון שבעמדנו ביום סגולה זה - יקויים כללות הענין של "פדה בשלום נפשי"¹², וכפי שהיה בגאולת י"ט כסלו בפעם הראשונה - "בעיני כל השרים וכל העמים אשר בכל מדינות המלך"¹³.

ובפרט שעתה הרי המעמד ומצב באופן שאומות העולם יודעים כבר שאין להם יכולת (ולכן אינם רוצים עוד) לפגוע בבני-ישראל, והיחידים שמנסים עדיין לפגוע בעניני יהדות הם - "מהרסיין ומחריביין ממך יצאו"¹⁴, אותם עדי שקר שקבלו שוחד! אך אף-על-פי-כן, בודאי שלא יצליחו לפגוע בעניני יהדות, כי "לא ינום ולא יישן שומר ישראל"¹⁵!

(12) תהלים נה, יט.

(13) אסתר א, טז.

(14) ישעי' מט, יז.

(15) תהלים קכא, ד.

"קראתי ואין עונה"

ויהי-רצון ש"יערה עליהם רוח ממרום"¹⁶, רוח טהרה, ובמילא יתבטלו כל הענינים הבלתי-רצויים, ויבערו ממחנה ישראל את כל ארבעה הכתות הידועות¹⁷ - ליצנים, חנפים, שקרנים, ומספרי לשון הרע. זאת אומרת: שיבטלו החטאים ולא החוטאים, כי החוטאים עצמם יחזרו בתשובה - ויפה שעה אחת קודם.

וכפסק הרמב"ם (שהובא לעיל) "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה", היינו, סוף-כל-סוף יהיו מוכרחים לחזור בתשובה, אלא שניתנה להם הבחירה לעשות זאת רגע אחד קודם, ולעשות זאת בדרכי נועם ובדרכי שלום.

ועל-ידי-זה - "מיד הן נגאלין", לכל לראש - גאולה מהגלות הפרטי שלהם, וגאולה פרטית זו ממהרת את הגאולה הכללית של כללות בני-ישראל, באופן של "אחישנה"¹⁸, היינו, שזוכים לקיום היעוד "קץ שם לחושך"¹⁹, בגאולה האמיתית והשלימה.

והנה, גם כאשר נמצאים בחושך הגלות - הנה מאחר שהקב"ה נתן שטחים מסוימים מארץ ישראל לרשותם של בני-ישראל, אין אף אחד יכול לתת שטחים אלו לאינם-יהודים, כי הקב"ה הוא בעל-הבית על שטחים אלו, והוא נתן זאת לאברהם יצחק ויעקב ולבניהם אחריהם באופן של "נחלת עולם".

וההנהגה באופן האמור - היא הדרך היחידה להבטיח שלום אמיתי ובר-קיימא גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות.

דרך הוויתורים - היפך ההגיון אפילו של הגוי

וכמדובר כמה-פעמים שאומות העולם עצמם מצפים לשמוע מבני-ישראל את מחשבתם האמיתית - כי אומות-העולם יודעים כיצד צריך להיות קו המחשבה של יהודי בנוגע לארץ ישראל, ולכן כאשר רואים שיהודים מדברים אתם בלשונות דיפלומטיים, ומציעים להם שיסכימו לקחת עוד חלק ועוד חלק מארץ ישראל (כדי לשאת חן בעיני הגוי,

(16) ישעי' לב, טו.

(17) ראה סוטה מב, א.

(18) ישעי' ס, כב. וברש"י שם.

(19) איוב כח, ג.

משיחת י"ט בסלו תשמ"ב

ושהגוי יאמר עליו שהוא איש צדק ויושר) - אין אומות-העולם מאמינים למשמע אזניהם, ובטוחים הם שדיבורים אלו הם רק בפה, ומאחורי הפרגוד עושים הם פעולות הפכיות.

ובפרט כאשר אומות-העולם רואים שאין היהודים מדברים בלשון יהודית - הוא אמנם מדבר בלשון הקשור עם אותיות מרובעות, אבל תוכן הדברים הוא באופן של "קול עלה נדף"²⁰!

ובזה רואים שבעקבתא דמשיחא מתקיים מה שכתוב²¹ "ונסו . . . ואין רודף", אלא הרודף היחיד הוא - ה'גוי' שקייט' שבחלל השמאלי, המפחיד אותו שמא יחשוב הגוי באופן מסויים, בה בשעה שהגוי אינו חושב כלל אודות ענין זה, כי מספיק לו להתעסק עם ה'צרות' שלו!

וכמדובר כמה-פעמים אודות גודל הטעות שבחתימת החוזה הידוע שנחתם ב'קעמפ-דייוויד', [אינני רוצה לקרוא לזה בשם 'מחנה דוד' - כי זהו היפך ענינו של "דוד מלך ישראל חי וקיים"²², וזהו היפך ענינו של "מחנה", מחנה כהונה, מחנה לוויה, ואפילו מחנה ישראל - אין זה מקום שיהודי יכול להמצא שם באופן של חניה ("מחנה"), כי זהו ענין של שקר],

שעל-ידי-זה העמידו בסכנה את בטחוננו של עם ישראל כולו, כי מחזירים את כל הענינים הקשורים באופן טבעי עם בטחון, מבלי לקבל עבור זה שום תמורה. הדבר היחידי שמקבלים כתמורה הוא - תביעה נוספת, "תן לי" עוד יותר! ומצב זה הולך ונמשך עד עתה!

אף אחד לא תיאר לעצמו שיחזירו את שדות הנפט - שזהו אמצעי בטחון הכי הכרחי עבור היהודים הדורים בארץ הקודש - להפקיר זאת, וכמשך²⁴ שעות עברו שדות הנפט לרשותו המלאה של הצד שכנגד!

ואלו הטוענים שעל-ידי-זה מונעים מלחמות - הנה הכל חפצים ב'שלום', השאלה היא רק לאן מוליכה דרך זו - לשלום או למלחמה!

(20) לשון הכתוב - בחוקתי כו, לו.

(21) שם, יז.

(22) ראש-השנה כה, א.

"קראתי ואין עונה"

והרי כל אחד שמבין בטבע האדם יודע שכאשר הנתבע נעשה חלש, נעשה התובע תקיף וחזק יותר, ובעניננו: אם יהודים רוצים שאומות-העולם יתחשבו בהם, הרי הם צריכים להראות להם תנועה של תוקף וחוזק (חוזק כזה שאומות-העולם מתחשבים בו). ותמורת זה - לוקחים את אמצעי הבטחון החשובים ביותר ונותנים לצד שכנגד, וכאשר הצד שכנגד רואים עם מי יש להם עסק, תובעים הם עוד יותר ועוד יותר - תוך כדי חישוב שאינם זקוקים למאמץ מלחמתי מאחר שמשיגים את חפצם ורצונם ללא כל מלחמה!

ומובן בפשטות שהנהגה זו אינה מקרבת את השלום - כי אף אחד אינו משתדל לעשות שלום עם מישהו שאין לו כח כלל, ואדרבה: על-ידי הנהגה זו מסכנים את בטחונם של-3 מליון יהודים כן ירבו, מאחר שמבטלים בידים את אמצעי הבטחון החשובים ביותר! ובפרט שאר המדינות הערביות מעודדות את אלו שחתמו על הסכם השלום לפתוח במלחמה עם הצד החלש, ולכן, העדר התוקף, ויתירה מזו: כאשר מבטלים את אמצעי הבטחון, שזה מוסיף עוד חלישות - הרי זה פועל יותר לאפשרות של מלחמה חס-ושלום!

שלום - אפשרי גם בלי וויתורים!

ואין כוונתי לומר שלא היו צריכים לחתום על מסמך האומר שיהודים רוצים שיהיה שלום, ולא רוצים מלחמות - אלא הכוונה שהיו יכולים לחתום על הסכם שלום מבלי לפגוע באמצעי הבטחון הכי חשובים, כי אם היו עומדים בתוקף המתאים, היה נחתם אותו "חוזה שלום", ללא אותם וויתורים מרחיקי לכת!

וכמדובר כמה-פעמים שחתימת "חוזה השלום" לא היתה תלויה בהחזרת שדות הנפט, היינו, שאם יסכימו להחזיר את שדות הנפט, יחתם "חוזה שלום", ולא יהיו מלחמות, ואם לא יסכימו להחזיר את שדות הנפט, לא יחתם "חוזה שלום", ותפרוץ מלחמה (כפי שמנסים לומר אלו שרוצים להטעות את הציבור) - כי "חוזה שלום" היה מוכרח להחתם בגלל האינטרסים של ארצות-הברית. ולכן, אם יהודים היו מגלים קצת תוקף, ומודיעים שבשום אופן לא יחזירו את שדות הנפט, היתה ארצות-הברית לוחצת על מצרים לחתום על "חוזה שלום" גם ללא קבלת שדות הנפט - כי ארצות-הברית היתה מוכרחת להשיג "חוזה שלום" בכל מחיר!

משיחת י"ט בסלו תשמ"ב

[ולכל היותר היו יכולים להבטיח שלא יכבשו שטחים נוספים (כפי שהיה עם הארמיה השלישית), או להסכים על ענינים שאינם פוגעים בבטחונם של בני-ישראל, אבל לא ליותר על אמצעי בטחון הכי חשובים].

ולכן, כל הוויתורים היו מיותרים לגמרי, ולא הועילו מאומה להשגת "חוזה השלום", ואדרבה: כל וויתור גרם ללחץ על וויתור נוסף, וכל וויתור החליש את הצד המוותר, וחיזק את הצד שכנגד, ועד שהצד שכנגד מאיים שאם לא יסכימו ליותר, אזי יפתח במלחמה!

וכל זה לא מספיק עדיין כדי ללמוד מטעויות העבר, אלא ממשיכים עדיין באותה שיטה - מחזירים שטחים נוספים, שדות תעופה חיוניים, שטחים נרחבים שבהם נערכים אימוני הצבא וכיוצא-בזה, וכל זה - מפחד "קול עלה נדף"!

וכאמור - אילו היו נעמדים בתוקף המתאים, היה הצד שכנגד מפסיק את הלחץ, כי גם הוא מעוניין במנוחה, אבל בראותו שיכולים להשיג דברים על-ידי לחץ, הרי הוא ממשיך ללחוץ ולתבוע, וכך נחלש הצד המוותר, וכל זה מקרב את סכנת המלחמה רחמנא ליצלן!

(מעובד ע"פ שיחת י"ט בסלו תשמ"ב)

"קראתי ואין עונה"

אין לאיש רשות לבעוט במתנת ה'!

ארץ ישראל ניתנה לבני-ישראל בברית בין הבתרים¹ - "ברית עולם", מ"אלקי עולם", ל"נחלת עולם".

ועל-פי-זה מובן שאין ביכולת אף אחד לשנות ענין זה, ואפילו אם נמצא מישהו מבני-ישראל הטוען שמוכן ורוצה לתת חלקים מארץ ישראל לאינם-יהודים - מובן בפשטות שאין הדבר ביכולתו כלל, מאחר שארץ ישראל שייכת לכל בני-ישראל במשך כל הדורות, ולכן אין ביכולתו להתנהג כבעל-הבית ולהחזיר אפילו שעל מארץ ישראל לאינם-יהודים, כי אין הדבר ברשותו. והנהגה זו (לתת למישהו דבר שאינו ברשותו) היא היפך הצדק והיושר (כולל - צדק ויושר של אומות העולם) לגמרי!

ובפרט כאשר מדובר אודות חלקים בארץ ישראל שניתנו מהקב"ה לבני-ישראל באופן של מתנה, בסבר פנים יפות, בחסד חנם, ומתוך נסים גלויים - הרי חס-ושלום לבעוט במתנתו של הקב"ה, ולהחזיר חלקים מארץ ישראל לאינם-יהודים רחמנא ליצלן!

נמצאים אנו אמנם בזמן הגלות, ולכן ישנם חלקים של ארץ ישראל שעדיין לא ניתנו לבני-ישראל, ובנוגע לשטחים אלו ישנו הציווי "אל תתגרה בגוי"²; אבל כאן מדובר אודות שטחי ארץ ישראל שכבר ניתנו מהקב"ה לבני-ישראל מתוך נסים גלויים, ולכן אין לזה שייכות כלל עם הענין של "אל תתגרה בגוי" - אין זה ענין של התגרות כלל וכלל, כי שטחים אלו ניתנו לבני-ישראל על-ידי הקב"ה!

ישנם הטוענים שהחזרת שטחים לאינם-יהודים תביא ל"שלום" - לא יתכן שהנהגה שהיא היפך התורה (לבעוט במתנתו של הקב"ה) תגרום לדבר טוב, ועל-אחת-כמה-וכמה שלא יתכן שהנהגה זו תביא לענין השלום!

ואדרבה: כאשר מתנהגים על-פי התורה, ומסבירים לכולם (כולל אינם-יהודים) - בסבר פנים יפות - שהיות והקב"ה נתן שטחים אלו לבני-ישראל במתנה גמורה, אין ביכולת אף אחד לשנות זאת - זוהי הדרך להשכנת שלום אמיתי!

(1) לך-לך טו
(2) ראה פסחים ק"ג, א.

משיחת עשרה בטבת תשמ"ב

כדי לפעול שיהיה שלום אמיתי - הכרח להתנהג על-פי הוראות התורה, "תורת אמת", והוראת התורה היא שצריכים לומר את האמת:

כאשר מדברים עם אינם-יהודים, אסור לדבר אתם באופן של שקרים, באופן של 'דפלומטיה', אלא צריכים לומר להם את האמת: בכרית בין הבתרים נתן הקב"ה את ארץ ישראל לבני-ישראל באופן של "נחלת עולם", ולכן אסור לנו להיות כפויי טובה ולא לקבל את מתנתו של הקב"ה, ועל-אחת-כמה-וכמה שאסור לנו לחשוב (וודאי לדבר) אודות קא-סלקא-דעתך להחזיר חלקים מארץ ישראל לאינם-יהודים, היינו, לאחרי שהקב"ה "נטלה מהם ונתנה לנו", יבוא מישהו וירצה ליטול חלקים מארץ ישראל שניתנו לבני-ישראל ולהחזירם לאינם-יהודים רחמנא ליצלן!

לא היתה כזאת בישראל! ובודאי שגם בעתיד לא יהיה דבר זה בפועל - כי "עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו אל"³!

ה"פסקים" להיתר מסירת שטחים - יסודם בשוחד ושקר!

וכמדובר כמה-פעמים שישנו פסק-דין ברור בשולחן-ערוך⁴ שאסור לסכן את בטחונם של יהודים על-ידי-זה שמחזירים שטחים של ארץ ישראל לאינם-יהודים - זהו ענין של פיקוח נפשות ממש!!

ולמרות זאת ישנו מי שרוצה לומר שהחזרת שטחים מותרת על-פי תורה - למרות שזהו היפך התורה לגמרי!

הוא שומע עדות מעדים שקבלו שוחד, ומעידים עדות שקר, ועל-פי עדותם - ללא בירור אצל המומחים לענייני בטחון - קובע הוא פסק-דין באופן האמור, היפך התורה לגמרי! ויתירה מזו: על אחד מהם אמרו כבר (הם בעצמם) שהוא 'לא נורמלי'⁵ (כמפורסם הדבר בארץ הקודש) - ולמרות זאת, ממשיכים להתחשב בדעתו גם מכאן ולהבא! וטעם הדבר - "כי השוחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים"⁶!

(3) ישע' ח, י.

(4) אר"ח ששכ"ט ס"ו.

(5) ראה גם שיחת י"ט כסלו ש.ז.

(6) שופטים טז, יט.

"קראתי ואין עונה"

וכבר ראו בעבר מה היו התוצאות מהנהגה באופן האמור !!

הדרך היחידה שעל ידה יכול להתקיים ה"עולם קטן זה האדם", באופן ש"העולם עומד" ו"העולם קיים" - הרי זה דוקא כאשר מתנהגים על-פי התורה, ללא קבלת שוחד, וללא עדות שקר - שהם א' מהד' כתות שאינן מקבלות פני שכינה⁷!! ואין כאן המקום להאריך בדברים שהם היפך זכותם של ישראל, ובפרט כאשר נמצאים ביום התענית.

ויהי-רצון שבעמדנו ב"עת רצון" זו - "יערה עליהם רוח ממרום"⁸, ואותם שהעידו עדות שקר יחליטו לשוב בתשובה, ולתקן את המעוות - מה שניתן עדיין לתקן - וישנו חלק גדול שניתן עדיין לתקן!

ובפשטות:

אותם עדי שקר צריכים ללכת לאלו שהעידו בפניהם, ולהתוודות על האמת - שהעידו עדות שקר ובוזה הכשילו אותם, ולהתחנן בפניהם ולבקש מהם רחמים שיעזרו להם לתקן את המעוות, היינו, היות שעל סמך עדותם (עדות שקר) יצא מכשול - פסק-דין היפך האמת בענין הקשור עם פקוח נפש, לכן מבקשים ומתחננים אותם עדי שקר, שאלו שפסקו את הפסק-דין הנזכר-לעיל (על סמך עדותם) יפרסמו 'גילוי-דעת' שפסק זה שפסקו קודם היה על יסוד דבריהם של עדי שקר (שקיבלו שוחד), ולכן הדברים בטלים ומבוטלים מעיקרם!!

וכאמור לעיל שהדרך היחידה לפעול שלום (כולל שלום בין בני-ישראל גופא) היא - כאשר מתנהגים על-פי "תורת אמת", והרי התורה אינה סובלת שקר, חנופה, לשון הרע, ועל-אחת-כמה-וכמה הנהגה הפכית מאהבת ישראל רחמנא ליצלן!

וכפי שמסיים הרמב"ם הלכות תעניות⁹ - "והאמת והשלום אהבו"¹⁰, היינו, שהנהגת האדם צריכה להיות חדורה בענין האמת. - להודות על האמת זוהי אמנם עבודה גדולה, ואין זה דבר נעים כלל, אבל הקב"ה נותן כח לכל-אחד-ואחד מישראל לשוב בתשובה.

(7) סוטה מב, א

(8) ישעי' לב, טו.

(9) פ"ה הי"ט.

(10) לשון הכתוב - זכריה ח, יט.

משיחת עשרה בטבת תשמ"ב

ומאחר שכללות ענין התשובה יכולה להיות "בשעתא חדא וברגעא חדא וביומא חדא" - מובן שגם בענין זה יכולה להיות התשובה תיכף ומיד כפשוטו, היינו, שאלו שעל ידם היה הכשלון דפסק-דין היפך התורה, יבואו ויתחננו בפני אותם שפסקו פסק הנ"ל שיסייעו להם לתקן את המעוות - בנוגע לאותם ענינים שאפשר עדיין לתקן, ולאחר-מכן ימשיכו בתיקוני תשובה בנוגע לאותם ענינים שאין בידם לתקנם.

ואלו שפסקו פסק זה - ילמדו הם את ההוראה משיעור חומש היומי אודות ההנהגה באופן של ענוה וקטנות, היינו, לא להכריז שכולם מוכרחים לציית ולשמוע בקולו, אלא להתנהג באופן ד"ונפשי כעפר לכל תהיה" - כפי שידוע כל יהודי שזוהי הדרך היחידה לבוא למעמד ומצב של "פתח לבי בתורתך"¹¹ (שאז הוא פוסק פסק-דין על-פי רצון הקב"ה ("תורתך"), ולא באופן של "רבות מחשבות בלב איש"¹²).

(מעובד ע"פ שיחת עשרה בטבת תשמ"ב)

(11) ברכות יז, א.
(12) משלי יט, כא.

"קראתי ואין עונה"

שיחה זו נאמרה ימים ספורים לאחר שממשלת ישראל
'סיפחה' את רמת-הגולן לשטח ישראל (י"ט טבת תשמ"ב).

אלפיים שנה ללא רמת הגולן!?

בפרשת וארא נאמר¹: "והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי את ידי [הרימותיה לישבע בכסאי" (פירש"י)] לתת אותה לאברהם ליצחק וליעקב ונתתי אותה לכם מורשה אני ה'".

זאת אומרת: ארץ ישראל ניתנה בשבועה, לכל-אחד-ואחד מבני-ישראל, בכל מקום ובכל זמן, באופן של ירושה - שאין לה הפסק. וכמובן בפשטות שאין ביכולת אף אחד לעשות איזו פעולה ואפילו דיבור בלבד בניגוד לענין זה.

גם הגוים יודעים שארץ ישראל שייכת לבני-ישראל, ואפילו בזמן הגלות, כאשר "מפני חטאינו גלינו מארצנו"², הרי גם אז נקראים בני-ישראל בניו של הקב"ה, ובלשון חז"ל³ "בנים שגלו מעל שולחן אביהם". ולכן, גם בזמן הגלות שייכת ארץ ישראל לבעלותם הבלעדית של בני-ישראל, כי כבר נשבע הקב"ה שכל ארץ ישראל לגבולותיה היא ירושת כל-אחד-ואחד מישראל, ובאופן של "נחלת עולם", ולעתיד לבוא "ירחיב ה' אלקיך את גבולך"⁴.

וחס-ושלום שיהודי יאמר (אפילו בדיבור בלבד) שיש לו קא סלקא דעתך שיש צדק בדבריו של גוי, ולכן, צריכים להחזיר לו שעל השייך לארץ ישראל - למרות שהקב"ה נשבע ונתן זאת לבני-ישראל באופן של "מורשה"! - חס-ושלום להוציא מהפה דיבורים שכאלה!

וזהי ההדגשה שבפרשת וארא:

עוד קודם מתן-תורה, וקודם האותות והמופתים שנראו בעשר המכות - כבר נשבע הקב"ה לאברהם ליצחק וליעקב שארץ ישראל תהיה "מורשה" לבניהם ובנותיהם [שהרי גם

(1) ו, ח.

(2) נוסח התפילה - מוסף לג' רגלים.

(3) ברכות ג, א.

(4) ראה יב, כ.

משיחת כ"ד טבת תשמ"ב

בנות נוחלות בארץ, ועד שישנה פרשה שלימה בתורה בענין זה - פרשת צלפחד, שהן קבלו ירושה בארץ, כולל חלק הבכורה של צלפחד אביהן] - עד סוף כל הדורות!

להשלים בשאט נפש עם המשך הגלות - היה לא תהיה!!!

ולאחרי כל זה - נעמד לו יהודי במעמד עשרה מישראל ויותר, ומכריז ברבים ובפרדהסיא שצריכים להחזיר חלקים מארץ ישראל לגוים רחמנא ליצלן, באמרו: כשם שעם ישראל התקיים אלפיים שנה ללא רמת הגולן, כמו כן יתקיים עם ישראל עוד אלפיים שנה ללא רמת הגולן!

לא היתה כזאת בישראל שיהודי - ואפילו אינו יהודי - יאמר שעם ישראל יכול להשאר בגלות עוד אלפיים שנה - היה-לא-תהיה!!!

אנשי כנסת הגדולה תיקנו שכל יהודי יאמר בתפילתו - שלשה פעמים בכל יום - "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", "כי לישעותך קוינו כל היום". וביום השבת - שאז אין רוצים להזכיר את צער הגלות - אומרים "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים" (ועד"ז בכל יום חול), היינו, שכל יהודי יראה בעיניו את ביאת המשיח.

וזוהי תפילתו של כל-אחד-ואחד מישראל לפני הקב"ה, וגם אותו יהודי (שאמר את הדברים הנ"ל) מתפלל כן, ואומר "כי לישעותך קוינו כל היום" - היינו, שמצפה לישועתו של הקב"ה (בגאולה העתידה) ביום זה.

ועל-דרך-זה אומרים "אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח ואף-על-פי שיתמהמה עם-כל-זה אחכה לו בכל יום שיבוא"⁵ - לא כפי שאותם שקרנים רוצים לפרש שהתיבות "בכל יום" הם על "אחכה לו" ("אחכה לו בכל יום"), ואילו "שיבוא" - יתכן שיהיה לאחרי אלפיים שנה ("אל תפתח פה לשטן"⁶)!! - כל אחד שמבין פירוש התיבות, יודע ש"אחכה לו" שייך רק על דבר שצריך לבוא תיכף ומיד - "אחכה לו בכל יום שיבוא"!

(5) י"ג עיקרים לרמב"ם.

(6) ברכות יט, א.

"קראתי ואין עונה"

ולאחרי כל זה - נעמד אותו יהודי ומכריז: עם ישראל יכול להתקיים עוד אלפיים שנה ללא רמת הגולן - פירושו של דבר: אלפיים שנה נוספים בגלות, כפי שעם ישראל התקיים ללא רמת הגולן באלפיים שנות הגלות!!!

הרמב"ם אומר⁷ ש"הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין" - ואותו יהודי מכריז שעם ישראל יכול להתקיים אלפיים שנה נוספים בגלות רחמנא ליצלן!!!

ובזה רואים את הענין ההפכי מ"מצוה גוררת מצוה"⁸:

התורה אומרת⁹ שהעולם יתקיים ששת אלפים שנה - "שיתא אלפי שני הוה עלמא וחד חרוב". היינו, שלאחרי ששת אלפים שנה לקיום העולם, יהיה הענין של "חד חרוב", שאז יהיה "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים"¹⁰.

והנה, כאשר כותבים שטרות על-פי תורה, כגון: כתובה, וכיוצא-בזה - כותבים ששנה זו היא: שנת חמשת אלפים שבע מאות ארבעים ושתים לבריאה. זאת אומרת, שהתורה אומרת דברים ברורים שנשארו כך וכך שנים (258 שנים) לסיום ששת אלפי שנות קיום העולם, ולאחרי-זה יהיה "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים". היינו, אופן נעלה ביותר בעולם, ועד שנקרא "חד חרוב".

ולעומת זאת - נעמד לו יהודי ומכריז ברבים שיתכן שהעולם יתקיים עוד אלפיים שנה, ולא זו בלבד, אלא - אלפיים שנות גלות, ללא רמת הגולן!!!

התורה אומרת שקיום העולם יהיה רק ששת אלפים שנה - והוא מוסיף עוד למעלה מאלף ומחצה שנים!!!

וכאמור לעיל - היפך הענין ש"מצוה גוררת מצוה": התורה אומרת שקיום העולם יהיה רק ששת אלפים שנה, והוא אומר שהעולם ימשיך להתקיים עוד אלפיים שנה (למעלה מאלף ומחצה שנים יותר ממה שכתוב בתורה); התורה אומרת ש"סוף ישראל לעשות

(7) הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(8) אבות פ"ד מ"ב.

(9) ראש-השנה לא, א.

(10) תמיד לג, ב.

משיחת כ"ד טבת תשמ"ב

תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין" (כנ"ל מדברי הרמב"ם), ואותו יהודי אומר שהגלות תמשך עוד אלפיים שנה - אלפיים שנה נוספים ללא רמת הגולן !!!

יהודי וגלות – לא הולכים ביחד!

יהודי ומציאות הגלות הם שני הפכים, ולכן, מצד עצם מציאותו של היהודי, לא תיתכן הגלות, וכמאמר רז"ל¹¹ שלא יתכן אצל בני-ישראל מציאות העבדות והגלות, כי הקב"ה אומר "שטרי קודם".

ועל-דרך-זה מובן בנוגע לשייכותה של ארץ ישראל עם בני-ישראל: כאשר באים גוים וטוענים שיש להם שטר בעלות על ארץ ישראל, אומר להם הקב"ה "שטרי קודם", כי הקב"ה הוא בעל-הבית על כל ארץ ישראל (והעולם כולו), והקב"ה נתן את בעלותו על ארץ ישראל לבני-ישראל, וכמאמר רז"ל¹² "אמר הקב"ה יבואו ישראל שבאו לחלקי וינחלו את הארץ שבאה לחלקי".

וגם כאשר בני-ישראל נמצאים בגלות ("מפני חטאינו גלינו מארצנו") - עדיין נקראת ארץ ישראל "ארצנו" (גלינו מארצנו).

והנה, בנוגע לכללות ענין הגלות אמרו חז"ל: "אוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם". היינו, שצריכים לבכות ולקונן על רוע הגלות, ולבקש מהקב"ה שיבטל את ענין הגלות!

וישנה הבטחת הקב"ה שבני-ישראל אינם צריכים לחכות חס-ושלום מאות או עשרות שנים כדי שיוכלו לצאת מן הגלות - אלא בידכם הדבר תלוי, וכפסק-דין הרמב"ם ש"הבטיחה תורה" שכאשר ישראל עושין תשובה "מיד הן נגאלין"!

וכללות ענין התשובה אינו תלוי במשך זמן - כי "בשעתא חדא וברגעא חדא" יכול יהודי לעשות תשובה, ויהודי נוסף עושה תשובה - מבלי להתפעל ולחשוב 'מה יאמרו הבריות' - מאי נפקא-מינא 'מה יאמרו הבריות' - צריכים להתנהג על-פי רצונו של הקב"ה!

(11) ילקוט-שמעוני בהר רמו תרסז. וראה רש"י בהר כה, מב, נה.

(12) מדרש-תנחומא ראה ס"ח.

"קראתי ואין עונה"

והרי הקב"ה אומר דבר ברור בתורתו שקיום העולם יהיה "שיתא אלפי שני" בלבד, וכן ציוה לכל יהודי להתפלל לפניו "כעבדא קמי מריה", ולומר "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", "כי לישעותך קוינו כל היום", ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", ואמונתו של יהודי בביאת המשיח צריכה להיות באופן ד"אחכה לו בכל יום שיבוא" - ולכן, כאשר קורה שיהודי מתבטא באופן שאינו רצוי (כנ"ל), מוטלת עליו החובה לחזור בתשובה, מבלי להתפעל ולחשוב 'מה יאמרו הבריות'!

אבל כנראה שאותו יהודי אינו רוצה לצאת מן הגלות, באמרו שהגלות הוא דבר טוב חס-ושלום, ולכן, ברצונו להשאר בגלות!!

אין להתחשב באלו החפצים להישאר בגלות!

ובקשר לזה - ישנה הוראה בסוף פ' שמות:

כללות פרשת שמות מספרת אודות מעמדם ומצבם של בני-ישראל בהיותם בגלות מצרים - החל מהתחלת הפרשה: "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה", וסיומה - סיפור קושי הגלות, עוד קודם שהביא הקב"ה את המכה הראשונה על מצרים (שזה מסופר בפ' וארא).

ובסוף פרשת שמות נאמר¹³ - "כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו" ("על כרחם של ישראל יגרשם"), זאת אומרת: היו יהודים שלא רצו לצאת מגלות מצרים, ועל זה אמר הקב"ה - "ביד חזקה יגרשם מארצו": גויים יגרשו את בני-ישראל מן הגלות!!

על-פי-זה מובן שכל הענינים המנגדים ללימוד התורה כדבעי ולקיום המצוות בהידור, ודיבורים הנ"ל נגד ביאת משיח צדקנו במהרה בימינו ממש - לא יעכבו את ביאת משיח צדקנו, ובפשטות: ביאת משיח צדקנו תהיה תיכף ומיד, "אחכה לו בכל יום שיבוא", "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", וטעם הדבר - כי "רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום"¹⁴!!

(13) ו, א. וברש"י שם

(14) משלי יט, כא

משיחת כ"ד טבת תשמ"ב

וגם כאשר מדברים באופן האמור במעמד עשרה מישראל ויותר - אין לזה ערך כלל, כי מאחר שדיבורים אלו הם היפך התורה, הרי ישנו כלל¹⁵ ש"אין שליח לדבר עבירה", ובעניננו - דברי אותו יהודי במעמד עשרה מישראל אינם בשליחות הרבים, אלא דבריו של היחיד והפרט בלבד!

ועל הדברים כגון אלו נאמר: "עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו א-ל"¹⁶ - הקב"ה נמצא עמנו, עם כל בני-ישראל ועם כל-אחד-ואחד מישראל (כולל יהודי הנ"ל). ולכן, סוף-כל-סוף יהיו מוכרחים כל בני-ישראל (כולל יהודי הנ"ל) להתנהג על-פי התורה והמצוה, ויעשו זאת מאהבה, ומתוך שמחה וטוב לבב, מאחר שישנה הבטחת הקב"ה¹⁷, "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל" - הקב"ה בעצמו יכריח אותנו לעשות תשובה, ויערה עליו רוח ממרום, ויודה על האמת - שעשה דבר בלתי רצוי (מסיבות שונות ומשונות), ומה שעבר עבר, ומכאן ולהבא - "דבר אלקינו יקום לעד"¹⁸, "כי עמנו א-ל"! ומאחר שהקב"ה הוא "שומר ישראל", מושיע וגואל ישראל, גם כאשר בני-ישראל נמצאים "בקרב הארץ"¹⁹ - הרי בודאי שהקב"ה יעשה זאת "בשעתא חדא וברגעא חדא" - "מיד הן נגאלין".

ביטויי חולשה ברבים - התגרות חמורה בגויים!

נוסף על האמור לעיל אודות דבריו של פלוני - ישנו ענין נוסף בזה: הדברים הגיעו לאזניהם של שונאי ישראל רחמנא ליצלן!
ישנו סרט הקלטה מדבריו, וזה הגיע גם לידי אומות-העולם, והדברים תורגמו לאנגלית, ומצטטים דברים אלו - "בשם אמרם" - באו"ם!
ונוסף על תרגום הדברים באנגלית (שזוהי השפה הראשונה המדוברת באו"ם) - תורגמו הדברים (כפי הנראה) גם בשפות אחרות, וכך מופצים דבריו בקרב שונאי ישראל!!!

(15) ראה קידושין מב, ב. ובריבוי מקומות

(16) ישע' ח, י.

(17) שם כז, יב.

(18) שם מ, ח.

(19) לשון הכתוב - ואתחנן ד, ה.

"קראתי ואין עונה"

אין לך התגרות באומות גדולה מזו !!!

וכל-שכן וקל-וחומר: אם צריכים להזהר שלא להתגרות באומות על-ידי-זה שלוקחים מהם דבר מסויים (כפי שאמר פלוני) - הרי על-אחת-כמה-וכמה שצריכים להזהר שלא לגרות את האומות על-ידי-זה שאומרים להם שיש קא-סלקא-דעתך אצל יהודי לתת לגוי בעלות על חלק (אפילו שעל) בלבד מארץ ישראל - ארץ שהקב"ה נתן בשבועה לכל-אחד-ואחד מבני-ישראל, באופן ד"מורשה"!

בני-ישראל נמצאים במצור ובשביה, מוקפים ב"שבעים זאבים". ואם-כן, חס-ושלום לגרות את האומות שיכולו לבוא בטענה שישנו יהודי שאמר שהצדק כדבריו של הגוי, ולכן, צריכים לתת לו חלקים מארץ ישראל! - חס-ושלום לומר דבר כזה - "אל תפתח פה לשטן"!!

ואף שדברים אלו נאמרו על יסוד 'עדות שקר' - הרי אצל אומות העולם אין נפקא-מינא מהי הסברת הדברים - הם שומעים את מסקנת הדברים, ומצטטים את הדברים בשם אומרם!

והמצב עתה הוא שהדבר כבר נעשה בפועל (ואי אפשר לשלול זאת באופן של "אל תפתח פה לשטן"): הדברים הוקלטו על גבי סרט הקלטה, וכבר תורגמו והגיעו לידי אומות העולם, והם מצטטים דברים אלו "בשם אומרם"!

והלואי שהדבר יסתיים בציטוט הדברים בלבד, וזאת מאחר ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל"²⁰, ולכן בודאי שהקב"ה ישמור ויציל את בני-ישראל מכל אלו שמגרים את האומות, וההצלה תהיה באופן של "וממנה יושע"²¹.

הזהירות מפני התגרות באומות - אינה יכולה להיות על ידי הרכנת וכפיפת הראש כלפי הגוים, תוך כדי הבאת משל מ'ימי הביניים' - שכאשר אמרו ליהודי לרקוד לפני הגוי, עשה כן, וקראו לזה 'מה יפית'!!!

ואומרים זאת בתור דוגמא בנוגע לימינו אלו - שיהודים צריכים להתנהג באופן כזה רחמנא ליצלן! והדבר מתפרסם בין אומות העולם! ואין פוצה פה ומצפצף!!!

(20) תהלים קכא, ד.

(21) לשון הכתוב - ירמיהו ל, ז.

ובזה רואים את גודל החושך כפול ומכופל של זמן הגלות:

מדברים דיבורים אלו ביום חול, תוך כדי ידיעה שהדברים מוקלטים על גבי סרט הקלטה ותוך כדי ידיעה שישנו מסביבו עולם ובו אומות העולם, שהם שונאי ישראל, שהרי "הלכה היא בידוע שעשו שונא ליעקב"²², וסוף-כל-סוף יגיעו הדברים אליהם - ואין לך התגרות באומות גדולה מזו!!

הכל מוקלט - נשאר רק להודות!

וכאמור לעיל - הדברים מוקלטים על גבי סרט הקלטה, ואי אפשר להכחיש או לשנות את הדברים - אפילו אם היו רוצים לעשות זאת, ובפרט שכלל אינם מעונינים להכחיש דבריהם אלא אומרים "אכלתי ואוכל עוד"!!

אין זו הפעם הראשונה שדברו דברים ברוח דומה ברבים ובפהרסיא, אלא שבעבר השתיקו את כל המאורע, ואילו עתה - הולכים עושי דבריו ומפרסמים את הדברים!

הלואי שהיו משתיקים את כל המאורע ומפסיקים לדבר אודות ענין זה, אבל תמורת זאת - באים "עדי השקר" שלו, "ליצנים", "חנפים", "שקרנים", ו"מספרי לשון הרע", שכולם "אין מקבלין פני שכינה"²³ - ומחפשים כל מיני תירוצים והסברות, ומנסים לשנות את תוכן הדברים, "לא כך אמרתי אלא כו" - בה בשעה שאפשר לשמוע את הקלטת הדברים, ולשמוע בדיוק מה אמר פלוני!

אלו המעונינים להגן על כבודו (ולכן מחפשים תירוצים ואופנים כיצד לשנות את הדברים) - היה מוטב שיקבלו 'שכל' ויבינו שאי אפשר להכחיש ולשנות דברים שהוקלטו על גבי סרט הקלטה, ולכן, מוטב להם (כדי להגן על כבודו) להשתיק את הדברים!

ולאותם "שקרנים" המנסים לשנות ולפרש את דבריו באופן אחר - צריכים לומר: במקום להסביר זאת ליהודים, תלכו לאו"ם ותנסו להסביר להם את פירושיכם, ונראה אם תצליחו לשכנע אותם בה בשעה שישנו סרט הקלטה שבו אפשר לשמוע את הדברים באופן מדויק!!

(22) רש"י וישלח לג, ד.

(23) סוטה מב, א.

"קראתי ואין עונה"

וכאמור לעיל - אלו שרוצים להגן על כבודו, באמרם שזהו "כבוד התורה" - הרי "כבוד התורה" האמיתי הוא שלא יאמרו ש"דעת תורה" היא שהעולם יכול להתקיים עוד אלפיים שנה (היפך דברי התורה שקיום העולם יהיה רק ששת אלפים שנה), ועל-אחת-כמה-וכמה - אלפיים שנות גלות נוספים רחמנא לצלן!!! - דיבורים כאלו אינם מנחילים כבוד אמיתי! אם דואגים באמת עבור "כבודו" - אין דרך אחרת חוץ מדרך האמת, על-פי "תורת אמת"!
ולכן, מוטב שפלוני יודה שדבריו בטלים ומבוטלים, ומה שאמר כן - היה בשוגג ובאונס!

וכפי שהגמרא²⁴ מספרת אודות גדולי ישראל - אמוראים - שלא התביישו להודות ולומר: "דברים שאמרתי לפניכם טעות הן בידי".

ויתירה מזו: אפילו משה רבינו "הודה ולא בוש כו" - באמרו ש"לפי שבא לכלל כעס בא לכלל טעות"²⁵! ולמרות שישנו פסק-דין בשולחן-ערוך שאסור לאדם לדמות את עצמו למשה רבינו (וישנו עונש בזה) - אף-על-פי-כן, משה רבינו הורה וסלל את הדרך עבור כל-אחד-ואחד מבני-ישראל, שעל-פי התורה - צריך להודות על האמת, גם כאשר צריכים לומר שדבריו הקודמים בטלים ומבוטלים!

ובעמדנו ביום סגולה, יום ההילולא של אדמו"ר הזקן, שאז מתגלה הענין של "פועל ישועות בקרב הארץ"²⁶ - ישנה נתינת כח מיוחדת שתהיה "ישועה" לפלוני ("ישועה" הבאה מהקב"ה - "ישועתך") ויוכל לפעול על עצמו (באופן קל יותר ממה שנראה) ולהודות שטעה בדבריו! ולא להתפעל מכל מה שאומרים לו אותם ליצנים, חנפים, שקרנים, ומספרי לשון הרע - שאין מקבלין פני שכינה!

משתמשים ב"חפץ חיים" - לקיטרוג על עם ישראל!

נוסף על האמור לעיל - משתמשים הם בשמו של ה"חפץ חיים" - כדי לפתוח פה לשטן ולומר דברים אלו - "שומו שמים"!!!

(24) ראה עירובין קד, א. ו"ש"ג.

(25) רש"י מטות לא, כא.

(26) לשון הכתוב - תהלים עד, יב.

ולא זו בלבד - אלא מוסיפים ואומרים שהיהודים הם האשמים - רחמנא ליצלן - במה שאירע בשנות השואה!

ולא זו בלבד - אלא מוסיפים ואומרים: היות שבארצות-הברית ישנו קיבוץ גדול של בני-ישראל, כמה מליוני יהודים כן ירבו, שכל אחד מהם הוא "עולם מלא", וישנם ריבוי ישיבות, בתי כנסיות ובתי מדרשות, בהם נמצאים יהודים "עובדי ה'", לומדי תורה ומקיימי מצוות בהידור - צריכים הם לדעת שהמאורעות שהיו באירופה בשנות השואה, יכולים לחזור ולהשנות רחמנא ליצלן, היה-לא-תהיה, ו"אל תפתח פה לשטן", ואפילו לא לחשוב על ענין כזה, אפילו אצל שונאי ישראל!

ודברים אלו מתפרסמים אצל שונאי ישראל!!!

וכל הנ"ל נאמר ב"חדא מחתא", וכאמור - מקשרים זאת עם ה"חפץ חיים", ולמרות כל זה - אין פוצה פה ומצפצף!

ישנם תלמידים של ה"חפץ חיים" שהם עדיין בעלמא דין, והם יודעים את האמור לעיל, וחלקם היו נוכחים בעת אמירת דברים אלו, ואף-על-פי-כן - אין פוצה פה ומצפצף!!
ה"חפץ חיים" כתב כמה ספרים: משנה ברורה, ועוד, ואחד מספריו נקרא "חפץ חיים", כי בספר זה מבואר בארוכה אודות הענין דשמירת הלשון - בהתאם לכתוב²⁷ "מי האיש החפץ חיים וגו'". ועל שם ספרו זה - נקרא בשם "חפץ חיים".

ובספרו "חפץ חיים" מבאר בארוכה את גודל הענין דשמירת הלשון, ומונה כמה מצוות עשה ומצוות לא תעשה הקשורות עם שמירת הלשון. וכל זה מיוסד על הפסוק "מי האיש החפץ חיים וגו'" - אינני רוצה לפרט מה שכתוב בהמשך הכתובים!!

ולאחרי כל זה - משתמשים הם בשמו של ה"חפץ חיים", כדי לדבר דיבורים הנ"ל - היפך לגמרי מהמבואר בספר "חפץ חיים" אודות גודל הענין דשמירת הלשון!!

בגמרא נאמר בפירוש⁶ "אל יפתח אדם פיו לשטן", ובפרט על-פי המבואר בארוכה ב"חפץ חיים" גודל וחומרת הענין של שמירת הלשון! - ולמרות זאת, משתמשים בשמו של ה"חפץ חיים" לדבר באופן הפכי משמירת הלשון: שקרים, חנופה, ליצנות, לשון הרע, ושנאת ישראל!

(27) שם לד, יג.

"קראתי ואין עונה"

לפי שיטתם – יש למסור לאויבים גם את ירושלים העתיקה והכותל המערבי!!!

ובנוגע לטענתם שאסור להתגרות באומות - הרי [נוסף על האמור לעיל שאין לך גירוי האומות גדול מזה שנעשה על-ידי דבריו של פלוני] דובר כמה-פעמים שכלל זה קאי רק בנוגע לשטחים שעדיין אינם נמצאים תחת בעלותם של בני-ישראל, מה-שאינ-כן בנוגע לשטחים שכבר נתנו לבני-ישראל על-ידי הקב"ה.

אך לפי שיטתם - שכלל זה ("אל תתגרה") תקף גם על השטחים הנמצאים כבר ביד בני-ישראל - אם-כן, בראש ובראשונה תקף כלל זה גם על ירושלים העתיקה, ביחד עם הכותל-המערבי, וכל הבתי כנסיות ובתי מדרשות אשר שם - כי כשם שאומות-העולם תובעים בחזרה את רמת הגולן, תובעים הם ביתר שאת וביתר עוז את ירושלים העתיקה, היה-לא-תהיה!

וכידוע ומפורסם לכל כאשר חתמו את ההסכם הידוע בקעמפ-דייויד - הודיע הצד שכנגד שאין מדברים עתה על התביעות שיתבעו הערבים בעתיד [כי לכל לראש צריכים הם לקבל את כל מה שניתן על-ידי לחץ - למרות שמדובר אודות לחץ של "קול עלה נדף"²⁸, כי אם היו נעמדים בתוקף, היה מתבטל הלחץ], אבל זאת צריכים לדעת - שהתביעות של 100.000.000 הערבים בתקופת עומדים! ותביעתם - לחזור לגבולות 1967, כולל החזרת ירושלים העתיקה, ולאחרי-זה ידונו הם מה אפשר לתבוע עוד!!!

וכמדובר כמה-פעמים שהסכמי קעמפ-דייויד הם "צרה שלא היתה ליעקב כמוה", ועד היום אין יכולים לצאת מהסבך שנגרם על-ידי חתימת הסכם זה:

לכל לראש - נתנו לגוים בידיים את המצרך החיוני ביותר הנחוץ הן לכלכלת ארץ ישראל, והן לבטחון ארץ ישראל! ומוסיפים ואומרים: "אכלנו ונאכל עוד" - מבטיחים לתת לגוים עוד ועוד!

ומה שמנסים להשלוח את הציבור שפעולות אלו יקרבו את השלום המיוחל - אי אפשר לקרב את השלום על-ידי פעולות המגבירים את הסכנה למלחמה היה-לא-תהיה, על-ידי-זה שנותנים לשונא את כלי הנשק!!!

(28) בחוקתי כו, לו.

מגרשים יהודים מארץ הקודש מטעמים של "צדק ויושר" - לא יתכן ש"צדק ויושר" יחייב לגרש יהודים מארץ הקודש רחמנא לצלן!!

הקב"ה תובע מבני-ישראל שיתנהגו על-פי "תורת אמת", ובפרט כאשר מדובר אודות ענינים הקשורים עם ארץ ישראל, ארץ שעליה נאמר²⁹ "אמת מארץ תצמח" - ישנם כאלו המנסים לקבור את ה"אמת" ב"ארץ", ועל זה אומרים להם שבסופו של דבר "אמת מארץ תצמח", כי אין דרך אחרת מלבד דרך האמת - שדרך האמת קשורה עם הקב"ה, כמאמר- רז"ל³⁰ שחותמו של הקב"ה אמת, וזוהי הדרך המביאה לשלום אמיתי - ששמו של הקב"ה שלום!

והנה, תמורת זה שיהודים צריכים להתנהג בדרך האמת, וכאשר מדברים באופן בלתי רצוי צריכים להודות על האמת ולומר שהדברים בטלים ומבוטלים (כנ"ל בארוכה) - ישנם יהודים שלמרות היותם לומדי תורה וחובבי תורה, רוצים הם לעשות "טובה" לאותו יהודי, באמרם לו: "קצין תהיה לנו", ונותנים לו "יישר-כח" על דבריו, ומוסיפים ואומרים: "עלה בכחך זה!" - הנהגה זו היא היפך הטובה עבורו (כנ"ל), והעיקר - זהו היפך התורה!!

וכאמור לעיל - מתייגעים למצוא דרך כיצד לשנות בדבריו, באמרם ש"מותר לשנות מפני דרכי שלום" ו"מותר לשקר מפני דרכי שלום" - לא עלה מעולם על דעת אף א' שיש לשנות ולשקר מפני "שנאת ישראל"!!

תמורת זאת שצריכים להודות על האמת כו' - מארגנים ועורכים "אסיפות" כדי להחליט כיצד להוסיף בהפצת "שנאת ישראל"!!!

וכידוע שדבר הנאמר בפני שלשה אנשים (בדוגמת אסיפות הנ"ל) - לא שייך בו הגדר של "לשון הרע" - כי הדבר ידוע ומפורסם לכל!

הסכמתם למסירת חלקים מארץ ישראל - נובעת מה"שנאת ישראל" שיש להם!

אין זו הפעם הראשונה שבאותו חוג מתנהגים באופן של "שנאת ישראל":

לפני כמה חדשים באה אשה בעלת תשובה (ויש אומרים שהיא גיורת) אל יהודי הנ"ל,

(29) תהלים כה, יב.
(30) שבת נה, א. ועוד.

"קראתי ואין עונה"

והוא גירש אותה מחדרו! וכאשר לא רצתה לצאת - ציוה למשמשים שלו [אותם "שקרנים" ו"חנפים"] להוציאה מחדרו!

הנהגה זו נובעת משנאת ישראל - היפך הוראת התורה שצריכים להתנהג באופן של אהבת ישראל. ובפרט כאשר מדובר אודות אשה - כמבואר בשולחן-ערוך³¹ ש"דמעתה מצויה"!

- יודעים את שמה של האשה, יודעים היכן היה מאורע זה, יודעים בחדרו של מי אירע הדבר, ויודעים מי הם המשמשים שהוציאוה מחדרו!

רק היות שסיפור זה לא התפרסם בעיתונות - חושבים לעצמם אותם יהודים שאפשר להמשיך להתנהג באופן כזה!

למאי נפקא-מינא אם סיפור זה התפרסם בעיתונות או לא - "כלפי שמיא גליא", וכמאמר רז"ל³² "הפנקס פתוח והיד רושמת"!!!

- אין הכוונה לפגוע בעולם-הבא של מישהו - שיהיה לכל יהודי "שלש מאות ועשר עולמות"³³ - אלא כוונת הדברים היא: כאשר נמצאים בעולם-הזה התחתון, הגשמי והחומרי, צריכים להתנהג באופן של אהבת ישראל "כולנו כאחד"!

דרך התורה היא - "למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט"³⁴ - לעשות צדקה וחסד (אהבת ישראל) עם יהודי, ולא לגרש אשה בעלת תשובה מחדרו, ובפרט כאשר מדובר אודות גיורת - כידוע גודל הזהירות באופן ההנהגה עם גר (ועד שיש בזה ריבוי לאוין)!

לא רציתי לספר סיפור זה עד עתה, כי קויתי שיפסיקו בשנאת ישראל שלהם, אבל עתה רואים שהם ממשיכים ללכת בדרך זו!

אותם יהודים יוצאים בתעלומה של שנאת ישראל, הם יוצאים נגד צדיקים - "ועמך כולם צדיקים"³⁵ - ומשדלים יהודים שלא יסכימו שבנותיהם ינשאו לבחורים שלמדו

(31) חושן-משפט ס"ח ס"ג.

(32) ראה אבות פ"ג מט"ז.

(33) ראה עוקצין פ"ג מי"ב.

(34) וירא יח, יט.

(35) ישעי' כו, כא.

משיחת כ"ד טבת תשמ"ב

בישיבות אחרות !!! - זוהי "שנאת ישראל טהורה" (היינו, ללא כל ענין של קדושה וכוונה לשם שמים)!

וכמבואר במדרז"ל³⁶ שהנהגה באופן של אכזריות על רחמנים (שנאת צדיקים - "ועמך כולם צדיקים") קשורה עם רחמנות על אכזרים - ועל-פי-זה מובן שהנהגה באופן של שנאת ישראל, קשורה עם הדיבורים אודות הצדק של אומות-העולם בנוגע לחלקים בארץ ישראל !!!

"שנאת ישראל" - מלחמה בה' ובתורתו!

וכן בעניננו:

נוסף על אמירת דברים הנ"ל בשבוע שעבר - הנה במקום להודות על האמת ולהתחרט, עורכים אסיפות כיצד להגביר את התנועה של שנאת ישראל!

לכאורה, אין עניני להיות "שוט" אצל הקב"ה, ואין זה מחובתי למחות ולעורר על דברים שנאמרו בארץ הקודש, בירושלים עיר-הקודש, ובמעמד כמה מגדולי ישראל !!! - אבל אף-על-פי-כן, מדברים עתה אודות ענין זה, כי הם ממשיכים באותם פעולות של שנאת ישראל!

ותירה מזו: שולחים שליחים מארץ ישראל לחוץ לארץ (לניו-יורק) לראות מה אפשר לעשות בחוץ-לארץ כדי להגביר ולהוסיף בשנאת ישראל!

בנוגע להוצאת ספרי קודש מארץ ישראל לחוץ לארץ, ישנה שקלא-וטריא באחרונים, ומחפשים היתרים על-זה. אבל להוציא "שנאת ישראל" מארץ ישראל לחוץ-לארץ - דבר כזה לא היה מעולם עד לחושך כפול ומכופל של ימים אלו!

נערכה כבר אסיפה בחוץ-לארץ בנוגע לענין זה (כיצד להגביר שנאת ישראל), ונקבע כבר תאריך לאסיפה נוספת! - ותקותם של משתתפי האסיפה היא, אולי לא ידעו שהם השתתפו באסיפה זו!

(36) ילקוט-שמעוני שמואל רמז קכא.

"קראתי ואין עונה"

הם שוכחים ש"כבר היה לעולמים": הראשונים שבאים לספר את הפרטים אודות אסיפות כאלו (שבהם מדברים אודות שנאת ישראל) הם - מאותם אנשים שהשתתפו באסיפות אלו, או תלמידיהם!

וטעם הדבר מובן בפשטות: אותם אנשים חדורים בשנאת חנם, והם שונאים גם את אלו שבפניהם אמרו את ה"עדות שקר"! - וכאשר ישנה "שעת הכושר", מתגלה דבר זה בפועל ובגלוי - מרצונם או שלא מרצונם - הם יוצאים מאסיפה זו ומזיקים את משתתפי האסיפה!!!

וכמאמר רז"ל³⁷ "סהדי שקרי אאוגרייהו זילי - השוכרים אותם מבזים אותם וקלים הם בעיניו" - ולכן, אותו "עד שקר" ילך בעצמו ויספר את כל מה שהתרחש באסיפה, והוא יספר את האמת!

וכמדובר כמה-פעמים שאין דרכי להזכיר שמות של אנשים כו' - אבל אלו שהשתתפו באסיפה זו יודעים מי השתתף באסיפה זו, ומה היה תוכן הדברים שנאמרו באסיפה זו!

ומאחר שבאסיפה זו השתתפו יותר משלשה אנשים - יודעים הם שזהו ענין הנעשה בפרהסיא, ולכן, בודאי שהדבר יתפרסם, ולא ימלט שבמשך הימים הבאים לא יתפרסמו יותר פרטים מאסיפה זו!

הרמב"ם פוסק³⁸ להלכה בספרו "יד החזקה" - ש"כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם", זאת אומרת: אין הכוונה שיש חלק בתורה שענינו שלום ואהבת ישראל, ויש חלק בתורה הקשור עם היפך ענין השלום ואהבת ישראל חס-ושלום - אלא "כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם". ואם-כן, כאשר מדברים אודות שנאת ישראל - הרי זו מלחמה בה' ובתורתו!!!

האם מישהו התעלף לשמע דברים כאלה?!

לכאורה יכולים לשאול: מהי התועלת בזה שמדברים עתה אודות ענינים אלו - הרי אין צועקין על העבר, ומה יועילו כל הצעקות?!

³⁷ סנהדרין כט, א.
³⁸ הלכות חנוכה פ"ד הי"ד.

משיחת כ"ד טבת תשמ"ב

והתשובה לדבר: כאשר נעשה "דבר מבהיל" הפוגע בבטחונם של בני-ישראל בכל מקום שהם - הנה כל יהודי "נורמלי", שאיכפת לו אודות עם ישראל, אינו עושה חשבונות אם כדאי לו לצעוק, אם צעקותיו תועלנה וכו' - כאשר הדבר כואב באמת, צועקים באמת!!

ואם יבוא מישהו ויאמר שהוא "בעל מוחין גדול", וביכלתו להתאפק ולא לצעוק למרות גודל הכאב - הנה כאשר חותכים (רחמנא ליצלן) את אצבעו הקטנה שברגלו השמאלית, הרי הוא מזדעזע מכאב וצועק! וכאשר שואלים אותו: פעלת משהו על-ידי הצעקה?! - הרי הוא מודה שלא פעל מאומה, אבל אף-על-פי-כן הרי הוא צועק - כי הדבר כואב לו!!!

כאשר הולכים בדרך שהיא היפך האמת - ישנם מאות דרכים כיצד להזיק ליהודי היל"ת; ישנם שבעים אומות, אלו היושבים באו"ם, וכל אלו ה"נסחבים" אחריהם. אבל כאשר הולכים בדרך התורה, ישנו "שולחן ערוך" המגביל ואומר כיצד צריכים להתנהג [ואם הוא רוצה להתנהג היפך דברי השולחן-ערוך - צריך הוא למצוא איזה ביטוי ב"שולחן-ערוך" שיוכל לפרשו כרצונו, כדי להרגיע את מצפונו האישי!]. ולכן, כאשר רואים שיהודי מתנהג באופן מבהיל - הרי אין דרך אחרת אלא לצעוק שהדבר כואב, וצעקה זו היא הסימן שהדבר כואב לו!

ובענין זה - ישנו סיפור שמספרים אודות ה"חפץ חיים":

כאשר מלכות פולין גזרה פעם גזירה נגד היהודים, הלכה "משלחת" של יהודים מכובדים כדי לפעול למען ביטול הגזירה, ולא הצליחו לפעול מאומה.

כאשר באו אל ה"חפץ חיים" כדי לדווח על התוצאות (שלא פעלו מאומה) - סיפרו לו שדיברו עם השר, ואמרו לו את כל הטענות שלהם, אבל הדבר לא הועיל מאומה. אמר להם ה"חפץ חיים": האם מישהו מכם התעלף בשעת מעשה?! - אם הדבר היה נוגע באמת - היה מישהו מכם מתעלף!!

ועל-דרך-זה בנדון-דידן:

נעמד לו יהודים ומדבר ברבים אודות אלפיים שנות גלות נוספים - האם מישהו מהעומדים התעלף לשמע דיבורים אלו??!!

"קראתי ואין עונה"

אותו יהודי דיבר אודות קיבוץ של מליוני יהודים הנמצאים בארצות-הברית, באופן כזה שלא רוצים לדבר אפילו על שונאי ישראל - האם מישהו מהשומעים התעלף לשמע דיבורים כאלו??!!

ולא זו בלבד - אלא לאחרי כל זה הולכים ומארגנים אסיפה, ומחליטים לארגן אסיפה שניה ושלישית, כדי למצוא דרכים לחזק ולהוסיף בשנאת ישראל!!
ומובן בפשטות שסוף-כל-סוף לא יצליחו בכל מזימותיהם - "עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו אל"¹⁶! "רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום"¹⁴!

(מעובד ע"פ שיחת כ"ד טבת תשמ"ב)

משיחת ש"פ בשלח תשמ"ב

"נכרים שצרו" – יוצאים עליהם בכלי-זיין אפילו בשבת – גם בחוץ לארץ!

הנהגת בני-ישראל צריכה להיות באופן של "אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר"¹, וכפי שאמר דוד "ואנכי בא אליך בשם ה' צבאות"².

זאת אומרת: מאחר שבני-ישראל נמצאים בגלות, וכידוע פתגם כבוד-קדושת מורי-וחמי אדמו"ר נשיא דורנו³ "לא מרצוננו גלינו מארץ ישראל ולא בכוחותינו אנו נשוב לארץ ישראל" – לכן ישנו ציווי "שלא יעלו ישראל בחומה... שלא ימרדו באומות-העולם"⁴:

אבל יחד עם זה – כאשר מדובר אודות מצב של "נכרים שצרו על עיירות ישראל", "בעיר הסמוכה לספר", הנה אפילו אם העיר היא בחוץ לארץ "נהרדעא" שבבבל – ישנו פסק-דין ברור בגמרא ובשולחן-ערוך⁵ ש"יוצאין עליהן בכלי-זיין ומחללין עליהן את השבת", וטעם הדבר – "שלא ילכדו העיר ומשם תהא הארץ ליכבש לפניהם".

זאת אומרת: למרות שביום השבת אסור לעשות "עובדין דחול", ובפרט לצאת עם "כלי-זיין", שזהו איסור מן התורה. בכל-זאת, ישנו פסק-דין ברור בשולחן-ערוך הלכות שבת ש"יוצאים עליהם בכלי-זיין ומחללין עליהם את השבת". וכאמור – הלכה זו מפורשת בהלכות שבת. היינו, שפעולת היציאה בכלי-זיין ביום השבת קשורה עם כבוד וקדושת השבת, כמובן ממאמרי רז"ל⁶ "חלל עליו שבת אחת כדי שישמור שבתות הרבה".

ועל-פי-זה מובן שגם כאשר נמצאים בזמן הגלות, ואפילו בחוץ-לארץ (ב"נהרדעא" שבבבל) – מצווה התורה לעשות פעולות בדרך הטבע, ולצאת בכלי-זיין.

אף דוד המלך נקט בפעולה טבעית, וכמו שכתוב⁷ "ויבחר לו חמשה חלוקי אבנים... וישם אותם בכלי... ויקח משם אבן ויקלע ויך את הפלשתי אל מצחו ותבטע האבן במצחו

(1) תהלים כ. ח.

(2) שמואל-א יז, מה.

(3) לקו"ד ח"ד תרצב, א.

(4) כתובות קיא, א.

(5) עירובין מה, א. שו"ע או"ח סשכ"ט ס"ו.

(6) יומא פה, ב. ובריבוי מקומות.

(7) שמואל-א יז, מ-מט.

"קראתי ואין עונה"

ויפול על פניו ארצה" - שעצם לקיחת "חמשה חלוקי אבנים" והשימוש בהם, נחשבת לפעולה טבעית.

ובאמצעות פעולה זו לא רק שנתבטלה גבורתו של גלית הפלשתי, אלא יותר מכך: "ויראו הפלשתים כי מות גבורם⁸. היינו, שנתבטלה מציאותו לגמרי. ועל זה אמרו הנשים בשירתן "הכה שאול באלפיו ודוד ברבבותיו⁹.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת בשלח תשמ"ב)

(8) שם, נא

(9) שם יח, יז.

עמידה בתוקף – הדרך היחידה שאומות-העולם יכבדו את בני-ישראל!

בני-ישראל צריכים לעמוד בתוקף ובמצב של "לא יכרע ולא ישתחוה"¹ - בנוגע לשלושת השלמויות - שלימות העם, שלימות התורה ושלימות הארץ.

יהודים לא מתפעלים מה'גוי' שקייט' הפנימית, ובוודאי שלא מתפעלים מגויים כפשוטם; לא מתפעלים מאיומים ומלחצים - "עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום כי עמנו אל"²!

ובוודאי ש"נפל פחד היהודים עליהם": כאשר בני-ישראל מתנהגים כ"יהודים". היינו, שכופרים בעבודה זרה ומודים בכל התורה כולה - נופל פחדם על כל העמים הנמצאים סביבם, וכלל לא נזקקים למלחמה חס-ושלום.

ואדרבה: זוהי הדרך היחידה להשכנת שלום אמיתי - הן בארץ הקודש, כמו-שכתוב "ונתתי שלום בארץ"³, ובאופן של "חרב לא תעבור בארצכם", אפילו חרב של שלום⁴. והן בנוגע לכל העולם כולו, כמו-שכתוב⁵ "לא ישא גוי אל גוי חרב".

וכאשר אומות-העולם רואים שבני-ישראל עומדים בתוקף בנוגע לכל הענינים הקשורים עם קיום התורה והמצוות, באופן של "לא יכרע ולא ישתחוה" - הרי זה פועל עליהם שיתנו כבוד ויקר לבני-ישראל, "עם מרדכי"⁶, שהנהגתם היא בדוגמת הנהגתו של מרדכי היהודי - "לא יכרע ולא ישתחוה".

ולכן, בכדי שבני-ישראל יהיו במעמד ומצב של "עם אחד" - "שלימות העם", ויחזיקו בכל ארץ ישראל "שלימות הארץ" - הרי הדרך היחידה לזה היא - העמידה בתוקף של "לא יכרע ולא ישתחוה"!

יהודים צריכים להכריז בפשטות שכל-אחד-ואחד מהם הוא "יהודי" - "כופר בעבודה-זרה ומודה בכל התורה כולה". היינו, שהנהגתו היא על-פי הוראות התורה ("שלימות

(1) אסתר ג, ב.

(2) ישעי' ח, י.

(3) בחוקותי כו, ו.

(4) תענית כב, ב.

(5) ישעי' ב, ד.

(6) אסתר ג, ו.

"קראתי ואין עונה"

התורה"), ובו לא שייכים שום חשבונות של דיפלומטיה ופוליטיקה - כי מדובר אודות "תורת אמת" שניתנה מהקב"ה - "אלקים אמת", ו"חותמו של הקב"ה אמת"⁷ - הקב"ה "חתם" כל דבר שברא בעולם שקיומו יהיה רק כאשר מתנהג על-פי "תורת אמת", שאז יש לו קיום אמיתי.

ומזה מובן שכאשר בני-ישראל מתנהגים על-פי "שלימות התורה", נפעל כללות הענין של "שלימות העם" ו"שלימות הארץ", ומתוך שלום אמיתי, הן בארץ הקודש, ועל-ידי-זה - בכל העולם כולו.

(מעובד ע"פ שיחת י"ב אדר - לילדי צבאות ה' - תשמ"ב)

אי-ישוב חברון וירושלים תיכף לאחר מלחמת ששת-הימים - שגיאה חמורה ביותר!!

. . הרבי חזר ואמר בקול שחובה קדושה להרחיב את היישוב היהודי בעיר העתיקה. אחר דיבר בהרחבה רבה ובפירוט רב שיש לעשות מאמץ גדול ליישב לא רק את הרובע היהודי אלא גם את הבתים ברובע המוסלמי ומבנים סמוכים. "לדעתי", אמר הרבי, "זו לא רק מצוה של יישוב ארץ ישראל, אלא גם משימה דחופה שחייבים לבצעה. כל אחד ואחד חייב לעזור. אנחנו חייבים להוכיח את בעלותינו על ארץ ישראל". הרבי אמר בכאב: "הקב"ה עשה איתנו ניסים, ואין להבין את ממשלת ישראל שאינה עושה את מה שצריך לעשות", ואז סיפר: "עם שחרור ירושלים וחברון פניתי לגורמים רשמיים ברמה הגבוהה ביותר - בחלונות הגבוהים - וחזרתי על פנייתי כמה פעמים בענין הבתים מחוץ לרובע היהודי ובתוך חומות העיר העתיקה, וביקשתי גם שיישבו את הבתים הרבים והשטחים הרבים שבחברון". אומרים לי, המשיד הרבי, "שהדבר נוגד את מדיניות הממשלה שלא להרגיז את הגויים, וגם לגבי ירושלים עונים כך! ממשלות ישראל עשו שגיאה חמורה שמיד עם השחרור לא שמו יד על כל הבתים הללו ולא יישבו אותם ביהודים. דבר זה אי-אפשר להבין!"

"אני סבור", המשיד הרבי, "שעדיין לא מאוחר. אמנם אי-אפשר לעשות כיום מה שהיה אפשר לעשות מיד לאחר מלחמת ששת הימים, אך עדיין לא מאוחר. אם היום כבר לא ניתן לעשות דברים בכוח - אפשר לפעול בכסף. בכל מקרה צריכים לעשות מעשים בפועל - לקנות את הבתים וליישבם ביהודים - כדי שיהודים יתיישבו בירושלים שבין החומות ולא רק באזור החדש, שבו חיות כפי ששמעתי רק 400 משפחות. זה לא מספיק!". כאן ביקש ממני הרבי להיפגש בעניין זה עם השר בורג ואחר שאל אותנו על מדיניות הממשלה ומעשיה. כשענינו שאיננו בקיאים בפוליטיקה במידה מספקת, הרבי השיב: "אני רואה שאתם מתחמקים מלשוחח עמי בפוליטיקה".

המשך בעמ' 215 ←

(7) שבת נה, א. ועוד.

משיחת ל"ג בעומר תשמ"ב

ילדי ישראל המנצחים את ה"יצר" – ישפיעו על אלו הרוצים למסור חלקים מארץ ישראל!
מאחר שהקב"ה נתן את כל ארץ ישראל לכל-אחד-ואחד מבני-ישראל עד סוף כל הדורות - מובן, שכל הענינים שנעשו בכיוון ההפכי, לקחת חלקים מארץ ישראל ולתתם לגויים, רחמנא-ליצלן - אין להם ממשות כלל כי "עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום כי עמנו אל"¹!

הקב"ה נתן לבני-ישראל את כל ארץ ישראל לגבולותיה, באופן נצחי - "נחלת עולם" ל"עם עולם" מ"אלקי עולם"; אלא שבנוגע לחלקים מסויימים שבה (אותם חלקים שעדיין לא ניתנו לבני-ישראל), רצונו של הקב"ה שבאופן זמני יהיו הם ברשות אחרים (אבל גם אומות-העולם יודעים - "מזלייהו חזי"² - שחלקים אלו שייכים לבני-ישראל); אבל כאשר מדובר בנוגע לאותם חלקים שניתנו כבר לבני-ישראל, ובני-ישראל התיישבו שם ועוסקים שם בלימוד התורה וקיום מצוותיה - הרי בוודאי שאין אפשרות לאף אחד לתת חלקים אלו לאומות-העולם, וכל ה"עצות" והדיבורי שטות והבל בכיוון ההפכי (לתת מחלקים אלו לאומות-העולם) - אין להם ממשות כלל, "עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום", וטעם הדבר - "כי עמנו אל"!

ומאחר שהקב"ה הוא "בעל הבית" היחיד של הבריאה כולה - הרי בוודאי ש"דבר אלקינו יקום לעד"³!

ויהי-רצון אשר בזכות אותם אלו (ילדי ישראל) שמנצחים את ה"יצר" בכל יום ויום - יצליחו גם אותם יהודים (שעדיין חושבים ומדברים באופן בלתי רצוי - לתת חלקים מארץ ישראל לגויים) לנצח את ה"יצר" שלהם, ונצחון היצר יהיה באופן של "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך - בשני יצריך"⁴, ועד למעמד ומצב של "בכל מאדך" - ללא כל חשבונות וללא חישובים פוליטיים שבלאו-הכי אין להם ממשות כלל, מאחר שהם נגד רצונו של הקב"ה.

(1) ישעי' ח, י.

(2) מגילה ג, א.

(3) ישעי' מ, ח.

(4) ואתחנן ו, ה. וברש"י שם.

"קראתי ואין עונה"

ועל-ידי-זה תתגלה אהבת הקב"ה לבני-ישראל - "אהבתי אתכם אמר ה' 5 - גם בנוגע לאותם יהודים שמסיבות שונות ומשונות חשבו עצה ודיברו דבר בלתי רצוי (נגד רצונו של הקב"ה), כולל, החזרת שטחי ארץ ישראל לגויים - כי מאחר שהם מנצחים את ה"יצר", ומגלים את ה"חלק אלקה ממעל ממש" 6 שבנפשם, אזי מתגלה אהבת הקב"ה אליהם, ובאופן של "ישמח ה' במעשיו" 7. היינו, שהקב"ה יכול לשמוח ולהתפאר בהם, מאחר שנתגלה אצלם הענין של "נצר מטעי מעשה ידי להתפאר" 8. ובקרב ממש זוכים לגאולה האמיתית והשלימה - באופן של "שלימות העם", "שלימות התורה" ו"שלימות הארץ".

(מעובד ע"פ שיחת ל"ג בעומר תשמ"ב)

לאחר ההערה האישית, הרבי המשיך לדבר על המצב המדיני בארץ ועל הנזק שיהודים מתוכנו גורמים לעם ישראל, כמו קבוצת "שלום עכשיו" וחברי-כנסת הנגררים אחריהם שנלחמים ביהדות התורה, ואז חזר ושאל אותנו: "ומה אתם אומרים על זה?" - השבתי שזה אחד הדברים הנוראים שבאו על עם ישראל. אחר הוספתי שמצער הדבר שגם מספר דתיים נגררים אחריהם. הרבי אמר: "לא זו בלבד, אלא שאלה אנשי גלות ברוחניותם ובליבם. לא מספיקה חירות הגוף. העיקר הוא גירוש הגלות שבלב ואלה לא הצליחו להשתחרר ממנה והיא תקועה בלבם. הרבי חזר על הביטוי "גלות בלב" כמה וכמה פעמים וטען שהיא מעכבת את הגאולה... הרבי התבטא: "יש לעשות ולפעול להוציא הגלות מלב היהודים בארץ ישראל, כי אינם בני חורין כל-עוד הגלות בלבם".

יש לציין שהרעיון בדבר גירוש הגלות מהלב היה מוכר לנו מדברי הרבי כבר לפני-כן, משום שבאותה תקופה הרבי הזכיר זאת בהזדמנויות רבות, כאשר דיבר ומחה ללא הרף נגד הסכמי "קמפ-דייוויד". אמרנו אפוא לרבי שרעיון זה חדר לציבור ועשה רושם גדול מאז הרבי השמיע אותו לראשונה, וסיפרנו לרבי שחזרנו על רעיון זה פעמים רבות גם כתושבי העיר העתיקה וגם אני אישית, בפגישותי עם אישים שונים במסגרת תפקידי. כשאמרנו זאת, ניכרה על פני הרבי קורת-רוח ואחר חזר ושאל אותנו: "אני רואה שאתם מתחמקים מפוליטיקה. אימרו לי את דעתכם על ממשלת ישראל, ומדוע ומה חולשתה". - אמרתי מה שנראה לי לפי דעתי באשר לאופן תפקודו של ראש הממשלה והשרים שמה שמאחד אותם הוא רק הרצון לשבת על כיסא של שר... הרבי נאנח אנחה כבדה ואחר שאל: ומה על קולה של היהדות הדתית? איפה היא ואיפה קולה? - עניתי שכוחה של היהדות הדתית קטן, ובכנסת הנוכחית צומצמה בשליש, והוספתי שרבים בציבור מזהים את המפלגות הדתיות בכנסת כקבוצות סחטניות שלא לפי כוחן.

(מתוך יחידות של מר משה שטרן - ז' אייר תשמ"ב - נדפס בכפר-חב"ד גליון 670)

(5) מלאכי א, ב.

(6) ראה תניא פ"ב.

(7) לשון הכתוב - תהלים קד, לא.

(8) ישעי' ס, כא.

אין להתפעל מחתימות על ניירות שטותיים, אשר הפוכים מרצון הקב"ה!

גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות, וישנם חלקים מסויימים של ארץ הקודש שנתינתם לבני-ישראל על-ידי הקב"ה מתעכבת עדיין [היות שעדיין לא ניצחו את היצר לגמרי, ונשאר עדיין מקצת מהענין של "חטאינו", ולכן חסר עדיין בשלימות הארץ] - הנה כאשר מדובר אודות אותם חלקים שהקב"ה נתנם כבר לבני-ישראל, ונתנם באופן נסי, הרי בוודאי שבני-ישראל מחזיקים בהם, ואינם נותנים "אף שעל" לאינם יהודים!

ואין להתפעל מכל העצות של אלו הרוצים לתת לגויים חלקים מארץ ישראל, רחמנא-ליצלן, וכן אין להתפעל מדיבורי שטות וחתימות על ניירות של שטות, היפך רצונו של הקב"ה - "עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו אל"¹!

ובפרט כאשר ילדי ישראל מוסיפים בכל עניני התורה ומצוותיה, שעל-ידי-זה מתחזק יותר הקשר של בני-ישראל עם הקב"ה, כמבואר בזהר² שהקב"ה תורה וישראל הם דבר אחד, ואז מודגש יותר הענין של "כי עמנו אל", ובדרך ממילא - מתבטלים כל העצות והדיבורים והחתימות שהם היפך רצונו של הקב"ה!

(מעובד ע"פ שיחת ג' סיון תשמ"ב)

(1) ישע' ח, י.
(2) ח"ג עג, א.

"קראתי ואין עונה"

שיחה זו והבאות לאחריה נאמרו על רקע מבצע 'שלוש הגליל' שהחל בט"ו סיון תשמ"ב. בשיחות אלו קורא הרבי לסיים את המבצע במהירות האפשרית, ובכך לחסוך בחיי אדם. הרבי מצביע על הזדמנויות שונות שניתנו משמיים בכדי שיוכלו לסיים את המבצע - אולם לא נוצלו; טעות זו של אי-סיום הפעולה, מדמה הרבי, לטעויות שאירעו בהסכמי קעמפ-דייוויד ובמלחמת יום-כיפור - בהם העדיפו לקבל את חוות-דעתם של המדינאים, ולא את חוות-דעת אנשי הצבא.

הרגש תוקף הגלות - דווקא בארץ הקודש

בהמשך להמדובר אודות כללות הפעולה של מעשינו ועבודתנו (בכל הענינים האמורים לעיל), שעל-ידי-זה זוכים לכניסה לארצנו הקדושה בגאולה האמיתית והשלימה - הרי זה הזמן המתאים להזכיר אודות היהודים הנמצאים כבר עתה בארץ ישראל.

גם היהודים הנמצאים כבר בארץ ישראל - נמצאים בחושך כפול ומכופל של הגלות, שהרי בית המקדש אינו בנוי, וכל המצוות התלויות בזמן שבית-המקדש היה קיים אינן שייכות עתה.

ואף שבטוחים אנו "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו"¹ - הרי פעולה זו צריכה להעשות על-ידי הקב"ה (הנותן שליחות זו למשיח צדקנו). אך בפועל רואים אנו ש"עדיין לא נושענו"², ואם-כן, גם היהודים הנמצאים בארץ הקודש שרויים בחושך כפול ומכופל של זמן הגלות!

ואדרבה: כאשר נמצאים בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, סמוך למקום 'הר הבית', ורואים את ה'כותל המערבי', שריד בית מקדשנו - אזי מרגישים את חשכת הגלות יותר מאשר בחוץ לארץ!

ומובן, שאין הכוונה בזה לפעול על יהודי נמיכות-רוח ועצבות חס-ושלום, אלא הכוונה בזה היא - לעודד ולזרז כל-אחד-ואחד מישראל לעשות את כל התלוי בו כדי לבטל את סיבת הגלות, שאז תבוא הגאולה העתידה, ויבנה בית המקדש:

(1) אבות פ"ה מ"כ.
(2) מצו"ד ירמיהו ח, כ.

משיחת כ"ב סיון תשמ"ב

סיבת הגלות היא - "מפני חטאינו גלינו מארצנו"³, ומוכן, שכאשר מבטלים את סיבת הגלות ("חטאינו"), מתבטל בדרך ממילא גם המסובב - כללות ענין הגלות.

ולכן, כל פעולה טובה הנעשית על-ידי יהודי, במחשבה, בדיבור או במעשה - ממעטת ומחלישה את סיבת הגלות, וכאשר מצטרפים כמה-וכמה פעולות טובות של כמה-וכמה יהודים ביחד, מבטלים את כללות הענין של "חטאינו", ועל-ידי-זה מתבטל כללות ענין הגלות.

ועל-ידי-זה זוכים לבנין בית-המקדש - העומד בנוי ומוכן למעלה, אלא שהקב"ה ממתין ומבקש מבני-ישראל שיתנו לו את האפשרות (כביכול) להוריד ולהמשיך את בית-המקדש בפועל ממש, על-ידי טהרת לבו של כל-אחד-ואחד מישראל, טהרת ארץ ישראל, טהרת הר הבית - טהרה מענינים שהם היפך רצון הקב"ה, על-ידי לימוד התורה וקיום המצוות בחיי היום-יום.

ובזה מגרשים את חשכת הגלות, וזוכים לקיום היעוד "קץ שם לחושך"⁴, וזוכים לאתחלתא דגאולה, ותיכף ומיד, באופן של "אחישנה"⁵ - לגאולה האמיתית והשלימה, על-ידי משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

רוצים שוב להחזיר שטחים!

ובפרט בימים אלו - כאשר ארץ ישראל זקוקה לברכה מיוחדת, מפאת המצב המיוחד שבו שרויה ארץ ישראל בימים אלו:

שוב הראה הקב"ה נסים גלויים - שיד ישראל על העליונה, ועד לנצחון למעלה מהמשוער לגמרי, כי הפעולות שהיו אמורות להתבצע במשך ב' ימים בוצעו בפועל במשך יום אחד (ואפילו פחות מזה) בלבד, ועד שכל אנשי הצבא אמרו פה אחד שראו בעיני בשר נסים גלויים למעלה מדרך הטבע - "יד ה' עשתה זאת"⁶.

(3) נוסח התפילה - מוסף לג' רגלים.

(4) איוב כח, ג.

(5) ישע' ס, ב. וברש"י שם.

(6) לשון הכתוב - שם מא, כ. איוב יב, ט.

"קראתי ואין עונה"

ולמרות זאת, ישנם כאלו שרוצים לחזור פעם נוספת על הטעות שעשו במלחמות הקודמות (ג' או ד' פעמים) - לפחד מ'גוי' שקייט' ומגוים, ולהחזיר להם את השטחים שקיבלו מהקב"ה באופן נסי!

טעות זו נעשתה בפעמים הקודמות, ותוצאותיה - מלחמה נוספת!

מבואר במדרשי-רז"ל⁷ שאילו זכו ישראל היתה גאולת מצרים גאולה נצחית שאין אחריה גלות. וכן בעניננו: גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות, הנה אם יהודים היו מתנהגים על-פי השולחן-ערוך לאחרי הנצחון במלחמות שלפני-זה, ועומדים בתוקף המתאים שלא להחזיר לגויים חלקים מארץ ישראל שניתנו להם על-ידי הקב"ה באופן נסי, ועל-דרך-זה בנוגע לחלקים שלמרות שאינם שייכים לארץ ישראל, זקוקים לשטחים אלו כדי לשמור על בטחונה של ארץ ישראל (שהיהודים הנמצאים בארץ ישראל יוכלו לישון בשקט ובבטחון, ולא יצטרכו להתחבא במקלטים) - לא היו באים כלל לידי מלחמה זו (שאפילו אם לא רוצים לכנותה בשם 'מלחמה' - הרי לכל הדעות אין זה 'שלום')!

ולמרות שרואים את התוצאות הבאות על-ידי כניעה ללחצים, ופחד מפני גוים - אף-על-פי-כן, ישנם כאלו שרוצים לחזור על טעות זו פעם נוספת!

הסיבה האמיתית לתופעה של פחד מגוים היא - הפחד והשפלות בפני ה'גוי' שקייט' שבקרבו, שזוהי נפשו הבהמית, "א-ל זר אשר בקרבך"⁸, שאין לך גלות גדולה מזו כאשר אדם מפחד מפני הגוי' שקייט שבקרבו, וככל שיהיה מעמדו ותפקידו האישי באופן מכובד - הרי הוא נמצא בגלות עמוקה ביותר!

הגוי עצמו מעוניין בהשלמת המבצע!!

כמו כן ישנם כאלו 'פוליטיקאים' שבאו עם חשבונות מבהילים, היפך השכל והטבע לגמרי, וטענו שצריכים להפסיק ולא לסיים את הפעולה בהתאם לתכנית שנקבעה מראש (להבטיח שיהודים יוכלו לחיות בבטחון בכל ארץ ישראל) - מפני הפחד שלהם מהגוים!

(7) ספרי דברים א, ב. ועוד.

(8) ראה שבת קה, ב.

משיחת כ"ב סיון תשמ"ב

אנשים אלו ערכו אסיפות, "עוצו עצה" ו"דברו דבר"⁹, והצליחו אמנם לעכב את תהליך הפעולה במדה מסויימת, ולכן נמצאים עתה במעמד ומצב שבו נמצאים! וכמדובר כמה-פעמים - אלו המתנהגים באופן האמור, עושים מעשים כאלו שהגוים עצמם לא חשבו כלל לתבוע זאת מהם. ועל-דרך-זה בעניננו:

הודיעו מלכתחילה שנשיא ארצות-הברית עוזב את עיר הבירה למשך עשרה ימים, וזו היתה הוראה ברורה שיכולים לערוך פעולה זו ללא כל לחץ מצד ארצות-הברית [שהם היחידים שיש מקום להתחשב בדעתם, מאחר שבדרך הטבע הם נותנים כסף וכלי נשק] למנוע ולעכב פעולה זו, וזאת - למרות שגם כאשר נשיא ארצות-הברית נמצא בגרמניה או באנגליה וכיוצא-בזה, יכול הוא להתקשר טלפונית ולהפעיל לחץ מכל מקום שבו הוא נמצא - ואף-על-פי-כן, לא הופעל לחץ כזה, וזו היתה הוראה ברורה שנותנים משך זמן של עשרה ימים כדי לערוך פעולה זו בשלימותה, ללא כל לחץ מדיני!

ולאחרי כל זה - התערבו פחדנים אלו (הנמצאים בגלות עמוקה ביותר שהיא פחד ושפלות בפני ה"א-ל זר אשר בקרבך"), ועיכבו את תהליך הפעולה במדה מסויימת, וכאמור: סיבת הדבר היא - פחד שוא מפני הלחץ של אומות-העולם, בה בשעה שהיתה הוראה ברורה שלא יהיה כל לחץ מדיני, כדי לתת אפשרות לסיים את הפעולה בשלימות!

ובפרט כאשר רואים בפועל שהעולם נמצא במעמד ומצב של "וסכסכתי מצרים במצרים"¹⁰, כלומר, שהגוים ושונאי ישראל עסוקים במלחמות שלהם, בינם לבין עצמם, ואין להם פנאי לעסוק בענינים אחרים (שזהו הטעם, בפשטות, לבחירת זמן זה דוקא לשם עריכת פעולה זו) - הרי בודאי שזהו הזמן המתאים לסיים ולהשלים פעולה זו בשלימותה, בדרך הטבע - הרי זו גם אפשרות להשלים זאת באופן הכי טוב ויעיל, תוך מינימום של קרבנות.

לנצל את הפרת ההסכם - לסיום מבצע 'שלום הגליל'!

(9) לשון הכתוב - ישע' ח, י.

(10) שם יט, ב.

"קראתי ואין עונה"

לכאורה, הרי עשרה ימים אלו - כבר עברו, ואם-כן, מהי התועלת בזה שמדברים עתה על ענין זה? ! אלא ידוע שתשובה מועילה בכל מקרה, ובפרט כאשר רואים שאפילו לאחרי שחתמו הסכם של הפסקת אש, הפר הצד שכנגד את קיום ההסכם, ובודאי שזהו בהשגחה פרטית - כדי לתת הזדמנות נוספת לסיים את הפעולה בשלימותה.

זאת אומרת: אמנם היו יכולים לסיים את הפעולה בשלימותה במשך עשרה ימים אלו, אך למרות זאת, מאחר שעדיין לא סיימו זאת (מפני אותם פחדנים) - נותן הקב"ה הזדמנות נוספת שיוכלו לסיים את הפעולה בשלימותה, מאחר שהצד שכנגד הפר את ההסכם שחתם עליו.

ולא זו בלבד שכאשר הצד שכנגד מפר את ההסכם יכול גם צד זה להפר את ההסכם, אלא צד זה מוכרח להגיב ולהפר את ההסכם גם הוא, שאם-לא-כן, הרי זו הוכחה שמפחדים מהצד שכנגד, שזוהי היפך המטרה של פעולה זו!

וגם בענין זה - ישנם הטוענים שלא צריכים לפרסם שהצד שכנגד הפר את ההסכם, אלא לשמור זאת בסוד, ולהמשיך לכבד את ההסכם גם כאשר רואים בפועל שהצד שכנגד מפר את ההסכם!

ומביאים ראיות שכך התנהגו לאחרי חתימת הסכמים שונים בשנים שעברו, עד לחתימת החוזה האומלל ב'קעמפ-דייוויד', שגם כאשר ראו שהצד שכנגד הפר את ההסכם מיד למחרת חתימת ההסכם, למרות זאת הודיעו בפירוש שצד זה ימשיך לכבד את ההסכם!

הרי רואים בפועל מה הם התוצאות מהנהגה זו?! - לא כדאי לדבר אודות ענינים שהם היפך מעלתן של ישראל, אך בכל זאת מזכירים זאת, כדי שלאחרי עשיית טעות זו כמה פעמים, לא יחזרו שוב על אותה טעות!

ולכן, בהכרח לסיים את הפעולה בשלימותה, שתכליתה - לעשות את כל האמצעים בדרך הטבע (מאחר שנמצאים אנו עדיין בזמן הגלות) שיהודים יוכלו לחיות בבטחון בכל ארץ ישראל, הן בגליל - בצפון, הן בדרום, הן במזרח והן במערב, בכל ארץ ישראל לגבולותיה. בפרט שבטחונה של ארץ ישראל נוגע וקשור לבטחונם של כל בני-ישראל בכל מושבותיהם.

החלטות בטחוניות - רק על-פי אנשי הצבא!!!

כדי להוסיף בנתינת כח שיוכלו לעמוד בנסיון זה - לסיים פעולה זו בשלימותה, ללא כל התפעלות מאותם פחדנים, ובפרט כאשר רואים את התוצאות מהנהגה זו - צריכים להקשיב לדברי אנשי הצבא, שהם המומחים הבלעדיים לעניני בטחון (ללא עירוב שיקולים פוליטיים ומדיניים), שכולם מכריזים באופן ברור שמוכרחים לסיים את הפעולה בשלימותה, כי זוהי הדרך היחידה (על-פי טבע) להבטיח את בטחונם ושלומם של היהודים הנמצאים בארץ הקודש.

ומאחר שזוהי חוות-דעתם של כל אנשי הצבא, מטעמי בטחון טהורים - הרי חוות-דעת זו נעשית הוראת הקב"ה בתורתו (בשולחן-ערוך), שניתנה מחדש ב"זמן מתן תורתנו".
וזוהי הדרך היחידה להשכנת בטחון ושלום אמיתיים. כלומר, שגם קודם שזוכים לתכלית השלימות בענין השלום (בגאולה העתידה), יהיו בני-ישראל במעמד ומצב של "ושכבתם ואין מחריד"¹¹.

לא לחזור על טעויות העבר!!

ונוסף לזה:

רק סיום הפעולה בשלימותה, באופן שיובטח בטחונם ושלומם של כל היהודים הנמצאים בארץ הקודש - יכולה להצדיק את הקרבנות שנפלו למען פעולה זו ה' - יקום-דמם, שכל אחד מהם הוא "עולם מלא", ופיקוח נפשו של כל אחד מהם דוחה את כל התורה כולה. ולכן, מאחר שהיה הכרח לערוך פעולה זו כדי להבטיח את בטחונם ושלומם של היהודים בארץ הקודש, מוכרחים לסיים את הפעולה בשלימותה, כדי להצדיק - עד כמה שאפשר - את הקרבנות הללו. ובפרט שעל-ידי-זה ימנעו קרבנות נוספים, שלא תאבד עוד אפילו נפש אחת מישראל, שהיא "עולם מלא"¹².

ויהי-רצון שבפעם הזו לא יעשו את אותה הטעות שנעשתה בפעמים הקודמות - אלא יסיימו פעולה זו בשלימותה (כל זמן שפחדנים אלו לא שולחים עדיין שליחים לבקש ולהתחנן שיקחו בחזרה את השטחים - כפי שהיה בפעמים הקודמות)!

(11) בחוקתי כו, ו.
(12) סנהדרין פ"ד מ"ה.

"קראתי ואין עונה"

ולא להתפעל מהפחדנים שמנסים למנוע זאת, ומוכן בפשטות שאין מה להתפעל מהם - כי כאשר שואלים אותם: היתכן שאתם דורשים לעשות אותה טעות שנעשתה בפעמים הקודמות, הרי ראיתם בפועל מה היו התוצאות של טעות זו?! - אין להם מה להשיב! וזוהי התשובה הברורה ביותר!

ו"יערה עליהם רוח ממרום"¹³ - שגם הם ישנו את דעתם, וכולם יחד יעמדו "כאיש אחד בלב אחד"¹⁴ - כדי לקבל על עצמם להתנהג על-פי הוראות הקב"ה בתורתו - "תורת אמת" ו"תורת חיים", הוראה אמיתית בחיי היום-יום, הן בנוגע לחיים הפרטיים בתור אדם פרטי, ובפרט כאשר מדובר אודות חייו בתור איש-ציבור, ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר אודות ענין כללי הנוגע לבטחונם ושלומם של בני-ישראל.

וכאשר יחליטו גם הם להתנהג על-פי רצונו של הקב"ה - הרי בודאי שלא יחליטו לעשות את הטעות שנעשתה בפעמים הקודמות, וגם דעתם תהיה שיש לסיים פעולה זו בשלימותה.

לחזק את רוח (ורוחניות) אנשי הצבא!

ובנוגע לאנשי הצבא, שהם זכו להגן על ישובי בני-ישראל מתוך מסירת נפש בגופם - ימשיכו הם במילוי תפקידם ושליחותם להבטיח (בדרכי הטבע) את בטחונם ושלומם של בני-ישראל, ויסיימו פעולה זו בשלימותה.

ומובן, שאנשי הצבא ממלאים את תפקידם ושליחותם באופן ש"אנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר", "ובשם אלקינו נדגול"¹⁵, לא באופן של "כחי ועוצם ידי"¹⁶ חס-ושלום. אלא יודעים שכאשר נמצאים עדיין בחושך כפול ומכופל של הגלות, רוצה הקב"ה שישתמשו בנשק גשמי, ויעשו פעולות בדרך הטבע להבטחת בטחונם ושלומם של בני-ישראל.

וכשהולכים בכחו של הקב"ה - עוזר הקב"ה שלא יצטרכו להשתמש בנשק בפועל ממש, כי עצם הידיעה שישנם כלי נשק תפיל אימה ופחד על הצד שכנגד, עד שיברחו על

(13) ישעי' לב, טו.

(14) רש"י יתרו יט, ב.

(15) תהלים כ, ו,ח.

(16) עקב ח, יז.

נפשם. וכמו-שכתוב¹⁷ "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך" - שענין זה קשור עם קיום מצות תפילין, כדרשת חז"ל¹⁸.

וכפי שידועים סיפורי הצבא - שבכמה-וכמה מקומות כשראו שבאים יהודים, ברחו לכל עבר, ולא היה צורך להשתמש בכלי הנשק.

ובודאי יהיה כן גם בעתיד הקרוב - כאשר ילכו בכחו של הקב"ה, "בשם ה' אלקינו נזכיר" כולל - קיום הוראת הקב"ה שאסור לוותר על שטחים מארץ ישראל (או שטחים החיוניים לבטחונה של ארץ ישראל) שניתנו לבני-ישראל על-ידי הקב"ה, גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות (שלכן ישנם שטחים מארץ ישראל שעדיין לא ניתנו לבני-ישראל, כי צריכים להמתין לביאת משיח צדקנו).

ולכן, צריכים להשתדל לחזק את הקשר של אנשי הצבא לכל עניני יהדות, ולכל לראש - בטחון אמיתי ב"ה' אלקי הצבאות", שהוא המנהיג של כל הצבאות, החל מ"צבאות השם", צבאו של הקב"ה, ובענינו - "צבא הגנה לישראל", שזכו להגן על ישובי בני-ישראל מתוך מסירת נפש ממש.

וכדי לחזק את בטחונם ב"ה' אלקי הצבאות"¹⁹ - צריכים לחזק את הקשר שלהם לכל עניני יהדות, עד למעמד ומצב דקיום כל עניני התורה ומצוותי' בחיי היום-יום.

ובזה ישנו ענין מיוחד הנפעל על-ידי כתיבת אות בספר תורה לזכותו של כל-אחד-ואחד הנמצא ב"צבא הגנה לישראל" - שבודאי השתדלו לרשום כל-אחד מהם באחד מספרי התורה הכלליים - כי על-ידי-זה מתקשר כל-אחד-ואחד מהם בקשר אמיתי ונצחי עם עוד 304,804 יהודים (כמספר האותיות שבספר תורה), וכאשר הצד שכנגד רואה (כי "מזליהו חזי"²⁰) שכל יהודי קשור והולך ביחד עם עוד 304,804 יהודים - הרי זה מטיל עליו אימה ופחד, ולא זו בלבד שאינו מתחיל במלחמה, אלא הוא בורח כל עוד נפשו בו.

וכאשר הולכים בכחו של הקב"ה, "בשם ה' אלקינו נזכיר", ומכריזים בכל הזדמנות שכל ענין נעשה "בעזר השם" ו"בסייעתא דשמיא", ומניפים את הדגל של הקב"ה, "בשם

(17) תבוא כח, י.

(18) ברכות ו, א.

(19) הושע יב, ו. עמוס ג, יג. ועוד.

(20) מגילה ג, א.

"קראתי ואין עונה"

אלקינו נדגול", היינו, שמכריזים ש"ה' אלקי הצבאות" הולך בראש - אזי זוכים לקיום היעוד "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", וכמו שכתוב²¹: "בדרך אחד יצאו אליך ובשבעה דרכים ינוסו לפניך". וכל אחד מאנשי הצבא ממלא את תפקידו ושליחותו בתכלית השלימות, וחוזר לארצנו הקדושה בריא ושלם בנשמתו ובגופו.

ועל-ידי-זה פועלים שגם כאשר נמצאים בזמן הגלות יהיו בני-ישראל במעמד ומצב של בטחון ושלום, וכמו שכתוב "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד . . . וחרב לא תעבור בארצכם", "אפילו חרב של שלום"²² - חיילי האו"ם וכיוצא-בזה, כי כל ארץ ישראל לגבולותיה תהיה ביד בני-ישראל, באופן של שלום אמיתי. ועל-ידי-זה מתחזק בטחונם בכל מקום שהם.

(מעובד ע"פ שיחת כ"ב סיון תשמ"ב)

(21) תבוא כח, ז.
(22) תענית כב, ב.

היות שהסיפור עם "גביהה בן פסיסא" אירע בזמן הגלות – מובן שהוא שייך גם לימינו:

בספר 'דבר יום ביומו' המציין את המאורעות שאירעו בכל יום ויום, על הסדר של כל ימות השנה - מובא סיפור שאירע בכ"ה סיון, על-פי המבואר במגילת תענית¹.
ובהקדים:

סיפור זה מובא גם במסכת סנהדרין², אבל שם נאמר שסיפור זה אירע בכ"ד בניסן.

והנה, כאשר רוצים לתווך בין שני מקומות אלו ולומר שאין מחלוקת בדבר - מסתבר יותר לתקן את הגירסא שבגמרא על-פי הגירסא שבמגילת תענית. כלומר, שגם בגמרא צריך להיות התאריך של כ"ה סיון (ולא כ"ד ניסן).

וטעם הדבר: כאשר מתקנים את הגירסא שבגמרא בהתאם לגירסא שבמגילת תענית - הרי התיקון מתבטא בשינוי שני תיבות בלבד: כ"ה במקום כ"ד, וסיון במקום ניסן (מה-גם שבשני התיבות סיון וניסן ישנם ג' האותיות ס', י', ן', כך שהתיקון אינו גדול כל כך). מה- שאין-כן, אם רוצים לתקן את הגירסא שבמגילת תענית בהתאם לגירסא שבגמרא - הרי נוסף לכך שצריכים לשנות מכ"ה סיון לכ"ד ניסן, צריכים לשנות גם את המקום שבו מובא סיפור זה, כי הסדר של מגילת תענית הוא - שבפרק ראשון מדובר אודות חודש ניסן, בפרק שני אודות חודש אייר, ובפרק שלישי אודות חודש סיון. ועל-פי-זה - אם נאמר שהגירסא הנכונה היא כגירסת הגמרא, היו צריכים לכתוב סיפור זה בפרק ראשון של מגילת תענית (ולא בפרק שלישי). ולכן, מסתבר יותר לתקן את הגירסא שבגמרא על-פי הגירסא שבמגילת תענית - כ"ה בסיון.

במגילת תענית מובא סיפור שאירע בכ"ה סיון - בזמנו של אלכסנדר מוקדון, בזמן בית שני.

זאת אומרת: מאורע זה אירע בזמן שמצבם של בני-ישראל לא היה באופן של גאולה שלימה - כי בזמן בית שני היו בני-ישראל במעמד ומצב נמוך יותר מאשר בזמן בית ראשון.

(1) פ"ג.

(2) זא, א.

"קראתי ואין עונה"

כשם שבית שני היה למטה מבית ראשון, שהרי בבית שני חסרו חמשה דברים, ולכן נאמר בו "ואכבד" - חסר ה'³.

ויתירה מזו: איתא בספרי קבלה שבזמן בית שני היתה ספירת המלכות במעמד ומצב נמוך יותר ממעמדה ומצבה במשך שבעים שנה של גלות בבל.

ואלו השואלים - היכן המקור לזה בנגלה דתורה?! - מפורש בגמרא⁴: "משמתו נביאים האחרונים, חגי זכריה ומלאכי, נסתלקה רוח הקודש מישראל", ומכיון ש"מלאכי זה עזרא"⁵, שהיה בהתחלת בית שני, מובן - שזמן בית שני היה נמוך יותר אף משבעים השנה של גלות בבל - היות שבכל שבעים השנה של גלות בבל היתה נבואה בישראל (נביאים אחרונים על-כל-פנים), מה-שאיין-כן בזמן בית שני, שרק בתחילתו היה מלאכי (עזרא), מהנביאים האחרונים⁶.

והנה, כשם שסיפור זה אירע כאשר בני-ישראל לא היו במעמד ומצב של גאולה שלימה, מובן - שסיפור זה שייך גם לימינו אלו, כאשר נמצאים בחשכת הגלות.

ובפרט שסיפור זה שייך במיוחד לימינו אלו, ועד שאין כל צורך לבאר מהי ההוראה הנלמדת מסיפור זה בנוגע לימינו אלו, כי הדבר מובן מעצמו, כדלקמן.

תוכן הסיפור הוא:

"בכ"ה בסיון איתנטלו דימסנאי (עוררין בעלי חמס שהיו רוצים ליטול חלק) מיהודה ומירושלים. כשבאו בני ישמעאל לעורר על ישראל על הבכורה, ובאו עמהם שתי משפחות רעות, כנענים ומצרים, אמרו מי ילך וידון עמהם, אמר להם גביהה בן פסיסא... אני אלך ואדון עמהם... אם ינצחוני אמרו להם הדיוט שבנו נצחתם.

אמרו ישמעאלים: כתוב בתורה⁷ "ביום ההוא כרת ה' את אברהם לאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת", ואנו מזרעו של אברהם - כיון שישמעאל בן אברהם - ולכן, נחלוק עמכם.

(3) יומא כא, ב.

(4) סוטה מח, ב.

(5) מגילה טו, א.

(6) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1076 הע' 6.

(7) לך-לך יב, ז.

משיחת ש"פ שלח תשמ"ב

השיב להם גביהה בן פסיסא: כתוב בתורה⁸ "ולבני הפלגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות". וכתוב בתורה⁹ "ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק" - ברחו להם.

ועוד באו כנענים ואמרו ארץ כנען שלנו היא, שכן כתוב בתורה¹⁰ "ארץ כנען לגבולותיה". אמר להם גביהה בן פסיסא: וכי יש גזר דין שמקצתו בטל ומקצתו קיים, הרי כתוב בתורה "ויאמר ארור כנען עבד עבדים"¹¹, עבד שקנה נכסים, עבד למי ונכסים למי. ולא עוד, אלא שיש לכם שנים הרבה שלא עבדתם אותנו. אמר להם אלכסנדר: תשובה ניצחת השיב אתכם, אם אתם מחזירין תשובה הרי מוטב, ואם לאו הרי אתם לו לעבדים. אמרו תן לנו זמן ג' ימים. הלכו ולא מצאו תשובה, מיד הניחו בתייהם כשהיו מלאים, שדותיהם כשהן זרועות, כרמיהם כשהן נטועות, הלכו וברחו להם. תנא: אותו שנה שביעית היתה, ועשו אותו היום יום טוב.

באו המצרים ואמרו בתורתם אנו מביאין עליהם ראייה. שנאמר¹² "ושאלה אשה משכנתה", ס' ריבוא אנשים יצאו מאצלינו כולם טעונין כסף וזהב, שכן כתוב בתורתם¹³ "וינצלו את מצרים". יתנו לנו כספינו וזהבינו. אמר להם גביהה בן פסיסא: כלום אתם מביאין ראייה אלא מן התורה. כתוב בתורה¹⁴ "ומושב בני-ישראל אשר ישבו במצרים שלוש שנים וארבע מאות שנה". ס' ריבוא היו אבותינו והעבידום בחומר ובלבנים וכל עבודה חנם בלא שכר, ראו כמה פעולתינו לנו לכל יום ויום סלע לכל אחד ואחד ביום, ישבו פילוסופים וחשבו ולא הגיע למאת שנה עד שהיתה כל מצרים שלהם, הלכו משם בבושת פנים". עד כאן תוכן הסיפור.

כשמדברים עם גוי בתוקף - הוא בורח ואף משאיר ליהודים את נכסיו!

מסיפור זה רואים שכאשר יהודי מדבר עם אומות-העולם באופן המתאים. כלומר, שהוא אומר להם בפשטות ובתמימות שכן וכך כתוב בתורה (ב"בייבל" - כפי שזה נקרא

(8) תולדות כה, ו.

(9) שם, ה.

(10) מסעי לד, ב.

(11) נח ט, כה.

(12) שמות ג, כב.

(13) בא יב, לו.

(14) שם, מ.

"קראתי ואין עונה"

בלשונם) - הנה אפילו כאשר הדברים נאמרים על-ידי יהודי פשוט ביותר, ואפילו יהודי "גבן" (כגביהה בן פסיסא), למרות זאת, מאחר שדבריו הם דברי התורה - הרי הדברים פועלים את פעולתם.

ומובן, שזוהי גם טובתם של אומות-העולם - כי כאשר הם הולכים ובורחים להם (כבסיפור הנ"ל), אינם ניזוקים כלל, אלא הם נשארים שלמים בגופם ונפשם, מאחר שהם מתנהגים באופן המתאים אליהם.

ולא זו בלבד שהם הולכים ובורחים להם (ובמילא אין צורך להילחם עמהם), אלא הם עוד משאירים בתים מלאים שדות זרועות וכרמים נטועים - כפי שאוהבים נוהגים, ולא כשונאים, שגם כאשר נאלצים לברוח, שוברים והורסים הם את הכל, כדי שהשונא לא יוכל להנות מדברים אלו.

וההוראה מזה בנוגע לימינו אלו - פשוטה וברורה, ואין צורך לפרט זאת!

ויהי רצון שגם כאשר נמצאים בימי הגלות האחרונים, יעמדו בני-ישראל בתוקף התורה, ויחזיקו בכל שטחי ארץ ישראל שניתנו להם על-ידי הקב"ה, ועד שגם אומות-העולם יכריזו ששטחים אלו שייכים לבני-ישראל, ולכן מסייעים הם לבני-ישראל בענין זה, על-דרך ובדוגמת היעוד דלעתיד לבוא - "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך"¹⁵.

ובקרוב ממש זוכים לשלימות כל ארץ ישראל לגבולותיה, כולל - "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך"¹⁶, ארץ קני קניזי וקדמוני, בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, שינצח כל האומות שמסביבו - כפסק הרמב"ם¹⁷, ולאחרי-זה - יבנה בית-המקדש במקומו, ויקבץ נדחי ישראל, שאז "הרי זה משיח ודאי", "ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד, שנאמר¹⁸ אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד".

וכל זה נפעל על-ידי מעשינו ועבודתינו, שעל-ידי-זה מאירים את העולם באור התורה ומצוותיה - בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת שלח, מברכים-החודש תמוז, תשמ"ב)

(15) ישעי' מט, כג.

(16) ראה יב, כ.

(17) הלכות מלכים פי"א ה"ב.

(18) צפניה ג, ט.

סיום מבצע 'שלום הגליל' – ימנע קרבנות!

ידוע שכשעושים מעשה - לא מספיקה התחלת המעשה בלבד, אלא המעשה צריך להיות בשלימותו. ודוקא כאשר המעשה הוא מעשה שלם, אזי מתבטאת השלימות של התחלת המעשה (ועל-דרך לשון חז"ל¹ "המתחיל במצוה אומרים לו גמור", כדי שמעשה המצוה יהיה בתכלית השלימות).

והנה, הדברים האמורים (שהמעשה צריך להיות בשלימות - מעשה שלם) - נוגעים לענין של מעשה בפועל בימינו אלו (בהתאם להוראת רבותינו נשיאנו שכל ענין צריך להתבטא בעבודת ה' במעשה בפועל) - בהמשך להמדובר לעיל (שיחת כ"ב סיון) בנוגע למצב הבטחון בארצנו הקדושה "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלוֹקֵיךָ בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"²) (למרות שמטעמים מובנים אי אפשר לדבר אודות ענין זה באופן של אריכות הביאור, ולגלות כל הפרטים שבדבר): לדעת המומחים בעניני ביטחון - הנה כדי להבטיח (בדרך הטבע) את ביטחונה של ארץ ישראל ובטחונם של בני-ישראל הדרים עליה, בהכרח לסיים את מבצע "שלום הגליל" בשלימות, ולא להשאיר את הפעולה באמצע, כי בהעדר סיום הפעולה - "והיה אשר תותירו מהם לשיכים בעיניכם ולצנינים בצידכם..."³!

וכפי שראו בפועל בפעמים הקודמות - שכאשר לא סיימו את הפעולה בשלימות, הנה לא זו בלבד שהדבר לא הביא למנוחה ושלום, אלא אדרבה העדר סיום הפעולה גרם למלחמה נוספת לאחרי כמה שנים, וגם בינתיים לא היה מצב של מנוחה ושלום, כי היו פעולות חבלה על-ידי מחבלים וכיוצא-בזה (למרות שלפעמים ניסו להעלים זאת במסוה של "תאונת דרכים" וכיוצא-בזה), זאת אומרת שהעדר סיום הפעולה (בפעמים הקודמות) גרם לקורבנות נוספים, שכל אחד מהם הוא "עולם מלא"⁴!

ולמרות זאת, ישנם 'מדינאים' המפעילים לחץ שלא לסיים את מבצע "שלום הגליל" (שזהו מבצע שנועד להבטיח את ביטחונם ושלומם של יהודי ארץ ישראל) - למרות שגם

(1) ראה מדרש תנחומא עקב ו. ועוד.

(2) עקב יא, יב.

(3) מסעי לג, נה.

(4) סנהדרין פ"ד מ"ה.

"קראתי ואין עונה"

הם יודעים מה היו התוצאות מהנהגה זו בפעמים הקודמות!

'מדינאים' אלו נמצאים בגלות פנימית ובטלים כלפי ה"אל זר אשר בקרבך"⁵, ולכן בטלים הם לגמרי כלפי הגויים, בחשבם שעל-ידי-זה יהיה מצב של מנוחה ושלוש בה-בשעה שההיפך הוא הנכון, כי כאשר מראים לגוי שמפחדים ממנו, הרי בכך "מגרים" אותו עוד יותר! וכאמור לעיל: 'מדינאים' אלו מעכבים את השלמת מבצע "שלוש הגליל", למרות שהיו יכולים לסיים זאת בימים הקודמים במספר קטן יותר של קורבנות!

נשיא ארצות-הברית עזב את "עיר הבירה" למשך עשרה ימים, וזו היתה הזדמנות טובה לסיים את מבצע "שלוש הגליל", ללא כל לחץ מצד ארה"ב - כי למרות שכולם יודעים שגם כאשר נמצאים במקום אחר יכולים לדבר ולהפעיל לחץ על-ידי הטלפון (ולא רק שיכולים לדבר אלא מדברים בפועל, ויודעים את כל הנעשה), אף-על-פי-כן ב"עלמא דשיקרא"⁶ יכולים להסתפק ב"תירוץ" שהיות ואינו נמצא במקומו - אינו יודע מה נעשה בדיוק, וכאשר יבוא למקומו (לאחרי עשרה ימים) יעשה סוף לדבר.

ולכן, במשך עשרה ימים אלו יכלו לסיים את המבצע בשלימותו, ולהסיר לגמרי את הסכנה (בדרך הטבע) המאיימת על ביטחונם של יהודי ארץ ישראל. וכל זה אפילו מבלי להתחשב בניסים הגלויים שראו אנשי הצבא, היינו אפילו בדרך הטבע יכלו לסיים זאת במשך עשרה ימים! ובפרט כאשר ראו - החל מהיום הראשון - שזהו ניצחון שלמעלה מדרך הטבע לגמרי (כפי שאמרו אנשי הצבא), הרי בודאי שהיו יכולים לסיים זאת בפחות מעשרה ימים.

ה'מדינאים' וה'פוליטיקאים' (אלו שלוחמים נגד "מיהו יהודי" ונגד שמירת שבת) ניסו להסביר את הניצחון באופן כזה ואחר; אבל אלו שהיו על-אתר, שהם אנשי הצבא המוסרים את נפשם כדי להגן על ארץ ישראל והדרים עליה (כולל הגנה על ה'מדינאים' היושבים בירושלים ומעכבים את סיום מבצע "שלוש הגליל") - ראו כולם שזהו ניצחון שלמעלה מדרך הטבע לגמרי, ואם-כן בודאי שהיו יכולים לסיים זאת במשך פחות מעשרה ימים.

(5) ראה שבת קה, ב.

(6) ראה תניא פ"ו.

משיחת ליל ג' תמוז תשמ"ב

ואף-על-פי-כן, לא סיימו עדיין את כל הפעולה - בגלל אותם 'מדינאים' המתנגדים לכך
וכתוצאה מזה - ישנם עתה קשיים נוספים וקרבות נוספים רחמנא ליצלן!

למרות שהיתה הזדמנות לסיים את הפעולה - לא עשו זאת!

וכמו-כן ישנו מבצע נוסף (מבצע סתר) שהורד מסדר היום בגלל אותם 'מדינאים' -
למרות שזהו מבצע הקשור עם ביטחונם של בני-ישראל:

אנשי הצבא הגישו תכנית מדוייקת ומפורטת לערוך מבצע מסויים (תוך מינימום של
קרבות) כדי לחסוך את הקרבות על ביירות ועל הכבישים וכו', ובכך היו חוסכים מאות
פצועים ועשרות הרוגים הי"ד, ולמרות זאת הוסרה תכנית זו מסדר היום, בגלל התנגדותם
של "מדינאים" אלו באמרם "מה יאמרו הבריות"!

[אין כל צורך שהשומעים כאן יבינו אודות איזה מבצע מדובר, אלא הכוונה היא רק -
שידעו שענין זה ידוע, ומאחר שאני יודע זאת, הרי פשיטא שידעו זאת בוודאי, ושינגטון,
בקהיר, בדמשק, בלונדון ובפריז, וכיוצא-באלו!].

ולאחרי זה היתה הזדמנות נוספת לסיים את מבצע "שלום הגליל" וכן לערוך את 'מבצע
הסתר' דלעיל: כאשר 'ראש הממשלה' בא לארצות-הברית למשך עשרה ימים, מתוך תקווה
שינצלו ימים אלו כדי לסיים זאת, וכאשר יבאו בטענה: היתכן?! - יהיה לו "תירוץ" שכל
זה קרה כאשר הוא לא היה בשעת מעשה, ולכן לא היה יכול למנוע זאת (על-דרך האמור
לעיל בנוגע לנשיא ארצות-הברית). וכאמור לעיל - אף שכולם יודעים שגם כאשר נמצאים
בריחוק מקום מקבלים את כל הידיעות באמצעות הטלפון. בכל זאת, כלפי חוץ מספיק
התירוץ הנ"ל.

וכאמור: כוונת נסיעת 'ראש הממשלה' היתה בכדי שאנשי הצבא יוכלו לסיים את
הפעולות הנ"ל. וכפי שמצינו בהלכה⁷ את המושג "הלכה ואין מורין כן": זוהי אמנם פעולה
המביאה תוצאות טובות (הן בעולם-הזה והן בעולם-הבא), אך בכל זאת, כאשר רוצים
להעלות ענין זה באסיפה ב"כנסת", כדי שיפסקו לו האם צריכים לעשות כך וכך - מתחילים

(7) שבת יב, ב. עירובין ז, א. ועוד.

"קראתי ואין עונה"

לצעוק, היתכן?! - אין זה הוגן על-פי צדק ויושר - על-פי הכללים של פוליטיקה ודיפלומטיה של ה'מדינאים' באמרם שאין זה מתאים לאנשים "נורמליים"!

כאשר מדובר אודות פעולה שתכליתה שמירת חיי אדם - הרי זו זכותו וחובתו הכי גדולה של כל אדם "נורמלי"! והרי המדובר הוא הן בנוגע לשמירת חייהם של בני-ישראל, והן לשמירת חייהם של הצד השני - שגם הם נבראו בצלם אלוקים!

ולכן אם היו מנצלים את הזמן ש"ראש הממשלה" היה בארצות-הברית, והיו מסיימים את הפעולות הנ"ל - היו כולם מרוצים מזה: אמנם "אין מורין כן" ומשום זה נסע "ראש הממשלה" - כדי שיהיה לו "תירוץ" שהוא לא ידע וכדומה. אך אף-על-פי-כן, אם היו עושים זאת בפועל - היו כולם מרוצים מזה היותו והדבר היה מביא תועלת לצד השני, שחלק מהם נשארו בחיים (בשונה ממצב בו הדבר נמשך והולך, שאז גם הם נפצעים ונהרגים), ולכן היו כולם מרוצים מזה, והיו מודים על הפעולות הנ"ל!

ולמרות זאת, לא ניצלו ימים אלו כדי לסיים את הפעולות הנ"ל. וכל זאת - מפני אותם 'מדינאים' שהתנגדו לכך!

כבר מספר פעמים טעו והעדיפו להאזין לדעת המדינאים - ועדיין לא לומדים לקח!

אין זו הפעם הראשונה שעושים טעות כזו - להעדיף את חוות-דעתם של ה'מדינאים' לעומת חוות-דעתם של אנשי הצבא המומחים לענייני בטחון! - זוהי טעות שחזרה ונשנתה כמה פעמים בחתימת החוזה האומלל של 'קעמפ-דייוויד', במלחמת יום הכיפורים, במלחמת ששת הימים, ובמלחמת סיני - בניגוד מוחלט לחוות-דעתם של אנשי הצבא המבוססת על טעמים ביטחוניים כפי שהם אמרו בפירוש (ואמרו זאת גם במבצע "שלום הגליל") שהדבר יביא לקרבנות נוספים רחמנא ליצלן!

ב'קעמפ-דייוויד' החזירו שטחים נרחבים החיוניים ביותר לביטחונה של ארץ ישראל (כדי שלא יוכלו לפגוע ממצרים במערכה של ארץ ישראל) - כפי שמכריזים ומרעישים עתה (בנוגע למבצע "שלום הגליל") שבהכרח להרחיק את השונא מהגבול למרחק כזה שלא יוכלו להפגז את ישובי הגליל - ובכל זאת, החזירו שטחים ביטחוניים אלו!

משיחת ליל ג' תמוז תשמ"ב

החזירו את בארות הנפט - שזהו הנשק העיקרי בימים אלו על-פי דרך הטבע (והרי הקב"ה רוצה שכל ענין יהיה בדרך הטבע), ולא רק בשעת מלחמה, אלא זהו מצרך חיוני ביותר שבלעדיו לא ניתן לנהל את המשק!

ויתרה מזו: בארות נפט אלו כלל לא היו תחת בעלותם (של יהודים). ואם-כן, הם אינם בעלי-הבתים החוקיים שיוכלו לתת למצרים את בארות הנפט: על-פי החוק הבנלאומי (לא רק על-פי תורה) שייכים בארות הנפט לאותן חברות שהשקיעו בחפירת הבארות ושאיבת הנפט. ולמרות זאת, החזירו את בארות הנפט ללא בעלות חוקית עליהם. ולכן, יש עתה 'צרות צרורות' מהבעלים החוקיים של בארות הנפט, היות והם תובעים מאות מליוני דולרים עבור בארות הנפט!

ולאחרונה גילו כבר שנוסף על החזרת שטחים בטחוניים והחזרת הנפט - עלה הדבר הון תועפות: 17 בליון דולר! ועדיין אין זה הסוף!

ונוסף לזה - וגם זה עיקר: אנשי הצבא שפכו את דמם עבור שטחים בטחוניים אלו, מתוך אמונה פשוטה שעל-ידי-זה מגינים הם על בטחונה של ארץ ישראל ובטחונם של בני-ישראל, ואם-כן, כאשר מחזירים שטחים בטחוניים אלו - הרי הקרבנות שנפלו מבני-ישראל (שאפילו אחד מהם הוא "עולם מלא") הם ללא כל תועלת בדרך הטבע!

בשביל שיקולים פוליטיים של מדינאים - מאבדים קרבנות מבני-ישראל (שכל אחד מהם הוא "עולם מלא") ללא כל תועלת!

בקשר למלחמת יום הכיפורים הודתה ראש הממשלה דאז שאם היו שומעים לדעתם של אנשי הבטחון והיו מכריזים 'גיוס' בזמן המתאים, היו חוסכים (בדרך הטבע) מאות קרבנות של בני-ישראל! - כפי שהיא עצמה פירסמה זאת בכתב ובדפוס, "למען ישמעו וייראו"!

מאות קרבנות אלו היו בטוחים שעל-כל-פנים מכאן ולהבא לא יחזרו שוב על טעות זו - ואף-על-פי-כן, חזרו שוב על אותה הטעות בחתימת ההסכמים בקעמפ-דייוויד!

כל מה שמסרו למצרים בקעמפ-דייוויד' - לשוא!!!

וכמדובר כמה-פעמים - כל מה שהחזירו בקעמפ-דייוויד היה מיותר לגמרי, והחזירו זאת על לא דבר:

"קראתי ואין עונה"

אם היו עומדים בתוקף שלא להחזיר את השטחים הבטחוניים ושלא להחזיר שדות הנפט - היו חותמים את "הסכם השלום" גם באופן כזה, והראיה: הצד שכנגד תבע שיחזירו את ירושלים, ולמרות זאת, כאשר עמדו בתוקף והבהירו שזה דבר שלא בא בחשבון - חתמו את "הסכם השלום" גם בלי החזרת ירושלים. ועל-דרך-זה מוכן בנוגע לשטחים הבטחוניים ושדות הנפט, שאם היו עומדים בתוקף שלא להחזיר זאת, היו חותמים את "הסכם השלום" באופן כזה!

וטעם הדבר: מצרים היתה אז במצב של בהלה ומבוכה, העדר הכלכלה והעדר הסדר, ונשיא מצרים דאז פחד מפני הפיכה בשלטון (כפי שמפחדים עתה בערב-הסעודית, בסוריה ובירדן), ולכן, היה מוכרח להראות לכל העולם כולו, ובפרט לתושבי מצרים, שהוא השיג "הסכם שלום" עם ישראל. וכן בנוגע לנשיא ארצות-הברית דאז - שהיה מוכרח להשיג "הסכם שלום" בין ישראל ומצרים כדי להציל את יוקרתו האישית בחשבו שעל-ידי-זה ייבחר שנית לתפקיד של נשיא ארצות-הברית. ולכן, בכל מקרה היו מוכרחים לצאת מקצמפ-דייוויד עם "חוזה שלום".

ובהזדמנות זו ניסה נשיא מצרים להשיג הישגים נוספים (מלבד עצם חתימת "חוזה השלום"): הוא ניסה ללחוץ שיחזירו את ירושלים, וכאשר הקב"ה עזר שעמדו בתוקף שלא להחזיר את ירושלים, הרפה ללחוץ על ענין זה, כי השגת "חוזה השלום" היה חשוב עבורו יותר מאשר החזרת ירושלים. ובאותה מידה ניסה להשיג את השטחים ושדות הנפט, אבל מוכן בפשטות שאם היו עומדים בתוקף שלא להחזיר זאת, היו חותמים את "הסכם השלום" גם ללא קבלת דברים אלו, כי חתימת "הסכם השלום" היתה חשובה לנשיא מצרים (ולנשיא ארצות-הברית) יותר מאשר השגת שטחים נרחבים במדבר!

זאת אומרת: ככל ש"הסכם השלום" היה חשוב בעיני המדינאים של ארץ ישראל (בחשבם שעל-ידי-זה ימנעו מלחמות), היה הדבר חשוב יותר לנשיא מצרים - כדי להציל את שלטונו במצרים. ולכן, בכל מקרה היה מוכן לחתום על "הסכם שלום", גם אם היו עומדים בתוקף שלא להחזיר את השטחים הבטחוניים ושדות הנפט, כשם שעמדו בתוקף שלא להחזיר את ירושלים, ובפרט ששדות הנפט וכו' חיוניים לבטחונה של ארץ ישראל (על-פי דרך הטבע) יותר מאשר ירושלים העתיקה!

משיחת ליל ג' תמוז תשמ"ב

ולכן: גם אם היו מחזירים למצרים דבר סמלי בלבד - ד' אמות על ד' אמות ממדבר סיני, בחלק הסמוך למצרים (לקהיר) - היו יוצאים גם אז בקול תרועה אודות חתימת "הסכם שלום", והיו מחבקים ומנשקים איש לרעהו, וכל זה היה יכול להיות באופן ששדות הנפט והשטח הבטחוני של מאות קילומטרים המפסיק בים מצרים לישראל [כפי שצועקים עתה בפה מלא שכדי שיוכלו לישון במנוחה בגבול הצפון של ארץ ישראל, מוכרחים שטח של הפסק שיהיה 'רצועת בטחון'] - היה נשאר בידי ישראל!

והטענה הידועה שעל-ידי "הסכם השלום" מנעו עתה חזית נוספת (עם מצרים) - הרי אדרבה: אם היו עומדים בתוקף שלא להחזיר ענינים אלו (היפך ממה שעשו בקעמפ-דיוויד), לא היו צריכים להלחם עתה בלבנון!

וכמדובר כמה-פעמים - כדי למנוע מלחמה על-פי דרך הטבע, הרי זה דוקא על-ידי-זה שמטילים אימה ופחד על הצד שכנגד שיפחד לצאת במלחמה; מה-שאינ-כן כאשר נותנים לו את שדות הנפט (שזהו ה"נשק" הכי חשוב) ואת השטחים הבטחוניים, הרי הוא רואה שמפחדים ממנו, ועל-ידי-זה 'מגרים' אותו עוד יותר!

הברירה היחידה: לפרסם את שמם של מעכבי המבצע:

לכאורה: "אין צועקין על העבר", ואם-כן מהי התועלת לדבר עתה אודות הטעויות שעשו בקעמפ-דיוויד וכיוצא-בזה, מהי התועלת לדבר בגנותם של ישראל, ולצער את בני-ישראל על-ידי שמיעת דברים אלו? - אלא כל זה הוא כדי להזהיר שלא יעשו שוב אותה טעות שנעשתה כבר כמה פעמים - להעדיף את דעת המדינאים על דעת אנשי הצבא שהם המומחים לעניני בטחון!

וכאמור לעיל - בפרטים מסויימים חזרו כבר על אותה טעות גם עתה, כאשר לא סיימו את מבצע שלום הגליל (וכן מבצע הסתר שהוזכר לעיל) בימים הראשונים (כאשר נשיא ארצות-הברית ממקומו, וגם לאחרי-זה - כאשר ראש הממשלה נסע מארץ ישראל לארצות-הברית), בהתאם לחוות-דעתם של אנשי הצבא שעל-ידי-זה יחסכו קרבנות, ולמרות זאת לא עשו כן, מפני התנגדותם של המדינאים!

ומדינאים אלו ממשיכים לעכב את סיום מבצע שלום הגליל, ובגללם נופלים קרבנות נוספים רחמנא-ליצלן, שכל אחד מהם הוא "עולם מלא", ונוסף לזה ישנם פצועים רבים!

"קראתי ואין עונה"

וכל זה - מפני שהמדינאים אינם מוכנים להודות על טעותם בזה שעכבו וממשיכים לעכב את סיום המבצע!

ל"ראש הממשלה" בזמן מלחמת יום הכיפורים היה התוקף להודות בגלוי על הטעות שעשתה בהעדיפה את דעת המדינאים לעומת דעת אנשי הבטחון, שעל-ידי-זה נפלו מאות קרבנות ומאות פצועים ללא כל צורך! - אבל מדינאים אלו אינם מוכנים להודות על טעותם, ולא זו בלבד אלא הם ממשיכים לעכב את סיום המבצע!

והנה, גם לאחר שכבר נעשתה הטעות (שלא סיימו את מבצע שלום הגליל עד עתה) - הרי מצד רחמיו המרובים של הקב"ה עדיין לא נשללה האפשרות לסיים את הפעולה, ויכולים עדיין לסיים זאת מתוך מיעוט קרבנות, או אפילו ללא קרבנות כלל, וזאת - כאשר ישמעו לדעתם של אנשי הצבא.

אינני משלה את עצמי שכאשר יזכירו למדינאים הנ"ל את הטעויות שנעשו בעבר (בקעמפ-דייוויד, וכיוצא-בזה) ישנו תיכף ומיד את דעתם ויתחרטו מהשיטה שבה הולכים הם במשך זמן רב;

אודות "יראת שמים" אין מה לדבר עמהם - הם לא מפחדים מהקב"ה, ולא מפחדים מהשולחן ערוך, ולכן יוצאים הם במלחמה נגד "מיהו יהודי", נגד "שמירת שבת", וכיוצא-בזה;

את הבושה מפני בשר ודם [שהרי כולם יודעים שפלונני בן פלוני התנהג כן במלחמת יום הכיפורים, וכתוצאה מזה נפלו קרבנות מיותרים, ולמרות זאת, מתנהג גם הוא בדרך זו] - איבדו הם לגמרי, ולכן, נשארה רק ברירה אחת כדי לפעול עליהם שישנו את הנהגתם:

"הוא וחבריו יכולים לדבר רק בשם הערבים אך לא בשם היהודים"!!!

לפרסם ברבים שכולם ידעו שפלונני בן פלוני עיכב את סיום מבצע 'שלום הגליל' בעתו ובזמנו, למרות דעתם המוחלטת של אנשי הצבא שחייבים להשלים ולסיים מבצע זה בשלימותו (כפי שפורסם אפילו בעיתוני ארץ ישראל, למרות הצנזורה).

וכאשר כולם ידעו שהוא עיכב זאת, אזי לא יבחרו בו (ולא בתלמידיו ובמפלגתו) בבחירות לכנסת הבאה! ולא יתנו לו לדבר בשם של יהודי ארץ ישראל [הוא וחבריו

משיחת ליל ג' תמוז תשמ"ב

יכולים לדבר בשם הערבים (שלהם הביאו תועלת על-ידי עיכוב סיום המבצע), אבל לא בשם יהודים! - כנראה שזהו הדבר היחיד שיפעל עליהם!

וכולי האי ואולי - יפעל איום זה על המדינאים החפצים להמשיך לשבת על הכסאות, ולתפוס עמדה בחיים הפוליטיים של ארץ ישראל - שיפסיקו לשחק עם חישובים פוליטיים ומדיניים על חשבון בטחונם של היהודים הנמצאים בכל ארץ ישראל לגבולותיה! והעיקר: היות ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל"⁸ - הרי ההוספה בכל עניני יהדות בודאי תוסיף בהצלחת כל ענינים אלו.

זאת אומרת: אפילו אם הדברים האמורים לעיל לא יפעלו שינוי אצל המדינאים [שגם אז הרי טבע האדם לצעוק כאשר ישנו כאב, למרות שידוע שהצעקה לא תבטל את הכאב] - הרי ישנו דבר שבודאי יכול להועיל: כאשר בני-ישראל יוסיפו בכל עניני יהדות, ובמיוחד ב"מבצע תפילין", שעל-זה-נאמר⁹ "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", וכן בנוגע למבצע של רישום בני-ישראל בספר התורה הכללי, על-ידי-זה שכל יהודי קונה אות אחת בספר תורה, וכן בנוגע ל"מבצע צדקה", שהיא שקולה כנגד כל המצוות, והעיקר (מה שנוגע לימינו אלו) - סגולתה המיוחדת לקרב את הגאולה.

ומובן, שבכל ענינים אלו יכול לפעול כל-אחד-ואחד מישראל (מבלי לבקש רשות מאף אחד), ולעשות זאת באופן שלמעלה מכל מדידה והגבלה.

ובנוגע לפועל:

מן הראוי שכל-אחד-ואחד יוסיף במצות הצדקה, וחלק מזה - לזכותם של יהודי ארץ ישראל (כדי שיתוסף בשמירת הקב"ה עליהם), ובמיוחד - לזכותם של חיילי "צבא הגנה לישראל", שאינם מתחשבים עם חשבונותיהם הערמומיים של הפוליטיקאים והמדינאים, אלא הם עומדים במסירת נפש ממש להגן על ארץ הקודש והדרים עליה, ובזכות מצות הצדקה (שמקיימים לזכותם) יתוסף בהגנתם על-ידי "ה' אלקי הצבאות"¹⁰.

הירא ורך הלבב - שלא יתערב!!!

(8) תהלים קכ"א, ד.

(9) תבוא כח, י.

(10) לשון הכתוב - הושע יב, ו. עמוס ג, יג.

"קראתי ואין עונה"

ונוסף לזה - יתנו חלק מהצדקה לזכותם של המדינאים, שיצאו סוף-כל-סוף מהגלות הפנימי והעצמי אצל היצר-הרע, "אל זר אשר בקרבך" (שכתוצאה מזה מפחדים הם מהגוים), ויזכרו שהם שייכים לעם אלקי אברהם יצחק ויעקב, וגם להם ניתנה התורה ומצוותיה, והוראת התורה היא - שכאשר מדובר אודות ענין הכרוך עם פיקוח נפש, צריכים לשאול את חוות-דעתם של המומחים לדבר, ובעניננו: אנשי הבטחון, שדעתם ברורה שהיו צריכים לסיים כבר את מבצע 'שלום הגליל', ועל-כל-פנים - לסיימו עתה.

ולמרות שקשה לתבוע מהם שיעמדו בתוקף המתאים ל"גאון יעקב"¹¹, הרי יכולים לתבוע מהם דבר קל יותר מזה (ובפרט על-ידי-זה שיתנו צדקה לזכותם) - שלא יתערבו כלל בעניני בטחון!

וכמדובר כמה-פעמים בארוכה אודות הכתוב בתורה שבכתב (שאפילו הצדוקים מודים בה) בנוגע לאופן הנהגת המלחמה - שקודם היציאה למלחמה הכריזו "מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישוב לביתו"¹². ולכאורה אינו מובן: כאשר הולכים למלחמה צריכים ריבוי אנשי צבא, ומובן, שכאשר נוסף עוד איש צבא, הרי זה מוסיף בנצחון המלחמה. ואם-כן, מדוע אומרים "מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישוב לביתו" - לכאורה, מוטב לפעול עליו שלא יהיה "ירא ורך הלבב"?!?

והתשובה לדבר, בפשטות: התורה מתחשבת עם טבע בני אדם, ולכן, כאשר מדובר אודות "איש הירא ורך הלבב", אין אפשרות להקדיש זמן כדי לחנכו שלא יהיה "הירא ורך הלבב", כי החינוך לזה דורש זמן רב, והיציאה למלחמה צריכה להיות תיכף ומיד ולכן אומרים לו "ילך וישוב לביתו", כדי שלכל הפחות לא יפריע לנצחון המלחמה - "לא ימס את לבב אחיו כלבבו".

וכמו-כן בנוגע לעניננו: היות שאין זמן לחנך את המדינאים שיעמדו בתוקף המתאים ל"גאון יעקב" [ובפרט כאשר הוא מחזיק את עצמו ל"חכם מכל האדם", והראיה - שבחרו בו לשבת על הכסא] - מבקשים מכל אחד מהם: תעשה טובה לעם ישראל ושב בביתך, "ילך וישוב לביתו"; ישלמו לך פנסיה, יתנו לך מכונית פרטית עם נהג צמוד, יקחו אותך לטיולים, יקחו אותך לישיבות המפלגה - העיקר שלא תתערב בענינים שאין לך שום מושג

(11) לשון הכתוב - תהלים מז, ה.

(12) שופטים כ, ח.

משיחת ליל ג' תמוז תשמ"ב

בהם, ואל תחווה את דעתך בעניני בטחון באופן הפכי מדעתם האחידה של כל אנשי הבטחון, תן למומחים בעניני בטחון לטפל ולקבוע כיצד להתנהג על-פי שיקולים בטחוניים!

מסיימים בטוב!

ולסיים בדבר טוב - נסיים בדברי הרמב"ם¹³: "לא שבט לוי בלבד אלא כל איש... אשר נדבה רוחו אותו... לעמוד לפני ה' לשרתו... יהיה ה' חלקו ונחלתו לעולם... ה' מנת חלקי וכוסי אתה תומך גורלי". כלומר, שהקב"ה שומר ומגין על גורלו של כל-אחד-ואחד מישראל.

וכדי למהר ולזרז את שמירת הקב"ה על כל-אחד-ואחד מישראל (כולל - על-ידי הפעולה של סיום המבצע כדי להבטיח את בטחונם של יהודי ארץ ישראל) - אתן עבור כל-אחד-ואחד מהמסובים שטר של דולר, כדי לתת זאת (ביחד עם הוספה משלו) לצדקה, בזמן העיקרי של נתינת הצדקה - בבוקר לפני התפילה, או על-כל-פנים קודם תפילת מנחה, ולתת זאת לזכות עצמו ולזכות כלל ישראל, ובמיוחד - לזכותם של חיילי 'צבא הגנה לישראל', שהם יצליחו לסיים את המבצע הנ"ל במיעוט הכי אפשרי של אבידות, ויתירה מזו: ללא כל אבידות.

[ועי"ז יחסכו קרבנות מיותרים גם בצד השני - כאמור לעיל שגם הם נבראו בצלם אלקים, ותפקידו של היהודי לדאוג גם לחייו של כל-אחד-ואחד משאר אומות העולם].

ויסיימו את המבצע הנ"ל בהתאם להוראת התורה שצריכים להתנהג על-פי דעתם של אנשי הבטחון, שלדעת כולם חייבים לסיים זאת בשלימות (כפי שאמרו בפירוש כמה פעמים). ויסיימו זאת ללא בלבולים מהמדינאים שערכו זאת עד עתה, וממשיכים באסיפותיהם, ואחריתם מי ישורנו - כי ההוספה בנתינת הצדקה לזכותם תפעל ש"יערה עליהם רוח ממרום"¹⁴ וילכו וישובו לביתם, ויתנו לאנשי הבטחון לנהל את כל הענינים הקשורים עם בטחון.

(13) הל' שמיטה וויבל פי"ג ג"ג.

(14) ישעי' לב, טו.

"קראתי ואין עונה"

והקב"ה יתן תוספת כח מכחו וחכמתו - לכל אלו שרוצים ויכולים לסיים את המבצע הנ"ל, שיצליחו לעשות זאת ללא כל בלבולים, וידעו שאין זה באופן של "כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה"¹⁵, אלא כפי שראו עד עתה נסים גלויים למעלה מדרך הטבע לגמרי, ויקויים היעוד⁹ "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", ועד שיפחדו להתחיל עם בני-ישראל.

ועל-ידי-זה יבטיחו את בטחונם ושלומם של יהודי ארץ ישראל גם כאשר נמצאים בימי הגלות האחרונים, שהדרך היחידה לזה היא - לא לוותר על עניני בטחון, ולסמוך על 'ניירות' שאין להם ערך כלל (כפי שהתנהגו בקעמפ-דייוויד, כנ"ל בארוכה), אלא להתנהג על-פי הוראת התורה, "תורת אמת" ו"תורת חיים", הוראה אמיתית בחיים - לשמוע לדעתם של אנשי הבטחון (ולא לשמוע לדעתם של המדינאים, ובפרט לאחרי שרואים את התוצאות שהם הביאו, ועוד ידם נטויה)!

וסוף-כל-סוף הרי המדינאים עצמם יתנו 'תודה' על זה שלא הניחו להם לעשות ענינים בלתי-רצויים, ענינים הגורמים לתוצאות איומות כפי שהיו בעבר, ולא דוקא בעבר של קעמפ-דייוויד, אלא אפילו בעבר הקרוב, לפני 10 ימים, 15-20 ימים, כאשר עיכבו את אנשי הבטחון שלא יוכלו למלא את תפקידם!

ומתוך דרכי נועם ודרכי שלום, ואהבת ישראל אמיתית (אפילו בין המדינאים ואנשי הבטחון), הקשורה עם אהבת התורה ואהבת הקב"ה, אשר "לא ינום ולא יישן שומר ישראל"⁸ - נזכה ללכת בשמחה ובטוב לבב לקראת קיום היעוד¹⁶ "לא ישא גוי אל גוי חרב", בביאת משיח צדקנו בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, במהרה בימינו ממש.

(מעובד ע"פ שיחת ליל ג' תמוז תשמ"ב)

(15) עקב ת, יז.

(16) ישעי' ב, ד.

ניסים גלויים – על-ידי חיילי ישראל

בדורנו זה, מודגשת ביותר זכותם של כל אחד-ואחד מישראל - כי כל יהודי הוא בבחינת "אוד מוצל מאש"¹. היינו, שלאחרי כל הגזירות המבהילות שהיו - נשאר מאמין בה' ובתורתו.

ובפרט כאשר מדובר אודות היהודים הנמצאים בארץ הקודש, "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית שנה ועד אחרית שנה"² - כמובן בפשטות גודל הזכות להמצא ב"אורא דארץ ישראל", ועד שענין זה מתבטא גם בנוגע לגשמיות וחומריות הגוף.

ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר אודות היהודים שמוסרים נפשם וגופם ממש בכל יום כדי להגן על ארץ הקודש וכל הדרים עליה - שזכותם גדולה ביותר, והם נמצאים במצב הכי נעלה, וכפי שהדבר מתבטא בנסים הגלויים שהקב"ה הראה להם בימים האחרונים, בקשר לפעולות הקשורות עם בטחונה של ארץ ישראל.

ומאחר שהקב"ה הראה נסים גלויים - הרי רצונו של הקב"ה הוא שכאשר מתחילים לעשות דבר טוב, ובפרט פעולה הקשורה עם פיקוח נפשות (בטחונם של היהודים הנמצאים בארץ הקודש), צריכים להשלים ולסיים את הפעולה לתכליתה.

ובהקדים המענה על השאלה הידועה - שהקב"ה מראה נס רק על-ידי צדיק הכי גדול, ואם-כן כיצד אומרים שראו נסים גלויים?

והתשובה לדבר, בפשטות:

ישנם עשרות סיפורים בש"ס ומדרשים אודות נסים שנעשו אפילו ע"י בעלי-חיים, ועל-אחת-כמה-וכמה על-ידי בני אדם, סוג ה"מדבר", וזאת - מבלי הבט על מעמדו ומצבו של זה שעל ידו מחליט הקב"ה לעשות נס לבני-ישראל!

זאת אומרת: הקב"ה אינו מוגבל כלל בשכלו של בן-אדם, ולכן, כאשר הקב"ה מחליט לעשות נס לבני-ישראל, יכול הוא להחליט לעשות נס זה אפילו על ידי בעל-חי, או על-ידי

(1) לשון הכתוב - זכריה ג, ב.

(2) עקב יא, יב.

"קראתי ואין עונה"

בן-אדם בכל מעמד ומצב שהוא - כפי שמחליט הקב"ה על ידי מי להראות את הנס, אפילו אם הדבר לא מוצא חן בעיני בשר ודם!

ומאחר שמצינו בתורה עשרות סיפורים אודות נסים שהראה הקב"ה לאו דוקא על-ידי צדיקים גדולים - הרי סיפורי התורה מהווים הוראה נצחית בכל זמן ובכל מקום, שהקב"ה יכול להראות נסים גלויים על ידי מי שהוא רוצה, ללא כל הגבלות בדבר.

ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר אודות בני אברהם יצחק ויעקב, ובפרט יהודים שעומדים במסירת נפש בפועל ממש כדי להגן על הארץ והדריים עליה - הרי בודאי שהם ה'כלים' הכי מתאימים שעל ידם יהיו נסים גלויים!

וכפי שהיה לאחרונה - שחיילי צבא הגנה לישראל ראו נסים גלויים: בכמה-וכמה מקומות אליהם הגיעו - ברחו מפניהם, "בשבעה דרכים ינוסו לפניך"³!

ומוכן בפשטות שחט-ושלום לומר שנסים גלויים אלו שראו במשך השבועות והימים האחרונים הם מצד "כחי ועוצם ידי"⁴ דבשר ודם - רחמנא ליצלן מלחשוב כך! אלא ודאי זהו אך ורק כחו ועוצם ידו של הקב"ה, "בגדול זרועך ידמו כאבן"⁵, שרק הוא יכול להראות נסים גלויים (בדוגמת הנסים שראו לאחרונה)!

ניסים נוספים - על-ידי "לב מלכים ושרים"!

נוסף לנסים הגלויים שראו אנשי הצבא - ישנם עוד ענייני נסים שלא שיערו כלל שכך יהיו פני הדברים:

הוזכר כבר בהזדמנויות קודמות שנשיא ארצות-הברית נסע ממדינה זו למשך עשרה ימים - שזה היה נס גלוי והוראה ברורה שישנם עשרה ימים שבהם יכולים לסיים את המבצע של הגנת ובטחון ארץ ישראל ללא כל לחץ מצד ארצות-הברית, מאחר שנשיאה אינו נמצא במקומו.

(3) לשון הכתוב - תבוא כח, ז.

(4) עקב ח, יז.

(5) בשלח טו, טז.

ולאחרי זה היו עוד תשעה ימים שבהם נסע ראש הממשלה מארץ ישראל לארצות-הברית - כדי שיוכלו לסיים פעולה זו במשך ימים אלו, ולא תהיה שום טענה נגדו, מאחר שהוא נמצא מעבר לים.

אבל בעוונותינו הרבים, לא ניצלו ימים אלו במילואן, רחמנא ליצלן! והנה, מאחר שהקב"ה הוא "א-ל רחום וחנון"⁶, נותן הוא עדיין אפשרות נוספת לסיים את הפעולה הנ"ל - בהראותו נס גלוי נוסף:

כאשר ראש הממשלה בא לעיר הבירה של ארצות-הברית - נפעל שינוי ביחס כלפי היהודים והערבים מן הקצה אל הקצה: אף אחד לא שיער שארצות-הברית תסכים ותתמוך במצב הקיים עתה, שהרי יום אחד לפני-זה היתה התנגדות גמורה לדבר, ואף-על-פי-כן נפעל שינוי מן הקצה אל הקצה. היינו, לא זו בלבד שלא הפעילו לחץ על ישראל, אלא אדרבה: הוסיפו בעזר ובסיוע לישראל!

ואם תמצי לומר - הרי נסים אלו אינם קטנים יותר מהנסים שראו חיילי צבא הגנה לישראל!

ונוסף לזה היה עוד נס (לא קטן יותר): ה"חילופי גברא" במדינה זו (החלפת שר החוץ של ארצות-הברית) נעשית בעצלתיים - שזוהי הוראה ברורה שיכולים וצריכים לנצל ימים אלו באופן המתאים ללא כל לחץ, כי ישנו תירוץ עבור כל "עמי הארץ" שיש לתת שהות זמן עד ששר החוץ החדש ילמד את התפקיד ויוכל למלא את מקומו של שר החוץ הקודם, והוא צריך לערוך היכרות עם כל הגורמים הקשורים בדבר, ולהתרגל לזה.

ומובן, שאין להאריך בענינים אלו, היות והם ענינים שהשתיקה יפה להם!

לנצל את ההזדמנות האלו!

והנה, מאחר שהקב"ה הראה נסים גלויים בכל הענינים האמורים לעיל - הרי אף-על-פי שלא ניצלו את ההזדמנויות הקודמות. אף-על-פי-כן, צריכים על-כל-פנים לנצל את הימים הבאים באופן המתאים. היינו, לסיים את הפעולה שנועדה להבטיח את בטחונם של יהודי

(6) לשון הכתוב - תשא לד, ו. תהלים פו, טו.

"קראתי ואין עונה"

ארץ ישראל שיוכלו להיות במעמד ומצב של "ושכבתם ואין מחריד"⁷, כי "חרב לא תעבור בארצכם", אפילו "חרב של שלום"⁸ (על-ידי חיילי האו"ם - אוי ואבוי ל"שלום" שהם מסוגלים להביא!).

וסיום פעולה זו תהיה מתוך בטחון אמיתי ובטחון גמור בקב"ה - שאז יראו נסים גלויים גם מכאן ולהבא, ובדרכי נועם ודרכי שלום, היינו, שלא יהיו זקוקים לענין של מלחמה כלל, כי על-ידי יראת הקב"ה אצל כל-אחד-ואחד מישראל, יקויים היעוד⁹ "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", ומאחר שהם יברחו - לא יהיה צורך במלחמה כלל. וכמדובר כמה-פעמים שסיום הפעולה הנ"ל היא הדרך היחידה (על-פי דרך הטבע) כדי להבטיח שעל-כל-פנים מכאן ולהבא יוכלו יהודי ארץ ישראל להיות במעמד ומצב של "ושכבתם ואין מחריד", גם כאשר נמצאים בסוף זמן הגלות.

(מעובד ע"פ שיחת ד' תמוז תשמ"ב)

(7) בחוקתי כו, ו.

(8) תענית כב, ב.

(9) תבוא שם, י.

משיחות כ"ב סיון, ג'ז' תמוז תשמ"ב

שיחה זו שהוגהה על-ידי הרבי מסכמת את שלושת השיחות -
כ"ב סיון, ג' תמוז, ז' תמוז.

סיום מבצע 'שלום הגליל' - הכרח גמור!

איתא בשולחן-ערוך הלכות שבת¹: "נכרים שצרו על עיירות ישראל, אם באו על עסקי ממון אין מחללין עליהם את השבת, ואם באו על עסקי נפשות, ואפילו באו סתם, ויש לחוש שמא באו על עסקי נפשות, ואפילו עדיין לא באו אלא ממשמשים לבא, יוצאים עליהם בכלי זיין ומחללין עליהם את השבת, ובעיר הסמוכה לספר, אפי' אינן רוצים לבא אלא על עסקי תבן וקש מחללין עליהם את השבת שמא ילכדו העיר ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם".

וכמדובר כמה-פעמים שהלכה זו אינה קשורה עם קדושת ארץ ישראל כלל, אלא כן הוא גם בעיירות בחוץ לארץ, ובזמן הגלות - כאשר ישנו מצב של סכנה ופקוח-נפש, חייבים לצאת בכלי זיין כמפורש במסכת עירובין²: נהרדעא שבבבל.

ומזה מובן גודל ההכרח לסיים את הפעולה שנועדה להסיר את הסכנה לבטחונם של היהודים הנמצאים בארץ ישראל, הן בגליל - בצפון, והן בדרום, הן במזרח והן במערב, בכל ארץ ישראל לגבולותיה, שיוכלו לחיות במעמד ומצב של "ושכבתם ואין מחריד"³ (גם קודם הגאולה). ואין להשאיר את הפעולה באמצע, ועוד, בהעדר סיום הפעולה הרי, בלשון הכתוב⁴ - "והיה אשר תותירו מהם לשיכים בעיניכם ולצנינים בצדיכם גו"⁵!

וכפי שמכריזים אנשי הצבא, שהם המומחים לעניני בטחון, שמטעמי בטחון טהורים (ללא שיקולים מדיניים) חייבים לסיים את הפעולה בשלימותה. וכמדובר כמה-פעמים שהתורה קובעת שבעניני בטחון צריכים להתנהג על-פי חוות-דעתם של המומחים לעניני בטחון, כשם שבעניני רפואה צריכים להתנהג על-פי חוות-דעתם של הרופאים.

ונוסף לזה:

(1) טושו"ע ואדה"ז אר"ח סשכ"ט ס"ו.

(2) מה, א.

(3) בחוקותי כו, ו.

(4) מסעי לג, נה.

"קראתי ואין עונה"

רק סיום הפעולה בשלימותה, באופן שיובטח בטחונם ושלומם של כל היהודים הנמצאים בארץ הקודש - יכולה להצדיק את הקרבנות שנפלו למען פעולה זו ה' - יקום - דמם, שכל אחד מהם הוא "עולם מלא", ופיקוח נפשו של כל אחד מהם דוחה את כל התורה כולה, ולכן, מאחר שהיה הכרח לערוך פעולה זו כדי להבטיח את בטחונם ושלומם של היהודים בארץ הקודש, מוכרחים לסיים את הפעולה בשלימותה, כדי להצדיק - עד כמה שאפשר - את הקרבנות שנפלו ובפרט שעל-ידי-זה ימנעו קרבנות נוספים, שלא תאבד עוד אפילו נפש אחת מישראל, שהיא "עולם מלא"⁵.

הקב"ה "מאותת" - לסיים המבצע!!!

ובפרט לאחרי שהקב"ה הראה נסים גלויים בפעולה זו - ניצחון למעלה מהמשוער לגמרי, כי הפעולות שהיו אמורות להתבצע במשך יומיים בוצעו בפועל במשך יום אחד (ואפילו פחות מזה) בלבד, ועד שכל אנשי הצבא אמרו פה אחד שראו בעיני בשר נסים גלויים למעלה מדרך הטבע - "יד ה' עשתה זאת"⁶.

וכפי שידועים סיפורי אנשי הצבא - שבכמה-וכמה מקומות שראו שבאים יהודים, ברחו לכל עבר, "בשבעה דרכים ינוסו לפניך"⁷, ולא היה צורך להשתמש בכלי נשק.

ומאחר שהקב"ה הראה נסים גלויים בפעולה זו - הרי בודאי שרצונו הוא שיסיימו פעולה זו בשלימותה, בהתאם להוראת התורה להתנהג על-פי דעת המומחים לענייני בטחון.

ובהקדים המענה על השאלה הידועה - שהקב"ה מראה נס רק על-ידי צדיק הכי גדול, ואם-כן כיצד אומרים שראו נסים גלויים?

והתשובה לדבר, בפשטות:

ישנם עשרות סיפורים בש"ס ומדרשים אודות נסים שנעשו אפילו על-ידי בעלי-חיים, ועל-אחת-כמה-וכמה על-ידי בני אדם, סוג ה"מדבר", וזאת - מבלי הבט על מעמדו ומצבו של זה שעל ידו מחליט הקב"ה לעשות נס לבני-ישראל!

(5) סנהדרין פ"ד מ"ה.

(6) לשון הכתוב - ישע' מא, כ. איוב יב, ט.

(7) תבוא כח, ז.

משיחות כ"ב סיון, ג'ז' תמוז תשמ"ב

זאת אומרת: הקב"ה אינו מוגבל כלל בשכלו של בן-אדם, ולכן, כאשר הקב"ה מחליט לעשות נס לבני-ישראל, יכול הוא להחליט לעשות נס זה אפילו על ידי בעל-חי, או על-ידי בן-אדם בכל מעמד ומצב שהוא - כפי שמחליט הקב"ה על-ידי מי להראות את הנס, אפילו אם הדבר לא מוצא חן בעיני בשר ודם!

ומאחר שמצינו בתורה עשרות סיפורים אודות נסים שהראה הקב"ה לאו דוקא ע"י צדיקים גדולים - הרי סיפורי התורה מהווים הוראה נצחית בכל זמן ובכל מקום, שהקב"ה יכול להראות נסים גלויים על ידי מי שהוא רוצה, ללא כל הגבלות בדבר.

ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר אודות בני אברהם יצחק ויעקב, ובפרט יהודים שעומדים במסירות נפש בפועל ממש כדי להגן על הארץ והדרים עליה - הרי בודאי שהם ה'כלים' הכי מתאימים שעל-ידם נסים גלויים!

ומוכן בפשטות שחס-ושלום לומר שנסים גלויים אלו שראו במשך השבועות והימים האחרונים הם מצד "כחי ועוצם ידי"⁸ של בשר ודם (אפילו כאשר מדובר אודות יהודי, ויהודי שיש לו מעלות) - רחמנא ליצלן מהאי דעתא! אלא ודאי זהו אך ורק כחו ועוצם ידו של הקב"ה, "בגדול זרועך ידמו כאבן"⁹, שרק הוא יכול להראות נסים גלויים (בדוגמת הנסים שראו לאחרונה)!

לא מנצלים את ה"סייעתא דשמיא"!

נוסף לנסים הגלויים שראו אנשי הצבא - ישנם עוד ענייני נסים שלא שיערו כלל שכך יהיו פני הדברים:

הודיעו מלכתחילה שנשיא ארצות-הברית עוזב את 'עיר הבירה' למשך עשרה ימים, וזו היתה הוראה ברורה שיכולים לערוך פעולה זו ללא כל לחץ מצד ארצות-הברית [שהם היחידים שיש מקום להתחשב עמהם, מאחר שבדרך הטבע הם נותנים כסף וכלי נשק] למנוע ולעכב פעולה זו, וזאת - למרות שגם כאשר נשיא ארצות-הברית נמצא בגרמניה או באנגליה וכיוצא-בזה, יכול הוא להתקשר טלפונית ולהפעיל לחץ מכל מקום שבו הוא

(8) עקב ח, יז.

(9) בשלח טו, טז.

"קראתי ואין עונה"

נמצא - ואף-על-פי-כן, לא הופעל לחץ כזה, וזו היתה הוראה ברורה שנותנים משך זמן של עשרה ימים כדי לערוך פעולה זו בשלימותה, ללא כל לחץ מדיני!

ולכן, במשך עשרה ימים אלו יכלו לסיים את המבצע בשלימותו, ולהסיר לגמרי את הסכנה (בדרך הטבע) המאיימת על בטחונם של יהודי ארץ ישראל. וכל זה - אפילו מבלי להתחשב בנסיים הגלויים שראו אנשי הצבא, היינו, אפילו בדרך הטבע יכול לסיים זאת במשך עשרה ימים; ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר ראו - החל מהיום הראשון - שזהו נצחון שלמעלה מדרך הטבע לגמרי (כפי שאמרו אנשי הצבא), הרי בודאי שהיו יכולים לסיים זאת בפחות מעשרה ימים!

ולאחרי זה היתה הזדמנות נוספת לסיים את מבצע 'שלום הגליל' - כאשר "ראש הממשלה" בא לארצות-הברית למשך עשרה ימים (לערך) מתוך תקווה שינצלו ימים אלו כדי לסיים זאת, וכאשר יבואו בטענה: היתכן?! - יהיה לו 'תירוץ' שכל זה קרה כאשר הוא לא היה בשעת מעשה, ולכן לא היה יכול למנוע זאת (על-דרך האמור לעיל בנוגע לנשיא ארצות-הברית). וכאמור לעיל - למרות שכולם יודעים שגם כאשר נמצאים בריחוק מקום מקבלים את כל הידיעות על-ידי הטלפון, בכל זאת, כלפי חוץ מספיק ה'תירוץ' הנ"ל.

ולכן, אם היו מנצלים את הזמן שראש הממשלה היה בארצות-הברית, והיו מסיימים את הפעולות הנ"ל - היו כולם מרוצים מזה; אמנם "אין מורין כן", ומשום זה נסע ראש הממשלה בכדי שיהיה לו 'תירוץ' שהוא לא ידע. אך למרות זאת, אם היו עושים זאת בפועל היו כולם מרוצים מזה, כי הדבר היה מביא תועלת גם לצד השני, שחלק מהם ישארו בחיים (מה-שאינ-כן כאשר הדבר נמשך והולך, שאז נפצעים ונהרגים גם הם), ולכן היו כולם מרוצים מזה, והיו מודים על פעולות הנ"ל;

אבל בעוונותינו הרבים, לא ניצלו ימים אלו במילואן, רחמנא ליצלן!

והנה, מאחר שהקב"ה הוא "א-ל רחום וחנון"¹⁰, נותן הוא עדיין אפשרות נוספת לסיים את הפעולה הנ"ל - בהראותו נס גלוי נוסף:

כאשר ראש הממשלה בא לעיר הבירה של ארצות-הברית - נפעל שינוי ביחס כלפי היהודים והערבים באופן דמן הקצה אל הקצה; אף אחד לא שיער שארצות-הברית תסכים

(10) לשון הכתוב - תשא לד, ו. תהלים פו, טו.

משיחות כ"ב סיון, ג'ז' תמוז תשמ"ב

ותתמוך במצב הקיים עתה, שהרי יום אחד לפני-זה היתה התנגדות גמורה לדבר, ואף-על-פי-כן נפעל שינוי מן הקצה אל הקצה. היינו, לא זו בלבד שלא הפעילו לחץ על ישראל, אלא אדרבה: הוסיפו בעזר ובסיוע לישראל (למרות שלעת-עתה אין מפרסמים זאת)!
ואם תמצי לומר - נסים הנ"ל אינם קטנים יותר מהנסים שראו חיילי צבא הגנה לישראל!

נוסף לזה היה עוד נס (לא קטן יותר): ה"חילופי גברא" במדינה זו (החלפת שר החוץ של ארצות-הברית) נעשית בעצלתיים - שזוהי הוראה ברורה שיכולים וצריכים לנצל ימים אלו באופן המתאים ללא כל לחץ, כי ישנו תירוץ עבור כל "עמי הארץ" שיש לתת שהות זמן עד ששר החוץ החדש ילמד את התפקיד ויוכל למלא את מקומו של שר החוץ הקודם, והוא צריך לערוך היכרות עם כל הגורמים הקשורים בדבר, ולהתרגל לזה.
ומובן, שאין להאריך בענינים אלו, כי הם ענינים שהשתיקה יפה להם!

והנה, מאחר שהקב"ה הראה נסים גלויים בכל הענינים האמורים לעיל - הרי אף-על-פי-שלא ניצלו את ההזדמנויות הקודמות. בכל זאת, צריכים על-כל-פנים לנצל את הימים הבאים באופן המתאים. היינו, לסיים את הפעולה שנועדה להבטיח את בטחונם של יהודי ארץ ישראל.

הסיבה האמיתית - "הגוי אשר בקרבך"!

והנה, למרות כל האמור לעיל - ישנם מדינאים המעדיפים שיקולים פוליטיים על פני שיקולים בטחוניים:

מדינאים אלו באו עם חשבונות מבהילים, היפך השכל והטבע לגמרי, וטענו שצריכים להפסיק ולא לסיים את הפעולה בהתאם לתכנית שנקבעה מראש - מפני הפחד שלהם מהגוים!

אנשים אלו ערכו אסיפות, "עוצו עצה" ו"דברו דבר"¹¹, והצליחו אמנם לעכב את תהליך הפעולה במדה מסויימת, ולכן נמצאים עתה במעמד ומצב שבו נמצאים!

(11) ראה ישעיה' ח, י.

"קראתי ואין עונה"

וכאמור: סיבת הדבר היא - פחד שוא מפני הלחץ של אומות-העולם, בה בשעה שהיתה הוראה ברורה שלא יהיה כל לחץ מדיני, כדי לתת אפשרות לסיים את הפעולה בשלימות!
[ובפרט כאשר רואים בפועל שהעולם נמצא במעמד ומצב של "וסכסכתי מצרים במצרים"¹², היינו, שהגוים ושונאי ישראל עסוקים במלחמות שלהם, בינם לבין עצמם, ואין להם פנאי לעסוק בענינים אחרים (שזהו הטעם, בפשטות, לבחירת זמן זה דוקא לשם עריכת פעולה זו) - הרי בודאי שזהו הזמן המתאים לסיים ולהשלים פעולה זו בשלימותה, ובדרך הטבע - הרי זו גם אפשרות להשלים זאת באופן הכי טוב ויעיל, תוך מינימום של קרבנות].

אבל אף-על-פי-כן הפחד שלהם מפני הגוים הוא גדול כל-כך - עד שהם מתנהגים באופן שהגוים עצמם לא חשבו לתבוע זאת מהם!
הסיבה האמיתית לתופעה של פחד מהגוים היא - הפחד והשפלות בפני ה'גוי' שקייט' שבקרבו, שזוהי נפשו הבהמית, "א-ל זר אשר בקרבך"¹³, שאין לך גלות גדולה מזו כאשר אדם מפחד מפני ה'גוי' שקייט' אשר בקרבו, וככל שיהיה מעמדו ותפקידו האישי באופן מכובד - הרי הוא נמצא בגלות עמוקה ביותר!

לא לומדים דבר מטעויות העבר!!!

אין זו הפעם הראשונה שעושים טעות כזו - להעדיף את חוות-דעתם של המדינאים לעומת חוות-דעתם של אנשי הצבא המומחים לעניני בטחון, זוהי טעות שחזרה ונשנתה כמה פעמים: בחתימת החוזה האומלל של קעמפ-דייוויד, במלחמת יום הכיפורים, במלחמת ששת הימים, ובמלחמת סיני - שבכל פעם העדיפו את חוות-דעתם של ה"מדינאים", למרות שזו היתה בניגוד מוחלט לחוות-דעתם של אנשי הצבא המבוססת על טעמים בטחוניים, כפי שהם אמרו בפירוש (ואמרו זאת גם במבצע שלום הגליל) שהדבר יביא לקרבנות נוספים רחמנא ליצלן!

(12) שם יט, ב.
(13) ראה שבת קה, ב.

משיחות כ"ב סיון, ג'ז' תמוז תשמ"ב

בשביל שיקולים פוליטיים של 'מדינאים' - מאבדים קרבנות מבני-ישראל (שכל אחד מהם הוא "עולם מלא"), ללא כל תועלת!

בקשר למלחמת יום הכיפורים הודתה ראש הממשלה דאז שאם היו שומעים לדעתם של אנשי הבטחון והיו מכריזים 'גיוס' בזמן המתאים, היו חוסכים (בדרך הטבע) מאות קרבנות של בני-ישראל! - כפי שהיא עצמה פירסמה זאת בכתב ובדפוס, "למען ישמעו וייראו"!

והנה, מאות קרבנות אלו היו בטוחים שעל-כל-פנים מכאן ולהבא לא יחזרו שוב על טעות זו - ואף-על-פי-כן, חזרו שוב על אותה הטעות בחתימת ההסכמים בקעמפ-דייוויד:

בקעמפ-דייוויד החזירו שטחים נרחבים החיוניים ביותר לבטחונה של ארץ ישראל (כדי שלא יוכלו לפגוע ממצרים במערבה של ארץ ישראל) - כפי שמכריזים ומרעישים עתה (בנוגע למבצע שלום הגליל) שבהכרח להרחיק את השונא מהגבול למרחק כזה שלא יוכלו להפגיז את ישובי הגליל - ואף-על-פי-כן החזירו שטחים בטחוניים אלו!

החזירו את בארות הנפט - שזהו ה'נשק' העיקרי בימינו אלו על-פי דרך הטבע (והרי הקב"ה רוצה שכל ענין יהיה בדרך הטבע), ולא רק בשעת מלחמה, אלא זהו מיצרך חיוני ביותר שבלעדו אי אפשר לנהל את המשק!

ותירה מזו: בארות נפט אלו לא היו תחת בעלותם (של יהודים שבארץ), ואם-כן הם אינם הבעלי בתים החוקיים שיוכלו לתת למצרים את בארות הנפט: על-פי החוק הבינלאומי (לא רק על-פי תורה) שייכים בארות הנפט לאותן חברות שהשקיעו בחפירת הבארות ושאיבת הנפט, ולמרות זאת, החזירו את בארות הנפט ללא בעלות חוקית עליהם, ולכן, עתה יש צרות צרורות מהבעלי-בתים החוקיים של בארות הנפט, כי הם תובעים מאות מליוני דולרים עבור בארות הנפט!

ולאחרונה גילו כבר שנוסף על החזרת שטחים בטחוניים והחזרת הנפט - עלה הדבר (קיום החוזה דקעמפ-דייוויד) על-פי הודעות רשמיות - לעת-עתה בהון תועפות: 17 בליון דולר; ועדיין אין זה הסוף!

והעיקר: אנשי הצבא שפכו את דמם עבור שטחים בטחוניים אלו, מתוך אמונה פשוטה שעל-ידי-זה מגינים על בטחונה של ארץ ישראל ובטחונם של בני-ישראל, ואם-כן, כאשר

"קראתי ואין עונה"

מחזירים שטחים בטחוניים אלו - הרי הקרבנות שנפלו מבני-ישראל (שאפילו אחד מהם הוא "עולם מלא") הם ללא כל תועלת בדרך הטבע!

המצרים השתוקקו להסכם - בכל מחיר!!!

וכמדובר כמה-פעמים - כל מה שהחזירו בקעמפ-דייוויד היה מיותר לגמרי, והחזירו זאת על לא דבר:

אם היו עומדים בתוקף שלא להחזיר את השטחים הבטחוניים ושלא להחזיר שדות הנפט - היו חותמים את "הסכם השלום" גם באופן כזה, והראיה: הצד שכנגד תבע שיחזירו את ירושלים העתיקה, ואף-על-פי-כן, כאשר עמדו בתוקף והבהירו שזהו דבר שלא בא בחשבון - חתמו את "הסכם השלום" גם בלי החזרת ירושלים העתיקה. וכמו-כן מובן בנוגע לשטחים הבטחוניים ושדות הנפט, שאם היו עומדים בתוקף שלא להחזיר זאת, היו חותמים את "הסכם השלום" באופן כזה!

וטעם הדבר: מצרים היתה אז במצב של בהלה ומבוכה, העדר הכלכלה והעדר הסדר, ונשיא מצרים דאז פחד מפני הפיכה בשלטון (כפי שמפחדים עתה בערב-הסעודית, בסוריה, בירדן וכו'). ולכן, היה מוכרח להראות לכל העולם כולו, ובפרט לתושבי מצרים, שהוא השיג "הסכם שלום" עם ישראל. וכמו-כן בנוגע לנשיא ארצות-הברית דאז - שהיה מוכרח להשיג הסכם שלום בין ישראל ומצרים כדי להציל את יוקרתו האישית בחשבו שעל-ידי-זה יבחר שנית לתפקיד נשיא ארצות-הברית, ולכן, בכל אופן היו מוכרחים לצאת מקעמפ-דייוויד עם "חוזה השלום".

ובהזדמנות זו ניסה נשיא מצרים להשיג הישגים נוספים (מלבד עצם חתימת "חוזה השלום"): הוא ניסה ללחוץ שיחזירו את ירושלים העתיקה, וכאשר ה' עזר שעמדו בתוקף שלא להחזיר את ירושלים העתיקה, הרפה ללחוץ על ענין זה, כי השגת "חוזה השלום" היתה חשובה עבורו יותר מאשר החזרת ירושלים העתיקה. ובאותה מידה ניסה להשיג את השטחים ושדות הנפט, אבל מובן בפשטות שאם היו עומדים בתוקף שלא להחזיר זאת, היו חותמים את "הסכם השלום" גם ללא קבלת דברים אלו, כי חתימת "הסכם השלום" היתה חשובה לנשיא מצרים (ולנשיא ארצות-הברית) יותר מאשר השגת שטחים נרחבים במדבר!

משיחות כ"ב סיון, ג'ז' תמוז תשמ"ב

זאת אומרת: ככל ש"הסכם השלום" היה חשוב בעיני המדינאים של ארץ ישראל (בחשבם שעל-ידי-זה ימנעו מלחמות), היה הדבר חשוב יותר לנשיא מצרים - כדי להציל את שלטונו במצרים, ולכן, בכל מקרה היה מוכן לחתום על "הסכם שלום" גם אם היו עומדים בתוקף שלא להחזיר את השטחים הבטחוניים ושדות הנפט, כשם שעמדו בתוקף שלא להחזיר את ירושלים העתיקה. ובפרט ששדות הנפט וכו' חיוניים לבטחונה של ארץ ישראל (על-פי דרך הטבע) יותר מאשר ירושלים העתיקה!

ולכן: גם אם היו מחזירים למצרים דבר סמלי בלבד - ד' אמות על ד' אמות ממדבר סיני, בחלק הסמוך למצרים (לקהיר) - היו יוצאים גם אז בקול תרועה אודות חתימת "הסכם שלום", והיו מחבקים ומנשקים איש לרעהו, וכל זה היה יכול להיות באופן ששדות הנפט והשטח הבטחוני של מאות קילומטרים המפסיק בין מצרים לישראל [כפי שצועקים עתה בפה מלא שכדי שיוכלו לישון במנוחה בגבול הצפון של ארץ ישראל, מוכרחים שטח של הפסק שיהווה 'רצועת בטחון'] - היה נשאר בידי ישראל!

והטענה הידועה שעל-ידי "הסכם שלום" מנעו עתה חזית נוספת (עם מצרים) - הרי אדרבה: אם היו עומדים בתוקף שלא להחזיר ענינים אלו (היפך ממה שעשו בקעמפ-דייוויד), לא היו צריכים להלחם עתה בלבנון!

וכמדובר כמה-פעמים - כדי למנוע מלחמה על-פי דרך הטבע, הרי זה דוקא על-ידי-זה שמטילים אימה ופחד על הצד שכנגד שיפחד לצאת במלחמה; מה-שאינ-כן כאשר נתנים לו את שדות הנפט (שזהו הנשק הכי חשוב) ואת השטחים הבטחוניים, הרי הוא רואה שמפחדים ממנו, ועל-ידי-זה 'מגרים' אותו עוד יותר!

נוסף לזה: ידוע שלמחבלים נמסר מידע צבאי על-ידי מצרים כתוצאה מהסודות שגילו היהודים למצריים בעקבות הסכם השלום.

אולי סוף סוף ילמדו קצת לקח:

לכאורה: "אין צועקין על העבר", ואם-כן מהי התועלת לדבר עתה אודות הטעויות שעשו בקעמפ-דייוויד וכיוצא-בזה, מהי התועלת לדבר בגנותם של ישראל, ולצער את בני-ישראל על-ידי שמיעת דברים אלו?! - אלא כל זה הוא כדי להזהיר שלא יעשו שוב אותה

"קראתי ואין עונה"

טעות שנעשתה כבר כמה פעמים - להעדיף את דעת המדינאים על דעת אנשי הצבא שהם המומחים לענייני בטחון!

וכאמור לעיל - בפרטים מסויימים חזרו כבר על אותה טעות גם עתה, כאשר לא סיימו את מבצע שלום הגליל בימים הראשונים (כאשר נשיא ארצות-הברית נסע ממקומו, וכן לאחר-זה - "ראש הממשלה" נסע מארץ ישראל לארצות-הברית), בהתאם לחוות-דעתם של אנשי הצבא שעל-ידי-זה יחסכו קרבנות, ואף-על-פי-כן לא עשו כן, מפני התנגדותם של המדינאים!

ומדינאים אלו ממשיכים לעכב את סיום מבצע שלום הגליל, ובגללם נופלים קרבנות נוספים רחמנא-ליצלן, שכל אחד מהם הוא "עולם מלא", ונוסף לזה ישנם פצועים רבים! וכל זה - מפני שהמדינאים אינם מוכנים להודות על טעותם בזה שעכבו וממשיכים לעכב את סיום המבצע!

לראש הממשלה בתקופת מלחמת יום הכיפורים היה התוקף להודות בגלוי על הטעות שעשתה בהעדיפה את דעת המדינאים לעומת דעת אנשי הבטחון, שעל-ידי-זה נפלו מאות קרבנות ומאות פצועים, ללא כל צורך! - אבל מדינאים אלו אינם מוכנים להודות על טעותם, ולא זו בלבד אלא הם ממשיכים לעכב את סיום המבצע!

והנה, גם אחרי שכבר נעשתה הטעות הנ"ל (שלא סיימו את מבצע שלום הגליל עד עתה) - הרי מצד רחמיו המרובים של הקב"ה עדיין לא נשללה האפשרות לסיים את הפעולה (דמבצע שלום הגליל), ויכולים עדיין לסיים מתוך מיעוט קרבנות, או אפילו ללא קרבנות כלל, וזאת - כאשר ישמעו לדעתם של אנשי הצבא.

ויהי-רצון שבפעם הזו לא יעשו את אותה הטעות שנעשתה בפעמים הקודמות - אלא יסיימו פעולה זו בשלימותה.

ולא להתפעל מהפחדנים שמנסים למנוע זאת, ומוכן בפשטות שאין מה להתפעל מהם - כי כאשר שואלים אותם: היתכן שאתם דורשים לעשות אותה טעות שנעשתה בפעמים הקודמות, הרי ראיתם בפועל מה היו התוצאות דטעות זו?! - אין להם מה להשיב! וזוהי התשובה הברורה ביותר!

משיחות כ"ב סיון, ג'ז' תמוז תשמ"ב

ו"יערה עליהם רוח ממרום"¹⁴ - שגם הם ישנו את דעתם, וכולם יחד יעמדו "כאיש אחד בלב אחד" - "נגד ההר"¹⁵, כדי לקבל על עצמם להתנהג על-פי הוראות הקב"ה, "ה' אלקי הצבאות", בתורתו - "תורת אמת" ו"תורת חיים", הוראה אמיתית בחיי היום-יום, הן בנוגע לחיים הפרטיים בתור אדם פרטי, ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר אודות חייו בתור איש-ציבור, ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר אודות ענין כללי הנוגע לבטחונם ושלומם של בני-ישראל.

וכאשר יחליטו גם הם להתנהג על-פי רצונו של הקב"ה - הרי בודאי שלא יחליטו לעשות את הטעות שנעשתה בפעמים הקודמות, וגם דעתם תהיה שיש לסיים פעולה זו בשלימותה.

שליחותם של אנשי הצבא - בכוחו של ה'

והנה, אנשי הצבא שזכו להגן על ישובי בני-ישראל מתוך מסירת נפש בגופם - ימשיכו הם במילוי תפקידם ושליחותם להבטיח (בדרכי הטבע) את בטחונם ושלומם של בני-ישראל, ויסיימו פעולה זו בשלימותה.

ומובן, שאנשי הצבא ממלאים את תפקידם ושליחותם באופן ש"אנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר", "ובשם אלקינו נדגול"¹⁶, ואין זה באופן ד"כחי ועוצם ידי"⁸ חס-ושלום, אלא יודעים שכאשר נמצאים עדיין בחושך כפול ומכופל דזמן הגלות, רוצה הקב"ה שישתמשו בנשק גשמי, ויעשו פעולות בדרך הטבע להבטחת בטחונם ושלומם של בני-ישראל.

וכאשר הולכים בכחו של הקב"ה, ומקיימים הוראותיו [כולל - קיום הוראת הקב"ה שאסור לוותר על שטחים מארץ ישראל (או שטחים החיוניים לבטחונה של ארץ ישראל) שניתנו לבני-ישראל על-ידי הקב"ה, גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות (שלכן ישנם שטחים מארץ ישראל שעדיין לא ניתנו לבני-ישראל, כי צריכים להמתין לביאת משיח צדקנו)] - עוזר הקב"ה שלא יצטרכו להשתמש בנשק בפועל ממש, כי עצם הידיעה שישנם כלי נשק תפיל אימה ופחד על הצד שכנגד, עד שיברחו על נפשם.

(14) ישעי' לב, טו.

(15) יתרו יט, ב. וברש"י שם

(16) תהלים כ, ו.ח.

"קראתי ואין עונה"

ולכן, צריכים להשתדל לחזק את הקשר של אנשי הצבא לכל עניני יהדות, ולכל לראש - בטחון אמיתי ב"ה' אלקי הצבאות", שהוא המנהיג של כל הצבאות, החל מ"צבאות השם", צבאו של הקב"ה, ובענינו - "צבא הגנה לישראל", שזכו להגן על ישובי בני-ישראל מתוך מסירת נפש ממש.

וכדי לחזק את בטחונם ב"ה' אלקי הצבאות" - צריכים לחזק את הקשר שלהם לכל עניני יהדות, עד למעמד ומצב דקיום כל עניני התורה ומצוותיה בחיי היום יום.

ובמיוחד - על-ידי קיום מצות תפילין, כדרשת חז"ל¹⁷ שהכתוב¹⁸ "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך" - קאי על תפילין שבראש.

ועל-דרך-זה ישנו ענין מיוחד הנפעל על-ידי כתיבת אות בספר תורה לזכותו של כל-אחד-ואחד הנמצא ב"צבא הגנה לישראל" - שבודאי השתדלו לרשום את כל-אחד-ואחד מהם באחד מספרי התורה הכלליים - כי על-ידי-זה מתקשר כל-אחד-ואחד מהם בקשר אמיתי ונצחי עם עוד 304,804 יהודים (כמספר האותיות שבספר תורה), וכאשר הצד שכנגד רואה (כי "מזלייהו חזי"¹⁹) שכל יהודי קשור והולך ביחד עם עוד 304,804 יהודים - הרי זה מטיל עליו אימה ופחד, ולא זו בלבד שאינו מתחיל במלחמה, אלא הוא בורח כל עוד נפשו בו.

וכאשר הולכים בכחו של הקב"ה, "בשם ה' אלקינו נזכיר", ומכריזים בכל הזדמנות שכל ענין נעשה "בעזר השם" ו"בסייעתא דשמיא", ומניפים את הדגל של הקב"ה, "בשם אלקינו נדגול", היינו, שמכריזים ש"ה' אלקי הצבאות" הולך בראש - אזי זוכים לקיום היעוד "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך". וכמו-שכתוב⁷ "בדרך אחד יצאו אליך ובשעה דרכים ינוסו לפניך", וכל אחד מאנשי הצבא ממלא את תפקידו ושליחותו בתכלית השלימות, וחוזר לארצנו הקדושה בריא ושלם בנשמתו ובגופו.

ועל-ידי-זה פועלים שגם כאשר נמצאים בזמן הגלות יהיו בני-ישראל במעמד ומצב של בטחון ושלום, וככתוב "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד... וחרב לא תעבור

(17) ברכות ו, א.

(18) תבוא כח, י.

(19) מגילה ג, א.

משיחות כ"ב סיון, ג'ז' תמוז תשמ"ב

בארצכם"³, אפילו "חרב של שלום"²⁰ - חיילי האו"ם וכיוצא-בזה, כי כל ארץ ישראל לגבולותיה תהיה ביד בני-ישראל, באופן של שלום אמיתי. ועל-ידי-זה מתחזק בטחונם של כל בני-ישראל בכל מקום שהם.

הוספה במצוות – לחיזוק הנוגעים בדבר

דובר כמה-פעמים שכאשר יהודי מוסיף בעניני התורה ומצוותיה בכל מקום שהוא - הרי על-ידי-זה באה הוספה בהמשכת ברכותיו של הקב"ה לכל בני-ישראל, מאחר שכל יהודי הוא חלק מכללות עם ישראל, וכל בני-ישראל הם מציאות אחת - "כאיש אחד בלב אחד", "נצבים היום כולכם לפני ה' אלקיכם"²¹.

ואם הדברים אמורים בנוגע לכל מצוה, הרי על-אחת-כמה-וכמה שכן הוא בנוגע למצות הצדקה, שסגולתה המיוחדת - שהיא "שקולה כנגד כל המצוות"²², כמבואר בארוכה בספר התניא קדישא²³ שבמצוה זו מודגש ביותר כללות הענין של בירור נפש-הבהמית וחלקו בעולם. היינו, שעל-ידי-זה שהעולם כולו יהיה יותר בהתאם לרצונו של הקב"ה, ועד שמסיים בתניא שם: "ולכן אמרו רז"ל²⁴ שמקרכת את הגאולה" - גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ולכן, כדאי שכל-אחד-ואחד יוסיף בכל עניני יהדות, ובפרט במצות הצדקה (המיוסדת על מבצע אהבת ישראל, שזהו "כלל גדול בתורה"²⁵), ויעשו זאת לזכותם של אנשי הצבא המגינים על ארץ הקודש - שכל זה יוסיף בהצלחת סיום פעולתם בתכלית השלימות.

ונתינת הצדקה תהיה גם לזכותם של אלו שבידם נתונה ההחלטה (על-פי דרכי הטבע) כיצד להתנהג בשעות ובימים הקרובים - שיצליחו לכוין ולהחליט ולעשות בהתאם לרצונו

(20) תענית כב, ב.

(21) נצבים כט, ט.

(22) בבא-בבא ט, א.

(23) פרק לו.

(24) בבא-בבא י, א.

(25) ראה רש"י קדושים יט, ח.

"קראתי ואין עונה"

של הקב"ה (בדוגמת הענין של "ארץ ישראל", "שרצתה לעשות רצון קונה"²⁶), ולעשות זאת בזריזות (באופן של ריצה), ומתוך שמחה וטוב לבב.

והכוונה גם לזכותם של אלו ה"פוסחים על שתי הסעיפים"²⁷, ואינם יכולים להחליט אם להתנהג על-פי רצון הקב"ה, או להתנהג על-פי רצון ה"א-ל זר אשר בקרבך" (להבדיל) - שיצליחו לעמוד בנסיון זה, ולהחליט להתנהג על-פי רצונו של הקב"ה, ומתוך שמחה וטוב לבב.

ונוסף על ההוספה במצות הצדקה מתוך אהבת ישראל - יוסיפו גם בשאר המבצעים הכלליים: חינוך, תורה, תפילין, מזוזה, בית מלא ספרים - יבנה וחכמיה, כשרות האכילה ושתייה, וטהרת המשפחה ונרות שבת-קודש ויום-טוב.

ויהי-רצון שבקרוב ממש נזכה לקיום היעוד "קץ שם לחושך"²⁸, הן חשכת הגלות בחוץ לארץ והן חשכת הגלות בארץ ישראל, ונזכה לאתחלתא דגאולה, ותיכף ומיד - גאולה האמיתית והשלימה, כי "הנה זה בא" - משיח צדקנו, ביחד עם אליהו הנביא, וכיחד עם "דוד מלך ישראל חי וקיים"²⁹, כמו-שכתוב³⁰ "ודוד עבדי מלך עליהם". ודוד עבדי נשיא להם לעולם", שהוא יוליך את כל-אחד-ואחד מישראל, הן היהודים שבחוץ לארץ והן היהודים שבארץ ישראל - לקראת הגאולה האמיתית והשלימה, במהרה בימינו ממש.

(משיחת כ"ב סיון, ג' תמוז, ז' תמוז תשמ"ב - מוגה)

...הרבי מליובאוויטש גילה בקיאות בלתי רגילה בנעשה בישראל בתחום הצבאי, הבטחוני והפוליטי וכן במגיעה הבינלאומיים. בייחוד בכל הקשור לפקידות בוואשינגטון. כן גילה הרבי בקיאות בפרטי פרטיהם של הקרבות שהתחוללו במלחמת ששת הימים. - "יהיה זה המשגה הגדול ביותר שלנו" - אמר הרבי לאלוף שרון - "אם ניסוג מן הגבולות החדשים. חוסר הבטחון של ממשלת ישראל. חוסר האמונה בכוחנו רק הם העלולים להזמין עלינו לחצים. צריך להפסיק לנסות ולמצוא חן בעיני הגויים. זה לא עזר מעולם ולא יעזור לעולם. צריך שתיפסק ההססנות בישראל. חובה לעקור את הגלות מארץ ישראל. - "אילו היתה הממשלה מחליטה ליישב את השטחים המשוחררים ומוציאה

(26) ראה בראשית-רבה פ"ה. ילקוט-שמעוני בראשית רמז ח.

(27) מלכים-א יח, כא.

(28) איוב כח, ג.

(29) ראש-השנה כה, א.

(30) יחזקאל לו, כד-כה.

משיחות כ"ב סיון, ג'ז' תמוז תשמ"ב

קול קורא ליהדות העולם להתיישב בשטחים אלה, בטוח אני כי חצי מיליון יהודים צעירים היו נענים לאתגר זה."

בהתיחסו לפתרונות שונים שהוצעו, המחייבים נסיגה מלאה או חלקית של ישראל, אמר הרבי מליובאוויטש, תכניות אלה עלולות לגרום החרפת המתיחות בעתיד. "אלה הם פתרונות שבניגוד לדרך הטבע" - אמר. לדעתו יושבת ישראל כיום בגבולות טבעיים. בצער הוסיף הרבי, כי כל דבר הנדון בממשלת ישראל נודע מיד לגויים. הוא פנה לאלוף שרון בשאלה: "מדוע הצבא לא מביע דעתו בתקיפות בענין הגבולות?" השיב לו שרון: "זה ענין פוליטי"... - פסק הרבי בהינף יד של ביטול: "זה לא ענין פוליטי זה ענין בטחוני. אני מאמין באמונה שלמה שאנו יכולים וחייבים לשבת בשטחים".

(מתוך יחידות של מר אריאל שרון - נדפס ב"הרבי - שלושים שנות נשיאות" - ע' 112)

"קראתי ואין עונה"

לסיים המבצע "עד רדתה!"

מכללות פרשת בלק ישנה הוראה, השייכת ביותר לימים אלו ממש. היינו, לא רק שזוהי הוראה השייכת לעבודת ה' מחר ומחרתיים, או הוראה שהיתה נוגעת לעבודה של אתמול ושלשום, אלא זוהי הוראה השייכת לימים אלו ממש (בנוגע למצב בארץ הקודש), שהרי "התורה היא נצחית"¹, בכל זמן ובכל מקום:

"בלק" כפשוטו הוא מציאות של מנגד לבני-ישראל. וכאשר ישנו מציאות של מנגד, צריכים לבטלו מכל וכל. ובפרט לאחרי שמתחילים בשבירת וביטול המנגד, שאז מוכרחים לסיים את הפעולה בתכליתה.

וגודל ההכרח לסיים את הפעולה (לאחרי שהתחילו בה) - מובן מדברי הגמרא² "אין צריך על עיירות של נכרים פחות מג' ימים קודם לשבת, ואם התחילו אין מפסיקין, וכן היה שמאי אומר עד רדתה אפילו בשבת". זאת אומרת: לאחרי שכבר התחילו בשבירת וביטול המנגד, אזי בהכרח לסיים את הפעולה "עד רדתה", "לשון רידוי, שתהא כפופה לך"³ כולל גם הפירוש שעושים מהם מציאות ירודה ופחותה, ללא כל תוקף כלל. וענין זה צריך להעשות "אפילו בשבת", מאחר שההתחלה בזה היתה כמה ימים לפני-זה.

ומאחר שישנו ציווי מיוחד "עד רדתה אפילו בשבת", מובן, שלא זו בלבד שפעולה זו אינה פוגעת בקדושת השבת, אלא אדרבה: קדושת השבת מחייבת פעולה זו, וכמדובר כמה-פעמים שקדושת השבת גופא מחייבת לעסוק בענין של פיקוח נפש גם כאשר הדבר כרוך בפעולה שמצד עצמה היא פעולה של חילול שבת.

"עד רדתה" – ללא נפגעים!

והנה, מאחר שמדובר אודות סיום הפעולה ד"עד רדתה" ביום השבת - הרי זה נפעל באותו אופן שהיה כיבוש יריחו, מנעולה של ארץ ישראל, כי כיבוש יריחו היה ביום השבת:

(1) תניא רפי"ז.

(2) שבת יט, א.

(3) ראה רש"י שופטים כ, כ.

משיחת ש"פ חוקת-בלק תשמ"ב

יריחו היתה מוקפת חומה, "סוגרת ומסוגרת" . . . אין יוצא ואין בא"⁴. ומסופר בתנ"ך⁵ שכיבוש יריחו היה על-ידי-זה שיהושע צוה לכהנים "שאו את ארון הבית ושבעה כהנים ישאו שבעה שופרות עברו וסובו את העיר . . . הלוך ותקוע בשופרות", "ויהי ביום השביעי (שבת היה)⁶ . . . ויסובו את העיר כמשפט הזה שבע פעמים . . . ויתקעו בשופרות . . . ותפול החומה תחתיה".

וכמו-כן מובן בנוגע לענינו - שאין צורך כלל להכנס לתוך העיר, כי עצם העובדה שהעיר נמצאת במעמד ומצב של "סוגרת ומסוגרת" . . . אין יוצא ואין בא"⁷ הרי זה פועל "אימתה ופחד"⁷ על כל אלו שנמצאים בעיר, ועד ש"בשבעה דרכים ינוסו לפניך"⁸! - וכל זה נפעל על-ידי-זה שיודעים שאין זה "כחי ועוצם ידי"⁹ חס-ושלום, אלא "בגודל זרועך" של הקב"ה, ואז - "תפול עליהם אימתה ופחד בגדול זרועך ידמו כאבן"!

וזהו גם כללות הענין שהולכים עם "ארון הברית", שהוא מורה על הקשר עם הקב"ה באופן של "ברית" - למעלה מטעם ודעת, ומתנהגים על-פי הוראות התורה - תורת משה, כפי שהוראות אלו נמסרות לבני-ישראל על-ידי יהושע משרת משה.

יש להודות על הטעות!

[מאמר המוסגר: כאשר מתנהגים על-פי הוראות התורה - מובן, שכאשר עושים טעות ואומרים דבר שאינו מתאים להוראת התורה, אין כל סיבה שלא להודות על הטעות, מאחר שהוא נמצא במעמד ומצב שאינו מציאות לעצמו כלל, וכל מציאותו היא - למלא את הוראות התורה.

ובפרט כאשר מדובר אודות יהודי שמכריז בעצמו שמעולם לא עסק בפסקי הלכות בנוגע למעשה בפועל, וכל עסקו הוא בלימוד מסכתות אלו שלומדים בישיבות (כפי שנתפרסם כבר במכתבים שלו) - אם-כן, מדוע רוצה אתה לפסוק הלכה בענין זה - תשאל

(4) יהושע ו, א.

(5) שם ואילך.

(6) רש"י שם, טו.

(7) לשון הכתוב - בשלה טו, טז.

(8) תבוא כח, ז.

(9) עקב ח, יז.

"קראתי ואין עונה"

זאת אצל רב מורה הוראה, שעוסק בפסקי הלכות במשך שנים רבות, ושימש רבנים מורי הוראה בישראל, והוא יאמר לך כיצד צריכים להתנהג בנוגע למעשה בפועל!!].

גם "הציונים" מודים שאלה ניסים גלויים

וכאמור - צריכים לדעת שאין זה באופן של "כחי ועוצם ידי" חס-ושלום, אלא "בגדול זרועך" של הקב"ה. היינו, שבני-ישראל הולכים בכחו של הקב"ה - "בשם אלקינו נדגול", ו"בשם ה' אלקינו נזכיר"¹⁰, היינו, שעוד קודם הנפת הדגל ד"בשם אלקינו נדגול", צריך להיות "בשם ה' אלקינו נזכיר". ובפרט לאחרי שאנשי הצבא ראו ניסים גלויים ממש, היינו שראו במוחש ש"יד ה' עשתה זאת"¹¹!

ישנם 'ציונים שמאלניים' שעדיין מכריזים שזהו "כחי ועוצם ידי": היות שיש להם 'ממשלה', ולממשלה יש "צבא" - הרי זה כחו ועוצם ידו של הצבא! - חס-ושלום לומר דבר כזה, ובפרט כאשר רואים ניסים גלויים שאין להם שום הסברה מצד דרכי הטבע! אפילו ה'ציונים' עצמם (הימניים) מודים שזהו אך ורק בכחו ויכלתו של הקב"ה, "ה' אלקי הצבאות"¹², ורק ה'מקולקלים' שבהם אומרים שזהו "כחי ועוצם ידי" חס-ושלום! - לא היתה כזאת לעולמים לומר על ניסים גלויים שלמעלה מהטבע לגמרי שזהו "כחי ועוצם ידי"!!

וזהו גם הקשר לפרשת בלק, ששם מדובר אודות העצות והדיבורים של בלק ובלעם נגד בני-ישראל, וכל זה היה באופן של "עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום כי עמנו א-ל"¹³! ומובן, שענין זה שייך רק לאחרי שישנו מציאות של מנגד - כי לולי זאת אפשר לחיות בעולם ריבוי שנים ולא לראות במוחש ש"עמנו א-ל", ודוקא פְּשִׁיֶּשְׁנָה מציאות של מנגד, וישנו "עוצו עצה" ו"דברו דבר" נגד בני-ישראל - הנה כאשר הקב"ה עושה נס באופן של "עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום", אזי רואים בגלוי ובמוחש ש"עמנו אל".

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת חוקת-בלק י"ב תמוז תשמ"ב)

(10) תהלים כ, ו.ח.

(11) ישעי' נא, כ. איוב יב, ט.

(12) הושע יב, ו. עמוס ג, יג.

(13) ישעי' ח, י.

יש לסיים המבצע!!!

[דיבר אודות הזריזות ברישום החיילים בספר-תורה הכללי (שזהו ענין הקשור עם פקוח-נפש רחמנא-ליצלן), ואחר-כך אמר]:

כאן גם המקום להזכיר (מענין לענין באותו ענין) אודות העדר הזריזות במבצע שלום הגליל:

לדעת כל המומחים והמבינים והיודעים, יכלו לסיים את מבצע שלום הגליל במשך ימים ספורים בלבד, ובפועל - הולך ונמשך הדבר זמן רב.

במקום לסיים את הפעולה - עוסקים בעריכת אסיפות, שולחים שליחים, מברקים ומכתבים, ומבררים מהי חוות-דעתם של כל ה'יועצים' למיניהם, ועד היום עדיין לא סיימו את הפעולה בשלימותה. וזאת - למרות שמידי יום ביומו (שלא מסיימים את המבצע) ישנם פצועים נוספים, ולפעמים - יותר גרוע מזה, רחמנא ליצלן!

טענתם העיקרית היא - היתכן לסיים את המבצע בחפזון, הרי צריכים להשיג את דעת הרוב של 120 האנשים היושבים בכנסת, שביניהם - ערבים, קומוניסטים, נוצרים, וכיוצא-בזה!

כאשר מדובר אודות סכנה של פיקוח-נפש אין צורך לברר מהי דעת הרוב, ובודאי אסור להתחשב בדעתם של פחדנים ומוגי לב, אפילו כאשר הם מסבירים שדעתם מבוססת על שיקולים פוליטיים (בהיותם "מדינאים" וכיוצא-בזה) - אלא צריכים לעשות הכל כדי להסיר את הסכנה של פיקוח-נפש (אפילו כאשר מדובר אודות ספק וספק ספיקא בלבד), מבלי לערב בדבר שיקולים פוליטיים!

אותם אנשים - ואותם טעויות!

אלו שמתנגדים ומעכבים את סיום מבצע שלום הגליל - הם אותם אנשים (או תלמידיהם של אלו) שהפעילו לחצים להחזיר את השטחים שהקב"ה נתן לבני-ישראל תוך כדי נסים גלויים במלחמת ששת הימים:

"קראתי ואין עונה"

במלחמה הנ"ל ראו נסים גלויים ממש, ועד שאפילו אלו שלא היו שייכים להזכרת שם שמים, הנה לא זו בלבד שהם התחילו להזכיר שם שמים, אלא יתירה מזו: הם הכריזו ואמרו ש"יד ה' עשתה זאת"¹.

ולאחרי כל זה - נסעו הם (או שלוחיהם - "שלוחו של אדם כמותו"²) כדי להודיע בווינגטון שלא חושבים להשאר ולהחזיק בשטחים אלו, אלא רוצים שהערבים יקחו בחזרה שטחים אלו (ועל-כל-פנים רובם ככולם של השטחים)!

מובן שווינגטון היתה מופתעת מהתפתחות זו, ולא האמינו שם שמתכוונים אמנם ברצינות להחזיר את השטחים, בחשבם שיש כאן איזו 'ערמומיות'. אבל לאחרי שהפצירו שיאמינו להם שאכן זוהי כוונתם, וסוף-כל-סוף ניכרים דברי אמת - הנה כאשר באו לתת שטחים אלו לערבים, היה 'נס' שהערבים לא הסכימו לקבל, מאחר שרצו לקבל עוד יותר! ולמרות הנהגתם באופן כזה - נשארו לשבת על הכסאות!

ועל-דרך-זה אירע במלחמת יום הכיפורים:

הוזכר בהתוועדות שלפני-זה אודות הספר שהודפס בקשר למאורעות דמלחמת יום הכיפורים, ששם הודתה ראש הממשלה דאז שכתוצאה מזה שלא הכריזו על גיוס מלא, מפני שיקולים פוליטיים (למרות דעתם הברורה של אנשי הצבא המומחים בעניני בטחון) - שילמו מחיר כבד של מאות הרוגים ואלפי פצועים, רחמנא ליצלן!

כיום אי אפשר עוד להעלים את פרטי הדברים שהעלימו בשעתו - כולם יודעים כבר מה היתה דעתם של אנשי הצבא מטעמים בטחוניים, וכולם יודעים מי אלו שאמרו שצריכים להתנהג באופן שהוא היפך ענין הבטחון, מפני פחדם מ"קול עלה נדף"³, בהיותם בתוך גלות פנימית ובשפלות כלפי ה'גוי' שבתוכם, ורוקדים 'מה-יפית' (כפי שהיה בימים עברו) בפני ה'גוי' שקייט' שבתוכם, בחשבם שבזה מתבטא התוקף והאומץ שלהם!

ובעוונותינו הרבים, קיבלו את דעתם של אלו האחרונים, למרות שזהו למטה מכל ענין של שכל והבנה והשגה, וכאמור - שילמו על זה במחיר כבד של מאות הרוגים ואלפי

(1) לשון הכתוב - ישעי' מא, כ. איוב יב, ט.

(2) ברכות פ"ה מ"ה. קידושין מא, ב ואילך. ובריבי מקומות.

(3) לשון הכתוב - בחוקתי כו, לו.

משיחת י"ג תמוז תשמ"ב

פצועים, שכמה וכמה מהפצועים עדיין לא נתרפאו לחלוטין עד היום הזה, וכאשר הם הולכים ברחוב ופוגשים את פלוני בן פלוני (שאשם בקבלת ההחלטה להתנהג באופן הפכי מענין הבטחון) - אין לו מה לענות להם!

וכל זה לא מרתיע את אלו שמעכבים את סיום מבצע שלום הגליל מפני שיקולים פוליטיים - שלא ימשיכו להתנהג באותה שיטה שכבר ראו בעבר את תוצאותיה כמה פעמים!

ולא זו בלבד שזוהי שיטתם הפרטית, אלא הם עושים כל אשר ביכלתם לכפות את דעתם על אנשי הצבא, ולהפריע להם לעשות את מלאכתם באמונה, כאשר לדעתם של אנשי הצבא ברור במאת האחוזים שהדרך היחידה להשכנת בטחון אמיתי (ויתירה מזו: שלום אמיתי) היא - לסיים את מבצע שלום הגליל!

וכפי שרואים בפועל שכל הוויתורים והנסיגות בעבר, היוו את ההכנה למלחמה הבאה!

"חזית נוספת" - טענה דמיונית!

הטענה שחתימת "חוזה השלום" בקעמפ-דייוויד מנעה עתה חזית נוספת - הרי טענה זו היא שלא במקומה כלל:

אילו היו עומדים בתוקף המתאים שלא להחזיר את שדות הנפט ואת השטחים האסטרטגיים (החיוניים ביותר לענין הבטחון), היו חותמים את "חוזה השלום" גם באופן כזה, ואז לא היתה מצרים במעמד ומצב של תוקף - ובדרך ממילא לא היו מגיעים כלל לחזית ראשונה, כידוע שרוב הכסף והנשק שבידי המחבלים, התקבל ממצרים!

מצרים חודתה: לדוגמא: הכרזתו של ד"ר מוצטפה חליל (ראש ממשלה לשעבר במצרים) מ-8 ליוני 1980 ש"מצרים מדווחת לאש"ף על פרטי שיחות האוטונומיה".

ויתירה מזו: מצרים הודתה כבר שהעבירה לערבים, ובעקבות זה - למחבלים, מידע צבאי שהגיע לידה בעקבות חתימת "חוזה השלום", כאשר ישראל ומצרים נעשו "ידידים נאמנים" שאינם מעלימים "סודות" אחד מרעהו!

ולמרות שידעו זאת לפני כמה וכמה חדשים - בכל זאת המשיכו להחזיר את שדות הנפט, ושטחים בטחוניים, שטח לאחרי שטח, עד שהקריבו את הגבול למספר קילומטרים

"קראתי ואין עונה"

אחדים בלבד לערים הכי גדולות ומאוכלסות בישראל (הלואי שדבר זה לא יזיק לאף אחד, גם לא לאלו שאשמים בזה)!

כעת טוענים כולם שכדי להבטיח את בטחון הישובים בצפון הארץ, בהכרח שתהיה רצועת בטחון של 45 קילומטר, ואם-כן, נשאלת השאלה: מדוע אתם בעצמכם הבאתם את המצרים שיהיו בסמיכות ממש לישובים של בני-ישראל, על-ידי-זה שהחזרתם בידיים שטחים נרחבים (כתוצאה מחתימת החוזה בקעמפ-דייוויד)?!

סיכון בני-ישראל – בשם הצדק והיושר!

נוסף על האמור לעיל שהיו יכולים לסיים את מבצע שלום הגליל במשך ימים ספורים בלבד - היו כמה נסים גלויים שהראו בעליל את מדת האפשרות לסיים את המבצע ללא שום לחצים פוליטיים:

מיד עם התחלת מבצע שלום הגליל, נסע נשיא מדינה זו (ארצות-הברית) אל מחוץ לגבול המדינה, שזו היתה הוראה ברורה שיכולים לסיים את הפעולה במספר ימים ללא כל לחץ מצדו, מאחר שהוא לא נמצא במקומו.

ולאחרי זה נסע ראש הממשלה מארץ הקודש למספר ימים, מתוך תקווה שינצלו את העדרו כדי לסיים את הפעולה בשלימותה.

ולמרות זאת, המשיכו לערך אסיפות עם הפוליטיקאים, וכאשר פנו אליהם בטענה הנ"ל: הרי אתם מודעים לצרות שגרמתם במלחמת יום הכיפורים על-ידי התחשבות בשיקולים פוליטיים, ואם-כן, מדוע ממשיכים אתם באותה הדרך?! - אזי נשארו חייבים מענה, אך בנוגע לפועל - ממשיכים לכבול את ידיו של זה שבידיו מופקדת האחריות על ענין הבטחון!

מדוע אתה מניח להם לכבול את ידיך?! - הרי בידך הופקדה האחריות על ענין הבטחון, ואם-כן, "אין שליח לדבר עבירה"⁴ - אפילו בעבירה קלה, וכפרט כאשר מדובר אודות פיקוח-נפש בפועל ממש!

(4) ראה קידושין מב, ב. ובריבוי מקומות.

ונוסף לזה: כאשר ראש הממשלה היה כאן (בארצות-הברית) - אירעו דברים שונים ומשונים: אף אחד לא העלה על דעתו שיבטיחו לו כסף ונשק (ובודאי שלא ילחצו), כדי שיסיים את הפעולה בשלימותה!

ולאחרי כל זה - בשובו לארץ הקודש עורך הוא עוד אסיפה, ומזמין לאסיפה את כל אלו שברשותם להשתתף באסיפה זו! - לשם מה צריך אתה לכנס אסיפה כללית, תזמין לאסיפה את המומחים לענייני בטחון בלבד, וכפי שנקבע לכתחילה שישנה 'ועדה' בת אנשים ספורים בלבד שתפקידה לטפל בנושאים בטחוניים!

וכאן מתחילה הטענה הידועה אודות צדק ויושר (שלכן צריכים להתחשב בדעת הרוב וכיוצא-בזה) - בה-בשעה שהם עצמם אומרים שכאשר מדובר אודות אש"ף הרי הם אינם שייכים כלל למושג של צדק ויושר!

וכאמור לעיל - למרות שהיו עשרה ימים שבהם לא היה נשיא ארצות-הברית בעיר הבירה, ולמרות שהיו תשעה ימים שבהם לא היה ראש הממשלה בארץ הקודש - לא ניצלו זאת כדי להשלים את מבצע שלום הגליל!

ולאחרי-זה היה נס נוסף - שהחילופי-גברא במדינה זו נמשכו זמן רב (כמדובר לעיל בארוכה), וגם הזדמנות זו לא נוצלה להשלמת הפעולה!

וברחמיו המרובים נתן הקב"ה הזדמנות נוספת: נשיא ארצות-הברית נסע מעיר הבירה כדי לחזות בנחיתת החללית ארצה, וזאת - למרות שהנשיא שלפניו ראה זאת מעל מסך הטלוויזיה וכיוצא-בזה, ופירוש הדבר בפשטות (לא רק עבור פוליטיקאים ו'חכמים גדולים') הוא - כדי לתת הזדמנות נוספת להשלים את הפעולה במשך שעות אלו שאינו נמצא בעיר הבירה!

זאת אומרת, שהקב"ה נותן כמה-וכמה הזדמנויות כדי להשלים את הפעולה - 24 שעות, 36 שעות, 48 שעות, ועוד יותר: "עד רדתה ואפילו בשבת" - מתוך כוונה שינצלו זמן זה, ובנוגע לפועל - לא מנצלים את הזמן, אלא עורכים עוד אסיפה ועוד ישיבה, מפרסמים בעיתונים, מארגנים הפגנות אחד נגד השני [יודעים מי נותן את הכסף עבור ההפגנות, אין זה סוד כלל!] - רצונכם לחיות בחלומות, אזי תחיו בחלומות; אבל משום זה לשנות תכנית הקשורה עם פיקוח-נפש - לא היה הדבר לעולמים, ואין זה בגדר האנושיות כלל (לא רק מצד שולחן-ערוך, אלא מצד אנושיות)!

"קראתי ואין עונה"

והעיקר - בינתיים מחזיקים את אנשי הצבא ומעייפים אותם, ולאחרי כל הזהירות ישנם פצועים נוספים, ואף אחד לא יודע למה מחכים!

ומובן שאין מה לחכות שהפוליטיקאים ישנו את דעתם - בודאי שמשיח יבוא לפני-זה! הם אינם מוכנים כלל לשנות את דעתם, ואין כל סיכוי שיצליחו לפעול עליהם לשנות את דעתם, כי שינוי דעתו של אדם יכולה להיות כאשר מראים לו במוחש שהוא טעה בדבר מסויים, ואילו בענייננו - הרי הם עצמם יודעים מה היו תוצאות מאופן הנהגתם בעבר (במשך שלשה פעמים), וכאשר מזכירים להם אודות ענין זה אין כל מענה בפיהם, ובכל-זאת, מסיבות שונות ומשונות ממשיכים הם בדרכם!

מהשמים מאותתים: לנצל את הניסים - עכשיו!!!

נוסף על האמור לעיל אודות ההזדמנויות שלא נוצלו להשלמת הפעולה - אירע ענין נוסף שהוא בדוגמת 'שוט' שמראים לתלמיד כדי שיטיב את דרכו, כדלקמן.

ובהקדים: בהיותי תלמיד בחדר, היו אומרים שישנו חילוק בין התלמידים בנוגע ליחס שלהם כלפי ה'שוט' של המלמד: ישנו תלמיד שכדי לפעול עליו ענין מסויים, אין ברירה אלא להשכיבו על השולחן ולהצליף עליו עם ה'שוט', כי לולי זאת אינו יודע שהכוונה היא אליו; אבל תלמיד נורמלי - מספיק שמראים לו את ה'שוט' שאוחזים ביד, כדי לפעול עליו שיתנהג כדבעי.

ובנוגע לענייננו - לאחרונה אירע דבר מסויים, שההסבר היחיד בדבר הוא, שזהו בדוגמת ה'שוט' שמראים לתלמיד כדי להזהירו:

ישנם 'תחנות רדיו' בארצות-הברית שיש להם אנשים בעלי קשרים הדוקים לפני ולפנים בווינגטון, שכל ענינם - להודיע ולפרסם שבעוד שעות ספורות יאמר נשיא המדינה כך וכך. ומובן, שכאשר הם מפרסמים דבר מסויים, בודאי שקודם הפירסום ביררו היטב אודות אמיתיות הדברים, כי מאחר שזהו דבר העתיד להתגלות תוך מספר שעות בלבד, הרי בודאי שלא יפרסמו דברים בלתי נכונים, כי אז יפסידו הם את אימון הציבור.

באותו יום שבו היה נשיא ארצות-הברית אמור לתת הכרזה פומבית אודות מדיניות החוץ, נתפרסמה ידיעה בכל התחנות (ושמעו זאת גם בארץ הקודש) שבעוד מספר שעות

יודיע נשיא ארצות-הברית את חוות-דעתו אודות המצב בלבנון והיחס כלפי ארץ ישראל - בהתאם לרצונם של אש"ף (אינני רוצה לחזור על הדברים שנתפרסמו).

ובפועל ממש - הנה כעבור שעות ספורות בלבד, כאשר נשיא ארצות-הברית נשא את דבריו באופן רשמי, בפומבי ובפרסום הכי גדול - נאמרו הדברים הפוכים ממה שפורסם קודם לכן: אין שום טענות נגד ארץ ישראל; לא עברו על שום הבטחה; היתכן להשוות הפעולה בלבנון לפלישתה של ברית-המועצות לאפגניסטן כאשר אין קשר כלל בין הדברים מאחר שזוהי פעולה של הגנה ולא התקפה, וכיוצא-בזה - היפך הדברים שפורסמו קודם לכן!

וכאמור לעיל - לא יתכן שהדברים שפורסמו קודם לכן ברדיו לא נבדקו כדבעי, כי אומן לא מרעי חזקתו⁵, ולכן, בידעו שכל אומנתו היא לפרסם קודם לכן מה שיארע בעוד שעות ספורות, הרי בודאי שלא יאמר שום דבר על דעת עצמו, היפך דעת מחלקת המדינה, היפך דעת הנשיא, והיפך דעתם של שני מזכירי המדינה - מי שמסוגל לחשוב שהם אמרו זאת על דעת עצמם ולא מתוך ידיעה ברורה - אינו אפילו בגדר "פתי יאמין לכל דבר"⁶!

ולכן, הביאור היחיד למאורע זה הוא - כדלקמן: פרסום זה נעשה מתוך כוונה לבחון מה תהיה תגובתם של העסקנים היהודיים לשמע דברים כאלו, תוך כדי השערה שפרסום כזה יגרום בודאי לתגובה רעשנית מצד העסקנים היהודיים.

ובפועל - לא היה כל רעש כתוצאה מפרסום זה; כל-אחד-ואחד היה עסוק בעניניו הוא - אחד הלך לטייל, אחד הלך לשחק 'גולף', אחד המשיך בעסקיו, והדתיים שבין העסקנים - אמרו תהלים, אבל לא עוררו שום תגובה ומחאה מתוך רעש, מלבד ההסתודדות בינם לבין עצמם היתכן שנשיא המדינה עומד לשאת דברים ברוח זו, ומה יש לעשות לאחרי שידבר באופן כזה.

וכאשר נשיא המדינה דיבר באופן רשמי ובפומבי באופן הפכי ממה שפורסם קודם לכן - היה הדבר הפתעה גמורה, כי בדרך הטבע לא ציפה אף אחד לשמוע דיבורים כאלו, ואין זה אלא נס גלוי מן השמים!

(5) ראה חולין כו, א ואילך.

(6) לשון הכתוב - משלי יד, טו.

"קראתי ואין עונה"

ועל-פי-זה - הצער והפחד שהיה במשך הזמן מאז הפירסום אודות הדברים שידבר נשיא המדינה עד לדיבורו בפועל ממש - הרי זה כמו שמראים לתלמיד שישנו 'שוט' בידי המלמד כדי שיטיב את דרכו!

ומובן, שגם כאשר רואים שהדבר היה באופן של איום בלבד, אין הכוונה שהתבטלה מציאות ה'שוט' - כי השוט עדיין עומד קיים, אלא שנותנים ארכה אחרי ארכה, יום יומיים וכו', ולכן צריכים להזדרז ולסיים את הפעולה בשלימותה, כי בסופו-של-דבר יתכן שהאיום יתממש בפועל!

ולאחרי כל הנ"ל - אין שום תזוזה בנוגע לפועל!

וכאמור לעיל - "אין שליח לדבר עבירה". ולכן, האחריות והאשמה בדבר מוטלת על אותם ב' או ג' אנשים שבהם תלוי הדבר להחליט ולבצע את סיום הפעולה בשלימותה, בהתאם לחוות-דעתם של המומחים לעניני בטחון.

שקועים בטפל ומזניחים העיקר!

תמורת ההשתדלות לסיים את מבצע שלום הגליל - עוסקים בהשתדלות להסביר ולהוכיח לכולם עד כמה אנשי אש"ף אינם 'אנשים הגונים'! - על זה מבזבזים זמן, כסף, אנרגיה והשתדלות!

וכאשר מנצחים בזה, היינו, שפועלים שפלוני בן פלוני 'יודה' שאנשי אש"ף אינם 'אנשים הגונים', ויתכן אפילו שהוציאו דבר שקר מפיהם, ויתכן אפילו שהפגזו פעם לעבר אזרחים חפים מפשע - הרי זו חגיגה גדולה ביותר: הצליחו לפעול שפלוני בן פלוני יודה ויכיר בעובדה זו, למרות שעד עתה לא הכיר בזה!

הכל יודעים ומכירים מי הם אנשי אש"ף, ואף אחד לא זקוק לראיות והוכחות שהמדובר הוא אודות "פרא אדם"! - אלא, כאשר שני פוליטיקאים מדברים זה עם זה, אין נפקא-מינא כלל מהי האמת, ולא מתחשבים בזה ששניהם יודעים את האמת לאמיתתה - אלא מדברים בהתאם לכללי הפוליטיקה, היינו, כאשר נשאלת שאלה מסוימת צריך להיות המענה כך וכך; אבל בנוגע לפועל - יודעים הכל מי הם אנשי אש"ף, ובפרט שהם עצמם מכריזים על הדבר בכתב ובדפוס.

[ועד"ז בנוגע לקשר עם רוס' הסובייטית: הכל יודעים אודות ענין זה, ואין זה בגדר סוד כלל, אלא שסוכם שלא לדבר על הדבר, כדי שלא להרגיז אותם וכו'. וכידוע שכאשר מעירים לאדם על חסרון מסויים, הרי אפילו כאשר חסרון זה אינו אמיתי כועס הוא ומתרגז על הדבר, ועאכו"כ כאשר מעירים לו על חסרון אמיתי!].

ולכן, אין לייחס חשיבות להשתדלות להוכיח לעולם כולו שאנשי אש"ף אינם אנשים הגונים, ואין לחשוב שפעלו משהו בזה שערכו מסיבת עיתונאים שבה הכריזו שאנשי אש"ף אינם צדיקים גמורים, ואפילו לא בינונים - חידוש נפלא! חבל על הזמן שמבזבזים עבור השתדלות זו, ובפרט שהשתדלות זו גורעת מההשתדלות בדברים חשובים באמת!

וכן מובן שאין לייחס חשיבות לשקלא-וטריא האם להותיר למחבלים לצאת עם נשק כבד או נשק קל וכיוצא-בזה - כי בנוגע לפועל ממש אין כל הבדל בדבר: הכל יודעים שאפילו אם המחבלים יצאו בעירום ובחוסר כל, הנה תיכף ומיד בבואם לאחת המדינות ששם אין בעלות עליהם, אזי יציידו אותם בכל כלי הנשק, הן נשק קל והן נשק כבד.

ואם-כן, הדיון בזה הוא רק אם יציאתם תהיה באופן של כבוד או באופן של כניעה. ולכן, למרות שמגיע להם לצאת בעירום ובחוסר כל, ללא כלי משחית בידיהם כלל - הרי כל הוויכוח וההשתדלות בדבר אינה כדאית כאשר זוהי סיבה המעכבת את יציאתם בהקדם האפשרי!

ולכן, בהכרח להשלים ולסיים את הפעולה בזריזות, וכל מה שמעכבים יותר את הדבר - גורמים שהצד השני יעמיד תנאים חדשים מידי יום ביומו, ובדרך ממילא צריכים לערוך אסיפה וישוב הדעת בנוגע לכל תנאי בפני-עצמו, ובינתיים - מרוויחים המחבלים זמן!

ונוסף לזה: אי אפשר לדעת מה ילד יום, ויתכן שככל שמתארך הזמן יותר, מעמידים בספק את האפשרות לסיום הפעולה - אמנם לא מצדם הם, אבל בדרך הטבע יתכן שסיום הפעולה לא תתאפשר מצד מדינות אחרות (ובניהן - מדינה זו, שכבר הראתה את השוט, כנ"ל בארוכה).

לסיים המבצע - לפני "ימי בין המצרים"!

"קראתי ואין עונה"

ועוד - וגם זה עיקר (למרות שלכאורה זה דבר של 'בטלנות'): צריכים לנצל את הזמן שנותר עד ג' השבועות כדי לסיים את הפעולה בשלימותה, מאחר שעל-פי תורה ישנו חילוק בין הזמן שלפני ג' השבועות לזמן דג' השבועות.

בודאי יהיו כאלו שיטענו: מהי השייכות של דין בשולחן-ערוך (אודות ג' השבועות) לפוליטיקה, בטחון וצבא?!

הרי הדבר מובן בפשטות: השולחן-ערוך הוא של הקב"ה בורא העולם ומנהיגו, שהוא קבע שההנהגה בעולם עד ג' השבועות תהיה באופן כך, ובג' השבועות - באופן כך, ולכן, צריכים לנצל את הזמן שנשאר עד ג' השבועות, שזהו זמן מסוגל יותר לדבר (כפי שראו בפועל שהיו כמה וכמה הזדמנויות לסיים את הפעולה, כנ"ל בארוכה).

חשבתי לעצמי אם להזכיר אודות ג' השבועות אם לאו, כי יתכן שיתפסו דוקא על נקודה זו, כדי להחליש את שאר הטענות וההסברים דלעיל - אבל מוכרחני להזכיר נקודה זו, מאחר שזהו ענין עיקרי ביותר.

הם אינם מחפשים אחר האמת, אלא "תואנה הם מבקשים" - כיצד לבטל את הדברים שאינם לפי רוחם, ולומר "איפכא מסתברא"! ולכן, ינסו הם בודאי למצוא את הנקודה החלשה (לדעתם) שבדברים - נקודה זו שאצלי היא החזקה ביותר - ולטעון: אין לערב את השולחן-ערוך עם עניני בטחון!

היתכן לבוא בטענה כזו - בטחון אמיתי קשור ונפעל על-ידי הקב"ה כפי שהם עצמם הודו שבכל המלחמות היו נסים ונפלאות שלמעלה מדרך הטבע לגמרי, שסיבתם היחידה היא - "יד ה' עשתה זאת"!¹

בכל מאורע שידם היתה מעורבת בדבר - היתה 'נסיגה' (אינני רוצה לומר לשון חריפה יותר מזו); ובכל מאורע שידם לא היתה מעורבת - היה נצחון שלמעלה מדרך הטבע לגמרי!

וכאמור לעיל - צריכים לנצל את הימים שנותרו עד ג' השבועות כדי לסיים את הפעולה בשלימותה, ויפה שעה אחת קודם; אם התחילו בזה כבר בי"ג תמוז - תבוא עליהם ברכה, ואם לאו - אזי רגע אחד לאחרי י"ג תמוז מוטב משני רגעים לאחרי י"ג תמוז!

לא איכפת לי אם השייכות של י"ג תמוז למבצע שלום הגליל מובנת על-פי 'פוליטיקה' אם לאו; אלא העיקר שהדבר יתבצע בפועל ממש, כי סוף-כל-סוף אין כל הבדל מהו השכל והחכמה שבדבר, אלא "המעשה הוא העיקר" - להשלים את מבצע שלום הגליל בזריזות, ויפה שעה אחת קודם.

ויהי-רצון שיסיימו את המבצע בשלימותו באופן של יפה שעה אחת קודם כי אין כל הסברה לעכב את סיום וגמר הפעולה.

אין צורך ב"לחימה בשטח בנוי"!

ובקשר לטענה שסיום המבצע בשלימותו על-ידי הכניסה לתוך העיר יגרום לקרבנות חס-ושלום - הרי זו שטות לומר שאין דרך אחרת לכבוש מקום מצומצם כזה מלבד על-ידי התקדמות צעד אחר צעד בתוך העיר, אלא בודאי יכולים לסיים את כל הפעולה מבחוץ, מבלי להכנס לתוך העיר!

ובפשטות: מאחר שנמצאים בעיר זו עצמה (לא בריחוק 40 או 20 מייל, ואפילו לא בריחוק מייל אחד בלבד) - שהרי לא כל העיר ביירות נמצאת בידי המחבלים, אלא חלק מסויים בלבד - ומקיפים את המחבלים מכל הצדדים, והמקום הוא מצומצם (אמנם לא ד' אמות על ד' אמות בלבד, אבל שטח שאינו תופס מקום כלל ביחס לתותחים וכיוצא-בזה המוכנים כבר במקום הנ"ל) הרי בודאי שיכולים לעשות "תל" מכל שטח זה, ללא צורך בכניסה בפנים!

וכאשר הצד השני יכיר בעובדה שהכוונה היא אכן להשתמש בתותחים אלו - הרי בודאי שיכנעו תיכף ומיד, ללא כל תנאי!

הקהל הרי אוהב איזה דבר של 'שטורעם' - הרי ישנה הוכחה פשוטה שנמצאים כבר בתוך העיר ביירות; על השולחן מונח ספר תניא שהודפס בביירות לפני מספר ימים, כך שהיה זמן להביא את ספר התניא לכאן, באופן שיהיה מונח על השולחן בעת ההתוועדות של י"ב וי"ג תמוז!

ומה שיכלו להדפיס את ספר התניא בעיר ביירות - הרי זה משום שאנשי "צבא הגנה לישראל" עשו את ההכנה לדבר וסייעו בהדפסת ספר התניא!

"קראתי ואין עונה"

ובד בבד עם הדפסת ספר התניא בעיר ביירות, ערכו התוועדות חסידית עם אנשי הצבא, ואמרו "לחיים" - "לחיים" לאנשי הצבא, ו"לחיים" לכל עם ישראל, ולמדו שם בספר התניא, והתפללו ונתנו לצדקה - בבית הכנסת ובית המדרש הנמצא בביירות מאז ומקדם, עוד לפני שהיתה מציאותם של אנשי אש"ף, וימשיך להתקיים גם לאחרי שתבטל מציאותם!

וכמו כן מונח כאן על השולחן ספר התניא שנדפס בעיר צור (שחורבנה קשור עם בנינה של ירושלים), וכן הדפיסו את ספר התניא בעיר צידון, וכיוצא-בזה, וממשיכים להדפיס את ספר התניא בעוד כמה מקומות בלבנון.

ומובן שפעולה זו של הדפסת ספרי התניא במקומות אלו ענינה - הפצת המעיינות חוצה בפועל ממש, כולל - לימוד בספר התניא עם אנשי "צבא הגנה לישראל", נוסף על הנחת תפילין, שעל-זה-נאמר⁷ "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך".

וכאמור לעיל - היות ונמצאים מתוך העיר ביירות, מובן, שיכולים לעשות "תל" מכל השטח שבו נמצאים המחבלים, מבלי לקדם אפילו חייל אחד לתוך שטח זה. מספיק להודיע 5 דקות קודם הפעולה שכל מי שרוצה יכול להתפנות ולעבור לצד השני של ביירות, או לצאת לגמרי מביירות.

ובאופן כזה יכולים לסיים את הפעולה בשלימותה מבלי לאבד אפילו נפש אחת מישראל, ואפילו ללא פצועים, ויתירה מזו: לא יהיה צורך לפגוע אפילו בגויים, ואפילו לא באנשי אש"ף - כאשר הם ישתכנעו שאין זה איום בעלמא, אלא אמנם מתכוונים לעשות "תל" מהשטח שבו הם נמצאים!

האויב סומך על ה"פוליטיקאים הפחדנים"!

ולא להתנהג כפי שהתנהגו במלחמות הקודמות - שלמרות שראו נסים גלויים במלחמה, שבה נחל הצד שכנגד מפלה ניצחת, הרי מבחינה פוליטית עשו מזה נצחון עבורם - כך היה לאחרי כל אחת מהמלחמות! והצד שכנגד מקווה שגם הפעם יקרה כך, רחמנא ליצלן, והסיבה לתקווה זו מצדם היא מפני שאלו שגרמו לצרה זאת בעבר, מתערבים בזה גם עתה,

(7) תבוא כח, י.

ולצערנו, מתחשבים בדעתם, ולא רק כפי שמתחשבים בדעת המיעוט, אלא חושבים אפילו להתנהג כך בפועל!

וכאמור לעיל - הדבר תלוי בידיהם של שנים או שלשה אנשים, שביכלתם להחליט ולבצע את סיום הפעולה "בשעתא חדא וברגעא חדא", ללא כל קרבנות.

ומובן שאין לחכות שה'פוליטיקאי הפחדן' יודה על טעותו במלחמות שעברו, ויודה שהוא אשם בהריגתם ובפציעתם של חיילים רבים - היות ולמרות שבסופו-של-דבר יהיה מוכרח להודות על זה, אין פנאי להמתין עד שיודה על הדבר, אלא צריכים לסיים את הפעולה בשלימותה.

ולכן, אותם שנים או שלשה אנשים שבידם הדבר תלוי - צריכים לעשות כן באופן של הלכה למעשה, ולא לארגן אסיפות כדי לקבל את הסכמת כולם, אלא לעשות זאת באופן של "הלכה ואין מורין כן"⁸ - בהתאם לזה שנמצאים אנו בשבוע שבו קורין פרשת פינחס, שהוא התנהג באופן של "הלכה ואין מורין כן", כמבואר במדרשי-חז"ל.

וזוהי הדרך היחידה למנוע קרבנות משני הצדדים, וזוהי הדרך היחידה לקוות ששוב לא יהיה צורך במלחמות, כי מכאן ולהבא יהיה מעמד ומצב של שלום קיים ואמיתי, גם כאשר נמצאים בימי הגלות האחרונים, וזו תהיה הכנה קרובה לביאת משיח צדקנו - במהרה בימינו ממש.

* * *

דובר לעיל אודות הפעולה שצריכה להעשות על ידי היהודים הנמצאים בארץ הקודש, החל מאותם היהודים שבהם תלוי הדבר (על-פי השגחה פרטית) להחליט באמת שלא להתפעל מה'פוליטיקאים הפחדנים', ולסיים את מבצע שלום הגליל בשלימות, "בשעתא חדא וברגעא חדא", ללא קרבנות משני הצדדים.

וכאמור לעיל - בכדי לפעול זאת, צריכים להראות שמתכוונים אמנם לעשות זאת בפועל ממש, ואז מספיקה הכנת הנשק בלבד כדי להטיל אימה ופחד על הצד שכנגד.

(8) ראה שבת יב, ב. ובריבוי מקומות.

"קראתי ואין עונה"

ובפרט כאשר הדבר קשור עם הנשק האמיתי - "אנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר", "ובשם אלקינו נדגול"⁹, כפי שהדבר מתבטא במבצע תפילין, וכן בשאר כל המבצעים (כולל ענין הכשרות שבצבא).

ובכללות - עצם העמידה להגן על ארץ הקודש ועל "גוי קדוש" הדר בה, עד כדי מסירת נפש בפועל ממש - הרי זו זכות גדולה ביותר, כי אין דבר נעלה יותר מאשר מסירת נפש בפועל ממש! ואם-כן, עבור פעולה זו עצמה ראויים לנסים גלויים!

ובין הנסים גלויים, נכלל גם ה'נס' שאותם שנים או שלשה אנשים (שבהם הדבר תלוי) ישכחו אודות מציאותם של שאר האנשים, וימלאו את השליחות הקדושה המוטלת עליהם - לסיים את מבצע שלום הגליל, לאחרי שכבר התחילו בזה.

אפילו אם נאמר שהיה מקום לדון אם להתחיל במבצע זה, הנה לאחרי שכבר התחילו בזה, והכניסו את הצבא למעמד ומצב זה - הרי בודאי שמוכרחים לסיים את הפעולה בשלימותה.

מכשילים את ה"ניתוח" בפעם הרביעית!!!

ומשל למה הדבר דומה - ל"איש הירא ורך הלבב"¹⁰ שיכנס לחדר-ניתוחים ויראה שרופאים מתחילים לבצע ניתוח לחולה רחמנא ליצלן, ובראותו את טפות הדם הראשונות, יתחיל להפציר ברופאים שיפסיקו לנתח את החולה, וימתינו עד שהחולה יחזור לאיתנו מהתחלת הניתוח, ואז ינתחוהו שנית, וכן הלאה, כי כיצד אפשר להמשיך בניתוח כאשר רואים שדמו של החולה נשפך?! - והרי מובן בפשטות מה תהיה תגובתם של הרופאים למשמע רעיון כזה!

וכמו כן הוא בנמשל - בנוגע למצב הבטחוני של 3 מליון יהודים (כן ירבו) הנמצאים בארץ הקודש:

לאחרי שהתחילו בניתוח הראשון, בא "איש הירא ורך הלבב" וצוה להפסיק באמצע הניתוח, באמרו שצריכים לערוך אסיפה, צריכים לברר מהו חוות-דעתו של פלוני ופלוני

(9) תהלים כ, ו, ח.

(10) לשון הכתוב - שופטים כ, ח.

(שאם-לא-כן אין זה דמוקרטיה), וצריכים לשאול בחוץ-לארץ. וכמו-כן אירע בניתוח השני והשלישי.

ועתה אוחזים בניתוח הרביעי, שכבר נעשה ברובו, תוך כדי הקרבת מאות קרבנות ה' - יקום-דמם, ומאות פצועים, ולמרות זאת ישנם כאלו שעולה בדעתם שבכדי להביא למצב של שלום וכיוצא-בזה, אזי העצה לזה היא - להפסיק באמצע הניתוח, ולא לרפאות את המקום הנגוע, וזאת - לאחרי שנפלו מאות קרבנות, ובמשך הזמן שלאחרי-זה יערכו אסיפות וכינוסים, ויבקרו בכמה-וכמה מדינות, ואז יראו איך יפול דבר!

כיצד מניחים לעשות 'נסיונות' כאלו בנוגע ל-3 מליון יהודים?! - הרי במשך שלשה פעמים ראו שהנהגה זו גרמה לצרות צרורות?!

וכאמור - אותו מעמד ומצב חוזר ונשנה זה כמה פעמים בהעתק מושלם! ישנם אמנם שינויים מידי פעם, כי לא יתכן שפני הדברים יהיו לעולם באותו מעמד ומצב בדיוק, אבל נקודת ותוכן הענין הוא באופן שווה: תמיד אותם האנשים (או תלמידיהם), ותמיד אותן הטענות - שצריכים להשתדל לישא חן בעיני אומות העולם, ולא להתנהג באופן של "עם לבדד ישכון", וזוהי הדרך לשלום, צדק ויושר!

הכל יודעים שהקב"ה רוצה שהנהגה תהיה בדרך הטבע, ולכן זקוקים לסיוע של אומות-העולם בממון ונשק וכיוצא-בזה - אך המציאות היא שאומות-העולם נותנים ממון ונשק, ללא כל תנאים והגבלות (ורק כלפי חוץ מכריזים אודות הגבלות מסויימות), אלא שמעלימים זאת מ-3 מליון יהודים, או שמספרים להם חצי אמת בלבד!

ותירה מזו: לא זו בלבד שאומות-העולם נותנים סיוע בממון ובנשק, אלא הם רוצים ומעוניינים שיסיימו את הפעולה בשלימותה, "בשעתא חדא וברגעא חדא", אלא באופן רשמי לא רוצים לפרסם זאת, כי הפירסום מעמיד אותם במצב בלתי נוח, שאז צריכים הם להצטדק אם הם ידעו או לא ידעו, אם הם כעסו או לא כעסו. ולכן, מוטב שלא להתייעץ עמם באופן גלוי (ומה שעושים בחשאי - הרי עושים זאת בלאו-הכי).

וכאמור לעיל - ישנם שנים או שלשה אנשים שבידם תלוי הדבר להחליט אודות סיום הפעולה, ולכן, עליהם מוטלת כל האחריות שבדבר, היינו, היות שהם התחילו בניתוח זה, שעלה במאות הרוגים ופצועים, וניתוח זה בוצע כבר ברובו - אזי מוטלת עליהם האחריות לסיימו בהקדם האפשרי.

"קראתי ואין עונה"

ואם לא יעשו כן - יהיה הדבר בדוגמת הכשלון שהיה במלחמת יום הכיפורים, כפי שהודתה ראש הממשלה דאז שבמשך כל ימי חייה לא תוכל לסלוח לעצמה על זה שהעדיפה את שיקולם של המדינאים לעומת השיקול של אנשי הצבא, ובמשך כל ימי חייה יעמדו לנגד עיניה אותם הרוגים ופצועים שנפלו כתוצאה מכשלון זה!

ובפרט שעתה מדובר אודות מספר גדול יותר של הרוגים ופצועים, ולאידך - בנקל יותר לסיים את הפעולה "בשעתא חדא וברגעא חדא", מבלי להכנס לתוך העיר, אלא מבחוץ בלבד (כנ"ל) ובפרט שישנם גם אלו הנמצאים בפנים, שאין כאן המקום לדבר ולפרסם אודות ענין זה.

סיום המבצע יביא ברכה

ויהי-רצון שעל-ידי סיום הפעולה באופן של "הלכה ואין מורין כן" (כנ"ל) יהיה המעמד ומצב של "המגפה נעצרה"¹¹ (לאחרי שכבר נפלו ריבוי קרבנות) - על-דרך המסופר בסיום הפרשה הקודמת (פרשת בלק).

וכפי שפעולת פינחס הביאה למעמד ומצב של "הנני נותן לו את בריתי שלום"¹² - כמו כן יהיה בנוגע לענינו, שסיום פעולה זו בשלימותה יביא למעמד ומצב של שלום, באופן האפשרי בזמן הגלות.

וזו תהיה הכנה קרובה למעמד ומצב של שלום אמיתי - כאשר יסתיים כללות ענין הגלות, ותהיה אתחלתא דגאולה, ביחד עם הגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, "בשעתא חדא וברגעא חדא".

(מעובד ע"פ שיחת י"ג תמוז תשמ"ב)

(11) לשון הכתוב - בלק כה, ח.

(12) פנחס כה, יב.

לסיים מבצע "שלום הגליל" – בדרכי נועם, אולם בכל התוקף!

[דיבר אודות שלימות הארץ]:

יש לסיים לגמרי את הפעולה הקשורה עם בטחונה של ארץ ישראל, לאחרי שהתחילו כבר בזה, ואוחזים כבר קרוב לסיום.

ודוקא משום זה שכבר אוחזים קרוב לסיום ישנם כאלו שנדמה להם שהדבר כרוך בקשיים - וכידוע המשל של בעל הגאולה שדוקא בסיום הלילה, ברגעים האחרונים של הלילה, קרוב לעלות השחר, נדמה שחושך הלילה הולך וגובר ביותר.

ומובן, שאין זמן להמתין עד שיחנכו אותו ויסבירו לו שעוד מעט מגיע עלות השחר, ולאחריו נץ החמה - כי הגאולה צריכה להיות באופן של "מיד הן נגאלין"¹. ולכן, צריכים לסיים את הפעולה, לאחרי שהתחילו בה ואוחזים כבר קרוב לסיומה, וצריכים לסיימה באופן הזריז ביותר.

ובודאי ש"הקב"ה עוזרו"², "הבא ליטהר מסייעין לו"³, ובלשון הכתוב - "הוי' לי בעוזרי"⁴.

זאת אומרת: ישנם ענינים שבהם זקוקים - על-פי דרך הטבע - לעזרה וסיוע מבני אדם, כשם שיהודי זקוק לתשעה יהודים נוספים בכדי שיוכל להתפלל בציבור. ולכן, ישנם ענינים שבהם זקוקים ל'צבא הגנה לישראל', ועד שפעולתם היא בגדר מצוה, ואדרבה: זוהי אחת המצוות החשובות ביותר - מצוה הקשורה עם פיקוח-נפש. אבל יחד-עם-זה - יודעים הם ש"אנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר", ו"בשם אלקינו נדגול"⁵, על-דרך דגלם של ה"מכבים" שהיה כתוב עליו "מי כמוכה באלים ה'"⁶!

(1) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(2) ראה קידושין ל' ב. בבא-בבא-בבא, א.

(3) זח"ב עט, ב.

(4) תהלים קיח, ז.

(5) שם כ, ו.ח.

(6) בשלח טו, יא.

"קראתי ואין עונה"

ובפרט כשהם מקיימים מצות תפילין - עליה נאמר⁷ "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", שאז לא זקוקים כלל למלחמה, אלא "בשבעה דרכים ינוסו לפניך"⁸!

ובפרט כאשר לכל-אחד-ואחד מהם יש אות בספר תורה. והרי עתה מותר לגלות - שבאור ליום חמשה עשר דחודש תמוז, כאשר "קיימא סיהרא באשלמותא"⁹, סיימו את כתיבת ספר התורה הכללי הקשור עם 'צבא הגנה לישראל', שהאותיות שבספר תורה זה נקנו על-ידי חיילי צבא הגנה לישראל ובני-ביתם. וכאמור - סיום כתיבת ספר-תורה זה נערך בט"ו תמוז "ברוב עם הדרת מלך"¹⁰.

ויהי-רצון שפעולה זו תהיה 'כלי' גמור לכל הענינים האמורים - על-ידי-זה שיניחו להם לסיים את הפעולה, בדרכי נועם ובדרכי שלום, אבל בכל התוקף, עד ש"בשבעה דרכים ינוסו לפניך" (שאז לא יפגעו גם הבורחים).

. . . ויהי-רצון שהדיבור בכל הענינים הנ"ל יבוא במעשה בפועל - היינו, שיסיימו את כיבוש הארצות שמסביבות ארץ ישראל (באותם מקומות שהדבר מוכרח כבר עתה) כדי להבטיח את בטחונה של ארץ ישראל, בהתאם להוראתם של המומחים לעניני בטחון - שהרי התורה אומרת שבנוגע לעניני בטחון צריכים לשאול את חוות-דעתם של המומחים לעניני בטחון, ולהתנהג על-פי הוראתם.

ובכך יבטלו את חשכת הגלות - כאשר יפסיקו לבלבל אותם ולהפריע להם, ואדרבה: יסייעו להם למלא את שליחותם הקדושה להגן על בטחון ארץ הקודש ובטחון "גוי קדוש" הנמצאים בה.

וזוהי הדרך לנצחון אמיתי - היינו, נצחון שאין בו מציאות של מנוצחים כלל, מאחר שזהו מעמד ומצב של שלום אמיתי, במהרה בימינו ממש.

(מעובד ע"פ שיחת ט"ו תמוז תשמ"ב)

(7) תבוא כח, י.
(8) שם, ז.
(9) זח"א רכה, ב.
(10) משלי יד, כח.

משיחות ש"פ מטו"מ, דברים תשמ"ב

לסיים את כל הפעולות המסייעות לבטחון ארץ ישראל!

על-ידי כללות הענין של "שלימות התורה", יחד עם "שלימות העם", זוכים ל"שלימות הארץ", ועד לקיום היעוד¹ "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך", כולל - ארץ קיני קניזי וקדמוני. ובהקדמה לזה - מוסיפים בכל הפעולות הקשורות עם בטחון ארץ ישראל לגבולותיה. ואפילו כאשר מדובר אודות פעולות הצריכות להיעשות מחוץ לגבולות ארץ ישראל, וכדי להבטיח את בטחונה של ארץ ישראל - על-ידי-זה שגם שם ישנה שליטה מלאה וממשלה מלאה, באופן של "ברצון קיבלו עליהם". ומסיימים את כל הפעולות הטובות שהתחילו לעשות בקשר לבטחונה של ארץ ישראל לגבולותיה, ואשר אוחזים כבר בסיום פעולות אלו.

וכדי לחזק ענינים אלו - צריכים להוסיף עוד יותר בכל הענינים הקשורים עם יראת ה', שעל-ידי-זה זוכים לקיום היעוד² "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", ועד ש"בשבעה דרכים ינוסו לפניך"³.

עד שזוכים לקיום היעוד "קץ שם לחושך"⁴ - כי "עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום כי עמנו א-ל"⁵.

(מעובד ע"פ שיחת שבעה עשר בתמוז תשמ"ב)

-
- (1) ראה יב, כ.
 - (2) תבוא כח, י.
 - (3) שם, ז.
 - (4) איוב כח, ג.
 - (5) ישעי' ח, י.

"קראתי ואין עונה"

להחזיק בכל השטחים שהקב"ה נתן לבני-ישראל!

על-ידי שלימות העם ושלימות התורה - זוכים בקרוב ממש ל"שלימות הארץ", בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, שאז יקויים היעוד¹ "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך", ארץ קני קניזי וקדמוני.

וההכנה לזה היא - על-ידי הענין של "שלימות הארץ", באופן השייך בזמן הגלות. היינו, שבני-ישראל מחזיקים באותם שטחים שניתנו להם כבר על-ידי הקב"ה - בכחו ועוצם ידו של הקב"ה.

ועל-ידי-זה זוכים לשלימות כל ארץ ישראל לגבולותיה, בגאולה האמיתית והשלימה.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת מטות-מסעי, מברכים-החודש מנחם-אב, תשמ"ב)

הדרך היחידה להפחיד את האוייב - על-ידי כלי-זיין?

כאשר רוצים להטיל "אימתה ופחד" על האוייב שיפחד לצאת במלחמה, הרי הדרך לזה - על-פי טבע - כאשר מראים לו שנמצאים במעמד ומצב של חוזק ותוקף גדול, שענין זה מתבטא ב"כלי זיין".

זאת אומרת: הטלת אימה ופחד על האוייב שיפחד לצאת למלחמה - אינה נפעלת על-ידי-זה שמדברים עמו ומסבירים לו אודות צדק ויושר, כי לא אכפת לו מצדק ויושר! וכמו-כן אי אפשר לפעול זאת על-ידי חתימות על 'חוזה שלום' (על-דרך החוזה שנחתם ב'מחנה דוד'), שאז מתחיל משא ומתן. אלא הדרך היחידה לפעול שהאוייב יפחד לצאת למלחמה, היא - כאשר מגלים תוקף וחוזק, ועל-פי דרך הטבע הרי זה קשור עם "כלי זיין".

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת דברים, שבת חזון, תשמ"ב)

(1) ראה יב, כ.

כשיחזיקו בתוקף בשטחים שכבר ניתנו – יקבלו את שאר השטחים השייכים לעם ישראל!
גם כאשר נמצאים בימי הגלות האחרונים - על בני-ישראל לעמוד בתוקף המתאים
בנוגע לכל עניני התורה והמצוות.

ובזה נכללת גם העמידה בתוקף המתאים בכל הקשור להחזקת שטחי ארץ ישראל
שניתנו לבני-ישראל על-ידי הקב"ה, כפסק-דין השולחן-ערוך בחלקו הראשון "אורח
חיים", בהלכות שבת סימן שכ"ט (ס"ו) "יוצאים עליהם בכלי זיין... שמא ילכדו העיר
ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם". היינו, עמידה בתוקף מוחלט, תוך ניצול של דרכי
הטבע - "יוצאין עליהם בכלי זיין", אף שבפועל ממש לא צריכים להשתמש בהם, היות
שהאויבים ינוסו - "בשבעה דרכים ינוסו לפניך"¹.

והנה, כל ארץ ישראל לגבולותיה נבחרה על-ידי הקב"ה עבור בני-ישראל, העם הנבחר.
ומה שהקב"ה נתן ברצונו חלקים מסויימים משטחי ארץ ישראל לאומות-העולם - הרי זה
"לרגע קטן" בלבד, והכוונה בזה היא רק - כמו שכתוב² "כי מנסה ה' אלקיכם לדעת
הישכם אוהבים את ה' אלקיכם".

ולכן, כאשר בני-ישראל מחזיקים בתוקף בכל שטחי ארץ ישראל שכבר ניתנו לבני-
ישראל, ובפרט שנתנתם לבני-ישראל היתה מתוך ניסים גלויים, על-ידי-זה זוכים בני-
ישראל לקבל מהקב"ה את כל השטחים השייכים לגבולותיה של ארץ ישראל בשלימותה.
ומובן, שהעמידה בתוקף היא - לא באופן של "כחי ועוצם ידי"³ חס-ושלום, אלא
שהולכים בכחו ובשליחותו של הקב"ה, שצוה להכין 'כלים' בדרך הטבע, למרות שיודעים
שאת הנצחון הוא זה שמנחיל.

ומובן, שרצונו של הקב"ה שגם אומות-העולם לא ינזקו, כולל אומות-העולם שלעת-
עתה אינם 'אוהבי ישראל' - אלא "בשבעה דרכים ינוסו לפניך", שגם האויבים לא ינזקו.

(1) לשון הכתוב - תבוא כח, ז.

(2) ראה יג, ד.

(3) עקב ח, יז.

"קראתי ואין עונה"

ואלו מבין אומות-העולם שלא ימלטו - יכירו וידעו בחשיבותם של עם ישראל - ולכן, יחשב עבורם לכבוד ולזכות כאשר יוכלו לעזור ולסייע לבני-ישראל. ובלשון הכתוב⁴: "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מניקותייך".

כלומר, לא רק שאומות-העולם אינם חושבים (ועל-אחת-כמה-וכמה שאינם עושים מאומה) להרע חס-ושלום, לבני-ישראל בכל מקומות מושבותיהם, ובפרט בארץ הקודש, אלא אדרבה: הם משתדלים לשמור על בני-ישראל ולסייע להם בכל הקשור לבטחונם, כך שכבר בזמן הגלות נפעל היעוד "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד", "וחרב לא תעבור בארצכם"⁵ - אפילו חרב של שלום⁶. היינו, שכל בעלי-העצה, האו"ם וכיוצא-בזה מכל אומות-העולם, שאומרים [ויתכן שכך הוא באמת] שכוונתם ורצונם לענין של שלום - הנה גם ענינים אלו לא יעברו בגבולה של ארץ ישראל.

ועד שזוכים שהקב"ה נותן לבני-ישראל את כל שטחי ארץ ישראל בשלימותה - בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו.

(מעובד ע"פ שיחת ה"י אלול תשמ"ב)

(4) ישעי' מט, כג.

(5) בחוקתי כו, ו.

(6) תענית כב, ב.

חודש אלול יפעל שגם המערערים יאמינו שהקב"ה נתן את ארץ ישראל ליהודים!

על-ידי ההוספה בשלושה הקוין שעליהם העולם עומד (תורה, עבודה וגמילות חסדים) - זוכים לשלימות המשולשת: שלימות העם, שלימות התורה ושלימות הארץ - וגם כאשר נמצאים בימי הגלות האחרונים - נמשכת ברכתו של הקב"ה שיהיה שלום אמיתי בארצנו הקדושה, וכמו שכתוב "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד"¹.

ומובן, שאין להתפעל מטענותיהם של אומות-העולם, וכן אין להתפעל מדבריהם של יהודים שבאו כתוצאה מה'גוישקייט' שבהם, ובעמדנו בימי חודש אלול, אשר אז נמצא המלך בשדה - בודאי יגיעו גם לידי המסקנא האמיתית שהקב"ה הוא בעה"ב על העולם כולו, והוא נתן את כל ארץ ישראל לגבולותיה בתור "נחלת עולם" לכל-אחד-ואחד מבני-ישראל וכללות עם ישראל עד סוף כל הדורות.

ולמרות שלפי שעה ישנם חלקים מארץ ישראל שלא ניתנו עדיין לבני-ישראל, וצריכים להמתין לביאת משיח צדקנו, שאז ינתנו לבני-ישראל כל שטחי ארץ ישראל - למרות זאת: אותם שטחים שכבר ניתנו לבני-ישראל על-ידי הקב"ה, ובפרט שנתינתם היתה מתוך ניסים גלויים, הרי ודאי שהם שייכים ל"עם עולם" כ"נחלת עולם", וברור שבני-ישראל מחזיקים בכל שטחים אלו. וזוהי הדרך היחידה לפעול שלום אמיתי, באופן של "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד".

וגם כאשר בני-ישראל נמצאים בימי הגלות האחרונים - רוצה הקב"ה שיהיה אצלם מצב של שלום ובטחון - "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד", ועד שנמצאים במעמד ומצב של "ואולך אתכם קוממיות"².

וכשבני-ישראל מתנהגים על-פי הוראת התורה ומצוותיה, כולל בנוגע לענין עיקרי זה, שמחזיקים בשטחי ארץ ישראל שניתנו לבני-ישראל באופן של "נחלת עולם" - זוכים לקבל את כל שטחי ארץ ישראל בשלימותה, בדרכי נועם ובדרכי שלום - בביאת משיח צדקנו.

(מעובד ע"פ שיחת כ"ז אלול - לנשי ובנות חב"ד - תשמ"ב)

(1) בחוקתי כו, ו.

(2) שם, יג.

"קראתי ואין עונה"

כשכמה מבני-ישראל נמצאים ביחד – בכוחם להחליט שארץ ישראל שייכת לעם ישראל!
כאשר מתאספים כמה-וכמה מישראל יחד, ומתאחדים כולם - גדל כוחם ביתר שאת
וביתר עוז.

ולכן, הרי זה הזמן המתאים להחליט (כולם יחד כאיש אחד) שכל ארץ ישראל
לגבולותיה שייכת לרשותם ובעלותם של בני-ישראל באופן של "נחלת עולם", כמבואר
בפירוש רש"י ריש-פרשת בראשית: "מה טעם פתח בבראשית, משום כח מעשיו הגיד
לעמו לתת להם נחלת גויים... ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

וכולם ביחד מחליטים שבני-ישראל מחזיקים - בתוקף של הקב"ה - בכל שטחי ארץ
ישראל שכבר ניתנו לבני-ישראל על-ידי הקב"ה ולא מוותרים על אף "שעל" השייך לארץ
ישראל. וכל אלו החושבים באופן אחר - "עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו
אל"¹, ובודאי ש"דבר אלקינו יקום לעד"²!

ומאחר שבני-ישראל הולכים בשליחותו של הקב"ה - הרי הם מקיימים את כל הוראותיו
של הקב"ה בתורה, כולל - השמירה על בטחון כל מקום שנמצאים בו יהודים, כפסק-דין
השולחן-ערוך בהלכות שבת³: "נכרים שצרו על עיירות ישראל... יוצאים עליהם בכלי זיין
ומחללים עליהם את השבת... שמא ילכדו העיר, ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם",
וכל זה - אפילו כשיש ספק וספק ספיקא (בכל הדינים הקשורים עם פיקוח-נפש), "ואפילו
עדיין לא באו אלא ממשמשים לבוא".

וזהו פסק-דין להלכה למעשה בפועל, ובשולחן-ערוך גופא מופיע פסק-דין זה
ב"הלכות שבת". היינו, שקדושת השבת מתבטאת בפעולת ההגנה על בני-ישראל ביום
השבת. וכמדובר כמה-פעמים שכאשר התורה מצווה לעשות מלאכה מסויימת (שאסור
לעשותה ביום השבת) מפני פיקוח-נפש, הנה פעולה זו עצמה היא חלק מקדושת השבת:
"כדי שישמור שבתות הרבה".

(1) ישע' ח, י.

(2) שם מ, ח.

(3) אורח-חיים סשכ"ט ס"ו.

משיחת כ"ט אלול תשמ"ב

וכאשר בני-ישראל מתנהגים בהתאם להוראותיו של הקב"ה - הרי זו הדרך היחידה לפעול שלום אמיתי ובר-קיימא, היות והקב"ה הוא "מלך שהשלום שלו"⁴.

וענין זה נפעל כבר גם כאשר בני-ישראל נמצאים בזמן הגלות - על-ידי-זה שמתנהגים על-פי הוראת הקב"ה לשמור על בטחונה של ארץ ישראל. ופעולה זו היא הכנה קרובה לקיום היעוד⁵ "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך". היינו, שבני-ישראל מקבלים את כל ארץ ישראל בשלימותה, כולל - ארץ קיני קניזי וקדמוני, ארץ עשר אומות - "שלימות הארץ".

(מעובד ע"פ שיחת ליל ערב ראש השנה תשמ"ג - כ"ט אלול תשמ"ב)

ארץ ישראל - חדורה בגילוי אלקות:

. . . ועל-ידי-זה ממהרים יותר את "שלימות הארץ" - שלימותה של ארץ ישראל שלא יוכלו לפגוע בחלק הכי קטן (אפילו פירור אחד) שבה, וזאת - לא מיבעי בעניני יהדות, אלא אפילו בענינים גשמיים, וטעם הדבר - היות וזוהי "ארץ אשר . . . תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית שנה ועד אחרית שנה". היינו, לא רק ב"ראש השנה" או ערב ראש השנה, לא רק בימים נוראים, שבתות וימים טובים ומועדים, אלא בכל יום ובכל רגע במשל כל השנה כולה - רואים בגלוי שכל ארץ ישראל חדורה בגילוי אלקות, "עיני ה' אלקיך בה", ועד כדי כך, שאפילו אינם-יהודים רואים זאת בגלוי. ולכן, לא זו בלבד שאינם פוגעים חס-ושלום בארץ ישראל, אלא אדרבה - הם מגינים על ארץ ישראל מפני ענינים בלתי-רצויים.

(מעובד ע"פ שיחת א' דראש-חודש אלול תשמ"מ)

(4) ראה במדבר-רבה פי"א, ג.

(5) ראה יב, כ.

"קראתי ואין עונה"

תפקידם של אומות-העולם לסייע לבני-ישראל!

בשיעור חומש היומי¹ נאמר: "זכור ימות עולם . . . שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך" - "הראשונות", ש"בהנחל עליון גוים . . . יצב גבולות עמים למספר בני-ישראל". היינו שכל קיומם של אומות-העולם ("יצב גבולות עמים, קיימם ולא אבדם") הרי זה רק "בשביל מספר בני-ישראל שעתידים לצאת מבני שם, ולמספר שבעים נפש של בני ישראל שירדו למצרים הציב גבולות עמים שבעים נפש".

ומאחר שכל קיומם של אומות-העולם היא אך ורק לטובתם של בני-ישראל - מובן, מהי התוצאה הנגרמת להם כאשר הם מנסים לפגוע חס-ושלום בבני-ישראל ובעניני יהדות!

ובהמשך נאמר: "כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו". היינו, שבני-ישראל הם נחלתו של הקב"ה, כי נשמת כל-אחד-ואחד מישראל היא "חלק אלקה ממעל ממש"².

ומפני היותם נחלתו של הקב"ה, לכן נותן להם הקב"ה "נחלת עולם" - ארץ הקודש, "ארץ אשר . . . תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"³, ובפרט בראש השנה - "רשית השנה" כפשוטו, ומראש-השנה נמשך ענין זה על כל השנה כולה, ובפרט - למחרת ראש-השנה.

וממשיך: "ימצאהו בארץ מדבר . . . יצרנהו כאישון עינו". היינו, גם כאשר בני-ישראל נמצאים בגלות, שזהו המעמד ומצב של "ארץ מדבר" - גם אז הקב"ה שומר ומגין עליהם באופן של "יצרנהו כאישון עינו". לא רק בדוגמת ה"עין" סתם (אחד האיברים הכי חשובים), אלא "כאישון עינו", החלק החשוב ביותר בעין עצמה - "השחור שבעין שהמאור יוצא הימנו", ולכן, "כל הנוגע בהן כאילו נוגע בכבת עינו"!

ובסיום שיעור החומש היומי נאמר: "ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר". היינו, שבני-ישראל נמצאים ביחד עם הקב"ה באופן של "בדד".

וזוהי ההוראה הנלמדת מהשיעור חומש היומי:

(1) האזינו לב וברש"י.

(2) ראה תניא רפ"ב.

(3) עקב יא, יב.

משיחת צום גדליה תשמ"ג

אומות העולם יודעים ("מזלייהו חזי"⁴) שכל קיומם הוא - בשביל בני ישראל, כמו שכתוב "יצב גבולות עמים למספר בני ישראל". ולכן, לא זו בלבד שאינם מנסים לפגוע חס-ושלום בבני-ישראל, בידעם ש"יצרנהו כאישון עינו", "כל הנוגע בהם כאילו נוגע בכבת עינו", אלא אדרבה: הם מסוגלים לסייע לבני-ישראל בכל עניניהם.

ומובן, שהענין של "מזלייהו חזי" נמשך ופועל למטה. וכתוצאה מזה משנים הם את הנהגתם בפועל ממש, ומתחילים להתנהג באופן של "מלכים אומנייך ושרותיהם מניקותייך"⁵, גם כאשר נמצאים בזמן הגלות.

והנהגה זו היא גם לטובתם של אומות-העולם - כי כאשר אומות-העולם מסייעים לבני-ישראל בכל עניניהם, יכולים בני-ישראל להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל ג' הקוין שעליהם העולם עומד, ועל-ידי-זה נפעל קיום ועמידת העולם כולו - גם אצל אומות-העולם, היינו, שהעולם יפסיק להזדעזע, אלא יהיה במעמד ומצב של "העולם עומד" ו"העולם קיים".

ואם הדברים אמורים בנוגע ליחס של אומות-העולם לבני-ישראל בכל מקום שהם - הרי על-אחת-כמה-וכמה שכן הוא בנוגע ליחס של אומות-העולם כלפי היהודים הנמצאים בארץ הקודש, ובארץ הקודש גופא - בירושלים עיר הקודש.

והיות ש"עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות, ועתידה ירושלים שתתפשט בכל ארץ ישראל"⁶, ובזה נכלל הפירוש הפנימי של "ירושלים", מלשון "יראה שלם" - מובן, שיראה זו מתפשטת בכל העולם כולו, כמו שכתוב⁷ "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", "נפל פחד היהודים עליהם"⁸.

וכל זה נפעל על-ידי-זה שבני-ישראל עומדים בתוקף המתאים - ובפרט בבואנו מראש-השנה שאז נפעל הענין ד"יבחר לנו את נחלתנו את גאון יעקב אשר אהב סלה"⁹ - היינו,

(4) מגילה ג, א

(5) ישעי' מט, כג.

(6) ילקוט-שמעוני ישעי' רמז תקנג.

(7) תבוא כח, י.

(8) אסתר ח, יז.

(9) תהלים מז, ה. עמוס ו, ח.

"קראתי ואין עונה"

שבני-ישראל עומדים בתוקף של "גאון יעקב" בנוגע לכל הקשור לשלימות התורה ומצוותיה, שלימות העם ושלימות הארץ.

ובזה נכלל גם השמירה על בטחון הארץ. ולכן, צריכים לסיים את כל הפעולות הקשורות עם בטחון הארץ, באופן של "המתחיל במצוה אומרים לו גמור", שזוהי הוראת הקב"ה בתורתו, והוראה זו היא גם נתינת כח שיוכלו למלא את רצון הקב"ה מתוך שמחה וטוב לבב.

(מנובד ע"פ שיחת צום גדליה תשמ"ג)

נחלת עולם – גם בזמן הגלות!

גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות [וכפתגם הידוע¹: "לא מרצוננו גלינו מארץ ישראל ולא בכחותינו אנו נשוב כו"'] - ישנו הענין של "שלימות הארץ" ביחס לחלקי ארץ ישראל שניתנו כבר לבני-ישראל על-ידי הקב"ה, בפרט שנתניתם לבני-ישראל היתה מתוך נסים גלויים, ולכן, חלקים אלו נשארים בשלימותם ביד בני-ישראל באופן של "נחלת עולם", ומאחר שזוהי "מתנה" של מלך מלכי המלכים הקב"ה, צריכים להתייחס לזה בהתאם לכך!

וזאת יודעים גם אומות העולם - כפי שמסביר רש"י² לילד בן חמש שנים, שכאשר יבואו אומות העולם ויטענו איזו טענה בקשר לארץ ישראל, צריכים לומר להם: "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים"³, "ברצוננו נטלה מהם ונתנה לנו"!

ובנוגע לחלקי ארץ ישראל שעדיין לא ניתנו לבני-ישראל על-ידי הקב"ה - ממתינים אנו לביאת משיח צדקנו, שאז יוחזרו לבני-ישראל כל חלקי ארץ ישראל - בדרכי נועם ובדרכי שלום

. . בהמשך להמדובר לעיל אודות "שלימות הארץ" - הנה היות שלדאבוננו ישנם עדיין כמה 'עקשנים' - אזי ינגנו עתה "עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו אל"⁴. ולכן, כודאי שעקשנותם תתבטל, וגם הם יתנהגו על-פי השולחן-ערוך.

(מעובד ע"פ שיחת ר' תשרי תשמ"ג)

(1) ראה לקו"ד ח"ד תרצב, א ועוד.

(2) בראשית א, א.

(3) תהלים קיא, ו.

(4) ראה ישעי' ח, י.

"קראתי ואין עונה"

שלימות הארץ, העם והגאולה – תלויים בשלימות התורה

גם ברגעים האחרונים של זמן הגלות הקב"ה שומר את בני-ישראל בכל מקום שהם, ובפרט היהודים הנמצאים בארצנו הקדושה.

והנהגת כל בני-ישראל תהיה באופן של שלימות התורה. כלומר, שמקיימים את כל מה שכתוב בתורה, כולל - ציווי התורה שאסור לפגוע חס-ושלום בבטחון של ישוב יהודי, שדין זה אמור גם בנוגע לישובי בני-ישראל בחוץ לארץ, ובפרט שאסור לפגוע חס-ושלום בבטחונה של ארץ ישראל (שבזה נכללים גם המקומות שאינם בגבולות ארץ ישראל, מכיון שזה נוגע לבטחונה של ארץ ישראל).

ולכן, בודאי שבני-ישראל מחזיקים - ובתוקף - בכל חלקי ארצנו הקדושה שהקב"ה החזיר כבר לבני-ישראל, ובפרט שהחזרתם לבני-ישראל היתה מתוך נסים גלויים.

וכשמתנהגים על-פי שלימות התורה, כולל ציווי התורה לשמור על שלימות הארץ - ממהרים עוד יותר את הגאולה, שאז תהיה שלימות הארץ בתכלית, כלומר, כל ארץ ישראל לגבולותיה תהיה ביד בני-ישראל ביחד עם שלימות העם - שאפילו יהודי אחד בלבד לא ישאר חס-ושלום בגלות, היות "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"¹, כלומר, שהקב"ה אוהז בידו של כל-אחד-ואחד מישראל ומוציאו מן הגלות.

וכשמתנהגים על-פי הוראת התורה לעמוד בתוקף שלא יפגע חס-ושלום בטחונה של ארץ ישראל - אזי מתבטלים בדרך ממילא כל הענינים הבלתי רצויים. כלומר, שלא יצטרכו להשתמש בכלי נשק, כי עצם הידיעה שישנם כלי נשק תפעל כבר ש"תפול עליהם אימתה ופחד"². והיות שאחיזת כלי הנשק אינה מצד "כחי ועוצם ידי"³ חס-ושלום, כי אם מצד ציווי הקב"ה - אזי "בגדול זרועך (של הקב"ה) ידמו כאבן", כאבן ממש. ויתירה מזו: "בשבעה דרכים ינוסו לפניך"⁴, ובמילא לא יפגעו הם עצמם, מכיון ש"ינוסו לפניך".

(מעובד ע"פ שיחת ערב יום-הכיפורים תשמ"ג)

(1) ישע' כו, יב.

(2) לשון הכתוב - בשלח טו, טז.

(3) עקב ח, יז.

(4) תבוא כח, ז.

'צו' התורה: לנעול את הארץ!!!

בתחילת שיעור החומש היומי¹ מדובר אודות ברכתו של משה רבינו לשבט דן, שבט נפתלי ושבט אשר, ולאחרי-זה מופיע הפסוק² "ברזל ונחושת מנעליך גו'", שפסוק זה מדבר אודות כל בני-ישראל, כדברי רש"י: "עכשיו הוא מדבר נגד כל ישראל".

ותוכן הדברים הוא: "ברזל ונחושת מנעליך - שהיו גבוריהם (של כל ישראל) יושבים בערי הספר, ונועלים אותה שלא יוכלו האויבים להכנס בה, כאילו היא סגורה במנעולים ובריחים של ברזל ונחושת".

ובזה מודגשת הוראת התורה בנוגע לאופן השמירה על ארץ ישראל - שצריכים לנעול אותה במנעולים ובריחים של ברזל ונחושת ("ברזל ונחושת מנעליך"), כדי "שלא יוכלו האויבים להכנס בה"!

מובן וגם פשוט ששמירתה של ארץ ישראל נעשית על-ידי הקב"ה בעצמו - "לא ינום ולא יישן שומר ישראל"³; אך אף-על-פי-כן, רצונו של הקב"ה שיעשו גם 'כלים' בדרך הטבע, ולכן, "היו גבוריהם יושבים בערי הספר ונועלים אותה כו".

וכן הוא פסק-דין השולחן-ערוך בהלכות שבת⁴: "נכרים שצרו על עיירות ישראל... בעיר הסמוכה לספר, אפילו אינן רוצים לבוא אלא על עסקי תבן וקש, מחללין עליהם את השבת (בכך ש"יוצאים עליהם בכלי זיין"), שמא ילכדו העיר, ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם". וזהו תוכן הדברים דלעיל - "גבוריהם יושבים בערי הספר ונועלים אותה שלא יוכלו האויבים להכנס בה".

ומזה מובן במכל-שכן וקל-וחומר שאין לתת שטחים מארץ ישראל לגוים, ואדרבה: "גבוריהם יושבים בערי הספר ונועלים אותה שלא יוכלו האויבים להכנס בה"; ישנם אמנם שטחים השייכים לארץ ישראל שעדיין לא ניתנו לבני-ישראל על-ידי הקב"ה, ובנוגע

(1) ברכה לג, כב.

(2) שם, כה.

(3) תהלים קכא, ד.

(4) סשכ"ט ס"ו.

"קראתי ואין עונה"

לשטחים אלו - צריכים להמתין לביאת משיח צדקנו [ובפרט על-פי פתגם רבותינו נשיאנו⁵:
"לא מרצוננו גלינו מארץ ישראל ולא בכחותינו אנו נשוב כו"] ; אבל כאשר מדובר אודות
שטחי ארץ ישראל שניתנו לבני-ישראל על-ידי הקב"ה, ונתנתם היתה עוד באופן דנסים
גלויים - הרי בודאי שבני-ישראל צריכים להחזיק בשטחים אלו, ובאופן ש"נועלים אותה
שלא יוכלו האויבים להכנס בה".

וכאשר מתנהגים על-פי הוראתו של הקב"ה, בורא העולם ומנהיגו - אזי נפעל הענין של
"ברזל ונחושת מנעליך" בתכלית השלימות. כלומר, שארץ ישראל נעשית "סגורה
במנעולים ובריחים של ברזל ונחושת", כך ששום דבר בלתי רצוי אינו יכול להכנס בתוכה -
"שלא יוכלו האויבים להכנס בה".

ויתירה מזו: אפילו אם ישנו אדם הנמצא בפנים שהנהגתו היא באופן בלתי אנושי,
וברצונו להזיק, רחמנא-ליצלן, על-ידי החזרת שטחים מארץ ישראל לגוים (פעולה הגורמת
להרס וחורבן, מבלי הבט על כוונותיו בענין זה) - אין הדבר מועיל לו מאומה, כי היות
ומדובר כאן אודות "מנעולים ובריחים של ברזל ונחושת" על-פי התורה, הרי מובן שאין
ביכלתו של אף אחד להחליש את תפקידם - לשמור מפני אויב ומזיק!

"מנעולים ובריחים" הנעשים על-ידי בשר ודם - ישנה אפשרות לפתחם או לשברם, או
לעקוף אותם מן הצד וכיוצא-בזה; אך כאשר מדובר אודות "מנעולים ובריחים" שעל-פי
התורה (שזה נעשה כאשר מתנהגים על-פי הוראות התורה) - אין ביכלתו של אף אחד
להחליש ולמנוע מהם למלא את תפקידם בשלימות!

והשמירה של "ברזל ונחושת מנעליך" נעשית באופן שאין צורך במלחמה כלל - שהרי
לא שייך לומר שה'מנעול' יצא במלחמה! ונמצא - שענין זה מביא תועלת גם לצד שכנגד,
כי כאשר אין צורך במלחמה - אין הרוגים ופצועים גם אצל הצד שכנגד, ופעולת ה'מנעול'
היא רק לשמור "שלא יוכלו האויבים להכנס בה", כי "בשבעה דרכים ינוסו לפניך"⁶, ופשוט
שאינם יכולים לפגוע בפנים חס-ושלום.

עמידה איתנה – מזמינה סיוע מהגוי!

(5) ראה לקו"ד ח"ד תרצ"ב, א. ועוד.

(6) תבוא כח, ז.

משיחת ליל י"ג תשרי תשמ"ג

ובקשר לטענה הידועה שמכיון שנמצאים אנו בזמן הגלות צריכים להתחשב גם עם דעתם של אומות העולם, כי בזמן הגלות זקוקים (בדרך הטבע) לעזר וסיוע דמלכי אומות העולם ושרותיהם, ולכן צריכים להכנע חס-ושלום ללחצים של אומות-העולם (כי לולי זאת מי יודע אם ימשיכו בעזר וסיוע) - הנה על זה באה ההוראה בהמשך הכתוב:

"ברזל ונחושת מנעליך וכימיך דבאך", ומפרש רש"י⁷: "כימים שהם טובים לך, כמנין ימיך, כל הימים אשר אתם עושים רצונו של מקום, יהיו דבאך, שכל הארצות יהיו דובאות כסף וזהב לארץ ישראל, שתהא מבורכת בפירות, וכל הארצות מתפרנסות הימנה וממשיכות לה כספם וזהבם. . . הכסף וזהב כלה מהם, שהן מזיבות אותו לארצכם".

זאת אומרת: גם כאשר נמצאים בחשכת הגלות, כאשר "החושך יכסה ארץ"⁸, ובפרט בחושך הכפול והמכופל של "עקבתא דמשיחא" - הרי גם זמן זה נכלל ב"מנין ימיך". ולכן, כאשר ההנהגה היא על-פי הוראות התורה, אזי מתקיים הענין של "כימיך דבאך", ש"כל הארצות יהיו דובאות כסף וזהב לארץ ישראל".

ומזה מובן שגם כאשר נמצאים בזמן הגלות וזקוקים לעזר וסיוע של אומות-העולם - הנה לא זו בלבד שאומות-העולם נותנים את העזר והסיוע הדרוש, אלא יתירה מזו: אין כל צורך לבקש זאת מהם (ועל-אחת-כמה-וכמה שאין צורך ללחוץ עליהם ולשכנע אותם שיסכימו לתת זאת), כי הם באים מעצמם לתת את כספם וזהבם לארץ ישראל, "כל הארצות יהיו דובאות כסף וזהב לארץ ישראל". . . מזיבות אותו לארצכם", בידעם שענין זה מהוה תועלת גם עבורם - "כל הארצות מתפרנסות הימנה וממשיכות לה כספם וזהבם".

וכל זה נפעל על-ידי-זה שבני-ישראל עומדים בתוקף המתאים - באופן של "ברזל ונחושת", בהתאם להוראת התורה.

וכפי שראו בפועל - שכאשר בני-ישראל עמדו בתוקף המתאים, קיבלו את כל הסיוע הדרוש מאומות-העולם; ולעומת זאת - כאשר לא עמדו בתוקף, ונכנעו ללחצים שונים, הנה כאשר הגיע זמן של סכנה והיו זקוקים לסיוע - היו זקוקים להתווכח ולהתדיין על כל

(7) ברכה שם.

(8) ישעי' ס' ב.

"קראתי ואין עונה"

צעד ושעל, וגם לאחרי-זה - לפעמים פעלו, לפעמים פעלו רק למחצה, ולפעמים - אפילו פחות ממחצה, וכל זה - נוסף על הבזיונות שבהם היה מלווה הדבר!

ומכל זה רואים שהנהגת בני-ישראל צריכה להיות באופן של "ברזל ונחושת מנעליך", ואין להתפעל כלל מהלחצים של אומות-העולם, כי אדרבה: כאשר בני-ישראל עומדים בתוקף המתאים, על-פי הוראת הקב"ה בתורתו, אזי אומות-העולם באים מעצמם לתת לבני-ישראל את העזר והסיוע הדרוש להם - "כימך דבאך... כל הארצות דובאות כסף וזהב לארץ ישראל".

וזוהי ההוראה הנלמדת מהשיעור חומש היומי - יום חמישי של פרשת ברכה, כלומר, שזוהי הוראה השייכת לפרשת "ברכה" - "וזאת הברכה אשר ברך משה גו"⁹, מכיון שזוהי הדרך לקבלת ברכותיו של הקב"ה, באופן גלוי "וזאת הברכה", מורה באצבעו ואומר זה.

ואין צורך בלימוד רמזים ו'פשעט' לאך' בפסוקים אלו של פרשת ברכה - כי כל האמור לעיל מובן מפשטות הכתובים ופירוש רש"י בפשוטו של מקרא, והדברים מודפסים בכל החומשים, ואין דרך אחרת לפרש את הפסוקים הנ"ל מלבד הפירוש האמור לעיל פשטות הכתובים. ובפרט כאשר מדובר אודות היהודים הנמצאים בארץ הקודש - שאינם זקוקים שיפרשו להם את דברי רש"י באידיש או באנגלית, אלא מבינים את לשונו של רש"י ללא צורך בפירוש נוסף.

אפילו היצר-הרע תמה על ההתרפסות!

אך על-פי-זה נשאלת השאלה: היות והדברים הנ"ל פשוטים כל כך - כיצד יתכן אם-כן שישנם בני אדם שמתנהגים באופן הפכ"י, היפך היהדות היפך האנושיות והיפך השכל הפשוט!?

והתשובה לדבר: יהודי הוא בעל בחירה. ולכן, ביכלתו לבחור להתנהג באופן שהוא היפך השכל הפשוט ואפילו היפך מחשבתו של היצר-הרע עצמו. כלומר, שהוא מכריח את יצרו-הרע לעשות דבר שאפילו על דעתו (של היצר-הרע) - לא עלה.

(9) ברכה לג, א.

משיחת ליל י"ג תשרי תשמ"ג

זאת אומרת: נוסף לזה שבכל מקום נמצאים בחושך כפול ומכופל דזמן הגלות - הרי הוא מכניס את עצמו בגלות עמוקה יותר, ומכניס את יצרו-הרע לחושך כפול ומכופל יותר מהחושך של היצר-הרע מצד עצמו!

וכמבואר בספרי מוסר¹⁰ על הכתוב¹¹ "על חטא שחטאנו לפניך ביצר הרע" - שלכאורה אינו מובן: הלא כל החטאים נעשים על-ידי "יצר הרע" ומפני מה מייחדים שיחנו חטא מסויים שהוא "חטאנו לפניך ביצר הרע"?! - והביאור בזה: ישנם ענינים שאינם עולים אפילו על דעתו של היצר-הרע, אבל ישנו מי שחוטא עם היצר-הרע שלו, כלומר, שהוא מכריח את היצר-הרע לעשות דבר שלא היה עולה על דעתו, וזהו "על חטא שחטאנו לפניך ביצר הרע"!

ובנוגע לענינו:

שלשה פעמים נעשתה אותה טעות שהחזירו שטחים מארץ ישראל לגויים, ובכל פעם ראו את התוצאות שנגרמו מכך, רחמנא ליצלן. ולמרות זאת, רוצים לחזור על אותה טעות פעם רביעית ופעם חמישית, למרות שידועים שהפעם החששות לתוצאות גרועות הם באופן חמור יותר מאשר בפעמים הקודמות!

המצב החמור שבו נמצאים עתה הנו תוצאה של הטעות שנעשתה בחתימת החוזה בקעמפ-דייוויד, שבכך קרבו את מצרים לימית. כלומר, תמורת זה שמצרים היתה רחוקה מגבול ישראל מרחק של מאות קילומטרים, קרבו את מצרים שתהיה על הגבול עצמו! ועתה רוצים להמשיך באופן כזה גם משאר צידי ארץ ישראל, רחמנא-ליצלן!

הנהגה כזו היא היפך השכל הפשוט של הגוי, ועל-אחת-כמה-וכמה היפך שכלו של יהודי, ובפרט כשמדובר אודות יהודי שהקב"ה נתן לו כח להשפיע על יהודים נוספים [הוא חושב - כנראה - שזהו מפני שהוא 'חכם גדול' אבל האמת היא שאפילו אם הוא היה 'חכם' סתם (לאו דוקא 'חכם גדול')] לא היה מתנהג היפך חכמת התורה; ולאידך - גם כאשר מדובר אודות 'חכם גדול' הרי זה מפני שהקב"ה "הוא הנותן לך כח לעשות חיל"¹², אלא

(10) של"ה שער האותיות אות י'

(11) תפילת יום כיפור - נוסח "ועל חטא".

(12) לשון הכתוב - עקב ת, יח.

"קראתי ואין עונה"

שהוא מכריח את יצרו-הרע להתנהג היפך השכל הפשוט, למרות שהוא יודע מה היו התוצאות מאופן הנהגה זו בעבר, ולא פעם אחת, אלא כמה פעמים!

ועוד ענין בזה: האם מפני שישנו משהו החוטא ביצר-הרע שלו - צריך אדם נורמלי להתפעל ממנו, להתנהג כמותו או להתחשב בדעתו, כאשר מדובר אודות ענין הנוגע לרבים?! - הנהגה זו אין לה מקום אפילו כאשר מדובר אודות אדם יחיד, ובפרט כאשר מדובר אודות ענין של בטחון הנוגע לרבים מבני-ישראל!

הנהגה תקיפה - תועלת גם לגויים!

והנה בעמדנו בימים שבין יום-הכיפורים לסוכות - אין להאריך בענינים אלו, ובודאי שמכאן ולהבא יתנהגו כל בני-ישראל על-פי פסק-דין השולחן-ערוך דלעיל, שנקודתו היא - שמירה על בטחונם של בני-ישראל, וכמפורש הטעם - "שמא ילכדו העיר, ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם".

וכמדובר כמה-פעמים שפסק-דין זה אינו קשור עם קדושת הארץ דוקא, אלא כן הוא גם בחוץ לארץ, ואדרבה: בסוגיית הגמרא¹³ שבה הובא דין זה, מדובר אודות 'נהרדעא' שבבבל - חוץ לארץ. זאת אומרת, שהמדובר כאן הוא אודות בטחונם של בני-ישראל בכל מקום שהם.

ולכן, אין כל הבדל אם מדובר אודות משא ומתן מסביב לשולחן עגול או מרובע, חילופי מכתבים וטפיחות-שכם ונשיקות אחד לשני, וכיוצא-בזה; הדבר היחיד שנוגע כאן הוא - "שמא ילכדו העיר, ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם"!

וכאמור - זוהי הדרך היחידה לענין של ברכה - "וזאת הברכה", ובפרט כאשר רואים במוחש מה היו התוצאות של ההנהגה באופן הפכי, ולעומת זאת - כאשר התנהגו על-פי הוראות הקב"ה בתורתו, הצליחו תמיד!

והנהגה באופן האמור היא גם "ברכה" לצד שכנגד - שאין פוגעים בו כלל כי "בשבעה דרכים ינוסו לפניך".

(13) עירובין מה, א.

משיחת ליל י"ג תשרי תשמ"ג

וכאשר הצד שכנגד בא אל ארצו שנותן לו הקב"ה במרחק ממקום ישובם של בני-ישראל (כך שלא יוכלו לפגוע חס-ושלום בשלומם ובטחונם של בני-ישראל), הרי גם הוא מנהל את חייו באופן של "לשבת יצרה"¹⁴, על-ידי קיום שבע מצוות בני-נח.

"נעילת" הארץ – מסור לכל יהודי באשר הוא!

לכאורה, כל האמור לעיל שייך רק לאותם יהודים ה"יושבים בערי הספר", שהם צריכים לנעול אותה במנעולים ובריחים של ברזל ונחושת, וכן בנוגע לאותם יהודים שבכחם להשפיע על מצב הדברים, שהם צריכים לדעת שההנהגה צריכה להיות באופן של "ברזל ונחושת מנעליך", ואז - "וכימיך דבאך", ש"כל הארצות יהיו דובאות כסף וזהב לארץ ישראל". מה-שאינ-כן כאשר מדובר אודות כל-אחד-ואחד מישראל, כולל - היהודים הנמצאים בחוץ לארץ, שאין להם כל השפעה (לכאורה) על העניינים הקשורים עם בטחונה של ארץ ישראל, ואינם יכולים (לכאורה) לפעול מאומה בדבר.

אך אף-על-פי-כן, היות וזה פסוק בתורה שניתנה לכל-אחד-ואחד מישראל - "מורשה קהלת יעקב"¹⁵, הרי בהכרח לומר שענין זה שייך לכל-אחד-ואחד מישראל, כלומר, שכל-אחד-ואחד מישראל יכול לפעול בענין זה באופן התלוי בו, כדלקמן.

ובהקדים:

למרות שכל-אחד-ואחד מישראל מקבל את כל התורה כולה - הרי רואים בפועל שישנם יהודים שלמדו רק חלק מסויים בתורה, ובכך יש להם שייכות גם לשאר חלקי התורה - ע"ד מאמר-רז"¹⁶ "הוא עמל במקום זה ותורתו עומלת לו במקום אחר", מכיון שעמל בתורה.

וכמדובר כמה-פעמים שלכל יהודי ישנו חלק בתורה שייך במיוחד אליו - כפי שאומרים¹⁷ "ותן חלקנו בתורתך". וכפי שרואים בפועל שישנם חילוקים אצל גדולי ישראל בין 'בעלי הלכה' ל'בעלי הגדה', 'בעלי דרוש' ו'בעלי רמז' וכיוצא-בזה, וזאת - למרות שכל-אחד-ואחד מישראל יורש את התורה כולה על כל חלקיה.

(14) לשון הכתוב - ישע' מה, יח.

(15) ברכה שם, ד.

(16) סנהדרין מט, ב.

(17) אבות פ"ה מ"כ.

"קראתי ואין עונה"

ולכן, כשם שמצינו בנוגע לכללות התורה כולה, כמו כן הוא בנוגע לכל ענין פרטי שבתורה (פסוק בתורה וכיוצא-בזה) - שישנם בו ריבוי פירושים ואופנים. וכמבואר בכתבי האריז"ל¹⁸ שבכל ענין בתורה ישנם ששים ריבוא פירושים על-פי פשט, על-פי רמז, על-פי דרוש ועל-פי סוד, כנגד ששים ריבוא נשמות ישראל. ועל-פי המבואר בתניא¹⁹ שכל אחד מששים ריבוא נשמות אלו מתחלקת לששים ריבוא ניצוצות שכל ניצוץ הוא נשמה אחת - מובן, שבכל אחד מפירושים ואופנים הנ"ל ישנם עוד ששים ריבוא פירושים ואופנים.

זאת אומרת: כאשר מדובר אודות לימוד הוראה מפסוק מסויים - הנה מילוי ענין זה בשלימותו שייך רק לנשמה כללית, אבל ביחד עם זה ישנו גם לימוד באופן השייך לכל-אחד-ואחד מישראל באופן פרטי.

ועל-דרך-זה מובן בנוגע לעניננו - שההוראה הנלמדת מהפסוק "ברזל ונחושת מנעליך" שייכת לכל-אחד-ואחד מישראל, ובפרט על-פי הדגשת רש"י "עכשיו הוא מדבר נגד כל ישראל", כלומר, שאין זה ענין השייך לשבט מסויים (כמו הפסוקים שבהתחלת השיעור חומש היומי), אלא "עכשיו הוא מדבר נגד כל ישראל", ולכן, בודאי שביכלתו של כל-אחד-ואחד מישראל לפעול בענין זה, באופן השייך אליו, כדלקמן.

ועד כדי כך - שאפילו ילד קטן בן חמש שנים, שמתחיל ללמוד חומש עם פירוש רש"י, ביכלתו לפעול בענין של "ברזל ונחושת מנעליך", וילדה קטנה - עוד לפני גיל חמש שנים, שגם היא מקבלת את התורה בירושה, והראיה - שלא זו בלבד שמותר לה ללמוד תורה, אלא אדרבה: היא חייבת בלימוד התורה, כפי שמונה אדה"ז בהלכות ת"ת²⁰ כמה-וכמה ענינים בתורה שנשי ישראל חייבות ללמוד, כדי לדעת את ההלכות הצריכות להן בנוגע למעשה בפועל. הלואי היו האנשים בקיאים בכל אותם ענינים שהנשים חייבות ללמוד!...

...מכיון שכל אחד ואחת מישראל (כולל ילד וילדה קטנים) יורשים את התורה כולה, הרי בודאי שהפסוק "ברזל ונחושת מנעליך" שייך גם אליהם, כלומר, שגם הם יכולים לפעול ולסייע בבטחונה של ארץ ישראל, שתהיה באופן של "ברזל ונחושת מנעליך".

(18) שער הגלגולים הקדמה ז ועוד. שער רוח"ק בענין היחודים על קברי צדיקים הקדמה ג (קת, ב).

(19) פרק לז.

(20) סוף פ"א.

הוספה במצווה – ה"נעילה" היעילה

וגם כאשר הם נמצאים בפניה רחוקה - מוטלת גם עליהם האחריות לשמירת בטחונה של ארץ ישראל, מכיון שכל ארץ ישראל היא "נחלת עולם" של כל אחד ואחת מישראל, כי כשם שיורש את התורה כולה, כמו כן יורש את כל ארץ ישראל, בהיותו בן אברהם יצחק ויעקב, ובת שרה רבקה רחל ולאה (בדוגמת בת יחידה שהיא בגדר יורש).

זאת אומרת: כאשר כל אחד ואחת מישראל, כולל ילדים קטנים, לומד תורה ומקיים מצוות - הרי הוא פועל את הענין של "ברזל ונחושת מנעליך" עבור כל בני-ישראל (מכיון שכל אחד מתקשר עם כלל ישראל על-ידי קיום מצות "ואהבת לרעך כמוך"²¹ - כפי שמביא אדמו"ר הזקן בהתחלת סידורו "נכון לומר קודם התפלה הריני מקבל עלי מצות-עשה של "ואהבת לרעך כמוך"). כלומר, שעל-ידי לימוד התורה וקיום המצוות נפעל הענין של "ברזל ונחושת מנעליך", היינו, שארץ ישראל נעשית "סגורה במנעולים ובריחים של ברזל ונחושת", כך "שלא יוכלו האויבים להכנס בה".

ומזה מובן שביכלתו של כל-אחד-ואחד מישראל לפעול ולסייע בשמירת בטחונה של ארץ ישראל באופן של "ברזל ונחושת מנעליך" - כי על-ידי-זה שמוסיף בלימוד התורה וקיום המצוות, נוסף באמיתית הענין של "ברזל ונחושת". כלומר, שהקב"ה אוסף את כל התורה והמצוות ("ברזל ונחושת") של כל בני-ישראל ב'מחסן' מיוחד לכך (כנהוג בצבא), ומשם מחלקו הקב"ה בכל מקום ומקום בהתאם לצרכיו, כך שבכל מקום ומקום שבו נמצאים בני-ישראל נפעל הענין של "ברזל ונחושת מנעליך".

ועל-פי-זה מובן שכל האמור לעיל נוגע לכל אחד ואחת, ופשיטא שאין הכוונה לעורר אצלו חשק לחפש עיתון כדי לדעת את כל פרטי הדברים הקשורים עם בטחונה של ארץ ישראל - כי לא זו הדרך שבה יוכל לפעול משהו למען בטחונה - אלא הכוונה היא שכל-אחד-ואחד יוסיף בלימוד התורה וקיום המצוות, שעל-ידי-זה ביכלתו לפעול את הענין של "ברזל ונחושת מנעליך" בכל מקום שהוא נמצא, ובאופן של "פועל ישועות בקרב הארץ"²².

(21) קדושים יט, יח.

(22) תהלים עד, יב.

"קראתי ואין עונה"

ויהי-רצון שבעמדנו בסוף ואחרית זמן הגלות - יקויים בקרוב ממש היעוד "קץ שם לחושך"²³, ועל-אחת-כמה-וכמה שיתבטל לגמרי החושך כפול ומכופל של זמן הגלות, ו"מיד הן נגאלין"²⁴, בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו בקרוב ממש.

(מעובד ע"פ שיחת ליל י"ג תשרי תשמ"ג)

(23) איוב כח, ג.
(24) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

משיחת ליל אי דחגה"ס תשמ"ג

אומות-העולם יודעים שארץ ישראל שייכת לבני-ישראל!

אצל אברהם אבינו מצינו שאומות-העולם אמרו לו: "נשיא אלקים אתה בתוכנו"¹. זאת אומרת: למרות שבחיצוניות ובגלוי היה זקוק אברהם אבינו לסיוע של אומות-העולם (כי כך היה רצונו של הקב"ה) - הנה גם במעמד ומצב זה הכירו אומות-העולם והכריזו בגלוי שאברהם אבינו הוא "נשיא אלקים". וכך מצינו אצל הבעש"ט - בידוע כמה סיפורים אודות היחס של אומות-העולם כלפיו באופן של מורא וכבוד. וענין זה נמשך מאברהם אבינו והבעל-שם-טוב - לכל-אחד-ואחד מישראל בכל הדורות. עד לימינו אלו - בנוגע ליחס של אומות-העולם כלפי בני-ישראל. ובמיוחד - כלפי היהודים הנמצאים בארץ הקודש:

למרות שנמצאים בזמן הגלות, שאז זקוקים לעזר וסיוע של אומות-העולם (מפני שכך הוא רצונו של הקב"ה) - הנה גם במעמד ומצב זה יודעים אומות-העולם שכל-אחד-ואחד מישראל הוא "נשיא אלקים אתה בתוכנו", כי "מזליהו חזי"². והענין של "מזליהו חזי" פועל על הנהגתם במעשה בפועל - שהם משתדלים לסייע לבני-ישראל בכל עניניהם.

ענין זה (יחסם של האומות כלפי בני-ישראל, ובפרט אלו הנמצאים בארץ הקודש) מודגש גם בשיעור חומש היומי³: "הארץ אשר נשבעתי לאברהם... לזרעך אתננה": היות שאומות-העולם יודעים שארץ ישראל שייכת לבני-ישראל (כי זוהי "הארץ אשר נשבעתי לאברהם... לזרעך אתננה") - הרי הם מסייעים לבני-ישראל בכל הקשור לשלימות הארץ. באופן של "והיו מלכים אומניך גו"⁴, וכל זה - גם כאשר נמצאים בזמן הגלות.

וכמודגש בפרשת השבוע (פ' ברכה) - בנוגע לכל ישראל, נוסף על הברכות הפרטיות דכל שבט בפני-עצמו - "ברזל ונחושת מנעליך", היינו, שארץ ישראל היא נעולה באופן שהאויבים אינם יכולים ליכנס בה, ונוסף לזה: "כימך דבאך - כל הארצות יהיו דובאות כסף וזהב לארץ ישראל שתהא מבורכת... וכל הארצות מתפרנסות הימנה וממשיכות לה כספם וזהבם כו"⁴, כמדובר בארוכה בהתוועדות הקודמת.

(מעובד ע"פ שיחת ליל א' דחג-הסוכות תשמ"ג)

(1) חיי-שרה כג. ו.

(2) מגילה ג, א.

(3) ברכה לד, ד.

(4) שם לג, כה. ובפירש"י עה"פ.

"קראתי ואין עונה"

בביתנו – הנהגה ראויה; אך עם הגוי – היפך התורה!!!

בחג הסוכות מודגשת ביותר תלותם של אומות-העולם בבני-ישראל, עד שכל קיומם של אומות-העולם תלוי בפעולתם ועבודתם של בני-ישראל (הקרבת שבעים פרים בחג הסוכות). ענין זה נוגע ביותר לימינו אלו (ענין שהזמן גרמא):

לא זו בלבד שלייהודי אין מה לפחד מאומות העולם, בידעו שהקב"ה נמצא אתו, אלא אדרבה: אומות העולם יודעים גם הם שכל קיומם תלוי בהשפעה שמקבלים מבני-ישראל (על-ידי הקרבת השבעים פרים בחג הסוכות).

ועל-פי-זה מובן באיזה אופן צריכה להיות הנהגת כל-אחד-ואחד מישראל כאשר בא במגע עם גוי, ולא כאותם יהודים השוכחים - רחמנא-ליצלן - אודות "גאון יעקב"¹, ומתבטלים לגמרי בפני הגוי, ומוכנים להתנהג באופן כזה שהגוי אפילו לא היה מעלה על דעתו שיתנהגו באופן כזה - היפך ממה שהגוי היה מצפה מהם! ועל-אחת-כמה-וכמה - היפך דברי ה"שולחן ערוך"!

בחיי הפרטיים יכולה להיות הנהגתו באופן המתאים, אבל כאשר מדובר אודות ההנהגה מחוץ לחיי הפרטיים, כאשר צריך לבוא במגע עם גוי - אזי מאבד הוא את ה"גאון יעקב", ומתנהג באופן הפכי מדברי ה"שולחן ערוך", ובאופן שהוא היפך התועלת של שמירת בטחונם של היהודים הנמצאים בארץ הקודש, ובטחונה של כללות ארץ הקודש.

ולכן, צריכים לדעת ש"דבר אלקינו יקום לעד"², עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום כי עמנו אל"³. וכל זה - גם כאשר "עצה" זו באה מיהודי שהנהגתו היא באופן הפכי מההנהגה המתאימה לאדם השייך ל"עם חכם ונבון"⁴. והיפך החכמה היא עד כדי כך - שאינו מבחין בין ימינו לשמאלו לראות ולהכיר במאורעות שאירעו אצלו ואצל כלל ישראל ביום זה עצמו ובימים שלפני-זה, שבהם ראו כמה-וכמה ענינים של השגחה פרטית, מבלי הבט על הענינים שעשו באופן דהיפך החכמה!

(1) לשון הכתוב - תהלים מז, ה.

(2) ישעי' מ, ח.

(3) שם ח, י.

(4) לשון הכתוב - ואתחנן ד, ו.

משיחת ליל ג' דחגה"ס תשמ"ג

וכאמור - "דבר אלקינו יקום לעד", "עוצו עצה ותופר . . . כי עמנו אל", וזאת - אף שנמצאים עדיין בזמן הגלות, ואף-על-פי שעל-ידי ההנהגה להתבטל בפני הגוי - מכניסים את עצמם ואת אלו המושפעים מהם בגלות עמוקה יותר, רחמנא-ליצלן, על-ידי-זה שמכניסים אותם בגלות פנימית ובהתבטלות מוחלטת ביחס ל'גוי שקייט'!

בפיהם מכריזים הם וצועקים שזוהי "אתחלתא דגאולה"⁵, אך במעשיהם - הם מרחיקים, רחמנא-ליצלן, את הגאולה, בכך שעושים מעשים 'גלותיים' - היפך התורה והיהדות - בארץ הקודש! - יהודים אלו הם "תינוקות שנישבו" בידי היצר-הרע ובלשון הרמב"ם⁶ "יצרו הוא שתקפו", ועד כדי כך - שהוא מאבד לגמרי את רגש הבושה: בחייו הפרטיים הוא מקיים מצוות, ויחד עם זה - באותם ענינים שביכלתו להשפיע על הסביבה, הרי הוא מתנהג היפך השו"ע והיפך התועלת של שמירת בטחונה של ארץ ישראל!

והנה, בעמדנו ב"עת רצון", "זמן שמחתנו", אשר אז נפעלים כל הענינים על-ידי ענין השמחה - הרי בודאי שיתבטלו כל הענינים הבלתי-רצויים באופן של שמחה, ועד לשמחה באופן שהיא פורצת כל הגדרים. ומכאן ואילך תהיה הנהגת כל-אחד-ואחד מישראל מתוך "גאון יעקב", בידעו שמלך מלכי המלכים הקב"ה נמצא ביחד עמו, ובהיותו מלך מלכי המלכים, בודאי רוצים כל מלכי אומות העולם למלא את רצונו של מלך מלכי המלכים - "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך"⁷.

מלכי אומות העולם רוצים להתנהג כ"והיו מלכים אומניך", ואין לו ליהודי לבלבל אותם על-ידי תחנונים שאינם במקומם ותחנונים שהם היפך האמת (שבלאו-הכי אינם מועילים מאומה, היות ולא מאמינים שאמנם מתכוונים לכך באמת, ולכן, פועל הדבר פעולה הפכית)!

וכאשר יהודים עומדים בתוקף של "גאון יעקב" - אזי מתגלה "גאון יעקב" באופן גלוי לעין כל, ועד שאומות העולם מסייעים לבני-ישראל בכל עניניהם, גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות.

(מעובד ע"פ שיחת ליל ג' דחג-הסוכות תשמ"ג)

(5) ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

(6) הל' גירושין פ"ב ה"כ.

(7) ישעי' מט, כג.

"קראתי ואין עונה"

גבורת "נועלי" הארץ – כח אלוקי!

כאשר ישנם אלו המרעישים אודות גבולותיה של ארץ ישראל - יש לדעת שגבולותיה של ארץ ישראל נקבעו בתורה על-ידי משה רבינו, והיות ו"משה אמת ותורתו אמת"¹ - הרי זו הוראה אמיתית ונצחית בכל הדורות, ובלשון פרשתנו²: "וזאת הברכה אשר ברך משה . . . עד הים האחרון" - "עד היום האחרון".

ועל זה נצטוו בני-ישראל לשמור על גבולותיה של ארץ ישראל - הן השבטים שהיו סמוכים לספר - שהיו צריכים להיות גבורים; והן כל ישראל - "עכשיו הוא מדבר נגד כל ישראל, שהיו גבוריהם יושבים . . . ונועלים אותה שלא יוכלו האויבים להכנס בה כו"³. כלומר: היות ויהודי מתקשר עם הקב"ה, "רוכב שמים בעזרך ובגאותו שחקים"⁴, הרי הקב"ה "הוא הנותן לך כח לעשות חיל"⁵, ועל-ידי-זה נעשה כל-אחד-ואחד מישראל "גבור" אמיתי, וביכלתו לשמור על גבולותיה של ארץ ישראל.

ומכיון שהקב"ה מצוה לשמור על ארץ ישראל, באופן של "ברזל ונחושת מנעליך"⁶, שתהיה "סגורה במנעולים ובריחים של ברזל ונחושת", כדי "שלא יוכלו האויבים להכנס בה" - הרי מובן בפשטות עד כמה מושלל בתכלית הרעיון לוותר ולתת לגוי אפילו "חוט השערה" בלבד משטחה של ארץ ישראל - היפך הוראתו של הקב"ה שצריכים לשמור ולהגן על ארץ ישראל "שלא יוכלו האויבים להכנס בה"!

הגוי עצמו חפץ ב"נעילת" הארץ

וכאשר ישנו מי שטוען שמכיון שנמצאים בגלות וזקוקים לעזר וסיוע של אומות העולם, צריכים לוותר על חלקים מסויימים בארץ ישראל (על-פי דרישת אומות-העולם) כדי לישא חן בעיני אומות-העולם, ועל-ידי-זה יבטיחו את המשך העזר והסיוע - הנה על זה באה

(1) ראה בבא-בטרא עד, א.

(2) ברכה לג, א. לד, ב. ורש"י שם.

(3) רש"י שם לג, כה.

(4) שם, כו.

(5) עקב ח, יח.

(6) ברכה שם, כה.

משיחת ליל וי דחגה"ס תשמ"ג

ההוראה מהשיעור חומש היומי, שכאשר יהודי מתנהג על-פי רצונו של הקב"ה (לשמור על ארץ ישראל, ולא לוותר לגוי), אזי "וכימך דבאך":

רש"י מפרש לילד קטן בן חמש שנים ש"כל הימים אשר אתם עושים רצונו של מקום, יהיו דבאך, שכל הארצות יהיו דובאות כסף וזהב לארץ ישראל... הכסף והזהב כלה מהם, שהן מזיבות אותם לארצכם". כלומר: לא זו בלבד שאומות-העולם נותנים עזר וסיוע, אלא יתירה מזו - אין צורך אפילו לבקש זאת מהם, מכיון שהם באים ומציעים את עצמם לתת עזר וסיוע, ועד ש"כל הארצות יהיו דובאות כסף וזהב לארץ ישראל... שהן מזיבות אותם לארצכם".

ועד כדי כך ש"הכסף והזהב כלה מהם", כלומר: למרות שנתינת כסף וזהב לבני-ישראל גורמת למחסור אצלם [וישנם כאלו שטוענים: היתכן לתת כסף וזהב עבור יהודים הנמצאים בארץ ישראל בשעה שיש צורך לקצץ בתקציב עבור כמה-וכמה ענינים] למרות זאת, נותנים הם כסף וזהב עבור ארץ ישראל בסבר פנים יפות, ועד שהם מציעים את עצמם לענין זה, וסוף-כל-סוף יגיעו לידי הכרת האמת שעל-ידי-זה הרי הם עצמם מקבלים תועלת, וכדברי רש"י: "שתהא מבורכת בפירות, וכל הארצות מתפרנסות הימנה" - מארץ ישראל.

על-פי-זה מובן שאין מקום להתפעל מהטענה שצריכים לוותר כדי לישא חן בעיני אומות-העולם, ועל-ידי-זה יבטיחו את המשך הסיוע - כי: נוסף לזה שהלחץ של אומות-העולם (שנותנים את הסיוע) הוא כלפי חוץ בלבד [וכפי שראו בעבר שכאשר וויתרו על דברים מסויימים, רחמנא-ליצלן, עורר הדבר תמיהה הכי גדולה אצל אומות-העולם שהפעילו את הלחץ (כביכול) לוותר בזה, מכיון שהלחץ היה כלפי חוץ בלבד, תוך כדי תקווה שלא יוותרו על דברים אלו, ולא רק מפני טובתם של ישראל, אלא מפני טובתם של אומות-העולם, כי הוויתור על דברים אלו מהווה 'צרה' עבורם], הרי העיקר הוא - ש"כל הימים אשר אתם עושים רצונו של מקום... כל הארצות יהיו דובאות כסף וזהב לארץ ישראל כו".

ועל-ידי כללות ההנהגה באופן ד"עושים רצונו של מקום", כולל ביטול ה"חטאינו" - ממחרים ומקרבים עוד יותר את ביטול כללות ענין הגלות (המסובב ד"חטאינו", "מפני

"קראתי ואין עונה"

חטאינו גלינו מארצנו"⁷), וזוכים לגאולה העתידה, שאז יקויים היעוד "ועמדו זרים ורעו צאנכם"⁸.

זאת אומרת: לא זו בלבד ש"מלכים אומנייך ושרותיהם מניקותייך"⁹ [שענין זה שייך גם כאשר נמצאים בזמן הגלות¹⁰], כלומר, שה"מלכים" ו"שרותיהם" הם מאומות-העולם (אלא שהם "אומנייך" ו"מניקותייך"), ויהודי הוא 'משנה למלך' בלבד, אלא יתירה מזו: "ועמדו זרים ורעו צאנכם".

יודעים היטב מה התוצאה ולמרות זאת ממשיכים באותה שיטה!

והנה, מכיון שלייהודי ניתנה בחירה - ישנם כאלו שמתעקשים לנצל את השפעתם כדי לעשות ענינים שהם היפך הבטחון של היהודים הנמצאים בארץ ישראל, וגם כאשר רואים את הצרות-צרות כתוצאה מאופן הנהגתם, ממשיכים הם בדרכם - לסכן ולהזיק לבטחונה של ארץ ישראל!

וכך הולכים וחוזרים על אותה טעות - להתנהג היפך הוראות ה"שולחן ערוך"¹¹ ש"יוצאים עליהם בכלי זיין... שמא ילכדו העיר ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם", תוך כדי סיכון בטחונה של ארץ ישראל, וגם כאשר רואים את התוצאות של הנהגה זו - שהדבר הביא לקרבנות רבים, רחמנא-ליצלן - ממשיכים להתנהג בדרך זו!

כיום ידוע ומפורסם מה שדובר בדיונים שהתקיימו ערב מלחמת יום הכיפורים:

אנשי הצבא הודיעו שמטעמי בטחון חייבים לערוך גיוס כללי, ובכך ימנעו קרבנות רבים היה-לא-תהיה, או שמלכתחילה לא תהיה מלחמה כלל. וכאן התערבו אלו שהפעילו לחץ שלא יעשו זאת, וטענתם היתה: "מה יאמרו הבריות", צריכים להראות לאומות העולם את 'טיבם' של היהודים, שלא זו בלבד שאינם מתחילים במלחמת התקפה (לכבוש ארצות אחרות), אלא אפילו לא מתחילים במלחמת מנע, וממתינים הם עד שהצד השני יתחיל בהתקפה!

(7) נוסח התפילה - מוסף לג' רגלים.

(8) ישעי' סא, ה.

(9) שם מט, כג.

(10) ראה זבחים יט, א.

(11) אורח-חיים ששכ"ט ס"ו.

משיחת ליל וי דחגה"ס תשמ"ג

והתוצאות מהנהגה זו - ידועות לכל: מאות קרבנות מבני-ישראל, רחמנא ליצלן, שהיו יכולים למנוע בדרך הטבע אם היו מתנהגים על-פי חוות-דעתם של אנשי הצבא המומחים לענייני בטחון!

וכעת חוזר ונשנה הדבר במלחמה זו:

על-פי התכנית הראשונה (ראשונה במעלה) שהגישו אנשי הצבא היו יכולים לסיים את הפעולה כולה במשך ימים ספורים בלבד, ובכך היו חוסכים ריבוי קרבנות מבני-ישראל [נוסף על הקרבנות של שונאי ישראל, שגם ביחס אליהם מוטב שינוסו], ורק מפני לחצם של הפוליטיקאים (מסיבות של "מה יאמרו הבריות" וכיוצא-בזה) נמנע הדבר, ומצב זה הולך ונמשך כמה חדשים, ובכל יום ויום נוספים קרבנות מבני-ישראל, רחמנא ליצלן!

וכאמור לעיל - למרות שכולם יודעים מה היו התוצאות מהנהגה זו במלחמת יום הכיפורים, ועד כדי כך שראש הממשלה דאז הודתה (ופרסמה בדפוס) על ה'טעות המרה' שעשתה בזה שהעדיפה את דעתם של הפוליטיקאים על דעתם של אנשי הצבא (שדעתם היתה מבוססת על שיקולים בטחוניים טהורים), ולנגד עיניה יעמוד לעולם שהיא זו אשר גרמה לנפילתם של מאות הקרבנות שנפלו במלחמה זו, ולעולם לא תוכל לסלוח לעצמה על 'טעות מרה' זו [ודבריה תורגמו ונדפסו בכמה שפות, והגיעו לכמה-וכמה ערי בירה של אומות-העולם!] - הנה לאחרי כל זה באים אותם אנשים שהשתתפו ונתנו יד להנהגה זו (או התלמידים שלהם שהולכים בדרכם), וממשיכים להתנהג בדרך זו, בידעם שבכך גורמים הם קרבנות נוספים, רחמנא-ליצלן!

רק אתמול ביקר פלוני ב"בית החיים" שבו קבור אותו חייל שהוא אחראי לנפילתו על הגנת ארץ ישראל במלחמת יום הכיפורים [על-ידי-זה שלא נהג כחוות-דעתם של אנשי הצבא, מפני סיבות של "מה יאמרו הגוים"], והיום מעז הוא להמשיך להתנהג באותה השיטה בדיוק, בידעו שבכך גורם הוא לנפילתם של קרבנות נוספים, רחמנא-ליצלן!

ולמרות זאת - אין פוצה פה ומצפצף! הוא ממשיך לשבת על כסאו, וממשיך בשיטתו להזיק ולסכן, רחמנא-ליצלן, את בטחונה של ארץ ישראל!

וכאמור לעיל - אנשי הצבא הגישו תכנית שבה יכלו לסיים את הפעולה במשך ימים ספורים בלבד, תוך מיעוט של קרבנות (הן מהיהודים והן (להבדיל) מאומות-העולם), ואותם אנשים (או תלמידיהם) ממשיכים להתנהג בשיטה בה התנהגו בערב מלחמת יום

"קראתי ואין עונה"

הכיפורים - להתחשב בחשבונות של "מה יאמרו הגוים", ולעכב ולסחוב את מהלך העניינים משך זמן רב, בידעם שעל-ידי-זה גורמים לפצועים והרוגים נוספים, רחמנא-ליצלן!

ישנם ה"מתנחמים" בזה שהצליחו לגרש את אש"ף מביירות. - כיום יודעים כבר (מה ששיערו מראש) שמביירות פונו רק מקצת מהמחבלים, וחלק גדול מהם שינו את לבושם וכדומה ונשארו בביירות, ויתירה מזו: אפילו אלו שפונו משם - חזרו לאחרי זה לביירות, וממשיכים לעשות את מעשיהם!

ואותם יהודים עומדים על משמרתם לסייע למחבלים במזימתם, רחמנא-ליצלן, על-ידי-זה שממשיכים לעכב את סיום הפעולה!

שורש הנגע - "הגוי אשר בקרבך"

הנהגה כזו נובעת מרגש-נחיתות ופחד מפני ה'גוי' שבלבם פנימה - ה"אל זר אשר בקרבך"¹², וזוהי הסיבה לתביעתם וטענתם התמידית: "מה יאמרו הגוים"!

יהודי שמתנהג כן - נמצא בגלות פנימי ועמוקה, בכך שהוא מכניס את נשמתו בגלות; כל בני-ישראל נמצאים בגלות בגופם בלבד, אך הוא מכניס בגלות גם את נשמתו!

ולכן, הרי הוא משתדל למצוא חן בעיני הגוי, ובראותו שלגוי יש "סבלנות" לקבל אותו ולדבר עמו ובפרט כאשר הוא "זוכה" לקבל מהגוי לחיצת-יד או טפיחה על השכם, וחולק לו כבוד ככל גינוני המלכות - הרי אז מוכן הוא לוותר על הכל, רחמנא-ליצלן, כדי לישא חן בעיני הגוי! וכל זה - למרות ידיעתו שהגוי לא נותן בו אימון כלל, כי הגוי אינו מסוגל להבין כיצד אפשר לוותר על עניינים שהם בבחינת נקודת הבטחון של ארץ ישראל, ולתתם בפועל ליד זרים! ולכן, חושד הוא ביהודי שהוא מעמיד פנים.

הנהגה זו היא היפך העניין של "גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו"¹³! הוא חש ומרגיש את עצמו לקטן, ולכן משתדל למצוא חן בעיני הגוי, ולצורך זה הרי הוא כורע על ברכיו - "נשתחוה ונכרעה" - בפני הגוי, תמורת ה"נשתחוה ונכרעה לפני ה' עושנו"¹⁴.

(12) ראה שבת קה, ב.

(13) תהלים קג, כ.

(14) שם צה, ו.

משיחת ליל וי דחגה"ס תשמ"ג

בחיי הפרטיים יתכן שהוא יהודי דתי; אבל כאשר מדובר אודות ענינים כלליים - הנהגתו היא כאילו שלא קיים "בורא עולם", רחמנא-ליצלן!
הקשר עם הקב"ה - טוען הוא - צריך להיות רק "באהליך". כלומר, בחיי הפרטיים; אך "בצאתך", כאשר צריכים לצאת לעולם - נזכר הוא בהנהגתם של ה"משכילים" - ששיטתם היתה לעשות חילוק בין הנהגה "באוהליך" להנהגה "בצאתך":
"באוהליך" יודע אתה שישנו בורא העולם ומנהיגו, אבל "בצאתך" - יש 'גוי' שקייט', החל מ"אל זר אשר בקרבך", המושל ושולט עליו עד כדי כך שהוא מתנהג כאילו לא היה "בורא עולם"!

צריכים להתחשב - טוען הוא - עם פלוני שיושב בעיר-בירה זו, ועם פלוני שיושב בעיר-בירה שניה ושלישית, מכיון שזוהי 'עיר-בירה'! וכאשר מזכירים לו ש"יש בעל-הבית לבירה זו" - טוען הוא: מה יש לערב 'בטלנות' של "שולחן ערוך" (רחמנא-ליצלן) עם ענינים הקשורים עם הנהגת העולם?! - ביחס להנהגות העולם - הוא ה'חכם', הוא הפוליטיקאי והדיפלומט שיודע את הדרך למצוא חן בעיני הגוי!

כלומר: המחלוקת בנושא זה אינה רק אם לוותר לגוי ולתת לו "שעל" משטחה של ארץ ישראל או שמא לא, אלא נקודת המחלוקת היא - האם "יש בעל-הבית לבירה זו", כלומר, האם הקב"ה הוא "בעל-הבית" (במלוא מובן המילה) בושינגטון, לונדון, פריז ושאר ערי-הבירה בעולם כולו!

ויהי-רצון אשר בעמדנו במקום קדוש, "בית גדול", שמגדלין בו תורה ומגדלין בו תפלה¹⁵ - תתקבל תפלת ובקשת בני-ישראל¹⁶ "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח... כי לישעותך קוינו כל היום", ותיכף ומיד, כפסק-דין הרמב"ם¹⁷: "מיד הן נגאלין".

ועד אז - יתנהג כל-אחד-ואחד מבני-ישראל באופן של "גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו", בידעו שכאשר מתנהג על-פי ציווי השולחן ערוך - הרי זה תחת אחריותו של בורא העולם ומנהיגו ו"לב מלכים ושרים ביד ה'¹⁸!"

(15) רש"י מלכים-ב כה, ט. מגילה כו, א.

(16) שמונה-עשרה.

(17) הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(18) ע"פ משלי כא, א.

"קראתי ואין עונה"

קח הכל – רק אל תזיק לבטחון ישראל!

ומה שאינו מביץ זאת בשכלו, ובמשך עשרות שנים התנהגו בעניני העולם כאילו שאין בעל-הבית לבירה זו, רחמנא-ליצלן - "יערה עליו רוח ממרום"¹⁹, ומכאן ולהבא ישנה את הנהגתו.

ובודאי יקבל הקב"ה את תפלתם של ישראל שמחשבתם ומזימתם של אלו שהתנהגו באופן האמור לא תפגע חס-ושלום בבטחונם קיומם ובריאותם של יהודים, שלא יהיה - כתוצאה מזה - אפילו פצוע אחד מבני-ישראל חס-ושלום, ועל-אחת-כמה-וכמה - לא יותר מזה.

ואלו שהתנהגו באופן האמור לעיל - הנה מבלי הבט על גודל עקשנותם, ומה שגרמו על-ידי הנהגה זו - "יערה עליהם רוח ממרום", ומכאן ולהבא ישנו את הנהגתם.

מה שמדברים ומדגישים כל כך שעל-ידי הנהגתם גרמו הם כך וכך - הנה מכיון שמדברים זאת במקום קדוש, הרי בודאי שלא תהיה לזה השפעה שלילית חס-ושלום, כי אם על-דרך מה שמצינו בנוגע ל"כוס של ברכה" ש"מצטרף לטובה"²⁰ בלבד, ובעניננו - אולי יפעלו הדברים האמורים שאותם שהתנהגו כן ישנו את הנהגתם מכאן ולהבא!

ולכל הפחות - לפעול עליהם שמכאן ולהבא יפסיקו להתערב ולחוות דעה בעניני בטחון!

יתנו לך את כל הכבוד האפשרי; כסא מכובד, תואר של כבוד, דירה, מכונית עם נהג צמוד ומשכורת מכובדת - העיקר שתרחם על יהודים, ותפסיק לחוות דעת בעניני הבטחון - הכבד ושב בביתך!

אתה רוצה לשבת על הכסא - אזי קח את הכסא לביתך, ושב עליו שם! אבל אל תסכן אפילו נפש אחת מישראל, ועל-אחת-כמה-וכמה - עשירות ומאות מישראל, היה-לא-תהיה!

וכאמור - יכולים להציע לו את כל עניני הכבוד ואפילו לתת לו תואר של "מנהיג ישראל", אבל בתנאי אחד - לבקש ממנו "בקשה נפשית": אל תתערב בענינים הקשורים

(19) ישעי' לב, טו.

(20) פסחים קט, ב.

משיחת ליל ו' דחגה"ס תשמ"ג

עם בטחון! ובפרט כשאתה יודע את כל הצרות-צוררות שגרמת על-ידי הנהגה זו, שמזה סובלים עדיין עד היום הזה!

תעסוק בכל מה שאתה רוצה: תכתוב כתבות, לך לאסיפות, תכיין לך אנשים שיטפחו על שכמך, או שמצד עצמם יטפחו על שכמך - הם יודו לך על החסד וטוב ורחמים שעשית עם היהודים ועם ארץ ישראל - בזה שפעלת על עצמך להפסיק להיות מנהיג בעניני צבא!
ויהי-רצון שבקרוב ממש יקויים היעוד שאומרים בהפטרות חג הסוכות²¹ - "והיה כל הנותר מכל הגוים... ועלו מידי שנה בשנה להשתחוות למלך ה' צבאות ולחוג את חג הסוכות".

ובעמדנו ב"זמן שמחתנו" - הנה היות ושמחה פורצת גדר, תפרוץ שמחה זו את גדרי הגלות. ועוד לפני-זה - "לכל בני ישראל היה אור במושבותם"²², גם כאשר נמצאים בארץ מצרים, ומתוך אורה ושמחה - שמחה של תורה ושמחה של מצוה יוסיפו בני-ישראל בלימוד התורה והידור בקיום המצוות, וזו תהי' ההכנה המתאימה (ברגעי הגלות האחרונים) לקבלת פני משיח צדקנו, בקרוב ממש.

(מעובד ע"פ שיחת ליל ו' דחג-הסוכות תשמ"ג)

(21) זכריה יד, טו.

(22) בא י, כג.

"קראתי ואין עונה"

התערבות הפוליטיקאים – גורמת לריבוי קרבנות!

בקשר למלחמת "שלום הגליל":

דעתם הברורה של אנשי הצבא היתה שיש לסיים מיד ובשלימות את הפעולה שנועדה להבטיח את שלומם ובטחונם של היהודים הנמצאים בארץ הקודש. היתה בידם תכנית ברורה כיצד לבצע פעולה זו במהירות האפשרית, ובמינימום של קרבנות (או אפילו ללא כל קרבנות).

אך בפועל - התערבו הפוליטיקאים ועכבו את אנשי הצבא מלסיים את הפעולה בשלימותה, והורו להם ללכת באיטיות, צעד אחרי צעד, כדי שבאותו הזמן יוכלו לערוך "אסיפות" וכדומה, ועל-ידי-זה גרמו למאות קרבנות, וכל זה - למרות שידעו את חוות-דעתם של אנשי הצבא שעיכוב הפעולה יגרום לקרבנות נוספים!

עד כדי כך גדולה שפלותם ורגש הנחיתות שלהם כלפי הגוי - שכלל לא איכפת להם שיהיו קרבנות נוספים רחמנא-ליצלן, העיקר שלא להרגיז את הגוי בזה שלא מתייעצים אתו על כל פרט ופרט, ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מסיימים את הפעולה כולה מבלי להתייעץ עמו בתחלה!

ומכיון שגם המחבלים מבחינים ברגש נחיתות זה, בראותם שמהססים אם להתקדם או לא - הרי עובדה זו עצמה מחזקת את רוחם, לאחרי האימה ופחד שנפלה עליהם בתחילת המלחמה.

ועד כדי כך - שגם המחבלים הנמצאים במקומות אחרים הרימו את ראשם, באמרם שעתה יכולים הם לנסות שוב לעשות מעשי חבלה, ואמנם עשו זאת בכמה מקומות, רחמנא-ליצלן!

וכאמור לעיל - מעדיפים את דעתם של הפוליטיקאים בעלי רגש הנחיתות כלפי הגוי, לעומת דעתם הברורה של אנשי הצבא כיצד צריכים להתנהג מבחינה בטחונית טהורה (ללא שיקולים פוליטיים). וכמדובר כמה-פעמים שאפילו אותם אנשי צבא שדעתם היתה נוטה לדעתם של הפוליטיקאים - הדגישו בפירוש שגם הם מודים שמטעמי בטחון טהורים בהכרח לסיים את הפעולה במהירות האפשרית!

עיכוב מבצע 'שלום הגליל' - היפך דעת תורה!!

נוסף לזה: ישנם כאלו שתמורת כמה שקלים או עניני כבוד, נותנים הם "גושפנקא הלכתית" להנהגה זו, באמנם שזוהי "דעת תורה"!

כל הדיון ההלכתי בענין זה - היה שייך רק לפני שהתחילו במלחמה זו: האם מבחינה הלכתית היו צריכים להתחיל במלחמה אם לאו (למרות שגם אז אין מקום לספק בדבר - מפני דעתם הברורה של אנשי הצבא היות והם המומחים על-פי תורה, לקבוע בעניני בטחון); אבל לאחרי שהחליטו להתחיל במלחמה זו, וכבר נכנסו לשטח של לבנון, והגיעו עד לעיר-הבירה - הרי בודאי בהכרח לסיים את הפעולה במהירות הכי אפשרית, היות והחיילים הנמצאים במלחמה הם במקום סכנה, ולכן צריכים להשתדל לסיים זאת במהירות האפשרית, שאז יצאו מכלל סכנה, ויוכלו לשוב לבתיהם!

כאשר מתחילים במלחמה ובהמשכה מהססים לכאן ולכאן ולא מסיימים את המלחמה לגמרי - הרי זה דומה לרופא המתחיל לעשות ניתוח ומפסיק באמצע: כבר התחילו במלחמה, ודם יהודי נשפך כבר (בדוגמת 'ניתוח' כפשוטו, רחמנא-ליצלן), ולמרות זאת, מפסיקים באמצע, מבלי לסיים את הפעולה שעבורה יצאו למלחמה!

משאירים את החיילים במקום סכנה למשך זמן ארוך ביותר, מבלי לדעת מה ילד יום, ומצווים עליהם שלא להשתמש בכלי הנשק שברשותם אלא אם כן מתקיפים אותם - בה-בשעה שישנו פסק-דין מפורש בשולחן-ערוך אורח-חיים סימן שכ"ט: "נכרים שצרו... יוצאים עליהם בכלי זיין". שהלכה זו היא ביחס לכל מקום ומקום, גם בחוץ לארץ (ובפרט כאשר מדובר אודות ענין הקשור עם בטחונם של היהודים הנמצאים בארץ הקודש).

וכאמור - כל זה נעשה בהתאם לשיקולים פוליטיים, שלא 'להרגיז' את הגוי וכיוצא-בזה, למרות שידועים שהדבר גורם לקרבנות נוספים, ונוסף לזה - ישנה גם "גושפנקא הלכתית" של אלו האומרים שזוהי "דעת תורה", רחמנא ליצלן!

טעות זהה - במלחמת יום-כיפור

אין זו הפעם הראשונה שעושים טעות חמורה זו - להעדיף את דעתם של הפוליטיקאים על דעתם של אנשי הצבא המומחים בעניני בטחון - טעות זו נעשתה גם במלחמה יום-הכיפורים:

"קראתי ואין עונה"

דעתם של כל אנשי הצבא, פה אחד, היתה שחייבים לערוך 'גיוס' ולהתייצב עם כלי נשק כדי להיות מוכנים מבעוד מועד להתקפה שעלולה לבוא. ולמרות זאת, העדיפו את דעתם של הפוליטיקאים שצריכים להראות לכל הגוים שעם ישראל הוא עם שרודף שלום צדק ויושר, ולכן לא חושבים בכיוון של מלחמה.

ומה היתה התוצאה בפועל ממש - אלפי פצועים ומאות קרבנות רחמנא ליצלן, שהיו יכולים לחסוך בדרך הטבע, אם היו מתנהגים על-פי חוות-דעתם של אנשי הצבא, להתכונן למלחמה זו באופן המתאים!

אותם אנשים - חוזרים על אותם טעויות!!!

וכמדובר כמה-פעמים - למרות שזוהי טעות שנעשתה כבר כמה-וכמה פעמים - במלחמת יום-הכיפורים, במלחמת ששת הימים, במלחמת סיני (כאשר חזרו מתעלת סואץ) וכולם ראו מה הם התוצאות של התנהגות בשיטה זו. למרות זאת, לא לומדים מאומה מטעויות העבר, וממשיכים להתנהג באותה שיטה, כפי שהתנהגו במלחמת שלום הגליל!

אותם פוליטיקאים שהיה להם חלק בהחלטה שלא לערוך גיוס קודם למלחמת יום-הכיפורים, שביניהם יש גם "דתיים" - הולכים ברחוב ופוגשים את האלמנות והיתומים שבעליהם ואבותיהם נפלו במלחמת יום-הכיפורים, כתוצאה שנגרמה על-ידי ההחלטה בהתאם לשיקולים הפוליטיים שלהם, כלומר, שהם (פוליטיקאים אלו) נושאים באחריות לנפילת הבעלים והאבות של האלמנות והיתומים, ועתה יודעים הם שלולי הטעות שלהם לא היו ילדים וילדות אלו "יתומים" והנשים לא היו "אלמנות", אלא נשים נשואות לבעליהם, שהיו ממשיכים לעסוק בקיום מצות! "פרו ורבו ומלאו את הארץ" - ואף-על-פי-כן, אין הדבר נוגע ללבם כלל, לא נגע ולא פגע!!

בשלמא כאשר מדובר אודות נגיעת הדבר ללבם ביחס לענין התשובה - יכולים עוד לומר שזהו ענין פרטי שלהם; אבל הגרוע מכל הוא - שאותם פוליטיקאים שהדבר לא נוגע אל לבם ממשיכים בדרך זו, כפי שניסו לעכב את סיום מלחמת שלום הגליל, ואכן הם הצליחו וגרמו לאלפי פצועים ומאות קרבנות, רחמנא-ליצלן!

(1) בראשית א, כח. נח ט, א.

הפחד מהגוי - נחשב אצלם כ"אתחלתא דגאולה!"

וכאמור לעיל - כל זה נובע מרגש נחיתות כלפי הגוי, שלכן מפחדים שלא להרגיז את הגוי, ומתרפסים לפניו ונופלים לרגליו באופן של תחנונים!

אמנם בזמן הגלות זקוקים לעזר וסיוע של אומות-העולם (כי כך רצונו של הקב"ה) - אך חס-ושלום שתהיה איזו חלישות ב"גאון יעקב"², ובפרט כאשר מדובר אודות ענין הקשור עם בטחונם של כמה וכמה מבני-ישראל!

ומה גם שבנוגע לעניננו היתה גם וושינגטון מעוניינת שיסיימו את הפעולה במהירות האפשרית (כפי שהיה רמז ברור לכך) - כדי שהערבים לא יספיקו להפעיל לחץ על וושינגטון שזו תפעיל לחץ על ישראל (היות והפעולה תהיה כבר לאחר סיומה) - ולמרות זאת, רגש הנחיתות שלהם כלפי הגוי הוא עד כדי כך, שהם מפחדים אולי הגוי לא יהיה מרוצה (כביכול) מזה שלא התייעצו עמו על כל פרט ופרט, ומפני חשש זה צריכים לעכב את סיום הפעולה, למרות שידועים שעיכוב הפעולה יביא לקרבנות נוספים!

ולמצב זה קוראים הם "אתחלתא דגאולה"³ - רחמנא ליצלן!!!

אלו שטוענים שזוהי "אתחלתא דגאולה" - נמצאים הם בגלות פנימית ועמוקה עוד יותר, בהיותם במעמד ומצב ש"שמים חושך לאור"⁴! - ואין להאריך בדברים המצערים ומבהילים, כדי שלא להוסיף בצערן של ישראל, ובפרט כאשר נמצאים ביום השבת.

ויהי-רצון ש"יערה עליהם רוח ממרום"⁵, ומכאן ולהבא יתחילו להתנהג על-פי הוראות התורה, ואז ידעו שפסק-דין התורה הוא - שקץ הגלות יהיה על-ידי משיח צדקנו, ועל ידו תהיה אתחלתא דגאולה ושלימות הגאולה.

(מעובד ע"פ שיחת ש"פ חיי-שרה תשמ"ג)

(2) לשון הכתוב - תהלים מז, ה.
(3) ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.
(4) ישעי' ה, כ.
(5) שם לב, טו.

"קראתי ואין עונה"

הגוי ירא – מאלה הנוהגים על-פי תורה!

חושך הגלות מכריח את היהודי להזדקק לעזרתם של אומות-העולם, בפרט כשהמדובר הוא ב"מלכות של חסד" - אך יחד-עם-זה עליו לזכור תמיד את מעלתו:

הוא צריך לעמוד בפניהם בקומה זקופה, ולספר להם על דבר שבע מצוות בני נח שיש לקיימן לא מפני הכרע הדעת אלא משום שכך ציוה הקב"ה, וכאשר הוא בא לבקש מהם ממון או עזר אחר בכלכלה או בנשק, הוא עושה זאת רק משום שכך ציוה הקב"ה, שהיות ואנו נמצאים עדיין בזמן הגלות - צריכים לעזרת דרכי הטבע.

וכאשר הגישה היא באופן של עמידה זקופה - "קוממיות", מביא הדבר לקיום הברכה הנאמרת בפסוק לפני "ואולך אתכם קוממיות"¹ - "ונתתי שלום בארץ"², שלום אמיתי הנובע מכך שהגוי מפחד מיהודי, כמו-שכתוב³ "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", היינו לא רק עמי הארץ הגרים מעבר לים, אלא ובעיקר אלה הנמצאים בסמיכות מקום לארץ הקודש.

ויראה זו נובעת מכך שישראל מקיימים את כל המצוות מבלי להתבייש בהם, וכדרשת רז"ל⁴: "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך - ר' אליעזר הגדול אומר אלו תפילין שבראש", ש"הוקשה כל התורה כולה לתפילין"⁵. כלומר: כאשר אפשר להורות באצבע ולהגיד - אלו תפילין שבראש, הוא רואה את היהודי מקיים את הוראות התורה בתוקף ובגאון יעקב, הרי זה פועל אצלו ענין של יראת הכבוד, ובמילא אין זה מגיע לידי מלחמה כלל.

ומכך יוצאת בדרך הטבע הברכה הבאה - "וחרב לא תעבור בארצכם - אפילו חרב של שלום"⁶, משום שהקב"ה מבטיח בעצמו שיהיה "ונתתי שלום בארץ". ו"שלום" זה הוא

(1) בחוקותי כו, יג.

(2) שם, ו.

(3) תבוא כח, י.

(4) ברכות ו, א.

(5) קידושין לה, א.

(6) תענית כב, ב.

שלום בר-תוקף על-פי השולחן-ערוך, ולא שלום כזה שהוא היפך דין מפורש בשולחן-ערוך חס-ושלום.

וכדרך אלו העושים "שלום" המבוסס על הפרת דיני השולחן-ערוך, המסכן (היה-לא-תהיה) את בטחונם של היהודים בארץ הקודש - על-ידי מסירת עניני בטחון וכלכלה ונשק לאומות-העולם.

ובפרט שאף אחד מבין הגויים לא התכונן ולא עלה בדעתו שהיהודים יותרו כל-כך הרבה, ואין הויתורים אלא בבחינת "על חטא שחטאנו לפניך ביצר הרע"⁷, שמגרים עליהם את היצר הרע גם בענינים כאלו שהוא עצמו אינו מעוניין בכך.

גירוי היצר הרע הוא באופן מוגזם והיפך השכל לגמרי הנובע מנפילת רוח ורגש נחיתות בפני כל דבר שריח של גויות נודף ממנו: זהו היפך השכל הפשוט למסור בידיהם של אויבי ישראל ענינים של בטחון בשעת חרום רחמנא-ליצלן, למסור ענינים חיוניים לקיום בדרך הטבע (היות ונמצאים בגלות ויש צורך לעזרת דרכי הטבע).

חוזרים על טעויות 'מלחמת יום-כיפור'!

אותה טעות שכבר נעשתה פעמים רבות, חזרה ונעשתה שוב בלבנון:

מחזיקים אלפי חיילים ישראליים בתוך לבנון, ולא מאפשרים להם לסיים את המבצע שלשמו הובאו לשם לכתחילה.

לכתחילה היתה הצעת אנשי הצבא, תוך כדי הבאת ראיות מוכחות מפיהם של המומחים לעניני בטחון, שאם יסיימו את המבצע בבת-אחת, היה פועל גורם ההפתעה (כי אף אחד לא התכונן לכך), והיו מסיימים אותו בהצלחה!

ועוד זאת: כבר הוזכר בכמה הזדמנויות, שזמן זה היה שעת הכושר גם מבחינה מדינית, היות שנשיא ארצות-הברית, עזב את עיר הבירה, וושינגטון, דבר שהפריע לו מללחון, ולא עוד אלא שהודיעו לישראל שהוא עוזב את המדינה למשך תקופה זו!

ולמרות זאת, אחרי שהתחילו במבצע, נפל עליהם פחד מפני הגוי שבקרבים, מפני היצר הרע, דבר שהביא אתו פחד כפשוטו בפני הגוי - דבר שהגוי לא תבע אותו כלל, וכשם

(7) תפילת יום-כיפור - נוסח "ועל חטא".

"קראתי ואין עונה"

שבנוגע ליצר הרע גירו אותו ועשו יותר ממה שהוא רצה, כך גם בנוגע לגוי, שפחדו וחששו ממנו גם בעינינים שהוא לא התכונן כלל להפעיל לחץ, ועצרו את התקדמות הצבא, ונתנו הוראה לא להתקיף אלא אם הצד שכנגד מתקיף!

כתוצאה מכך נופלים קרבנות רחמנא-ליצלן במשך שבועות וחדשים אלו, אשר בדרך הטבע היו יכולים למנוע אותם, וכדעת כל המומחים בצבא שאמרו פה אחד, שהדרך היחידה להבטיח מינימום של נפגעים, קרבנות ופצועים, בין אצל היהודים ובין אצל הגוים היא התקפה מהירה ככל האפשר.

כאשר מושכים את המבצע, הרי זה גורם, כאמור, לריבוי קרבנות.

אותו הדבר היה גם ב"מלחמת יום הכיפורים", כאשר מדינאים אלה שהיו נפולים ברוחם בפני הגלות לא איפשרו לקבל את עצת אנשי הצבא שיש לערוך גיוס כללי מיד - דבר שאם היו עושים אותו היו חוסכים הרבה קרבנות, כי ההרתעה שבעצם הגיוס היתה מפחידה את השונאים כך שלא היו יוצאים למלחמה כלל.

דבר זה כבר גלוי וידוע לעין כל, ששיקולם של המדינאים היה רק מחמת הפחד של "אל תתגרו באומות"⁸, ולכן הם פחדו לנקוט בפעולה שיכולה להתפרש כמעשה התקפתי, והדבר הביא, בנוסף על הפצועים, למאות קרבנות, אשר האלמנות והיתומים של קרבנות אלה עדיין מסתובבים בארץ הקודש, ומוגי לב אלה שמנעו את הגיוס פוגשים באותם אלמנות ויתומים!

ולמרות זאת, כאשר הגיע מקרה דומה, במלחמת לבנון, חזרו על אותה טעות. היתה ישיבה מיוחדת שבה דנו בשאלה כיצד לנהוג בענין מלחמה זו, ואמרו שיש שתי דרכים: דרכם של אנשי הצבא - האומרים שיש לסיים את המבצע במהירות המקסימלית, וככל שיקדימו את סיומו יחסכו יותר קרבנות (הן בין יהודים והן בין לא-יהודים). וישנה הדרך השניה - דרכם של המדינאים, דרך ההיסוס.

ואלה שעשו את הטעות הגורלית בעת מלחמת יום כיפור, חזרו על אותה טעות, והחליטו לנהוג כעצת המדינאים, דבר המביא אתו קרבנות רבים מדי יום ביומו במשך חדשים רבים!

(8) ראה כתובות קיא, א.

כדי להתמודד עם הבעיה האמורה מצאו דרך חדשה: להשתיק את העיתונים ולא לספר על הקרבנות! הקרבן נפל, האלמנה והיתום מסתובבים - מהי העצה? - אומרים לעיתונים: אל תפרסמו זאת, כדי לא להכביד על ליבם של יהודים!

זהו אמנם דבר טוב: היות וליהודי צריכה שתהיה מנוחת הנפש ומנוחת הגוף, וישנה מצוה בתורה⁹ "ואהבת לרעך כמוך" - אך מנצלים מצוה זו בכדי להשתיק את העיתונות - וכך מושכים את הדבר ולא מאפשרים את סיום המבצע!

אירע במחנות הפליטים: הטבח במחנות הפליטים 'סברא ושתילא'. - 800 ערבים נרצחו בידי קבוצות ערביות אחרות (כתגובה לרצח נשיא לבנון החדש יומיים קודם לכן). המעשה אירע בכ"ח אלול תשמ"ב (15.9.1982), כשהאשמה מופנית כלפי ישראל. בעקבות כך, קמה שבועיים לאחר הטבח 'ועדת חקירה' (ועדת כהן) לחקור את האירועים ומי האחראי להם.

אם היו שומעים בעצתם של אנשי הצבא, ומאפשרים את ביצוע מלחמת שלום הגליל בימים אחדים, היו חוסכים הרבה קרבנות הן בבני ישראל והן בצד השני, ולא היו מגיעים למעשה שאירע במחנות הפליטים.

אשר המעשה הזה הביא עמו את הקמת

'ועדת החקירה', שהקימו, כביכול, כתוצאה מ"גאון יעקב" (בלשון סגי נהור) - ועדה שמטרתה לחקור ולדרוש יהודים על מעשיהם, ומפחדים להזכיר לוועדה אשר לכל לראש, ובתור התחלת הדו"ח שלהם יש לזכור שהמעשה עצמו בוצע בידי פלוני-בן-פלוני, הנמצא עדיין בחיים, והוא אף חבר ב'או"ם', ומקבלים אותו בווישינגטון במחיאות כפיים ובצעקות שיש לסייע לו!

אבל היות ש"קטן נתתיך בגויים"¹⁰ (כלשון ההפטרה), והגוי הזה היה צריך לסיוע, לכן, אחרי שהועדה תפרסם בדו"ח שהוא האשם, יש מקום לחקור ולדרוש מי היה המסייע למעשים אלו, ואם היה סיוע בכלל, או כדבריו, שהיה זה מעשה שנעשה בלי שום סיוע כי הוא מעשה של צדק ויושר, אלא שיש כאלה שעמדו מן הצד ושתקו, או אפשר שאף אחד לא עמד מן הצד גם כן, כי הוא לא ידע כלל מכך!

ענין זה שמדברים אודותיו עכשיו, יש רק קומץ של אנשים שיכולים להשפיע בנידון, ובעוונותינו הרבים הם יושבים ושותקים!

(9) קרושים יט, יח.

(10) לשון הכתוב - ירמיהו מט, טו. עובדיה א, ב.

"קראתי ואין עונה"

כשכואב – צועקים!!!

לכאורה היו צריכים לצאת בזעקות מחאה: הייתכן?! - אף-על-פי-כן עסוקים בכל דבר, רק לא בדבר זה. ובעיקר עסוקים בחישוב הקולות שתקבל מפלגה פלונית בבחירות הבאות.

נכון, זה דבר חשוב - אך ראשית כל יש להבטיח ענייני פיקוח נפשות! עניינים של "גאון יעקב"! עניינים של קידוש השם והפכו! - במקום זה יושבים ועושים חשבונות, מה כדאי יותר למפלגה, והיות שבמפלגה עצמה יש כמה מנהיגים, יש להתחשב עם דעת כולם.

על-פי התורה קיים כלל¹¹ ש"דבר אחד לדור"! אין "שני דברים לדור". אפילו הכהן הגדול שהיה בקודש הקדשים, המובחר בין הכהנים, היה צריך להיות אחד בלבד. - המדובר הוא ב"קודש הקדשים", לא סתם קודש - ולמרות זאת אומרת התורה שאסור לעשות שני כהנים גדולים משום איבה!

וכאן, במפלגות - אין מפלגה שאין בראשה שנים שלשה ארבעה או חמשה מנהיגים, ש"אין דעותיהם שוות", דבר המקשה על קבלת החלטות.

העובדה שיש יותר ממנהיג אחד אינה כמו בבית-דין (כביכול) שכולם בדעה אחת - אלא כל אחד אומר את ההיפך מן השני, שהרי "אין דעותיהם שוות", ובפרט כשמתערבים פניות אישיות - שאין כאן המקום לדבר בענין שאינו שבחן של ישראל.

מזכירים זאת רק בדרך אגב, ולא סתם 'דרך אגב', אלא משום שכשכואב אין ברירה וחייבים לצעוק! האדם הצועק יודע שהצעקה לא תועיל להחלשת הכאבים, אבל הוא צועק לא משום שכך אומר שכלו - אלא משום שכואב לו!

ובענין זה קיימת על-כל-פנים איזו תקוה:

כשיצעקו פעם אחר פעם, ולא מאחורי הפרגוד אלא בפומבי, ויראו שלא מתביישים וצועקים, ויכול להיות שימשיכו לצעוק גם ביום הבחירות - אולי הדבר יעזור סוף-סוף, והממונים על הדבר יסדרו להם סדר עדיפויות נכון יותר, להבטיח לכל לראש את שלומם ובטחונם של היהודים והלא-יהודים הגרים בארץ ישראל, ואחר-כך להתעסק בדברים אחרים.

(11) סנהדרין ח, א.

לימוד התורה – בטחון לאומה:

נקודה נוספת בענין:

לכל לראש, מצד הבטחון בקב"ה, יש להשתדל לחזק את לימוד התורה וקיום המצוות.
- זה צריך להיות הדבר הראשון בסדר העדיפויות.

וחיזוק עניני תורה הוא גם עזרה לבטחון בני-ישראל כפשוטם, משום שבחור היושב ולומד תורה, הריהו מגין על הארץ עוד יותר מן הבחור העומד על הגבול ומסכן את נפשו. - אלא שיש, כמובן, מעלה בבחור זה העומד על הגבול - שמעלתו היא המסירות-נפש בפרט.

יוצא איפוא, שיש בשניהם מעלה, הן בבחורים היושבים ולומדים תורה והן באלה העומדים על הגבול.

ענין זה הוא בכל העולם כולו: כך ברא הקב"ה את עולמו, שבכל ענין יש מעלה לגבי השני, ובלשון חז"ל¹² הידוע "יותר ממה שהבעל-הבית עושה עם העני - העני עושה עם בעל-הבית". פירוש הדברים: התורה אמנם אומרת שהוא עני, עני הצריך לצדקה, אך תוך כדי דיבור מסבירה התורה שאין העני צריך להרגיש את עצמו נחות חס-ושלום משום כך, כי בשעת מעשה הוא עושה עם בעל-הבית יותר ממה שבעל-הבית עושה עמו.

וכך בענייננו: לכאורה היושב ולומד תורה אינו דומה כלל לזה העוסק בעובדין דחול, אפילו עובדין דחול נעלים ביותר; אך מכל-מקום, בהכרח לומר שגם העוסק בעובדין דחול יש בו מעלה, ולא סתם מעלה אלא מעלה גדולה ביותר, היות שהוא זה אשר בממונו תלוי העוסק בתורה. - וכידוע מאמר חז"ל¹³ בדבר הקדמת זבולון ליששכר, שזהו משום שזבולון העוסק בעניני מסחר הוא המספק את צרכיו של יששכר העוסק בתורה.

בכל אופן, היות ויש מעלה בשניהם - מובן, שאלו הממונים על כך, צריכים לדאוג לכל לראש לבטחון בני-ישראל היושבים בארץ ישראל, וזאת, על-ידי עזרה מתאימה לשיבות, והן על-ידי קבלת החלטות מתאימות בעניני בטחון.

(12) ויקרא-רבה פל"ד.

(13) בראשית-רבה פ"ב. מדרש-תנחומא ויחי סי"א.

"קראתי ואין עונה"

והלואי שהדברים האמורים לעיל יעזרו על-כל-פנים מכאן ולהבא, לפחות במקצת, ואולי יצטרפו עוד כמה שיתחילו לזעוק על המצב האיום, מבלי בושה ולא מאחורי הפרגוד, ובפרט בין אלה הנמצאים בארץ הקודש. ואם יש צורך - לדפוק על השולחן, כי יש לזכור שזהו דבר שתלוי בו בטחון הארץ כפשוטה!

מעלימים את השלכות "קעמפ-דייוויד"!

והתוצאה המיידית מן המחאה תהיה - לא למסור רחמנא-ליצלן עוד שטחים הנמצאים ביד ישראל, לא להעלים (אפילו אם הדבר גורם צער) את ההיזק הרב והצרות הנובעות ממסירת שדות הנפט למצרים, ועוד ועוד.

כבר דובר פעמים רבות, שהיות והקב"ה יודע כי אנו נמצאים בחושך כפול ומכופל - לכן הוא עושה דברים כאלה שאף אחד לא יוכל להכחישם, וכך גם בענין ה"שלו" עם מצרים.

הם התגאו בכך שעל-ידי מסירת השטחים למצרים הביאו "שלו" בארץ", ואף הביאו כמה ראיות לדבריהם - וזאת, למרות העובדה (הידועה להם), שתיכף עם חתימת הסכמי קעמפ-דייוויד, הפרו המצרים את ההסכם, ולא היתה זו הפרת הסכם גרידא, הפרה של הבטחה מסויימת - אלא הפרה בעניני בטחון הקשורים עם פיקוח נפשות ממש!

ועד כדי כך - שמסירת השטחים שבין ארץ הקודש למצרים (למרות שאלו הם שטחים בחוץ לארץ) שגרמה לקירובם של המצרים אל ארץ הקודש - הביאה עמה הסתננות מחבלים עם פצצות אל ארץ הקודש משטחה של מצרים.

וה"עצה" שמצאו לכך - להנחות את העיתונים שלא ידפיסו ידיעות אלה - לא הועילה היות ועיתון מסויים בחוץ לארץ לא התבייש וכיון שראה עד היכן הדברים מגיעים הוא הדפיס ופירסם בעיתונו את סיפור המעשה בפועל, שלפני כחודשיים מצאו מכונית-תופת בבאר-שבע, ורק בדרך נס ניצלו ממנה!

ואינני יודע אם באמת ניצלו ממנה לגמרי, או שמספר הנפגעים היה קטן ממה שהיה יכול להיות, והרי אפילו נפש אחת מישראל היא עולם מלא!¹⁴

(14) סנהדרין פ"ד מ"ה.

וכאמור, במשך ששה שבועות לא איפשרו לפרסם סיפור זה, וכל כך למה - כי סיפור זה ימחיש את ה"הישג" שבהסכמי קעמפ-דייוויד!

במעשה מחריד זה אנו רואים כיצד ההנהגה בארץ ישראל היא באופן "הולך ומוסיף" בצד השלילי רחמנא-ליצלן:

קודם כל מחזירים שטחים הדרושים לשם הגנה ובטחון (כך, שהטענה ששטחים אלה הם מחוץ לארץ - אין לה משקל); כשיושבים בישיבה של מומחים, הרי קולם של 'מוגי הלב' היה חזק יותר, והם לא איפשרו להתחשב עם דעת המומחים לעניני בטחון, ולכן התקבלה החלטה כדעת המדינאים.

ואחר-כך, כאשר הגיעו לארץ ישראל מחבלים ממצרים, מחבלים כאלה שלא היו יכולים להגיע לארץ ישראל אילו היה חצי האי סיני מפריד בין מצרים וארץ ישראל (כי השטח הוא גדול והיה מספיק זמן להיוודע על בואם ולנקוט בפעולה), והציבו מכונית-תופת בעיר ואם בישראל ובדרך נס ניצלו ממעשה חבלה זה - העצה לזה היא שמשתיקים את המעשה!

ורק כאשר העיתון בחוץ-לארץ פירסם ידיעה זו, כבר לא היתה ברירה ופירסמו זאת גם בארץ, אך גם זה - באופן של "מגלה טפח ומכסה טפחיים"!

המצב מבהיל עוד יותר בכך שבעלי ההשפעה בארץ ישראל, הן הדתיים והן הלא-דתיים, הן הראשים והן אלה שאינם ראשים - שותקים!

ויהי רצון, אשר מכאן ולהבא יעסקו בזה כל אלה השייכים לכך, ועם כל הרעש הדרוש לכך, ולא יתביישו, ולא יפחדו שמא זה יזיק להם באיזה ענין שיהיה. ודבר זה יעזור, לכל לראש כלפי הקב"ה. ואם כן, כבר אין שום תפיסת מקום אצלו מה תהיה התוצאה מכך בענינים הקשורים עם בשר ודם.

נוסף לכך: הענין אינו כדאי גם מבחינה מעשית. שהרי "אמת מארץ תצמח"¹⁵, ואי אפשר לרמות אלא מקצת אנשים לזמן מועט, אבל בסופו של דבר מתגלה האמת, כשם שהתגלו ההפרות של הסכם "קעמפ-דייוויד" על-ידי מצרים, והתגלו הצרות הנובעות מכך שמעכבים מספר חדשים את החיילים בגבול לבנון.

"קראתי ואין עונה"

בכל אופן מכאן ולהבא הכל ישתפר, וכשם שזכינו לגאולת י"ט בכסלו - כך נזכה, שכל יהודי יעשה את התלוי בו שיהדותו תהיה ב"קומה זקופה", עד ל"ונתתי שלום בארץ", שלום אמיתי, הבא על-ידי הקב"ה, ועל פי רצונו של הקב"ה.

ושלום זה יביא עמו מצב ש"אפילו חרב של שלום לא תעבור בארצכם", ועוד בימי הגלות האחרונים יקויים הכתוב "ואולך אתכם קוממיות" - "בקומה זקופה" ונלך לקבל את פני משיח צדקנו שיראה לנו את נרות ציון הקשורים עם נרות חנוכה - בבית המקדש השלישי שיבנה על-ידי משיח צדקנו במהרה בימינו ממש.

(מעובד ע"פ שיחת י"ט כסלו תשמ"ג)

אין למסור אף שעל מארץ ישראל!

ובאופן כזה (שלימות העם יחד עם שלימות התורה) באים לארצנו הקדושה, "ארץ אשר תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹, הנקראת "פלטרין של מלך"² - ארמונו של הקב"ה, שניתנה באופן של ירושה, "נחלת עולם", ל"עם עולם" על-ידי "אלקי עולם", הן אותם חלקים שכבר ניתנו לבני-ישראל בפועל ממש, בסבר פנים יפות ובאופן של נסים, שבוודאי מחזיקים בני-ישראל בכל שטחים אלו ואינם מחזירים חס-ושלום אפילו "שעל" אחד בלבד, ועל-ידי-זה זוכים בני-ישראל לקבל את שאר שטחי ארץ ישראל - בביאת משיח צדקנו, שאז יקבלו בני-ישראל את כל ארץ ישראל בשלימותה, "שלימות הארץ", בדרכי נועם ובדרכי שלום, מכיון שמקבלים זאת מהקב"ה בעצמו, ששמו "שלום"³

(מעובד ע"פ שיחת ל"ג בעומר תשמ"ג)

(1) עקב יא, יב.

(2) ראה במדבר-רבה פי"ט.

(3) ראה שו"ע אורח-חיים ספ"ט ס"ב.

אין אמונה במצרים – כפשוטו!!!

מדברי רש"י בסיום פרשתנו¹ - "ולא פנה אל רהבים"², ולא בטח על מצרים הקרויים רהב" - נלמדת הוראה לזמנינו זה, ובהקדים:

אם בעבר היו זקוקים לחפש רמזים שפסוק זה בתורה הולך על מלכות יון, פסוק זה על מלכות אדום, פסוק זה על מלכות רומי, וכיוצא-בזה - הרי בימינו אלו, כאשר נמצאים בחושך כפול ומכופל של זמן הגלות, בעקבתא דמשיחא, מראה הקב"ה את כל הענינים באופן גלוי, ללא צורך ברמזים.

ובנוגע לענינו - מה-שכתוב "לא פנה אל רהבים, לא בטח על מצרים הקרויים רהב" - הרי בימינו אלו רואים זאת באופן גלוי, בנוגע להסכמי קעמפ-דייוויד שנחתמו עם ה'שר' של מצרים (לא השר של מצרים למעלה, אלא) פשוטו כמשמעו:
"ולא זכר שר המשקים את יוסף - בו ביום, וישכחהו - לאחר מכאן"³:

בו ביום שנחתם ההסכם לא היה בדעתו של השר המצרי לקיים את ההסכם, ותיכף ומיד התחיל בהפרתו - כידוע לכל!

ואם-תמצי-לומר שלכתחילה לא היה בטוח שהיהודים יכבדו את ההסכם - אזי "וישכחהו לאחר מכאן": גם לאחרי שראה שהיהודים מקיימים את ההסכם על כל פרטיו, ונותנים למצרים שטחים נרחבים, ביד נדיבה - ממשיך השר המצרי להפר מצדו את ההסכם, ועד שמחדיר מחבלים מגבולו לשטחה של ארץ ישראל!!

לפני שהחזירו למצרים את השטחים (כפי שסוכם בהסכמי קעמפ-דייוויד) היה גבולה של מצרים רחוק מישובי בני-ישראל מרחק של מאות מילין, ובמילא לא יכלו המצרים להחדיר מחבלים מגבולם שיוכלו לפגוע חס-ושלום בישובי בני-ישראל; אבל כאשר החזירו למצרים את השטחים הבטחוניים - קירבו את גבולה של מצרים לישובי בני-ישראל, תוך כדי סיכון בטחונם של בני-ישראל, וכפי שרואים עתה בפועל שהמצרים מחדירים

(1) מ, כג.
(2) תהלים מ, ה.
(3) וישב, שם.

"קראתי ואין עונה"

מחבלים לשטחה של ארץ ישראל! ומה שמפרסמים בעיתונים אודות החדרת המחבלים - הרי זה פחות מאשר מגלה טפח ביחס לעובדות בפועל ממש!

וכאשר שואלים את השר המצרי לפשר הדבר, מדוע אינו מכבד את ההסכם שחתם עליו - יש בידו מענה מן המוכן: בתורתכם נאמר - טוען השר המצרי - "לא פנה אל רהבים, לא בטח על מצרים הקרויים רהב". ואם-כן, אתם בעצמכם גרמתם לכם כל זאת, בכך ששמתם את מבטחכם על מצרים!

וכאמור - כל זה נובע כתוצאה מרגשי-נחיתות כלפי הגוי, שלכן בוטחים בו ורוצים למצוא חן בעיניו!

וגם לאחרי שרואים את התוצאות של הנהגה זו - וכפי שכיום מודים כבר כולם על הטעות החמורה שנעשתה בחתימת הסכמי קעמפ-דייוויד היות ורואים בפועל ממש שהחזירו הכל תמורת לא כלום - הנה במקום ללמוד משגיאות העבר ולשנות את הנהגה בעתיד, ממשיכים להתנהג באותו אופן!

אם מדברים כבר אודות 'ועדת-חקירה' - אזי צריכים לחקור ולמצוא מי הם אלו האשמים בשגיאה החמורה שנעשתה בחתימת הסכמי קעמפ-דייוויד (לסכן את בטחונם של בני-ישראל כדי למצוא חן בעיניו של הגוי), ואת מי מהשרים צריכים 'להוריד' בשל טעות חמורה זו, והעיקר - את מי 'להושיב' כדי שטעות כזו לא תשנה בעתיד - "הגבר אשר שם ה' מבטחו ולא פנה אל רהבים"!! יהודי שבוטח בה', ומתנהג לפי הוראות התורה!

ללמוד מאברהם אבינו

ובכל ענינים אלו צריכה להיות הנהגתו של יהודי באופן ש"נראית לו דמות דיוקנו של אביו"⁴:

כאשר יהודי הולך לעשות איזו פעולה שהיא, ובפרט פעולה הקשורה עם בטחונם של רבים מבני-ישראל - עליו להתבונן כיצד היה מתנהג בענין זה אביו וזקנו עד לאברהם אבינו, ובענינו - וכי יעלה על דעתו של מישהו שאברהם אבינו היה מסכים לתת שטחים (הקשורים עם בטחונה של ארץ ישראל) למצרים!?

(4) ראה רש"י לט, א.

משיחת ש"פ וישב תשמ"ג

אדרבה: לא זו בלבד שאברהם אינו מתפעל כלל מפרעה מלך מצרים, אלא (כאשר יש צורך בכך, אזי) "וינגע ה' את פרעה נגעים גדולים גו"⁵, ועד שפרעה מעניק לו ריבוי כסף וזהב, כך ש"אברם כבד מאד במקנה בכסף ובזהב"⁶, ועד כדי כך שפרעה בעצמו שולח אנשים ללוות ולשמור את אברהם מפני אלו שעלולים לעשות דברים בלתי-רצויים (כפי שמפרש רש"י⁷ ש"המצרים שטופי זימה הם"), כלומר, שמירה מפני 'מחבלים'!

אברהם אבינו אינו צריך את שטחם של מצרים, ואדרבה: "ויעל אברם ממצרים"⁸, אבל פרעה צריך לשלוח אנשים כדי ללוותו ולשמור עליו מפני מחבלים (שטופי זימה). ובעניינינו - מתבטאת השמירה מפני 'מחבלים' כפשוטם, בכך שבני-ישראל מחזיקים בשטחים הבטחוניים שבין גבולה של מצרים לישובי בני-ישראל!

וכאשר מתנהגים באופן הנהגתו של אברהם אבינו - אזי נפעל הענין של "קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה"⁹, וכמבואר במדרשי-רז"¹⁰ שעל-ידי-זה קנה אברהם אבינו את כל ארץ ישראל, וכפי שהובטח לו¹¹ "לזרעך נתתי את הארץ הזאת".

ובפשטות - שבקרוב ממש זוכים לשלימות הארץ ביחד עם שלימות העם ושלימות התורה בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת וישב תשמ"ג)

(5) לך-לך יב, יז.

(6) שם יג, ב.

(7) שם יב, כ.

(8) שם יג, א.

(9) שם, ז.

(10) בבא-בבא ק, א.

(11) לך-לך טו, יח.

"קראתי ואין עונה"

מתנת ה' – שומרים ב"שתי ידיים"!

כאשר יהודי יודע ומרגיש שהגלות אינה מקומו האמיתי, ומה שנמצא בגלות ("בנים שגלו מעל שולחן אביהם") הרי זה רק באופן עראי, מכיון שהוא מוכרח לקיים את רצונו של הקב"ה ששלחו בגלות למשך זמן מסויים (ואינו רוצה למרוד חס-ושלום בהקב"ה), אבל הוא מצדו חפץ לצאת מהגלות - הרי מובן בפשטות שכאשר הקב"ה נותן (לא חס-ושלום בשר ודם בכחו ועוצם ידו) ליהודים שטחים של ארץ ישראל (עוד בהיותו בגלות) מחזיק הוא בשטחים אלו בשתי ידיו¹, ואינו מוותר אפילו על 'שעל' אחד!²

ישנו אמנם הענין של "לא יעלו בחומה"³, כלומר, שאין למהר ולהשיג את כל שטחי ארץ ישראל על-ידי בנין של כח - היות ועל-זה-נאמר "לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי"⁴, כלומר, שצריכים לעסוק בביטול הענין של "חטאינו", ובדרך ממילא יתבטל כללות הענין של "גלינו מארצנו"⁵, ואז יקבלו בני-ישראל - מהקב"ה - את כל ארץ ישראל בשלימותה, ללא ענין של מלחמה וכיוצא-בזה;

אבל כאשר מדובר אודות שטחי ארץ ישראל שהקב"ה כבר נתנם לבני-ישראל - מחזיקים בני-ישראל בשטחים אלו בשתי ידיים, ואינם מוותרים מאומה!

וכמו כן בנוגע לשטחי חוץ לארץ הקשורים ונוגעים לבטחונם של יהודים הנמצאים בארץ ישראל או בחוץ לארץ - שאין לוותר חס-ושלום על שטחים אלו, מכיון שוויתור כזה כרוך עם ענין של סכנה ופיקוח-נפש, ואדרבה: היות וישנו חשש ש"משם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם" - אזי "יוצאים עליהם בכלי זיין ומחללין עליהם את השבת", וכל זה - אפילו כאשר מדובר אודות נכרים שצרו על עיירות ישראל "על עסקי תבן וקש" בלבד, ולא רק כאשר צרו בפועל, אלא אפילו כאשר ישנה שמועה שהם "ממשמשים לבוא"⁶.

(1) תוד"ה "חמרא" בבא-קמא צב, ב.

(2) עיין ל"ת להאריז"ל ישעי' מ, יב.

(3) כתובות קיא, א.

(4) זכריה ד, ו.

(5) נוסח התפילה - מוסף לג' רגלים.

(6) שו"ע או"ח סשכ"ט ס"ו.

משיחת עשרה בטבת תשמ"ג

וכאשר יהודים מתנהגים על-פי הוראת השולחן-ערוך, ועומדים בזה בכל התוקף - אזי נופל פחד על אומות העולם, וכמו שכתוב⁷ "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", ואז - אינם מנסים אפילו לפגוע ביהודים חס-ושלום, ואדרבה: "בשבעה דרכים ינוסו לפניך"⁸. כלומר, שהם יברחו משטחי ארץ ישראל ומהשטחים הקשורים לבטחונה של ארץ ישראל, ותועלת הדבר תהיה גם עבורם - עבור האינם יהודים, ואפילו עבור מחבלים, שגם הם לא יפגעו, היות וינוסו! וזוהי הדרך היחידה להשכנת שלום אמיתי!

לצאת מהגלות ה"פנימית"

ומכיון שישנם יהודים שהכניסו את עצמם לגלות פנימית ועמוקה ביותר (הן בין אלו הנמצאים בחוץ לארץ, והן בין אלו הנמצאים בארץ הקודש) - 'רגש נחיתות' ופחד איום כלפי גוים ו'גוי' שקייט', וכתוצאה מכך מתנהגים הם היפך רצון ה' והיפך רצון התורה בכל הקשור לבטחונה של ארץ ישראל - הנה יהי-רצון ש"יערה עליהם רוח ממרום"⁹ ויתחילו לצעוק "ונשאתני ממצרים"¹⁰, כלומר, שיבקשו מהקב"ה שיוציאם ויגביהם מכל המיצרים והגבולים!

ולא זו בלבד שמכאן ולהבא יפסיקו לפחד מפני 'גוי' שקייט', אלא אדרבה: יהיה נראה לכל שמכיון שיהודים מתנהגים על-פי רצונו של הקב"ה, הנה גם בהיותם בזמן הגלות ובארצות הגלות - נעשים הם הבעלי-בתים האמיתיים על המציאות כולה. וכמבואר בירושלמי¹¹ על-הפסוק¹² "לא-ל גומר עלי", שכאשר יהודי פוסק - על-פי השולחן-ערוך - אודות ענין הקשור עם מציאות העולם, נפעל כן במציאות העולם. ובעניננו: כאשר יהודי פוסק - על-פי שולחן-ערוך - שהגוי צריך להתנהג כך וכך, הרי הגוי מתנהג כן בפועל, היות ו"מזליה חזי"¹³!

(7) תבוא כח, י.

(8) שם, ז.

(9) ישעי' לב, טו.

(10) לשון הכתוב - ויחי מז, ל.

(11) נדרים פ"ו ה"ח.

(12) תהלים נז, ג.

(13) ראה מגילה ג, א.

"קראתי ואין עונה"

ועד שהקב"ה ממלא את בקשת בני-ישראל - "ונשאתני ממצרים" - ומוציאם מהגלות
בחסד וברחמים, בקרוב ממש, ובאופן של "ארו עם ענני שמיא"¹⁴, ומביאם לארצנו
הקדושה כפי שהיא בשלימותה, ובתכלית השלימות - "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך"¹⁵.
כלומר, שבני-ישראל מקבלים מאת הקב"ה - מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה - את
כל השטחים השייכים לארץ שבעה האומות ותיכף ומיד של עשרה אומות, כולל "קני קניזי
וקדמוני", כפי שהבטיח הקב"ה ב"ברית בין הבתרים"¹⁶ - "לזרעך נתתי את הארץ הזאת . .
את הקיני גו".

מתעלמים לחלוטין ממבצעי ה'טבח'!

ישנו ענין העומד על הפרק שבו רואים בגלוי ובהבלטה עד כמה גדול רגש הנחיתות
כלפי גויים וגוי' שקייט, וכן את תוצאת הדברים - שלא זו בלבד שאין מקבלים שום ענין של
כבוד, אלא אדרבה: על-ידי-זה מתבזים עוד יותר בעיני האומות, כדלקמן.

וכוונת הדברים - למצב המבהיל הקשור עם הקמת ועדת-החקירה כדי לחקור את
המאורעות שאירעו במחנות הפליטים¹⁷:

מבלי להיכנס כלל להשאלה הצריך היה למנות הועדה בכלל, ועוד וזהו העיקר - האם
היתה האפשרות לא למנותה למרות הלחץ מבחוץ ומבפנים - הרי המקרה היה שנוצרים
ומוסלמים נלחמו זה בזה - "וסכסכתי מצרים במצרים"¹⁸ - ובעקבות כך נערכה שחיטה
ורצח במחנות הפליטים.

וכאשר הולכים 'לחקור' את פרטי המאורע - הנה במקום להתייחס לעצם המאורע,
כלומר, מי הם אלו שעשו את המעשה בפועל ממש, ומי הוא זה אשר נתן להם את הפקודה
לעשות זאת, שזהו הענין העיקרי והחשוב במאורע זה, הנה במקום זה עורכים חקירה
ודרישה בענין צדדי:

(14) דניאל ז, יג.

(15) ראה יב, כ.

(16) לך-לך טו.

(17) אודות זה ראה שיחת י"ט כסלו ש.ז.

(18) לשון הכתוב - ישעי' יט, ב.

משיחת עשרה בטבת תשמ"ג

היות שנתעוררה קא-סלקא-דעתך שיתכן שיהודים ידעו אודות המאורע ולא סיכנו את חייהם כדי לנסות למנוע מלחמה בין נוצרי למוסלמי, אשר לכן צריכים לחקור יהודי פלוני, ויהודי שני ושלישי, האם היה בדרגת 'צדיק גמור', או 'צדיק שאינו גמור', או שמא 'בינוני' - בזה שאולי לא קיים את חובתו לעשות שלום בין הנוצרים למוסלמים!

מי מקים 'ועדת-חקירה' זו - יהודים בעצמם, ומקימים אותה בירושלים עיר הקודש, ומטרתה הבלעדית - לחקור ולשפוט את היהודים על שלא סיכנו את חייהם למנוע מלחמה בין נוצרי למוסלמי (אם אכן יתברר סוף-סוף אשר היה בידם למחות ואשר ידעו אודות המאורע מקודם לכן)!

אם מישהו רוצה להאשים את היהודים על אי-התערבותם בין הנוצרים, שעל-פי החוק הבין-לאומי של האומות היו הם בעלי-הבתים הבלעדיים במקומות ההם, כ"א למנוע אותם ולעכבם מלהכנס למקומות ההם ששם נמצאו המוסלמים - הנה לכל לראש צריכים לחקור מי הם שנכנסו ומי עמד בראשם ומי הם שעשו זאת בפועל ממש, ומי הוא שנתן להם את הפקודה לעשות זאת, ולהכריז ולפרסם זאת ללא כל פחד, ורק לאחר שהאשמים בעצם המאורע יבואו על ענשם, אז מקום לחקירה ופירסום מי היה בידו למחות ולא מיחה!

ובפועל ממש - עד עצם היום הזה לא נשמע כלל בעיתונות וכיוצא-בזה, אשר בתכניתה או שכבר עסקה 'ועדת-החקירה' בעצם המאורע וכל עיסוקה מתבטא רק בחקירת היהודים ה"אשמים" - כביכול בדבר אי התערבות! - הנהגה שלא היתה דוגמתה לעולמים!

וכל זה למה - מפני 'רגש הנחיתות' והפחד כלפי גוים וגוי' שקייט: מפחדים לומר מי הוא הגוי שנתן את הפקודה לבצע את הדבר, ומי הם הגויים שביצעו את פקודתו בפועל!

רק בישראל "לא שמעו" מי הטובחים!

אפילו אם תרצה לומר אשר לכתחילה היה מקום לפחד שלהם מפני הגוי (שלא להזכיר את שייכותו למאורע זה) - הרי עתה לא קיים עוד חשש זה, היות וגויים כבר פרסמו זאת, כפי שנדפס בכמה וכמה עיתונים:

פורסם בעיתון מסויים שהפקודה להכניס את ה'פלנגות-הנוצריות' למחנות הנ"ל ולעשות שם מה שעשו - ניתנה על-ידי נשיא לבנון, ואלו שביצעו זאת בפועל - הם אנשי חיל שלו!

"קראתי ואין עונה"

ולמרות זאת - לא עולה בדעת אף אחד שיש להענישם על כך, ואדרבה: נותנים להם עזר וכבוד, ומחשבים אותם ל"מובחרים שבעם" - על זה שעשו מעשה של 'נקמת דם', בהתאם ל"מנהג" המקובל אצלם (הן אצל הנוצרים הנ"ל והן אצל המוסלמים) מדורי דורות, לשלם "עין תחת עין", "נפש תחת נפש", ועד שענין זה נחשב אצלם ל"מצוה"!

ולעומת זאת - את מי מאשימים - את היהודים שאולי ידעו אודות המאורע ולא סיכנו את חייהם למנוע זאת, ועד כדי כך, שיש אומרים שהיהודים נתבקשו על-ידי (באי כח) נשיא לבנון שלא להתערב בענינים הפנימיים של מדינתו, ואף-על-פי-כן, הם האשמים מכיוון שלא התנגדו לדרישתו של נשיא לבנון!

כאשר עורכים חקירה ודרישה - אפילו אצל אומות העולם, ובפרט על-פי "תורת אמת" - ורוצים לקבוע פסק-דין אמיתי, אזי מתחילים (לכל לראש) לברר את כל הפרטים הקשורים עם עצם המאורע, ורק לאחר-זה יש מקום לחקור האם ישנו מי שהי' יכול למחות ולא מיחה!

וכאמור לעיל - כיום אין צורך כבר בעמידה בתוקף מבלי להתפעל מה תהיה התגובה כאשר יפרסמו שהוא נתן את הפקודה - מכיון שהוא בעצמו גילה ופירסם זאת!

הסיבה הרשמית שלא מתעכבים - כיום - על עצם המאורע, היא - מכיון שכולם יודעים זאת. אבל מובן בפשטות שאין כל הצדקה לסיבה זו, מכיון שענין זה נוגע לאופן ניסוח הדו"ח שמכינה 'ועדת החקירה', עם כל ההשלכות שתהיה בהתאם למסקנותיה!

בכל אירוע כיוצא-בזה שמתחילים בהצהרה גלויה וברורה שכל המאורע אינו שייך ליהודים כלל וכלל, לכתוב ולהדגיש את כל פרטי המאורע מתחלתו - "ויהי בימים ההם וכו'", כלומר, שבמקום פלוני ובזמן פלוני אירע כך וכך, ומאורע זה לא היה באופן של "נקרה נקרית", אלא מלכתחילה ניתנה פקודה על-ידי פלוני בן פלוני שאנשי הצבא שלו יכנסו למקום פלוני - ששם נמצאים אלו שיש להם עמהם 'חשבונות' [בהתאם למנהג קבוע מדורי-דורות אצל שני הצדדים, כנ"ל], כדי שיעשו שם מה שעשו, ואותם אנשים ביצעו את הפקודה שניתנה להם.

ורק אחרי שיפרטו את כל פרטי המאורעות הנ"ל, בצירוף השמות הקשורים בפרשה - הנה רק לאחר כל זה שייך להתחיל לחקור האם ישנו מי שידע אודות המאורע והיה יכול למחות על כך ולנסות למנוע זאת, תוך כדי סכסוך עם נשיא המדינה שהוא הבעל-הבית

משיחת עשרה בטבת תשמ"ג

במדינה זו, ואחר-כך על-פי החוק הבין לאומי יכול לתבוע אותו בפני ה'או"ם' על התערבותו בענייניה הפנימיים של מדינה זרה, ובהתאם לכך לקבוע האם בכל זאת היה צריך יהודי זה למסור את נפשו כדי לנסות למנוע זאת, והאם יש מקום להענישו על זה!

שורש הנגע – "רגש הנחיתות" מהגוי!

וכאן רואים עד כמה גדול וחמור 'רגש-הנחיתות' כלפי הגוי:

ישנם הטוענים שאסור להתגרות בגויים, ולכן, טענו שיש להזהר שלא לפרסם מי הוא שנתן פקודה זו ומי הם אלו שביצעו את הפקודה בפועל.

טענה זו נתבטלה כבר, היות ואומות העולם עצמם 'הרעישו' כבר אודות ענין זה. ולמרות זאת, ממשיכים היהודים לחקור ולדרוש אודות "אשמתם" - כביכול - של היהודים במאורע זה!

וכאן עומדים אומות העולם ומשתוממים: כיצד יכולים לאבד את ההכרה של כבוד עצמי, אף לא במדה הכי קטנה?!

לאחרי שהכל יודעים מי נתן הפקודה לעשות את הדבר, ומי ביצע הדבר בפועל - באים היהודים ומקימים ועדת-חקירה המתעלמת לגמרי מעצם המאורע, ועל-כל-פנים עוברת בשתיקה גמורה על זה ועוסקת לחקור ולדרוש האם ישנו יהודי שהיה יכול למחות ולא מיחה, שאז צריכים להענישו על זה, תוך כדי התעלמות מוחלטת מהעובדה שאותו אחד שנתן את הפקודה לעשות את המעשה (שהוא האחראי לעצם המעשה) - הנה לא זו בלבד שאף אחד אינו חושב להענישו, אלא חולקים לו כבוד!

כאשר ישנה טענה באו"ם נגד ישראל - טוענים היהודים: מה שעשו עמהם מודיעים הם, ומה שהם עשו אינם מודיעים. כלומר, היתכן לדבר על "עוולה" של יהודים מבלי להזכיר שהעוולות שנעשו ליהודים על-ידי המחבלים הם כמה פעמים ככה ולא מאותו הסוג כלל!

ולעומת זאת - כאשר העמידו יהודים בנסיון דומה, מתנהגים הם באופן כזה: הם בעצמם מעלימים את מעשיהם של הגוים במאורע זה, וכל החקירה והדרישה בועדת-החקירה מתנהלת כולה נגד היהודים שאולי ידעו אודות המאורע ולא ניסו לעכב ולמנוע זאת!

"קראתי ואין עונה"

ויתירה מזו: חקירתם של היהודים מלווה בבזיונות - "זילותא דבי דינא" (אם בכלל אפשר לקרוא לזה "בית-דין") - שלא מסתפקים בזה שכבר חקרו יהודי מסויים, אלא חוזרים וקוראים לו פעם נוספת, בכדי לחקור אותו בשנית, תוך כדי פירסום בכל העיתונים שתפסו אותו ב'דבר שקר' [לפרסם דבר כזה - קודם שועדת החקירה הגישה את ממצאיה, וקבעה פסק הדין - לא נעשה אפילו אצל אומות העולם!], מבלי להזכיר כלל אודות עצם המאורע - מי הם אלו שעשו זאת בפועל, ומי נתן את הפקודה לכך!

נשמת היהודי - אינה בגלות!

והנה, מה שעבר עבר, ומספיק כבר להיות שקועים במצרים - להיות במצב של רגש-נחיתות כלפי מצרים באופן המתואר לעיל, ועל-כל-פנים - לתקן מכאן ולהבא מה שניתן לתקן בזה.

וכאמור לעיל - כאשר יהודי נמצא בגלות עליו לדעת שאין זה מקומו האמיתי. ולכן, הוא מבקש מהקב"ה לצאת מהגלות, ופשיטא שחס-ושלום להכניס את עצמו לגלות עמוקה עוד יותר!

וכפתגם כ"ק מורי-וחמי אדמו"ר נשיא דורנו¹⁹ (בשם אביו) - שרק הגוף הלך בגלות, ואילו הנשמה לא נמסרה כלל לגלות! ולכן, גם בזמן הגלות צריך יהודי לעמוד בכל התוקף בכל הקשור לעניני התורה ומצוותיה.

ואם ישנם יהודים שמצד בחירתם החפשית הכניסו את נשמתם לגלות - אזי "יערה עליהם רוח ממרום"⁹, וינצלו מגלות זו, ובאופן של "ונשאתני ממצרים". כלומר, שתמורת המצב של גלות פנימי שבו היו שקועים עד עתה - יוסיפו מכאן ולהבא בכל עניני התורה ומצוותיה, לימוד התורה וקיום המצוות, וכל עניני קדושה, ובאופן של "מצוה גוררת מצוה".

ואז תמלא "ארץ הקודש" את תפקידה באופן המתאים - כראוי לארץ שנקראת (בלשון כל עם ועם) בשם "ארץ הקודש", שקדושתה מתבטאת [ולא בכך שיש בה ריבוי נשק המופץ ברחבי העולם, רחמנא ליצלן, כי אם] בזה שיש בה "מקומות קדושים", מקומות

(19) ראה לקו"ד ח"ד תרצב, א.

משיחת עשרה בטבת תשמ"ג

שבהם קבורים צדיקים שתמיד נקראים "חיים" ובה יושב "עם קדוש" - "ממלכת כהנים וגוי קדוש"²⁰ (שהרי בין אם רוצים בכך או שאין רוצים בכך - ברא הקב"ה את בני-ישראל באופן שהם "ממלכת כהנים וגוי קדוש")!

ומכיון שבני-ישראל הם "עם חכם ונבון"²¹ - הרי מדצונם הטוב²² מתנהגים הם בהתאם לכך, על-ידי לימוד התורה וקיום מצוותיה בפועל ("המעשה הוא העיקר"²³). ובודאי שמתנהגים הם בתוקף המתאים בכל הקשור לבטחונה של ארץ ישראל, ועושים זאת בדרכי נועם ובדרכי שלום - באופן שלא יגרם נזק לאף אחד, היות וכולם ינוסו - "בשבעה דרכים ינוסו לפניך".

והמעשה הוא העיקר - להוסיף בכל עניני התורה ומצוותיה, החל מהמבצעים הידועים:

אהבת ישראל ואחדות ישראל, חינוך עצמו וחינוך הזולת, תורה, תפילין, מזוזה, צדקה, בית מלא ספרים - יבנה וחכמיה, נרות שבת קודש ויום-טוב, כשרות האכילה ושתייה, טהרת המשפחה, וכן המבצע שלכל יהודי יהיה אות באחד מספרי התורה הכלליים. ועל-ידי-זה מבטלים את סיבת הגלות ("מפני חטאינו"), ובדרך ממילא - "מיד הן נגאלין"²⁴.

(משיחת עשרה בטבת תשמ"ג - מוגה)

(20) יתרו יט, ו.

(21) ואתחנן ד, ו.

(22) ראה רמב"ם הל' גירושין פ"ב ה"כ.

(23) ראה אבות פ"א מי"ז.

(24) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

"קראתי ואין עונה"

תוקם וועדת חקירה לכשלונות 'קעמפ-דייוויד'!

גם כאשר נמצאים בזמן הגלות צריך להיות הענין של "שלימות הארץ" במדה האפשרית. כלומר, שאותם חלקים של ארץ ישראל שהקב"ה כבר נתנם לבני-ישראל באופן נסי - אין מוותרים חס-ושלום אפילו על שעל אחד בלבד, היות שוויתור כזה הוא היפך התורה, ועד לענין של פיקוח נפש, רחמנא ליצלן!

וכמדובר כמה-פעמים שכל וויתור על שטח מסויים בסיני - מסכן את בטחונם של בני-ישראל, ועד שהדברים הגיעו לידי פיקוח נפש ממש - פצועים והרוגים, רחמנא ליצלן!

ידוע ומפורסם לכל שמאז שהחזירו את ימית - חודרים מחבלים לתוך גבולותיה של ארץ ישראל, על ידי דרכונים, כאשר הם מצויידים בכלי-נשק, ושם מתחברים הם אל המחבלים הנמצאים בארץ ישראל, ועושים 'מעשי תעתועים', עד לפציעת והריגת יהודים, רחמנא-ליצלן, ה'-יקום-דמם!

ויתירה מזו: זה כבר משך זמן שה'מוסד' מסר את שמותיהם של המחבלים, את מספרי הדרכונים שלהם, ולמרות שיודעים מי הם ומה מעשיהם - מפתחים לעשות להם דבר, מכיון שחתמו על החוזה האומלל של קעמפ-דייוויד, שבו התחייבו להכניס לארץ ישראל כל מי שיש בידו דרכון! - האם מחוייב אתה להכניס רוצח?!

וכך הולך הדבר ונמשך כמה-וכמה חדשים, ולמרות שמאחורי הקלעים מדברים ומבקשים לעצור תופעה זו - מפתחים לעשות משהו, ולכן נמשכים אותם מעשי תעתועים, המביאים לידי קרבנות נוספים!

וטעם הדבר - מפתחים "מה יאמרו הגוים"! - אפילו הגוים ישמחו כאשר יתפסו את המחבלים ויענישו אותם, ובודאי שישמחו כאשר יפסיקו לתת להם מעבר חופשי!

וכאמור - הדברים ידועים ומפורסמים, אלא שניתנה הוראה שלא לדבר ברבים על נושא זה, כדי שלא להפחיד וכיוצא-בזה!

כאשר מדובר אודות נושא הכרוך עם פיקוח נפש של יהודי אחד בלבד - אסור לשתוק, וצריכים להשתדל בכל הדרכים האפשריות שמכאן ולהבא יפסק הדבר! וגם - לתבוע

משיחת תענית אסתר תשמ"ג

שיפרסמו ויודיעו מהו הטעם שלא נעשה דבר בקשר למחבלים הנ"ל, למרות שידעו אודות קיומם ומעשיהם!

מקימים 'ועדת חקירה' בקשר לענינים שכולם יודעים שאין זה אשמתם של יהודים כלל (מלבד ענין של שתיקה), ולעומת זאת - מדובר כאן אודות דבר הידוע וברור לכל, ולא רק פעם אחת, כי אם כמה פעמים, ותוצאות הדבר ברורים גם הם - קרבנות נוספים מבני-ישראל, שכל אחד מהם הוא "עולם מלא"¹, ולמרות זאת, לא עושים מאומה!

ויהי-רצון שהדיבור והרעש אודות ענין זה יעזור על-כל-פנים מכאן ולהבא [למרות שהתעוררות זו באה מחוץ-לארץ, ואף שישנם כאלו שמאיזה סיבה שתהיה - היפך אהבת ישראל - אינם רוצים להתחשב בדברים אלו, וסבורים שצריכים להלחם נגד, אפילו כאשר הדבר כרוך בקרבנות של נפשות מבני-ישראל, רחמנא-ליצלן], ומכאן ולהבא לא יצטרכו עוד לדבר על ענינים כגון דא.

ומכיון שנמצאים ב"עת רצון" - בודאי לא יזיקו חס-ושלום דברים אלו לאף אחד, כי אם שהדברים יפעלו את פעולתם הטובה - לשנות את המצב ולהעמידו על תיקונו.

(מעובד ע"פ שיחת תענית אסתר תשמ"ג)

(1) ראה סנהדרין פ"ד מ"ה.

"קראתי ואין עונה"

עמידה נחושה אפילו אצל ילד קטן!!!

ההדגשה שארץ ישראל שייכת לעם ישראל - כל-כך חשובה - עד כדי כך שהתורה פותחת בבראשית משום "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים"¹, כדי שבני-ישראל ידעו מה להשיב על טענתם של אומות-העולם "לסטים אתם" - "ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"!

וענין זה מסביר רש"י² לבן חמש שמתחיל ללמוד מקרא - "מה טעם פתח בבראשית... שאם יאמרו אומות-העולם". כלומר, שאפילו ילד בן חמש צריך לדעת מה להשיב על טענתם של אומות העולם "לסטים אתם" - עד כדי כך נוגע ענין זה!

וכל זה - למרות שמדובר אודות מענה לשאלתו של הגוי שהוא ילד קטן בלבד, ולא אדם מבוגר, כי - אדם מבוגר לא ישאל שאלה כזו ("לסטים אתם") אצל ילד יהודי בן חמש שנים! הוא יודע שאצל בני-ישראל ישנם חילוקי דרגות, ישנם למדנים וכדומה. ולכן, כאשר יש לו שאלה הנוגעת לכללות עם ישראל - בודאי שלא ישאל זאת אצל ילד בן חמש! אלא מאי - ילד יהודי בן חמש עלול לפגוש ילד קטן גוי שיאמר לו "לסטים אתם", ואף-על-פי-כן, ענין זה (שארץ ישראל שייכת לבני-ישראל) נוגע כל כך - עד שהתורה אינה מוכנה שילד יהודי בן חמש ישמע את הטענה "לסטים אתם" וישאר ללא מענה בפיו (באמרו שהוא עדיין ילד קטן, ורק כאשר יגדל ידע מה לענות). ולכן, תיכף ומיד כאשר ילד יהודי מתחיל ללמוד מקרא (בן חמש שנים למקרא), אומרים לו: "אם יאמרו אומות העולם לישראל לסטים אתם... הם אומרים... ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"!

ובעוונותינו הרבים, חושך הגלות הוא כפול ומכופל כל כך, עד שהטענה של "לסטים אתם" נשמעת לא רק מפיהם של אומות העולם, כי אם גם מפיהם של יהודים - כפי שרואים במוחש בימים האחרונים!

(מעובד ע"פ שיחת ש"פ ויקרא תשמ"ג)

(1) תהלים קיא, ו.
(2) רש"י בראשית א, א.

מסירת שטחים – היפך הדמוקרטיה!

על ארץ ישראל - "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹, נאמר הפסוק² - "ונתתי שלום בארץ". ארץ ישראל שייכת לכל-אחד ואחד מישראל בכל מקום שהוא, כפי שקובעת התורה.

ולכן - פשוט שאין רשות לאף אחד לתת לגוי שטחים מארץ ישראל [ובפרט כאשר שטחים אלו ניתנו לבני-ישראל על-ידי הקב"ה בנסים גלויים], מבלי לקבל רשות על כך מכל אחד ואחת מבני-ישראל בכל מקום שהוא - 13 מליון יהודים כן ירבו!

ולא יועילו כאן שום טענות של דמוקרטיה וכיוצא-בזה. כלומר, היות ונתקבלה החלטה [להחזיר אי-אלו שטחים] על-ידי מספר מצומצם של אנשים, והחלטה זו אושרה ברוב קולות של 120 אנשים [שביניהם ישנם גם גוים!], לכן צריכים להתנהג על-פי החלטה זו, כי - איזה חשיבות יש להחלטה שאושרה על-ידי 120 אנשים ביחס לחוות-דעתם הברורה של 13 מליון יהודים [שהם הבעלי-בתים האמיתיים של כל ארץ ישראל], שאומרים בפירוש שארץ ישראל היא "נחלת עולם" שניתנה על-ידי "אלקי עולם" ל"עם עולם"!

אדרבה: דמוקרטיה מחייבת שאסור לקחת שטח של אדם מסויים ללא רשותו - זהו ענין של גזל! ולא רק גזל היחיד, אלא גזל הרבים - גזילה מ-13 מליון יהודים! ובפרט שאיסור גזל הוא אחד משבע מצוות-בני-נח³, שבהם חייבים כל אומות-העולם. וענין זה יכולים להסביר גם לגויים שבין אותם 120 חברי-כנסת - שבחג השבועות נתן הקב"ה לבני-ישראל את התורה, וצוה עליהם לכופף את כל באי עולם לקבל את המצוות שנצטוו בני נח.

הנהגה באופן של גזילה - היא היפך האמת, הצדק והיושר, ובעיקר - היפך התורה והיפך רצון הקב"ה! ובפרט כאשר מדובר אודות גזילה מ-13 מליון יהודים, ובריש גלי - הנהגה כזו לא היתה ולא תהיה לעולם! - ו"דבר אלקינו יקום לעולם"⁴. היינו, שבודאי יקיים הקב"ה את הבטחתו "ונתתי שלום בארץ", ובאופן של דרכי נועם ודרכי שלום.

(1) עקב יא, יב

(2) בחוקתי כו, ו

(3) ראה רמב"ם הל' מלכים פ"ט ה"א

(4) ישעי' מ, ח

"קראתי ואין עונה"

(מעובד ע"פ שיחת כ"ה אייר - לנשי ובנות חב"ד - תשמ"ג)

משיחת ליל ערב דחגה"ש תשמ"ג

סירוב הגוי – אות משמים!

שלום אמיתי - "ונתתי שלום בארץ"¹ - הוא שלום המיוסד על קיום התורה ומצוותיה, שאז קובעת התורה שזהו שלום אמיתי, שלום שניתן על-ידי הקב"ה, כדיוק הלשון: "ונתתי שלום בארץ". וודאי שאין להאחז ב"שלום" שמציעים אלו המנגדים לה' ולתורתו, רחמנא-ליצלן, היות והנהגתם היא היפך פסק-דין השולחן-ערוך² בהלכות שבת שאסור לתת לגוים חלקים משטחים שבהם גרים בני-ישראל!

ובודאי תהיה ההנהגה באופן של "ואולך אתכם קוממיות"³ - עמידה בקומה זקופה, מבלי להתפעל מדברי ה'גוי' הנמצא בלבו של כל יהודי - שהרי הקב"ה בראו באופן שיש בלבו גם חלל הימני (מקום משכן היצר-טוב) וגם חלל השמאלי (מקום משכן היצר-הרע)⁴, אלא שענין זה הוא מתוך כוונה להפוך את היצר-הרע לקדושה. ולכן, פשוט שיהודי אינו מתפעל מדבריו של ה'גוי' שבקרבו, ובודאי שאינו רץ אחרי מישהו ה"מגלה פנים בתורה שלא כהלכה"⁵ - אולי ימצא הנ"ל איזה 'תירוץ' עבורו שיוכל לשמוע בקולו של היצר-הרע!

וכל התחבולות והמזימות והמחשבות של אלו שמתנהגים היפך השולחן-ערוך - בודאי שלא יבואו לידי פועל, כי "עוצו עצה ותופר גו"⁶. ואפילו אם יהיו יהודים שיתעקשו לתת לגוים חלקים מארץ ישראל - הרי יעשה הקב"ה שהגוי לא ירצה לקבלם!

וכבר היה לעולמים בעבר: כאשר שלחו משלחות של שרים ועמדו בפני הגוי כ"עני בפתח", וביקשו ממנו שיקח חלקים משטחי ארץ ישראל - בא הגוי וירק בפניהם ונתן להם סטירת-לחי, באמרו שאינו רוצה לקחת שטחים אלו, וכך חזרו הם כלעומת שבאו, בפחי-נפש ומתוך רגש של בושה - שהתביישו לספר כיצד זרקו אותם!

הגוי - אינו משנה את תפקידו. ולכן, כאשר הקב"ה לא רוצה ששטחים אלו יבואו לידיו של הגוי, הנה גם כאשר באים יהודים ומציעים לתת שטחים אלו לגוי - הרי הגוי אינו מוכן

(1) בחוקותי כו, ו.

(2) ששכ"ט ס"ו.

(3) בחוקותי שם, יג.

(4) ראה תניא פ"ט.

(5) אבות פ"ג מי"א. סנהדרין צט, א ואילך.

(6) ישע' ח, י.

"קראתי ואין עונה"

לקבלם! - הוא אמנם מלביש זאת בטענה שכלית (שאינו מסתפק בשטחים אלו, מכיון שרוצה את הכל וכיוצא-בזה), אבל הסיבה האמיתית לסירובו לקבל את השטחים היא - היות ו"מזליה חזי"⁷ שענין זה הוא היפך רצונו של הקב"ה!

וכאמור - למרות שכבר היה לעולמים מצב כזה, ולא רק פעם אחת, אלא כמה פעמים, וכבר ראו את כל מה שנגרם כתוצאה מכך - קרבנות רבים, רחמנא-ליצלן, שכל אחד מהם הוא "עולם מלא"⁸ - בכל-זאת, אין הדבר מרתיע אותם להמשיך להתנהג בדרך זו!

ויהי-רצון שבעמדנו בערב חג השבועות - "יערה עליהם רוח ממרום"⁹, ומכאן ולהבא יתחילו לעמוד בתוקף ובגאון יהודי, בקומה זקופה, בכל הקשור להנהגה על-פי הוראות התורה; לא כדאי להתנהג היפך התורה, לרוץ אחרי הגוי ולהתחנן לפניו שיסכים לקחת חלקים משטחי ארץ ישראל - כאשר פעולה זו לא תועיל מאומה, ואדרבה: הם עוד יספגו ממנו עלבונות ובזיונות רבים, כפי שכבר היה בעבר!

ומכאן ולהבא יתנהגו על-פי הוראות התורה. כלומר, שעומדים "קוממיות", בקומה זקופה, בכל הקשור לעניני יהדות, הן בנוגע לחייו הפרטיים של כל-אחד-ואחד מישראל, וביתר שאת ויתר עוז - כאשר מדובר אודות ענינים כלליים השייכים לכמה-וכמה מבני-ישראל, ובפשטות: כאשר מדברים עם גוי - צריכים לומר לו שארץ ישראל ניתנה באופן של "נחלת עולם" ל"עם עולם" עד סוף כל הדורות. ולכן, כל שטח ושעל בארץ ישראל שייך לכל יהודי עד סוף כל הדורות, ללא כל חילוק אם הוא גר בארץ ישראל או במקום אחר, אם הוא בדור זה או בדור אחר. ולכן, אף אחד אינו יכול לנהוג 'מעשה בעלות' בשטחי ארץ ישראל, היות והם שייכים לכל יהודי באשר הוא, עד סוף כל הדורות!

וכאשר מדברים עם הגוי בתוקף המתאים - אזי זוכים לקבל יחס של כבוד אמיתי. כלומר, שהם בעצמם פונים ומבקשים לסייע לבני-ישראל בכל עניניהם, ועד שהם מחשיבים זאת לענין של כבוד עבורם! - ויהי-רצון שכל זה יהיה בדרכי נועם ודרכי שלום, עד שזוכים לשלום ושלימות בכל הענינים; שלימות התורה, העם והארץ, מתוך שמחה וטוב לבב.

(7) מגילה ג, א.

(8) סנהדרין פ"ד מ"ה.

(9) ישעי' לב, טו.

משיחת ליל ערב דחגה"ש תשמ"ג

(מעובד ע"פ שיחת ליל ערב חג השבועות תשמ"ג)

"קראתי ואין עונה"

לא עומד בלחץ? – חזור הביתה!!!

כשמתגרות המלכיות זו בזו, אזי בני-ישראל - בנוסף לכך שעליהם להוסיף בתפלה וכיוצא-בזה, שזוהי הפעולה העיקרית הנפעלת על-ידי כל בני-ישראל - ישנו ענין נוסף הקשור לפעולה בדרכי הטבע (שגם בזה חייבים לפי התורה) אצל אלו השייכים לכך, והיא - העמידה בתוקף הכי גדול בכל הקשור לענין של בטחון, מבלי לוותר מאומה על דבר שיכול להעמיד בסכנה חס-ושלום את בטחונם של בני-ישראל.

וכמדובר כמה-פעמים בארוכה שראו במוחש את התוצאה שהיתה בעקבות הוויתורים על עניני בטחון, ולא רק פעם אחת, אלא פעם אחר פעם. ולמרות זאת, חוזרים וממשיכים להתנהג באותה שיטה, מבלי ללמוד מאומה מטעויות העבר.

בקעמפ-דייוויד חתמו על "חוזה שלום" אומלל, בו החזירו למצרים את כל עניני הבטחון - שטחים אסטרטגיים, שדות נפט וכו', ובכך העמידו בסכנה את בטחונם של 2-3 מליון יהודים (כן ירבו) הדרים בארץ הקודש. וכל זה - תמורת פיסת נייר בלבד, חתימה על "הסכם שלום", שעכשיו רואים בעליל עד כמה שוה ערכו של שלום זה... הלואי ישאר מצב הדברים כפי שהוא כיום, ולא באופן גרוע יותר, רחמנא ליצלן!

היה אמנם לחץ כבד לחתום על הסכם זה, כולל - לחץ גם מיהודים! ולכן - טוענים הם - היה הכרח לחתום על ההסכם. - אם אינך יכול לעמוד בפני הלחץ - אזי חזור לביתך! כיצד יכול אתה להעמיד בסכנה את בטחונם של בני-ישראל אך ורק מפני שאינך יכול לעמוד בפני לחץ?!

ואדרבה: אילו היה נעמד בתוקף שלא לחתום על הסכם כזה (המסכן את בטחונם של בני-ישראל), והיה מראה שהוא מתכוון לארוז את מזוודותיו ולחזור לביתו - היו רצים אחריו עם כל גינוני הכבוד, פורשים לרגליו שטיח אדום וכיוצא-בזה, ואז היה הוא הקובע את תוכן הדברים שבהסכם השלום.

מצב הדברים אז היה באופן שנשיא ארצות-הברית היה מוכרח לצאת עם הסכם חתום בידי שלשת המדינות (ישראל מצרים וארצות-הברית), בכדי להפגין את יוקרתו לקראת הבחירות. לו - כלל לא היה אכפת מה יהיה תוכן ההסכם, מה שנגע לו בעיקר הוא - שלא לצאת ללא הסכם חתום בידי שלשת המדינות. ולכן, אם היו עומדים בתוקף המתאים שלא

משיחת ש"פ מקץ תשרי"מ

להסכים בשום פנים ואופן לוותר על עניני בטחון - היו חותמים "הסכם שלום" כאשר עניני הבטחון היו נשארים בידי בני-ישראל!

ולמרות זאת, מפני העדר ההרגש של "גאון יעקב", ואדרבה: ההשתדלות להתרפס ולמצוא חן בעיני הגוי - העמידו בסכנה את בטחונם של היהודים הנמצאים בארץ הקודש!

הבטחות שמזיקות לישראל - אסור לקיים!

זאת ועוד:

גם לאחרי שהתחווה להם הטעות המבהילה שעשו בחתימת "חוזה השלום" - לא התאים להם להודות על טעותם ולשנות את דעתם, אלא המשיכו 'לשחק' כאילו הסכם זה מהוה "נצחון גדול" עבור בני-ישראל, ויש לחגוג את המאורע במסיבות-ראוה ואיחולי 'מזל טוב'!

כך התנהגו לאורך כל התקופה של ביצוע פרטי ההסכם, שלב לאחרי שלב, החזרת שלישי סיני, שני שלישים מסיני, החזרת שדות הנפט, עד להחזרת כל שטחי סיני, בד בבד עם פירוק ישובי חבל ימית - תקופה שארכה משך זמן רב, לאחרי שהיה כבר ברור לכל גודל הטעות שבזה. ולמרות זאת המשיכו הם ליישם ולבצע את פרטי ההסכם!

גירשו יהודים מחבל ימית, וזאת - למרות שניתנה להם הבטחה ברורה שדבר כזה לא יקרה, וכל זה למה - מפני שהתחייבו והבטיחו לגוי לעשות כן.

הגע עצמך:

אדם שנשבע בנקיטת חפץ (בספר תורה!) שמתחייב להזיק לעשרה בני-אדם, האם יעלה על דעת מישהו שיש לאפשר לו לקיים את ההבטחה שקיבל על עצמו בשבועה?! - גם עורך-דין גוי ואפילו ילד קטן - יודע ומבין עד כמה מופרך ומושלל הדבר: האם מפני שקבלת על עצמך החלטה כזו נאפשר לך להזיק לבני-אדם?! - אדרבה צריכים להעניש אותך על קבלת החלטה זו!

ובפרט כאשר מדובר אודות החלטה והבטחה להזיק ולסכן את בטחונם של 2-3 מליון יהודים (לא רק עשרה בני-אדם) - הרי פשיטא שאפילו לאחרי כל ההחלטות, ההתחייבויות והשבועות, היה אסור לאפשר את קיום הבטחה זו!

"קראתי ואין עונה"

ולמרות זאת, מפני גודל הרצון להתרפס ולמצוא חן בעיני הגוי - העדיפו לסכן את בטחונם של בני-ישראל (גם לאחרי שהיו מודעים לגודל הסכנה) כדי להראות לכל הגוים שהם אנשים המתנהגים ב"צדק ויושר", שלא לזוז כמלא נימה מקיום הבטחתם, תהיה איזו שתהיה, גם הבטחה המסכנת את בטחונם של בני-ישראל!

וכאמור, גם לאחרי שראו בעליל מה שנגרם כתוצאה מהנהגה זו - לא לומדים מטעויות העבר, וממשיכים ללכת באותה דרך - להתרפס בפני הגוי ולמצוא חן בעיניו, וזאת - תמורת כל מחיר שבעולם!

כיום מודים כבר כולם שחתימת הסכמי קעמפ-דייוויד היתה טעות חמורה ביותר - כפי שכבר נדפס בארץ-ישראל כל המאורעות שבדבר לפרטיהם. וכמו-כן מודים כיום בנוגע לטעות שנעשתה בפעמים הקודמות כאשר החזירו את שטחי סיני למצרים. ולמרות כל זאת - ממשיכים להתנהג באותו אופן, פעם אחר פעם.

אותם מחדלים במלחמת 'שלום הגליל'!

וכמו כן התנהגו עתה במלחמת 'שלום הגליל':

כדי להשיג את המטרה הרצויה - היו צריכים תיכף ומיד להכנס לתוך ביירות, ולהפטר אחת ולתמיד מכל המחבלים, אם על-ידי גירושם מלבנון ופיזורם בשאר הארצות, או בדרכים אחרות. ובפועל - היו "רודפי-שלום" (אלו ש"רודפים" ומרחיקים את השלום) שהתערבו עם שיקולים פוליטיים של נשיאת-חן בעיני הגוי, ולא אפשרו להכנס לתוך ביירות כדי לסיים את הפעולה, וגרמו לעצור באמצע הפעולה, ולהשאיר את החיילים כפי שהם חשופים לפגיעה מצד המחבלים, מצב שהביא לרביבוי קרבנות ה'-יקום-דמם!

המצב הכי גרוע הוא - להתחיל בפעולה מסויימת ולהשאר באמצע במצב של "פוסח על שתי הסעיפים"!

מסופר בתנ"ך¹ אודות דבריו של אליהו הנביא לבני-ישראל: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים אם ה' האלקים לכו אחריו ואם הבעל לכו אחריו". כלומר, שהמצב של הליכה אחרי הבעל רחמנא-ליצלן, הוא טוב יותר מאשר המצב של "פוסחים על שתי

(1) מלכים-א יח, כא

משיחת ש"פ מקץ תשד"מ

הסעיפים", כי כאשר הולכים אחרי הבעל חס-ושלום, הנה בסופו של דבר יחזרו בתשובה, מה- שאין-כן כאשר נמצאים במצב של "פוסחים על שתי הסעיפים", שאז לא יודעים שצריכים לחזור בתשובה².

וכן בעניננו - כאשר התחילו בפעולה שנועדה להבטיח את שלומם של בני-ישראל, וכבר שילמו עבור זה מחיר כבד ביותר - קרבנות מבני-ישראל, ולאחרי כל זה - מפסיקים באמצע הפעולה, ונשארים במצב של "פוסחים על שתי הסעיפים": את הפעולה לא סיימו, ולאידך - השאירו את החיילים חשופים לפגיעה מצד המחבלים, תוך כדי מתן-הוראה שאין להם לירות!

וכל זה למה - כדי למצוא חן בעיני הגוי, היות ומפחדים שמא הגוי לא יהיה שבע-רצון מפעולה זו!

דובר כמה-פעמים שארצות-הברית היתה מעוניינת בסיום הפעולה בשלימותה, ומטעם זה - עזב נשיא ארצות-הברית את עיר-הבירה לתקופה מסויימת, מתוך תקוה שינצלו את הזמן כדי לסיים את הפעולה. ולמרות זאת, הצורך להתרפס בפני הגוי ולישא-חן בעיניו הוא עד כדי כך - שגם כאשר כל-אחד-ואחד מבין בפשטות שגם הגוי מסכים ומעוניין בדבר, מפחדים הם לעשות זאת!

וכתוצאה מזה - מגיעים למצב שצריכים לשחרר את אלפי המחבלים, ולאפשר להם לחזור למקומותיהם באופן מאורגן, ולהמשיך - רחמנא-ליצלן - בכל פעולותיהם!

כוונת הדברים אינה למחלוקת ולדיון שהתנהל בארץ ישראל האם היה צורך לשחרר אלפי מחבלים תמורת שחרורם של ששה יהודים - לא על זה מדובר עתה, כי אם על

שחרורם . . ששה יהודים: ביום י"ז כסלו תשמ"ד (23.11.1983) שוחררו 6 חיילים (שנחטפו כשנה לפני כן) - תמורת 4,700 (!) מחבלים מארגון אש"ף.

הדברים שהביאו לידי מצב זה - "תחלתו בפשיעה וסופו באונס" ! שזהו ההרגש שיש צורך להכנע תיכף ומיד בפני כל לחץ, היפך הגמור מהנהגה באופן של "גאון יעקב" !

וכאמור, שורש הבעיה היא - רגש הנחיתות בפני הגוי והצורך להתרפס בפניו ולישא-חן בעיניו.

(2) ראה גם בארוכה לקו"ש ח"א ע' 183 ואילך.

"קראתי ואין עונה"

וענין זה, לדאבוננו, גובר והולך: אם בעבר הסכימו להכנע בתנאי שיקבלו פיסת נייר, הרי כיום מוכנים להכנע גם ללא פיסת נייר - אלא תמורת הבטחה בעל-פה בלבד, בה-בשעה שיודעים איזה ערך יש להבטחה זו! וכל זה - כדי לישא-חן בעיני הגוי!

מוכנים להחזיר שטחים נוספים למצרים - אלא הנס הוא שמצרים אינה מוכנה לקבל! הלואי שימשיך המצב באופן כזה! וכמו-כן מוכנים ורוצים להחזיר את השטחים של לבנון, וזאת - למרות שראו את תוצאותיה של שיטה זו.

הגוי - מתפאר במעשיו; והיהודי - משלם את המחיר!

ועוד הגדילו לעשות - כאשר הקימו בירושלים ועדת חקירה על מנת לחקור את חלקם

אירעו במחנות הפליטים: ה'טבח' במחנות הפליטים 'סברא ושתילא' במהלכו נרצחו 800 ערבים בידי אנשי הפלנגות הנוצריות. ועדת החקירה (ועדת כהן) שהוקמה בעקבות לחץ ציבורי - הטילה את האחריות על אנשי השלטון בישראל, למרות שהם כלל לא השתתפו בטבח זה.

של היהודים במאורעות שאירעו במחנות הפליטים, כדי להראות לכל העמים את גודל מדת ה"צדק והיושר" של בני-ישראל, שלא נמנעים מלהוקיע את אנשי הצבא על שלא מילאו את תפקידם באופן המתאים.

הכל יודעים ברור מי הם אלו שעשו את המעשה בפועל ממש - הם עצמם מודים בזה, ואדרבה: הם עוד "מתפארים" בכך שקיימו את המנהג והמסורת של "נקמת גואל הדם" הנהוג אצלם.

ועל-פי-זה - אפילו אם רצונם של שופטי ועדת החקירה להראות עד כמה דוגלים הם ב"צדק ויושר", עד כדי כך שאינם נרתעים למתוח ביקורת על יהודים - היו צריכים לפתוח את ה'דו"ח' שלהם בהודעה ברורה וחד-משמעית, שחקירתם העלתה שכפועל ממש נעשתה הפעולה על-ידי אלו ואלו, להוקיעם ולדרוש שיענישו אותם, ורק אחר-כך יש מקום להמשיך ולכתוב אודות חלקם של בני-ישראל בדבר, שלכל היותר אינו מתבטא אלא בכך שידעו אודות המאורע ולא 'מסרו את נפשם' להתערב ולמנוע סכסוך של שני אומות!

מצד אחד טוענים שאין זה תפקידם של יהודים להיות 'שוטר של המזרח התיכון'. וביחד עם זה - מאשימים אותם על שלא התנהגו כ'שוטר', להתערב ולמנוע סכסוך שבין שני אומות!

משיחת ש"פ מקץ תשד"מ

אלא מאי - רגש הנחיתות כלפי הגוי הוא גדול כל כך, עד שאינם מעלים על דעתם את האפשרות להכריז שהגוי הוא זה שביצע את הפעולה (למרות שהדבר כבר ידוע ומפורסם), ולכן מאשימים הם רק את היהודים על "חלקם" (כביכול) בפרשה זו!

בימים ההם - בזמן הזה!

ובזה ישנה הוראה ולימוד מימי חנוכה:

נצחונם של בני-ישראל בימי חנוכה הוא - שנשאר נאמנים לעם ישראל, לתורה ומצוותיה, והלכו עם התוקף של "גאון יעקב", מבלי להתפעל מהלחץ של היוונים והמתיוונים - יהודים ש"רדפו" אחרי היוונים, התרפסו בפניהם והשתדלו לישא-חן בעיניהם, תמורת כל מחיר!

אבל לדאבוננו, ישנם גם כיום יהודים שהולכים בשיטתם של המתיוונים, והם אלו שגרמו לכל המחדלים השונים, הן במלחמת יום-כיפור, הן בהסכמי קעמפ-דייוויד, הן במלחמת שלום הגליל והן בשאר הענינים שהיו בינתיים!

ולפלא, שבכל המקרים הצליחו אותם "מתיוונים" להטות את הכף, להשפיע ולפעול על כולם (גם אלו שהם בעלי מעמד גבוה יותר בממשלה) שיסכימו לדעתם!

אותם "מתיוונים" יכולים להיות יהודים שמניחים תפילין בכל יום, אבל בענין זה - הם בבחינת "תינוקות שנשבו", היות וקבלו חינוך שצריכים להתפעל מהגוי, להתרפס בפניו ולהשתדל לישא-חן בעיניו, ובלשונם: יהודי בביתך ואדם בצאתך!

ולכן, אף שבענין זה הם בבחינת "תינוקות שנשבו" - אין זה מצדיק את העובדה שממנים יהודי כזה בתור 'שר' ומנהיג בישראל, כאשר רואים שהנהגתו ושיטתו גורמת למחדל אחרי מחדל!

כשואב - צועקים!!!

לכאורה, יש מקום לשאלה: מהי התועלת בכל הדברים האמורים - הרי כבר דובר ברוח זו כמה וכמה פעמים, ובכל-זאת לא הועילו הדברים! - הנה המענה לכך בפשטות:

"קראתי ואין עונה"

רואים במוחש שטבע האדם הוא - שכאשר חותכים בסכין את אצבעו הקטנה, צועק הוא מרוב כאב. וכאשר שואלים אותו: וכי חושב אתה שצעקה זו תמעיט את הכאב? - משיב בשלילה. הוא לא 'טפש' לחשוב שיוושע על-ידי צעקתו, הוא יודע שיש לטפל בזה באופן כך וכך, וכאשר מדובר אודות מקרה חמור יותר - יש לקרוא לרופא וכיוצא-בזה. אך אף-על-פי-כן, התגובה הראשונה שלו (ללא כל חשבון) היא - צעקה! וטעם הדבר - היות ומדובר אודות חתך שנעשה באצבע שלו, דבר הכואב לו!

והנמשל - מובן ופשוט!

אבל ביחד עם זה, ישנה עצה שהיא בודאי תועיל (במוקדם או במאוחר), והיא - הוספה בתפלה, הן בהתחלת התפלה - "הריני מקבל עלי כו"³, והן בסיום התפלה - "אך צדיקים . . . ישבו ישרים את פניך"³.

וכאמור - עצה זו חייבת להועיל, על-פי המבואר ב"תורת אמת" אודות גודל העילוי של תפלת הציבור, שמכיון ש"הן אל כביר ולא ימאס"⁴ - הרי בודאי שתפלה זו מתקבלת ופועלת פעולתה - שנפעל הענין של "ישבו ישרים את פניך" - "לישב בשלוה".

ואלו שהתנהגו עד עתה באופן בלתי-רצוי - הנה על-ידי פעולה זו, בודאי "יערה עליהם רוח ממרום"⁵, ומכאן ולהבא הנה הם בעצמם ישנו את הנהגתם, ויתחילו להתנהג על-פי הוראות התורה - לעמוד בתוקף של "גאון יעקב".

ועל-ידי-זה נזכה בקרוב ממש לשלימות הענין של "ישבו ישרים את פניך" - "יראה . . . אל פני האדון ה"⁶, בבית-המקדש השלישי, כאשר יקויים היעוד⁷ "והיה מידי חודש בחדשו ומידי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחוות לפני", שאז יהיה ענין העליה לרגל בכל שבת ושבת, ובודאי - בשבתות מיוחדות, כשבת זו - שבת חנוכה, בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת מקץ תשד"ח)

(3) תהלים קמ, יד.

(4) איוב לו, ה.

(5) ישעי' לב, טו.

(6) משפטים כג, יז.

(7) ישעי' סו, כג.

ההסטוריה מוכיחה – אסור להיכנע ולוותר!

[דיבר אודות ה"גאון יעקב" והתוקף שבו יהודי צריך לנהוג, ואחר-כך אמר]:

ומזה מובן לאידך, עד כמה מושללת ומופרכת לגמרי ההנהגה של כניעה בפני הגוי, לוותר ולהחזיר לו ענינים שונים, עד לענינים שבהם תלוי - בדרך הטבע - בטחונם של בני-ישראל, כפי שהתנהגו בימינו אלו - שהחזירו למצרים שטחים אסטרטגיים, שדות נפט וכו' - ענינים הקשורים עם פיקוח-נפש ממשי, ולאחרי ככלות הכל - משלים את עצמם שבזה מתבטא "גאון יעקב", רחמנא ליצלן!

לדאבונו, נתנסו כבר בני-ישראל בכל המצבים, ונסיון זה צריך להקנות להם ידע כיצד עליהם להתנהג על כל צרה שלא תבוא. ואכן, בימי הביניים - "לא תקום פעמיים צרה"¹ - נוסו שני השיטות במעשה בפועל, הן השיטה של כניעה וויתור לגויים תמורת הבטחות, והן השיטה של עמידה בתוקף, ב"גאון יעקב":

היו עשרות מקרים בכמה-וכמה מקומות שבהם פנו אומות-העולם ליהודים והבטיחו להם חגיגית שלא יאונה להם כל רע, לא תיפול אחת משערת ראשם ארצה, וזאת - בתנאי שימסרו את הנשק שלהם, כדי להראות שאין להם שום כוונות בלתי-רצויות, ולהביע בכך את אימונם המלא בהבטחות והערבויות שנותנים להם אומות-העולם.

ובנוגע לפועל: באותם מקרים שבהם נכנעו ומסרו את הנשק על סמך ה"הבטחות" - הנה לא זו בלבד שההבטחות לא קויימו כלל וכלל, הרי בכניעה זו הפסידו את כל הנשק שבעזרתו היו מסוגלים - על-פי דרך הטבע - להגן על עצמם, ואילו באותם מקומות שבהם עמדו בתוקף של "גאון יעקב" - הנה אפילו כאשר הדבר לא הסתיים בנצחון, היו כמה-וכמה שהצליחו להנצל, ובכלל - העמידה בתוקף היתה "נקמה בגויים", וזאת - לא מפני שיהודים להוטים לעשות נקמה בגויים, אלא כדי שהדבר יועיל ליהודים הנמצאים במקום אחר, כי כאשר יראו שנעמדים בתוקף ואוחזים בכלי נשק - ירתיע הדבר אותם מכאן ולהבא.

(1) לשון הכתוב - נחום א, ט

"קראתי ואין עונה"

וכאמור - שני שיטות אלו נוסו כבר בעבר, ולא רק פעם אחת, אלא כמה וכמה פעמים, ובכל המקרים היו התוצאות באופן האמור.

ולאחרי הנסיון המר הזה - ממשיכים ללכת בשיטה של כניעה וויתורים, וכאמור - החזירו למצרים את שדות הנפט ושטחים אסטרטגיים, וזאת - תמורת "הבטחות" בעלמא, שכיום רואים את ערכן ושוויין!

מדוע אינם מוכנים בשום אופן ללמוד מנסיונות העבר?! מדוע ממשיכים באותה שיטה שכבר הוכיחה את גודל הסכנה שהיא טומנת בחובה?! וזאת - אפילו לאחרי שנוכחו לדעת ששיטה זו גרמה למאות קרבנות ה'יקום-דמם, אשר אפילו נפש אחת מישראל היא עולם מלא?²!

האם בשביל עקשנות שלא להודות על טעויות העבר - ההליכה בשיטה של כניעה וויתורים - צריכים להמשיך לסכן את בטחונם של בני-ישראל?!

אצל "מקולקלים שבאומות" לא מצינו הנהגה כזו! אפילו אומות-העולם עצמן השתוממו לראות שיהודים מתנהגים כן! מעולם לא העלו על דעתם אפשרות כזו - שיתנו למצרים את הדברים החיוניים ביותר לבטחונם של בני-ישראל! ומה גם - שיעשו זאת מתוך חגיגות ואיחולי מזל-טוב!

תוצאות הסכם 'קעמפ-דיוויד' - מאות קרבנות!!

ישנם הטוענים שעל-ידי הסכם-השלום עם מצרים (תמורת הוויתורים על כל עניני בטחון) נמנעה שפיכות-דמים נוספת. - טענה זו היא טשטוש מוחלט של המצב האמיתי, כי ההיפך הוא הנכון:

אם לא היו מחזירים למצרים את שדות הנפט והשטחים האסטרטגיים - לא היתה מצרים מסוגלת לעודד ולתמוך בפעולתיהם של המחבלים, הן תמיכה באותם מחבלים שחודרים משטח לשטח של ארץ-ישראל, והן תמיכה בשאר המחבלים, אם על-ידי משלוחי כסף ונשק, או על-ידי קבלת-פנים חמה לראש-המחבלים מתוך חיבוקים ונשיקות! וכל זה - כתוצאה מהתעצמותה של מצרים בעקבות כל הוויתורים של בני-ישראל!

(2) סנהדרין פ"ד מ"ה.

כלומר: לא זו בלבד שהסכם-השלום לא מנע שפיכות-דמים, אלא אדרבה - בעקבות הסכם-השלום שהביא להתעצמותה של מצרים, גבר כחם של המחבלים, דבר שהביא למאות קרבנות ה'-יקום-דם, ורק בחסדי ה' לא היה מספרם גדול עוד יותר! - אוי ואבוי לנחמה כזו - שהרי אפילו "נפש אחת מישראל" היא "עולם מלא"!

לא צריכים להיות פוליטיקאי מוצלח בכדי להבין את גודל הסכנה של כניעה וויתורים, ובפרט כאשר רואים את תוצאות הדברים בפועל ממש - הן בדורות הקודמים, והן בדורנו זה - אותו מצב של "שבעים זאבים" הנמצאים מסביב ל"כבשה אחת" - "עם אחד", אשר למרות היותו "מפוזר ומפורד בין העמים"³ - הוא "עם אחד", שענין זה קאי על כל בני-ישראל שבכל הדורות, שהרי "ציבור אינו מת"⁴.

וכאמור - למרות כל הנ"ל ממשיכים בדרך זו, וכוונתי - לא רק לדברים שהיו בשנים שעברו, אלא לדברים שנעשו בשנה זו עצמה, שנת תשד"מ (או תשמ"ד), אשר למרות שעברו חדשים ספורים בלבד, הספיקו במשך זמן קצר זה לעשות כמה-וכמה דברים בלתי-רצויים בדרך זו!

הסיבה להתרפסות - שקועים בגלות

מניין נובעת, איפוא, הסיבה לעסקנות כזו? - גם על כך ישנה הוראה ולימוד מסיפור יציאת-מצרים:

אודות יציאת-מצרים נאמר⁵ - "כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו". ולכאורה תמוה: לשם מה היה צורך שפרעה יגרש את בני-ישראל ממצרים - הרי בהיותם במצרים היו בני-ישראל במצב של גלות ועבודת פרך, ובודאי רצו מעצמם לצאת מגלות מצרים!?

אלא מאי - היו יהודים כאלו שהיו שקועים כל כך בגלות וגוי' שקייט, עד שחשבו שהגלות היא דבר טוב, ולכן, היה הכרח שפרעה יגרשם מגלות מצרים.

(3) אסתר ג, ח.

(4) הוריות ו, א.

(5) שמות ו, א.

"קראתי ואין עונה"

וכן הוא בעניננו: ישנם יהודים שרגש-הנחיתות שלהם כלפי גוים וגוי' שקייט הוא גדול כל כך, עד שאינם מסוגלים להשתחרר מרגש הכניעה והנחיתות כלפי הגוי! ועד כדי כך - שנדמה להם שזהו דבר טוב, בזה מתבטא אצלם "גאון יעקב", רחמנא ליצלן!

בקדושה קיים המושג של "אתהפכא חשוכא לנהורא ומרירו למיתקא"⁶. היינו, לא רק דבר שהוא מלכתחילה אור ומתוק, אלא עילוי גדול יותר - שהחושך עצמו נהפך לאור, והדבר המר עצמו נהפך למתוק, ומכיון שכן, טוען הלעומת-זה, שיתנו לו גם מעין זה, כדי שיוכל להיות ענין הבחירה. וזוהי הסיבה לכך שקיים לא רק מצב של חושך ומרירות, אלא יתירה מזו - "שמים חושך לאור ומר למתוק"⁷: על מצב של חושך - אומרים שזהו אור, ועל דבר הכי מר - אומרים שזהו דבר מתוק, כך שמחשיבים את מצב הגלות לדבר טוב! ואין להאריך בדבר המצער והמבהיל, ובפרט שסוף-כל-סוף בודאי "יערה עליהם רוח ממרום"⁸ וישובו מדרכם.

ויהי-רצון שבקרוב ממש נזכה לענין של אתהפכא לאמיתתו - אתהפכא חשוכא לנהורא ומרירו למיתקא, ובפשטות - ביטול כל הענינים הבלתי-רצויים, ואדרבה - הפיכתם לקדושה. וזוכים לשלימות העם, ביחד עם שלימות התורה וביחד עם שלימות הארץ.

ובפשטות, שבקרוב ממש יוצאים כל בני-ישראל מהגלות, וכולם יחדיו באים לארצנו הקדושה, "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"⁹, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש השלישי, במהרה בימינו ממש.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת בא תשד"ח)

(6) ראה זח"א ד, א.

(7) ישעי' ה, כ.

(8) שם לב, טו.

(9) יעקב יא, יב.

פיקוח נפש – אינו קשור לקדושת ארץ ישראל אלא לקדושת עם ישראל!

יש לעמוד בתוקף של "גאון יעקב" בכל הקשור לשמירה על גבולותיה של ארץ ישראל - שאותם חלקים מארץ ישראל שכבר נתן הקב"ה בידי בני-ישראל מתוך נסים גלויים, לא יעלה בדעתו של אף אחד לתתם בידי אומות-העולם, וזאת - נוסף לכך שאף אחד אינו בעל-הבית לתת חלק מארץ ישראל לאומות-העולם, שהרי כל חלקי ארץ ישראל "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלוקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹, שייכים (לא רק ליהודים שבדור זה, אלא) לכל העם היהודי בתור עם נצחי, החל ממתן-תורה ועד סוף כל הדורות.

וביחד עם זה, אין לצאת למלחמה כדי לכבוש שטחים נוספים. שכן, עדיין לא הגיע הזמן לכך - זאת יעשה משיח צדקנו; יכולים לדבר בדרכי נועם ודרכי שלום כמה שרוצים, אבל חלילה וחס להעמיד בסכנה אפילו נפש אחת מישראל - מלבד כאשר מדובר בפיקוח-נפש, שדוחה את הכל, שאז ישנו חיוב לעשות הכל כדי להצילו, כפסק-דין התורה: "יוצאין עליהן בכלי-זיין ומחללין עליהן את השבת"². ובוה אין חילוק בין ארץ ישראל לחוץ-לארץ, מכיון שאין הדבר קשור עם קדושת ארץ ישראל, אלא עם קדושת עם ישראל.

ומתוך שמחה, ובתוקף המתאים - יחזיקו בני-ישראל בכל השטחים שניתנו להם על-ידי הקב"ה בנסים גלויים, ויעשו כל מה שביכולתם להגן על כל נפש מישראל, שמהדרכים לזה - להעניש את אלו שמתנפלים על יהודים, ובמיוחד - אם הזיקו ליהודים בפועל. וכמובן: למנוע זאת מלכתחילה. וזאת, ע"י שלוקחים שטח נוסף או שעורכים גיוס נוסף, וכיו"ב.

ולכל לראש ובעיקר - לחזק את ה'נשק' האמיתי של עם ישראל: קיום התורה ומצוותיה במעשה בפועל, שעל-ידי-זה זוכים לקיום היעוד "ונתתי שלום בארץ"³ - שלום אמיתי! והיות שמדברים ל"עם חכם ונבון"⁴ - יש לקוות שהדברים יפעלו את פעולתם, ולא עוד אלא שגם אלו שלכתחילה היה צורך להתווכח עמהם ולשכנע אותם - יתנו תודה על-כך שהעמידום על האמת ועל השלום.

(מעובד ע"פ שיחת כ' טבת תשמ"ה)

(1) עקב יא, יב

(2) שו"ע אורח-חיים סשכ"ט ס"ו. עירובין מה, א.

(3) בחוקותי שם, ו.

(4) ואתחנן ד, ו.

"קראתי ואין עונה"

תחילת הנפילה – ההסכם עם מצרים!

אודות מדינת מצרים, אמרו חז"ל¹: "כל המלכויות (וגלויות) נקראות על-שם מצרים - על-שם שהם מצירות לישראל". וככה הוא המצב עד לזמננו זה - כידוע לכל הצרות שסבלו בני-ישראל ממדינת מצרים, עד לצרה הכי אחרונה הנקראת 'חווה קעמפ-דייוויד' - שמאז, החלה הנהגה של "החילות לנפול לפניו"² רחמנא-ליצלן:

בתחילה החזירו למצרים חלקים מסיני, אחר-כך את שדות הנפט, עד שהכריחו את הצבא הישראלי לגרש את היהודים מהעיר ימית! וזאת - לאחרי שתושבי ימית הובטחו "חגיגית" שישארו שם לעד ולעולמי עולמים, והשקעו שם דם ויזע, כסף וזמן, והעיקר - התושבים השקיעו בה אמונתם בקדושת ארץ ישראל וקדושת כל הענינים הקשורים בזה - ואיש זה עצמו שנתן את הבטחה האמורה - חזר והורה שיעזבו את ימית וציוה על הצבא היהודי לגרשם בפועל, בטענה, שמוכרחים לעשות זאת!

וכך נמשכת הירידה בכיוון זה - "החילות לנפול לפניו" - ויתור אחר ויתור; ועד כדי כך הגיע מצב הדברים, שעל ידי הנהגה כזו מעמידים נפשות עם ישראל (שאפילו "נפש אחת" היא "עולם מלא"³) בסכנה ממש.

וכפי שקרה במלחמת לבנון, שלפי דעת כל המומחים בעניני צבא - הן היהודים והן הגויים - אם היו נכנסים לשם על-מנת לסיים את המבצע תיכף ומיד, אפשר היה לסיימו במשך ימים אחדים (ועתה כבר מודים הכל בכך), ובפרט שנשיא ארצות-הברית נסע אז מחוץ למדינה ושהה שם כמה ימים, ובכך נתן אפשרות לבצע את הענין מבלי לחצים מארצות-הברית, שכן היה לו תירוץ מוכן על אי-לחצו - בכך שנמצא מעבר לים].

ויתירה מזו: דיעה זו הושמעה גם מפי שר (שבעבר היה איש צבא), בהדגישו אמנם, שדעתו זאת היא רק על-פי שיקולים צבאיים. אבל למסקנא, אמר, היות וגם הוא 'פוליטיקאי' - ואצלו אין למעלה מפוליטיקה - הנה מצד שיקולים פוליטיים אין לסיים את המבצע! [הכל יודעים שפוליטיקה מורידה לשאול תחתית ר"ל, אמנם - טוען הוא - מאחר

(1) בראשית-רבה פט"ז.

(2) אסתר ו, ג.

(3) סנהדרין פ"ד מ"ה.

שאינן דבר למטה ממנו, הרי זה גופא ראייה שאינן לך דבר יותר גדול שמוכרחים להתחשב עמו...].

בעניני ביטחון – לשאול אנשי ביטחון

על-פי הלכה, כאשר יש שאלה בענין השייך לצבא, יש להתנהג על-פי הוראתם של המומחים לעניני צבא. אולם, תנאי עיקרי בדבר - שדעתו מבוססת רק על שיקולים צבאיים טהורים (שזוהי המומחיות שלו), שאז על-פי הלכה יש חזקה ש"אין אומן מרע אומנתו"⁴; מה-שאינן-כן כאשר מחווה דעתו על-פי שיקולים פוליטיים - ובפרט אם לקח שוחד (ובפרט אם הבטיחו לו בגדי-שרד השווים כמה אלפי דולר או כסא של שר) (שעל-ידי-זה תהיה לו האפשרות לוותר על עוד ענינים) וכיוצא-בזה) - אין לו שום סמכות על-פי הלכה.

ורחמנא-ליצלן נתקבלה דעתו, ותמורת זה שמבצע זה היה יכול להסתיים במשך ימים אחדים ממש (לא היו צריכים אפילו בכל עשר האצבעות למנות מספר הימים - גם אצבעות יד אחת היו מספיקים) - נצטוו אנשי הצבא היהודי להשאר על עמדם מבלי לתקוף את האויב ולא לסיים מלאכתם, ועל-ידי כך נפלו רחמנא-ליצלן מאות קרבנות (נוסף לפצועים)!

ועוד זאת - שלאחרי כל זה לא נפעל מאומה והוצרכו לעזוב את המקום עם בזיונות! ואין להאריך בדבר המצער עד כדי הבהלה ממש. ובכלל אין כאן המקום לדבר שלא בטובתם של ישראל, ורק מזכירים זאת בקיצור, אולי יועילו הדברים מכאן ולהבא.

ונחזור לעניננו - אודות מצרים: אותם אנשים שגרמו לצרות שנזכרו לעיל, הרי הם אותם המנהיגים עתה, ומשתדלים בכל התוקף להמשיך בדרך זו - הן בדרום לבנון, הן בגליל וכו' - לוותר על עוד שטחים מארץ ישראל שניתנו לבני-ישראל על-ידי הקב"ה באופן נסיי; מחפשים רק לשון מתאימה להכשיר את דעת הקהל שיוכלו לקבל זאת (וכשם שגירשו יהודים מ"ימית", כך יכולים לגרש יהודים מעוד מקומות כו' רחמנא-ליצלן - ואל תפתח פה לשטן), וכן בנוגע למצרים - שמחפשים דרכים לוותר למצרים בעוד כמה ענינים.

(מעובד ע"פ שיחת פורים תשמ"ה)

(4) ראה חולין כו, א ואילך. ובתוס' שם.

"קראתי ואין עונה"

שני השיחות דלהלן נאמרו בעקבות "הסכם לונדון" שהתגבש בצורה סודית באותם ימים. הסכם שדיבר על מסירתם של שטחים נוספים לאויבים.

התרפסות כה מחפירה – לא היתה מעולם!

[דיבר בקשר למצב בארץ הקודש, ובמיוחד - ביהודה ושומרון]:

במקום שתהיה ההנהגה באופן של "אחידת שומרון"¹, שכאשר יהודים זכו להתיישב וליישב חלקים מיהודה ושומרון, יקיפום עיר חומה ויסמכו להם עיירות רבות מישראל, דבר שיביא לידי ברכה - במקום זה רצים אחרי (גוים, ולא סתם גוים, אלא) רוצחים ומחבלים, כדי למצוא חן בעיניהם, שיסכימו לקחת שטחים מיהודה ושומרון! ולא עוד, אלא שלא מתביישים לעשות זאת בפרסום וברישי גלי!!

מצב כזה - שפלות וכניעה בפני הגוי בצורה מחפירה כזו - לא היה מעולם אפילו בחוץ-לארץ, מקום הגלות כפשוטו! וגם בארץ ישראל לא היה הדבר בצורה מחפירה כזו - לרוץ אחרי מחבלים ורוצחים כפי שקורה בתקופה האחרונה! והדבר הכי מגוחך - שעדיין ישנם הטוענים שנמצאים בזמן של "אתחלתא דגאולה"² (דבר המופרך בלאו-הכי, כמדובר כמה-פעמים בארוכה).

מכריזים השכם והערב שמוכנים לכל: שלטון משותף תוך אימון הדדי, אוטונומיה וכל שאר הענינים כיוצא-בזה, שכן, הדבר הכי חשוב הוא - שיוכלו לשבת ביחד עם אותם רוצחים ומחבלים מסביב לשולחן עגול.

ומה הלאה - יודעים כולם, גם הם בעצמם, שמדובר אודות רוצחים ומחבלים, אשר, גם לאחר שיבטיחו ויחתמו - אין לסמוך עליהם, כך שגם לאחר שתהיה בידם הבטחה וחתימה, אין כל ערך וחשיבות לדבר יותר מאשר פיסת-נייר!

משל למה הדבר דומה - לאדם היושב עם רוצח מסביב לשולחן עגול כדי לבוא אתו לידי הסכם, ובעת מעשה אוחז הרוצח בידו סכין, ודוקר אותו!

(1) ראה מגילת תענית פ"ח.
(2) ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 הע' 51.

השיטה האיומה – ותוצאותיה!

הפלא הכי גדול שבדבר הוא - שעדיין לא למדו לקח מהטעויות שנעשו בעבר:

אין זו הפעם הראשונה שמוכנים להחזיר שטחים תמורת הסכם שלום - יש תקדים לכך בחתימת החוזה האומלל של קעמפ-דייוויד [מקום שקראוהו על שם דוד מלך ישראל], שבו החזירו למצרים את הכל, תמורת חתימה על "הסכם שלום", אשר, כיום מודים כבר כולם על הטעות החמורה שנעשתה אז. ולמרות זאת, ממשיכים ללכת באותה דרך גם בקשר ליהודה ושומרון!

כדאי להזכיר כמה מהעובדות בקשר לחוזה השלום עם מצרים - כדי שיפקחו את העינים ויראו מה הם התוצאות של דרך זו:

יהודים שיגעו ועמלו והזיעו לבנות ישובים חדשים בארץ ישראל - גורשו מבתיהם ונחלתם, אנשים נשים וטף!

ולא עוד, אלא שהכריחו חיילים שמקריבים את חייהם למען הגנת ארץ ישראל והדרים עליה - שהם בעצמם יגרשו יהודים מנחלתם בארץ ישראל!

חיילים צעירים שהולכים בתום לב להגן על הארץ והדרים עליה עד כדי מסירת-נפש - מכריחים אותם (תוך כדי ניצול העובדה שיש להם עול ומשמעת כלפי בשר-ודם) לגרש יהודים מנחלתם בארץ ישראל!

וכל זה בשביל מה - כדי לתת שטחים אלו לגוים, וביניהם גופא - למצרים, שהיא השורש לכל הגלויות³, היינו, שכל הגלויות של בני-ישראל, גלות בבל, מדי, יון ואדום, מקורם ושרשם הראשון - מצרים!

עצם העובדה שנותנים לגוים שטחים שלדעתנו שייכים לארץ ישראל - ארץ שנתן הקב"ה לכל בני-ישראל, מהדור שנכח במעמד הר סיני, עד לדור שיקבל את פני משיח צדקנו, באופן של "נחלת עולם" - חמורה היא ביותר;

אך מעבר לזה, גם לשיטתם של אלו הטוענים "והיינו גם אנחנו ככל הגוים"⁴ - הרי מדובר אודות דבר המהווה סיכון חמור לבטחונה של ארץ ישראל והדרים עליה! החזרת

(3) ראה בראשית-רבה פט"ז, ה. ל"ת להאריז"ל ריש פרשת תצא. ס' הליקוטים שם. ראה לקו"ש חט"ז ע' 91 וש"נ

(4) שמואל-א ח, כ.

"קראתי ואין עונה"

שטחים אסטרטגיים למצרים מהוה סיכון חמור לבטחונם של שלשה מליון יהודים, כן ירבו, היושבים בארץ הקודש!

נוסף לכך, החזירו למצרים את כל בארות הנפט - לאחרי כל העמל והיגיעה שהשקיעו יהודים בפיתוחם של בארות הנפט, וכן הכספים הרבים שהושקעו בכך, כולל כספים שנתרמו על-ידי יהודים בעת המגבית של "כל נדרי". ובשביל זה הסתכסכו עם אחד מ'אילי ההון' היהודים שהשקיע שם כספים רבים, ועד היום, אין לדעת אם הגיעו עמו לכלל הבנה - בה בשעה שנפט הוא דבר הכי חיוני לקיומה של ארץ ישראל, כולל - קיומם של ארבעת ערי הקודש, ירושלים חברון צפת וטבריה, וכל שאר ערי ומושבות בני-ישראל שבארץ הקודש, וכל זה - אפילו מבחינה כלכלית (גם במצב של שלום), ובפרט מבחינה בטחונית, כאשר יש צורך להפעיל כלי-נשק!

והגדילו לעשות - בכך שנתנו הוראה שהחזרת השטחים ובארות הנפט, תהיה מלווה ב"טכסים חגיגיים" וחינגאות של שמחה.

ומה קיבלו בשביל זה - חתימה על "חוזה שלום", אשר, שני החותמים משני הצדדים, וכן הממוצע שביניהם, ידעו היטב עד כמה אפשר לסמוך על אמינותה של חתימה כזו! וכפי שרואים כיום את התוצאות המעשיות!

לחץ כבד?! - התפטר!!!

עוד בשעתו, כאשר התנהלו המגעים לחתימת ההסכם, קבלתי ידיעות ברורות על התכניות [אמנם לא מאלו שניהלו את המגעים, כי אם מאנשים אחרים, יהודים ואינם-יהודים] (להבדיל) שיש להם מהלכים בחוגי הממשל בושינגטון, אשר, לא היססו לסכן את מעמדם הפוליטי על-ידי מסירת ידיעות אלו, והבעתי מחאה תקיפה על תכניות אלו, והבהרתי את הדברים באופן דמילתא בטעמא - שהדבר מהוה סיכון חמור ביותר לבטחונם של היהודים הישובים בארץ הקודש.

ובעצם, לא היה כל חידוש בדבר, שכן, אלו שניהלו את המגעים לחתימת ההסכם, ידעו היטב את גודל הסכנה לבטחונה של ארץ ישראל הכרוכה בהחזרת השטחים ובארות הנפט - לידיה של מצרים.

משיחת ש"פ חיי-שרה תשמ"ו

ולמרות זאת, החליטו שיש לסכן את בטחונם של היהודים שיושבים בארץ הקודש, להעמידם במצב של סכנת נפשות, רחמנא ליצלן, כדי לקבל חתימה על הסכם שלום!
יודעים בדיוק מי הם אלו שניהלו את המגעים, מי הם אלו שהכריעו לקבל החלטה זו, ומה היו הסיבות שהניעו אותם לכך.

טענו בשעתו, שמפעילים עליו לחץ כבד שאינו יכול לעמוד בו, ואינו רואה מוצא אחר מלבד להסכים לפירוק הישובים, החזרת השטחים והחזרת בארות הנפט - תמורת חתימת הסכם שלום.

על כך עניתי [לאותו אדם שבאמצעותו התנהלו חילופי הדברים, על מנת להעבירם לזה שהיה אחראי לחתימת הסכם השלום] שאם מרגיש שאינו יכול לעמוד בלחץ כה כבד ואינו רואה מוצא אחר - אזי העצה היעוצה שיתפטר מתפקידו, ויתן את התפקיד למישהו אחר שיוכל לעמוד בלחץ! כיצד יכול הנך - המשכתי לטעון - לקחת על עצמך אחריות לסיכון בטחונם של שלשה מליון יהודים, אך ורק בגלל שמפעילים עליך לחץ כבד שאינך יכול לעמוד בו?!

הנך מודה שוויתורים אלו מהווים סיכון רציני למצב הבטחון, אלא מאי, טענתך שאין לך ברירה מכיון שמפעילים עליך לחץ כבד שאינך יכול לעמוד בו - ובכן, ישנה עצה פשוטה: הכבד ושב במקומך, ותן את ההנהגה למישהו אחר שיוכל לעמוד בלחץ כזה, כדי שלא לסכן את בטחונם של שלשה מליון יהודים!

אתה אמנם אינך יכול לעמוד בלחץ כזה, אבל יתכן שימצא מישהו אחר שיוכל לעמוד בלחץ כזה! ואם-כן, מי יאמר שדוקא אתה הוא זה שמוכרח לקבל את ההחלטה בדבר - כאשר ההחלטה זו מהווה סיכון לבטחונם של היהודים היושבים בארץ הקודש?!

אין לך אדם שנולד 'שר', ועל-אחת-כמה-וכמה 'ראש ממשלה' - ואדרבה: אצלו אישית מודגש הדבר ביותר - שהרי במשך כמה-וכמה שנים היה במצב של גלות בחוץ-לארץ, וגם לאחר בואו לארץ ישראל היה משך זמן שהוכרח להתחבא, ורק אחר-כך הגיע מצב שהיה יכול להסתובב באופן חפשי ולהביע את דעותיו, אבל עדיין היה רחוק ממצב של שלטון, ועד לאחרי כמה מהפכות - עלה לשלטון!

"קראתי ואין עונה"

ואם-כן מה הרעש בכך שכאשר מגיע מצב שלוחצים עליו לסכן את בטחונם של היהודים היושבים בארץ הקודש - יתפטר מתפקידו בגלל שאינו יכול לעמוד בפני לחץ כזה!?

גם לאחרי שיתפטר מתפקיד של ראשות-הממשלה, יוכל להמשיך לחיות חיים תקינים ככל אדם, הן בנוגע לחיי המשפחה והן בנוגע לחיים חברתיים, מעמד מכובד וכדומה. ואדרבה: במקרה כזה - לא תרביץ על מצפוננו האחריות הכבדה שהוא הוא זה שהעמיד את כל היהודים היושבים בארץ הקודש במצב של סכנה בטחונית חמורה! ואפילו אם הוא אינו רואה מישהו אחר שיוכל לעשות יותר טוב ממנו - אין זו הוכחה, היות והוא משוחד! תחזיר את המנדט שלך לאלו שבחרו בך, והם ימצאו מישהו אחר שיוכל לעמוד גם בפני לחץ כזה, כדי שלא לסכן את בטחונם של שלשה מליון יהודים!

אין 'חופש הפרט' למתאבדים!

זאת ועוד:

אפילו אם כל שלשת מליון היהודים יבחרו בו, ויסמכו את ידיהם על החלטתו - הרי כשמדובר אודות דבר שיעמידם במצב של סכנת נפשות, אין הדבר תלוי בהם כלל! משל למה הדבר דומה - לאדם שיחליט לאבד את עצמו לדעת, באמרו, שהוא בעל-הבית על עצמו, ואף אחד אינו יכול לומר לו כיצד להתנהג בחייו הפרטיים, היות והוא חי ב"מדינה דמוקרטית".

גם במדינה דמוקרטית כמו ניו-יורק - כאשר יטפס אדם על 'גשר ברוקלין' ויאיים לקפוץ לתוך הנהר, יזעיקו מיד את המשטרה ומכבי-האש, ויעשו את כל המאמצים להערים עליו ולמנוע ממנו לבצע את איומו!

ואם הדברים אמורים בנוגע לחייו של אדם אחד - הרי על-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר אודות בטחונם של שלשה מליון יהודים, שאין רשות לאף אחד, גם לא להם בעצמם, לסכן את בטחונם!

משיחת ש"פ חיי-שרה תשמ"ו

ובכן, גם אם אי-אפשר לתבוע מממנו לשנות את עמדתו ולעמוד בתוקף (שהרי אינו חייב להתנהג לפי עמדתו ושיטתו של מישהו אחר) - אפשר לתבוע ולדרוש ממנו שיתפטר מתפקידו, ולא יהיה הוא הגורם לסיכון בטחונם של שלשה מליון יהודים!
והטענה שכל אלו שכיהנו בראשות-הממשלה לפניו לא עשו כן - אין לה מקום בשכל כלל:

דברתי פעם עם יהודי שיסגור את החנות שלו בשבת, והשיב לי, כיצד יכול הנני לסגור את החנות בשבת, כאשר במשך כל שנות קיומה של החנות, למעלה מחמישים שנה, גם כאשר היתה בידי מנהלים יהודים, היתה החנות פתוחה בשבת?! אמרתי לו, הנך 'יהודי פקח', ובכן, מכיון שיודע הנך שבנוגע לשמירת שבת ישנו ציווי מפורש בעשרת-הדברות - מה איכפת לך כיצד התנהגו בעליה הקודמים של החנות?!

ובמכל-שכן וקל-וחומר בנדון-דידן - לא רק שמירת שבת, ובנוגע ליהודי אחד, כי אם פיקוח-נפש (שדוחה את השבת), ובנוגע לשלשה מליון יהודים:

מכיון שהנך מבין ויודע היטב שחתימה על הסכם שלום בתנאים כאלו (החזרת שטחים, בארות הנפט וכיוצא-בזה) מהווה סיכון חמור לבטחונם של שלשה מליון יהודים - כיצד יכול הנך לקחת על עצמך אחריות כבדה כזו, אך ורק בגלל שאינך רוצה להתפטר מתפקידך כראש-ממשלה כשם שלא עשו זאת ראשי-הממשלה שקדמו לך?!

מצרים - המרויחה הבלעדית!

ובכל אופן, לאחרי כל השיקולים והיסוסים - החליטו על פירוק הישובים, החזרת השטחים ובארות הנפט למצרים, בתמורה להסכם שלום. והתוצאות - לא אחרו לבוא: הפרות חוזרות ונישנות של הסכם השלום מצדה של מצרים, עד כדי כך, שכיום, מודים כבר כולם, שלמרות המחיר הכבד ששילמו בשביל אותו מסמך הקרוי "הסכם שלום" - לא השיגו ולא כלום!

"שלום" - מאן דכר שמיה?!

ואפילו מה שטוענים שהרויחו מצב של 'אי-לוחמה', שאין צורך להעמיד עשרות אלפי חיילים שישמרו על הגבול - הרי [נוסף לכך שהמחיר הכבד ששילמו היה על שלום ולא על מצב של אי-לוחמה, דבר שלכל הדעות היה ניתן להשיג ללא כל וויתור] יבדקו וידאו עד

"קראתי ואין עונה"

כמה (או אם בכלל) נכונה עובדה זו במצב ההוה, האם אמנם אין צורך בעשרות אלפי חיילים שיבטיחו מצב של אי-לוחמה עם מצרים לאחר כל המקרים שאירעו לאחרונה.

ועוד ועיקר: החזרת שטחים כדי שלא יצטרכו להעמיד חיילים על הגבול - משרתת אך ורק את האינטרסים של מצרים!

מצרים החליטה שמוטב לה לקבל לרשותה את הכל (כל השטחים וכל בארות הנפט) מבלי להקריב אפילו חייל אחד בלבד! הם ידעו שהדבר יקח אמנם משך זמן, אבל אף-על-פי-כן, כדאי להתאזר ב"סבלנות", שכן, בסופו של דבר יקבלו את הכל, וכאמור, מבלי לאבד אפילו חייל אחד בלבד!

ואותם יהודים "פקחים" - מילאו את רצונה של מצרים להשיג כל מה שרצתה בדרך הקלה ביותר, ועוד "הרויחו" - טוענים הם - שלא צריכים להעמיד חיילים על הגבול! מבחינתה של מצרים - רוצים הם שיתנו להם את הכל, ואז לא יצטרכו בכלל להחזיק צבא על הגבול!!

ולאחרי שרואים את כל מהלך העניינים והתוצאות של החזרת שטחים בשביל חתימת הסכם שלום - ממשיכים לדבר ולפעול בכיוון זה גם בנוגע ליהודה ושומרון! התחילו עם ימית, כל השטח של סיני ובארות הנפט - ומתכוונים להמשיך כן עם יהודה ושומרון, וחושבים אפילו על ירושלים!! ואין פוצה פה ומצפצף!

'התחייבנו' - טענה מגוחכת!

הטענה היא, כביכול, שהתחייבו על כך עוד בקעמפ-דייוויד, ובמילא, אין ברירה, שהרי חייבים להראות לעולם כולו שיהודים הם אנשים ישרים שאפשר לסמוך על הבטחה שלהם, שכן, "מלה" שלהם היא "מלה"!
ובכן:

א) כאשר מדובר בענין של פיקוח-נפש - הרי פיקוח-נפש דוחה את כל התורה כולה, ובודאי שדוחה הבטחתו של מישהו, הבטחה שמסכנת את בטחונם של שלשה מליון יהודים!

משיחת ש"פ חיי-שרה תשמ"ו

(ב) הטענה אודות כיבוד ההסכמים היא שיקול מדיני-פוליטי, ובנושאים של פיקוח-נפש - אין להתחשב בדעתם של פוליטיקאים הקובעים את עמדתם על-פי שיקולים מדיניים; בנושאים אלו יש לשאול את חוות-דעתם של אנשי הצבא המומחים לענייני בטחון - מהי דעתם מבחינה בטחונית טהורה, מבלי לערב שיקולים מדיניים כלל!
והגע עצמך:

אדם שיש לו שאלה בקשר לטיפול ברגלו החולנית (גם כאשר אין זה חולי שיש בו סכנה) - לא יעלה על דעתו להביא שאלה זו ל"הצבעה" של 'בעלי-בתים', גם אם יהיו חכמים גדולים ביותר, אפילו חוזים בכוכבים; כל מי שיש מוח בקדקדו, יודע ומבין שבכל הקשור למצב הרפואי של הרגל - יש לברר אצל רופא, ובין הרופאים גופא - רופא שמתחמה בטיפול ברגל (ולא רופא שמתמחה בטיפול בראש, גם אם הוא מומחה גדול ביותר בתחום שלו), שיש לו אינטרס לרפא את הרגל.

ואם הדברים אמורים בנוגע לרגל, הרי על-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר בנוגע לראש, כלומר, דבר הנוגע בפיקוח-נפש ממש, ועל-אחת-כמה-וכמה בנוגע לפיקוח-נפש של שלשה מליון יהודים - בודאי ובודאי שאין מה להביא את השאלה ל"הצבעה" של פוליטיקאים שאין להם מושג בענייני בטחון, ואפילו אם יש להם מושג בענייני בטחון - מערבים הם שיקולים נוספים, שיקולים מדיניים, מפלגתיים או אפילו אישיים! בשאלה כזו צריכים לקבוע אך ורק מומחים לענייני בטחון שמביעים את דעתם מבחינה בטחונית טהורה, מבלי לערב שום שיקולים אחרים.

הכניעה וההתרפסות - מעוררים חוסר אמון!

(ג) גם מבחינה פוליטית, ידוע ומפורסם לכל הרושם השלילי שקיבלו אותם פוליטיקאים בעיני הפוליטיקאים האמריקניים, אפילו אינם-יהודים, בעקבות חתימת הסכם השלום בקעמפ-דייוויד - כאשר הכל נוכחו באזלת-ידם ורגשי-הנחיתות שלהם, בוותרם על הדברים הכי חיוניים לבטחונה של ארץ ישראל והעם הדריים עליה, בשביל פיסת-נייר בלבד!

כל פוליטיקאי נורמלי עמד תמה ומשתומם לנוכח הדרך שבה ניהלו את המשא-ומתן באופן שהביא לויתורים וחתימה על הסכם אומלל שכזה!

"קראתי ואין עונה"

והתמיהה הכי גדולה - בעיניהם של כל הפוליטיקאים - שלאחרי שכולם נוכחו וראו בעליל את האפסיות וחוסר-הערך בחתימת הסכם שלום, ועד כמה מכבד אותו הצד שכנגד - ממשיכים אותם "פוליטיקאים מומחים" להכריז נאמנה על דבקותם באותו הסכם אומלל, אשר, הם מצדם לא יסוגו מכל מה שהבטיחו, ויוסיפו לתת עוד ועוד, גם בנוגע ליהודה ושומרון! זה מה שמכונה אצלם "שיקולים מדיניים"!

הפרת ההסכם - צפוי מראש!

כאשר מנהלים מדיניות שכזו - אין כל פלא בכך שהצד שכנגד אינו חושב מלכתחילה לכבד את התחייבותו, בהיותו מודע לחולשתם של אותם פוליטיקאים, שבכל מקרה, ימשיכו הם מצדם לכבד את ההתחייבות שלהם, כדי להראות לכל העולם כולו את גודל "אמינותם"!

יודע הפתגם שאין זה 'קונץ' לרמות טפש! וכך הוא בעניננו: כאשר יהודי, השייך ל"עם חכם ונבון"⁵, מחליט להתנהג כטפש - אין זה 'קונץ' להערים עליו ולשטות בו!

ובעצם, אין כאן 'הערמה' כלל, שהרי הם בעצמם יודעים שהצד שכנגד אינו מכבד את ההתחייבות שלו. ולמרות זאת, מתוך ידיעה זו נגשים לכתחילה לחתום עמהם הסכמים נוספים!

ועל-דרך הצחות - יש מכאן משום 'לימוד-זכות' על הצד שכנגד שאינו מכבד את התחייבותו בהסכם. ובהקדמה:

דובר כמה-פעמים בתקופה האחרונה אודות פסק-דין הרמב"ם⁶ "לכוף את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח". ומובן, שציווי זה כולל את כל בני-האדם שבכל העולם כולו, גם אלו שהם במצב של רוצחים ומחבלים - שיש לפעול עליהם שיטיבו את דרכם, ויתנהגו באופן המתאים לישובו של עולם, "לשבת יצרה".

(5) ואתחנן ד, ו.
(6) הל' מלכים פ"ח ה"י.

משיחת ש"פ חיי-שרה תשמ"ו

ובכן, שאלני פעם יהודי: מכיון שהנכם מדברים כה רבות בזכותם של אומות-העולם, שיש צורך לפעול ולהשפיע עליהם - שמא יש לכם איזה 'לימוד-זכות' על אותם ערבים שאינם מכבדים התחייבות שחתמו עליה?

והשבתי לו, אכן, יש בידי 'לימוד-זכות' עליהם: בתור יהודי תלמיד-חכם, כיצד היית פוסק - שאלתי אותו - את דינו של גוי שאומר דבר שקר, אבל, באופן שאינו מרמה אף אחד, היות והכל יודעים ששקר בפיו!

בנוגע ליהודי - היות וישנו ציווי "מדבר שקר תרחק"⁷, הרי אסור עליו לומר דבר שקר באיזה אופן שיהיה, גם כאשר הכל יודעים ששקר בפיו; אמנם, בנוגע לגוי - מכיון שהציווי "מדבר שקר תרחק" אינו בכלל שבע מצוות בני-נח, וכל האיסור של רמאות אינו אלא כתוצאה מכללות הציווי אודות הנהגה על-פי צדק ויושר - הרי כאשר הכל יודעים ששקר בפיו, אינו מרמה אף אחד!

ועל-דרך-זה בעניננו:

כאשר חותמים על הסכם מתוך ידיעה שאין בכוונתו של הצד השני לכבד את ההסכם - אזי אי-כיבוד ההסכם אינו בגדר של שקר (על-פי חוקי-המדינה כפי שפוסק שופט גוי), שהרי לא היתה כאן רמאות כלל, מכיון שכולם ידעו מלכתחילה שאין בכוונתו של הצד השני לכבד את ההסכם, ולא עוד, אלא שעצם החתימה מצדו על הסכם זה היא "מעשה טוב" - שהרי על-ידי-זה גורם הרגשה טובה לאותו צד שרוצה וחפץ כל-כך בחתימה זו, למרות שיודע עד כמה שהיא חסרת-ערך!

"דעת תורה" ללא מקור - אינה דעת תורה:

נקודה נוספת שיש צורך להבהיר בענין זה:

ישנם הטוענים שהדרך של וויתורים על צרכי בטחון חיוניים בשביל חתימת הסכם שלום היא - "דעת תורה".

(7) משפטים כג, ז.

"קראתי ואין עונה"

ובכן, דובר כבר פעמים רבות שישנו פסק-דין⁸ מפורש כיצד צריכים להתנהג במקרה של "נכרים שצרו על עיירות ישראל כו", והדברים ידועים ומפורסמים לכל, ואין צורך לחזור על זה פעם נוספת.

וכאשר בא מישהו וטוען ש"אין זה שייך לעניננו" ללא כל טעם והסבר שכלי בתור מקור לדבריו - אין ממש בדבריו! - הדרך לקבוע פסק-דין ש"דעת תורה" היא באופן כך וכך, מבלי להביא מקור וסמוכין לדבריו - לא נשמע כזאת בישראל!
והגע עצמך:

אפילו בנוגע לפסק-דין שניתן על-ידי סנהדרין הגדולה, ביחד עם ראש הסנהדרין - יכול לבוא הבעל-דין, יהודי פשוט שבפשוטים שאין לו מושג בידיעת התורה, ולדרוש שיאמרו לו "מאיזה טעם דנתוני"⁹, ואז צריכים לומר לו את המקור לפסק-דין זה!

ואם הדברים אמורים בנוגע לדין-תורה בעניני ממונות, אפילו בפרוטה אחת בלבד - הרי על-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר אודות פסק-דין בענין של פיקוח-נפש, ולא רק פיקוח-נפש של יהודי אחד, שגם הוא "עולם מלא"¹⁰, אלא פיקוח-נפש של שלשה מליון יהודים!
ובכלל, יש כאן דבר מוזר ביותר:

אותו מקור שעליו מסתמכים בקביעת דעת תורה זו - כותב בפירוש בכמה ממכתביו (שראו את אור הדפוס) שאין לו יד ושם בהוראת הלכה למעשה, מכיון שכל עסקו הוא בלימוד המסכתות שלומדים בישיבות, באופן של שקלא-וטריא ופלפול, כדרך הלימוד בישיבות. ולפתע, כשמדובר אודות פסק-דין בענין הכי חמור, ענין הנוגע לפיקוח-נפש של שלשה מליון יהודים - בענין זה נעשה "פוסק" בישראל!

אדרבה: ישאלו שאלה זו אצל רבנים ומורי-הוראה הדרים בארץ ישראל, אשר, בהיותם על אתר, נקל להם לבחון ולראות את המצב הבטחוני מקרוב - גם אם אינם יודעים (או שעושים עצמם כמי שאינם יודעים) את מהלך המחשבה בוושונגטון על מדיניותם של אותם פוליטיקאים שמוותרים על הצרכים החיוניים ביותר לבטחונה של ארץ ישראל כדי

(8) שו"ע סשכ"ט ס"ו.

(9) סנהדרין לא, ב.

(10) ראה סנהדרין פ"ד מ"ה.

משיחת ש"פ חיי-שרה תשמ"ו

לזכות בפיסת-נייר הקרויה "הסכם שלום" - וישמעו מהם את הפסק-דין וההלכה בתורה -
האם מותר לסכן את בטחונם של שלשה מליון יהודים על סמך הבטחה של רוצחים
ומחבלים!

כאמור לעיל - הובהרו דברים אלו כאשר התחילו המגעים בנושאים אלו, בכל האופנים
האפשריים, הן בחשאי, והן על-ידי מחאה פומבית, ולא רק פעם אחת, אלא כמה וכמה
פעמים, עד שראיתי שאין כל תועלת בדבר.

אמנם, מכיון שבימים האחרונים נתחדשו המגעים בנושאים אלו בקשר ליהודה ושומרון
- יש למחות על כך בכל התוקף, ולעורר את דעת הציבור, שיפקחו את עיניהם ויראו את
גודל הסכנה, רחמנא-ליצלן, כאשר ימשיכו בדרך זו!

וכולי האי ואולי - ישנו את שיטתם מכאן ולהבא, ויעמדו בתוקף שלא לוותר על שום
חלק מארץ ישראל.

ונתנת-כח מיוחדת בעמדנו בכ"ה מר-חשון - על-פי הסיפור וההוראה ממגילת תענית¹
אודות המאורע של "אחידת שומרון" שאירע ביום זה, שכאשר בני-ישראל זכו להתיישב
במקום מסוים, הקיפוהו עיר חומה. ולא עוד, אלא שנסמכו למקום זה עיירות רבות
מישראל, עד לסיום הענין, "והיו קורין אותה ערי נברכתא", היינו, שענין זה הביא לידי
ברכה.

סירוב הגוי - נס משמים!

ויש להוסיף בזה עוד ענין - לתוספת עידוד, ובהקדים:

אמנם, בטוחים אנו ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל"¹¹, ובודאי ישמור מכל עניני
סכנה. אך אף-על-פי-כן, מטבע האדם שכאשר רואה את האפשרות לכך גם בדרך הטבע,
אזי נקל לו יותר להמשיך את חיי היום-יום בלימוד התורה וקיום מצוותיה מתוך מנוחה,
שמחה וטוב לבב.

ובכן, כבר היה לעולמים מצב דוגמתו, ואף-על-פי-כן, בחסדי ה', לא בא הדבר לידי
פועל:

(11) תהלים קכא, ד.

"קראתי ואין עונה"

מיד לאחרי מלחמת ששת הימים - שלחו משלחת לווינגטון כדי להודיע שמוכנים לסגת ולהחזיר את כל השטחים!

באותה תקופה, מיד לאחרי הנצחון הגדול, מתוך נסים גלויים שלמעלה מדרך הטבע לגמרי - לא עלתה על דעתו של אף אחד להעזיז ולדרוש את החזרת השטחים! לא ערפאת, לא מצרים, לא ירדן, ולא סוריה - אף אחד מהם לא חלם על אפשרות שכזו!

כולם היו המומים מהנצחון המופלא של בני-ישראל, ולא העלו על דעתם שקיימת אפשרות שיוכלו לקבל בחזרה שטחים אלו, ובודאי - לא בדרך של מלחמה, וכפי שראו בפועל שבמשך כמה-וכמה שנים החזיקו בני-ישראל בכל אותם שטחים.

ואף-על-פי-כן, מבלי שאף אחד יחשוב לדרוש זאת - באו והציעו בעצמם שמוכנים להחזיר את כל השטחים, את כל סיני, את כל יהודה ושומרון. ולא עוד, אלא שאפילו בנוגע לירושלים - מוכנים לוותר ולהכריז שתהיה שייכת לכל שלש העמים!

והגדילו לעשות - שבנוסחת-ההצעה הקדימו את המוסלמים ליהודים - מוסלמים יהודים ונוצרים!

כאשר שמעתי על כך - שאלתי: האם אמנם נאמרו הדברים בסדר זה - מוסלמים יהודים ונוצרים, תחילה מוסלמים ורק אחר-כך יהודים? וכשנתברר שאכן דייקו לומר בסדר זה דוקא - טענתי, שרגש-הנחיתות כלפי הגוי עובר כל גבול:

לא זו בלבד שבאים מעצמם להציע לגוים שותפות בבעלות על ירושלים, אלא עוד זאת, שמקדימים אותם לפני היהודים - מוסלמים תחילה ואחר-כך יהודים, בה-בשעה שגם אומות העולם יודעים שירושלים היתה שייכת בראש ובראשונה ליהודים!

גם אומות העולם יודעים מה שכתוב ב"ביבל" [תנ"ך] (ונוסף לכך, מובא הדבר גם בספרי דברי הימים שלהם) - שירושלים היתה שייכת ליבוסים¹², ואחר-כך כבשו בני-ישראל את ירושלים, ובמשך כמה-וכמה דורות היתה שייכת ליהודים בלבד. ורק אחר-כך נכבשה ירושלים על-ידי המוסלמים, ולמשך תקופה קצרה - על-ידי הנוצרים.

(12) שופטים א, כא. שמואל-ב ה, ו. וראה פדר"א פל"ה.

משיחת ש"פ חיי-שרה תשמ"ו

ומכיון שכן, כאשר מדובר אודות זכות תביעה על ירושלים - הרי בראש ובראשונה שייכת ירושלים ליהודים (שהרי מן היבוסים לא נשאר שריד ופליט שיבוא בתביעה), ורק אחר-כך יכולים לבוא מוסלמים ולטעון שהם כבשו את ירושלים, ואחר-כך גם נוצרים.

ואף-על-פי-כן באים יהודים בעצמם ואומרים שלא זו בלבד שמוכנים להתחלק בבעלות על ירושלים עם מוסלמים ונוצרים, אלא עוד זאת, שמקדימים את זכותם של המוסלמים לפני הזכות שלהם!! עד כדי כך גדול רגש-הנחיתות כלפי הגוי!

על שאלה זו לא קבלתי תשובה - מלבד העובדה שכך החליטו השרים. וכשלא היתה תשובה בפיו - העביר את נושא הדיבור לענין אחר!

ונחזור לעניננו - עצם העלתה של הצעה זו להחזיר את השטחים:

כאשר שמעו בווינגטון את תוכן הדברים של אותה משלחת - לא יכלו להאמין למשמע אזניהם, שאכן, מתכוונים בכל הרצינות להחזיר את השטחים!

ובכל אופן, לאחרי שהצליחו לשכנע אותם שאכן זוהי כוונתם - הרי בהתאם לבקשתה של המשלחת, העבירו הודעה והצעה זו לערבים.

וכאן אירע הנס - שלמרות כל זה לא הסכימו הערבים לקחת מה שרצו היהודים לתת! הטענה הרשמית היתה שרצונם לקבל יותר ממה שהיו מוכנים לתת להם, אבל בכל אופן, בנוגע לפועל - לא הסכימו הערבים לקחת מה שרצו היהודים לתת להם!

ובנוגע לעניננו:

מכיון שכבר היה לעולמים נס כזה - הרי רואים כבר כיצד יכול להיות נס כזה גם בימים אלו, כלומר, אפילו אם ימשיכו חס-ושלום ללכת באותה הדרך כפי שהלכו עד עתה, יעשה הקב"ה נס שהערבים לא ירצו לקחת!

הוספה בשמחה - תגביר הביטחון!

ומכיון שכן - יכול כל-אחד-ואחד מאתנו, בתוככי כלל ישראל, להוסיף בכל עניני תורה ומצוותיה, מתוך מנוחה, שמחה וטוב לבב, בהיותו סמוך ובטוח ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל".

"קראתי ואין עונה"

והוספה מיוחדת - בענין השמחה - המודגשת ביותר בחודש כסלו, החל משבת מברכים חודש כסלו, ובפרט בקביעות שנה זו - ששבת מברכים חודש כסלו חל בכ"ה מר-חשון, אחד הימים שהובאו במגילת תענית בנוגע לענין של שמחה.

והתקווה חזקה שאכן יקיימו את הדברים האמורים - להוסיף בענין השמחה - בפועל ממש, ומה גם שעל-ידי-זה יגרמו לי להיות במצב ש"דבריו נשמעים".

וכאשר יהודי אחד מוסיף בעניני תורה ומצוותיה, ובפרט בענין השמחה, ועל-אחת-כמה-וכמה הוספה שנעשית על-ידי רבים מישראל - הרי על-ידי-זה ממהרים ומזרזים את הגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, כפסק-דין הרמב"ם¹³ שאפילו על-ידי קיום "מצוה אחת" בלבד, "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

ואז יהיו כבר כל הענינים בשלימותם: שלימות הארץ - "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹⁴, כל ארץ ישראל לגבולותיה, ויתירה מזה: "ירחיב ה' אלקיך את גבולך"¹⁵; שלימות העם ושלימות התורה ומצוותיה בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו - יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים.

(מעובד ע"פ שיחת ש"פ חיי-שרה תשמ"ו)

(13) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(14) עקב יא, יב.

(15) שופטים יט, ח.

מעתיקים הכישלון – ליהודה ושומרון?

התחלת פירוש רש"י על התורה¹ היא בפסוק² "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים", תוך כדי שלילת טענת אומות-העולם, מכיון ש"ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

אמנם, לדאבונו, הרי אופן ההנהגה בארץ הקודש היא להיפך ממש: לאחרי כל נצחון שהקב"ה הנחיל לצבא הגנה לישראל, בנתנו להם שטחים של ארץ ישראל מתוך נסים גלויים - מיהרו הפוליטיקאים לשלוח שליחים להודיע ולהכריז על נכונותם ורצונם להחזיר לגוים את שטחי ארץ ישראל שנתן הקב"ה לבני-ישראל.

כך נהגו מיד לאחרי הנצחון במלחמת ששת הימים - שלחו משלחת לווינגטון להודיע שמוכנים להחזיר את הכל (מלבד ירושלים העתיקה, ועוד כמה ענינים דוגמת זה) - בה-בשעה שבאותו זמן לא היה מי שיעלה על דעתו אפשרות שכזו! הנס היה, איפוא, שהערבים לא הסכימו לקחת מה שרצו לתת להם!

בתקופה שלאחרי-זה - נסעו שוב (הם עצמם, או תלמידיהם שהלכות באותה שיטה) וחתמו על 'הסכמי קעמפ-דייוויד', שבהם התחייבו להחזיר את כל השטחים.

ומה קיבלו עבור כל זה - "פיסת נייר", אלא, שעל "פיסת נייר" זו תתנוסס המילה "שלום". שכן, על-ידי-זה יזכה לכבוד והערצה בעיני כל העמים, ולא עוד, אלא שיזכה לקבל "פרס נובל לשלום".

'נובל' - שעל שמו נותנים פרסים אלו - היה גוי שייצר לעולם כולו עניני השחתה, הרס וחורבן, עבור כל המלחמות שבהם נהרגו מאות אלפי אנשים! אמנם, מאיזו סיבה שתהיה, זכה שגם חלק מכספו - כסף שהרויח מייצור כלי משחית - הוקדש לקרן שממנה נותנים פרסים עבור ענינים טובים, חידוש בחכמת הרפואה, חידוש בהנהגה של שלום וכיוצא-בזה.

ובכן, לקבל פרס זה - כדאי איפוא להעמיד בסכנה של פיקוח-נפש ממש את כל העם היושב בציון!

(1) בראשית א, א.

(2) תהלים קיא, ו.

"קראתי ואין עונה"

כיום מודים כבר כולם שהסכמי קעמפ-דייוויד גרמו צרות-צדורות - הן מבחינה בטחונית, והן מבחינה כלכלית:

החזרת שטחים אסטרטגיים המהווים ערובה לבטחונה של ישראל, פירוק הישובים בחבל ימית, החזרת בארות הנפט, שבכך החריבו במו ידיהם את מצבה הכלכלי של המדינה כולה - שכן, כדי להשיג מעט נפט, מיצרך הכי חיוני שאי אפשר להתקיים בלעדו בחיי היום-יום, זקוקים לחסדיו של המצרי, למצאו במצב רוח טוב, שיסכים למכור מהנפט שהחזירו לו, ולהזהר שלא יהיה 'ברוגז' - מכיון שאז יחזיר את השגריר שלו, ולא ירצה לדבר עמהם כלל, ואז יצטרכו להשיג חבית נפט מ... דרום-אמריקה! - בה-בשעה שבארות הנפט היו ברשותם של ישראל!

אף אחד - לא בווינגטון, לא בירדן ולא במצרים - לא העלה על דעתו, אפילו בחלום, שיסכימו לוותר ולהוציא מידם כל זה - דבר הכי מופרך שאין לו שום הסברה בשכל אנושי, לא רק שכל אלקי, אלא אפילו שכל של נפש הבהמית!

אלו שחתמו על הסכם זה - הוצרכו להתחרט ולחזור בהם משיטתם בכל הקשור לבטחון הארץ, שיטה שהלכו בה במשך 40 שנה! ומדוע עשו זאת - מפני שלא יכלו לעמוד בלחץ, לחץ כזה שלא היה אלא מן השפה ולחוץ, שכן, קרט (נשיא ארצות-הברית דאז) בעצמו לא האמין שיש אפשרות שיסכימו לחתום על הסכם כזה, וכל מה שלחץ, לא היה אלא כדי לצאת ידי-חובת דרישת ה'סטייט-דפארטמענט' (משרד החוץ) וכיוצא-בזה.

ולאחרי כל זה, כאשר רואים שחתמת "הסכם שלום" זה הביאה "בכיה לדורות" - ממשיכים ללכת באותה הדרך גם בנוגע לירדן, בכך שיוצאים בהכרזה שמוכנים להחזיר את יהודה ושומרון, כדי שיכינו לחתום על פיסת נייר שעליה תתנוסס המלה "שלום"!
יתירה מזה:

בנוגע לחתימת "הסכם שלום" - איבדו כבר את התקווה, אבל אף-על-פי-כן, ממשיכים "להתחנן" שיסכים לכל הפחות שיכתבו ששני הצדדים מסכימים להפגש יחדיו מסביב לשולחן עגול. ולא עוד, אלא אפילו לאחרי שהצד השני ביטל את הבטחתו להסכים ל'פגישה' בלבד (מצד הלחץ שהפעילו עליו שאר הערבים, וביניהם, גם ערבים שגרים ביהודה ושומרון) - "לא מתייאשים", אלא יוצאים בהצהרה גלויה: ידעו כל העמים שאי-ההסכמה לפגישה לשלום אינה אלא מצד השני, אבל היהודים מצדם, להיותם "עם חכם

משיחת מוצאי זאת-חנוכה תשמ"ו

ונבון"³, אוהבי שלום ורודפי שלום, מוכנים ומזומנים בכל עת ובכל שעה, שכאשר הצד השני יראה "TODOL גודל" ויודיע שמסכים לפגישה - מוכנים מיד לנסוע לאיזה מקום שירצה הצד השני ובאיזה זמן שירצה, כדי לדון על איזה ענין שירצה, ללא כל תנאים מוקדמים!

כל העולם מתרגש - מלבד... הערבים!

שיטתם היא - שבדרך זו מעוררים רגש של "כבוד" ו"הערצה" ליהודים אוהבי השלום בעיני כל העמים - "מלבד" ... הערבים עצמם, אשר, כל וויתור וכל התחנפות, מחזקת ומעודדת אותם, וכתוצאה מזה - מוסיפים בפעולות של חבלה בכל רחבי ארץ ישראל!

מקרים רבים: בתחילת חשון תשמ"ו מודיע דו"ח של אמ"ן שבתשעת החודשים האחרונים הוכפל מספר הפיגועים שביצע אש"ף מ-300 ל-660. עצר טרמפ: אירוע שאירע ב"ז ניסן תשמ"ה - 8.4.1985 - החייל שאלתיאל עקיבא שנסע בטרמפ נחטף ונרצח באכזריות. שריפה מסתורית: אירוע זה התרחש בכ"ז כסלו תשמ"ו (9.12.1985). בעיתונות התפרסם שהשריפה פרצה מנר דולק שהושאר במקום. בשיחה זו מגלה הרבי כי "שריפה" זו, היתה למעשה פעולת חבלה.

בתקופה האחרונה שומעים על מקרים רבים של חבלה בהם נהרגו כמה-וכמה מישראל, אזרחים או חיילים - בירושלים העתיקה, בחברון, בשכם ובראמאלה!

ה'תירוץ' שמשמיעים על כך הוא - שאין זה אלא "מקרה" בעלמא: חייל שהיה צריך לנסוע ממקום למקום, עצר טרמפ, ו"במקרה" ישב במכונית מחבל שהתנפל עליו והרגו!

פרצה שריפה מסתורית באוהל של חיילים,

שבה ניספו, רחמא-ליצלן, שמונה חיילים, ונפצעו עוד כמה - גם זה אינו אלא "מקרה" בעלמא.

אבל, "מקרים" אלו הפכו ל'מעשים שבכל יום', רחמנא ליצלן!

כיצד עולה בדעתו של מישהו להטעות את העולם כולו - בחשבו ש'עולם גולם' - שהריגת עשרות יהודים ברחבי יהודה ושומרון אינה אלא "מקרה" בעלמא!?

אפילו כשקורה דבר כזה פעם אחת בלבד, אין להתייחס לכך כאל מקרה סתם, כי אם, לחקור ולדרוש ולמצוא את סיבת הדבר, ובפרט כאשר "מקרים" אלו הפכו ל'מעשים שבכל יום'!

(3) לשון הכתוב - ואתחנן ד, ו.

"קראתי ואין עונה"

מעובדה אחת ויחידה - מתעלמים לגמרי:

מדוע בתקופה שלפני קעמפ-דייוויד רעדו מחיילי ישראל, ואילו כיום - המצב הוא להיפך ממש, שחיילי יהודי עם נשק, שמהלך ברחובותיה של ירושלים, חברון, או אפילו תל-אביב - אינו בטוח שלא יבוא ערבי מאחוריו, יתנפל עליו, ויעשה לו, רחמנא-ליצלך, מה שעשה בעבר!

מה שהשתנה בינתיים הוא - "הסכם השלום" עם מצרים, וההכרזה שמוכנים להחזיר גם את יהודה ושומרון תמורת אותו "הסכם שלום"!

לא רוצים פיתרון - רק רושם!

אותם מנהיגים שהולכים בשיטה זו מכירים גם הם במחדל - בלשונם - השורר כיום במצב הבטחוני, וכדי לכפר עליו - החליטו על פעולה שתעורר רושם גדול בעולם כולו:

התקפה . . בתונים: פעולה זו אירעה בט"ז תשרי תשמ"ו (1.10.1985); במהלך הפעולה נהרסו מספר בנינים ונהרגו 60 מחבלים. העיתונות דיווחה כי היתה זו הפעולה הרחוקה ביותר מגבולות ישראל שביצע חיל-האוויר.

התקפה צבאית על בסיסי מחבלים ב... תונים!

מדינה שנמצאת במרחק מאות מילין (= 2,460 קילומטר) מארץ ישראל, שבה גרים גם כמה אלפים מאחינו בני-ישראל, שקיבלו

שם יחס הכי טוב - במדינה זו בחרו לערוך פעולה צבאית, תוך כדי סיכון חייהם של הטייסים שהשתתפו בפעולה זו, אשר, המטרה של הריגת מספר מסויים של מחבלים הנמצאים בריחוק מקום, אינה בערך כלל לגודל הסכנה שבפעולה זו, שרק מצד הנס שהראה הקב"ה, חזרו מפעולה זו בשלום.

במדינה זו, כאמור, בחרו לערוך התקפה צבאית - לא בסוריה, בירדן או במצרים, מדינות השוכנות בגבולה של ארץ ישראל, ובהן נמצאים שונאים גלויים, שאינם שומרים את שנאתם "בסוד"!

הטענה הרשמית היא, כביכול, שמומחים צבאיים החליטו שאין הגיון בפעולה צבאית בירדן וכיוצא-בזה, מפני ששם עומדים בכוננות לקראת אפשרות כזו; מה-שאיין-כן בתונים - הרי אף אחד לא יעלה על דעתו שיעשו 'שגעון' כזה ללא כל תועלת!

משיחת מוצאי זאת-חנוכה תשמ"ו

לאמיתו של דבר, ידעו גם הם שפעולה זו אינה מהווה תשובה ופתרון למצב הבטחוני, כוונתם לא היתה, איפוא, אלא לערוך פעולה שתעורר רושם גדול (מבלי להתחשב בכך שעל-ידי-זה מסגירים סודות צבאיים לאויב), ובינתיים, ישכחו כולם אודות המחדל במצב הבטחוני ברחבי ארץ ישראל.

מעלימים האמת מהציבור!

"עצה" נוספת יש להם - שלא לפרסם מקרים כאלו בכלי-התקשורת!

מתקבלת ידיעה על דקירת יהודי בירושלים העתיקה, ועל-דרך-זה כמה וכמה מקרים שהרגו יהודים ביהודה ושומרון - אזי נותנים הוראה להעלים מקרים אלו, ולא לדווח עליהם בכלי-התקשורת, כדי שלא להסעיר את דעת-הקהל!

וכי מדובר כאן אודות הסערת דעת-הקהל?!

מדובר אודות פיקוח-נפש של בני-ישראל בעתיד, שכן, אותם מחבלים שביצעו פעולות אלו בעבר, אינם במצב שכבר סיימו את מלאכתם ועכשיו הולכים לטייל או לישון, אלא, עוד ידם נטויה, רחמנא-ליצלן, ובראותם שהצליחו להרוג יהודי, וממשיכים להסתובב חפשי, הרי זה מעורר אותם להמשיך במעשיהם ביתר שאת וביתר עוז, רחמנא ליצלן!

אין זה בגדר 'השערה', כי אם, מקרים שאירעו בפועל!

ואם-כן, מהי איפוא התועלת בהעלמת העובדות על ריבוי מקרים אלו?!

בסופו של דבר - מתגלה מקרה מסויים ועוד מקרה, ואז אין ברירה, ומוכרחים להודות שאכן אירע כך וכך, אלא שמפרסמים מיד שאין זו פעולת-חבלה, כי אם "מקרה"!

אך גם "עצה" זו לא מועילה - שכן, גם כאשר מעלימים מקרים רבים, ולא מרשים לפרסם אודותם בכלי-התקשורת בארץ ישראל, הרי בסופו-של-דבר מתפרסמים הדברים בכלי-התקשורת בחוץ-לארץ, ובפרט שהמחבלים עצמם מפרסמים בכל העולם כולו שארגונם עשה כך וכך, ואז מתברר ש"מקרים" כאלו ישנם לעשרות... כך שבודאי אין זה "מקרה" בלעמא, כי אם, התגברות פעילותם של המחבלים בצורה הכי חמורה שלא היתה מעולם!

"קראתי ואין עונה"

כחומרת הכישלון – כך חומרת התירוצים:

לאחרונה עלתה בדעתם "המצאה" חדשה לגמרי:

בפגישה שהתקיימה בין קבוצת יהודים עשירים מארצות-הברית (שזקוקים לתמיכתם הכספית, ובמילא, צריכים להתייחס אליהם) לבין אישים בעלי תפקידים רשמיים בארץ ישראל – הביעו יהודי ארצות-הברית את גודל תדהמתם לנוכח חומרת המצב הבטחוני, בשאלה תמימה: מה קרה לפתע בתקופה האחרונה?!

הרי גם עד היום הזה – טענו – לא היו הערבים "אוהבי ישראל" גדולים, ולא אויבים קטנים. ואם-כן, מה קרה בתקופה האחרונה שהתרכו בגדה המערבית מקרי-חבלה, עד להריגת נפשות ממש, שלא בערך לגבי המצב בכל השנים שלפני-זה?!

מה ענו להם אותם "חכמים" – לא יאומן כי יסופר – שמצב זה הוא לטובתם של ישראל!!

הא כיצד?! – הצליח ה'מוח היהודי' למצוא "המצאה מחוכמת" באופן של 'איפכא מסתברא':

הריגת חיילים יהודים בעת מילוי תפקידם – הסבירו להם – מקוממת את הערבים תושבי יהודה ושומרון נגד ארגוני המחבלים של אש"ף שביצעו מעשים אלו, בראותם שאין בהם שמץ של מדה אנושית, עד כדי כך, שמסוגלים להרוג חייל בעת שעומד על המשמר, ובמילא, מכאן ולהבא לא יושיטו להם עזר וסיוע בפעולותיהם!

גם הערבים שהם תושבים קבועים ביהודה ושומרון – המשיכו להסביר להם – אינם "אוהבי ישראל" במיוחד כפי שמכריזים בעצמם. אך אף-על-פי-כן, השיטה שלהם היא שיש לנהוג במתינות יותר.

במה מתבטאת ה"מתינות"? שינוי בשיטה שיש לגרש את היהודים מארץ ישראל? – בשום אופן לא! זוהי שיטתם!! שינוי בשיטה שיש להזיק ליהודים? – גם לא! זוהי שיטתם!!! – אלא מאי, יש לנהוג ב"מתינות", במדה מסויימת של אנושיות, כלומר, כאשר חייל או חוז ברובה ועומד על משמרתו בתור בא-כח של הממשלה – באותה שעה על-כל-פנים לא יפגעו בו!

משיחת מוצאי זאת-חנוכה תשמ"ו

ולכן, כאשר הערבים, התושבים הקבועים ביהודה ושומרון, רואים שארגוני המחבלים אינם נוהגים ב"מתנינות", והורגים גם חיילים על משמרתם - אזי יכעסו עליהם, ויודיעו להם שמכאן ולהבא עליהם 'לשקול בדעתם' אם ימשיכו לתמוך בהם ולהושיט להם עזר וסיוע, אם לאו!

שמעתם מימיכם "המצאה מחוכמת" יותר מזו?!...

בשטחי יהודה ושומרון, הנתונים תחת שלטון צבאי (לא שלטון אזרחי) - מסתובבים מחבלים שהרגו כבר עשרות אנשי צבא, אשר, "נפש אחת מישראל" היא "עולם מלא"⁴ (ובפרט כמה עשירות מישראל). ומטבע הדברים - מצב כזה מחליש את הפחד של הערבים מפני הצבא הישראלי ומעודד אותם להוסיף בפעולות חבלה.

ובכן, העצה היעוצה - לדעתם של אותם "חכמים" - להטיל פחד על המחבלים, היא - לא על-ידי-זה שיתפסו את המחבלים ויענישו אותם [אף מחבל אינו פוחד מ"עונש" של ישיבה בבית-סוהר ישראלי - אדרבה: שם יקבל את צרכיו, אכילה, שתיה ודירה - מן המוכן - מה שאינו זוכה לקבל כאשר מתגלגל בכפרו... ומה גם שתוך זמן קצר תתבצע עיסקה של 'החלפת-שבויים', שבה ישחררו אותו, ביחד עם עוד מאות מחבלים כמותו, עבור 3-5 יהודים, כפי שהיה בעבר ונעשה כבר באופן של "תמידים כסדרם"], וגם לא על-ידי משטר חזק וקפדני, שידעו מלכתחילה שלא יעלה בידם לעשות איזה מעשה חבלה,

אלא אדרבה: יגבר גל הפיגועים, רחמנא-ליצלן, עד שגם ערבני יהודה ושומרון יביעו את מורת-רוחם על אופן הפעילות החבלנית, ואז... תבוא הישועה, על-ידי-זה שהערבים תושבי יהודה ושומרון יפסיקו לתמוך במחבלים!

כסף - לא צריכים המחבלים מערביי יהודה ושומרון, יש להם כסף מעל הראש - מערב-הסעודית, ושאר מדינות הנפט, אשר, לעומת היהודים שהחזירו את בארות הנפט שהקב"ה נתן בידם, מחזיקים הם בנפט שברשותם, ועל-ידי-זה מפעילים לחץ בכל העולם כולו! וכאמור, חלק מהרווחים של עסקי הנפט - מיועד עבור המחבלים ביהודה ושומרון, ברבת עמון ובשאר המקומות כיוצא-בזה!

(4) סנהדרין פ"ד מ"ה.

"קראתי ואין עונה"

אלא מאי - עד עתה התייחסו ערביי יהודה ושומרון למחבלים של ארגוני אש"ף (מירדן וסוריה) בסבר פנים יפות, אמנם, כשיראו שהמחבלים "העיזו" להרוג חיילים על משמרתם - אזי "יכעסו" עליהם, וכתוצאה מזה - "יפסיקו" את הפעילות החבלנית!

"הסברה" זו נקראת "המצאה פוליטית" שאין כמוה, אשר, אנשים בעלי תפקיד רשמי, כאמור, אינם מתביישים לומר ולהסביר דברים אלו לקבוצת יהודים שמתייחסים אליהם מתוך הכבוד הראוי, מפני שהצליחו במסחר, וזקוקים לתמיכתם הכספית!

שמעתם מימיכם הסברה כזו - שהריגתם של עשרות חיילים ברחבי יהודה ושומרון היא "טובה גלויה", רחמנא ליצלן?! ... מי ישיב לנו את אותם עשרות חיילים שנהרגו?! כיצד לא מתביישים בפני האלמנות והיתומים?!

וכאמור, הסיבה היחידה להתדרדרות המצב הבטחוני היא - "הסכם השלום" עם מצרים, והודעות חוזרות ונשנות על הנכונות להחזרת יהודה ושומרון תמורת פיסת נייר הנקראת בשם "הסכם שלום"!!

הצרה הגדולה היא - שאין זה "מה שהיה היה", אלא מכריזים בפירוש שיש להמשיך באותה שיטה, "אכלתי ואוכל עוד"! כך התנהגתי בעבר, ואינני הראשון, שהרי כך התנהג מי שקדמני, ובמילא, אמשיך גם אני להתנהג באותה שיטה!

שמעתם מימיכם טענה שכזו?! מכיון שבעבר היה מי שנכשל והכניס את כלל ישראל בסכנה, כאמור, בכיה לדורות, היה-לא-תהיה, אשר לכן, ימשיך גם הוא באותה הדרך, מכיון שאיננו הראשון!

כופים להצביע נגד המצפון!

ואם לא די ב"הסברה" זו - מעלים את הנושא להצבעה, כביכול, שהרי זוהי 'מדינה דמוקרטית'... אלא מאי, כל חברי המפלגה חייבים להצביע כך וכך, ואינם מתביישים להכריז בפרהסיא, שאף שבין חברי המפלגה ישנם כאלו שמצפונם האישי מחייב אותם להצביע באופן אחר, למרות זאת, מחייבת אותם המפלגה להצביע על-פי ציווי והוראת המפלגה, היפך מצפוננו האישי!

משיחת מוצאי זאת-חנוכה תשמ"ו

'דיקטטורא' כזו - במסווה של 'דמוקרטיא' - לא ניתן למצוא בשום מקום בעולם, אפילו לא ברוסיה הסובייטית! - אוי ואבוי שהגענו למצב כזה שצריכים להביא ראיות מהם - שאפילו "מקולקלין שבאומות" לא מתנהגים כך!

הייתי בעצמי ברוסיה-הסובייטית, ויודע הנני את דרכם והנהגתם: כאשר מכריחים לעשות דבר מסויים - מסבירים הם שה"מצפון" מחייב את ההנהגה בשיטת הקומניזם, כך מחייבת שיטת 'מאָרקס', כללי ה"צדק והיִוִּשֶׁר", השיטה שאסור לפגוע בשכרו של השכיר, ושאר ענינים כיוצא-בזה. ומוסיפים, שאם פלוני יביע את מצפונו האישי באופן אחר - יושיבוהו בכלא, או ישלחוהו לסיביר... אבל, להכריז בגלוי ובאופן רשמי שמישהו יצביע היפך מצפונו האישי - דבר כזה לא יעשה שום מנהיג בקרמלין!

אמנם, בארץ הקודש המצב כיום הוא אחרת: מכריזים בגלוי ובאופן רשמי, שגם אם המצפון האישי מחייב באופן כך וכך - אין להתחשב עם המצפון האישי, אלא יש להצביע היפך המצפון, וזאת, לא מפני ההסברה שהמצפון צריך לחייב באופן אחר, כי אם, מפני ציווי המפלגה!!

דיקטטורה נוראית - במסווה של "דמוקרטיה"!

ישנם 3-5 אנשים שהם מנהיגי המפלגה, ועל פיהם ישק כל דבר שיעשו כל חברי המפלגה, מבלי להתחשב כלל וכלל בחוות-דעתם, כל אחד מחברי המפלגה עסוק בעבודתו באותה מחלקה שניתנה לרשותו. אבל, בנוגע לענינים הקשורים עם כללות הנהגת המדינה - קובעים מנהיגי המפלגה, ועל-פי החלטתם, חייבים להצביע כל חברי המפלגה, ללא כל נפקא-מינא מהי דעתם ומצפונם.

בנו של רב, ואולי גם בעצמו רב, שמצפונו מחייב אותו באופן כך וכך, ורוצה להצביע בהתאם למצפונו. אומרים לו: בשום אופן לא!

לכל הפחות, אכבד ואשב בביתי - טוען הלה - ולא אבוא בכלל להצבעה. אומרים לו: בשום אופן לא! חובתך לבוא להצבעה, ולהצביע נגד מצפונך האישי!

המפלגה - מסבירים לו - מוציאה אותך ממצב של בעל-הבית. ולא רק בנוגע לגופך, אלא גם בנוגע לנשמתך, ובמילא, חובתך להצביע כציווי המפלגה, גם אם הדבר הוא בניגוד למצפונך!

"קראתי ואין עונה"

ואם לא תבוא להצביע כציווי המפלגה - מאיימים עליו - יזרקו אותך מהמפלגה, ממשרתך ומפרנסתך, ותסבול רדיפות, אתה ואשתך ובני ביתך, עד סוף כל הדורות, כפי שכבר היה לעולמים! ... - את 'מצפונך האישי' - אומרים לו - תחזיק בחדר-השינה... אבל בצאתך לרחוב, עליך לצעוק ולהכריז את דבר המפלגה! וזאת, ללא כל נפקא-מינא מי היה אביך, איזה חינוך קבלת, איזה חינוך אתה נותן לבניך; כל מה שנוגע אינו אלא דבר אחד ויחיד - דבר המפלגה!

ומביא ראיה מעצמו: הוא בעצמו התחנך בתלמוד-תורה ובישיבה, וגדל כיהודי דתי, ולא עוד, אלא שנולד על-ידי ברכתו של צדיק, ומתפאר בכך! ולמרות זאת, בנוגע לעניני המפלגה - מתנהג כך וכך!

ומוסיפים להסביר: לא יתכן שכל אחד יקח את החוק לידי, שהרי "לא תוהו בראה לשבת יצרה"⁵, ובמילא, יש לחוקק חוק בנוגע לכל המדינה כולה, ובענין זה - יש לסמוך על בקיאים והמומחים, ראשי ומנהיגי המפלגה, וכל השאר - יכולים ללכת לישון ביחד עם ה"מצפון" שלהם, כשיקומו בבוקר, יציצו בעיתון של המפלגה, ויראו את הודעתו של מזכיר המפלגה אודות החלטת מנהיגי המפלגה, ובהתאם לכך - יצביעו בגלוי!

ואחר-כך יפרסמו בכל העולם כולו שהצעה פלונית קבלה "רוב קולות" של באי-כח העם! אשר, חלקם קומונסטים, חלקם נוצרים, חלקם ערבים, וחלקם - להבדיל יהודים! "סליחה" על הביטוי "להבדיל" - חס-ושלום לחלק בין אחד לשני, שהרי זה היפך ה'דמוקרטיא'!

לפתע, נזכרים ב"דמוקרטיא"! היכן היא הדמוקרטיא כאשר צריכים להתחשב בדעתם האמיתית של רוב העם - כאשר יצביעו בהתאם לדעתם ומצפונם?!

האם שאלו מישהו מהי דעתו אודות החזרת שדות הנפט? מהי דעתו אודות גירוש יהודים מימית, או אודות הכוונה לגרש יהודים מירושלים העתיקה!!

עד עתה, אמנם לא גירשו יהודים מירושלים העתיקה, בינתיים, מתבטא הגירוש בכך שלא מאפשרים להגדיל ולהרחיב את התיישבותם, של יהודים בירושלים העתיקה (ועל-

(5) ישעיה' מה, יח.

משיחת מוצאי זאת-חנוכה תשמ"ו

דרך-זה בחברון ובשכם), בה בשעה שמצד ריבוי הילודה הטבעית הולך וגדל מספרם של הערבים!

ילודה טבעית - טוענים הם - היא ענינו של הקב"ה ואסור לפגוע בתינוק ערבי כשם שאסור לפגוע בתינוק יהודי, ואדרבה - מוסיפים לטעון - הפלה אצל בן-נח חמורה יותר מאשר הפלה אצל בת-ישראל, כפסק-דין התורה⁶.

ואחר-כך מסבירים את טעם האיסור לגידול הרחבת ההתיישבות היהודית - כדי שלא להסעיר את הרוחות, שהרי חייבים להתחשב בדעת הרוב, ומכיון שבירושלים העתיקה חיים 65,000 ערבים, מהווים הם את הרוב המכריע, ובמילא, על פיהם ישק כל דבר!

כאשר דיקטטורא כזו - שאין כמותה בכל העולם כולו, אפילו לא ברוסיה-הסובייטית - נקראת בשם "דמוקרטיא", הרי אין כל פלא בכך שפיסת-נייר נקראת "שלום", והריגת חיילים יהודים, רחמנא ליצלן, נקראת "טובה גלויה"!!!

לא תעמוד על דם רעך!

לכאורה, מהי התועלת בכל הדיבור האמור, ואדרבה - מכיון שיכעסו על דיבורים אלו, יוציאו את כעסם על-ידי-זה שלא יתנו עבור ענינים הקשורים עם זה שצועק ומרעיש נגדם! ובכן:

לכל לראש - בענין הקשור עם שפיכת-דמים ממש, ישנו ציווי⁷ "לא תעמוד על דם רעך"! [ומה שפלוגי ופלוגי שותקים - אינני יודע תירוץ לזה, שאלה זו צריכים לשאול אותם]. ונוסף לזה, בדבר שנוגע וכואב באמת - לא מתחשבים אם הצעקה תועיל אם לאו, הצעקה היא מפני שהדבר נוגע!

ועוד ועיקר:

מטבעו של יהודי שהוא "בעל חלומות", על-דרך הכתוב⁸ על יוסף "בעל החלומות", ועל-פי המבואר על הפסוק⁹ "נוהג כצאן יוסף" - כל ישראל נקראים על-שם יוסף. נמצא,

(6) נח ט, ו. וברש"י שם. וברמב"ם הל' מלכים פ"ט הי"ד.

(7) קדושים יט, טז.

(8) וישב לו, יט.

(9) תהלים פ, ב. וברש"י שם.

"קראתי ואין עונה"

שכל יהודי הוא כמו יוסף - "בעל חלומות". וטבע זה נותן ליהודי כח לסכול את צער ויסורי הגלות, ובפרט - הצער והיסורים שגורמים יהודים לעצמם, "מהרסייך ומחריבייך ממך יצאו"¹⁰.

ומכיון שכן, נזכרים יהודים - נכדיו של יוסף - אודות חלומותיו של יוסף, אשר, עם היות שישב בבית הסוהר, הרי סוף-כל-סוף הגיע למצב ש"בלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו"¹¹.

(כ"ק אדמו"ר שליט"א חי"ך, ואמר:) אינני חושב שצעקותי יועילו שלא ירימו יד ורגל מבלי לקבל ממני רשות - עד כדי כך - אינני חולם; ה'חלום' הוא, איפוא, שכולי האי ואולי יועילו הצעקות שמכאן ולהבא יוסיפו בשמירה ממשית בירושלים העתיקה, בחברון ובשכם, ואפילו... בתל-אביב!

ולא ידמו לעצמם שיוכלו להטעות את ה'עולם גולם' שזהו מצב של שלום אמיתי, ופעולות החבלה אינם אלא "מקרה" - יש לזכור שסוף-כל-סוף העולם איננו "גולם", וגם כאשר נדמה לפעמים ש"בלעו" את התירוץ וההסברה, כמוזכר לעיל אודות ההסבר שנתנו לקבוצת יהודים מארצות-הברית - הרי לאמיתו של דבר 'הבינו היטב' את ה"הסברה", אלא שהחליטו שבלאו-הכי לא יוכלו לשנות את המצב! יש לנו את הענינים שלנו בארצות-הברית - חשבו לעצמם, ואיננו יכולים לעזור לכם - כאשר רצונכם להמשיך ולדרדר את המצב בכל השטחים, בפוליטיקא, בבטחון, בכלכלה, בחינוך, ובכל שאר הענינים!

מעולם לא היה חינוך פרוע כמו מצב החינוך בארץ ישראל כיום! בארצות-הברית ישנם לכל-הפחות בתי-ספר שאינם זקוקים לממשלה, מה-שאינ-כן בארץ ישראל - זקוקים כולם לממשלה, וזו מכריזה דברים ברורים שאין להתחשב במצפון, כי אם, בהוראת המפלגה!
ואין להאריך בענינים שאינם בשבחן וטובתן של ישראל; ה'חלום' הוא, איפוא, אולי יתקנו, במקצת על-כל-פנים, בקשר לכל הענינים האמורים לעיל.

ללמוד מימי חנוכה

(10) ישעי' מט, יז.

(11) מקץ מא, מד.

משיחת מוצאי זאת-חנוכה תשמ"ו

ונסיים בענין הקשור עם חנוכה :

ישנה אמנם "מלכות יון הרשעה"¹² - היושבת בסוריא, ברבת עמון, בערב-הסעודית וכיוצא-בזה. אשר, ידה נטויה לשלוט, רחמנא ליצלן, על העם היושב בציון.

ולמטרה זו - מחפשים "מתיוונים" [כולל - יהודי שקיבל חינוך דתי, ובחיי הפרטיים עושה כמה-וכמה ענינים טובים, ובענינים שאינם קשורים עם המפלגה - יש לו יחס חיובי לדת, ויעשה טובה ליהודי דתי; זהו רגש של יהודי בכלל, ובפרט יהודי הדר בארץ הקודש, ועל-אחת-כמה-וכמה יהודי שראה נסים גלויים בחיי הפרטיים, עד לנס הכי גדול - שנתנו בידו (על-פי טבע) לקבוע בענינים הנוגעים לפיקוח-נפש של מאות אלפי יהודים], שיעזרו להם, רחמנא-ליצלן, בהגשמת מטרתן.

ובכן, לאחרי שאמרנו "ועל הנסים" במשך שמונת ימי חנוכה - בטוחים אנו, שלמרות היותנו "חלשים" ו"מעטים" בגשמיות, ואילו "מלכות יון הרשעה" הם "גבורים" ו"רבים" בגשמיות, הרי "בשעתא חדא וברגעא חדא" זוכים "להודות ולהלל לשמך הגדול", על הנסים הגלויים שרואים לעינינו בשך ממש, עד לנס העיקרי - שיראו בעינינו בשר - את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי זאת-חנוכה תשמ"ו)

(12) נוסח התפילה - "ועל הנסים".

התגברות השמאל – סכנה לשלימות הארץ!

[דיבר אודות התגברות השמאל הבאה לידי ביטוי במצבו השפל של החינוך, ואמר]:

התגברות השמאל, באה לידי ביטוי (לא רק בנושא החינוך, אלא) גם בשאר נושאים חשובים. ולכל לראש - בנוגע למצב הבטחוני בארץ הקודש:

במקום להצהיר ולהכריז בגלוי לעיני כל העמים על זכותם ובעלותם הבלעדית של בני-ישראל על כל חלקי ארץ ישראל (כולל החלקים שצריכים לקבל, בדרכי נועם ובדרכי שלום), בגלל הבטחתו של הקב"ה, בורא העולם ומנהיגו, ליהודי הראשון, אברהם אבינו, בברית בין הבתרים, "לזרעך נתתי את הארץ הזאת"¹, כל עשר אומות - ממשיכים כמה- וכמה מהראשים בנסינות בלתי-פוסקים למסור חלקים מארץ ישראל, כאשר הדאגה היא רק למצוא את הנוסחה המתאימה, כדי שמסירת השטחים לא תתפרש כהתקפלות מוחלטת וכסטירת-לחי מצלצלת.

המצב הבטחוני בארץ ישראל הולך ומתדרדר באופן מבהיל - עד שיש מקומות שיהודים נמצאים שם בסכנת נפשות ממש; הורגים יהודים בפועל רחמנא-ליצלן, בשעה שכמה מאלה שמתפקידם הדבר, לא עושים די כדי לתפוס את המחבלים, כנראה משום שכאשר יתפסו אותם ויצטרכו לטפל בהם, תעמוד בפניהם הבעיה של "מה יאמרו הגויים", והצורך להצטייר בעיני העולם כ"אנשי-שלום".

גם כאשר כבר תפסו מחבלים והושיבו אותם בבית-כלא - הרי כעבור זמן החליפו מאות רבות מהם תמורת כמה יהודים בודדים.

מבחינה הלכתית - יתכן שיש מקום לדבר, שכן סוף סוף, מהשבויים של בני-ישראל, כל אחד מהם הוא "עולם מלא"² [לא רק "חשוב", אלא גם "מלא"]. אבל, אלו שהחליטו על שחרור מאות המחבלים - לא ביררו באיזה תנאים מותר החילוף, ובאיזה תנאים אסור ומושלל אפילו מבחינה בטחונית, וכמפורסם שכמה מהמחבלים שהוחלפו - נתפסו בפעולות חבלנות על ידיהם עצמם.

(מעובד ע"פ שיחת ש"פ וישב תשמ"ח)

(1) לך-לך טו, יח.
(2) סנהדרין פ"ד מ"ה.

זכותנו על הארץ – התורה בלבד!

צריכים לספר ולהסביר לילדים שיש להם נשמה, "חלק אלקה ממעל ממש"¹, שהיתה במעמד הר סיני בעת מתן התורה, ואצל הנשמה – קיום התורה-ומצוות הוא-ענין של חיים. ואז, בודאי יבקשו וידרשו הילדים עצמם מהוריהם שיתנו להם הדבר העיקרי שבו תלויה כל חיותם!

בארץ ישראל נהוג לטפל בתינוקות במוסד שנקרא 'טפת חלב'. אמנם, כאן לא מדובר אודות 'טפת חלב', כי אם, אודות דרישה לתת לילדים 'טפת חיים'!

גם במדינה דמוקרטית – כשיגישו עתירה לבג"ץ (בית דין גבוה לצדק) במקרה שהילד תובע את הוריו שמונעים ממנו ענין של חיות, יש להניח שיפסקו [אף שאין בטחון בדבר לאחרי מה שפסקו בנושא 'מיהו יהודי'...] שחייבים למלא את רצונו של הילד בדבר שנוגע לחייו ממש! וכידוע מאמר הרס"² "אומתנו איננה אומה כי אם בתורתה" – מאמר שגם הם רגילים לצטטו. אלא, שטוענים ש"נשתנו העתים", וכימנו אלו "ככל הגוים בית ישראל".

לשיטתם זו – לולי התורה – אין הצדקה להתיישבותם של יהודים בארץ ישראל, לא רק בירושלים העתיקה, ששם יש רוב לערבים [אף שהסיבה היחידה לכך אינה אלא בגלל הנהגת השלטון היהודי להפריע ולהקשות ולא לאפשר ליהודים להתיישב בירושלים העתיקה], וב"מדינה דמוקרטית" קובעים כל דבר על-פי דעת הרוב, אלא גם בכל שטחי ארץ ישראל – שכן, התשובה היחידה לטענתם של אומות-העולם לישראל "לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גוים" – היא, מה שכתוב בתורה³ "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים"⁴, כמבואר בפירוש רש"י בהתחלת התורה.

[ומה שטוענים שיש להתחשב בדעתם של אומות-העולם שנותנים כסף ליהודים שבארץ ישראל – הרי, את הכסף נותן הקב"ה, גם לאומות-העולם, ובפרט ליהודים].

(מעובד ע"פ שיחת ש"פ נשא תשמ"ח)

(1) ראה תניא רפ"ב.

(2) ר' סעדיה גאון בספרו האמונות והדעות – מאמר שלישי רפ"ז.

(3) תהלים קיא, ו.

(4) בראשית א, א.

"קראתי ואין עונה"

עסקני הציבור – ראשונים במאבק!

והוראה מיוחדת לעסקני ציבור - שעליהם מוטלת עוד יותר האחריות ד"והצילו העדה":

עסקן ציבורי, שנבחר ע"י הציבור, היינו, שכמה וכמה אנשים, ש"אין¹ דיעותיהם שוות"², באו לדעה אחת ובחרו³ בפלוגי בן פלוגי לעסקן ציבורי, כיון שמכירים בהכחות והכשרונות המיוחדים שניתנו לו מהקב"ה⁴ - צריך הוא לנצל את כחותיו וכשרונותיו לטובת הציבור במילואם ובשלימותם, וכן לנצל כדבעי את הברכה וההצלחה היתירה שזוכה לקבל מצד כח וחכות הציבור, וכן ע"י תפילת הציבור⁵, כפי שרואים במוחש בצרכי ציבור באמונה שזוכים להצלחה שלא-בערך שבגללם נבחרו כעסקני ציבור, וזוכים לברכה מיוחדת בכל המצטרך להם, ברוחניות ובגשמיות גם יחד, שעי"ז יוכלו למלא תפקידם ושליחותם מתוך מנוחה, שמחה וטוב לבב, שאז העבודה היא באופן נעלה יותר.

ובכל זה - כההוראה דפרשתנו "מטות" - שעבודתם היא בתוקף המתאים⁶, ו"מסעי" - שאינם מסתפקים בהישגי העבר, אשר, ככל שתגדל מעלתם יכולים וצריכים להוסיף עוד יותר, "ילכו מחיל אל חיל"⁷, מיום ליום, וביום זה עצמו משעה לשעה כו' ובזה גופא - מתוך ידיעה והכרה שאי-ניצול הכחות בשלימות המתאימה (כולל גם האפשרות להוסיף יותר ויותר) היא (לא רק חיסרון סתם, אלא) בבחינת "מכה נפש" חס-ושלום דהציבור שבחר בו בתור עסקן ציבורי, ובמילא, האחריות גדולה יותר מאשר ענין שנוגע לעבודתו הפרטית (גם כשכולל את עצמו עם הציבור).

(1) ראה ברכות נח, רע"א. סנהדרין לח, א. ועוד.

(2) ובפרט אצל בני י"שחילוקי הדעות שביניהם הם יותר מחילוקי הדעות שאצל בני אדם סתם, כנראה במוחש, וכמאמר העולם - ע"ד הצחות - שבין שני יהודים יש שלש דעות: שתי הדעות של כל א' מהם, ודעה שלישית - שכל א' אומר "איפכא מסתברא" מדברי חבירו.

(3) ובפרט בני י"שאצלם ישנו הענין דבחירה חפשית אמיתית (וכמ"ש הרמב"ם בהל' תשובה רפ"ה. וראה לקו"ת אמור לח, ב. ובכ"מ).

(4) וככל שיגדל ציבור הבוחרים בו, וכן כשבוחרים בו יותר מפעם אחת - ה"ז שולל עוד יותר את האפשרות שטעו בהערכת כחותיו וכשרונותיו של הנבחר.

(5) להעיר מנוסה ה"מי שברך" שאומרים בכל שבת לאחר "יקום פורקן" - "וכל מי שעוסקים בצרכי ציבור באמונה כו'".

(6) אבל כמובן, בדרכי נועם ודרכי שלום - "מקל נועם" (ראה זכריה יא, ז. סנהדרין כד, א).

(7) תהלים פד, ח.

משיחת ש"פ מטות-מסעי תשמ"ט

ואם הדברים אמורים בעסקני ציבור בכל מקומות מושבותיהם של בני"י, עאכו"כ בנוגע לעסקני ציבור בארץ הקודש, "ארץ" אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה"⁹, שניתנו להם כחות נעלים יותר, וצריכים לנצלם במילואם ובשלימותם. כולל ובמיוחד - לפעול בתוקף ולהשפיע שלא לוותר, ח"ו, אפילו על שעל אחד מארצנו הקדושה¹⁰, כיון שהקב"ה¹¹ נתנה לבנ"י באופן שעוד לפני הגאולה ישבו בה בני"י כבני-חורין - "אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה"¹², מתוך מנוחה ובטחון אמיתיים, עד שזוכים תיכף ומיד להכניסה לארץ וירושת הארץ דהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(משיחת שבת-פרשת מטות-מסעי תשמ"ט)

(8) עקב יא, יב.

(9) ומעין זה - גם בחוץ לארץ, כפתגם הידוע "עשה כאן (בתו"ל) ארץ ישראל" (אג"ק אדמו"ר מהור"י צ"ח א"ע' תפה).

(10) להעיר מהשייכות לפרשת השבוע - "זאת הארץ אשר תפול לכם בנחלה... לגבולותי" (לד, ב).

(11) כפתגם הידוע "לא מרצוננו גלינו מארץ ישראל ולא בכחותינו אנו נשוב לארץ ישראל כו" (לקו"ד ח"ד תרצב, א. ועוד), ודוגמתו גם

בהשיבה לא"י לפני הגאולה, שאינה יכולה להיות "בכחותינו", אלא בכחו של הקב"ה.

(12) אבות פ"ו מ"ב.

"קראתי ואין עונה"

רודפים אחרי הגוי!

כאן המקום להזכיר אודות ענין שלימות הארץ - שגם בזמן הגלות, לפני ביאת משיח צדקנו, צריכים בני-ישראל להחזיק בשטחי ארץ ישראל שכבר ניתנו להם על-ידי הקב"ה, וחלילה וחס לתת חלקים מארץ ישראל, אפילו שעל אחד, לאומות-העולם.

ארץ ישראל שייכת לקב"ה, לעצמותו ומהותו יתברך, ואיך יתכן לקחת דבר השייך לעצמות-ומהות יתברך וליתנו לגויים?! - דבר הכי מבהיל!!

והעיקר - שענין זה כרוך בפיקוח-נפש של רבים מישראל, כדעתם הברורה של המומחים לעניני בטחון.

ולמרבה הצער - ישנם יהודים מראשי המנהיגים בארץ ישראל שלא מפסיקים לדבר ולהשתדל בדרכים שונות על-דבר החזרת שטחים לגויים, רחמנא-ליצלן, והכל יודעים שבין היועצים שלהם ישנם כאלו שמקיימים קשרים עם ערבים ויודעים את שמותיהם של אותם ערבים, וביניהם, אלו שעוללו דברים איומים ליהודים - היה-לא-תהיה - מהם מקבלים "עצות" בענינים הנוגעים לבטחון של היהודים היושבים בארץ הקודש!

הנהגה זו אינה אלא התחנפות בפני הגויים, בגלל "שוחד" של כבוד, או ממון וכיוצא-בזה! - רק ההתחנפות והרדיפה אחרי הגויים לתת להם משטחי ארץ ישראל - מביאה את הערבים לדרוש לקבל משטחי ארץ ישראל, ומגרה אותם להתקוממות.

בוושינגטון (מלכות של חסד) - החליטו כבר מזמן ששטחים אלו צריכים להשאר בבעלותם של יהודים; הערבים עצמם התייאשו כבר מזמן לקבל שטחים אלו; ורק יהודים מסויימים לא מרפים מנסיונותיהם להחזיר שטחים מארץ ישראל - שעל-ידי-זה מגרים את הערבים.

וכאמור, הכל יודעים זאת, ואינני מבין מדוע לא מרעישים על זה! - ולא עוד, אלא, שיש כאלו שרוצים לתת לזה גושפנקא כאילו זוהי ההנהגה שצריכה להיות על-פי התורה! כשמעוררים אודות הפעולה של אומות-העולם לקיים מצוות בני-נח - יוצאים נגד, באמרם, תוך כדי זלזול, "זה מה שחסר לנו שגויים יקיימו מצוות" - בה-בשעה שישנו פסק

משיחת ש"פ האזינו תשמ"ט

ברור ברמב"ם¹ ש"צוה משה רבינו מפי הגבורה לכוף את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח!"

ומהו הפלא שיוצאים בגלוי נגד פסק-דין מפורש ברמב"ם - כשיוצאים בגלוי נגד לימוד הרמב"ם!!!

במקום להשפיע על תלמידיהם שילמדו תורה, גמרא עם פירוש רש"י ותוספות, רמב"ם ושולחן-ערוך - מבטלים אותם מלימוד התורה בשביל להפריע ליהודים ללמוד רמב"ם!
וכל זה - בגלל היפך אהבת ישראל, אף-על-פי שבנוגע לכל-אחד-ואחד מישראל, יהיה מי שיהיה, מפורש בכתוב ובחז"ל (עוד לפני שלומדים בתורת הבעש"ט גודל ההפלאה דאהבת ישראל) ש"כל הנוגע בהם כאילו נוגע בבכת עינו"² (של הקב"ה)! - כל זה לא מפריע להם להתנהג באופן דהיפך אהבת ישראל, ומזה באים לכל ההמשך שלאחרי-זה, עד ש"ויצא העגל הזה"³.

ויהי-רצון שמכאן ולהבא לא יצטרכו לדבר בענינים אלו, כי אם, בענינים טובים - להוסיף בלימוד התורה, גמרא, רש"י ותוספות, רמב"ם, שולחן-ערוך ונושאי כליו, כולל ובמיוחד שולחן-ערוך של רבינו הזקן, וכן המשנה ברורה, וכל חיבוריהם של גדולי ישראל, ראשונים ואחרונים ולהוסיף גם בבניית בנינים חדשים, כנ"ל בארוכה.

ונחזור לעניננו - שיגשו עתה לקבל המשקה עבור מסיבות והתוועדויות בקשר לעניני בניה, והעיקר, כאמור, שבקרוב ממש נזכה לבנין בית-המקדש השלישי שיבנה במהרה בימינו ממש.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-פרשת האזינו תשמ"ט)

(1) הל' מלכים פ"ח ה"י.

(2) זכריה ב, יב.

(3) לשון הכתוב - תשא לב, כד.

"קראתי ואין עונה"

אף אומות העולם מודים שארץ ישראל שייכת לעם ישראל!

ששייכותם של בני-ישראל לארץ ישראל כולה (ארץ עשר אומות), "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים", היא, באופן של חקיקה, שאי-אפשר להפריד ביניהם, כמודגש בהענין ד"ברית בין הבתרים", "כך היו כורתי בריתות עושין מחיצה מכאן ומחיצה מכאן ועוברים בינתיים, כמ"ש העגל אשר כרתו לשנים ויעברו בין בתריו" ("וכמ"ש בברית בין הבתרים ויבחר אותם בתוך גו' והנה תנור עשן ולפיד אש אשר עבר בין הגזרים האלה"), "להיות שניהם עוברים בתוך גוף אחד להיות לאחדים".

. . . ובזה נכללת גם העמידה בתוקף על שלימות הארץ שכבר נתן הקב"ה בידם של בני"י בפועל ממש - עי"ז שיודעים ומכריזים בגלוי לעין-כל (גם לאומות העולם) ש"כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים", ובפרט שגם בלאו-הכי יודעים זאת אומות העולם בעצמם, ועד שהם בעצמם קורין לשטח זה של כדור הארץ בשם "ארץ ישראל", ולא רק "ארץ ישראל", אלא "ישראל" (כפי שנקרא באופן רשמי בכמה ארצות ממשלות דאומות-העולם), ישראל - על-שם "כי שרית עם אלקים ועם אנשים ותוכל"; והעמידה בתוקף על שלימות הארץ הקשורה בשלימות התורה והעם - נעשית גם ההכנה המתאימה לירושת כל ארץ ישראל שהבטיח הקב"ה בברית בין הבתרים (עשר אומות), מתוך מנוחה, דרכי נועם ודרכי שלום.

(משיחת שבת-פרשת חוקת, ד' תמוז תש"נ - מוגה)

לא להחזיר אף שעל מארץ ישראל!!

כולל ובמיוחד (עי"ז) שגם ברגעי הגלות האחרונים עומדים בתוקף על שלימות הארץ בנוגע לחלקי הארץ שכבר ניתנו ע"י הקב"ה לבעלותם של בני-ישראל שלא להחזיר חס-ושלום אף שעל משטחי ארץ ישראל לאומות העולם.

(משיחת שבת-פרשת שלח, מברכים-החודש, תנש"א - מוגה)

התאספות האומות – "לריק"!

בימים אלה: ביום שני י"ט תשרי התפרעו אלפי ערבים בהר-הבית והשליכו אבנים לעבר מתפללי הכותל. בנסיון למנוע את ההתפרעויות נהרגו 24 ערבים. שבוע לאחר מכן – גינתה האו"ם את ישראל, והכל, בהסכמתה ובדחיפתה של ארצות-הברית.

בימים אלה התאספו אומות העולם (שבעים אומות) באופן של "רגשו גוים ולאומים יהגו"¹, לטעון לישראל "לסטים אתם כו", לא רק בנוגע לעזה או שומרון, אלא גם (ולכל לראש) בנוגע ליהודה כולל ירושלים,

עיר הבירה של ארץ ישראל, "קרית חנה דוד"² - בה בשעה שהכל יודעים את התשובה לטענה זו המפורשת בהתחלת פירוש רש"י על התורה: "כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו... נתנה לנו".

[ולמרבה הפלא - היו בכלל זה גם מדינות שדרכם להשתדל ולעשות כל התלוי בהם למען הצדק והיושר בעולם, כפי שראו גם בהנהגתם בקשר למאורעות במפרץ הפרסי באופן המתחייב על-פי צדק ויושר (למנוע מצב של גזילה איש מרעהו, מדינה ממדינה כו'), כי גם בענין זה התנהגו באופן בלתי-רצוי ביחס לבני-ישראל].

ויש לומר ההסברה בזה (שמאורע בלתי-רצוי זה אירע דוקא בתקופה שבה רואים נסים גלויים) - על-דרך האמור לעיל שהסדר בעולם הוא באופן של העלם חושך, ורק אחר-כך נעשה גילוי האור, ומזה מובן שאין להתפעל מזה ש"רגשו גוים ולאומים יהגו", כיון שאין זה אלא "ריק" (כסיום הכתוב), "כל ריגושן... לריק"³, כיון ש"יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו"⁴, ולכן עומדים בני-ישראל בכל התוקף בכל הקשור לשלימותה של ארץ ישראל (ועל-אחת-כמה-וכמה בנוגע לירושלים), בידעם ש"כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה... ונתנה לנו".

ויש-לומר יתירה מזה - שהענין ד"רגשו גוים ולאומים יהגו" גופא הוא מסימני הגאולה, כפי שכותב רש"י ש"רבותינו דרשו את הענין על מלך המשיח".

(1) תהלים ב, א.

(2) ישעי' כט, א.

(3) מדרש תהלים וילקוט-שמעוני עה"פ.

(4) תהלים שם, ד.

"קראתי ואין עונה"

ויהי-רצון והוא העיקר - שלאחרי כל סימני הגאולה תבוא כבר ותיכף הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"⁵, שאז יהיה שלימות הענין ד"עולם חדש", "ניחא לעליונים וניחא לתחתונים"⁶, ובאופן ש"לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי"⁷ כי מלאה הארץ דעה אתה' כמים לים מכסים"⁸.

(מעובד ע"פ שיחת שבת-בראשית תנש"א - מוגה)

מסירת השדטחים - פיקוח-נפש!

כיון שהקב"ה נתן בפועל את עיר שכם והשטחים דיהודה ושומרון (עי"ז ש"נכנסו כל סביבותיהם להזדווג להם, וחגר יעקב כלי מלחמה כנגדן" במלחמות שהיו לבנ"י בשנים האחרונות) - הרי בטוח ופשוט, שמצד פיקוח-נפש אסור על-פי תורה להחזירם חס-ושלום (כפס"ד בשו"ע או"ח הל' שבת).

(משיחת שבת-פרשת וארא, מברכים-החודש שבט, תנש"א - מוגה)

ביטול מוחלט של מחשבה אודות מסירת שטחים

ויש לעורר גם על-דבר השמירה על שלימותה של ארץ ישראל - לבטל לגמרי ("כעפרא דארעא") הקא-סלקא-דעתך והדיבור על-דבר מסירת שטחים מארץ ישראל שבידינו לאומות-העולם, אפילו לא שעל אחד, ואפילו לא חוט השערה, אלא לשמור על שלימות הארץ (שכבר ניתנה בפועל על-ידי הקב"ה לבעלותם של ישראל בזמן הזה), ביחד עם שלימות העם ושלימות התורה - שלימות משולשת ונצחית.

(משיחת חמשה-עשר בשבט תשנ"ב - מוגה)

(5) מיכה ז, טו.

(6) בראשית-רבה פ"ל, ה.

(7) בדוגמת המעמד ומצב שהיה בתיבת נח (ראה המשך 'ונכה' תול"ז פצ"ה. ובכ"מ).

(8) ישעי' יא, ט.

"רב" עם "סמיכה" מדבר כך?!

מכל הנ"ל מובן בפשטות עד כמה מושללת בתכלית ההכרזה שהתפרסם לאחרונה - שיהודים בארץ ישראל צריכים להכנע ללחץ של אומות-העולם בקשר לארץ ישראל בגלל אל תתגרה באומות¹, היות והם (היהודים) נמצאים תחת השליטה של אומות-העולם ותלויים בחסידהם, עד - יותר מכך: שההצלה וקיום היהודים בארץ ישראל (היתה) תלויה באומות-העולם, רחמנא-ליצלן היה-לא-תהיה!

לכל לראש (א): רחמנא-ליצלן לומר שהקיום היהודי הוא בספק רחמנא-ליצלן היה-לא-תהיה. עם ישראל הוא נצחי היות והם עם ה' הקב"ה הינו נצחי (כפי שכתוב² "אני ה' לא שיניתי ואתם בני-ישראל לא כילתם", ועוד, ועוד).

שנית (ב): כל יהודי יודע בפשטות, שהתחלת ופתיחה כל התורה כולה היא: "בראשית", ורש"י מפרש על-זה³: "בשביל התורה שנקראת ראשית ובשביל ישראל שנקראו ראשית":

מובן איפוא בפשטות ממש, שלא אומות-העולם הם בעלי-הבית על בני-ישראל רחמנא-ליצלן!

והיות שזוהי ההתחלה ופתיחה על כל התורה - הן תורה שבכתב והן תורה שבעל-פה ("פירושה" של תורה שבכתב שניתנה יחד עם תורה שבכתב⁴) שזה כולל "כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש"⁵, התורה שנלמדה ונתוספה אצל בני-ישראל במשך כל הדורות - הרי מובן ש"בראשית", בשביל התורה שנקראת ראשית ובשביל ישראל שנקראו ראשית", זהו יסוד בכלל התורה כולה.

[כמובן, בפשטות, ובמכל-שכן וקל-וחומר מזה שכל ענין שבתורה - גם הסדר שבתורה - הוא בתכלית הדיוק, על-אחת-כמה וכמה בנוגע ל"בראשית", ההתחלה של כל התורה

(1) דברים ב, ט.

(2) מלאכי ג, ו.

(3) בראשית א, א. וראה רמב"ן שם.

(4) הקדמת הרמב"ם בספר היד בתחילתו.

(5) ראה מגילה יט, ב. ירושלמי פאה פ"ב ה"ד. הנסמן בלקו"ש חי"ט ע' 252 הע' 20-21.

"קראתי ואין עונה"

(שהתחלה של כל דבר, אפילו בלשון בני אדם, היא בדיוק הכי גדול, על-אחת-כמה-וכמה בתורה)).

ולמרות זה - נעמד יהודי להכריז בפומבי לפני כו"כ עשירות מישראל אשר באו לשמוע "תורה" - שקיומם של ישראל תלוי באומות-העולם!

הפליאה בדבר חזקה יותר בבואנו עתה מהימים טובים של חודש תשרי כאשר יהודים אמרו כמה פעמים בתפילותיהם "אתה בחרתנו מכל העמים"⁶!

ועד כדי כך הדבר בפשטות - שאף אחד לא 'חלם' שיש צורך להבהיר זאת, ובפרט יהודי... - אפילו אומות-העולם מכירים בכך שבני-ישראל הם העם הנבחר. ובמשך הדורות היה זה דבר הפשוט. עד שאפילו בדורות שהיו העלמות והסתרים כו' (כבזמן המשכילים וכיוצא-בזה), לא היה נעמד רב שיש לו סמיכה ומכריז דבר כזה!

ו(ג) ה"טענה" של אל תתגרה באומות וכו' והחסדים שמקבלים מאומות-העולם - אין לה כל שייכות לזה, כי מובן ופשוט, שאל תתגרה באומות וכו' אין זה נוגע חס-ושלום כלל וכלל ל"בראשית בשביל ישראל" ול"אתה בחרתנו" - וכמדובר לעיל.

ועוד ועיקר (ד): הרי מובן שבפשטות, שכאשר המדובר הוא בענין קיום התורה-ומצוות - לא שייך על זה הציווי אל תתגרה וכו'. ועל-אחת-כמה-וכמה בנדון-דין - כאשר המדובר הוא על פקוח נפשות בעקבות החזרת שטחים, כפסק דין בשולחן ערוך אורח חיים סימן שכט (כמדובר כמ"פ), ש"נכרים שצרו על עיירות ישראל... אם באו על עסקי נפשות... ואפילו עדיין לא באו אלא ממשמשים לבוא יוצאים עליהם בכלי זיין ומחללים עליהם את השבת... ובעיר הסמוכה לספר אפילו אינן רוצין לבוא אלא על עסקי קש ותבן מחללין עליהן את השבת שמא ילכדו העיר ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם".

(משיחת שבת-פרשת בראשית תשנ"ב - מוגה)

(6) רמב"ם הל' חגיגה פ"ג ה"ד.

יחידות ר' הלל זיידמן - כסלו תשכ"ח

ר' הלל זיידמן: הנשיא שז"ר אמר לי: אני מבין שכולם שואלים מדוע הרבי אינו בא ארצה. אני אינני שואל (אמר שז"ר והוסיף): אינני משיא עצות לרבי, במיוחד מיום שנכנסתי לשלטון. אבל דבר אחד אני כן מבקש, שהרבי יואיל לצוות על מספר חסידיו ואנשי מעשה, שיעלו לירושלים העתיקה על מנת לשקם מחדש את שכונת חב"ד, מיסודו של ה"צמח צדק" ז"ל. מר משה סגל כבר השתקע שם. המרכז מטעם הממשלה לעניני ירושלים העתיקה קבל הוראות להעניק כל עזרה למטרה זו. יבואו אנשי מסחר, תעשייה ומלאכה, בכדי שהיושב בשכונה יהיה נושא (את) עצמו. פוסקים שאסור לעזוב את שטחי ארץ ישראל, אבל הם עדיין אינם שלנו - כל זמן שיהודים אינם מיושבים בהם.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אנו מוכנים לזה, ואף מונח כסף למטרה זו. גם מקוה אני שימצאו אנשים להגשמתה. אולם, גורלה של ירושלים העתיקה עדיין מונח בספק. מחפשים איזו נוסחה שלפיה הרובע ישאר ערבי. מובן, שאין בכוחה של שום ממשלה לוותר על ירושלים, כי לא תתקיים במקרה זה אף יום, אבל מחפשים נוסחה שלפיה ירושלים העתיקה תשאר בשלטונה של ישראל "לפנים", בעוד שלמעשה ישאר ה"סטטוס קוו", ולא יהיה מקום לישוב יהודי שם. אם היה לליובאוויטש הרבה כסף היינו מסתכנים, אבל אין לנו, ואיך אפשר להשקיע כספים על ספק.

אשר לבית כנסת חב"ד בעיר העתיקה - עשינו לשיקומו ושיפוצו כדין (כאן סיפר לי הרבי בסיפוק רב אודות ביקורו של שז"ר בבית כנסת זה למחרת יום הולדתו), אבל שכונה שאני.

ר' הלל זיידמן: מדוע מחפשים בישראל נוסחה?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: משום שוואשינגטון מפעילה לחץ, וכמובן אי-אפשר להתעלם ממנו, והרי לא אדרוש ממר אשכול שיתקוטט עם וואשינגטון בגלל שכונת חב"ד. אף אם היה שואל בעצתי לא הייתי מייעץ לו נוכח התלות באמריקה מבחינה בטחונית.

אם הממשלה היתה באמת איתנה בהחלטתה לא לזוז - לא היתה וואשינגטון מפעילה לחץ, אבל כאשר הגויים מרגישים בחולשה באיזו נקודה, ושאפשר ללחוץ - לוחצים...

"קראתי ואין עונה"

ר' הלל זיידמן: זה חדש לגמרי בשבילי. בהיותי בארץ ישראל שוחחתי עם כמה ראשי מפלגות וכולם היו מאוחדים בדעתם בדבר ירושלים.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: זה באופן רשמי, אבל למעשה זה לא כך.

ר' הלל זיידמן: דיברתי עם מנחם בגין בעת שביקר כאן באחרונה, ולא שמעתי ממנו שום דבר על זה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: גם הוא אינו די איתן בנדון זה. דיברתי על זה עם איש מן הצמרת בישראל, והוא בהיותו איש ישר אמר לי, שאינו מסכים איתי, ועד שהטיפף לי, אם יפול חס-ושלום חייל אחד, והרי פקוח-נפש דוחה את כל התורה כולה וכו'.

ר' הלל זיידמן: הרי אפשר לברר את הדבר?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: מסופקני אם אפשר לברר. אינני מאמין אם לממשלה עצמה ברורה עמדתה בנדון זה, ויתכן שיעבור עוד זמן עד שתוברר.

(נדפס ב'יחי המלך' גליון 300)

יחידות מר אבנר שאקי – תשכ"ח

כ"ק אדמו"ר שליט"א: מדוע מונעים את ההתיישבות בעיר העתיקה?

והוסיף: עשו שגיאה בזה שלא שילחו את הערבים. ואמר: היו צריכים לומר לכל אחד ואחד מהערבים: 'אתה חייב מיתה כי הנך מורד, אבל בכל-זאת קח מאה ל"י והפעקל שלך [=חבילתך] ולך'.

ואז, כאשר היו באים למצרים (או לסוריה) ומסתובבים שם ומספרים את הטוב שבישראל, ובאמת היינו חייבים מיתה אלא שישראל "רחמנים בני רחמנים" ולכן הניחו לנו. אבל כעת - שהשאירו את הערבים במקומותיהם - הם מדברים רעה, ועוד מעט יהיו בחירות, ומכיון שישראל היא מדינה דמוקרטית - יתנו להם לבחור, ומי יודע מה יהיה. ובטח יבנו להם במקום החורבות שלהם שיכונים חדשים...

כ"ק אדמו"ר שליט"א: האם ההתעוררות בארץ ישראל קיימת?

הנ"ל: התקרר כבר בהרבה, אך עדיין נשאר, בפרט אצל אחינו הספרדים.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אצל כולם יש התעוררות, רק אצל הספרדים זה בגלוי. ובכלל, אצלם קל לפעול, כי הם בטבע מגלים רגשותיהם מה-שאיין-כן האירופאיים כובשים את רגשותיהם.

הנ"ל: הרסו בתים סביבות הכותל, בשלטונות שקלו אם לעשות זה או לא - טוב עשו?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: טוב עשו, ובמילא גם בלי זה היו מבקשים פיצויים, וטוב שהיה שם אחד "עז פנים" שלקח בולדוזר והרס את הבתים. ובאמת, גם ג'ונסון ידע שהבולדוזר לא הסתובב שם בטעות, אלא שצריך מלמעלה פארגלעטן...

כ"ק אדמו"ר שליט"א: מה שמחכים לעולים חדשים - מי יודע מתי הם יבואו... ואפילו כשיבואו - הרי הם לא נולדו בארץ ואינם מוכשרים כל-כך לפיתוחה... צריכים לתבוע ולדבר אודות הגברת הילודה, ולומר שארץ ישראל גדלה וצריכים ליישב אותה, ואני מבטיח שישמעו, ויהיו עשרת אלפים - עד מאה אלף - ילודים יותר, ואלו שנולדו בארץ - מכירים אותה ומוכשרים יותר לפיתוחה.

"קראתי ואין עונה"

כ"ק אדמו"ר שליט"א: ר' חנינא בן דוסא היה "מלומד בנסים", והיה רגיל בהם תדיר, מה-שאיין-כן אנו. אם עושים נס - אזי מתווסף באמונה, אבל יש הרבה נסים ויכולים לטעון שזה "כחי ועוצם ידי", וכן ב'מלחמת ששת הימים' היו הרבה נסים והיתה נתינת-מקום לטענה הנ"ל, לכן אמר הקב"ה - תעשו בעצמכם ותראו אם יש לכם הכח לכך, ובינתיים יש כשלון אחר כשלון...

בעת ביקור האדמו"ר מגור זצ"ל, ט' אלול תשל"ח

כ"ק אדמו"ר שליט"א: הלואי ויהיה כך בנוגע לעמידה איתנה ובתקיפות בכל הקשור לשלום. [הובא משקה ואדמו"ר מגור אמר: לחיים, שתהיה שנה טובה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: בטוב הנראה והנגלה, לחיים].

כ"ק אדמו"ר שליט"א: הוזכר קודם בנוגע לתוקף ושלום, - ומכיון שאתם הנכם זקן האדמו"רים בארץ-ישראל, כדאי היה שתצאו לפרסם בתוקף לקיים פסק-הדין של השולחן-ערוך שכאשר הם באים "על עסקי תבן וקש" יש לעמוד עם נשק וכו' - וממילא יהיה "תפול עליהם אימתה ופחד".

האדמו"ר מגור: אכן רואים שכל השירה כתובה בלשון עבר, מה-שאיין-כן "תפול עליהם אימתה ופחד" כתוב בלשון הווה, [כ"ק אדמו"ר שליט"א העיר שזהו בלשון עתיד].

והיינו: ישיר שייך להעבר, מה-שאיין-כן "תפול גו" צריכים גם בזמננו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: כיון שישנם כאלה שהם "הירא ורך הלבב", ויש להבטיח ש"אל ירך לבב אחיו כלבבו" (כפי שקראנו בשבת הקודמת) - יש לפרסם "קול קורא" שזהו דין בשולחן-ערוך (שאיננו קשור ב"קדושת הארץ" "עליה בחומה", וכל כיוצא-בזה) החל על כל ריכוז יהודי בכל מקום שהוא (אפילו בחוץ-לארץ), שאפילו בשבת יש לצאת כנגדם בכלי נשק, ואף כאשר הם באים על עסקי קש ותבן - כיון שזהו ב"ספר" (ליד הגבול).

ופירסום "קול קורא" זה - שיפעול רושם חזק - הוא עתה בבחינת "דבר בעתו":

ראשית, קראנו זה עתה בשבת הקודמת (פ' שופטים) שכהן, מדריך, או שופט צריכים להשתדל לחזק.

שנית, זה יביא תועלת בנוגע ל"הירך ורב הלבב", שלכל הפחות לא יתערבו. - אמרתי שרואים דבר פלא: בנוגע ל"הירא ורך הלבב", היו צריכים לכאורה, לעשות דבר פשוט, לשכנעו שאין לו ממה לפחד, כאן רואים בדיוק להיפך: "ילך וישוב לביתו" שכן אין פנאי לשנות דעתו, מה שצריך להבטיח הוא ש"אל ימס לבב אחיו כלבבו", במילא יכול הוא ללכת לביתו ולעשות כל הדברים הטובים בביתו.

"קראתי ואין עונה"

אילו היו יוצאים בתוקף של "מאן מלכי רבנן", עם תוקף של דין השולחן-ערוך, היו הדברים פועלים למעלה, וכך הדרך ממילא פועלים גם למטה.

האדמו"ר מגור: "מלכי רבנן" הוא לשון רבים, אין הכוונה לאחד.

כ"ק אדמו"ר שליט"א (בחיוך): אני אשתדל למצוא עוד כמה, ישנם כבר כמה - דרוש אבל, שאחד יצא בתוקף. כפי שהזכרתם קודם, הרי עתה, בנוגע לענינים רבים הקשורים ב"יראת שמים" הוטב והוקל. הרי על-אחת-כמה-וכמה יש להשתדל בענין כזה, הנוגע לפיקוח-נפשות, וזהו, דבר שהכל מודים בו!

האדמו"ר מגור: אולי תבואו לארץ-ישראל, ונפעל בכך.

כ"ק אדמו"ר שליט"א (בחיוך): אני אשתדל לפעול בכך כאן - כאן בחוץ-לארץ ישנו גם "הירא ורך הלבב". (ובהמשך להמדובר לעיל בענין ה"קול קורא") יהיה זה "דבר בעתו" וענין "שהזמן גרמא".

האדמו"ר מגור: פועלים כבר בכך.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אבל זהו בחשאי. - הדרך לשלום "ונתתי שלום בארץ" היא כאשר עומדים באופן של "ואולך אתכם קוממיות" - כפירוש רש"י שזהו "בקומה זקופה".

כ"ק מו"ח אדמו"ר המשיל פעם משל מפנס - כאשר הוא עומד באמצע הרחוב, מתקבצים סביבו אנשים ויהודים, מה-שאיך-כן כאשר הפנס איננו עומד באמצע הרחוב, אין רואים אנשים, אין יודעים מי סובר גם הוא כך, ומי סובר להיפך.

ובעניננו: כאשר יודעים מפסק-דין השולחן-ערוך, יש להכריז ולפרסם זאת, ובפרט בתקיפות, "מלכא רבנן" וכו'. [ובקשר להדאגה שזה לא לשון יחיד (כנ"ל) - יהיו הרבה יותר מכמה מנינים!].

האדמו"ר מגור: ישנה מועצת גדולי התורה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: עד שהם יפרסמו זאת - יקח זמן רב, יעשו אסיפה, יביאו מזכיר וכו' וכל שאר הדברים הטובים.

יחידויות

איתא בספרים - בנוגע לפסקי-הדינים של ה"בית יוסף" (מחבר השולחן-ערוך), שהם פסקים שנפסקו על-ידי מאתיים בעלי סמיכה, וכיון ש(כאמור) זהו דין הכתוב בשולחן-ערוך, ישנם מיד מאתיים הסוברים כך!

"קראתי ואין עונה"

בעת ביקור אדמו"ר מסדיגורא, ד' תמוז תש"מ

האדמו"ר מסדיגורא: רציתי לשאול עוד מהי דעת כ"ק אדמו"ר שליט"א: בנוגע לשטחים האם יש לזה דין כיבוש יחיד או לא.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: מאז ומתמיד התפלאתי: הגמרא אומרת שישנה מציאות של "טענו חטים והודה לו בשעורים", והגמרא מביאה זאת בקשר לבית-דין בישראל. מעולם לא הבנתי מדובר הרי בדיינים מומחים, ובאים שני אנשים "נורמליים" כיצד יתכן מציאות של "טענו בחטים והודה לו בשעורים"? וזו קס"ד שצריך לפרש מהו הדין?!

המצב עתה בארץ ישראל אין לו שום שייכות לכיבוש יחיד וכיבוש רבים - יהודים נמצאים במעמד ומצב של "מצור", כשהם מוקפים רחמנא-ליצלן במאה מליון ערבים. ואם-כן זה דין פשוט, ואין כל נפק"מ אם יש קדושת הארץ או לא - כאשר שלשה מליון - יהודים. כן-ירבו, נמצאים בשטח זה, מוקפים סביב על-ידי ערבים, מוסלמים או מצריים (כפי שהם מוכנים) והערבים אינם אומרים שרצונם ב"תבן וקש", הם אומרים מפורשות שרצונם בשטח נוסף.

וא"כ אפילו היה הדבר בחוץ-לארץ, הרי במקרה זה פסק-דין מפורש בשו"ע שאפילו ישנם רק 3 יהודים בשטח זה, המסוגלים לשאת נשק, ואין להם בית-דין, אין להם "דוד מלך ישראל" אין להם "מלכות", ואפילו לא "ז' טובי העיר" [השולחן-ערוך אינו מתנהג זאת בז' טובי טובי העיר].

הרי (קובע השו"ע) כיון שזהו מעמד ומצב זה שיש מקום לספק ש"תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם" [אין הכוונה ב"הארץ" - ארץ ישראל, אלא, אותו שטח בו מצויים יהודים היכן שזה יהיה, אפילו בחוץ-לארץ, ובמסכת עירובין (מקור דין זה) מובא דין זה במפורש בקשר (לחו"ל) לנהרדעא].

הדין הוא שצריך לצאת כנגדם עם נשק בעצם יום השבת, ואפילו כשעדיין לא באו אלא "ממשמים לבא".

עכשיו הדבר הוא ברור, שהרי הם אומרים בפירוש שרצונם הוא בשטח, ולא ב"קש ותבן" - רוצים הם את מזרח ירושלים.

וכבר אמרתי - ועכשיו הדבר שוב איננו בגדר סוד - (על הטענה שיש להחזיר שטחים כדי להשתיק את הערבים): כאשר היה הנצחון ב"מלחמת ששת הימים" (כפי שזה נקרא) - שכבשו את ירושלים, מערב הירדן, וכל השטחים אודותם מדובר כעת.

הרי מיד בשבוע שלאחר מכן, באה הנה (לארה"ב) משלחת מטעם הממשלה (בירושלים או תל-אביב) ופנו לנשיא ארה"ב דאז, בבקשה שיתווך בין ישראל למצרים והערבים שמסביב, כדי שיסכימו לקבל את השטחים בחזרה לידיהם. הם אמרו אז, למרות שבאמת נצחנו במלחמה אך כוונתנו לא היתה בשביל השטחים, אלא כדי להשיג "שלום".

אני יודע מי השתתף אז במשלחת, וכעת יודעים זאת כולם - היתה זו ממשלת ליכוד לאומי (כפי שקראו לה) שגם בגין ה' חבר בה, אשכול היה ראש הממשלה, והיו חברים בה באי-כח, כל המפלגות.

ממילא, הטענה שנאלצים להחזיר שטחים מפני ש"אל תתגרה בגוי קטן" - היא היפך המציאות, שהרי את אותה משלחת שלחו בזמן שהיה נצחון, ואף אחד מהערבים לא חלם שירצו להחזיר משהו בחזרה, הם פחדו שמא יגרשו אותם כמו אלו שברחו מתל-אביב!

המצב היום הוא דומה: קודם טענו שע"י כך יהי' שלום, אך עכשיו הרי הם אומרים בפרוש שברצונם לקבל את ירושלים העתיקה, ואת יהודה ושומרון, ובנוסף לכך - הרי אינם מבטיחים כלל שלום, וגם לו היו מבטיחים, הרי סאדאת וחוסיין [חוסיין נמצא כאן עתה בארה"ב בביקור - אי אפשר לדבר עליו בגלל "הכנסת אורחים"...], שניהם אומרים בפירוש שהם נבחרו למשך זמן, ואין ביכולתם להתחייב לדברים שיקרו לכשיבואו ממלאי-מקומם. וגם לולי היו אומרים זאת בפירוש היינו יודעים זאת.

בנוסף לכך, תביעותיו של סאדאת עצמו - גדלו פי כמה, מדרישותיו לפני שלש שנים, דבר המתבטא גם בכך שאז הוא לא תבע ב"אותיות אמשטרדם" שהוא מוכרח לקבל את ירושלים העתיקה. - את ירושלים העתיקה הזכרתי רק כדי להדגיש את הענין, אך כדי לא לסטות מהענין העיקרי הריני להדגיש שאין כוונתי עתה בנוגע לירושלים העתיקה דוקא.

לנגד עיני עומדים דברי הגמרא בעירובין לגבי נהרדעא, שבה התגוררו יהודים [וגם היו בה סוגים שונים של יהודים: וישנו סיפור שאירע שם ביוהכ"פ], והגמרא אמרת שצריך לבחון דבר אחד: אם הארץ נוחה ליכבש לפנייהם או לא; וכך זה נפסק בשולחן-ערוך -

"קראתי ואין עונה"

וממילא זה נכלל בגדר דין "פקוח נפש", שלגבי פקוח-נפש אסור להמתין עד אשר יבואו לשאול, אלא צריך ללכת מיד ולהכריז את מצב הדברים.

נמצאים אנו הרי במצב של חושך כפול ומכופל, ולכן מראה הקב"ה דברים ברורים, כדי שיתבטלו כל סוגי הספיקות:

חשבו שכאשר הערבים ישמעו שעומדים להחזיר שטחים, יהיה שקט; המציאות היא שמאז שהתחילו לדבר אודות החזרת השטחים התרכו המחבלים ממה שהיו עד כה, מעולם לא היו כל כך הרבה מחבלים כפי שהיו מזמן חתימת ההסכם ב"מחנה דוד" [כך קורים לזה, על דוד נאמר הרי "דם לרוב שפכת", ודוקא ב"מחנה דוד" חתמו על הסכם המעמיד בפיקוח-נפשות, רחמנא ליצלן, שלש מליון יהודים!].

ועוד מתגאים בכך שזהו "חוזה" שנחתם ב"מחנה דוד", והערבים טוענים כעת שזהו מעט, ולא לזה התכוונו, והיהודים עומדים ודנים מה יותר טוב ל"פיקוח נפש".

אין צורך משום ראיות, ה"בית יוסף" כבר הבהיר זאת בפירוש (מיוסד על הגמרא בעירובין לגבי נהרדעא) שאפי' "ממששים לבא" "על עסקי תבן וקש" - יחשוב יהודי ויטען, לכאורה, הרי רצונם בסך הכל בקצת עשב וקצת קש, ומיד (אומרים הם) נחזור בחזרה - יאמר היהודי - תן להם קצת עשב ואח"כ נראה מה יקרה, שכן אף פעם לא יהיה מאוחר מלהלחם בהם - קובעת "תורת אמת" שהיא גם "תורת חיים" שאסור להניח להם להכנס אפילו רגעים ספורים כדי להבטיח מצב שלא תהא "נוחה הארץ ליכבש לפניהם", ובעצם יום השבת (לא כתמיד שצריכים לפתוח במלחמה ג' ימים קודם השבת) יש לעמוד עם נשק ולהכריז שלא יתנו להם להכנס.

אדמו"ר מסדיגורא: הרי בזמן חנוכה לא נלחמו בשבת.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: זה היה קודם שנקבעה "פסק דין".

טענה דומה לזו טוענים מדוע מכריז אני שעומדים אנו עוד לפני "אתחלתא דגאולה": היתכן?! הרי גדול בישראל מסויים אמר כך, וגם גדול שני, כך מובא גם בירושלמי, בשיר-השירים רבה, וברמב"ן שגאולת ישראל תהא קמעה קמעה כ"אילת השחר"?!!

השבתי על כך: לשם מה זקוקים אתם לראיה (לכך שזו אתחלתא דגאולה) טובה יותר מכך שר' עקיבא אמר על שמעון בן כוויבא שהוא משיח, וקרא עליו הפסוק "דרך כוכב מיעקב" הנפק"מ הוא רק שזה הי' קודם שנפסק הדין ע"י הרמב"ם שגאולת ישראל תהיה כאשר יקום יהודי מבית דוד וכו' ו"יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה" (ללא כל התחשבות בדמוקרטיה) יכריח יהודים לקיים מצוות, והוא יהיה זה ש"יבנה ביהמ"ק במקומו" ולאחר מכן "ויקבץ נדחי ישראל" - וסדר זה בתהליך הגאולה מביא הרמב"ם בשני מקומות (כדלקמן).

אדמו"ר מסדיגורא: הרי ישנם ספיקות מה יהי' קודם.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: הספיקות מובאות בירושלמי והרמב"ם הרי ראה את הירושלמי.

אדמו"ר מסידוגרא: גם בספרי.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: הספרי וכל שאר ספרים אלו היו לפני הרמב"ם, כולל שיר השירים רבה. היה אחד (לא אזכיר את שמו כיון שהוא כבר בעולם האמת) שנהי' בעל תשובה והתנהג בתכלית ההידור, אך מצאו אותו אוכל בשר-עוף בחלב, כששאלוהו, היתכן?! הרי מהדר אתה בכל הדברים, וכיצד יתכן שאתה אוכל בשר בחלב? והוא השיב שמובא בגמרא שכך נהג ר' יוסי הגלילי, ושאלוני אם זה נכון - השבתי, בודאי שזה נכון, זוהי הרי גמ' מפורשת, אלא שההבדל הוא שזה היה בטרם נפסקה ההלכה.

וכן הוא הדבר בנוגע לעניננו: בירושלמי מעשר שני יש אמנם שתי דעות מה קודם "בונה ירושלים" או "נדחי ישראל יכנס"; לאחר מכן בא הרמב"ם שראה את הירושלמי, הספרי, את הבבלי וכו', - וקבע פס"ד פעמיים: בתחלת פרק יא של הלכות מלכים ובסופו [אינני בקי ברמב"ם... אך ענינים אלו כבר שננתי בע"פ!].

אח"כ התעוררה טענה: בפרק שלאחר מכן קובע הרמב"ם כי "כל אלו הדברים וכו' לא ידע אדם איך יהיו עד שיהיו", ממילא מה הראי' ממה שכתב בפרק י"א - כאשר הרמב"ם בעצמו קובע שהסדר אינו ברור!

השבתי שדברי הרמב"ם בפ"ב מוסבים על דבריו באותו פרק, אך לא על מה שכתב בפ"א, שא"כ, אפשר להרחיק לכת ולומר שהרמב"ם חזר בו מכל מה שכתב בפ"א...!

אדמו"ר מסדיגורא: האם הדין ל"ג' שבועות" נוגע למצב כיום?

"קראתי ואין עונה"

כ"ק אדמו"ר שליט"א: למצב היום - אין כל קשר ל"ג' שבועות" - וכפי שאמרתי - דין זה (השו"ע בהל' שבת) חל גם על נהרדעא כמפורש בגמרא.

אדמו"ר מסדיגורא: האם עתה לאחרי שה"יו-ען" (האו"ם) נתנו רשות האם בכלל חל הדין דג' שבועות?!

כ"ק אדמו"ר שליט"א: מספרים על ר' יחזקאל לנדא ה"נודע ביהודה", שהגיע פעם לעיר שהיו בה הרבה לומדים שסברו שיודעים הם ללמוד יותר ממנו, וקיפחוהו בהלכות בפומבי - ועל הכל השיב בהצלחה, עד שהוא אמר פעם משהו שגרם לסערה, היתכן שרבה הראשי של פראג אמר דבר שלא כהלכה! הוא ביקש שהות להתבונן, ולבסוף הודה שהצדק עמם - אך יחד עם זה הוסיף, שכנראה השאלה שנשאל עלי' לא היתה נוגעת למעשה, ולאחר מכן הסביר את הדברים:

כשרב פוסק דין, וזאת לאור ציווי הקב"ה, מתעוררת קושיא: פס"ד זה מקבל הרי תוקף של משה רבינו (שהרי הרב הוא סמוך "איש מפי איש" עד משה) - כיצד, אפוא, אפשר לסמוך על בשר-ודם? התשובה לכך היא בדוגמת הביאור בדין גבי עדים זוממין "הרגו אין נהרגים" שכן כיון שהיתה הריגה בפועל, והקב"ה איפשר זאת, הרי סימן שכך צריך היה להיות. ועד"ז בעניננו - כאשר לרב יש סמיכה להלכות אלו, והוא רב עפ"י שו"ע - לא יאפשר הקב"ה שיצא מידו מכשול.

במה דברים אמורים? כאשר זה נוגע למכשול, אך כאשר הדברים נוגעים רק לכבודו של הרב, אין הקב"ה מחוייב, כביכול, לרדת ולעזור לו שיקלע לאמת. ולכן - סיים ה"נודע ביהודה" - בודאי השאלה בה נשאלתי לא היתה נוגעת למעשה, ולבסוף ביררו ומצאו שאכן כך היה.

השאלה של "ג' שבועות" איננה נוגעת היום לפועלו.

כיון שלנמצאים בא"י "אסור לצאת מארץ ישראל לחוץ לארץ" ללא כל קשר לג' שבועות, ואלו הנוסעים מהכא להתם, הנה, בדיוק כפי שדיברתי עמכם בנוגע לתל-אביב, מדבר אני עמם, שכל מדריך הרוחני, או רב העוזב את חו"ל הוא עריק הבורח מן המלחמה בהתבוללות.

בזמנים שעברו, כשרב נסע לא"י הוא השאיר ממלא-מקום כמותו, ואם היה זה ראש ישיבה דאג להשאיר עשר תלמידים במקומו, - אך עכשיו: רב, מלמד או ראש-ישיבה העוזב את ניו-יורק, שיקגו בוסטון, או לונדון בשל רצונו ללמוד תורת א"י בארץ ישראל - הרי הוא פשוט בורח "מן המערכה"! [ועד"ז גם בנוגע ל"ג' שבועות" (חסר קצת) לזה צריך פשוט "עליה בחומה", כי ב"ג' שבועות" מוזכר דוקא "עליה בחומה" ולא סתם מצד (חסרון) א"י].

האדמו"ר מסדיגורא: המהרש"ל כותב בנוגע לימי כורש שאז לא הי' זה בגדר "עלי' בחומה" שכן, זה היה ברשות האומות, עד"ז עתה, שהם נתנו רשות.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: עתה נהי' שינוי - אם ישאלו את האומות לא יתנו רשות.

האדמו"ר מסדיגורא: כיון שנתנו רשות פעם אחת זה מספיק.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: על-כך יטענו שהם נתנו רשות כל זמן שהם בעלי-הבתים והדבר הוא באפשרותם, גוי הרי איננו יכול לתת לצמיתות - והוא לא יעשה דבר שאיננו בידו.

כשבלפור וכיו"ב הצהירו - היתה תוקפה של ההצהרה מוגבלת לכל ימי חייו, וכהונתו כמיניסטער בלבד, ואז היו צריכים לעמוד בדיבורם. ולאחר מכן הם בעצמם התחרטו - והצרות עם הערכים התחילו כבר בחייו (של בלפור), כיום הראה הקב"ה "נס" שהגויים אינם רוצים לקחת, הזמינו לכאן את מלך ירדן והיו צריכים לפעול עליו שיסכים ליטול את השטחים שארץ-ישראל מעוניינת למסור לו מצדה של הירדן - והוא מסרב לקבל.

כל הצרה היא שצריכים לפעול על יהודים שלא ירצו למסור שטחים. וכאמור לעיל - לא בגלל כיבוש יחיד או כיבוש רבים, ג' שבועות או קדושת הארץ, שלימות הארץ או לא תחנם - אלו ענינים שונים, אך אין להם כל קשר לענין ד"פיקוח-נפש"; הפס"ד המובא בשולחן-ערוך ממסכת עירובין עם כל ה"סערה" - מקורו במצב ד"נהדרדעא" - בחו"ל.

וכפי שאמרתי קודם, מעולם לא היו רח"ל כל-כך הרבה מחבלים, כפי שישנם כיום לזמן חתימת ה"חוזה" - אלא שהממשלה הורתה להשתיק את הענין כדי שלא תיווצר פאניקה (אם זו הסיבה).

"קראתי ואין עונה"

. . . בכל אופן, שירבו שמחות אצל יהודים ושיהא "פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה" אולם לפני ה"וכבשוה" בשטחים חדשים, אסור לחשוב אודות עזיבת השטחים שישנם כבר, וכפי שדובר לעיל - ענין של פיקוח-נפש אסור להמתין עד שיבואו לשאול על כך.

אדמו"ר מסידגורא: מה יכול אני לפעול בכך.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: ראשית יש לפרסם "קול קורא" וכיו"ב. (כאן נשמט קטע לא ברור) . . . ואם בכל זה לא הי' די - ראו עתה דבר מבהיל, עבר כבר חודש ועדיין לא נמצא אפילו אחד מאותם שירו בליל שבת-קודש [על בחורי הישיבה בחברון הי"ד] ל"ע ול"ע, ומי היורה בבחור-הישיבה יהושע סלמה הי"ד, בחברון. לש"ב. (שירותי הבטחון) דארץ ישראל מפורסם בעולם כבולשת היעילה ביותר, ועם זאת לא רק שלא מצאו את המרצחים, הם גם אינם אומרים שיש בידיהם כיוון למציאת האשמים.

כאשר התעסקו עם ערבי והלה רק נפצע - מתפארים הם בכך שעצרו 300 חשודים, וישנם כיווני חקירה, ובודאי גם ימצאו את האשם, ואילו במקרים האמורים לעת-עתה לא כלום, ואין איש שם לבו על כך!

[פעם היו מתבטאים - שה"עוולה" אינה גדולה בכך שאין פוסקים כן - אין דנים כלל, ולא ידוע כי קיימת כאן שאלה כלשהי!]

ובאמת - אילו היו מוצאים את הרוצח שירה (ל"ע) ביהושע סלמה הי"ד - אזי לא הי' קורה מה שקרה בליל שבת-קודש - שכן היו מענישים אותו והם היו רואים כו' בחינת "למען ישמעו גו' ויראו". וכאמור, מאז עברה תקופה של חודש - ושותקים!

והרי אילו תזכו - תהיו אתם ה"סוללים את הדרך" ומפרסמים, ובקול רעש גדול דוקא. - שזהו ה"קול גדול ולא יסף" מאז מתן-תורה - בבחינת "תלמיד ותיק שעתיד לחדש" את דין הגמרא שנקבע ע"י הבית-יוסף בשולחן ערוך לגבי "נהרדעא" שניתן למשה מסיני.

ואין צורך לחדש בכך מאומה - כי אם לחזור על פס"ד הנ"ל, ולהוסיף - שזהו דבר שהזמן גרמא הקשור ב"פיקוח-נפשות".

לא חשובים כאן פלפולים וכל ויכוחים, ואין צורך לנגוע (לפגוע) באף אחד - כשהולכים על סמך דברי הב"י, ועל כתפיו, שאז ה"ז בדוגמת המשל דננס העמוד ע"ג

הענק, שהננס רואה למרחוק יותר, כיון שעומד הוא גבוה (על כתפי הענק), וכשאומרים "בית יוסף" - אין הכוונה שצריכים לגשת לארון הספרים להוציא ספר שלו ארבעה חלקים, והוא עסוק בלהט דוקא בחלק "חושן משפט"...

זהו דין מפורש ב"אורח חיים" (הראיתם למדן שיתעסק בלהט ב"אורח חיים"?...!), אשר כשמו כן הוא מורה דרך בחיי היום-יום לכל יהודי: מיד כשיעור משנתו יאמר מודה אני, אח"כ יברך על נטילת ידים, ברכות השחר. ובחלק זה הכניס הב"י גם את הדין של פיקוח-נפש.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: בכל האמור כוונתי כשתשובו לאה"ק תעשו "שטורעם" בנושא זה.

האדמו"ר מסדיגורא: מה רוצים אתם ממני דוקא, מה כבר ביכולתי לפעול?!!

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אני תובע זאת לא רק מכם, כי-אם מכל מי שמזדמן לי לשוחח עמו, ומכל מי שנופל לידי. אלו שאינם משוחחים יודעים את האמת. לדוגמא, ראש האלופים בארצות-הברית, מר קעזיען, שיצא עתה לפנסיה (ולכן כבר אינו תלוי באף אחד - ובאפשרותו לומר את האמת) פירסם שכל נסיגה ולו הקטנה ביותר מהשטחים מהווה סכנה בטחונית - פקו"נ - ממש.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: דבר פלא הוא שדוקא את ג' המקומות שכם חברון וירושלים שנקנו בקנין כפשוטו - תובעים הערבים. הצרה היא בהסברה - שלא אומרים להם שכן מפורש בתורה ("בייבל" בלשונם).

האדמו"ר מסדיגורא: ואם יסבירו להם שכן מפורש ב"בייבל" האם זה יועיל?!!

כ"ק אדמו"ר שליט"א: הם מאמינים ב"בייבל", והוכחה לכך ב"יו-ען" (או"ם) פותחים את הישיבות בצ'יטוטים מה"בייבל". גם קרטור הוא מאמין דתי - ובעצמו מוסר ביום ראשון שיעור ב"בייבל".

אינני מבין, מדוע מתביישים לומר להם שכן כתוב ב"בייבל", דבר שהי' מסייע שיבינו. כשחיים הרצוג ביקר כאן בשמחת-תורה, אמרתי לו: כיון שאתה לוי, וחברון שייכת ללויים - תכריז ב"יו-ען" שחברון שייכת לך, ואינך מוותר עלי'. הוא עשה כן, והגיעו לכאן ידיעות על-כך. הגיעוני ידיעות מב' הצדדים (מאה"ק ומוואשינגטון) שקרטור בעצמו התפלא

"קראתי ואין עונה"

שהיהודים נסוגו יותר מכפי שהוא קיווה. והסיבה לכך מפני שהממשלה נפולה מאוד בעצמה.

האדמו"ר מסדיגורא: אאמו"ר אמר פעם עה"פ "ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם" שלכאורה צריך היה להיות כתוב להיפך - בגלל שהיינו בעיניהם לכן גם היינו בעינינו?! אלא הביאור בכך הוא שכיון שבעינינו היינו כחגבים, לכן, בעיניהם היינו עוד יותר נמוכים - כנמלה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: הן הן הדברים, כיון שאמרתם וכולם שמעו זאת (כ"ק אדמו"ר שליט"א הסתובב לכיוון הנוכחים הראה בידו, והמשיך:) שכולכם צריכים לפרסם מה שנאמר כאן שלא צריכים להיות כל-כך נפולים.

האדמו"ר מסדיגורא: בנמלים ישנה מעלה, שהרי לומדים גזל מנמלה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "אלמלי לא ניתנה תורה (ח"ו) היינו למדים צניעות מחתול וגזל מנמלה", ויתירה מזו מצינו ששלמה המלך הלך ללמוד חכמה מנמלה - אך לענינו החסרון מספיק כשנפולים כ"חגבים".

כ"ק אדמו"ר שליט"א פנה להרב אברהם שפירא מחסידי סאדיגורא, ואמר: כיון שאתם בעה"ב ולפעמים בעה"ב יכול לפעול יותר, במילא כל הדברים שדברתי קודם בנוגע לשטחים, צריכים אתם גם-כן לפעול בהם. והוסיף כ"ק אדמו"ר שליט"א: יש לעשות הכל - ליישב מיד את כל הגבול בגלל הצורך הבטחוני, ואילו בהתנחלויות שמקימה הממשלה זה מתעכב זמן רב ממתנים לסידורי מים, חשמל וכו'.

הר"א שפירא העיר כי תוכניתו של יגאל אלון (להחזרת השטחים) היתה טובה יותר, ולפיה היו מחזירים פחות שטחים משהחזיר בגין.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: שבתוכנית אלון חסרון אחד עצום לחתוך את ארץ-ישראל לשני חלקים. אלו היודעים כיצד התנהלה המלחמה בין פולין וגרמניה - מבינים שכל החורבן הי' בגלל שפולין נחתכה לשני חלקים.

בעת ביקור הרה"ג ר' אפרים אליעזר הכהן יאלעס, א' דחול המועד פסח תש"מ

כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר להגרא"א שפסק דין שפירסם בנוגע איסור החזרת השטחים באה"ק ת"ו - פעל פעולתו עם הפס"ד של שאר הרבנים, שהם בדוגמת סמוכים איש מפי איש עד משה רבינו. ומכיון שפסקו כך למטה, פועלים הדברים גם למעלה.

כתוצאה מכך - המשיך כ"ק אדמו"ר שליט"א - הרי גם אלו הרוצים להחזיר בפועל את השטחים, וגם אלו שדעתם אינה יציבה תשתנה דעתם, בבחינת "אע"ג דאיהו לא חזי [שזהו כתוצאה מפס"ד הנ"ל] מזלייהו חזי" ואלו כאלו יכריזו בגלוי שאסור להחזיר שטחים!

בעת ביקור הרה"ג ר' אפרים אליעזר הכהן יאלעס, ב' דחול המועד פסח תשמ"ב

הגרא"א יאלעס: האם יש ענין "להרחיב את ארץ ישראל" לקראת בוא המשיח או כהכנה לזה וכיו"ב?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: בנוגע לעשיית מלחמה הרי זה פס"ד ברור ברמב"ם שצריך ע"ז רשות ממלך או מסנהדרין - דברים שעכשיו אינם. אמנם כשמשיח יבוא הוא הרי יהיה מלך. וע"כ האם לצאת למלחמה, לשם כך, תשובתי היא בפירוש: לא! הדבר אסור, אך בכל הקשור להוספה בלימוד התורה וקיום מצוות הרי על זה מספרת הגמ' בסנהדרין שר' יהושע בן לוי שאל את אליהו "אימתי אתי משיח" (מתי יבוא משיח) וענה לו: "היום אם בקולי תשמעו". היינו, שכל יהודי ע"י שמוסיף בלימוד התורה וקיום המצוות הרי הוא מקרב עוד יותר את ה"היום אם בקולי תשמעו".

אך כעת המדובר הוא אודות פיקוח נפש, ובכל הקשור לפיקוח נפש ישנו פסק דין ברור בהל' פיקוח נפש שגם כאשר מבקשים הם רק "קש ותבן" ואולם על-ידי כך "תפתח הארץ לפניהם" הרי אז הפס"ד הוא ברור ש"מחללין עליהן את השבת" ומתייצבים למולם עם כלי נשק.

דין זה הובא בגמרא אודות נהרדעא, שם היה קיבוץ של יהודים ונפסק הדין ש"מחללין עליהם את השבת" "ויוצאים עליהם בכלי זיין שמא תפתח הארץ לפניהם"!

"קראתי ואין עונה"

הגרא"א יאלעט: מהו ה"רעש" הגדול שעושים בקשר להחזרת ימית, מילא בקשר לנפט ושטחים הרי הדבר היה נוגע מצד בטחון?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: בימית גרים יהודים, בדיוק כשם שהדבר היה בנהרדעא, נהרדעא היתה עיר בחו"ל שבה דרו יהודים. שם גרו הן יהודים והן גויים. הוא הדין גם בברוקלין, באם ח"ו יבואו גויים ויבקשו קש ותבן, אם ע"י כך "תפתח הארץ לפניהם" הרי זה פס"ד שאזי "יוצאים עליהם בכלי זיין אפילו בשבת"!!

כאן מדובר אודות ימית אשר בה מתגוררים רק יהודים, ורוצים חלילה לגרשם משם ולתת עיר זו למצרים, בשעה שהם, המצרים, אומרים בפירוש שרצונם לא (רק) בקש ותבן כי אם ש"תפתח הארץ לפניהם"!!

איני מדבר מצד קדושת הארץ - הבעיה בימית היא רק מצד פיקוח נפש של 3 מליון יהודים היה לא-תהיה!

טוענים כי המדובר הוא בשלום. וכי ראיתם פעם דבר שכזה? שתי מדינות עושות ביניהם שלום, צד אחד נותן הכל ואילו הצד השני אינו נותן מאומה, לא שהם נותנים מעט מדי הם אינם נותנים מאומה! הדבר היחיד הוא שאפשר לנסוע לשם ולראות את הפירמידות, וכי ראיתם מעודכם "הישג" שכזה?

הם אינם מתכוונים כלל לשם שלום, מה שקרה הוא שלאחר שנלחמו במשך עשרות שנים ולא הצליחו לקבל את השטחים החליטו לקחת את השטחים ע"י "שלום", ובאותו חוזה "שלום" שנחתם ב"קעמפ-דייוויד" חתום בגין עצמו כי תוך 5 שנים חייבים להגיע להסדר עם הפלסטינאים!?

אלו הטוענים כי המדובר הוא בשלום - נוטלים על עצמם אחריות לבטחונם של 3 מליון יהודים!!

ובפרט אלו המקשרים זאת עם תורה, כי ע"י זה מקבלים הם עוד כמה דולר לישיבה...

[כשהרב יאלעס ניסה לסנגר על ענין זה העיר לו כ"ק אדמו"ר שליט"א: הרב יאלעס! אמנם הנך כהן ולכן עליך ללמד זכות ואולם כך בדיוק הם פני הדברים!!].

מעולם לא הבנתי את דברי הגמרא "טענו חיטים והודה לו בשעורים" הרי לכאורה זהו דבר "מוזר", יושבים בבי"ד טוען האחד "חיטים" ואילו השני עונה לו "שעורים"?! ...
כעת רואים זאת במוחש: טוענים שזה שלום, בה בשעה שהם עצמם טוענים שלאחר מכן הם יעשו שלום עם שאר הערבים...

סיכמו הרי מפורש שלאחר מסירת השטח לא יהיו שם אנשי צבא - והמציאות היא ש- 24 שעות לאחר מכן כבר הביאו לשם אנשי צבא וכששאלו אותם היתכן?! ענו שהם היו לבושים בלבוש אזרחי. תשובה זו ענו לשרים בעלי שכל בעוד שלמעשה זה תירוץ טוב עבור ילדים קטנים...

ולאחר מכן עוד נוסעים המצרים לארה"ב ומבקשים מרייגן שיתן להם נשק יותר ממה שמקבלת ישראל, וכששואלים אותם הרי נמצאים אנו בשלום וא"כ לשם מה לכם הנשק? הם עונים שצריכים זאת לצורך המלחמה עם לוב.
כל זאת מראה שהמצב הוא ממש מבהיל!!!

(לאחר המלחמה שלחו משלחת לארה"ב והדבר מזכיר את הסיפור עם הדד מלך ארם שגם שם נאמר "אחי הוא").

וממילא על-ידי מסירת ימית מתקרבים הערבים בעוד 10 ק"מ לתל-אביב, לבני-ברק ולכפר-חב"ד.

לפני כמה שבועות הביע בגין תמיהה על הרעש שמעוררים אודות ימית בזמן שימית הרי אינה ארץ ישראל.

אך, כפי שהדגשתי, כאן לא מדובר בכלל בקשר לקדושת הארץ, כאן מדובר אודות פיקוח נפש ממש!!! וזהו פסק דין מפורש בהלכה שאסור למסור שטחים אלו! ויתירה מזו - בפיקוח נפש ישנו כלל ש"הנשאל הרי זה מגונה" והוא אף מכונה "שופך דמים".

"קראתי ואין עונה"

בעת ביקור הרה"ג ר' אפרים אליעזר הכהן יאלעס, א' דחול המועד פסח תשמ"ג

הגרא"א יאלעס: מהי דעת כ"ק אדמו"ר שליט"א על המצב שם?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: יש ליטול מן המנהלים - שם - את הבחירה, ואז הם יתנהגו כראוי. בינתיים נוהגים הם שלא כדבעי.

וכאמור מספר פעמים, כי "לא ברא הקב"ה דבר אחד לבטלה", ועל כך נשאלת השאלה: הלא הקב"ה ברא יראת שמים, אהבת ה' וכו'. ובשעה שישנו יהודי שאצלו לא קיים "ובחרת בחיים", ר"ל - להיכן הלכה כל אותה כמות היראה שניתנה לו?

והתשובה לכך: האוהב את האכזרים, שונא את הישרים. - במדרש נאמר בלשון שונה - כשחסר פחד ה', מנוצל הפחד, לפחד מן הגוים, וממילא, נבהלים מן הגוי.

קורים שם מעשים מבהילים - בפרט עתה בלבנון - ודברים שהעולם לא ראה מעודו.

הביאו חיילים, הציבו אותם במקומם, ואסרו עליהם להתקדם, ולירות - עד שירו עליהם תחילה, ולא מניחים להם לשוב אחורנית!

ערפאת עצמו טען, כי בכניסתה ללבנון הוכיחה ישראל חולשה, בכך, היא ניצבת כבר חצי שנה ללא הפסק, על מקומה, בעוד שהי' ביכולתה לכבוש מיד.

העמידו חיילים במצב, בו ניתן לירות עליהם רחמנא-ליצלן - ואכן, יורים עליהם - וצוו עליהם, כי - כדי שלא יכעסו בווישינגטון - אסור להם להתחיל!

כפי שדובר פעם, בהקשר לדין בשולחן-ערוך, כי "הבא להורגך השכם להורגו" - לא הרוג אותו בפועל. אלא, כשהשונא מבחין כי "השכם להורגו", אין הוא מסתבך לכתחילה.

שיערו אמנם, כי זוהי רק דרשה, ותו לא. אולם נוכחו אחר-כך לדעת, כי הם עצמם הודו, כי אילו נערך גיוס (במלחמת יום כיפור) לא היו מסתבכים. ובשעה שעושים טעות, ו"עבר ושנה". שבים על אותה טעות, פעם שלישית! אותה טעות ואותן צרות. הלא זה פלא גדול?!

אותם שהכריחו את הבהלה - תחילה ממצרים, ועכשיו מארה"ב - אותם אלה אינם מניחים לתקן את "מיהו יהודי", באותה "סערה", ומאותו טעם, כי הדבר נעשה לשם שמים.

יחידויות

אסור לגרום לשנאת ישראל עם הרפורמים. אסור לגרום לפילוג אצל הקונסרוטיוויים.
היתכן, יצטוו להכניס "כהלכה"? - הכל לשם שמים!

ואותם אלה טוענים, כי היה צורך לפנות את השטחים ולמסרם למצרים, ולמסור להם
את הנפט וכו', כדי שיהי' שלום בעולם - הכל לשם שמים.

טענתי לכתחילה, כי זהו הגרוע מכל. שונא שמעניקים לו יותר עוצמה, לא יחפש שלום
משום כך. לכן, הוא רק יבטיח את יכולתו לנצח. וראו זאת בפועל!

עכשיו הלא ישנו המעשה עם "מיהו יהודי", בו נוכחו מי הצביע לכאן, ומי לשם.

"קראתי ואין עונה"

בעת ביקור ראש עיריית אריאל מר רון נחמן, יום א' פ' תזריע, כ"ו אדר שני תשמ"ט

מר נחמן: ברצוני לבקש את עצת וברכת הרבי בנושא חשוב ביותר: אני נמצא בארה"ב כבר בפעם החמישית, והנני מבחין שביהדות כאן יש רפיון-רוח והיסוסים לגבי עתיד יהודה ושמורון. הם חוששים מפני נסיגה ואני מגלה שבנושא זה יש אבדן אמונה.

בקשתי היא, שכב' הרבי יורה לי מה לאמר לאנשים אלו, ושיתן את ברכתו לחיזוק.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: צריך לדבר עם האנשים האחראים בארץ הקודש ולדרוש מהם לפרסם כי כל השמועות בדבר החזרת שטחים, רחמנא-ליצלן, אין להם כל יסוד בהוה, ביחס למעשה. ואדרבה: ימשיכו להחזיק בשטחים האלו מתוך שמחה רבה, מתוך שלום ובדרכי נועם.

חשוב יותר לומר זאת לאנשים בארץ ישראל (מאשר לאנשים כאן שאין להם דעה בארץ ישראל). הרי ראש הממשלה עתיד לבקר כאן עכשיו. עליו להסביר לכל מי שמוכן לשמוע ולכל מי שביכלתו להשפיע עליו, כי השמועות על החזרת שטחים אין להם כל יסוד כלל וכלל. ארץ ישראל תשאר שלימה כפי שהיא עתה. ובקרוב ממש - משיח צדקנו ישלים גם את שאר החלקים. וכל זה - בדרכי נועם ובדרכי שלום, בלי כל מלחמות. וכיון שגם אתה גר בארץ ישראל, הרי זה תלוי גם בך. עליך לעמוד בתוקף על שלימות השטחים ועל שלימות כל הארץ.

יש לעשות זאת בדרכי נועם ובדרכי שלום ולדעת כי עמידה תקיפה לא מפריעה לשלום כלל וכלל. להיפך: כאשר הצד השני שומע שישנה סברא ("קא-סלקא-דעתך") להחזיר משהו, זה מה שגורם לאינתיפדה וכל שאר הדברים שאינם רצויים כלל וכלל, הבאים כתוצאה מכך שהם שומעים מהיושבים באה"ק שיש מקום לדיון על עתיד השטחים, ולכן הם נוקטים צעדים בכוונה להרויח משהו וכו' וכו'.

כאמור, אין צורך בשום תיגרה ומלחמה ורק השמועות הללו, בדבר החזרת שטחים מחזקות את אלו שאינם מעוניינים בשקט ומנוחה.

ויהי רצון שתהיה לך הצלחה רבה, וכאמור, שבקרוב תוציא לאור עלון חדש עם כל ההוספות שתיתוספנה תיכף ומיד ממש.

בעת ביקור מר אליקים רובינשטיין, חשון תש"נ

כ"ק אדמו"ר שליט"א לחץ את ידו ואמר: שמעתי עליכם רבות. השי"ת יעזור שתהיו כמו אליהו הנביא שהביא את שליחותו של הקב"ה. עד-עתה הבאתם שליחות מבשר-ודם, כעת תביאו שליחות מהקב"ה.

הנ"ל: השבוע אנו נוסעים עם ראש הממשלה מר שמיר לווינגטון להפגש עם פרזידנט בוש. אין אלו זמנים קלים, כי היום המצב בווינגטון השתנה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: הרי אתם יודעים שכדי להשיג משהו בארה"ב צריך להוכיח שתקיפים בדעות ושלא מתכוננים לוותר. לא כדי להכעיס אותם אלא מפני שאחרת לא ייתכן. אי אפשר לדרוש מארץ ישראל לעשות דבר שהוא היפך הקיום והיפך החיות שלה.

הנ"ל: זה באמת מה שהוא [מר שמיר - המו"ל] יעשה, כי אלו לא זמנים קלים.

(מר רובינשטיין אמר שאיננו מביין היטב אידיש, וכ"ק אדמו"ר שליט"א אמר [בחיוך]: "אז תסביר להם בלה"ק". . . מכאן ואילך דיבר כ"ק אדמו"ר שליט"א בלה"ק).

כ"ק אדמו"ר שליט"א: הפתרון למצב המדיני הוא ההיפך ממה שנהגו בעבר, כי בעבר אחזו הממשלות בקו שצריך לוותר - ולא רק על משהו אלא על ענינים עקרוניים - ובעבורם יקבלו משהו. וזהו היפך טבעה של ארה"ב. ארה"ב נוסדה ע"י עמידה חזקה על-כך שא"א לוותר על דברים חיוניים, ולמרות שאנגליה צעקה וצרפת היתה נגדה, וכל העולם היה אז נגד ארה"ב - הרי מכיון שנקטו קו זה הצליחו ומצליחים עד היום.

הנ"ל: אנו אומרים להם שמה שעבורם מדיניות חוץ - עבורנו הוא ענין של קיום, וזה הרי הבדל גדול. אבל לא כל-כך קל להסביר להם את זה, כי בזמן האחרון הלחץ הערבי גדל.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: (כשהוא מורה באצבעו הקדוש על עצמו. - המו"ל) לא נעים לי לומר שלדעתי המציאות אינה כזו. בעבר התחילו לומר שדבר פלוני חשוב לנו אך מכיון שנמצאים בין שבעים אומות מוכרחים לוותר, וכשמתחילים בויתורים כבר אי-אפשר למצוא את הנקודה שעליה אין לוותר.

הנ"ל: יחסית אני סובר שראש-הממשלה באמת עומד על דעתו. כבוד הרבי, הבעיה האמיתית שלנו היא המציאות הישראלית, הפילוג והפיצול הגדול.

"קראתי ואין עונה"

כ"ק אדמו"ר שליט"א: הרי מר שמיר היה היחידי שלא הסכים להסכמי "קעמפ-דייוויד"... הוא הבין שזה לא מתאים לפרטנר כמו ארצות-הברית. זה היה יכול להתאים לפרטנרים אחרים, אבל ביחס לארה"ב הגישה היחידה שהצליחה עד כה, היתה עמידה בתוקף וההסברה שאין זה ענין של עקשנות אלא זהו ענין חיוני, ושטובת ארה"ב דורשת שארץ ישראל תהי' חזקה במזרח התיכון, כי היא השותפה ובת-הברית היחידה האמיתית של ארה"ב במזרח התיכון.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: רואים כמה צדק שמיר בשיטה שלו שנלחם נגד "קעמפ-דייוויד", ורואים את הצרות שנגרמו על-ידי "קעמפ-דייוויד", עד היום סובלים צרות מחוזה זה. ובכל אופן, מה שהיה - היה, מכאן ולהבא יהי-רצון שיהיה - בני ישראל תמיד מחפשים ראשי תיבות, ועל שנת תש"נ אומרים בני-ישראל שהיא ר"ת - "תהא שנת נסים".
הנ"ל: הלוואי, אמן.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: וממילא אם תקבל על עצמך שהשנה הזו היא שנת נסים, ואין להתחשב בחוקי הטבע, כי אם בדרך הנסים, שזו היא דרכו של עם ישראל.
הנ"ל: אמן, כן יהי רצון.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: (כשהוא מצביע כלפי מעלה. - המו"ל): לא רק יהי רצון, אלא כבר יש רצון.

בעת ביקור מנכ"ל משרד החוץ אורי סביר – חשון תש"נ

מנכ"ל משרד החוץ מר אורי סביר: אנו זקוקים לברכת הרבי לפעולותינו כאן שיהודים יעלו ארצה, וכן שיתמכו ביזמת השלום שלנו, שראש הממשלה הציע, ושלום על ישראל.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: צריך לא רק שלום, אלא בעוונותינו, צריך גם חוזק המתאים להגן על כל הענינים, ולא רק הגנה אלא, כמפורסם, שהצלחה הכי מובטחת היא כשמתקיפים, ולא מחכים עד שהצד השני עושה את זה.

הנ"ל: אנחנו צריכים שלום ובטחון, ושהיהודים יתמכו בנו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: כדאי להזכיר לו [למר שמיר] מזמן לזמן שהוא היה היחידי שהתנגד להסכמי "קעמפ-דייוויד".

הנ"ל: יש עכשיו יוזמה חדשה של הממשלה בנוגע לבחירות בשטחים, ועם הרבה סבלנות והרבה כוח נצליח בזה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: זה ענין השנוי כל-כך במחלוקת עד שאינני מאמין שכבר הוחלט בממשלה, מה צריכה להיות בסופו של דבר עמדתה של ישראל בנושא...

הנ"ל: עם ישראל רוצה לחיות בשלום ובבטחון, ואנחנו רק צריכים לשכנע את האמריקנים שזה אמנם כך.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: לאמריקנים אין בחירה חופשית כי הם תלויים בהחלטת הקב"ה. לבני ישראל, לעומת זאת, הקב"ה נותן בחירה חופשית איך להתנהג אפילו בדבר שהוא נגד רצונו של הקב"ה, והוא מאמין ובטוח בעם ישראל שסוף סוף יבחרו דווקא את הקו המתאים במאה אחוז לקו של תורתנו הקדושה, ואז תהיה תורה שלימה לעם ישראל בארץ ישראל השלימה.

"קראתי ואין עונה"

בעת ביקור מר עודד בן עמי – ו' ניסן תש"נ

כ"ק אדמו"ר שליט"א: יהי רצון ש"קול ישראל" יהי' מלא רק בבשורות טובות בגשמיות וברוחניות, ושהגשמיות תהי' חדורה ברוחניות.
מר עודד: אמן ואמן.

מר עודד: מהי דעתו של הרבי בענין זה שאין כעת ממשלה בישראל?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: הצד הטוב שבזה, הוא - שבמשך הזמן שאין ממשלה רשמית, הענינים תלויים במר שמיר, ואני מקווה שהוא יעמוד בתוקף שתהי' שלימות העם, ושלימות השטחים, ושלימות כל הארץ - ביחד עם שלימות התורה, כיון שהם תלויים זה בזה.

מר עודד: אז רצוי שמר שמיר יהיה ראש הממשלה?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אינני מתערב בפוליטיקה. ועוד והוא העיקר - אני מקוה שתיכף ומיד יהי' ראש הממשלה שם משיח צדקנו.

אבל במשך הרגעים עד שיבוא משיח, אזי צריך שתהיה השיטה כפי שהיתה השיטה שלו, שאי-אפשר לוותר על שעל מכל השטחים.

ויש לעשות זאת בדרכי שלום, כי דוקא עי"ז יהי' שלום במדינה, ובסביבותיה, משא"כ כשיתחילו לוותר - אין לדבר סוף, וככל שיתנו להם, תתגבר תאוותם של שונאי ישראל שיתנו להם עוד ועוד, שזה יביא דוקא לתוצאות של היפך מנוחת הנפש, והיפך השלום.

תוכן דברי כ"ק אדמו"ר שליט"א להרב אלימלך ניימן – ניסן תש"נ

עמדתי מאז ומקדם זה כמה עשירות שנים - וגם נתפרסם כמה-וכמה פעמים במשך שנים אלה - שמטעם פיקוח-נפש (מן הערבים) אסור לתמוך במפלגה המנהלת משא ומתן עם הערבים ע"ד החזרת שטחים מארץ הקודש (יש"ע - יהודה, שומרון, עזה) להערבים - במפלגה בעת בחירות, ואיסור תמיכה במנהיגיה בנוגע לארגון והקמת ממשלה. כי אז בדרך ממילא זוהי תמיכה באחריותם נגד הערבים, החזרת השטחים - מיש"ע ועוד - פיקוח-נפש של בני-ישראל שליט"א, ועמדתי זו לא נשתנתה כלל וכלל.

נוסף על הנ"ל - ועיקרי ביותר, שמוסיף עוד יותר על הענין דפקו"נ דבנ"י שליט"א לא רק בכח אלא עובדא דהוה ר"ל, והוא: שמאז שהמפלגה הנ"ל נפגשו עם באי-כח הערבים וניהלו מו"מ עמהם (אף שהפרטים לא נתפרסמו לע"ע בכתבי-עת בארץ הקודש), והידיעה על דרך פגישה זו נתפרסמה במכ"ע אחרים ובמילא בין הערבים, וכתוצאה מזה מביאות - על-פי טבע ושכל - זה שהערבים בכל מקום המשיכו בפעולות, והזיקו כמה וכמה מאחינו בנ"י שליט"א ועד לידי רצח ר"ל, ולא רק בארץ הקודש אלא גם במדינות אחרות, ומי יודע שבעת דיבורי אלה, הרי "לא תפתח פה כו" ברגע זה ממש לא אירע משהו ליהודי, היל"ת, כי עוד ידם נטויה.

וידוע שבכדי למנוע זאת - זהו רק באם הממשלה תהי' כזו שיש לה יד תקיפה, ויד חזקה עליהם וכמו שראינו בעבר. ויכולים לברר על-דבר כל הנ"ל באה"ק על-ידי המומחים לאותו דבר. ומכיון שלפי-עניות-דעתי - בחירה במפלגה הנ"ל תגרום לפיקוח-נפש. מוכרחני על-פי שו"ע להביע דעתי עוד-הפעם, ולעורר על-כך שאסור לבחור בהנ"ל.

על-דבר ההצעה לבחור בהנ"ל לזמן קצר ואח"כ לצאת מהממשלה וכו' (1) מי יבטיח שעי"ז תתבטל ממשלתו. (2) והוא העיקר - עצם הסברא מפרסום שהמפלגה הנ"ל תעלה על כסא הממשלה, ועוד יותר - שכך יהיה בפועל, יתן חיזוק עוד יותר לערבים, והתוצאות מי ישורנה, לזה לדעתי אסור להרשות למפלגה הנ"ל להקים ממשלה אפי' לרגע אחד.

"קראתי ואין עונה"

ביקור מר שלמה גזית, כ"ז סיון תש"נ

מר שלמה גזית (ראש המודיעין לשעבר) ביקש "לדבר עם הרבי כמה דקות".

כ"ק אדמו"ר שליט"א: שיהיו בשורות טובות והצלחה רבה. אף שבאופן רשמי אינך מכהן עוד במשרה ההיא, הרי בנוגע לתועלת בענינים אלו, בודאי תמצא דרך להשפיע עליהם שילכו בדרך הנכונה לשלימות העם ושלימות הארץ התלויים בשלימות התורה.

הנ"ל: ברצוני לומר משהו על המצב בממשלה: אני אינני ולא הייתי מעולם איש מפלגה, אבל אני מכיר היום את כל אנשי מפלגת העבודה, ויכולני להעיד שהם חרדים לבטחון ארץ ישראל לא פחות מאחרים. אין יסוד לידיעה שיש הסכם בין פרס לערפאת או הפלשתינאים. זהו שקר וכזב.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אתה בודאי מכיר את טבע הערבים, ולא רק הערבים אלא כל בני נח, שאינם מתעמקים למצוא סיבות נסתרות, אלא מקבלים את הדברים בפשטות. ובעניננו: עצם העובדה שאיש המייצג כמה וכמה יהודים - נפגש עם ערבים באופן ידידותי ומנהל עמם מו"מ על החזרת שטחים - דבר שמתפרסם תיכף ומיד - לא רק על-אתר, אלא גם בין כל הערבים בעולם, גם אלה הנמצאים בדרום אפריקה וכדומה - מהווה עבורם הוכחה ברורה שיש על מה לדבר.

ובהתאם לכך הם מסיקים את המסקנות ומתנהגים למעשה בפועל כפי שמבינים את הדברים בדרך הפשוטה ביותר. (בחיוך:) הם לא שומעים לא לי ולא לך, ואפילו לא למר שמעון פרס - הם עושים כפי שהם מבינים בפשטות בהתאם לעובדה האמורה.

הנ"ל: הנושא של החזרת שטחים יובא בכל מקרה אל העם. לא יעשו דבר בלי בחירות או משאל-עם.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אתה מדבר על הנסיגה עצמה, ואני מדבר על התנהגות הערבים כלפי היהודים עכשיו, בירושלים העתיקה, ביהודה ובשומרון.

הנ"ל: מצב זה הוא בממשלת הליכוד.

יחידויות

כ"ק אדמו"ר שליט"א: כשאדם מסיר מעצמו את האחריות, אין זה אומר שגם הקב"ה מסכים לכך שהוא פטור מאחריות זו. הדברים אמורים גם בנוגע אליך וגם בנוגע לשמעון פרס.

יהי רצון, שלא יהיה צורך בכל הפלפולים מכיון שתיכף ומיד יבוא משיח צדקנו ואז יתבטלו כל הבעיות באופן הכי טוב ובדרכי שלום - על-זה בודאי יסכימו כל המפלגות...

"קראתי ואין עונה"

בעת ביקור ראש עיריית אריאל מר רון נחמן, סיון תש"נ

מר רון נחמן: אני נמצא בארה"ב בשליחות מדינית, ואני עתיד להרצות, בפני יהודים ובפני גויים במשך ששה שבועות. מהי העצה שהרבי יכול לתת לי ככיוון דרך? מה להגיד ברדיו ובטלוויזיה על המצב בארה"ב לגבי הערכויות? איך צריך להתנהג ומה צריך לומר?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: כפי שאמרתי כמה פעמים - ארצות הברית מעונינת בטובת ארץ ישראל כי הצד שכנגד הם הערבים והערבים הם נגד ארה"ב. הם מעונינים שלארה"ב לא תהי' הצלחה, אלא אירן וכיו"ב יצליחו. אלא שלאחרונה התערבו כאן מחשבות זרות, מחשבות צדדיות, וצריך למצוא מה להשיב על הענינים שהתווספו כאן לאחרונה.

קל לברר זאת על-ידי שימצאו את הנאומים של נשיאי ארה"ב בעבר, בהם הסבירו לפני כל עם ועדה איך לטובת כל העולם צריכה להיות ארץ ישראל חזקה, כדי לא להניח לסורי' ולאירן וכיו"ב להתפשט, שהרי הם נגד ארה"ב לא פחות מאשר נגד ארץ ישראל ואולי עוד יותר.

קל להסביר זאת כי לא צריכים לחדש משהו, אלא רק למצוא את העיתונים של לפני שנתיים ושלוש שנים, ושם יש את כל הענינים בפרטיות מן המוכן.

בעת ביקור העיתונאי רן אדליסט, כסלו תש"א

העיתונאי רן אדליסט: האם הרבי מחזיק עדיין בדעה שצריך להחזיק בכל השטחים?
כ"ק אדמו"ר שליט"א: אם אני יכול להשפיע עליך, אז השפעתי צריכה להיות בכיוון זה
שכל ארץ ישראל שייכת לעם ישראל, וכל הנותן חלק ממנה למישהו אחר הוא גוזל את עם
ישראל.

הנ"ל: אפילו אם זה כולל מלחמה נגד העולם!?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אלו הרוצים להלחם בעם ישראל, אינם זקוקים לסיבה מיוחדת,
כיון שהם רוצים להזיק לישראל ואין כל נפק"מ באם ישראל יהיו באופן כך או באופן כך.
אני בא מרוסיה, וברוסיה היו תמיד עלילות-דם על יהודים, לא בגלל שהיהודים היו
אשמים, אלא בגלל שהגויים חיפשו להעליל ולהזיק לישראל.

הנ"ל: לא יתכן שהגויים יעשו אתנו שלום אי-פעם?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אין נפק"מ מה אתה תעשה ומה אני אעשה. באם יש להם כח
אין זה תלוי בי או בכך למנוע את זה. זה תלוי בקב"ה והקב"ה אינו זקוק לעידוד שלי, כי כל
אחד מישראל בכל מקום שהוא, ועאכו"כ בארץ ישראל הוא בנו יחידו של הקב"ה. אל
תחפש ענינים והסברים שיכולים להחזיר משהו מארץ ישראל. לא כדאי לבזבז זמן לחפש
טעמים אולי להחזיר משהו מארץ ישראל.

"קראתי ואין עונה"

דברי כ"ק אדמו"ר שליט"א אל מר משה שי' קצב, יו"ד שבט תשנ"ב

כשהוצג מר משה קצב, לחץ כ"ק אדמו"ר שליט"א את ידו (והמשיך להחזיק את ידו כל משך זמן הדיבור) ובירכו: שיזכה בתור תפקידו לקבץ עם ישראל, תורת ישראל והקב"ה, שג' אלו לא ינתק.

והמשיך כ"ק אדמו"ר שליט"א: שמעתי לאחרונה שמועה מוזרה ומבהילה בנוגע לדיבורים והחלטה של הממשלה בארץ ישראל, אודות מסירת חלקים מארץ ישראל. לפועל מדברי כעת אודות תכנית לתקופה של 5 שנים שקוראים לזה אוטונומי, אבל לא משנה באיזה אופן מדברים על זה ומסבירים את זה שהרי בפועל דיבורים אלו וענינים אלו הם בגדר האיסור המפורש ד"לא תחנם" שאסור למסור שום חלק מארץ-ישראל לאוה"ע! ודיבורים אלו יביאו סוכ"ס למסירת חלקים מארץ ישראל בפועל, וממילא נמצא שזה שמדברים אודות זה ה"ז כפירה בה' ובתורתו ובארץ-ישראל ובקדושת ארץ-ישראל.

דיבורים אלו אודות תוכנית האוטונומי' הינם צעד ראשון למסירת חלקים מארץ ישראל ולא רק חלקים קטנים אלא חלקים גדולים כמו יהודא, שומרון, עזה, חברון וירושלים וכו', והרי זה ענין של פקוח נפשות ממש! וכאמור שלא משנה מה שהיהודים חושבים ואומרים ומסבירים את זה אלא איך שאוה"ע מפרשים זאת, והם מפרשים זאת שמדובר אודות תכנית שסופה מסירת חלקים מארץ-ישראל בפועל והקמת מדינה פלסטינאית.

אתה הרי מבין ערבית, אז תשאל לערבים הגרים שם ותראה שהם יגידו לך שמה שהם מתכוונים אודות מה שמדברים על אוטונומי' של 5 שנים פירושו בפועל שמוסרים להם חלקים מארץ ישראל כדי להקים מדינה פלסטינאית, וממילא אין זה נוגע כלל איך היהודים יפרשו את זה כי העיקר הוא איך שהגויים מסתכלים ע"ז.

רק עצם הדיבור בנוגע לתוכנית האוטונומי' הוא חילול ה' וחילול הקודש. זה שיש בארץ ישראל יהודים שאינם שומרי תורה ומצוות הרי זה בנוגע להם בפרטיות, אבל כאן המדובר שממשלת ישראל תכריז מלחמה גלוי' נגד ה' ותורתו.

ובנוגע למה שמסבירים שאין המדובר אלא אודות מינהל עצמי שינהלו לבד את החינוך שלהם וחקלאות משלהם וכו' אבל לא עניני חוץ וביטחון ושזהו רק לנסיון, ה"ז ענין של דיפלומטי' ובזה לא אתווכח היות שכנראה אתה מבין יותר טוב ממני בזה, אבל כאן אין

המדובר אודות דיפלומטי' אלא אודות דיבורים ר"ל אודות מסירת חלקים מארץ ישראל, ועצם השקו"ט אודות ענינים אלו הרי זה חילול ה', נגד ה' ותורתו וכו', ובמילא אין שום חילוק איזה מטעמים ומעדנים (דיפלומטי') יעשו מזה היהודים.

ובנוגע לזה שאומרים שהיות שיש כעת עלי' מרוסי' וכמו"כ זקוקים לערבויות מהמשל דארה"ב וכו' ולכן מתחשבים במה שתאמר ממשלת ארה"ב, הרי בפועל זהו הצעד הראשון למסור חלקים מארץ ישראל. והא ראי' שהרי הם עצמם אומרים שמה שעושים זה הוא בגלל שנתרשמו מהגויים ושיש לחץ וכו', אז אח"ז כשיבוא עוד לחץ אז שוב יתרשמו מאוה"ע ואין לדבר סוף, וכפי שראו זאת בפועל בעבר שכשנכנעים ללחץ ה"ז מביא עוד לחץ.

(מר משה קצב אמר שבשנה שעברה הי' אגרת מהנשיא ג'ורג בוש שמתנגד למדינה פלסטינאית והשנה הוא כתב רק שאינו בעד מדינה פלסטינאית, אז רואים כאן שינוי.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: ורואים לאיזה כיוון הולך השינוי).

לא יתכן שיהודי המאמין בה' ובתורתו יהי' ח"ו שותף לענינים כאלו ולתת חתימה לענין כזה. ולפי"ז עדיף שהמשלה תחבטל ולא תהי' ממשלה יהודית שהרי לא מדברים אודות תוכניות אלו אלא אך ורק בגלל לחץ אוה"ע (כפי שהם בעצמם אומרים), אז באם כך הוא המצב הרי לפי"ז עדיף שיקימו - ר"ל ממשלה של אוה"ע בארץ ישראל והם יחליטו לכתחילה מה לעשות עם ארץ-ישראל, ולכה"פ אז לא יהיו יהודים שיחתמו על ענינים כאלו!

אתה בטח מכיר את מר מנחם בגין שבהתחלה לא הסכים לעניני "קצמפ-דייוויד" והי' בתוקף נגד זה, אבל בסוף התחיל לעשות ויתורים, וכפי הנשמע עד היום מתחרט ע"ז שויתר על חלק מארץ ישראל.

במילא אם אנשים שלא מאמינים בהקב"ה היו עושים את זה הי' אפשר להבין, אבל אנשים שמאמינים בהקב"ה שמהם יבוא חתימה אודות מסירת חלקים מארץ ישראל הרי זה חילול ה'.

שמיר מאמין בהקב"ה ובקדושת ארץ ישראל, ולכן ה"ז דבר בלתי מובן כלל שדוקא הוא יסכים לדבר כעת אודות תוכניות שפירושם מסירת חלקים של ארץ ישראל.

"קראתי ואין עונה"

ביטחון של ארץ ישראל הוא מה' אחד, ובאם יתנהגו בהתאם בכל התוקף הדרוש כפי שצריכים אז אין מה לדאוג בנוגע לבטחון ארץ ישראל!

בינתיים מדברים רק אודות ענין של 5 שנים מכיון שמפחדים להגיד ברור שרוצים למסור חלקים מארץ ישראל, אבל י"ל שכוונתם ברורה שסוכ"ס ימסרו חלקים מארץ ישראל. עפ"י השערתי - שמיר בעצמו יודע את זה ויותר טוב ממני.

לשמיר יש הרבה זכויות בנוגע לארץ ישראל מתחיל עוד מהזמן של האירגון וכו', שאז כשהי' (ע"פ תורתנו) שליטה לאוה"ע על ארץ ישראל לחם שמיר נגד זה, ועכשיו הוא זה שמדבר אודות מסירת חלקים מארץ ישראל.

ובנוגע לפועל לדעתי - צריכים לראות ששמיר יבטל מיד את ההחלטה והדיבורים אודות אוטונומי'.

אני כל הזמן לחמתי שתהי' ממשלה של שמיר, וכשם שעשיתי הכל שיהי' ביכולתי שתקום דוקא ממשלה שראש הממשלה יהי' שמיר הרי באם ימשיכו בכיוון זה אודות דיבורים כאלו אזי אני מנחם מענדל יהי' הראשון שילחם בכל התוקף ובכל הכחות שלי נגד שמיר שתתפרק הממשלה!

עד היום הי' רק מר שמעון פרס נגד ממשלת שמיר, אבל באם שמיר ימשיך בכיוון זה אודות דיבורים של אוטונומי' אז אני ג"כ יהי' נגד ממשלת שמיר.

באם שמיר אינו יכול לעמוד מול הלחץ של אוה"ע, שיכריז זאת בגלוי שאינו יכול לעמוד מול הלחץ ואינו יכול להיות יותר ראש הממשלה!

שמיר פירושו כפי שכבר אמרתי כמה פעמים בעבר שכתוב שזה דבר הבוקע אבן קשה, אז ששמיר ישים שמיר בכל התוקף על ההחלטה בענין דיבורים אלו אודות מסירת חלקים מארץ ישראל זה יבקע ויתבטל ותבטל לגמרי כל החלטה ומחשבות אודות ענינים כאלו.

מר משה קצב: הרבי שליט"א הוא זה שהקים את הממשלה הנוכחית, ואנחנו רוצים את המשך ברכתו של הרבי לממשלה, שמכניס קדושה לממשלה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: כששמיר יכניס בארץ ישראל קדושה אז זה יתן לו את הכח לעמוד מול הלחצים.

השר משה קצב: שמיר בטח יהי' חזק.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: עד עכשיו הי' חזק, ובמילא בנוגע לעכשיו צריכים לראות שיפסיקו מיד את הדיבורים אודות אוטונומי'.

והמשיך כ"ק אדמו"ר שליט"א: בטח תמסור זאת למר שמיר ובטח לא תקפיד על שהנני מטיל עליך שליחות בלתי נעימה, אבל תמסור זאת בכל התוקף כפי שאני אמרתי את זה, ולמה לי לעשות שליח בעצמי שילך אליו וימסור את הדברים בכל התוקף. וסליחה ע"ז שדיברתי כ"כ קשה כי באמת היו צריכים לדבר ע"ז באריכות יותר גדולה וכהנה וכהנה, אלא שאין הזמן כעת להאריך בזה.

ויה"ר שתבשר בשו"ט בכ"ז וידברו רק אודות ענינים של קדושת ארץ ישראל וקדושת עם ישראל. בשורות טובות.

"קראתי ואין עונה"

גורלה של העיר חברון

ב"ה, יב אלול, ה' תשכ"ח

ברוקלין, נ.י.

לכבוד מר אריאל שי' אלוף שרון

שלום וברכה!

הנני מאשר בתודה קבלת מכתבו מכ"ד אב, שהגיע באיחור קצת, ואתו הסליחה על איחור המענה.

לתוכן מכתבו, כפי שדברנו כאן - תמים דעה אני עמו בנוגע לשטחים המשוחררים וכו' וכו', וכפי שעמדנו על הענין בארוכה, אבל, לצערי, אינני מסכים עמו אשר ההזזה בתגובת הציבור בארצנו הק' תשפיע לשנות העמדה של החוגים הקובעים בזה. וכפי הידיעות שלי - ממקורים שעד עתה היו נאמנים - אין כל שינוי בנוגע לפועל בדעת החוגים האמורים, והלואי ותפעול ההזזה בדעת הציבור לשנות על-כל-פנים העמדה הבלתי רשמית אבל המתגשמת בפועל בשמירת צביונה הערבי של ירושלים העתיקה (בהסברה שצריך לשמור על הסטאטוס קווא, כפי שהי' ציורו של חלק זה של העיר בעת כיבושה בשנה העברה, שהרי זהו נגד "הצדק והיושר" וכו' לנצל את הכיבוש לכפות משהו על התושבים שנמצאו בה בעת הכיבוש). ומובנות התוצאות מעמדה זו בהנוגע לפועל ועד למעשה יום-יום, ובפרט שלדעתם יוצאים ידי חובת הציבור היהודי על ידי שיושיבו גם מאחינו בני ישראל בסביבות חלק העיר האמור.

מובן שכותב אני זה למר באופן בלתי רשמי ובאופן אישי, כי אין זה מעניני לדבר בגנותם של בני ישראל, ובפרט כאלו אשר בידם לפעול גדולות ונצורות בענינים האמורים לעיל ואין עושים זה מטעמים שונים ומשונים, ואדרבה.

מובן גם כן שאין כוונת מכתבי זה להאשים את מישהו, ומה תועלת בהאשמה זו, כי אם להביע צערי עכ"פ בכתב למר ולאלה אשר לפי הבנתו תהי' תועלת להודיע להם מתוכן שורותי אלו.

באם כך הוא המצב בנוגע לירושלים עיר הקדש, על אחת כמה וכמה - עד כמה גרוע המצב בנוגע לחברון, שאך ורק ערבים יושבים בה ולא היתה מעולם מקום למקדש וכו' והישוב הערבי בה הוא מבוסס ומפותח ועל פי השמועות - גם מסודר, שכל זה מחזק עוד יותר העמדה האמורה לעיל. - למרות האמור חזרו ודרשו ע"ד האפשריות בנוגע ליסוד ישיבה וכו' וקבלתי מענה ברור, אשר "מוטב לי" להתעניין ע"ד ישיבה בירושלים מאשר בחברון. מובן שבתוך המתנחלים (למרות עמדת החוגים האמורים לעיל) נמצאים כמה חב"דניקים (מהם בגלוי ומהם בסתר), ובודאי ידוע גם למר ע"ד מעמד של המתנחלים ומצבם שם, שלא רחוק הוא ממצב אסירים וכו' וכו'. וההסברה ג"כ, כנ"ל, מבוססת על "הצדק והישר", והבסיס המשותף לכל תופעות אלו הוא - מה יאמר העולם "הגדול" וכו' וכו'. וכפי שדברנו בעת ביקורו של מר כאן.

ולדוגמא, באם - "הי' לא תהי'" - יהי' סכסוך בין נער ישראלי ונער ערבי בחברון, וכיון ששם רבו הנערים הערבים על בני ישראל אפשר שהי' לא תהי' יספוג הנער הישראלי מכות וכו'; לצד מי, לפי דעת מר, תעמוד המשטרה הישראלית הצבאית הנמצא במקום? ובפרט אם יבוא ראש העיר (שכמדומה הי' לו חלק בפרעות ובפוגרום בחברון ל"ע ול"ע) וירימ קול רעש וצעקה על הפרובוקציות של בני ישראל וכו' וכו'.

זהו ג"כ הטעם למה "ששאלתי" את מר בהיותו כאן, ע"ד הרקע והסיבה לאופן כיבוש ירושלים העתיקה בשנה שעברה, שנפלו שם בקרב כמה וכמה מבחירי הצבא הישראלי, שלא לפי ערך הקרבנות בשאר החזיתות.

דרך אגב, ואולי אין זה אגב, עדין חייב לי מר מענה על זה (כפי שדיברנו בהיותו כאן, שיחקור ויענני), שהידיעות שקבלתי בזה - וכן"ל ממקור שהי' נאמן עד עתה - וכפי שאמרתי בשיחתנו למר, הי' בזה הוראה וציווי (מבלי ערעור) מלמעלה. והלואי שאתבדה. אף שדיבורי עם מר בזה הי' בסגנון של שאלה ונתינת מקום לספק.

ועוד להוסיף, ששאלתי בזה לא היתה בתור סקרנות ח"ו בענין כאוב כ"כ, כי אם להורות על מהלך המחשבה של אלו שנתנו הוראה האמורה, שכמה מהם קובעים גם עתה, ולצערנו ואולי גם לבשתנו לא חלה בזה כל הזזה בהשקפתם, שהרי גם אז ידוע הי' מראש שזה יגרום לקרבנות יותר. ומזה מובן גם בנוגע להמצב בחברון ובירושלים וכו' עתה.

"קראתי ואין עונה"

מובן ג"כ שאינני מתייאש ח"ו משנוי במצב האמור, אבל עד אז - אין כל מקום ותועלת מעשית שמישהו יפנה בקול קורא לעלי' להתיישב בחברון, אפילו אלו שלא ייענו בפועל ורק ענין של תעמולה בזה והבעת מהלך המחשבה, ועל אחת כמה וכמה אלו שיש סיכויים טובים שקול קורא שלהם יביא לעלי' בפועל, ובמילא - להתנגשות עם העמדה האמורה ולחילוקי דיעות חריפים ולגזירות נגד העולים - שיתגלו בקהל, ולא רק בקהל היהודי כ"א גם אצל הגויים, שיראו שאלה הקובעים - מצמצמים את המתנחלים והעולים, ועוד יותר מצמצום וכו' וכדי בזיון ועידוד רוח שונאיהם של ישראל.

בכל זה כנ"ל אינני מתיאש, אלא שלא ההזזה בדעת הציבור היהודי תפעול שנוי, כי אם השגיאות של הערבים והתומכים בהם, וכמו שהי' בעבר, ששגיאות כאלו הכריחו בשנה שעברה את רודפי השלום להסכים סוף סוף להגנה ובמילא למלחמת תנופה. והלואי שבעתיד יהי' זה באופן קל יותר ולא יגע ח"ו לא כנפש ולא בגוף ואפילו לא בממון של אחינו בני ישראל בכל מקום שהוא.

נפלא הדבר עד כמה התואר שניתן לבני ישראל בתורתנו, תורת חיים, "עם קשי עורף" לא רק שהוא עומד בתוקפו עד היום הזה, כי אם - מנצלים אותו בדרך שהיא היפך התורה וענינים החיוניים של עם בני ישראל. ודוגמא מהשבועות הכי אחרונים, חטיפת המטוס של אל-על על ידי אנשי אלז'יר, שראו הכל ברור תגובתם אפילו של אלו שלכאורה צריכים היו להיות מידידי עם ישראל, ולמרות כל זה מכריזים יישר-כח לאומות העולם על הפתרון שנמצא "נצחון המוסר שבזה" וכו'. אפילו אם תמצא לומר שהי' הכרח להסכים על הסחיטה (בשביל להציל הנפשות) וכו', הרי מי מכריח להכתיר את פלוני ופלוני כאיש מוסרי וכצדיק גמור וכמופת לרבים וכו'? אלא שאין להקשות על עם קשי עורף, כנ"ל. ועד כדי כך גדל ענין הקשי-עורף באמונה בחסד לאומים (למרות הודעת נביאינו וחוזינו אשר חסד לאומים חטאת), שאפילו הפלישה הטשכית ג"כ לא החליש והזיזה אמונה טפלה זו. ואף שלכאורה אין ענין טשכי' שייך לתוכן מכתב זה, אבל שייכות פנימית בזה - שהיא מראה על מצב הרוח של אחדים מהקובעים מהלך הענינים בארצנו הק', מהלך המתבטא במעשים בפועל, מעשים מכאיבים ומצערים וגם מדאיגים בנוגע לעתיד (הקרוב עכ"פ - עד שיסורו מעמדתם האמורה).

ומסיימים בדבר טוב - נתינת תודה על הפ"ש החמה שמסר מר מביקורו בכפר חב"ד, אשר כפי המכתבים והידיעות שקבלתי משם הי' זה בדברים היוצאים מן הלב ובחמימות, והוסיף להם עידוד וחיזוק, אשר כל אחד זקוק לזה והם בכלל, ובפרט בימים אלו רבי המאורעות, ובארץ אשר עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, ככתוב בתורתנו. ואשר מצד השני, אויבים סביב לה ושמיום ליום רואים יותר נקודות החולשה בהיחס אליהם מצד השלטון בארצנו הק' שלדעתו צריך להתנהג עמהם בכפפות של משי ובזהירות יתירה, ובאם יש סכסוך בין ערבי לישראלי הרי לכל לראש צריך לברר מה יאמרו בבירת מדינה פלונית או אחרת, ובהתאם לזה להחליט מה לעשות. ולכן מזמן לזמן מרשים האויבים לעצמם יותר ענינים של פרעות, ועל אחת כמה וכמה הפרעות, ומפרעות לחבלנות וכו' וכו'.

ובהתקרבונו לשנה חדשה, הרי כנוסח הידוע יהי רצון שתכלה שנה זו והתופעות הבלתי רצויות שהיו בה, יכלו לגמרי ובהחלט, ולשנה הבאה וגם בימים האחרונים של שנה זו - יתחילו הברכות, כולל ג"כ מפנה עיקרי בעמדה האמורה ומבלי לחכות למאורעות בלתי רצויים שיצריכו השנוי. והרי ראו נסים מה' הכל יכול בעבר הקרוב, וכל יכול הוא לחולל נסים כהנה וכהנה, ובנוסח המסורתי - בטוב הנראה והנגלה.

[מצורף ד' קטעי מכ"ע...]

בכבוד ובברכה לכתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה למר ולכל בני ביתו שיחיו

נ. שניאורסאהן

כאמור לעיל, מפני הנקודות הכאובות שבמכתבי זה - כתוב הוא למר באופן אישי, אלא שברשותו להראותו או למסור תכנו למי שלפי ראות עיניו תהי' תועלת בזה. ואסיים בתקוה שמתאימה למכתבי אליו הכתוב בגלוי לב ובאריכות לפי ערך. יגיב מר על כל הנקודות שבו גם כן באופן האמור, נוסף על המענה לשאלתי האמורה ולעוד שאלות שתקוות מר היתה לברר אותן ולענות עליהן אחרי חזירתו לארץ.

"קראתי ואין עונה"

צער מההגבלות על ההתיישבות בחברון

ב"ה, י"ג מרחשון, ה'תשכ"ט

ברוקלין, נ.י.

הו"ח אי"א נו"נ עוסק בצ"צ מו"ה משה צבי שי' הלוי (סגל)

שלום וברכה!

. . . מכתבו בנוגע לחברון נתקבל מאז, ולפלא קצת שהרי בהמצאו על אתר בודאי ידועים לו הפקפוקים והשקו"ט בנוגע לחברון מצד אלה הקובעים מהלך הענינים בא"י וביניהם, אשר לצער הכי רב ולבשתנו לעת עתה עכ"פ רבו המשמאילים על המימינים ומאמינים וד"ל. ובודאי ידוע לו ג"כ ע"ד ההגבלות וכו' וכו' בעד אלו שהעיזו להתנחל בחברון. ואין להאריך בדבר המצער ועד ליחס.

* * *

המצב הקשה בחברון

ב"ה, כ"א כסלו, ה'תשכ"ט

ברוקלין, נ.י.

הו"ח אי"א נו"נ עוסק בצ"צ וכו' הרב מ. לוינגר שי'

שלום וברכה!

במענה למכתבו מיום ז' בכסלו, שבו מוזכר גם על דבר מכתבו הקודם,

והנה מה שלא עניתי עליו הוא מתאים להוראת חכמינו ז"ל אין משיבין על כו', כוונתי שגורל עיה"ק חברון לצערנו הכי גדול וגם לבשתנו - עדין מוטל בספק. פשוט שאין כוונתי לגורלה האמיתי, שהרי היא עיר האבות והיא מקום מערת המכפלה, מארבע ערי הקודש אשר באה"ק ת"ו וכו' וכו', ובפרט על פי המבואר ומודגש על ידי נשיאי חב"ד לדורותם, ומהם הנדפס באגרת הקדש של אדמו"ר האמצעי, ממלא מקומו של אדמו"ר הזקן (בעל התניא והשלחן ערוך), בעת שיסד הישוב בחברון עיה"ק תובב"א בשנת תקפ"ג (נדפס

לאחרונה בספר מאה שערים ע' ט"ו). ועיין הסיום שם: "ובעצמו קנה בעיה"ק הנ"ל את הבהכ"נ הקטנה על שמו כדי שיהי' לו אחוזת נחלה שם". וכן עשו גם נשיאי חב"ד לאחריו.

כי אם כוונתי בקשר להשקו"ט המתנהלת בחשאין חדר לפנים מחדר - אבל מפורסמת היא בין הגויים וכו' וד"ל - מה להחזיר מהשטחים המשותפים ומה אין להחזיר וכו'. ואף שזה כשנה ויותר שבנוגע לחברון מתנהלת שקו"ט חמורה בזה, וגם אז רבו הדיעות להחזרתה, הרי לאחרונה הולכת דעתם וגוברת, ואין להאריך בדבר המבהיל. ובכלל לא הי' רצוני להעלות זה על הכתב, בפרט שהיד הוי' תקצר, וכמו שעד עתה לא בא הדבר הנ"ל לפועל - מפני הנס הגלוי שאין הגויים מסכימים להיכנס לשקו"ט ע"ד החזרת השטחים אף שהתנאי היחידי שדורשים מהם הוא שיסכימו בדיבור לעשות שלום, [וכולא עלמא ידעי שאין לדיבור זה כל תוקף בנוגע להנהגתם להבא]. ואין מיאונם זה אלא, כנ"ל, נס גלוי מהשמים למעלה מדרך הטבע לגמרי, [בכדי לעכב החזרת השטחים?].

אבל הרי אמרו חכמינו ז"ל אין סומכין על הנס (אף שהלואי ויאריך וכו' וכו'), לכן אין בידי למלאות בקשות כת"ר בענינים שכותב. וכנ"ל לא מן הגויים אני מפחד ח"ו, שהרי הם אינם בעלי בחירה, כי אם מדעת הטועים (והרי אפילו אם הטעות הוא בשוגג ואונס וכולי אין נפ"מ בהנוגע להתוצאות ומעשה בפועל) מאחינו בנ"י שבעלי בחירה הם. ויש מהם שהלבישו הענין באיצטלא דמצוה וכולי וד"ל.

כנ"ל יש להאריך כהנה וכהנה בכל הענין, אלא שאין כוונתי כלל וכלל להחליש את כת"ר והנלוים אליו בשיטתם ועניניהם. וכל הכתוב לעיל הוא אך ורק על פי הציווי דוהייתם נקיים מהוי' ומישראל, במענה על תוכן מכתבו.

בכבוד ובברכה

* * *

"קראתי ואין עונה"

החזרת שטחי ארץ ישראל – מסכנת הבטחון

כסלו תשכ"ט

(לכבוד מו"ה שלמה יוסף זיין)

. . נתקבל מכתבו כנ"ל ומצו"ב העתק המענה שלי להרב לוינגר שי' שפנה (גם) אל כת"ר בזה.

וככתוב במכתבי, ספק גדול הי' אצלי האם לכתוב את הנ"ל, וגם לאחרי פתרון הספק - בא הכתוב בקיצור נמרץ.

באריכות קצת יותר - דיברתי בזה עם הו"ח וכו' מהר"י שי' עלינסון. ואחת מכוונותי בזה היתה (וכפי שבקשתיו) שימסור דברי לכת"ר, שמטעמים מובנים לא רציתי להעלותם על הכתב כל זמן שיש ברירה למנוע סכנה, ר"ל, לנפשות - בדרכים אחרים.

אל בינת כת"ר אשען, כפי שאמרתי גם למר עלינסון, האם למסור תוכן מכתבי לאלו שפנו לכת"ר בנוגע לחברון וכיו"ב, וכן גם על דבר תוכן שיחתי עם מר עלינסון, אף שבכל אופן ביקשתיו למסור הדברים למר ח.מ שפירא שי', כיון שעל פי הידיעות הוא מראשי האומרים והמארגנים את המצדדים להחזרת שטחים, עכ"פ בחלקם, שזה מסכן לא רק הבטחון על הגבול, כ"א הבטחון בכל אה"ק ת"ו בדרך הטבע, וד"ל. [ו"החכמה" דהלחץ על אנשי הצבא והבטחון שלא לומר דעתם גלוי' בזה ובכל התוקף - איני מבינה כלל]. ובפרט שאין כל תועלת וריווח בהחזרת שטחים, שהרי פיהם דיבר שוא, כפי שראו בעבר בנוגע לכל הבטחות של שלום וכו'. ובל' רש"י מספרי בהעלותך (ט, י) בשבוע שעבר: הלכה היא בידוע שעשו שונא ליעקב, והאריכו חכמים ז"ל בכל הגוונים דחסד לאומים חטאת. וברור הוא שלא ירויחו מאומה על ידי החזרת שטחים, וכפי שראו בעבר ואפילו בעבר "הקרוב" כשחזרו לפני י"ב שנה מתעלת סואץ וכולי וכולי וד"ל. ובפרט בשנה האחרונה שבכל פעם שמתגבר פרסום הדעת ע"ד החזרת שטחים וצדקה לעכו"ם וכולי - מתגבר גל החבלנות ועד להוספת חלל בפו"מ וקרובן באה"ק ת"ו, הי"ד, וכפי שראו במוחש.

על דרך כתבי בהעתק מכתבי המצורף, גם בזה יש להאריך כו"כ - אלא אלו הם הענינים שהשתיקה יפה להם. ואין כדאי שהכתב יכתוב בגנותן של ישראל - מכ"ש וק"ו שאין לדבר בגנותן של ישראל.

ונפלא הדבר עד כמה צודקין דברי חכמינו ז"ל על כל צעד ושעל, שאמרו כל המוסיף גורע, שעפי"ז מוכן הקשר דשני הציוויים לא תוסיפו ולא תגרעו בכתוב אחד ובחדא מחתא (ואתחנן ד, ב; ראה יג, א), שדוקא אלו וואס קאכן זיך שבתקופתנו זו נתוספה מצוה (עלי' לאה"ק ת"ו, ודוקא במנין תרי"ג ודלא כדעת הרמב"ם) ויש מוסיפין דאך ורק בה תלוי קיום כל התומ"צ וקיום עם ישראל וקיום אה"ק ת"ו, ובמילא [מותר לנסוע בספינות דחילול שבת בפהרסיא וכו' ש]הכל נדחה מפני מצוה זו, [על אחת כו"כ איסורים קלים יותר], והוסיפו ענין על ענין להכריז בפומבי דעתה הוא באמצע דאתחלתא דגאולה, היפך פס"ד מפורש ברמב"ם [שבדאי ידע ע"ד הירושלמי ומהיסוד להרמב"ן שיה"ש והסוגיות בסנהדרין ובכ"מ וכולי] - הרי דוקא ביניהם רבו אלו הרוצים להחזיר השטחים, או חלקם, וכו' וכו'. ואין רצוני להאריך בזה, כיון שיראתי לנגוע במהלך מחשבת כת"ר [וכפי ששמעתי פעם מידידנו' שליט"א - שבפגישותיו עם אנשים משתדל למצוא את המחבר וצד השוה שביניהם והמאחד אותם - ולא להדגיש ולחטט אחר המפריד והמבדיל ועכ"פ המחלק ביניהם. ופשיטא שכן הוא בנוגע ליחסינו - שלי ושל כת"ר, ותקותי שזהו כמים הפנים לפנים]. וגם עתה לא הייתי כותב את כל הנ"ל באם לא ראיתי בזה - הכרזת "אתחלתא דגאולה" - ענין של סכנה. כי זהו הביאור היחידי ש(לע"ע) מצאתי על ענין הקרבנות והחללים באה"ק ת"ו וביניהם אפילו כאלו שניצולו מהשואה וראו נסים גלויים בזה, ובכל זה נפלו באה"ק ת"ו וג"כ באופן בלתי טבעי כנ"ל, הי"ד.

והביאור הוא על דרך שראו בכל פעם שקם משיח שקר והסית ומשך את מישהו אחריו - נסתיים הדבר בקרבנות ר"ל. על דרך זה הוא גם בנוגע להרעיון שהגאולה כבר התחילה. [ואף שהמצב נסי והצלה גדולה של מליונים מישראל, אבל - אין זה הגאולה מהגלות הרביעי, ואדרבה - על פי כל הסימנים זהו - ירידה למטה יותר בחושך הכפול ומכופל דגלות זה, דאומרים לחושך אור וכו']. ועונש המר הוא - דנפל עוד חלל בישראל ועוד קרבן באה"ק ת"ו וכו', הי"ד.

(1) מו"ה שניאור זלמן שזר.

"קראתי ואין עונה"

"דרך אגב" קבלתי ידיעה במענה על הטענה שלי ע"ד הסכנה הנשקפת ע"י ויתור על איזה שטח כפי שהארכתי בזה, ונמסרו דברי על ידי מקור נאמן בשליחותו ע"ע - וכפי הידיעה הגיעו עד לדיבור בזה בין אנשי הממשלה; והמענה בזה הי' שאין משגיחין בטענה וראי' . . . הבאה מאיש שאפילו פעם אחת לא ביקר באה"ק ת"ו. אף שכמובן טענתי היתה שזה מסכן מליונים מבני ישראל הנמצאים באה"ק ת"ו, ואינו ענין שידונו אודותי וכו' כ"א בהיסמך על הכלל קבל את האמת ממי שאמרו.

ועד"ז בנוגע לאתחלתא דגאולה. על טענתי שהרי פס"ד גלוי הוא ברמב"ם, והרמב"ם בודאי ידוע הי' לו הכתוב בכל מקומות הנ"ל - הי' המענה שהעתיקו פירוש מעוד איש אחד וביאור מעוד איש אחד, מבלי להגיב ולהזכיר כלל את דברי הרמב"ם. ומענה זה בא גם מכאלו שיודעים שפס"ד הלכה למעשה הוא בספרי הפוסקים - ולא במדרשי חכמינו ז"ל ואפילו לא בסוגיות חמורות שבש"ס - לאחרי שנפסק הדין ברור בבתראי ובפוסקים אשר לאורם נלך עד משיח צדקנו.

דרך אגב, טענה וראי' מוזרה קיבלתי - שיש כמה מקומות שכתוב או שמוכן שם שזהו אתחלתא דגאולה וכו' - אף שהפירוש שם אינו שייך כלל לעניננו! והוא על דרך הסיפור באיכה רבה (א, נא) שבעת חורבן ביהמ"ק, געתה פרתו של יהודי ואמר ערבי שעתה חרב ביהמ"ק, ותיכף ומיד געתה פרתו פעם שנית ואמר עתה נולד מושיען וגואלן של ישראל, ז"א אתחלתא דגאולה. ופשיטא שלא עד"ז השקו"ט ט דידן.

ויתירה מזה, ידוע מאמרו הנפלא של רבינו הזקן שלפני נשמות הגבוהות כמו רשב"י לא נחרב הבית כלל (פלח הרמון, ר"פ שמות, ע' ז), ובודאי ידע אדה"ז שרשב"י נסתתר במערה י"ג שנה מפני גזרות מלכות רומי. - ובחנה אריאל תולדות (מז, ב) כותב: תנאים ואמוראים וצדיקים הגדולים.

* * *

'ארץ ישראל' ולא 'מדינת ישראל'

ב"ה, י"ט סיון, ה'תשכ"ט

ברוקלין, נ.י.

מרת גאולה תחי' כהן¹

ברכה ושלוש!

לפני זמן מה קבלתי מכתבה, ומפני סיבות בלתי תלויות בי נתעכב המענה עד עתה.

. . . לפלא (קצת) על הפליאה שלה בזה שכמה חוגים, וביניהם גם אני, לא קבלו ואינם מקבלים גם לא משתמשים בתואר "מדינת ישראל". והרי הטעם מובן ופשוט: ארץ כנען ניתנה לנחלה לעם ישראל מתחיל מברית בין הבתרים עם אברהם אבינו, ותמורת השם ארץ כנען נקבע השם ארץ ישראל, קביעות במשך כמה אלפי שנה, קביעות בתורה ועד לקביעות כפי העם מקטן ועד גדול. ואין ענינים כאלה ניתנים להצבעה ולהכרעת הרוב, הכרעה שעלולה להשתנות מפעם לפעם, שינוי אשר על פי טבע אי אפשר לדעת צורתו. ולאחרי כל המאורעות השונים ומשונים שקרו לאחרונה - משונים לטוב, אבל לצערנו יש גם משונים לצד ההפכי - גם בנוגע לשינויי שם זה אי אפשר להיות בטוח כלל. אבל באמת אין זקוקים לחשש זה שלא לקבל את התואר המחודש, כיון שכאמור - לדעתי אין זה ענין הניתן להצבעה, כמו שלא ניתן להצבעה איך ייקרא עם ישראל, אם כפי שנקרא בתורה - עם ישראל, או כנען וכולי. והוא הדבר גם בנוגע לארץ ישראל.

ואם תמצא לומר הרי עוד נקודה בזה, באם היו זקוקים להוספה, אשר שינוי שם זה מחליש תביעת ובעלות עם ישראל על ארץ ישראל, כולל אפילו השטח המוגבל שנשתחרר בשנת תש"ח, כיון א) שם חדש נותן לכל הענין אופי של חידוש שנתחדש בתש"ח, ובמילא גם התביעה והבעלות על ארץ ישראל מתחילה אז, על כל פנים יש בה מעין איזה חידוש שהוא, היפך עמדת התורה וכדברי רש"י בתחילת פירושו על התורה -

(1) כ"ק אדמו"ר הואיל לשגר "העתק" ממכתב זה למר שניאור זלמן שו"ר בציינו: "אינה ברורה אצלי תגובת מר ש' על הבא לקמן, אבל אמרתי שבכל אופן טוב יותר שיקבל ישר ממני העתקת מכתבי, משתגיע אליו בעקיפין ואולי גם בסילופין. בהוקרה ובכבוד ובברכה". - וע"ז נסוב המכתב הבא מיד בסמיכות.

"קראתי ואין עונה"

ומדגיש אני את זה, שהרי מנהג עמנו מדורי דורות אשר בן חמש למקרא, זאת אומרת שדברי רש"י מופנים הם לבני ישראל מתחיל מהגיל של חמש שנים -

אשר אם יאמרו אומות העולם לישראל לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גויים, יענו בני ישראל: כל הארץ של הקב"ה היא, ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו. ובודאי ידוע לה שזו היתה אמנם טענת כמה וכמה מאומות העולם גם בתקופתנו, ולא מצאתי מענה אחד כי אם המענה הכי עתיק המסורתי שבדברי חכמינו האמורים.

(ב) יש מפרשים תואר האמור "מדינת ישראל" שזהו חלק מגישה הכללית ותכנית הכללית של נהי' כגויים כמשפחות הארצות, תכנית אשר בלשון הכתוב הרבה חללים הפילה, חללים בגוף וגם בנפש במוכן הרוחני, ולצערנו ובעונותינו עדין עושה שמות בתוככי בני ובנות ישראל.

תמי' נוספת כאשר קושיא כהאמורה באה ממנה, שהרי עד עתה אמרתי ברור שהיא נמנית על אלו האומרים אשר ארץ ישראל היא של עם ישראל, ואשר גבולותי מצויינים בתורה בפרטיות (בפרשת מסעי) ככתוב: זאת תהי' לכם הארץ לגבולותי' סביב גו'. אלא שמפני חטאינו גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו, אבל גם בזמן הגלות היא ארצנו ואדמתנו. ותואר האמור (מדינת ישראל) הרי הוא נותן מקום לומר בנוגע לחלקי ארץ ישראל שאינם אלא שטחים כבושים על ידי צה"ל במלחמת ששת הימים, והרי כל ענין של כיבוש משמעותו לקיחה בחזקה מיד הבעלים על ידי כוחי ועוצם ידי.

אין רצוני להאריך בפרשה כאובה זו ובעיקר בהסיבה הכללית לכל האמור, כונתי הגישה של נהי' ככל הגויים, ובודאי גם אין צורך לאריכות משלי, כיון שבטח קוראת עד"ז בעתונות ובספרים המופיעים בארץ כנען (לשיטת מחברי המאמרים והספרים האמורים, אלא שחלק מהם אומרים זה גם בגלוי ואחרים - מרמזים שזוהי כונתם).

ואחרון חביב, נתינת תודה על הקורת רוח שנגרמה לי על ידי שהעלתה הנידון דרבי הילודה בארצנו הקדושה (ובכל תפוצות ישראל), ותקותי שלא תסתפק בהדיון עד"ז פעם ושתים מעל דפי העיתונות, כי אם ממשיכה בזה באופנים המתאימים וביתר שאת.

ויהי רצון שתבשר טוב בכל הכתוב וגם בעניני' הפרטיים אודותם דובר בעת ביקורה

כאן.

* * *

'ארץ ישראל' ולא 'מדינת ישראל'

ב"ה, מחרת ימי הגאולה, יב-יג תמוז, ה'תשכ"ט.

ברוקלין, נ.י.

הו"ח אי"א נו"נ בחור מעם ומורם מעם דורש טוב לעמו

בעל מדות תרומיות ענף עץ אבות

מו"ה שניאור זלמן שליט"א¹

שלום וברכה!

הפעם אפתח בהעיקר דגעדיכטע:

בתמהוץ הכי גדול (מהול בצער רב) קראתי מכתב כ'. ונוסף על עצם התוכן - הרי הם הן טענות וכו' סטמאר עלי: וואס האט איר (הכוונה - אלי) זיך צוגעטשעפעט צו ארץ ישראל און צו ארץ הקודש און צו ברית בין הבתרים וכו' און מישט אריין דעם אויבערשטען וכו' וכו'² - הרי כל אלה שהשתדלו בזה וכל אלה שעמדו ועומדים עתה בראשה וכל אלה המדברים בשמה אומרים ומדגישים ומכריזים שזהו - מדינה שנתייסדה בשנת תש"ח באותם השטחים שהבריטים עזבו אותם ו"ההגנה" גרשה משם את הערביים (או שנכנסה לשם בלי התנגדות) וב"כ אומות העולם (והקמוניסטים דמועה"ב - בין אלו שבראשם) התדברו ביניהם אשר יאשרו את זה, בשטח שחלקו בארץ ישראל וחלקו מחו"ל ישראל.

פשוט שהמענה שלי הוא - להד"ם. אין הנ"ל ענין חדש וכו' כ"א אשר בשנת תש"ח שחררו חלק חשוב מארץ ישראל (ודרך אגב - כבשו שטח פלוני מחו"ל שצירפו אותו כהוספה וטפל להעיקר - אר"י).

שוללים דברי אלה בטענה שזהו חידוש שלי והראי' - שבכל שנה ושנה מכריזים - שנת פ'¹ (לא - לשחרור כו' או ליסוד ממשלה וכו', כ"א) ליסוד "מדינת ישראל". ופשוט שאין זה

(1) = שז"ר.

(2) = מה אתם (הכוונה - אלי) "נתפסתם" לארץ ישראל ולארץ הקדש ולברית בין הבתרים וכו' ומערבים את הקב"ה וכו' וכו'.

"קראתי ואין עונה"

"דינגעניש אין ווערטער"³ - כ"א עיקר ויסוד כל הגישה: דבר שנתייסד בתש"ח ברצון או באישור או"ה - אין בו כל תוקף ותוכן לענות על טענות הערביים, הואטיקן, האו"מ וכו' והכנעניים (הגלויים ושבתר) שמבני ישראל: לסטים אתם שכבשתם ארצות כו'.

איני משלה א"ע שבטענות צדק ויושר ינצחו באו"מ, בואטיקן וכו' - אבל גורם הכי חושב הוא במוֹרֵל של הנוער (כולל - דהצה"ל), הסטודנטים דארצה"ב (ובטח גם שאר ארצות) וכו'. ועוד ועיקר: הגישה שהמדובר ע"ד "מדינת ישראל שנתייסדה באישור האו"מ בשנת תש"ח"

(ולא ע"ד - בני ישראל שחזרו לארץ ישראל, ארץ ירושתם מזמן יהושע בן נון - ירושה שאין לה הפסק, ואף אם גזלוה בחוזק יד)

גישה שנעשתה יסוד ועיקר מהשקפת עולמם של הקובעים העמדה והדיבור והפעילות והיחסים עם או"ה בכלל ובפרט - הרסה ומהרסת, הזיקה ומזקת האינטרסים החיוניים של - אפילו מדינת ישראל (כידוע כאן בנגע לארצה"ב ולאו"מ, ובטח כן הוא גם בשאר המדינות), ועד שהביאה סו"ס לקרבנות ממש - וזהו שהכריח אותי לצאת ממסגרת שלי ולדבר בענינים אלה - שאחרים היו צריכים להתריע עליהם. וד"ל.

מרוב צערי כתבתי את הנ"ל ועדיין לא נגעתיו רק "בקצה המטה", ומבלי לצטט עובדות - גם לא "מחדשים לבקרים" מה שקרה אתמול (ממש), ולפני השבת וכו'. ולמה אצער גם את כ'.

מראש לא שערתי שתהי' אריכות הנ"ל, אבל כיון שכבר נכתב - איני רוצה לקצץ בה. ואת כ' הסליחה.

ועל סדר מכתבו: "לתת לי להיות חבד"י" - כ' הי' חבד"י עוד קודם שנולדתי. וכן יקום בעז"ה לאויו"ש טובות.

המושג מדינה - באם המדובר באילת וסביבותי' (שהם מחוץ לכיבוש יהושע ועזרא) ויעניקו להם עצמאות ביחס לירושלים ולאר"י בכלל - אזי מדינת ישראל יקרא להם.

(3) = "וויכוח במילים".

בנוגע לירושלים וכו' - כבר הוקבע השם ע"י בורא העולם ומנהיגו: עד לכיבוש יהושע - ארץ כנען ולאחר זה - ארץ ישראל. ותו לא ניתן הענין להצבעה ולמשאל עם וכו'.

פשוט שאין לי כל התנגדות להשם מדינה גם בנוגע לרוב שטח זה. ואדרבא ע"פ תורה - ארץ ישראל כוללת מקדש ומדינה (כלשון חכמים במשנתם), כמו שכוללת יהודה וגליל וכו' - אבל המדובר במכתבי הוא ע"ד המחלוקת שהייתה בין שני השמות (וההשקפות - כנ"ל) "ארץ ישראל" ו"מדינת ישראל" ונצח האחרון (והנני מוסיף) לע"ע (כי תקותי ובטחוני כי סו"ס ינצח גאון ישראל שבכאו"א מבנ"י - ויכריזו ולעיני כל העמים אשר טעות הי' מעיקרא וארץ ישראל נקראת בשם ובתוכן וכו').

לא אמרתי לו זאת ע"ע כו' - למה אצעררו וללא כל תועלת (כי אינו רואה מה יכול לעשות בזה)?

כתבתי עד"ז - לא לעתונאית, כ"א לזו שאירגנה לימוד התורה בחוגים שבדרך הטבע לא היו כל סיכויים לזה (שגם ע"ז וכיו"ב - חרון אף סטמר עלי), שניהלה (ותקותי שנמשיך לנהל) תעמולה נגד מגפת ההפלות וכו' - ומהמנגדים לפעולות אלו חשדו שאני מהגורמים לפעילותה זו ונפלו על ההמצאה להסבירה שאני מנגד למדינת ישראל והראי' שסגנוני תמיד אר"י ולכן - אין לה להשתדל... בנוגע ללימוד התורה וכו'. וחששתי לחלישות בפעילותה ולכן כתבתי לה הנ"ל.

"נשבעתי אמונים למדינת ישראל" - פשוט שיודע אני עד"ז. ולפלא שלא שם כ' לבו שזמן רב לפני השבועה בקשתיו שלא יסרב למינוי זה ויותר מבקשה סתם - ובודאי יודע שגם אז ידעתי ע"ד טקס השבעה וכו'. אבל בטוחני שבעת שנשבע ואמר "אמונים למדינת ישראל" נתכוון ברור לארץ ישראל ויתרה מזו - לארץ הקודש ויתרה גם מזו - לארץ אשר עיני ה"א בה מראשית השנה ועד אחרית שנה.

שיחת חב"ד צ"ל גלוית לב ומחוייב ורשאי להגיד את אשר בלבבו - ויתרה מזו שהנני מעריך את זה כאחד מעיקרי הידידות בינינו, ובסגנון הידוע חדוה תקיע בליבאי מסטרא דא ע"ז, וצערי הוא על אשר בלבבו חושדני במה שאין בי. ואדרבא - אני אומר וכופל ומשלש שהעם היושב בציון - יושב בארץ ישראל, ארץ מיוחדת שאין דוגמתה - ואין המדובר כלל במדינה שבין מדינות סוריא ולבנון וירדן ומצרים - ותובע ולא "במעט התרגשות" ככתבו, כ"א בהתרגשות רבה - שהב"כ בואשינגטון ובאו"מ יכריזו ע"ז וכדפיקה על השולחן -

"קראתי ואין עונה"

והנכרים שבואשינגטון דעתם ג"כ כן, אבל ב"כ ישראל עונים שנצטוו לא לדבר בסגנון כזה ופשיטא לא לדפוק על השולחן כי הם ב"כ מדינה אשר קיבלה רשות ואישור שבין מדינות תתחשב ולכן יתנהגו בנימוס מדיני. וכשפעמיים פקע כח סבלנותו של הב"כ באו"מ ואמר מקצת "שבחם" בפומבי - אזי במשך כד שעה יצאה והגיעתו נזיפה חמורה מירושלים: היתכן כו', והכריחוהו לחזור בו בפומבי. ובדרך הטבע - זה וכיו"ב הוא המעודד את התגרות ואת החבלנים וכו' - ועד לקרבנות ממש הי"ד.

... בהוקרה ובכבוד ובברכה,

מ. שניאורסאהן

* * *

כיבוש רוחני של חברון - יבסס כיבושה בפשטות לצמיתות

ב"ה עש"ק פרשת "עלי באר ענו לה" תשכ"ח

מו"ה ברוך שי' נחשון וזוגתו

שלום וברכה!

...ויה"ר שידבו הוא וחבריו שיחיל - שבחברון, בתורה (הנגלה והחסידות) ובתפלה ברעו"ד בעיר האבות שעי"ז יבססו כיבושה ברוחניות וככתוב לעיל זוהי גם הדרך לבטל המונעים מבית לכיבוש לצמיתות כפשוטה (כי מונעים מבחוץ אין - לע"ע עכ"פ - כי אם קול עלה נדף).

שהרי מתקרב קץ גלותנו, גלות אחב"י שבאה "ק"ת"ו ובחו"ל גם יחד.

בברכה

* * *

נחת רוח מהעמידה בתוקף על שלימות הארץ

ב"ה, ראש חודש אדר א' ה'תש"ל

ברוקלין, נ.י.

לכבוד מר רחבעם שי' זאבי

שלום וברכה!

בנועם קבלתי פ"ש ממנו על ידי ידידנו מר שלמה שי' מידנצ'יק, שמסר לי גם מכתבו. מובן שמדווחים לי על דבר היחסים והקשרים הידידותיים שבין כפר חב"ד ופיקוד המרכז, ובודאי ככל דבר טוב ימשיכו בזה באופן דהולך ומוסיף.

הנני מודה לו מקרב לב בעד דבריו הלבבים, והשם יתברך מקור הברכות יברך את כ' ואת כל אשר לו בכל המצטרך, ובמיוחד בהצלחה רבה בתפקידו ובמילוי משאלות לבבו לטובה.

בברכה להצלחה ולבשורות טובות.

קורת רוח מיוחדת ושמחה פנימית גרם לי כתבו ע"ד שלימות הארץ, כי בטוחני שאף שהזכיר יודא ושומרון כוונתו לכל ארץ ישראל לגבולותי' כמסומן בתורתנו תורת חיים הנתונה מאלקי הארץ והשמים.

ותקותי חזקה אשר בשאר רוח אשר למר ובהשפעתו יחדיר השקפה זו בחוגים שיגדלו ויתרחבו ועד שתקבע השקפה זו את הקו ואת המשא ומתן עם האומות - כי כל הקובעים את הקו יראו את המציאות כמו שהיא, כוונתי שנסיגה חס ושלום מן הגבולות דעתה הרי זו הזמנה גלוי' לפלישה ולהתקפה ולפעולות מחץ על כל נקודה בארץ, ערעור המצב הבטחוני ועד לסכנה ממש, רחמנא ליצלן.

ובודאי אשר מר וחבריו שי' מכירים את המצב בזה בטוב עוד יותר. ואתו הסליחה על האריכות שלי בזה.

* * *

חידוש התנחלות חבדי"ת בחברון

ב"ה, ראש חודש אדר א', ה'תש"ל

ברוקלין, נ.י.

לכבוד מר מ. סורקיס שי'

שלום וברכה!

"קראתי ואין עונה"

. . . בודאי ידוע לכ' - שמלפני כשנתיים התחלתי לבקש ע"ד חידוש התנחלות חב"דית
בחרון (למיעוטי ההצעה דגבולותי' דוקא - מעין הסכם והכשר השיטה ד"רצחת וגם
ירשת" כפשוטו ממש) - כמובן, בלי תוצאות אבל לא אמרתי נואש.

תדהמה מהדיעה שרוצים למסור את חברון

ב"ה, ימי ההגבלה, ה'תש"ל

ברוקלין, נ.י.

הו"ח אי"א נו"מ עוסק בצ"צ וכו' מוהרש"ז שי' שרגאי

שלום וברכה!

. . . לתוכן מכתבו, תמהתי בקראי מכתב כ', כיון שעל פי הידיעות ממקור שעד עתה הי'
נאמן, הולכת ומתגברת בין קובעי הקו בזה בארץ ישראל הדיעה להחזיר ח"ו את חברון
וסכיבותי', אלא שמחפשים צורה חיצונית מתאימה, וד"ל.

* * *

כשעושים גבול ללא אחיזה, זוהי הזמנה לסכסוך

ב"ה, ימי ההגבלה, תש"ל

ברוקלין, נ.י.

מר אהרן שי' יריב

שלום וברכה!

. . . נ.ב. בהמשך להכתוב בפנים מכתבי, ומענין לענין דומה, חבל על אשר נדלפה
לעיתונים הידיעה ע"ד ההתערבות בסודאן.

לכתבו על דבר להתעקש בנוגע לקו התעלה וכולי, אף שאינני סטראטג וכיו"ב הרי גם
בשכל הפשוט אין ברירה בזה, שהרי אי אפשר לעשות גבול באמצע שטח מבלי אחיזה
כלשהי בתנאי השטח במקום, זאת אומרת שאם ח"ו לא תעלת סואץ הרי זה נסיגה לגבול
מלאכותי שאפשר לשנותו משעה לשעה, ומה שחשוב עוד יותר שאי אפשר להגן עליו כי
אם במאמצים הכי גדולים, ובדרך הטבע הרי אי אפשר להיות בטוח שאפילו מאמץ כזה

יועיל. במילים אחרות, קביעת גבול כזה הרי זה "הזמנה" לדיונים וסכסוכים ותיגרות וכו' בכל עת מצוא.

עוד להוסיף בזה שכנראה ההתאמצות מצד אלה שהתחילו להתערב בהענין אך לאחרונה היא לא כל כך בשביל כיבוש נוסף, כי אם בשביל האפשריות להשתמש בהתעלה [ל]האינטרסים שלהם. שמזה מובן שבאם הצד שכנגד יבוא לידי החלטה שהשימוש בתעלה אי אפשרי מפני שנהרס ונחרב, ואפילו לאחרי השתדלות רבה לא תהי מסוגלה כי אם לספינה הכי קטנה וכולי, סיכויים חשובים שחשבון זה ישפיע עליהם עכ"פ למעט ההתערבות שלהם. ובהמשך לשיחתי עם מר בענין דומה לזה, הרי השתדלות בכיון האמור אינה דורשת מאמץ כל כך כמו ההפצצות וכולי, ואפשר לעשות הדבר באופן שלא להתגרות במי שאין כדאי להתגרות בו, ולא עוד אפשר שייעשה על ידי "אחרים".

* * *

צער מהחלטת הממשלה לא לאפשר ישוב יהודים בחברון

ב"ה, ג' תמוז, ה'תש"ל

ברוקלין, נ.י.

מר אליעזר שי' לבנה

שלום וברכה!

מאשר אני קבלת מכתבו.

ולנקודה העיקרית אשר בו, בנוגע לחברון והתנחלות בה, לפלא קצת אשר אף שנמצא מר על אתר כנראה לא ידוע לו אשר מראש ולכתחילה לא הסכימו ע"ז ולא נתקבל ענין האמור אצל חלק חשוב מאותם הקובעים ענינים אלו בארצנו, ואלה התומכים בהם הלכו ורבו, ולאחרונה כנראה ידם על העליונה והולכת ומתגברת. במילים אחרות, כנראה שכל הענין איננו מעשי כלל, אלא שבעקבות המצב והיחסים בין המפלגות ובתוך המפלגות לא ברור באיזה סגנון ובאיזה אופן יבטלו הדבר. אבל כאמור אין זה אלא בנוגע לצורה החיצונית של הביטול ולא בנוגע לענין עצמו.

"קראתי ואין עונה"

אין כוונתי לפרסם דברים אלו, שהרי א) אין עניני להלחם בממשלת ישראל בדברים כאלו אפילו באם היו סיכויים טובים לתוצאות; ב) בדרך הטבע ובהמצב הפוליטי בארץ ישראל כעת, אינני רואה כל סיכויים שתכנית ההתנחלות בחברון תבוא בפועל, על כל פנים בעתיד הקרוב, והלואי שאתבדה.

מובן כאב הלב וצער העמוק על הנ"ל, שבטוחני שזהו צערם של רוב מנין ורוב בנין של עמנו בני ישראל בכל מקום שהם. אבל למרבה הצער לא זהו הקובע כמה וכמה ענינים חשובים. ועד כדי כך שנעשו בזה דברים שלא הי' בהם כל צורך כלל וכלל ונוגעים בכבוד עם ישראל ועוד יותר וכו'. ולדוגמא בענין חברון עצמו:

עד עתה לא קבלתי ביאור, על כל פנים קצת ביאור, מה הי' ההכרח להחליט בפומבי בישיבת הממשלה ולפרסמה וכולי שמדובר ע"ד חברון, אשר ירשו בעוד זמן בנין דירות בשטח הסמוך לחברון; במלים אחרות הכרזה בשם כל העם היושב בציון אשר בחברון עצמה אסורה דירת בן ישראל! ומובן הטעם - כי שייכת היא לאלה היושבים בה עתה, ובסגנון התנכ"י "רצחת וגם ירשת", שהרי על ידי רציחה כפשוטה גורשו בני ישראל מעיר האבות. וה"נחמה" שבהחלטה האמורה, כפי שהביאו לי הבשורה ע"ד הנצחון הגדול בהחלטה זו, שהחליטו סוף סוף ליישב יהודים מחוץ לחברון, הרי מלכתחילה ידעו שגם בזה זקוקים יהיו לקבל אישור מכמה מעצמות, ובעיקר מוואשינגטון והסטייט דפארטמנט (משרד החוץ), אשר מנהגו הוא שכל הויתורים מצד ישראל מתקבלים תיכף ומיד ואין שייך בזה חזרה וחרטה, מה שאין כן תביעות ישראל דנים בהן בשקו"ט ארוכה וכו' וכו'. והרי יכלו לעשות זה בחשאי - וכמו בירושלים - ולא לקבוע ולפרסם האיסור שבחברון ומטעם כל השרים!

שאלתי שאלה האמורה לפני כמה וכמה שבועות, וכן"ל עד עתה לא קבלתי שום הסברה. ואין להאריך בדבר המצער.

* * *

שלום אמיתי בארץ – לא ע"י נכונות לפשרות וויתורים מרחיקי לכת

ב"ה י"ח מנחם אב התש"ל

ברוקלין נ.י.

מר ארי' שי' שרון

שלום וברכה:

בתודה הנני מאשר קבלת מכתבו מה-16 לאוגוסט, ומפני חשיבות הענין ודחיפותו ממחר אני לענות עליו ובפרט לסיום מכתבו.

כפי שיחתנו כאן, לדעתי מקומו של כ' הוא בצה"ל ושם בעזר ה' מצליח ויצליח, וכמובן שזהו נוסף לתעלת הרבים, כוונתי לעם בני ישראל עם הקדש היושב בארץ ישראל ארץ הקדש, אשר ברכו ה' והצליחו להגן עליהם על ידי כשרונותיו ליגיעתו ומרצו וכו'.

שלכן וכפי שדברתי עם מר בהיותו כאן, בודאי ובודאי שעליו להמשיך במשרתו ובתפקידו הכי אחראי. ותקותי חזקה אשר באם אפילו נמצא מישהו שיחסיו עם מר צריכים שפור ותיקון מאיזה סבות שתהיינה, סוף סוף גם זה יודה על הרציניות של מר, רגש האחריות שלו והתמסרותו לתפקידו ועד שחי בו.

על פי האמור מובנת דעתי גם כן שאין כל סברה ח"ו שיפרוש מר לענין אחר, ועל אחת כמה וכמה לא בזירה הפוליטית, כולל משרת שר וכיוצא בזה, שאין זה תפקידו ולא בזה ינצל הכשרון והידע שלו, ואדרבה ואדרבה.

בהמשך לזה הלוואי שגם מר עזר שי' ויצמן לא היה פורש מהצבא, ואף שעל פי השמועה גרמו לו עלבון ולא קיימו הבטחה וכולי וכולי. הרי אין טעם להסברה אשר כיון שמישהו עשה עולה נגדו לכן יזיק את עצמו. והרי פרישתו מן הצבא גרמה היזק לעצמו נוסף על החסרון שכנראה נגרם להצבא על ידי אי ניצול של ידיעותיו וכשרונותיו, הדברים אמורים אפילו באם הי' נשאר בממשלה, ועל אחת כמה וכמה כפי שהתפתחו העינינים לאחר זה.

אין עניני להתערב בעניני צבא וכיו"ב, אבל בכלל מוזר הדבר אשר באם ירצה חייל פשוט שהשקיעו בו חינוך צבאי של חדשים אחדים, לעזוב את הצבא, הרי זה נחשב ובצדק

"קראתי ואין עונה"

לפשע חמור ודווקא אלוף וכיו"ב שהשקיעו בו חינוך בדרגה הכי גבוה ומרץ וכסף וכו', אם הוא רוצה לעזוב הצבא הרי מניחים זה לשיקולו הפרטי, אפילו באם אומר בפירוש שטעמיו הם פרטיים, ואפילו כשברור שעל ידי זה יפסיד הצבא ובמילא המצב הבטחוני בכלל!

האמור הוא בתור מאמר המוסגר. אבל בנוגע למר, שכתוב לעיל, אין לי כל ספק וספק ספקא שתפקידו והצלחתו הוא דווקא בצבא, ובפרט עתה שנמצא בדרג גבוה וחיוני בנוגע למצב בכל הארץ, ובמה נחשב באם קשור זה באיזו אי-נעימות או חיכוכים וכולי לגבי תועלת הרבים והגנה על הרבים.

כל הנ"ל הוא אפילו במצב העכשווי, אבל אף שאינני פסימיסטי בכלל, הרי אין להתעלם מן המציאות שבאם ח"ו ימשיכו העניינים באופן טבעי, הרי מתחזק ומתבצר המצב של צד השני מעבר לתעלת סואץ, אשר בודאי למרות כל המחאות באופן רשמי מנצל האויב כל יום להגברת הכוח, הבאת נשק הכי יעיל וכולי, שהרי אין כל ספק אשר ארצות הברית לא תכנס למלחמה עם מועצת הברית בשביל זה, ואשר לתביעה ולצעקה היתכן שלא עמדה בהבטחתה (שלכתחילה איש לא האמין שלא ינצלו הפסקת האש על אחת כמה וכמה שלא האמינו בזה חברי הממשלה בא"י ובארה"ב, או בברית המועצות וכולי, וכפי שהיה לפני שלוש שנים, ולפני י"ד שנה, ולפני זה כמה פעמים) - ימשיכו ויתחבר הטענות ככל האפשר, ואחרי כן יחליטו סטאטוס קווא כפי שהוא בסוף הדין ודברים, שמזה מובן שבכל המשא ומתן ע"ד תנאי שלום - לאחרי שהצד השני התבצר וכולי - הרי בצד הישראלי תהי' ידו על התחטונה, כיון שהמצב הבטחוני השתנה מן הקצה על הקצה מיום הפסק האש עד יום סיום המשא ומתן ע"ד התביעות והתנאים וכולי.

וחוששני לומר - ואפשר אין זה חשש אלא אדרבה מעין תקוה - אשר כפי שהי' בתחילת מלחמת ששת הימים יעשה הצד השני צעד טפשי שיכריח לבטל הפסקת האש, ויעשה ה' עוד הפעם נסים ונפלאות שבמשך זמן הכי קצר לאחרי ביטול ההפסק וחידוש ההגנה - שהדרך היחידה לזה היא התקפה - יפעילו כל הכוחות לא באופן חצי-חצי כפי שהי' עד עתה, כי אם הגנה אמיתית, ואז יש תקוה אשר תופסק האש באופן של קיימא ויבואו סוף סוף לידי שלום; ולא כמו במצב העכשווי אשר כאמור לעיל היא הדרך המובילה ישר לחידוש מלחמה ר"ל אלא שבתנאים גרועים בהרבה ובהרבה משאר התנאים ביום הפסק האש.

הארכתני בהכתוב בקשר למה שמר כותב אשר מה שכתבתי ע"ד התעלה וכולי כבר עבר זמנו, כי חוששני לומר שבעוד זמן לא ארוך יהי' ענין האמור עוד הפעם אקטואלי, והלואי שלא אהי' צודק בהערכתני זו ואתבדה, אף שלדעתי לפי מהלך הרוחות עתה בדרך הטבע אין זה נראה.

נעם לי להודע מידידנו מר ש.מ. שי' אשר השלום למשפחת מר והשלום לו, ויהי רצון אשר סוף סוף נתבשר על דבר שלום אמיתי בארץ, שבודאי אין הדרך לזה על ידי גילוי סימני חלישות ונכונות לפשרות וויתורים מרחיקי לכת, כפי הנוסח שמדברים עתה ועד שמתפרסם זה בכל העתונות; כי אם אדרבה, כפתגם הידוע, שבאם רוצים באמת בשלום צריכים להראות שמוכנים גם לההיפך בכל התוקף ובתנאים טובים.

* * *

העומדים בתוקף על שמירת הארץ, צריכים לעמוד בקו ההשפעה

ב"ה, י"ג אלול, ה'תש"ל

ברוקלין, נ.י.

מר יוסף צ'חנובר

שלום וברכה!

. . . בטח הי' יחסי לשאלה האמורה אותו ושהוא עכשיו - גם לפני כמה וכמה שבועות, אבל עכשיו - ביתר שאת, ועל אחת כמה וכמה שכן היא דעתי בהחלט בקשר עם המצב בהווה, שדרוש ביותר שלא יהי' כל זיעזוע, אפילו זיעזוע קל, במסגרת המנגנון הבטחוני. ובפרט כפי שסיפר לי מר בביקורו כאן ומרמז על זה גם במכתבו זה, שעומד הוא בקשר הדוק עם העומדים בראש. ואם בעבר הלואי והיו אוחזים בקו תקיף יותר ולא היו מקבלים דעת הפשרנים והמוותרים, הרי בודאי שכן הי' צריך להיות עתה שכבר נוכחו בזה אפילו (על כל פנים חלק מ)הפשרנים, ולמרות זה ניכרת גם עתה נטי' מכמה אנשים שיש להם השפעה להמשיך בויתורים ובתחנונים וכו' (אף על פי שנוכחו שכל הצעה של פשרה מתפרשת בכל קצוי תבל כסימן מובהק לחולשה, ותיכף ומיד מביאה להתקפה עוד יותר), אי לזאת הרי מוכרחת עוד יותר נוכחות כל אלה התומכים בקו האמור בתפקידים שיש להם השפעה בשטח זה, ובפרט אלה שיש להם השפעה ישירה. והרי תקותי אשר מר הוא מאלה

"קראתי ואין עונה"

שתומכים בלבב שלם בסמכות עם ישראל שכדאי הוא לבטוח עליו, על אחת כמה וכמה צור ישראל הוא ה' יתברך ויתעלה, אשר בסגנון הכתוב עיניו בארץ הקודש (ובעם קדש בכל מקום שהם) "מראשית השנה ועד אחרית שנה", ומתהלך בקרב מחנה ישראל להצילם ולתת אויביהם לפנייהם. ובודאי אשר לדכותי דמר אין כל צורך בביאור נוסף לעמדתי בהאמור.

* * *

לאחר הטעות בחברון, יש לעמוד בתוקף שירושלים לא תחולק לשני הדתות

י"ג חשון תשל"א

הנני לאשר קבלת מכתבו, אף כי באיחור זמן.

ולאחר בקשת סליחתו אחזור עוד הפעם בנוגע לחברון. ולפלא הכי גדול מיהו זה ואיזהו אשר באופן בלתי רשמי אמר למר אחרת. וכפי שכתבתי במכתבי הקודם, אמירה בתקופתנו זו, אפילו כשנאמרת באופן חגיגי ורשמי וכו' כבר הורגלו שזה אומר רק מעט או לא כלום. ומה שמכאיב ומצער ביותר בנוגע לחברון הוא שלא הסתפקו באמירה בעלמא, ואפילו לא בכתיבה בעלמא, כי אם דווקא בצורת חוק, ועוד שנתקבל פה אחד ועל דעת כל שרי הממשלה.

לכתבו של מר שאמרו לו שהדירות שיבנו הרי זה במרחק 10 דקות ממערת המכפלה, תמהני השייכות להבעיה אודותה אנו דנים, והיא האם ישנו חוק ממשלת ישראל האוסר על יהודי לבנות דירה בחברון? ומה שקבעו מקום מחוץ לחברון במרחק של 10 רגעים או פחות ממערת המכפלה, הרי אין זה משנה כלום.

עוד נקודה להוסיף בעניין, וזהו היסוד ליחס השלילי גם להסעיף בחוק האמור שיבנו דירות מחוץ לעיר חברון, והוא בכמה פנים: (א) קבלת סעיף זה, הרי זה באופן אוטומטי מחייב קבלת כללות החוק, וד"ל; (ב) הדגשה בבניית דירות דווקא מחוץ לעיר, כשל המשתתף בבניית דירה חוץ לעיר, כשל המשתתף בבניית דירה חוץ לעיר, כשל המשתתף בבניית דירה חוץ לעיר גם הוא נותן ידו להדגשה האמורה; (ג) אלה הרוצים להשקיט דעת הציבור ולהרדימו ברמיזה או בלחישה שזהו על דרך שקרה בנצרת, שעל ידי שהתיישבו יהודים מסביב למושב הערבי סוף סוף העתיקו הערבים משם וכו' - אין זה בדומה כלל וכלל לחברון מכמה טעמים, ומהם שני

טעמים עיקריים, ראשית, ישוב הערבים בחברון מבוסס הוא, וכפי השמועה הם בערך 50,000 איש, עם כל הנוחיות וכו', שבהדירות הנבנות מסביב לא יהיה באופן כזה לא בכמות ולא באיכות; זאת אומרת, שאין כל תקווה אפילו באם היה רצון כזה אצל אלה הקובעים את הקו (שלעת עתה אין רצון כזה כלל וכלל) שיקרה בחברון מה שקרה בנצרת. והשנית, כאן ישנו חוק רשמי שנתפרסם בכל העולם כולו, וכן"ל.

אף שכבר כתבתי, אבל מפני רציניות העניין אכפול עוד הפעם, שכדאי להזעיק דעת הציבור בעוד מועד שלא ימסרו את ירושלים עיר קדשנו לשתי הדתות וגם להבדיל וכו' וכו' לדת ישראל, כי אם שבאופן רשמי מצהירים שירושלים אינה בסוג הדיון, הרי לצערי הרב ולבשתנו החיפוש עתה הוא למצוא נוסח שלא ירעיש את דעת הציבור של בני ישראל בארץ הקודש, לכסות על המציאות שימסרו ירושלים העתיקה (כמובן מטעמי צדק ודימוקרטי' ויושר וכו') לשלשה בעלים. והלוואי שהרעש עתה יקראני הרעה בעוד מועד ולא יבוא הנ"ל ח"ו וח"ו לפועל אפילו לא תחת מסווה שיד השלושה שווה בזה, או שהמטרה תהיה משותפת וכיו"ב וכו' וכו', וככתבי, עדיין לא באו לידי מסקנא מהי הנוסחא שלא תשנה את המציאות המבהילה האמורה וביחד עם זה תתן האפשרות לבעלי התעמולה להדגיש שזה "הישג", מעין ה"הישג" דהפסקת אש ע"י התעלה לביטחון עם הקודש בארץ-הקודש (שע"י "הישג" זה בטלו במחי יד ברגע אחד כל ההישגים של צה"ל על גדולת תעלת סואץ) ומעין ה"הישג" של החוק האיום בעניין יהודי מיהו, שלפיהו גיור כשלוחו ועל ידי מישהו מבלי הבדל נעשה יהודי ושזהו הישג לדת ישראל וכו' וכו', וכדאי בזיון וקצף וצער וכאב לב.

בכבוד ואיחולים אשר סוף סוף אוכל ויוכל גם מר לבשר בשורות טובות על דבר השגים אמיתיים.

* * *

"קראתי ואין עונה"

המצב הקשה בירושלים העתיקה

ב"ה, כ"א חשוון, התשל"א

ברוקלין, נ.י.

הרה"ג והרה"ח הו"ח אי"א נו"נ

עוסק בצ"צ צמ"ס וכו' רש"י שי'

שלום וברכה:

לכתבו של כת"ר אודות דברי בנוגע לירושלים עיה"ק תובב"א, שאמרו לו אשר להד"ם, הלואי שיהי' כן. אבל לצערי אין המצב בהוה כלל וכלל כמו שלהד"ם, ומה שמגדיל יותר את החשש הוא שמרדימים דעת הקהל והציבור - ובנוסח הידוע - טענו חטין והודה לו בשעורין, וגם על זה הזהרתי בדברי ע"ד הענין, אשר להוי ידוע שהעיכוב עתה הוא רק שימצאו נוסחה שתשביע רצון העולם-גולם, והפוליטיקאים כדרכם בהשיטה אשר עולם-גולם זהו רובא דרובא של כל אלה הנמצאים מסביבם. וכמה נוסחאות כבר המציאו, ביניהן זו שהזכרתי שתהי' (לא קרית מלך רב, כ"א "קרית שלשה מלכים"), וכיון שאין מלך בישראל ואיש כל הישר בעיניו יעשה שהרי חיים אנו במשטר דמוקרטי - "שלשה שותפים" ובסדר לפי הכמות, שהרי זהו המכריע בדמוקרטי: הנוצרים, המושלמים וכו'. [אמש נתחדשה ונדפסה בעתון הכי חשוב כאן - TIMES נוסחא חדשה - לקוחה מדבריו של שר החוץ בשם כל הממשלה - שבתרגומה לעברית הוא ש"רצון" הממשלה הוא קונטרול פוליטי של ירושלים, ולא לוותר על המקומות שבהם תלוי הבטחון כמו רמת הגולן, כן נקודות מסוימות בגדה המערבית של הירדן". וד"ל].

ויהי רצון, שבהתקרבונו לחדש הגאולה, חודש כסלו, ניגאל ועוד קודם ביאת משיח צדקנו מהמתיוונים בתקופתנו זו, ועל ידי יפוצו מעינותך חוצה, ענין ותוכן חג הגאולה די"ט כסלו, הרי תומ"י ידליק כל אחד ואחד נרות בשמן טהור דוקא שלא נגעה בו אפילו יד עכו"ם ואפילו לא הסיטו, להאיר בבת אחת את הבית ואת החוץ, ובאופן דמוסיף והולך מוסיף אור.

(1) = רבי שלמה יוסף זיין.

מאחר שהחזירו את השטחים – כבר א"א להתחרט

ב"ה, מוצש"ק ויקרא, ה'תשל"א

ברוקלין, נ.י.

כבוד הו"ח אי"א נו"נ בחור מעם ומורם מעם ודורש טוב לעמו

בעל מדות תרומיות ענף עץ אבות מו"ה שניאור זלמן¹ שליט"א

שלום וברכה!

. . . אף שמנהגי לא לערב את כ' בענינים הבאים להלן, וכמוזכר ג"כ בדיבורנו כאן – מצאתי לנכון, בתור יוצא מן הכלל, לכתוב הבא לקמן, כיון שדברי בזה באו בהמשך לאחד הנושאים בשיחתנו ועליו אכתוב –

סיכום הנדבר בזה בהתוועדות ש"ק זו וכן יומיים לפני זה בשיחה עם מר מ.ב. שי¹:

שאלוני מהי הסיבה אשר לאחרונה הפסקתי לדבר ע"ד שלילת החזרת השטחים המשוחררים, אף שלפני זמן כן דברתי בזה וכמה פעמים –

עניתי שהסיבה פשוטה, כי נשתנה המצב בעיקרו. דברתי בזה כל זמן שהי' הענין מעשי והייתה אפשרות לא להחזיר, וקויתי שאולי ע"י דיבורי [בחשאי, וכשלא הועיל – בפומבי] אתרום להכרעת הדעה של אלו האומרים לא להחזיר (ובמילא יעמידו את ואַשינגטון וכו' בפני עובדות – יקימו ישובי קבע אזרחיים בשטחים וכו'). נצחה הדעה – להחזיר (ונתפרסם בין או"ה והותחל הלחץ). וכמו שאמרתי לפני כו"כ שבועות – ה"ז כבר לאחר ההחלטה להחזיר, ושאַרם-אל-שייך – בחכירות וכיו"ב. ועתה כבר אין היכולת לחזור בה – מפני הלחץ (לפי ידיעותי ממקור (שע"ע הי') נאמן בהחלט, לא יסכימו בואַשינגטון בשום אופן למלחמה ואפילו לחשש של מלחמה במזרח התיכון, ולא ימנעו גם מהפסק הספקת נשק ועזר בכלל – וכבר המציאו "תירוץ" שאין זה לחץ ח"ו, כ"א העדר וסיוע והשתתפות בפעולה שאינה לרצונם – ואז אין אפשריות להחזיק בשטחים וכו'. ובוושינגטון מבינים זה). וכשאין תועלת ואין זה מעשי – אין מקום לדבר עד"ז [. . .]. נוסף על האמור מכבר – שדיבור בהאמור יכול לפגוע מהמו"מ לקבל עזר מאַקסימאלי עבור ההחזרה. ועוד, כיון

(1) = שז"ר.

"קראתי ואין עונה"

שעתה אין ענין דסכנת נפשות אלא להגדיל העזר כנ"ל - אסור לסכן נפשות דאנשי הצה"ל עי"ז.

אבל בטח [באם ח"ו תתעכב ביאת משיח צדקנו] כשיבוא זמן הבחירות יזכרו בנ"י מי הם אלה אשר תיכף ומיד לאחר הנצחון המפליא של מלחמת ששת הימים התחילו במו"מ איך להשתחרר ולהפטר משטחים המשוחררים.

(ובפרט שבאם, ר"ל, הנסיגה דשנת 1971 תביא לתוצאות דומות להנסיגה דשנת 1956 - ויזדקקו עוה"פ לנצחון מפליא, הנ"ל ירצו לאחרי הנצחון להתחיל עוה"פ במו"מ דומה וכו')

וידעו מי הם אלה המאמינים - וגם בנוגע למעשה בפועל - בשלימות ארץ הקודש ובשלימות גוי קדוש ובשלימות תורתנו הקדושה.

* * *

הפרת ההסכם מצד המצרים

ב"ה, ג' אלול ה'תשל"א

ברוקלין, נ.י.

לכבוד מר אהרן שי' יריב

שלום וברכה!

הפתעה נעימה היתה לי לקבל מכתב מר לאחרי הפסקה ארוכה כל כך - אף שכמובן דרשתי על דבר שלום מר והנעשה עמו ואת חבריו שיחיו אצל ידידנו בארץ הקודש.

ויהי רצון שיהי' מכתב זה גם כן התחלה טובה לתוכן טוב במכתבים הבאים מכאן ולהבא.

ולעיקר מכתב מר - על דבר ההסדר חלקי - תמהני קצת שסגנון המכתב נותן מקום להערכה שכאילו כל הענין תלוי בספק ויש מקום לדון לחיוב או לשלילה בכללות הדבר. והרי ידוע בחו"ל ובודאי ידוע זה למר ולדכוותי', אשר המדובר במצב ההוה הוא רק בנוגע לפרטים ולהזמן ומה יקבלו תמורת זה וחלף זה וכו'.

וכבר אמרתי בהזדמנות מתאימה, אף כי כמובן שלא על מנת לפרסם, אבל בשיחה עם אלה שעל דרך הרגיל קוייתי שימסרו חוות דעתי גם לחוגי מר ולהקרובים עליו, והוא, אשר בסגנון הרגיל במשפט העברי המצב הוא "תחילתו ברצון וסופו באונס". כוונתי, שאף שלפני שנה ועל אחת כמה וכמה שנתים הי' הדבר תלוי כולו ברצון ישראל, האם לסגת מהתעלה או להשאר שם וכו', הרי ההתחלה תיכף לאחר מלחמת ששת הימים בהודעה "לכל המעונינים" שמוכנים להחזיר השטחים הכבושים (וכנראה גם בזה הי' דיוק לשלול הביטוי "שטחים המשוחררים"), הודעה שנכפלה בהזדמנויות רבות ביותר ושונות, ומה שאולי חשוב עוד יותר, הזהירות שלא לסתום את התעלה באופן שיודרשו שנים רבות לפתיחתה - הרי הי' כל זה בבחינת הצהרה גלוי' וברורה שמזמינים לפתוח את התעלה. ופשוט שלא עלה על דעת איש מעולם שימסרו את הבעלות על התעלה לישראל, ולא לארצות הברית, אלא שהי' מקום לספק האם ימסרו הבעלות למצרים לבדה, או למצרים בצירוף בעל בריתה בריה"מ, או למצרים בתור גרורת בריה"מ.

וידוע ג"כ לכל מתחיל בהנדסה שמה שהי' כתוב בעתונים אחדים שאי-אפשר להרוס התעלה או לסתום אותה כדבעי - אין לזה שחר. ובפרט שאורך התעלה הוא 100 ק"מ ויותר, ובגדה המזרחית שלה הרי לא היו משקיפים וכו' כל הלילות.

מתחזק הרושם הנ"ל ביותר כשנודע לכל מעוניין בזה שלמרות שתיכף להפסקת האש, וביממה הראשונה ממש, הביאו לגדה המערבית טילים חדשים והמשיכו בזה במשך כל הזמן, מבלי כל תגובה מישראל (פרט למחאות בדיבור, שמתחילה לא היו סיכויים כלשהם שישנו המצב, כי אם לכל היותר - שעל ידי זה יקבלו מארה"ב קצת נשק יותר, ובכל אופן הרבה פחות מהנשק המוכא בתכיפות לגדה המערבית).

מכיון שהפער בין הכוחות הי' הולך ופוחת, ובשום אופן אי אפשר הי' להדביק את כמות ואיכות הנשק מבריה"מ במדה ובמשקל הנשק מארה"ב, הרי כאמור לעיל, מה שהתחיל ברצון הפך לאונס על ידי הפעלת לחץ מכל הצדדים, כולל הידידים כביכול, עד שהמצב בחצי שנה האחרונה ואולי עוד לפני זה הוא שעתה כבר אין ברירה. ובודאי ידוע גם למר שאין זקוקים לענין הנקרא לחץ (בלשון הדיפלומטי) מארצות הברית, כי אם הפסקת אספקת נשק וממון ותו לא.

"קראתי ואין עונה"

מה שמצער ומכאיב עוד יותר הוא אשר למרות שכבר הי' מצב דומה בעבר, ופעמיים, הנסיגה מהתעלה בשנת 1956 וההודעה ב-1967 שמוכנים להחזיר שטחים "הכבושים", ולא השיגו שינוי מהלך הרוח של המצרים ולא מהלך הרוח של בריה"מ ואפילו לא מהלך הרוח של ארה"ב - לטובת ישראל, ורק נתפרשה עמדה זו כחולשה ברוח על כל פנים של אלו הקובעים הקו בישראל ביחסי' עם מצרים, עם הערבים בכלל, וכן עם ארה"ב ובריה"מ - והרי בעולמנו שאינו עדיין עולם האמת והצדק והיושר, חולשה מזמינה לחץ ולא רגש של רחמנות שיביא למעשים בממדים ממשיים ומחליטים - הנה למרות כל זה ממשיכים בקו האמור ולמרבית הצער והכאב לא רק בדיבור אלא גם במעשים, ומנסים להשקיט דעת הציבור על ידי הסברות מוזרות. ולדוגמא, שישנם לישראל כמה ידידים מבין ממשלות אומות העולם, או שכיון שישראל עזרה למדינות באפריקה בכמה שטחים, ישתפו פעולה על כל פנים בהצבעה באו"ם שמצרים תגרש את בריה"מ, ועד להסברה שנשמעה לאחרונה - ולאחר בקשת סליחת מר בזה, כיון שהבא להלן התפרסם בשם החוגים הצבאיים - שכוח צה"ל הוא עתה גדול בהרבה מאשר הי' במלחמת ששת הימים. ואף שכמובן הצהרה זו אמיתית היא כשלעצמה, אבל הרי אין לזה כל שייכות למצב הדברים, שהרי מה שנוגע הוא המאזן בין כוח הצה"ל עתה - כלפי הכוח הנמצא מעבר לתעלה עתה ולא כפי שהי' כוחו של הצד שכנגד לפני שלש שנים. והן ידוע שגרוע המאזן עתה בהרבה מאשר הי' ב-1967, גרוע בהרבה גם בכוח אדם, שהרי אנשי צבא בריה"מ הנמצאים עתה במצרים רבים הם כמה פעמים ככה, בכמות ועוד יותר באיכות, ממה שהיה ב-1967.

אמת שקרה נס ומצרים מפני טעמים שאינם מובנים כלל עדיין לא חתמה על פיסת נייר, פיסה שתוכנה תנאים שאיש אינו מקוה שיקיימום, ובמילא המצב תלוי ועומד. אבל כנ"ל צריך עיון גדול האם זה מחזק את המצב בגדה המזרחית של התעלה או את המצב בגדה המערבית של התעלה.

בטבעי אינני פסימי, ומובן אשר רצוני הוא למצוא פרטים המשמחים בשינוי המצב משנה לשנה. אבל למרות הרצון החזק אסור לאדם לרמות את עצמו באיזה ענין שיהי', על אחת כמה וכמה בענין רציני כהאמור.

ולסיים בדבר טוב, הרי מה שראיתי שינוי לטוב הוא בנוגע למצב הפנימי במדינת מצרים והערביות והיחסים שבין אחת לחברתה. ואם יש לזה שייכות עם השיחה שהיתה

בינינו בעת ביקורו של מר כאן בנוגע להאמור, הרי זכות גדול הוא למר בהשפעתו בכיוון האמור, וגם בזה בודאי ידוע למר יותר ממני על דבר גודל החשיבות שבדבר.

אסיים מכתבי מעין הפתיחה, אשר יהי רצון שתוכן מכתב מר הבא יהי' משמח בהענינים הכתובים לעיל ובכלל, ויוכלל גם זה בברכת השנה טובה ומתוקה הבאה עלינו ועל כל ישראל לטובה, כנוסח המוסרתי של ימי חודש אלול שמאחלים איש לרעהו כתיבה וחתימה טובה לשנה החדשה, שחודש אלול הוא הכנה מתאימה לזה.

בכבוד ובברכה ובפ"ש חבריו שליט"א ואסיר תודה אהי' למר באם ימסור גם להם איחולי לשנה טובה ומתוקה.

נ.ב. מובן שברשות למר למסור תוכן מכתבי זה למי שימצא לנכון, ובודאי אקבל על כל פנים תגובת מר על התוכן, ותודה מראש.

ארשה לעצמי, כיון שנגע מר בשאלה של ההסדר חלקי, אולי יכול להסביר לי תמיהתי גדולה זה כשלש שנים, והיא, שלאחרי שידוע ומקובל אצל כל המומחים בלי יוצא מן הכלל, שבתקופתנו הגנה בשיטה כמו קו מאג'ינו וכיוצא בזה, זאת אומרת לסמוך על ביצורים ועל נוכחות פלוגות צבא "מצומדות וכבולות" בבנוקרים וכו', לא זו הדרך כלל בתקופתנו תקופת הסילונים והצנחנים וכו', ובפרט כשהחזית אורכה כמה מאות ק"מ (בצירוף החזית דהתעלה והחזית דים התיכון), כי אם רואים את כח הצבא בניידות שלו ובהכשרון להזיזו ממקום למקום בזריזות וכו'. והדברים אמורים אפילו כשישנן כמה נקודות אחיזה בנוף הטבעי, הרים וגבעות וכו' בהעורף של הקו, על אחת כמה וכמה כשנמצאים במדבר. ואפילו כשהקו הוא בעובי של כמה ק"מ, הרי המינימום של ההסדר חלקי בודאי שהוא יותר מעובי הקו. ובכל זה השקיעו הון רב ומרץ עצום בקו הגנה זה.

אמנם הי' בזה גם תועלת פסיכולוגית להציל את הנמצאים שם משעמום, בעי' רצינית ביותר במצב כזה, אבל אינו מסתבר לומר שזה הי' הפקטור המחליט בדבר.

ובאם מותר למר לגלות הטעמים ונימוקים שבדבר, תודתי נתונה למפרע באם יכתוב לי גם בזה ובפרטיות המתאימה.

* * *

"קראתי ואין עונה"

שלילת הנפת דגל ירדן בירושלים

ב"ה, אסרו חג השבועות, ה'תשל"ו.

ברוקלין, נ.י.

שלום וברכה!

לאחרי הפסק ארוך - אף שבינתיים שאלתי עליו ע"י ידידינו המשותפים, נתקבל בימים אלה ספרו ירושלים במצור. ות"ח על שימת לבכו לשלחו לי. ואף שלא הי' הזמן גרמא לעיין בו כראוי, לא רציתי לדחות האישור.

והעיקר שהוא דבר בעתו, שהרי ידוע לכב' מצב ירושלים כמו שהוא עכשיו, שאף על פי שהמצור שהוא כותב עליו הי' - בחיצוניות - חריף יותר משהוא עכשיו, אבל לא כן מבפנים. וכמדובר כמה פעמים בארוכה, כי לגלות ב' פנים: הא' כאשר יהודי נמצא בתוך הגלות, ואף על פי כן יכול להיות בקומה זקופה, והב' כאשר הגלות נמצא בתוך היהודי, שמבחוץ לכאורה אין הגבלות, אבל בפנים גדול השיעבוד.

שלכן, אף על פי שבטוחני שעושה בלאו הכי, בודאי יוסיף בפרסומת ספרו, והעיקר בהדגשה שאינו רק עניין שהי' נוגע אז, אלא שמזה הוכחה ברורה איך צריכה להיות הגישה עכשיו, ולהרעיש דעת הקהל לשלול כל קא סלקא דעתך שרוחשים בחוגים מסויימים שיהי' דגל ירדן מתנופף על מקום קדש הקדשים ושיהודים ימסרו אותו במו ידיהם, הי' לא תהי'.

ויהי רצון שהרעש האמור יפעל שלא יעשו מזה ענין מפלגתי וכו'.

ואף-על-פי שבודאי יודע מזה, אבל לגודל חשיבות העניין אוסיף שהדיעה המבהילה הנ"ל כבר חדרה "לחלונות הגבוהים", ומן הצורך להשתדל בכל תוקף לבטל הדבר מעיקרא.

בכבוד וברכה

* * *

ארץ ישראל – נחלת עולם לעם ישראל

ב"ה, ערש"ק פ' בראשית, תשל"ז

ברוקלין, נ.י.

לכבוד מר נתן שי' ילין מור

שלום וברכה!

. . . בטח אין כל צורך בהסתייגות שאין הכתוב לעיל מחייב לומר שהאידיאלים של שנינו הם שוים במאה אחוז, אבל נוסף אשר המדובר הוא לשיטתו, תקותי חזקה אשר בנקודה הפנימית, זאת אומרת שארץ ישראל הקדושה היא נחלת עולם של עם ישראל קדוש, דעתנו אידנטית, על פי מה ששמעתי בנוגע למר וחבריו, ונתחזק רושם זה אצלי עתה עוד יותר בקראי בספרו, אף כי לא בעיון הדרוש.

(נדפס בכפר חב"ד גליון 991)

* * *

"השואל – מגונה"

ב"ה, כ"ב טבת, ה'תשל"ז

ברוקלין, נ.י.

הרה"ג והרה"ח וו"ח אי"א נו"מ נכבד ונעלה איש המעלה

הרב מאיר יאודה נ"י גץ

שלום וברכה:

. . . תשואות-חן על הפסק-דין המצורף במכתבו בנוגע לג' "שאלות" המפורסמות. והוספתי מירכאות לתיבת "שאלות", לאחרי שאמרו חכמינו ז"ל שהשואל הוא מגונה בפס"ד ברור בזה וצ"ל מפורסם וידוע לכל מצוה בגדול וכו', אלא שבחושך כפול ומכופל בגלותנו זה גם בזה צריך להיות פרסום נוסף וחדש.

(נדפס בכפר חב"ד גליון 991)

"קראתי ואין עונה"

שלום ללא חרב של שלום

ב"ה, י"ג ניסן, ה'תשל"ז

ברוקלין, נ.י.

לכבוד מר שמעון שי' פרס

שלום וברכה:

הנני להביע לו בזה תודתי הלבבית בעד שימת לבכו ומירב ברוכותיו בקשר עם יום ההולדת. וברכה אשיבנו בדברי חכמינו ז"ל כל המברך מתברך מאת ה' מקור הברכות שתוספתו מרובה על העיקר.

יברכהו ה' ואת כל אשר לו בכל המצטרך, ובפרט בהצלחה מרובה במילוי תפקידו הרם והכי אחראי.

ויהי רצון אשר בקרוב ממש נזכה כולנו יחד לקיום היעוד ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד גו' וחרב לא תעבור בארצכם ("אפילו חרב של שלום" - כגון משקיפי האו"ם) גו' ועד לסיום וחותם ברכת אדון הנביאים: וישכון ישראל בטח גו' אשריך ישראל מי כמוך עם נושע בה' מגן עזרך גו'.

בכבוד ובברכה לחג הפסח כשר ושמח

(נדפס כפר חב"ד גליון 991)

* * *

לא תחנם ואיסור החזרת שטחים

ב"ה, כ"ה תמוז, תשל"ז

ברוקלין נ.י.

הו"ח אי"א נו"נ עוסק בצרכי ציבור רב פעלים וכו'

הרב משה שי' בוצ' וקו מאנטרוי

שלום וברכה!

(א) לא תחנם - בתוקפו גם עתה על כל "שעל" שבגבולות אה"ק - ככל מל"ת שבתורה - בסגנון דעתה - שלימות הארץ.

(ב) אינו מהג' דיהרג ואי"ע - ולכן אינו דוחה פקו"נ וגם לא ספק פקו"נ.

(ג) הבירור מה ימנע פקו"נ: החזרת שטח פ' או ויתור עליו - צ"ל ע"י מומחים בענין זה דוקא (ולא ע"י פוליטיקאים וכיו"ב) היינו אנשי הצבא בתור אנשי צבא (לא כחברי מפלגה וכו').

(ד) כל אלה מסוג זה ששאלתי דעתם (במישרין או בעקיפין) בזה ענו פה אחד שהחזרת השטחים (וגם בסיני - מחוץ לגבולות אה"ק) מגבירה סכנת פקו"נ. לא נמצא ע"ע אף מומחה צבאי אחד שיאמר אחרת. שלכן אמרתי וכ"פ - שאסור להחזיר שטח (וגם בסיני) כי זהו פקו"נ, שגם בחו"ל דין ברור בשו"ע או"ח סשכ"ט ס"ו-ז.

* * *

ישוב כל השטחים בבת אחת

כ"ב חשוון תשל"ח

(לכבוד מר אורי צבי גרינברג)

אולי ידוע כבר למר ממה שדברתי במוצש"ק פ' לך¹ אודות ההכרח הגמור ליישב בבת אחת כל השטחים, עכ"פ אותם שיש עליהם ערעור מאומות העולם. ולדעתי ברורה, רק זו

(1) נדפס בכרך א' ע' 205 ואילך.

"קראתי ואין עונה"

היא הדרך שיתייאשו שונאיהם של ישראל ר"ל ממזימתם הרעה בראותם אז מ'מיינט דאס מיט אן אמת' [- שמתכוונים לכך באמת]. וכפי שדברתי בזה כמה פעמים, אפילו אלה היראים מפני המחאה והערעור וכו', הרי ראו בעבר ורואים בהוה, שהמחאה תהי' בתקפה ובשלמותה בלי הבדל כלל באם יישבו נקודה אחת או כל הגבול.

ולצערי הגדול כנראה שאין חושבים אפילו על דבר תכנית האמורה, והוחלט, והעיקר שכן נעשה בפועל להתנהג כמו שהתנהגו בעבר, שלאחרי כל נצחון - שכולם היו למעלה מדרך הטבע - הן לאחרי מלחמת יוהכ"פ ומלחמת ששת הימים ומלחמת סיני וכו' עשו "חצי דבר", יותר נכון נאותו לקבל לחצי דבר שניתן מלמעלה - הנצחון, ולא החליטו ובתוקף הכי גדול ולא גמרו הענין האחת ולתמיד. וכמובן שזה גופא הזמין לחץ, ולא עוד אלא שהוסיפו ושלחו משלחת ושלוחים ובאי-כח להודיע שלא רק שלא יגמרו לנצל את הנצחון, אלא שמוותרים על חלק חשוב ממה שכבר השיגו. ואת התוצאות ראו בפועל, שלא רק שלא הביאו לשלום, אלא שהביאו להפכו - לפעולת דמחבלים והתשה ועד למלחמה ר"ל. וכנ"ל הלך הדבר ונשנה כבר יותר משלוש פעמים.

אינני יודע אם השקפת מר היא מה שקורים לזה נצית או יונית. אבל לאחרי שראו התוצאות מההנהגה האמורה לאחרי כל המלחמות שכעבר, ועד ששורש האיומים והלחץ דעתה - כנראה, הן תוצאות מהנ"ל, הרי לדעתי אין חילוק בזה בין נץ ליונה, והחילוק הוא בנוגע להחלטה אם להתנהג באותו אופן שהתנהג עד עתה מסיבות שונות ומשונות ומוזרות, להשלות את עצמם ואת כל המושפעים בתקות שוא, שאע"פ שההנהגה לא נשתנתה שמא בכל זאת תהיינה התוצאות הפוכות, או לנסות עכ"פ פעם אחת הנהגה חדשה, שהשכל הפשוט והנסיון בעבר מוכיחים שכדאי לנסות בזה.

באם הכתוב לעיל הוא ג"כ השקפת מר, ובטח ידוע למר היושב באה"ק המצב מקרוב, בודאי יעשה רעש הכי גדול, והרי כמה וכמה חוגים יושפעו ממנו ואולי גם ישמעו לקולו. ואע"פ שמן המובחר הי' לעשות כהאמור תומ"י כשהתנחלו בנקודה הראשונה, עכ"פ טוב עתה במאורח מאשר להמשיך בההנהגה דשני צעדים לאחור ואח"כ צעד אחד קדימה. ובכוונה משנה אני את הסדר, כי לצערנו אפי' השיטה דצעד אחד לפני ואח"כ שני צעדים לאחור - ג"כ יראים ממנה.

ויהי רצון אשר סוף-סוף יקויים היעוד ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים וכתוצאה מיידית יבוטל כל הפחד דמה יאמרו אומות העולם ואם תשא חן וחסד בעיניהם הנהגה פלונית ופלונית, ועד לפחד מקול עלה נדף - באם יש חשש שנדף מרוח פיו של אינו יהודי. ואין להאריך בדבר המצער, ו"ה' עוז לעמו יתן" ללכת בקומה זקופה ובתוקף המתאים.

* * *

כל ויתור - ואפילו הקל ביותר - גורם לפיקוח נפש כפשוטו!

טבת תשל"ח

חוזר אני עוה"פ על דברי, שכל אלה (שנודע לי, כמוכן) מאנשי צבא מומחים שנשאלו - בלי יוצא מן הכלל - ענו שכל ויתור ביהודה ושומרון וגולן ה"ז פקו"נ ממש בלי ספק. אין בזה סתירה למש"כ להנ"ל ובפרט - בנוגע להחמשה שמפרטם, כי (עכ"פ בנוגע קצתם) ידוע שאמרו (וכמדומה שגם נדפס במכ"ע תוכן הבא לקמן, אלא שלא ב"אותיות דהלכה") "שאף שיש בזה סכנת פקו"נ, כיון שאפשר שעי"ז יבוא סו"ס שלום, ועוד ועיקר - שע"י הויתור תמשיך ארצה"ב לשלוח נשק וממון וכו' - מוכרח להכנס לסכנה זו".

[כדוגמת רופא מומחה שיאמר: שיקולים רפואיים מחליטים שצ"ל חילול יוהכ"פ ע"י כה"ג וכו' -

אבל כיון שההצלה היא דשל חולה יחיד ולחיי שעה וכו' -

שיקולים דיר"ש מכריעים שימשיך הכה"ג בעבודתו ובתפלתו בקדה"ק ובהיכל לטובת הרבים ודכל ישראל].

כששאלום - הרי הויתורים ערב מלחמת יוהכ"פ גרמו למאות קרבנות למחרתו, איסור דשר הבטחון לירות על הצבא הערבי שישב במנזר בירושלים העתיקה (או בבנין האו"מ?) בכדי שלא להרגיז את הואטיקאן (או האו"ם) גרמו לעשירות קרבנות - ענו - שלא היתה ברירה מטעמים מדיניים הנ"ל.

הנקודה העיקרית (או בסגנון אחר): דעת הרופא מחליטה - ע"פ הלכה - כשמדבר בתור רופא (מטעמי רפואה ופקו"נ), אבל באם אומר דעתו בתור מדינאי ופוליטיקאי

"קראתי ואין עונה"

(מטעמי פוליטיקא), שלדעתו מכריעים ומבטלים הטעמים הרפואיים - ה"ז היפך פס"ד השו"ע.

באם ישתנה המצב באופן נסי - ובמילא יאמרו מומחים צבאים בהווה - שמוכרח לוותר בכדי למנוע סכנת פקו"נ -

הרי על ב"ד לברר האין בזה דין דנכרים שצרו על עיירות ישראל (ואין נפק"מ בחו"ל - סיני - או באה"ק - שו"ע או"ח סשכ"ט ועוד), שאז יוצאים אפילו בסכנת פקו"נ (שהרי בנדו"ד הוא - סמוך לספר), ואפילו רק כשממשמשין לבא.
- ואם ודאי אינו בדין זה - צריך לוותר ע"פ שו"ע.

* * *

ביצד ניתן לסמוך על ערבי שיעשה שלום

ב' אדר-ראשון תשל"ח

שבעוה"ר מפני הבלבולים דמעשה ארץ מצרים וכו' קשה למצא אוזן קשבת לכל שאר הענינים. ואמרתי על דרך הצחות, אשר כמו שהי' בגלות מצרים, שמפני הגלות לא שמעו אל משה, עד"ז בגלות המדומה של מצרים דעתה, שלאמתתו של דבר היא "ממלכה שפלה" ואולי פחות מזה, ובכל זאת כמה מאחב"י ממשיכים עליהם גלות מצרים ובנפילת רוח לפני נציגה, ועד לדבר הכי מוזר - שדוקא בנ"י הכתירו אותו לבא-כחם של כל הערבים! וכשדרש יהודה ושומרון, הרי המו"מ בתוככי בנ"י הוא האם צריך להחזיר כולו או להחזיר מקצתו וכו', שזהו היפך פס"ד ברור בתורה, "נוסף" על הפס"ד הברור בשו"ע, שכשעכו"ם ממשמשין ובאין אפי' על קש ותבן מחללים עליהם את השבת בכלי נשק וכו', כיון שהמדובר ביושבת על הספר. וההסברה היחידה לתגובה האמורה היא - שסומכים דוקא עליו שמבטיח שלום, אף שהוא בעצמו אומר שאין בידו להבטיח זה. ובאם הי' צורך להוכיח על החושך הכפול ומכופל דהגלות, ודוקא בשנים הכי אחרונות, הרי גם הנ"ל אחת מן ההוכחות. ובודאי לדכותי דכת"ר אין צורך להאריך בכל האמור, אלא שאין אדם נתפס על צערו מלהתאפק עכ"פ לכתוב שורות האמורות...

* * *

כשראש הממשלה מהסס בעינינים של פיקוח נפש...

ב"ה ח' תמוז, ה'תשל"ח

ברוקלין נ.י.

מר...

שלום וברכה:

בנועם קיבלתי מכתבו מעש"ק פ' קרח בצירוף הקטע ממכ"ע שמו"ל. ות"ח על שימת לבבו לשלוח לי המאמר, אף שכבר קראתיו מקודם. ורואני שמכיר שאני מקוראי העתון.

כיון שהעלה תוכן הדברים, שהטעים בהסברה ובטוב טעם, אגלה לו מרחשי לבי בנושא זה - בינינו לבין עצמנו, והוא שיש אצלי אי הבנה ומבוכה, מהולה בצער, על אשר ידידנו מר מ.ב. (מנחם בגין) שליט"א מהסס דוקא בהגשמת הסיסמא בה דגל כל ימיו, אף שבודאי מבין אשר רבים מפרשים אי הגשמתה בפשטות, היינו אשר חזר בו מהגשמת הענין. כי לולא זאת אין הדבר מובן כלל וכלל, שהרי הכל יודעים וברור לכל אשר מחודש לחודש ואולי גם מיום ליום מתרבים המנגדים להגשמת סיסמה זו, ולא רק מבין אומות העולם אלא גם מבין אחינו בני"י, ואפילו גם מבין מפלגתו הוא.

מובן שיודע אני התירוצים, שנמצאים בעולם דמוקרטי ובסביבה דמוקרטית וכו'. אבל אם בעינינים קטנים - עכ"פ קטנים בערך לענין האמור - נוהגים עפ"י דעת יחיד או יחידים ואח"כ מחפשים תירוץ והיתר דמוקרטי, על אחת כמה וכמה בענין עיקרי שהכל מודים שהוא ענין של פיקוח נפשות ממש. ועל פי החוק הדמוקרטי שם, אילו היו שני אנשים מחליטים בענין זה, היינו התנחלות לאורך כל הגבול המזרחי והצפוני, הרי זה בסמכותם מלאה, ובהשגחה פרטית האיש השני הוא ג"כ תמים דיעה שצריך לעשות זה, ולעשות זה בהקדם, ויפה שעה אחת קודם. זאת אומרת שדוקא בענין זה תהי' זו פעולה הכי דמוקרטית, אפילו באם תמצא לומר שבענין של פיקוח נפש צריך לשלול דעת המוסלמים והקומוניסטים היושבים בכנסת, שתוקף ה"קול" שלהם הוא כתוקף הקול של שנים הנ"ל.

יש להאריך עוד בכגון זה, אבל בודאי שלכותי דמר אין כל צורך בדבר, ובטח גם הכתוב לעיל ידוע לו בלאו הכי. רק מפני גודל הסכנה היל"ת, וביחד עם זה אשר על ידי אי-

"קראתי ואין עונה"

ההגשמה האמורה מזמינים לחץ מאחב"י, איני רואה רשות לעצמי שלא להזכיר הענין עכ"פ בקיצור.

ויהי רצון אשר כיון שמתקרבים אנו לשלושת השבועות של "בין המצרים", יעשה כל אחד התלוי בו לבטל סיבת הגלות, שהיא מפני חטאנו (גלינו מארצנו), שלדעתי ברורה היא בתוקפה אפילו באם ה' ספק וס"ס בזה, על אחת כמה במצב ההוה. וכשתבוטל הסיבה, יתבטל המסובב, ונזכה לגאולה השלימה על ידי משיח צדקנו.

נדפס בכפר-חב"ד גליון 991

* * *

איכלוס ירושלים העתיקה בלי לפגוע בכבשת הרש

ב"ה י"ד תמוז, ה' תשל"ח

ברוקלין נ.י.

לכבוד מר משה שי' שמיר

שלום וברכה:

מאשר אני קבלת מכתבו מכ"ט סיון עם המצורף אליו, העתק מכתב בנוגע לבית חב"ד אשר ברובע היהודי בירושלים העתיקה ת"ו שעל פי כותבו לא נענה. אולם מכתב זה לא הגיעני.

אבל בכל אופן בנוגע לפועל, בודאי ידוע למר, ואולי גם לאלה שפנו אלי במכתב הנ"ל, אשר בתוכנית חב"ד להרחיב כל הפעולות, כולל במיוחד הרחבת הפעולות בירושלים העתיקה ובעתיד הקרוב, אבל באופן מסודר, שלכן אי אפשר לעשות זה בחיפזון, ובפרט שזה תלוי גם בעוד כמה אנשים וברצונם ובהכנות שלהם. ובודאי שאין כל מקום לעשות פעולה בניגוד לתוכנית ההרחבה על ידי מסירות המקום לענין אחר, אף כי הכי נעלה ובשטח החינוך. ואשר להנימוק שזה רק לתקופת מעבר קצרה, הרי בודאי שאין איש יכול להבטיח תקופת המעבר, שהרי זה תלוי בכמה גורמים שאין ביד המבקשים כל שליטה עליהם. ודוקא מפני שהמדובר בפעולה הקשורה בענין חיוני כחינוך, הרי זה שולל תביעה

ובקשה למעורבים בזה שלא יאריכו תקופת המעבר יותר על המדובר, כיון שגם חב"ד מעוניין בכל עניני חינוך ולא ילחם נגד ענין של חינוך.

ועוד, וגם זה עיקר, שהענין הוא בדוגמת המשל בתורתנו, תורת חיים, על דבר כבשת הרש. שהרי מפורסם ויודע לכל אשר בירושלים העתיקה נמצאות דירות פנויות לעשרות, ואולי עוד יותר, ושייכות הן בסופו של דבר להממשלה שמתפקידיה העיקריים להבטיח חינוך מתאים לכל הדירים בארצנו הק', על אחת כמה וכמה להדירים בירושלים עיה"ק. והנה כשזקוקים לדירה לא מצאו דירה אחרת אלא בבית חב"ד, אשר גם עתה משמש החדר הפנוי לפעולות מזמן לזמן, במקום לדרוש מהממשלה ומהמשרדים הקובעים בזה לתת דירה הדרושה באחת מכמה וכמה הפנויות שם, ובפרט שהמדובר בתקופת מעבר קצרה. אתמה.

ולאחרי בקשת סליחת מר, אוסיף עוד בהנ"ל, אשר ידוע ומפורסם לכל מספרים הרשמיים בנוגע למספר הערבים הנמצאים בירושלים העתיקה ומספר אחב"י שם אשר בכמות הוא מיעוטא דמיעוטא בערך להנ"ל. מכמה טעמים, בין שמסכימים עליהם או לא, עומדות הדירות האמורות פנויות, כיון שלא כל אחד יכול לקבל על עצמו התנאים הנדרשים. וכשיש דרישה צודקת באופן חוקי (אפילו כלפי עמי הארץ) ליישב אחת הדירות לחינוך בני ובנות ישראל, נמשך המצב - על פי העתק המכתב הנ"ל - קרוב לשנה, והדירות עומדות פנויות וילדי ישראל הזקוקים לחינוך נמצאים במצב דיור בלתי מתאים כלל.

בודאי אשר ביד מר כחבר כנסת, וח"כ לא מן השורה, אלא שיש לו השפעה תקיפה, לעשות בנקודה האמורה שיהי' הפתרון טוב לישוב ירושלים העתיקה על ידי מוסדות בני ישראל ומשפחות בנ"י. ואולי מפתרון בעי' יחידה זו נגיע לפתרון הבעי' הכללית שתהי' ירושלים מתאימה תפקידה ויעודה להיות "קרית מלך רב" - רב ג"כ בכמות מספר בנ"י הדירים בה.

ובודאי לדכותי דמר אין צורך באריכות בהאמור, ולכן אקצר במקום שהי' צריך להאריך. ובפרט שאי-איכלוס ירושלים העתיקה ע"י בני ובנות ישראל במשך יותר מעשר שנים, ואי איכלוס באופן מבהיל, אשר דוקא בזה מדקדקים על מילוי הקו עוד יותר ממאה אחוז, הרי לאחרי זה מהו הפלא שרבו תומכי סדאת בכל הארצות, ובעוה"ר ולמרבה הצער והקלון גם בארצנו הק', ארץ אשר תמיד עיני ה"א בה מראשית שנה ועד אחרית שנה.

בכבוד ובברכת הצלחה ולבשורות טובות בכל האמור

"קראתי ואין עונה"

* * *

כשיהודים יעמדו בקומה זקופה – לא יהיה צורך בניסים

ב"ה, כ"ג טבת, ה'תשל"ט

ברוקלין, נ.י.

הרה"ג וו"ח אי"א נו"מ עוסק בצ"צ רב פעלים וכו'

הרב שמחה הכהן שי' קוק

רב ראשי ואב"ד רחובות

שלום וברכה:

מכתב כת"ר נתקבל, אף כי נתאחר בדרך, ות"ח על שימת לבכו לדווח לי מהפגישה.

חכיתי עם המענה לראות איך יתפתחו הענינים, ועל פי השנויים המתרחשים בכל יום, ושנויים גדולים, החלטתי שלא לחכות יותר עכ"פ באישור מכתב כת"ר.

ולדכותי בודאי למותר להדגיש שראינו נסים גלויים שהצד שכנגד מסרב לקחת מה שמציעים להם, ויבא הנס מכל מקום.

ויהי רצון שמכאן ולהבא לא יהי' צורך להזדקק לנסים כשיהיו יהודים עומדים קוממיות ובקומה זקופה, אף שעדיין החושך יכסה ארץ, וכמובן קומה זקופה לא מפני שכחי ועוצם ידי כו' אלא שהוי' אלקי צבאות משגיח ומגיין על עמו ישראל על כל צעד ושעל ועד כי "אחישנה" גאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו.

בכבוד ובברכה

(נדפס בכפר חב"ד גליון 991)

* * *

שמירת הארץ קשורה לכל אחד ואחד מבני ישראל

י"ג מנחם-אב תשל"ט

שלום וברכה!

הפתעה נעימה היתה לי, לאחר הפסק הארוך, לקבל מכתבו מכ"ד בתמוז, שהגיעני באיחור זמן.

ובינתיים עוד נתוספו כמה מאורעות המוסיפים דאגה וצער במצב הכלי אודותו כותב. ומה שמבהיל עוד יותר הוא - הכיוון, אף שלכאורה טבעי הדבר, שהרי כמו שמצוה גוררת מצוה, כן בנוגע להפכו. אבל לאחרי כל זה ההתדרדרות היא מעבר להמשוער, אפילו כשלוקחים בחשבון אשר מצוה גוררת מצוה כו'.

לכתבו אודות מכתב הדרכה או עידוד וכו', הרי עמדתי בהענין ידועה ומפורסמת, ובפרט אשר בכל הזדמנות מתאימה - מדובר עד"ז, וכל שיהי אפשר להעלות במכתב אחד - אינו בערך כלל להמצב ורציניות הענין, ולא בערך אפילו להמדובר מידי פעם בפעם.

ועוד וזהו העיקר: כל הזמן נמנע אני מלכוון דבריי בענין זה לתנועה מסויימת, אפילו לא לאנ"ש וכיו"ב. ומדגיש אני בפירוש הפכו, היינו שזהו ענין הנוגע לכל אחד ואחת מישראל. והטעם בזה מובן, נוסף על העיקר שכן הוא באמת, כדי לשלול מאלה אשר תואנה הם מבקשים לומר אשר הדברים מיוסדים על שיטה מיוחדת, או ששייכים הם לסוג מסויים, משא"כ בנוגע לכל שאר החוגים - אינם בתוקפם, או שגם הפכם מוצדק. ומאחר שכוונתם להצדיק פעולות ודיעות הנוגעות בפיקוח נפש ממש, היל"ת, של כו"כ מאחב"י שליט"א, משתמשים הם בכל אפשריות של הצדקת עצמו. וכיון אשר להם הכסף וצנורות פרנסה וכיו"ב, הרי המושפעים שלהם משוחדים. ולכן נמנע אני וזהיר מנתינת מקום לסילוף על ידי זה שדברי יהיו מופנים לאנ"ש בכלל או לתנועה מסויימת, וק"ל.

ויהי רצון אשר כיון שנכנסנו לשבעה דנחמתא, הבאים לאחרי תקופת בין המצרים המדגישה אשר "מפני חטאינו גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו" -

וכמדובר כמה פעמים, אשר אף כשגלינו ונתרחקנו, הרי היא ארצנו ואדמתנו, ובשני הענינים: בנוגע להארץ אשר היא בבעלות המלאה והנצחית של עם בני ישראל, ובנוגע לעם

"קראתי ואין עונה"

ישראל, אשר כאו"א לא רק שמותר לו לחוות דעתו בנוגע לארצנו ארץ אבות, אלא שגם מחוייב הוא לעשות זה ובכל התוקף המתאים -

הרי יעשה כל אחד ואחת כל התלוי בהם למעט החטאים שהם סיבת הגלות, כולל הגלות הפנימי של הנפש שהיא חלק אלוקה ממעל ממש, על ידי חיים שלמים על פי התורה בשלמותה שניתנה מהוי' אלקי ישראל שהוא תכלית השלימות ונתן את הארץ בשלימותה בירושה ובמתנה שלמה להעם בשלמותו, ועל ידי פעולות האמורות דכל או"א ובשלמות האפשרית יתוסף בברכת ה' בכלל, ובפרט אשר יערה רוח ממרום על כל אחינו ואחיותינו התועים והטועים בענין העיקרי של שלמות הארץ ונחלתה נחלת עולם לעם עולם מאת אלקי עולם. וכדרכה של כל תשובה, אשר בלשון חכמינו ז"ל "הי' רגיל לקרות דף א' יקרא ב' דפים" כו', יתקנו וישלימו את העבר על ידי פעולתם בשלמות ובכפלים לתשוי' להגן על שלמות הארץ. וזכות ארצנו הק' ועמנו עם קדוש תעמוד להצלחת פעולות האמורות שלהם ושל כל אחד ואחת מאחב"י שליט"א בהצלחה מרובה, ובפרט שזוהי הדרך לשלום אמיתי ובר קיימא, וגדול השלום וכלי מחזיק ברכה וכל הברכות עדי תקויים הברכה העיקרית, לה אנו מצפים מתוך החושך כפול ומכופל בגלותנו זה בדרא דעקבתא דמשיחא, דור יתום והאחרון לגלות, ונזכה במהרה בימינו ממש שנהי' דור ראשון לגאולה האמיתית, אשר ישים הקב"ה קץ לחושך, חושך הגלות הפנימית וחושך הגלות כפשוטה, בביאת משיח צדקנו.

* * *

שמירת הארץ כלל אינה קשורה ל"לא יעלו בחומה"

ט"ו באב תשל"ט

ועד"ז ה"שאלה" המצערת וגם מבהילה בנוגע להחזרת השטחים באה"ק תובב"א ע"י מ"צ, היפך ההלכה ברורה ופסוקה בשו"ע או"ח הל' שבת, סשכ"ט (בשו"ע אדמו"ר הזקן סעי' ו, ז). ולא די בזה אלא שעוד נוהגים בזה מעין מאמר חכמינו ז"ל "טענו חטים והודה לו בשעורים", ע"י שמשטשים הענין כאילו השאלה היא בנוגע לאיסור דהלאו דלא תחנם וג' השבועות וכיו"ב, אף שברור שהמדובר הוא, הן באה"ק והן בחו"ל, בפיקוח נפשות ממש, כמו שכבר הי' ג' פעמים באה"ק ת"ו, הי' לא תהי'.

אבל הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל, ויערה רוח ממרום על כל אחד ואחת לקיים "בחוקותי תלכו" - כפי' התו"כ, "שתהיו עמלים בתורה" ובמילא "את מצותי תשמרו ועשיתם אותם" (וזוהי הדרך האמיתית להמשיך הכתובים עד) "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד גו' ואולך אתכם קוממיות".

* * *

הצורך בפרסום הפס"ד מהכנסיה הגדולה - תרצ"ז

שלהי חנוכה תש"מ

...בנוגע לענין שהזמן גרמא, פרסומה ככל הדרוש של החלטת מועצת גדולי התורה בכנסי' הגדולה - אלול, תרצ"ז - אשר "הארץ הקדושה אשר הקב"ה הציב גבולותי' בתורה הקדושה נתונה לעם ישראל עם עולם, וכל ויתור שהוא על אדמות הקודש הנתונה לנו ע"י הקב"ה בגבולותי' אין בו ממש".

ובפרט ובמיוחד שמאז הוחמר המצב בענין זה באופן עיקרי, וכל ויתור שהוא - הוא ענין של פיקוח נפש ממש,

וכפס"ד ברור בשו"ע אורח חיים הל' שבת סשכ"ט אשר, ר"ל היל"ת, תהא הארץ נוחה ליכבש לפנייהם.

והשם השומר את עמו ישראל - ישמור את כאו"א, הן באה"ק והן בחו"ל.

ובמהרה בימינו ממש ישים קץ לחושך, החושך כפול ומכופל אשר בדרא דעקבתא דמשיחא.

אשר יגאלנו מגלותנו המר, כי ילחום מלחמת ה' ויצליח ויבנה מקדש במקומו ויקבץ נדחי ישראל ומלאה הארץ דעה את ה'.

* * *

"קראתי ואין עונה"

לישראל אין שום מחויבות לקיים את הסכמי קמפ-דיוויד

ב"ה... תש"מ

מר...

לוס אנג'לס, קליפורניה

[...]

נ.ב. מסיבות מובנות, התוספת הזאת מופיעה בנפרד והיא מופנית אליך, למרות שלפי כללי הטקס, היא הייתה אמורה להיות מופנית ישירות אל העורך והמוציא-לאור של "בני ברית מסנג'ר"¹. למרות זאת, מאחר שלא היה לי שום קשר קודם איתו, ומאחר שהידיעה הזאת כוללת קריאה לפעולה, קרוב לוודאי שהדבר היה עלול ליפול עליו בהפתעה ואולי גם "להעמיד אותו במקומו". לפיכך, אני שולח זאת אליך על מנת שתעביר זאת הלאה אליו, בצירוף המלצתך, בייחוד מכיון שכתבת אלי מתוקף תפקידך הרשמי.

בהתאם למנהג היהודי, אפתח בהערה מקדימה הקשורה בשמו של כתב-העת שלכם - "בני ברית מסנג'ר". כפי שהשם מרמז, מטרתו היא להעביר מסר לקוראיו, ובאמצעותם למשפחותיהם ולידידיהם, שהנם בני ברית, "הבנים של הברית". הכוונה היא, כמובן, לברית בין הקב"ה ועמו, החל מהיהודי הראשון, אברהם אבינו. לפי הברית הזו, הקב"ה הבטיח לאברהם, "לזרעך נתתי את הארץ הזאת...". הקב"ה חזר ואישר זאת לפני לידת יצחק, "והקמתי את בריתי ביני ובינך ובין זרעך אחריו לדורותם לברית עולם... ונתתי לך, ולזרעך אחריו, את ארץ מגוריו, את ארץ כנען, לאחוזת עולם".

מאחר שהתנ"ך נחשב מקודש לא רק בעיני יהודים אלא גם בעיני נוצרים ומוסלמים, אף אחד אינו יכול בכנות להטיל ספק בזכותם של בני ישראל על ארץ ישראל. למעשה, בהתאם לברית הזאת, הקב"ה הוציא את העם שלנו משיעבוד מצרים אל הארץ המובטחת, והעם שלנו קיבל בעלות עליה, ומאז זמנו של דוד המלך, היתה ירושלים לבירה הנצחית של הארץ, הרבה לפני שנולדה אף אחת מבירות העולם של ימינו. להוציא הפסקה קצרה של 70 שנה - גלות בבל - העם שלנו גר בארץ ישראל במשך 1340 שנה (2488-3828), וגם

(1) = השליח של 'בני ברית'; כתב-עט היוצא-לאור על-ידי תנועת 'בני ברית'.

לאחר שהקב"ה מצא לנכון לשלוח את עמנו לגלות ולפזורה הנוכחית, הרי שתמיד, עד לימינו אנו, היה נוכחות יהודית ויישוב יהודי בארצנו, בשעה שכל בני ישראל בארצות הפזורה השתוקקו והתפללו (שלוש פעמים מדי יום) לשיבתנו לארץ מולדתנו ולרכושנו הנצחי - "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים".

כעת, לאחרונה, אותן אומות עצמן אשר, בכוח הזרוע, ביקשו שוב ושוב לגזול מאיתנו את רכושנו הנצחי, קוראות תיגר על זכותנו על ארץ ישראל.

למרבה הצער, נמצאו כמה מנהיגים יהודים אשר, למען השלום, או ליתר דיוק אשליית השלום - ומכיוון שהם פחדו מפני איומים של אלימות נוספת בתוך עולם עויין וקשוח - היו מוכנים לוותר על חלקים מארצנו, ואכן עשו כך, מתוך אמונה בלתי מתקבלת על הדעת שבכך תתפייס דעתם של האוייבים שלנו. יתירה מזו, בניגוד לכל הנסיון והשכל הישר, אשר הוכיחו שוב ושוב שכל פעולה של פייסנות וויתור רק מזמינה לחצים חזקים יותר להיכנע לתביעות חמדניות עוד יותר, עדיין ישנם בתוך העם שלנו אנשים שמתעקשים להמשיך בכיוון עגום זה. מה שמכונה "הסכמי קמפ דייויד" הם רק השיא של השלב הראשון של מדיניות זו של תבוסתנות עצמית שסופה מר.

כפי שבוודאי שמעת, כאשר נפתחו שיחות "קמפ דייויד", חשבתי שזו חובתי הקדושה להפנות את תשומת הלב אל האופי האמיתי של המדיניות התועלתית הרת-האסון הזו. לא היה שום בסיס חוקי, משפטי או מציאותי, להיכנע ללחץ ולחתום על הסכם וחווה, שבו הצד האחד נותן הכל והצד השני מקבל הכל; דהיינו, הצד הראשון מוסר משאבים ממשיים וחיוניים במונחים של טריטוריה, אמצעי הגנה, נמלי תעופה, בארות נפט, פירוק ההתיישבויות, וכו', כאשר כל אלה חיוניים לבטחוננו, בשעה שהצד האחר מוסר בתמורה לא יותר מאשר הבטחות, כמו כינון קשרים, החלפת שגרירים, ו"נורמליזציה" של היחסים, דברים שכולם עלולים להתבטל בכל רגע בתואנה זו או אחרת. הזהרתי שההסכם וחוק מלהביא שלום אמיתי ומתמשך. ה"הסכם" הזה רק יגרה את תאבונם של אויבינו לעוד 'חטיפות', שיקבלו עידוד מעמדת הביטחון החלשה של היריב שלהם. הזהרתי גם שתהיה זו שטות לתת את מבטחנו בחלקה של ארה"ב בהסכמה זו, משום שזה היה ברור שארה"ב נטתה במידה רבה לעבר העמדה הערבית.

"קראתי ואין עונה"

מאז החתימה על ההסכמים והחווזה של קמפ דייויד, התברר שהתוצאות שנגרמו מכך היו גרועות יותר מכפי שחששתי. כעת, בערך 18 חודשים מאוחר יותר, כל אחד יכול לראות בבירור שמצרים מעולם לא התכוונה לבצע את הבטחותיה במילואן. החל מהרגע שהיא קיבלה לידיה שטחים בסיני, פלח אחד אחרי השני, היא הפרה את התחייבותה לשמור את האזורים הללו מפורזים, למרות שלמען התועלת הנושא הזה הושתק. אפילו ברגע זה, מצרים עסוקה בחריצות בהכנות צבאיות התקפיות (בניית המנהרות מתחת לתעלת סואץ היא רק דוגמא זועקת אחת). דבר זה אינו צריך להתקבל בהפתעה, בהתחשב בכל ההתחייבויות המצריות שהופרו בתקופה שלאחר מלחמת יום כיפור, ואפילו מאז 1948. בו-בזמן, מצרים דורשת, ומקבלת, מארה"ב אספקה הולכת וגדלה של הנשק הכי מתוחכם, שלא לדבר על מה שקורה לעוד מדינות ערביות "מתונות" אחרות כמו ערב הסעודית, ירדן, ואפילו עירק.

כזו היא מדיניות ה"סיוע" של ממשלת ארה"ב שלנו. יש לציין גם שאפילו ביחס להתחייבויות האישיות שלה בקשר להסכמי קמפ דייויד, ובייחוד ביחס להבטחתה לגבי אספקת נפט בתור פיצוי על הוויתור על בארות הנפט בסיני - שהתגלו ע"י כושר המצאה ומשאבים יהודיים - נמצאה פירצה נוחה, שמצהירה שהמצב אינו "קריטי" כפי שהותנה; דבר שמחייב את המדינה לבזבז מיליוני דולרים בקנייה במחירים מופרזים בשוק הפתוח, ובכך נוצר לחץ קריטי על הכלכלה של ארץ ישראל, שהיא במצוקות איומות דיין גם ככה. כל האמור בוודאי ידוע לך היטב, ומאחר שאתה קשור באמצעי התקשורת והחדשות, קרוב לוודאי שאתה יודע יותר טוב ממני מה קורה מאחורי הקלעים בווישינגטון ובקהיר.

השאלה היא: כעת, לאחר שחתמנו על הסכם קמפ דייויד, הטבענו עליו חותמות ושלחנו אותו בדואר, האם איננו חייבים לחיות עם זה? האם זה יהיה צודק מבחינה חוקית ומוסרית לקיים אותו באופן חד צדדי?

ישנן שתי תשובות עיקריות לשאלה זו. ראשית כל, הסכם מחייב כל אחד מן הצדדים כל עוד הצד השני מקיים את חלקו. כפי שצויין למעלה, והדבר מפורסם, המצרים לא פעלו בתום לב, והם הפרו, והנם מפרים, רבות מן ההתחייבויות שלהם בתוך ההסכם (אציין עוד דוגמא נוספת שזועקת, אשר הייתה אמורה לעורר זעזוע ציבורי גדול הרבה יותר מאשר הגלים הקטנטנים שהיא עוררה: המצרים עצמם הודו בכך, לאחר שהעובדה התגלתה, שהם

דיווחו לאומות ערביות אחרות, כמו גם אש"ף, על המשא ומתן שהתנהל עם הנציגים של ארץ ישראל במסגרת הסכמי קמפ דייויד). לאור ההפרות השיטתיות של ההסכם בידי המצרים, הצד השני אינו צריך אף הוא להרגיש מחוייב מבחינה חוקית או מוסרית להתנהג לפיו.

התשובה השנייה, התקיפה באותה מידה, היא שהסכמי קמפ דייויד היו מבוססים על הנחה שראשית כל, שללה את תוקפם. ברור שלשום פקיד ממשלתי אין הזכות לחתום על ויתור על הבטחון של העם והמדינה שהוא מייצג, גם לא על הביטחון של העם והמדינה שהוא מייצג, גם לא על הביטחון של הדור הבא והדורות הבאים אחריו, משום שלשום אדם לא יכול להיות יפוי כוח כזה, ממשי או מרומז. ובוודאי, במקרה הנוכחי, אף יפוי כוח כזה לא ניתן - להפך; ישנה אחדות דעים ברורה ומפורשת שהביטחון של ארץ ישראל ושלושה וחצי מליון היהודים שבה אינו נושא למשא ומתן. ומאחר שלמעשה, הסכם קמפ דייויד אכן סיכן את בטחון העם וארץ ישראל, שום חתימה, או אפילו אשרור, לא יכולים להיות מחייבים.

דרך אגב, כעת הודה באופן רשמי חבר בעל מעמד גבוה בממשלה של ארץ ישראל ונציג מוביל במשא ומתן, שהסכם קמפ דייויד היה טעות, ושהמונחים היו צריכים לפחות להיות בצורה הפוכה, דהיינו, שמצרים היתה צריכה למלא את התחייבותיה לפני שוויתרו לה על סיני וכל מה שנלווה לכך.

לסיכום, למרות השוני הפוליטי, חילוקי הדעות והניגודים בחוגים יהודים מסויימים, הן בארץ ישראל והן כאן בארה"ב, אין שום יהודי בעולם שיסבול את המחשבה על רצח-עם של העם היהודי, "אפילו" בארץ ישראל עצמה, ויש לנו הזכות לצפות מכל הלא-יהודים ההגונים שיהיו שותפים לקביעה זו.

לפיכך, יהודים בכל מקום שהם מוכרחים להפסיק להחשות וחייבים לתבוע בכל אחד: לא עוד ויתורים! לא עוד מתנות חינם! לא עוד הפעלת לחצים!

וכאן הוא המקום שבו בקשתי מגיעה. אינני יודע מה אתה והעורך והמו"ל של ה-B.B.M [=כתב העת של "בני ברית"] חושבים באופן אישי, בתור אדם יחיד, אודות המצב שתואר בקווים כלליים למעלה; אני גם לא מכיר במידה מספקת את העמדה שה-B.B.M. צידד בה בעבר. עם זאת, אני כן מאמין שכתב-עת שנושא את הדגל של בני ברית (במובן

"קראתי ואין עונה"

האמיתי של המושג, כפי שצויין למעלה), ואשר הוא כעת בשנתו ה-84, יש לו החוכה הראשונה במעלה לפרסם לקוראיו הרבים, שרבים מהם הנם אישים מובילים בקהילות יהודיות שונות, את המסר של הברית האלוקית - את המסר של התורה, תורת חיים ותורת אמת, דהיינו: שארץ ישראל היא שלנו בזכות הברית האלוקית, כפי שאכן מכירים בכך כל אלה שמאמינים בקדושת התנ"ך; ו"עובדות החיים" ו"האמת" הן שיהודים אינם "דיירים" או "תוקפנים" בארץ מולדתם, אלא מה שהועבר לידינו הוא רק החזרת דבר לבעליו, דבר ששייך לנו בצדק מכוח הרצון והחסד האלוקי, ולא מכוח "החסד הכוזב" של האומות המאוחדות.

אנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו להיות אצילי נפש ולוותר על חלק כלשהו מארצנו הקטנטונת בתגובה לאיום של כוח, מאחר שהחזקת כל אינץ' אחרון ממנה היא עניין של ביטחון חיוני לשלושה וחצי מיליון יהודים, אנשים נשים וטף, כמו גם לעם היהודי בכלל. ואסיים בהקשר של דבר בעתו, בבואנו מתשעה באב ולקראת כניסתנו לחודש אלול, החודש של חסד ורחמים אלוקיים במיוחד - יהי רצון שהקב"ה אכן יגלה את חסדו לעולם, ולעם היהודי, ויביא לנו גאולה אמיתית ושלמה על ידי משיח צדקנו, אשר יביא גם לידי שלמות של העולם תחת הריבונות של אלוקים, למעשה, כל אחד מאיתנו יכול לעשות הרבה כדי לזרז את התגשמותה של הבטחה אלוקית זו על ידי תנועה מתמשכת של תשובה - חזרה אל המהות היהודית, שהיא שזורה באופן בלתי ניתן להפרדה עם התורה והמצוות וחייה יהדות בחיי היום יום, כפי שהמורה והמדריך הגדול שלנו מכל הזמנים קבע: "ישראל עושין תשובה ומיד הן נגאלין"

בברכה (חי"ק)

(נדפס בכפר חב"ד גליון 916)

* * *

המצב הבטחוני רק מתדרדר מיום ליום, ולמפלה קוראים נצחון ועצמאות

כ"ד שבט תשמ"א

באיחור זמן קבלתי מכתבו מנר א' דחנוכה, עם המצורף אליו. ומפני רבוי הטרדות נתעכב המענה שלי עוד יותר. ועוד, והוא העיקר, אשר השנויים החלים בענינים הבינלאומיים שבין אהקת"ו ואומות העולם, ובראשם ארה"ב, משתנים לעתים תכופות, ולצערי בכיוון הבלתי רצוי, לפי עניות דעתי. וכהוראת תורתנו הק' אל יתיאש אדם כו' מצפה אני בכל יום שמא סוף סוף יבוא שנוי לטובה, עכ"פ הזזה ושנוי שיעודד תקוה לשנוי לטובה. ודחיתי המענה שלי למכתבו שתוכנו כמובן מושפע מהמצב מבית ומבחוץ. הרי כל אדם רוצה לכתוב מכתבים משמחים ומעודדים ולא ההיפך.

כאמור לצערי הרב הרי בכל האופטימיות האפשרית ויותר - איני רואה שנוי בכיוון האמור, ואדרבה, אחיזה בשיטה הקיימת במשך כו"כ שנים הוליכה בכיוון של התדרדרות במצב הבטחוני, ביחסים הבינלאומיים ובתוקף האמונה אשר סוף סוף ישנם ענינים שאי אפשר לוותר עליהם בשום אופן. ומובן אשר האמור מדובר בנוגע למצב הגשמי, על אחת כמה וכמה בהערכת המצב הרוחני.

מה שמבהיל עוד יותר, ובלשון נביא הגאולה והישועה (ישעי' ה, כ) "שמים חושך לאור ואור לחושך", אשר ענין של נסיגה וכניעה וכו' קוראים לזה הישג ונצחון ועצמאות, וכל דרישה ובתוקף שלא להכנע ללחצים וכו' כנוה בשם "גלותיות" וכדומה. ובודאי לדכותי דמר אין כל צורך באריכות בזה, ובפרט בהדברים המצערים ומבהילים, הן בגשמיות והן ברוחניות בכלל, ועוד יותר ברוחניות היהדות האמיתית במיוחד.

מובן ופשוט שאין עניני ולא כוונתי בכתיבת מכתבי לעורר יאוש ח"ו או העדר פעולה ורפיון ידים, והכתוב לעיל הרי זה בלשון הידוע, דאגה בלב איש שיחנה, ובפרט דאגה תמידית, ודאגה בענינים האמורים. על אחת כמה וכמה בנוגע לתוכן מכתבו אודות המפעל שהוא וחבריו שי' רוצים לארגן, אשר נקודתו ארגון דעת הצבור, ובפרט בין אומות העולם, בנוגע ליחסים לאה"ק ולעם הדרים עלי', אשר זה מכמה וכמה זמן שנסייתי בעצמי ועל ידי ידידים לדבר בנקודות האמורות. והסיבה העקרית לחוסר הצלחה בזה היתה שכל הלחצים והנסיגות וכו' או רובם ככולם מבוססים ומוצאים עידוד מחוגים ידועים בארצנו הק', אשר

"קראתי ואין עונה"

יש להם השפעה, ולפעמים השפעה מחלטת בהנהגת היחסים הבינלאומיים, ועד שמזמינים לחץ אם ישירות או בעקיפין. וכמדובר כמה פעמים וכבר נתפרסם גם בעתונות, ראי' מוכחת בזה אשר תיכף לאחר נצחון מלחמת ששת הימים נשלחה משלחת רשמית, אף כי לא בפרסום, של באי כח הממשלה (- שרים) בעת ההיא בהצעה להחזיר כל השטחים שעברו לרשות בנ"י תמורת "שלום" כביכול.

בהמשך להאמור, עובדא המראה שלא נשתנו העתים בזה גם לאחרי כו"כ שנים, הוא אשר בהקדמה להמו"מ בקעמפ דייויד, בישיבות ההכנה לזה, שבה השתתפו באי כח הממשלות וראשי הממשלה בראשם, באה הצעה מצד הישראלי שכל הגדה המערבית תעבור למשטר של "טרוסטישיפ", אלא שה"טרוסטישיפ" תמסר לאה"ק, וכשהגיעה אלי ידיעה זו ושאלתי ממשלתפי האסיפה, הרי כל ענין טרוסטישיפ פירושו אפוטרופוסות (שמקבלים מאחרים) ולא בעלות, עם כל התוצאות מהחילוק שביניהם - לא קבלתי כל מענה. באופן נסי לא נתפרסם הדבר, ובודאי גם כ' ישמור על הסוד, מלבד ליחדי סגולה שימצא לנכון לגלות להם, אף שאם יחדי סגולה הם - בודאי ידוע להם עד"ז.

הצעה אמורה לא נתקבלה על ידי הצד השני, כיון שגם לזה לא רצה להסכים. אבל הדבר ודאי נשמר בזכרון כל המשתתפים בהדיון, עם כל התוצאות מזה, ושותקים או גרוע מזה. ואף שבכל זה המפעל לכשעצמו גם כן דבר גדול, אבל אי אפשר לדבר בבת אחת בשתי הנוסחאות. ולדעתי העיקר עתה הוא מחאה הכי חריפה, בנוגע למצב הבטחוני כפשוטו, נגד הויתורים לכל הלחצים הפוגעים במצב הבטחוני, שפירושם אחר שאין גבול לויתורים הל"ת. ועוד נקודה חשובה לדעתי, אולי מפני שאני אפטימיסטי יותר מדי, שבאם היתה מחאה זו באה באופן בלתי פוסק ובחריפות הכי גדולה כדרישת המצב, היתה סוף סוף מצליחה, ובעתיד הקרוב. והשקפתי זו מבוססת גם על הנהגה בדרך הטבע, טבע היחסים הבינלאומיים. אף שכמובן וגם פשוט מאמין אני באמונה פשוטה שכמו שעד עתה הי' קיומו של עם ישראל בכל מקום, כולל גם ובעיקר באה"ק, באופן נסי, כן הוא גם עתה, וכלשון הידוע כבשה אחת בין שבעים זאבים, אלא שבתקופה האחרונה של הגלות והחושך כפול ומכופל נתוסף שכמה וכמה מבנ"י מתחננים בשם הכבשה, שה פזורה ישראל, קחו מאתנו חלק מארצנו הק' משום שאין בכוחנו להתמודד אתו, או - שהוא היפך הצדק שיהי' ברשות בני ישראל, או היפך היושר, או היפך הגאולה וכו'.

מבין השורות במכתב כ' הרושם אצלי אשר הוא וחבריו אינם מאמינים בהצלחת עמדה תקיפה האמורה. ולכן מקום למפעלם האמור ורצוי הוא (ומובן - עכ"פ במקסימום התוקף האפשרי במפעל כזה), אבל בנוגע לעמדותי הרי זו מובנת מכל האמור, ואחרי בקשת סליחתו וכו'.

ויהי רצון אשר כאו"א מאתנו ינצל כל האפשרויות שלו לחיזוק עמנו בני ישראל מכל מקום שהם, בטחונו - בגשמיות ובטבע ובטחונו ברוחניות ובברכת ה', אשר זה בזה תלוי, ואדרבה הראשון תלוי בהשני, ומתוך מרץ המתאים ובאופן דמוסיף והולך, בשמחה ובטוב לבב.

* * *

מוסרים הכל למצרים, ואין פוצה פה ומצפצף

ימי אלול תשמ"א

...לתוכן כתבו - ומבלי לגרוע כלל מחשיבות התכניות שכותבן - בטח ידוע למר וגם רואה במוחש איך שהנסיגה מפני הגוים נמשכת ובקצב מסחרר - וכוונתי נסיגת אלה מהיהודים באה"ק שגם הם הקובעים את ההנהגה בנוגע להשטחים, לחוזה "קעמפ דייוויד" (היפך המוחלט של מחנה "דוד"), במיוחד מסירת בארות הנפט תמורת פיסת נייר, ועוד.

ולחקירתי בחוגים שונים: היתכן, ולמה "אין פוצה פה ומצפצף" (חקירה חשאית, כמובן): נענתי - כי עייף העם מל"ג שנות מתח בלתי פוסק, ונוצרה תגובה (תת הכרה) דהגנה ו"חיסון", שכ"ז שייך להמנהיגים וכל "השאר" - "ישב תחת גפנו ותחת תאנתו"!

"קראתי ואין עונה"

הבא להלן הובא מתוך גליון ה-1000 של השבועון כפר-חב"ד:

ראשיתה של הפרשה במאמר שפירסם הרב הראשי לאנגליה, הרב ד"ר ישראל יעקובוביץ ז"ל, בחודש חשון תשמ"א, ובו מתח ביקורת על כל אלו המתנגדים למסירת שטחים תוך השוואה ל'כהנא' ו'גוש אמונים', בכנותו את כולם 'קיצוניים'. בתגובה, כתב אליו מר פנחס (פיטר) קלמס ביחד עם קבוצת ידידים, והיו גם דיונים בכתב ובעל-פה של הרב הראשי עם אנשי ליובאוויטש באנגליה, אך כולם לא שכנעו את הרב הראשי.

מר קלמס שלח את מכתב התשובה של הרב יעקובוביץ אל הרבי, ובעקבות זה החלה התכתבות מפורטת ביותר בין הרבי והרב יעקובוביץ, במהלכה כתב הרבי אל הרב יעקובוביץ מכתבים ארוכים שהשתרעו על פני כעשרים עמודים. ההתכתבות הזאת נמשכה מכסלו תשמ"א עד ניסן תשמ"ב ובאיגרותיו הסביר הרבי בפירוט רב את הבסיס לעמדותיו, וכן יישב אחת לאחת את טענותיו של הרב הראשי.

במקביל, כתב הרבי למר קלמס עצמו מכתבים המבהירים את עמדתו, תוך שהוא מדגיש כי למרות שהוא לא שש לערב אדם מן השורה בויכוח בין רבנים, הרי במקרה זה, לאחר שמר קלמס עצמו ניהל התכתבות עם הרב יעקובוביץ ועם הרבי, הרבי מוצא לנכון להבהיר לו את עמדתו.

לפנינו מכתבו הראשון של הרבי אל מר קלמס בנושא זה:

איסור החזרת שטחים לא קשור לקדושת הארץ

ב"ה

נר ג' דחנוכה, תשמ"א

ברוקלין, נ.י.

מר פנחס מאיר קלמס (מר פ. קלימן)

45 שלדון אווניו הייגייט, לונדון

שלום וברכה:

הנני לאשר את קבלת מכתבך והמצורף אליו.

אני לא שש, מתוך עיקרון, לערב אדם מן השורה, למרות שהוא משכיל ובעל ידיעות, וגם אם יש לו 'סמיכה', בעניין שהוא נושא לדיון בין רבנים. למרות זאת, לאחר שקיבלת מכתב מפורט מאת רב, ואתה דורש הבהרה, אין לי ברירה אלא להפנות את עצמי לנושאים הקרובים בתגובה, למרות שבהכרח זה לא לעומק.

אני חייב לפתוח בנקודה כללית אבל מכריעה, והיא, שהטענות נגד מה שמניחים שהיא העמדה שלי מבוססות על מידע מוטעה, או על תפיסה מוטעית של העמדה שלי. למעשה, אני מתקשה להבין איך זה היה יכול לקרות, מכיון שהסברתי את העמדה שלי שוב ושוב. לכן אסכם אותה פעם נוספת:

1. אני מתנגד לחלוטין, ובאופן שאינו משתמע לשתי פנים, לויתור על חלק כלשהו מן השטחים המשוחררים שכעת נתונים למשא-ומתן, כמו יהודה ושומרון, הגולן, וכו', מהסיבה הפשוטה, ורק מהסיבה הזאת, שויתור על חלק כלשהו מהם יהווה הפרה של פסק-דין ברור בשולחן-ערוך (אורח חיים סימן שכ"ט סעיפים ו,ז). הדגשתי שוב ושוב שפסק-דין זה אינו קשור כלל לקדושת ארץ ישראל, או ל"ימות המשיח", לגאולה ולשיקולים דומים, אלא אך ורק לפיקוח-נפש. דבר זה מודגש עוד יותר על ידי העובדה שהמקור של פסק-דין זה הוא בתלמוד (עירובין מה,א), שם הגמרא מציינת בתור דוגמה ל"עיר ספר" תחת המושגים של פסק-דין זה - את העיר נהרדעא שבבבל (עירק של ימינו) - שהיא בוודאי לא בארץ ישראל. הדגשתי שוב ושוב שזוהי שאלה של פיקוח-נפש, וצריך לדון בה אך ורק על בסיס זה, ולא על בסיס גאוגרפי.

2. פסק-הדין האמור עוסק במצב שבו גויים (המונח הוא 'גויים', לא 'אוייבים') צרים על עיר-ספר יהודית, למראית-עין כדי להשיג "תבן וקש", ואז לעזוב. אבל בגלל הסכנה האפשרית, לא רק עבור היהודים בעיר, אלא גם בערים אחרות, השולחן-ערוך קובע שכאשר מקבלים ידיעות אפילו רק על ההכנות של הגויים, היהודים חייבים להתגייס מיד ולאחוז בכלי נשק אפילו בשבת - בהתאם להלכה ש"פיקוח-נפש דוחה שבת".

3. אם קיימת שאלה האם הסיכון אכן יוצר מצב של פיקוח-נפש, אז - כמו במקרה של מחלה, בו מתייעצים בסמכות רפואית - הסמכות שצריכה לקבל החלטה מוענקת למומחים צבאיים. אם מומחים צבאיים מחליטים שיש סכנה של פיקוח-נפש, לא יכולים להיות שום שיקולים חשובים יותר, מכיון שפיקוח-נפש דוחה כל דבר אחר. ואם המומחים הצבאיים

"קראתי ואין עונה"

מצהירים שבה-בשעה שקיים סיכון כזה, עדיין צריך לקחת את הסיכון מסיבות אחרות כלשהן, כמו שיקולים פוליטיים (רצון טוב של הגויים) - זה יהיה בבירור בניגוד לפסק-הדין, משום שפסק-הדין דורש שפיקוח-נפש, ולא תועלתיות פוליטית, יהיה הגורם המכריע.

והנה, ביחס לשטחים המשוחררים, כל המומחים הצבאיים, יהודים ולא-יהודים, מסכימים שבמצב הנוכחי ויתור על חלק כלשהו מהם עלול ליצור סכנות בטחוניות חמורות. אף אחד אינו אומר שויתור על חלק כלשהו מהם יגדיל את כוח ההגנה של הגבולות. רק שכמה מומחים צבאיים מוכנים לקחת סיכון על מנת שלא להרגיז את וושינגטון ו/או לשפר את "התדמית הבינלאומית", וכו'. הליכה לפי קו זה, לא רק שתהיה מנוגדת לפסק-הדין הברור, אלא גם תתעלם מלקחים מן העבר שעלו ביוקר. דוגמה בולטת וטובה לכך היא "מלחמת יום-כיפור". ימים ושעות לפני ההתקפה, התקיימו ישיבות דחופות של הממשלה שדנו במצב יחד עם הצבא. מודיעין צבאי הצביע על ראייה שאין לטעות בה, שהתקפה מצרית משמשת ובאה, והמומחים הצבאיים יעצו לפתוח בהתקפת-מנע שתציל חיים של הרבה אנשים ותמנע פלישה. למרות זאת, הפוליטיקאים, בהסכמתם הכנועה של כמה מומחים צבאיים, לא קיבלו פעולה זאת, על יסוד הטענה שצעד כזה, או אפילו גיוס כללי, לפני שהמצרים יחצו בפועל את הגבול, פירושו יהיה הוקעה שלנו בתור תוקפנים, ויסכן את היחסים עם ארצות-הברית. החלטה זו היתה מנוגדת לפסק-הדין האמור של השולחן-ערוך, כפי שהודגש למעלה. התוצאות הטרגיות של החלטה זו אימתו את התוקף של עמדת השולחן-ערוך (אם יש צורך בכך), משום שחייהם של אנשים רבים הוקרבו ללא צורך, והמצב הגיע קרוב לאסון מוחלט, אילולא חסדיו של הקב"ה. מספיק לציין שראש הממשלה דאז הודתה אחר כך שבמשך כל חייה היא תהיה מוטרדת בגלל ההחלטה הטרגית.

4. אני יודע, כמובן, שישנם רבנים שדעתם היא שבמצב הנוכחי, כפי שהם רואים אותו, מותר - מנקודת המבט של השולחן-ערוך - למסור שטחים מארץ ישראל. אבל ידוע גם על איזה מידע הם מבססים את ההשקפה הזאת. טענה אחת היא שהמצב הנוכחי איננו בדיוק אותו המצב כמו במקרה ההיפותטי של נהרדעא שמצויין בתלמוד, מכיון שארץ ישראל

איננה במצב של "צרו עליה גויים". טענה שנייה היא שהוויתור בהווה על כמה שטחים לא יסכן חיים.

ברור וגלוי לעין שטענות אלה מבוססות על מידע מוטעה. השכנים הערבים מוכנים מבחינה צבאית; יתירה מזו: הם אכן תובעים את השטחים הללו כאילו הם שלהם על מנת להחזיק אותם בבעלותם, ומכריזים בגלוי שאם לא יימסרו להם מרצון, הם יקחו אותם בכוח, ובסופו של דבר - את הכל. רב שאומר שפסק-הדין האמור בשולחן-ערוך איננו מתייחס למצב הנוכחי, נמסר לו מידע מוטעה לחלוטין ביחס למה שהמצב הוא באמת.

5. דוגמא נוספת לכך שניתן לסלף עובדות בפומבי היא בקשר למסירת בארות הנפט בסיני. היו שהזהירו באותו זמן שזאת תהיה שגיאה איומה למסור אותם, מכיון שנפט, בימינו ובדורנו, הנו כלי נשק חיוני והכרחי, משום שבלעדיו המטוסים והטנקים יוצאים מכלל פעולה בדיוק באותה ודאות כמו אם היו מחסלים אותם. למרות זאת, היו רבנים שהגנו על מסירת בארות הנפט - שוב, לאחר שקיבלו "מידע", וקיבלו את מהימנותו של מדינה יש כמויות ניכרות של רזרבות נפט שיוכלו להספיק למשך חודשים. כאשר הוצע להם לאמת את המידע הזה אצל אדם כלשהו שיש לו מושג כלשהו אודות ההגבלות הפיזיות של איחסון נפט להצטברות של רזרבות, במיוחד במדינה קטנה עם מרחב איחסון מוגבל - הם התעלמו מההצעה. ואכן, הממשלה גילתה במהרה שנחוץ לדרוש מארה"ב משלוחי נפט בדחיפות, מכיון שהרזרבות יספיקו רק לכמה ימים. יתירה מזו, חברי ממשלה חשובים הודו בפומבי שהיתה זאת שגיאה חמורה למסור את בארות הנפט.

יצויין גם כי מאז מסירת בארות הנפט בסיני - על-פי המספרים של הממשלה - היא שילמה כשניים וחצי מיליארד דולרים למצרים תמורת נפט מאותן בארות עצמן שנמסרו. שלא לדבר על העובדה שיש צורך לקנות נפט גם בשוק המקומי, והכל במחירים מופרזים.

6. במאמר מוסגר, ידוע מי סיפק לרבנים "מידע" זה. כאשר אחד הרבנים נשאל - לאחר שהתברר שפסק-הדין שלהם היה מבוסס על מידע שגוי - מדוע הוא אינו יוצא וחוזר בו בגלוי מהעמדה שלו, התשובה היתה שאם הוא יודה בגלוי שהוא הוטעה בידי יהודי חשוב, בעל זקן ופיאות, שפעיל בעניני יהדות, זה עלול לגרום חילול השם. לאחר שעדיין הובא בפניו הספק אם שיקול זה חשוב יותר על פי ההלכה מאשר תיקונו של פסק-דין שמשפיע על פיקוח-נפש של יהודים רבים - לא נתקבלה ממנו שום תגובה נוספת.

"קראתי ואין עונה"

7. מתחו עלי ביקורת (וגם זה לעיני כל הציבור) על כך ששמתי דגש רב כל-כך על הביטחון של ארץ ישראל, בנימוק שמה שהגן על העם היהודי במשך הגלות הארוכה היה לימוד התורה וקיום המצוות; ומכאן שיהודים שומרי תורה אינם צריכים להפוך את עוצמתה של ארץ ישראל לגורם העליון. על כך יצאתי בטענה נגדית שהם לא קלטו את המסר, משום שלעמדתי אין שום קשר לארץ ישראל בתור שכזאת, אלא לפיקוח-נפש של היהודים שחיים בה - דבר שהיה נכון לגבי כל מקום אחר בעולם. "עדיין" לא קיבלתי תשובה על הטענה הזאת.

8. בדומה לכך הועלתה נגדי ביקורת על כך שהאשמתי את הממשלה בארץ ישראל באי-רצון למצוא ולעצור את מבצעי ההתקפה הרצחנית בחברון בליל שבת ההוא. אני לא יודע מה זה קשור לנושא של מסירת שטחים משוחררים! בכל אופן, העובדות הן כדלהלן. לפני שיצאתי להאשים בפומבי את הממשלה בכך שלא ניסתה לעצור את הרוצחים, ניסיתי לעשות מה שביכולתי מאחורי הקלעים. ידוע שהיו שתי אסכולות של מחשבה בממשלה בנושא זה. האחת סברה שזה יהיה דבר מועיל שלא להאיץ את המצוד אחר הרוצחים, על יסוד ההנחה שמציאתם והעמדתם לדין, וכו', עלולה להחריף את המתיחות; ולכן עדיף יהיה להביא את הנושא לידי רגיעה על ידי התמהמהות. האחרת סברה, שהממשלה צריכה לנקוט כל פעולה אפשרית כדי לעצור את הרוצחים ולהעניש אותם במהירות, לא רק בגלל ש"דם אחינו זועק אלינו מן האדמה", אלא גם, וחשוב לא פחות, מסיבות של פיקוח-נפש, כדי למנוע עוד התקפות דומות. שכן, כל מי שמכיר את המנטליות של החוגים הערביים הללו מהם הגיעו הטרוריסטים, יודע שאי נכונות להעניש אותם עלולה להתפרש על ידם כסימן לחולשה ולהוות עידוד לחזור על התקפות כאלה. הספק הזה נמשך לאורך שבועות. כאשר ראיתי שמדיניות הממשלה היתה שלא לפעול והדבר עלול להיות אסון חמור של פיקוח-נפש, הצהרתי את ההצהרה שלי בפומבי. למרבה המזל, היתה לזה השפעה, ובסופו של דבר המצוד התחיל להתנהל באופן רציני, והביא למעצרו המהיר של מנהיג הכנופיה.

במאמר מוסגר, הסיום העצוב של פרק זה, שהוא עצמו מהווה השתקפות של מצב העניינים בארץ ישראל, הוא שלמרות שעברו הרבה שבועות מאז שהרוצח נתפס, הוא לא הועמד לדין עד עתה, ועדיין לא הושמעה אף מילה לגבי המועד שבו זה יקרה. פירושים נוספים מיותרים.

עם זאת, צריך לציין שהמדיניות של המעטה בחומרתן של התקפות טרור ומניעת פעילות נגדית בכל מקום שהדבר אפשרי, היא, למרבה הצער, מדיניות שנמשכת שנים רבות, בוודאי בגלל הסיבות שצינתי למעלה, כפי שזה מאומת גם על ידי קטע העיתון המצורף בזה.

9. ביקורת נוספת שהועלתה נגדי היא שההצהרות שלי בנושאים הללו הן יותר פוליטיות מאשר רבניות. גם זה מביך אותי, כי מכיון שהנושא קשור לפיקוח-נפש, זוהי בוודאי חובתו של כל יהודי, בין אם הוא רב או אדם מן השורה, לעשות את כל מה שמותר על-פי השולחן-ערוך כדי לסייע לסיכול - או, בכל אופן, לצמצם - את הסכנה. במקרה של פיקוח-נפש, חייבים לעשות כל מאמץ אפשרי, אפילו אם יש ספק וספקות רבים אם המאמץ יצליח.

10. ביחס לנושא הקשור לקבלת הפנים שנערכה לאדם המעורב במחלוקת זאת כשהוא הגיע לניו יורק, כאילו אני, או השלוחים שלי, יזמו את ההפגנה נגדו, וכו' - אין צורך לומר שההאשמה הזאת היא לגמרי לא נכונה. - אפילו בדיון בעל-פה אני נזהר שלא לזהות בשמו אף אדם שנוקט עמדה מנוגדת, ואני מגביל את עצמי לנושאים ולא לאנשים. במיוחד כשהאדם מוכר לי באופן אישי ויש לי הערכה גדולה כלפיו, ומצידי - הוא עדיין נחשב לידידי.

לסיום, אני מוכרח לומר גם שבאופן כללי אני מוצא את עצמי בעמדה לא נוחה בכל מצב שבו אני מוצא שהדבר נחוץ שלא להסכים עם רב אורתודוקסי באופן פומבי בנושא הלכתי כזה. משום שכאשר אדם מן השורה רואה שישנם רבנים שהוטעו על ידי אנשים שמוסרים מידע מטעה, ובכל זאת אינם חוזרים בהם מהפסיקה שלהם אפילו לאחר שהמידע המוטעה התגלה, בהכרח שזה ישפיע על האמון שלו באמינות של הסמכות הרבנית באופן כללי. ובמיוחד דבר זה, כמובן, פועל בניגוד למדיניות הבסיסית ולעבודה של ליובאוויטש להפיץ יהדות תורנית-אמיתית, עם שימת דגש על כבוד התורה, וכבוד נושאי התורה האמיתיים, הרבנים שמקדישים את כל חייהם ללימוד תורה ואשר חיים בהתאם ומשמשים דוגמה ליהדות תורנית-אמיתית במידה המלאה ביותר.

המאחל לך חנוכה מאיר ומלא השראה,

בכבוד ובברכה,

"קראתי ואין עונה"

[חי"ק (=חתימת יד קודשו)]

נקודה אחת שהיססתי אם לכלול אותה במכתבי, אבל החלטתי להוסיפה ב"ב זה, היא זאת: רבנים אשר, בשונה מדעתי, קבעו את ההשקפה התורנית - וההלכתית - שלהם בשאלת מסירת שטחים משוחררים בארץ ישראל - ביססו אותה אף הם על העיקרון של פיקוח-נפש, אבל באופן הפוך מזה שלי. דעתם מבוססת על האמונה שמסירת שטחים משוחררים תקדם את המטרה של השלום עם הערבים וממילא תציל חיים. אם דיעה זו תקפה, אזי נובע ממנה באופן חד-משמעי שהדחף של הטענה כפי שהוא נכון גם לגבי הגולן, יהודה ושומרון מתייחס גם לעיר העתיקה של ירושלים; ובעצם, בתקיפות גדולה יותר, מכיון שהתביעה הקולנית להחזרת ירושלים העתיקה היא יותר כנה, ומושמעת פה-אחד ובאופן חזק על ידי כל הערבים, כולל מצרים, ערב הסעודית וכל העולם המוסלמי (בעוד שלא כולם הם כה "נלהבים" באשר ליצירת מדינה פלסטינית חדשה ועצמאית בגדה המערבית). לדידם של הרבנים האמורים, על מנת להיות עקביים מבחינה הלכתית, מסירת ירושלים העתיקה לא רק שהיא מותרת, אלא היא הכרחית! לפיכך, עם כל המצפון, הם מחוייבים מבחינה מוסרית לשלב בפסק-הדין שלהם את החזרת העיר העתיקה של ירושלים!

תקוותי שיתחזקו היחסים האישיים

(במקביל למכתבו אל מר קלמס, כתב הרבי מכתב לרב יעקובוביץ עצמו. וכך כתב לו הרבי:)

ב"ה, זאת חנוכה, ה'תשמ"א

ברוקלין, נ.י.

הרה"ג הו"ח אי"א נו"נ עוסק בצרכי ציבור כו'

מו"ה ר' ישראל שי' יעקובוביץ רב ראשי

שלום וברכה:

מאשר אני קבלת מכתב כת"ר מיום ה' לסדר "ופרצת" עם כל המצו"ב. ות"ח על שימת לבבו.

ובפרט על פי הידוע דברי מייסד תורת חב"ד, אדה"ז, שהביע שביעת רצון כשהיו מספרים לו הלשה"ר שדברו עליו, שאע"פ שכוונת המספרים היתה לקלקל היחסים, אבל על ידי כך היתה לו אפשריות להוכיח שאין כל יסוד לדברי הלעז וכו'.

ותקותי אשר על ידי העמדת הדברים על אמתתם יתחזקו היחסים האישיים, אפילו אם כת"ר לא יהי' תמים-דיעה על מאה אחוז עם עמדתו בענין החזרת השטחים, אף שתקותי חזקה שלאחרי שיווכח כי סילוף דברים הי' כאן, ישפיע זה על עמדתו הוא מכאן ולהבא.

כיון שמכתבו נתקבל כמה ימים לאחרי שקבלתי העתק מכתבו למר פ.ק. שי, ומגודל התמי' עניתי לו בהקדם לפי האפשריות מרוב הטרדות, מצו"ב העתק מכתבי מענה להנ"ל, שתקותי כנ"ל שבירור הענינים ישפיע על עמדתו מכאן ולהבא.

ורק אוסיף הערה שלא רציתי להכניסה במכתבי למר פ.ק., שלאחרי הלחץ לענות על פס"ד השו"ע שהוא מוקד השקו"ט, הי' המענה מאחד מראשי המנגדים - "דברים בטלים ומבוטלים!" ופשוט שלא מצאתי טעמים ונימוקים כאלה בשקו"ט בענין הלכתי בכלל, ובהל' פיקוח נפש בפרט. אבל לאחרי ששמעתי ביטויים ופעולות מעין האמור, בטלה תמיהתי. וד"ל.

בכבוד ובברכה לימי חנוכה מאירים בכל ימות השנה כולה

השערות ספקולטיביות מול מציאות מסוכנת

מסתבר שגם לאחר שני המכתבים האמורים של הרבי - הרב יעקובוביץ המשיך לדבוק בעמדתו התומכת במסירת שטחים "למען השלום". בין היתר הוא טען את הטענות הבאות: (א) הרבי כותב כי השיקול היחיד המנחה אותו הוא ההלכה בדבר פיקוח נפש, אך עובדה היא שיש רבנים שהגיעו לאותה מסקנה בדיוק בקשר לשטחים, דוקא בגלל קדושת ארץ ישראל. (ב) אין ויכוח בקשר לעצם ההלכה לגבי "קש ותבן", הוויכוח בין הרבנים הוא סביב השאלה מה נקרא פיקוח נפש במצב הנוכחי. (ג) פיקוח נפש קשור לא רק בתחום הצבאי. פיקוח נפש יכול לבוא גם כתוצאה מסנקציות כלכליות נגד

"קראתי ואין עונה"

ישראל, בעקבות סירובה להסכם שלום, שיובילו לרעב בין יהודים, או כתוצאה מכך שהערבים יהפכו להיות רוב בישראל, או עקב ירידה דרמטית במספר היהודים בארץ ישראל, בעקבות סיבות פוליטיות וכלכליות או בעקבות ייאוש מהסיכוי לשלום.

הרב יעקובוביץ טען גם שכל יהודי ירא שמים חייב לקבוע שבסופו של דבר בטחונם של בני ישראל תלוי לא בצבא ולא בגבולות המדינה, אלא בלימוד התורה וקיום המצוות. וזה צריך להיות המסר הכי דחוף של הרבנים שיודגש לפני כל דבר אחר.

הרבי כתב אפוא מכתב ארוך נוסף אל מר קלמס ובו הבהיר שוב את הנושא מכל היבטיו (וגם במכתב זה, בסיומו, העלה הרבי את נושא ההאשמה בדבר אחריותה של ליובאוויטש להתקפות נגד הרב הראשי, ודרש הוכחות לכך):

ב"ה

י"ג בשבת תשמ"א

ברוקלין, נ.י.

מר פנחס מאיר קלמס

45 שלדון אווניו הייגייט - לונדון, אנגליה

שלום וברכה:

הנני לאשר את קבלת מכתבך, כולל העתק ממכתבך מיום 5 בינואר, שבא בהמשך למכתבי מנר ג' דחנוכה.

אני חייב להודות שלאחר שקראתי את המכתב בתשומת-לב, עלי לחזור שוב על מה שכתבתי בהתחלת מכתבי הקודם, כלומר, שאני מתקשה להבין איך אפשר להבין את העמדה שלי בצורה מוטעית.

לפני שאגיב על ההערות שקשורות למכתבך מ-5 בינואר, עלי לשוב ולהדגיש את ההנחה הבסיסית שעליה נשענת העמדה שלי, שהיא הנושא היחיד שעומד לדיון. כל עוד ההנחה הבסיסית וצורת ההתייחסות לא תוכן באופן ברור וכל עוד לא דבקים בה, יכול להימשך ספק לזמן בלתי מוגבל - למטרות מנוגדות. כל נושא זר שאינו קשור ישירות להנחה הבסיסית, הוא לא רלוונטי ומבלבל.

הנושא היחיד העומד לדיון - לפחות מהבחינה שאני עוסק בזה - הוא אך ורק נושא הלכתי של פיקוח-נפש, כפי שזה משפיע על השאלה של מסירת חלק כלשהו מהשטחים המשוחררים. יש לזכור גם שאנחנו לא עוסקים בשאלה אקדמית, אלא בשאלה אקטואלית ודחופה, כיון שכבר נעשתה פעולה מוחלטת ביחס לכמה שטחים (בסיני), וביחס לאחרים (יהודה, שומרון, הגולן, וכו'), התקבלו החלטות, וקרוב לוודאי שכמה מהם היו נמסרים לפני זמן רב, אילולא העובדה שהצד השני סירב לקחת אותם, משום שדרש יותר.

מכיון שהנושא הנידון, כפי שצויין, הוא נושא הלכתי טהור, היינו השאלה של פיקוח-נפש, הקדושה של השטחים איננה רלוונטית; וכך גם לא רלוונטית ההשתייכות הפוליטית או השיטה הפוליטית של האדם, או העמדה האישית שלו כלפי הממשלה, וכדומה. רב צריך לפסוק בנושא אך ורק מנקודת המבט האובייקטיבית של ההלכה, מבלי להניח לשום שיקולים או דיעות אחרות, להעיב על השיפוט ההלכתי שלו, למרות שיכול להיות לו כלפיהם רגש חזק.

תוך זכירת הדברים האמורים, אגיב כעת על ההערות שלב אחר שלב:

1. ההתייחסות לעמדתי ביחס לציונות ומדינת ישראל כגורם בפסק-הדין היא, כמובן, לא רלוונטית לחלוטין, כפי שצינתי למעלה, משום שכפי שהודגש בתוקף גם במכתבי הקודם, ההלכה מתייחסת באופן זהה לארץ ישראל ולכל מקום אחר.

2. מעניין הדבר שהציבו אותי, באותה נשימה, בקטגוריה של 'גוש אמונים' ו'כהנא', אשר בעמדתם בעניין הציונות ומדינת ישראל ככאלה, אין להטיל ספק, למרות שבעובדות בשטח העמדה שלהם לגבי מסירת השטחים איננה מבוססת על ציונות ועל מדינת ישראל, אלא על ברית-בין-הבתרים. זה רק מוכיח איך על ידי שמכניסים נושאים שאינם שייכים לעניין, עלולים להסיח את הדעת מן הנושא המרכזי והאמיתי, ולהתבלבל.

הצהרתי שוב ושוב, גם במכתבי הקודם, שעמדתי החד-משמעית נגד מסירת שטח כלשהו מיהודה ושומרון, וכו', היא בדיוק כמו לגבי החזרת בארות הנפט בסיני, וכל חלק שהוא מסיני. אפילו אותם רבנים ש"הגיעו לאותה מסקנה בדיוק לגבי השטחים בגלל הקדושה של ארץ ישראל" יודו שאין שום שאלה שכרוכה בקדושה ביחס לסיני ולנפט בסיני, אלא זוהי רק שאלה של פיקוח-נפש, פשוט וברור.

"קראתי ואין עונה"

3. הטענה ש"ההסכמה בקרב הרבנים... איננה בקשר לדין של פיקוח-נפש, אלא בקשר לשאלה מה נכלל בפיקוח-נפש במצב הנוכחי", היא נכונה, כמובן. כבר אמרתי את הנקודה הזאת במכתבי הקודם, למרות שלא רציתי להדגיש אותה יתר על המידה, מסיבות מובנות. הצבעתי על כך שהרבנים האחרים ביססו את ההערכה שלהם לגבי המצב הנוכחי על מידע מוטעה שהוצג בפניהם יחד עם השאלה. ציינתי דוגמה בולטת אחת של מידע מוטעה בכך שנאמר לרבנים שלממשלה יש רזרבות נפט בכמות ניכרת שיכולות להספיק לכמה חודשים. נקודה אחרת של מידע מוטעה היתה שהמצב בארץ ישראל תואר בפניהם ככזה שאין להשוות אותו לאותו מצב שהגמרא במסכת עירובין מדברת עליו, כאשר האויב צר בפועל על בני ישראל, וישנה הסכנה של חדירה נוספת. זהו כמובן תיאור מסולף, משום שכל אחד יודע שהגולן, השומרון ויהודה הם ממש הגבולות עם סוריה וירדן, שנתונים תחת השפעה חזקה של אש"ף, וכו'. אויבים מוצהרים אלה לא רק צרים על ארץ ישראל, אלא ביצעו בפועל התקפות דמים, והצהירו בגלוי על הכוונה הנחושה שלהם לקחת הכל בחזרה בכוח. "הבדל" נוסף בין המצב הקיים לזה של הגמרא שעליו עוצבה באופן חלקי דעתם של אותם רבנים, היה שבמקרה של הגמרא האויב בא לקחת "תבן וקש" שהיה שייך ליהודים, בשעה שבמצב הנוכחי, האויב תובע החזרת שטחים שנלקחו ממנו. גם טענה זו הודפסה, ולא באופן אנונימי.

כמובן, לא יכול להיות לי שום דיון עם אלה שמאמינים שלערבים יש טענה לגיטימית על החזרת השטחים ששייכים להם, מכיון שאין שום מכנה משותף לדון עליו. אבל הם צריכים בוודאי לזכור שאם לערבים יש טענה לגיטימית ביחס לשטחים שלפני 67', יש להם טענה לגיטימית זהה לגבי העיר העתיקה, וגם לגבי תל אביב, חדרה, וכל "פלסטיין".

ויובהר בזאת, "אין לו לדיין אלא מה שענינו רואות"; אבל הציבור זכאי לדעת בדיוק על יסוד איזה נימוקים וסיבות הוא הגיע להחלטה שלו, וזהו דבר שאדם זכאי לדעת אפילו אם פסק-הדין עוסק בפרוטה אחת, שלא לדבר על פיקוח נפש של שלושה מליון יהודים, ואם היתה טעות בעובדות, הדיין צריך לחזור בו מדבריו ללא היסוס.

4. הרבנים שהצהירו ששטחים יכולים להימסר "למען השלום", ביססו את עמדתם, בין היתר, על המידע שסופק להם (לא בידי מומחים צבאיים) שויתורים טריטוריאליים יקדמו

את המטרה של שלום עם הערבים. לפיכך, הם טענו שהעיקרון של פיקוח-נפש שהוא בשורשה של ההלכה לגבי "תבן וקש" איננו רלוונטי למצב הנידון, אלא להיפך.

למעשה, ברור מתוך ההלכה האמורה שהגורם הקובע הוא לא מה האויב תובע או מבטיח, אלא האם זהו מקרה של "תפתח הארץ לפניהם" - פתיחת הארץ לפני האויב; במילים אחרות, לתת לאויב הזדמנות להבקיע פירצה באמצעי ההגנה.

האם מסירת השטחים אכן תהיה מקרה כזה או לא, היא כמובן דבר שמומחים צבאיים צריכים להחליט בו, ולא פוליטיקאים.

הטענה שגורל המדינה וחייהם של האנשים תלויים גם בגורמים מעבר לסמכות של מומחים צבאיים, ושאם יתעלמו מן הגורמים הפוליטיים והכלכליים, זה עלול להוביל מאוחר יותר לפיקוח-נפש, אינה משפיעה על ההחלטה המיידית ביחס למסירת שטחים. על אחת כמה וכמה, כאשר ברור שמסירת שטחים נוספים תחליש את הביטחון באופן מידי, ותהיה צעד בלתי הפיך, בה בשעה שלא ניתן לצפות מראש את האקלים הפוליטי והכלכלי. כאלה הן, בסך הכל, הטענות האחרות ש"ויתורים טריטוריאליים תחת תנאים מסויימים עשויים להקטין את איום המלחמה, או להגדיל את היכולת של ישראל להגן על עצמה", וכו'. אלה הן השערות ספקולטיביות לגמרי, ואני בטוח ששום מפקד צבא לא היה מתערב על סיכונים כאלה. אני חוזר, ההלכה ברורה - ואחרי הכל, נקודת המבט של ההלכה היא שנמצאת בלב הוויכוח.

5. ביחס ל"מידע מוטעה", זה בוודאי מדהים, ואני מצטער על זה מאוד, שאני מואשם בהאשמת "אנשים כמו דיין, וייצמן ואינספור ישראלים מלומדים אחרים" בכך שהם קיבלו "מידע מוטעה". לא יכולתי להיות יותר ברור ומפורש במכתבי מנר ג' דחנוכה, בו דיברתי על המידע המוטעה שסופק לרבנים בידי צדדים אינטרסנטיים.

זה נכון, כמובן, שלכל הרבנים יש גישה לאותו מידע ביחס למצב, אבל למרבה הצער הם לא עשו שימוש בגישה הזאת, ולא הטריחו את עצמם לבדוק את המידע, כמו במקרה של הנפט בסיני, וכו'.

6. אני מקדם בברכה את ההערה "אני מסכים לחלוטין לגבי הנפט בסיני, וכו'". זה כמובן תומך בעמדת, מלבד העובדה שאינני רואה שום הבדל בין מסירת הנפט בסיני או מסירת אינץ' אחד מסיני לבין מסירת אינץ' אחד מיהודה, שומרון והגולן, ואני לא יכול

"קראתי ואין עונה"

לצפות "תקופה ממושכת של יחסים נורמליים לחלוטין עם כל השכנים הערביים", מלבד בימות המשיח, כאשר הזאב והכבש יגורו יחדיו בשלום.

7. ביחס לטענה בדבר "חילול השם" שהתייחסתי אליה, הסברתי באופן ברור במכתבי הקודם, ואני מציע לקרוא את זה שוב בעיון.

8. איני מבין מה כל כך מביך בקשר לנקודה הזאת. כמובן, כל יהודי ירא-שמיים חייב לקבוע שהביטחון של יהודים בכל מקום בעולם, ובייחוד בארץ הקודש, כרוך בלימוד התורה ובקיום המצוות. אבל, כשזה מגיע לשאלה של פיקוח-נפש, או לכל מצב אחר, בין אם זה עניין של בריאות או של פרנסה, הקב"ה בעצמו ציוה שבנוסף לשמירה הקפדנית של תורה ומצוות, וביטחון מוחלט בקב"ה, יהודי נדרש לעשות מה שנחוץ לעשות על פי דרך הטבע. גם זה הוא חלק מההוראות של הרבנים.

9. ה"האשמה המוזרה נגד ממשלת ישראל בדבר שותפות לפשע (ההדגשה שלי) עם טרוריסטים", אכן היתה מביכה, ואף מזעזעת, אם איזשהו יהודי היה יוצא בהאשמה כזאת נגד איזשהו יהודי אחר, שלא להזכיר האשמה נגד הממשלה. עם זאת, אני חייב להודות שלמרות שהאשמתו בכל מיני דברים מוזרים, זוהי הפעם הראשונה שהאשמה כזאת יוחסה אלי. אני עומד מאחורי הקביעה שלי שישנה אסכולה של מחשבה בממשלה הסבורה ש"זה יהיה דבר מועיל שלא להאיץ את המצוד אחר הרוצחים על יסוד ההנחה שמציאתם והעמדתם לדין, וכו', עלולה להחריף את המתיחות, ולכן עדיף יהיה להביא את הנושא לידי רגיעה על ידי התמהמהות" (סעיף 8, מכתב מנר ג' דחנוכה). אבל זה שונה לגמרי משותפות לפשע (!) עם הטרוריסטים, שלא לדבר על כל התארים האחרים המיוחסים אל האסכולה האמורה על ידי הכותב, תארים שאי אפשר לחזור עליהם, במיוחד כאשר כל העניין הוא לא רלוונטי לנושא המרכזי.

אני עומד גם מאחורי ההאשמה שלי בדבר המעטה בחומרתם של התקפות טרור, וכו', כפי שקבעתי במכתבי הקודם. ביחס לשאלה "האם דעת הקהל הישראלית... אכן היתה מרשה מדיניות כזאת?" - כל מי שעקב אחרי העיתונות בארץ ישראל במשך השנים האחרונות יודע שהנושא צץ ועלה מזמן לזמן בעיתונים שונים, מכיוונים שונים ומנקודות מבט שונות, במאמרים ובמאמרי מערכת. צריך לזכור שאין זה מקרה של "אדישות" או רשלנות, משום שאף אחד לא מטיל ספק בעניין העמוק שיש לכל יהודי כלפי התקפות

הטרור. זוהי שאלה של מדיניות בעלת כוונות טובות, למרות שלדעתי לא הגו בה כראוי. לאמיתו של דבר (למרות שלא רציתי להזכיר את זה במכתבי הקודם), ישנם גם רבנים שמסכימים עם האסכולה האמורה, על יסוד מאמר חז"ל "אל תתגרה בגוי קטן", ובמיוחד כשזה לא "גוי קטן" אלא גויים, וגדולים.

10. ביחס לענייני המדיניות ש"גוש אמונים" שואף אליהן - אינני יודע מה זה קשור לדיון. אני רק הגבתי על ההאשמה נגדי שאני "יותר פוליטיקאי מאשר רבני" - בתגובה הפשוטה, כי בנושא של פיקוח-נפש, כל יהודי, בין אם הוא רב ובין אם לאו, מחוייב על פי ההלכה להשתמש בכל האמצעים האפשריים למנוע זאת, כולל קשרים אישיים והשפעה באמצעות כל אישיות שיכולה להיות מועילה במצב הזה.

בכבוד ובברכה

נ.ב. הבא להלן קשור להתכתבות הנלווית שלך, ולכן נכתב בדף נפרד, כך יש לך את האפשרויות להעביר את זה הלאה יחד עם שאר המכתב, או לא.

1. ביחס לדיעותיהם של דיין, וייצמן ורבין, אני יודע שהם קבעו בבירור שמנקודת המבט של מומחים צבאיים, הם לא היו מצדדים במסירת שטחים, אבל מנקודת מבט פוליטית כמה ויתורים טריטוריאליים יכולים להיות מוצדקים.

2. האנשים שמסרו מידע מוטעה רבנים בנושא הנפט בסניי מוכרים בשמותיהם בארץ ישראל. כפי שאתה יודע, זה לא המנהג שלי להזכיר שמות.

3. ביחס לטענה בקשר לעיר העתיקה ברוח זאת ש"אדם חייב להציב את הקו במקום כלשהו" - ההלכה של פיקוח-נפש איננה מכירה בטענה כזאת, שבעצם, היא מהווה פירוש לא נכון של ההלכה ובניגוד מוחלט אליה. דבר זה גם צויין באופן ברור במכתבי הקודם.

דרך אגב, הטענה האמורה סותרת גם את הדיעה שצוטטה במכתב מ-5 בינואר בשמו של הרב סולובייצ'יק שהוא היה מוכן לוותר על הכותל המערבי כדי להציל חיי יהודים. זוהי גם דעתי, בהסתייגות זאת שהעיר העתיקה כפי שהיתה אחרי מלחמת ששת הימים, לא היתה שנויה במחלוקת ולא היתה לה אז שום נגיעה לשאלה של "תיפתח הארץ לפני האויב". אבל המצב של העיר העתיקה עכשיו הוא באותה קטגוריה של הגולן, יהודה ושומרון.

"קראתי ואין עונה"

במילים אחרות, ואני מאמין שהרב סולובייצ'יק יסכים לכך, הקדושה של העיר העתיקה, כולל הקדושה של הכותל, לא היתה מצדיקה הקרבת חייו של חייל יהודי אחד ויחיד. אבל, כאשר זהו מקרה של "תיפתח הארץ", כפי שזה במצב הנוכחי, ביחס לירושלים שבתוך החומות - העיר העתיקה (כמו בכל מקום אחר) נכנסת תחת הדין של פיקוח-נפש שנותן מנדט לאחיזה בכלי נשק בשבת כדי להגן עליה (ולא בגלל ש"אדם חייב להציב את הקו במקום כלשהו").

רב לא יכול לחכות שיגשו אליו...

הוספה

אני מבין מתוך ההתכתבות שלנקודות מסוימות שאני קיבלתי אותם כמובנות מאליהם, לא ניתן שיקול דעת מספיק. לפיכך באה הוספה זאת, תוך נטילת סיכון שחלק ממנה מיותר.

1. הנושא הנידון ביחס למחלוקת מתמקד בשאלה לגבי ההלכה, שהיא פיקוח נפש. לפיכך, הן העמדה של הרבנים שדעתם שונה מדעתי, והן העמדה שלי, חייבות להישען באופן בלעדי על ההלכה וצריך לטפל בהן אך ורק בתור שאלה הלכתית.

2. השאלה איננה שאלה תאורטית, אלא שאלה מעשית שניצבת במקום גבוה בסדר היום המעשי, דהיינו, האם - על פי השקפת ההלכה - מותר, חובה, או אסור להחזיר שטחים משוחררים במה שמכונה 'הגדה המערבית' ועזה, וכן בסיני, כולל בארות נפט, מתקנים צבאיים, וכו'. פסק-הדין בשאלה הזאת חייב, כמוכן, להיות מבוסס על הנסיבות המעשיות והעובדתיות של המצב כפי שהן משפיעות על הביטחון של ארץ ישראל ושל אחינו שחיים שם.

3. שני הצדדים במחלוקתם, היינו, הרבנים שפסקו שמבחינה הלכתית מותר לבצע ויתורים טריטוריאליים ואלה (כולל אותי) שמתנגדים לדיעה זאת, ביססו את ההחלטות שלהם על העיקרון של פיקוח-נפש; וההבדל הוא שהראשונים הסיקו שוויתורים טריטוריאליים ימנעו או יצמצמו פיקוח-נפש, בעוד שהאחרונים סבורים שוויתורים טריטוריאליים כלשהם עלולים ליצור או להחריף פיקוח-נפש.

4. לא יכולים להיות שום חילוקי דיעות בקרב הרבנים לגבי זה שבמקרה של פיקוח-נפש זוהי חובתו של רב שלא להישאר בשקט ולחכות עד שייגשו אליו כדי שיביע את

דעתו. רב שמחכה שייגשו אליו במצב כזה נקרא 'מגונה'. בדומה לכך, לא יכולים להיות שום חילוקי דיעות לגבי חובתו של כל יהודי, ללא יוצא מן הכלל לעשות כל דבר אפשרי (שתואם את השולחן-ערוך) על מנת למנוע את הסכנה של פיקוח-נפש. לרב עצמו אסור לחשוב שחובתו תיעשה פשוט על ידי הכרזת פסק-הדין שלו, אלא הוא חייב לבצע כל פעולה אפשרית בכיוון זה. למעשה, ישנם הרבה תקדימים של גדולי ישראל שבפועל עשו דברים בשבת וכיום כיפור, אשר אלמלא המציאות של פיקוח-נפש היו עבירות חמורות ביותר.

5. מכיון שכפי שציינתי הגורם המכריע הבלעדי הוא פיקוח-נפש, זה לגמרי לא רלוונטי מהי ההשתייכות הפוליטית שלו או באיזו מפלגה תומך הרב שמוציא את פסק-הדין, כי אסור שפסק-הדין שלו יהיה מושפע, במידה הקטנה ביותר, על ידי שום דבר מלבד ההלכה לבדה.

6. ההוכחה שעליה הרב או בית-הדין מבסס את פסק-הדין חייבת להיות תואמת באופן קפדני את העיקרון של "דן דין אמת לאמתו" - ופירוש הדברים שהשיפוט חייב להיות מבוסס על עובדות אמיתיות ועל אמת אובייקטיבית. אם יש ספק כלשהו ביחס לאמיתיות של ההוכחה המוצגת, זוהי חובתו של הרב או בית-הדין לחקור ולאמת את העובדות ולוודא את האמת האמיתית והמלאה; ולאחר שמתברר שפסק-הדין היה מבוסס על תיאור מסולף של השאלה או של העובדות שמוגשות אליהם, הם חייבים, כמובן, לחזור בהם ללא דיחוי מפסק-הדין המוטעה ולתקן אותו.

אני מקווה שהאמור למעלה יבהיר סוף סוף את הנושאים ואת הנקודות שכתבתי במכתבי הקודם וכן במכתב זה.

"ספירת מלאי" ודיווחים מאחורי הקלעים

בי"ד סיון תשמ"א היה מר קלמס אצל הרבי ביחידות. בעת היחידות הוא שאל את הרבי: האם יש איזו התפתחות בנוגע להתכתבות עם הרב יעקובוביץ? והרבי ענה לו (כפי שמר קלמס עצמו מספר בספרו "עצת הרבי תנחני"):

הייתי עסוק מאוד בשבועות האחרונים, ועדיין לא היתה לי אפשרות לענות. זאת אעשה בקרוב. ואולם בזמן האחרון נכתבו הרבה מאמרים המאשרים את עמדתי. הסיבה

"קראתי ואין עונה"

האמיתית לכך היא, שמדי יום אני מקבל אישור נוסף לאמיתות חשדותי ב'בגידה' שהיתה ב'קמפ דייויד'. בכל יום שעובר מצטברים אצלי עוד גזרי עיתונים. בשבוע הבא אכתוב מכתב שלא ימצא חן בעיניו... הוא היה כה נרגז כאשר הטרוריסטים לא הובאו למשפט. התפרסמה ידיעה רשמית, אשר לפיה החיפושים אחרי ד"ר מנגלה הופסקו באמצעותם בהוראת בן-גוריון, ומשום כך הוא מתהלך חופשי עד היום. ידוע לרבים מפקידי השלטון, כי בגלל הבחירות אין הממשלה רוצה להפעיל לחץ, שמא יזיק הדבר ליחסים עם אוסטרליה, וושינגטון או אש"ף. ובאשר להתקפות האישיות, הנה דוקא הארגון היחידי שלא מחה על הצהרותיו היה תנועת ליובאוויטש. גם אגודת ישראל מחתה, לאחר שכתב מה שכתב. אינני יודע מי סיפק לו מידע כוזב. הדבר היה ברור לגמרי לכולם.

ואכן, בחודש אלול אותה שנה כתב הרבי לרב יעקובוביץ את המכתב הבא:

...אשר כיון שכנ"ל כל ישראל בחזקת כשרות, על אחת-כמה-וכמה מנהיגי ישראל ורבני ישראל, שכוונתם בודאי, כלשון חכמינו ז"ל, מרבין שלום בעולם (בנוסף לבין היהודים).

יהי רצון שיתרבה השלום בכל העולם כולו, התחל מונתתי שלום בארץ, הארץ הידועה היא ארצנו הקדושה, שלום אמיתי המיוסד ונוהג על פי תורת חיים, הוראה בחיים, ותורת אמת, כהלכה פסוקה בשולחן-ערוך, כולל גם כן חלק או"ח, סי' שכח שהובא במכתבו. והרי השלום הוא כלי המחזיק ברכתו של הקב"ה, שיוסיף בכתיבה והחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה בגשמיות וברוחניות גם יחד.

נ"ב: הנ"ב דלהלן בא באנגלית, בהתאם להתכתבות הקודמת שלנו בנושא זה, שהתנהל באנגלית.

כעת, כשאנחנו בחודש אלול, חודש של "ספירת מלאי", אינני יכול לדחות עוד את תגובתי לכמה נקודות בהתכתבות שלנו, שנכון לעכשיו עדיין לא נענו. הסיבה לאיחור היתה משום שקיוויתי שיהיו אי-אלו התפתחויות חיוביות שיהיה להן קשר לזה. למרבה הצער, התקוות הללו שלי לא התגשמו, בעצם, המצב הידרדר עוד יותר.

נתחיל בנקודה הבסיסית, שהיא, שאלת מסירת השטחים המשוחררים ביהודה, שומרון, וכו'. אני סבור, כפי שטענתי בתוקף מההתחלה, שלפי ההלכה אסור למסור אף שעל

מהשטחים הללו. הדבר נכון לגבי בארות הנפט החיוניות בסיני, שלא היו צריכים לוותר עליהן. הטענה ש"למען השלום" מוצדק מבחינת ההלכה לוותר על השטחים ועל בארות הנפט, היא נבובה, משום שמה שהושג לא היה שלום אמיתי ובר-קיימא, אלא הבטחה של שלום על נייר, ומנסיון העבר וההווה, ידוע היטב מה השווי של הבטחות על נייר שכאלה.

מכיון שהוויתור על בארות הנפט הוא כעת עובדה מוגמרת והתוצאות כבר נהיו מוכחות לגמרי, הדבר יכול לשמש דוגמה לטענות המטעות ומוליכות שולל שהשתמשו בהן גם ביחס לנקודות האחרות השנויות במחלוקת. כאשר ציטטתי שמומחי הצבא הזהירו שמסירת בארות הנפט משמעותה ויתור על מקור חיוני ביותר, הן בעת שלום, והן, ואף יותר מכך, בעת חירום, והדבר עלול ליצור מחנק חמור הן על הכלכלה והן על הביטחון של הארץ, התשובה היתה, ראשית, שהיה מאגר רזרבי של נפט לשלושה חודשים (דבר בלתי אפשרי מבחינה פיזית בנסיבות בהווה. מכיון שלא ניתן לדחוס נפט, לא ייתכן שמדינה קטנה (מבחינה טריטוריאלית) כמו ארץ ישראל תוכל לספק מקום איחסון לכמות כה גדולה של רזרבות נפט, בין באיחסון תת-קרקעי ובין במכלים מעל הקרקע). ושנית, הבטחה של הצד השני לספק את כל צורכי הנפט. למרות זאת, מיד לאחר מסירת בארות הנפט, היה צורך לשגר שלוחים למקסיקו ולמקומות אחרים תוך מאמץ בהול להשיג נפט (במחירים מופרזים ובהובלה יקרה ביותר). מאוחר יותר, היה צורך לנהל משא-ומתן על חוזים לייבוא פחם ממדינות מרוחקות (דרום-אפריקה, אוסטרליה), זה מדגיש עוד יותר את חומרת מצב האנרגיה בארץ ישראל.

בדומה לכך, זמן קצר לפני ביקורו הנוכחי של ראש הממשלה ופמלייתו בווינגטון, ידיד אישי שלי, ששוחח עם ידיד אישי שלו, אדם שהשתתף בצורה פעילה בכל הדיונים במשא-ומתן ב'קמפ דייויד', וישתתף בדיונים הבאים בווינגטון, הצהיר בצורה די ברורה ששגיאות חמורות נעשו בחתימה על ההסכם, מכיון שאת אותן תוצאות (נורמליזציה, וכו') היה ניתן להשיג מבלי לוותר על כל הדברים שוויתרו. האחרון הגיב (ציטוט מדוייק): "בוא לא ניכנס לזה יותר מדי", והוסיף שכעת נבחנים דרכים ואמצעים להתרחק מהמדיניות הזאת, וכו'.

אתיחס לנקודה נוספת בדיון שלנו, והיא, הביקורת שלי על מדיניות הממשלה ביחס להתקפות טרור, שבתגובה לזה נמתחה עלי ביקורת על שהאשמתי את הממשלה בשיתוף

"קראתי ואין עונה"

פעולה חשאי עם הטרוריסטים, דבר שהוא, כמוכן, לגמרי לא אמת. הביקורת שלי היתה רק על כך שאותה מדיניות של ותרנות והתרפסות מתפשטת בהרבה משרדים של הממשלה. יכולתי להזכיר כמה מהאירועים לאחרונה כדי לתמוך בטענתי, אבל אציין רק שניים. ראשית, בעוד שלאורך זמן היה ידוע לכל, אף שלא דובר על כך בציבור, התפרסם לאחרונה בתקשורת שבזמנו נתן ב.ג. הוראה לעצור את החיפוש אחר ד"ר מנגלה (יימח שמו) מיד כשהחיפוש נהיה אינטנסיבי.

שנית, דבר שאירע ממש לאחרונה, הפולמוס בקשר לחפירות בעיר דוד. אין כל צורך להדגיש מה היו הגישה והטיפול שהראתה המשטרה, בגיבוי שניתן מדרגים גבוהים, כלפי המפגינים נגד החילול הזה. לעומת זאת, כשהיתה הפגנה ערבית במקום אחר, אבל במצב דומה (המחילה החדשה שנתגלתה תחת הר הבית), הופסק מיד המשך המחקר. אין צורך בפירושים נוספים.

התפתחות נוספת שאירעה לאחרונה הוכיחה את ההשקפה שביטאתי במהלך מלחמת יום כיפור. עוררתי אז, על יסוד ההלכה שצריך לרדוף את האוייב "עד רדתה" היינו לכבוש את דמשק - לא כדי להחזיק בה, אלא כדי להבטיח שהיא "לעולם" לא תהווה עוד איום. אז כבר ידעו הכל שיועצים סובייטים היו נוכחים שם, עם מפקדות, וכו'. שעות ספורות בלבד של כיבוש היו מספיקות כדי להשיג את המטרה. אבל מסיבות "מוזרות", הדבר לא נעשה. התוצאות של הכישלון מוכחות, והודגשו לאחרונה במיוחד בהזזת טילי ה-'SAM' של הסובייטים, והפעולות הצבאיות שהיו נחוצות נגד חדירה סובייטית, כולל הפצצת הכור האטומי בעירק (למרות שהפעולה האחרונה מראה נטישה בריאה של מדיניות ההרגעה וההתרפסות).

בי"א שבט התשמ"ב כתב הרבי לרב יעקובוביץ:

במענה להערות דכת"ר (בנספח למכתבו מר"ח שבט תשמ"ב) בנוגע להחזרת השטחים,

דברתי על האיסור לוותר עפ"י הדין בשו"ע הל' שבת סי' שכט מבלי כל שייכות לקדושת הארץ;

כן דיברתי בהזדמנות אחרת ע"ד קדושת הארץ וכו' ;

כן דברתי ע"ד הנצחון שהי' בנסים גלויים וכו'.

ובקיצור עכ"פ, המדובר לעיל הי' במענה לשאלות ולטענות שונות, כל מענה מתאים לשאלה אחת ושונה, מתחיל ועיקר להשאלה האקטואלית ע"ד החזרת שטחים ביהודא ושומרון והגולן. ועל זה הי' המענה, מיוסד על היחס הידוע של סורי' וירדן וכו', ובהיות כל השטח הנ"ל על הספר, שזהו דין ברור בשו"ע הנ"ל, דין של פקוח נפש, אפי' על ספק וס"ס וכו'. ובלשון הגמרא (אפילו) באם הי' זה בנהרדעא בבל.

עוד באה שאלה בפ"ע שבכלל אסור להתגרות באומות והקושי' דג' שבועות, שזוהי שאלה בנוגע להיחס לאוה"ע. ועל זה עניתי שכלל אין לזה שייכות לכל השטחים באה"ק כיון שההתגרות באומות וכו' היא לא בנוגע לשטחים שכבר נמצאים ביד ישראל.

עוד באה שאלה כיון שכבר חתמו החוזה האומלל דקעמפ דייוויד צריך מפני היושר לקיים מה שחתמו. על זה בא המענה שחוזה יכול לחייב את המוותר בנוגע למה שנמצא כבעלות שלו ולא המוותר מה שלא שייך לו כי אם נחלת עולם לעם עולם.

עוד באה שאלה שכיון שהנצחון במלחמה הי' על ידי כופרים, הרי זה נגד ה' ונגד תורתו ואסור להחזיק בזה וכו'. על זה בא המענה דאדרבה, ראו נסים גלויים אשר אין ביד בני אדם לעשותם, על אכו"כ ביד כופרים, אפילו את"ל שכופרים הם ולא תינוקות שנשבו בין העכו"ם.

ועד"ז בעוד מענות לשאלות שונות. אבל כמדובר בשאלה האקטואלית הרי חומרת ועיקר השאלה והרציניות שבה הוא ענין דפקוח נפש, ולכן בקשתי והדגשתי וכו"כ פעמים שלא לטשטש הענין על ידי שיעתיקו השקו"ט לשטחים אחרים.

יש להאריך בכל האמור, אבל בודאי לדכוותי' דכת"ר אין כל צורך בזה.

הרבי מצפה לתגובה

גם המכתב הבא של הרבי עוסק באותו נושא, לאחר שהרב יעקובוביץ שב והביע את עמדתו במכתב מיום ה' לפרשת שקלים:

ב"ה, ב' באדר תשמ"ב

ברוקלין, נ.י.

"קראתי ואין עונה"

הרב הראשי סיר ישראל יעקובוביץ

... שלום וברכה:

אני מודה לך על מכתבך מיום ה' לפ' שקלים, בתגובה למכתבי הקודם מי"א בשבט.
עם זאת, אני חייב לומר שאני לא מוצא בו תשובה לנקודה המרכזית של מכתבי האמור,
נקודה שהבעתי אותה באופן ברור למדי.

לפיכך לא נשארה לי ברירה אחרת מאשר לחזור ולומר באופן קצר ותמציתי את הנקודה
הנידונה בתוספת לאותו מכתב. היא קוראת לתגובה קצרה וחד-משמעית, שאני מרגיש
שאני זכאי לה - לא לכבודי ולכבוד בית אבא ובוודאי שלא בתור עניין של נצחנות ח"ו,
אלא מסיבות שהוסברו במכתב הקודם.

בכבוד ובברכה לפורים שמח ומלא השראה

* * *

נחת-רוח מההצבעה נגד חוזה "קעמפ-דייוויד-סאדאת"

ב"ה, ימי הסליחות, ה'תשמ"ג

ברוקלין, נ.י.

לכבוד מר מנחם יצחק שי' שמיר

שר החוץ

שלום וברכה!

לקראת השנה החדשה, הבאה עלינו ועל כל ישראל לטובה ולברכה, הנני בזה להביע ברכתי, לו ולכל אשר לו, ברכת כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה בגשמיות וברוחניות.

בכבוד ובברכה

מ. שניאורסאהן

נ.ב. הפ"נ נתקבל וייקרא על הציון בעת רצון למילוי משאלות לבבו לטובה ובמיוחד להצלחה מירבית במשרתו הכי אחראית.

ארשה לעצמי - להוסיף הבא לקמן - ותקותי שיתקבל מתאים להרגש בו נכתב. ובסגנון הידוע: זכור יהיה בודאי על אומץ לבבו ותוקפו להצביע גלוי נגד החוזה ד"קעמפ דייוויד סאדאת".

ואיחולי אשר גם בעתיד יעמוד בתוקף זה להגנת גאון יעקב, נוסף על עמידה איתנה בעקרונות עליהם נלחם שנים רבות.